

Giới thiệu Diễm Phu Nhân

Truyện Diễm Phu Nhân tác giả Thiên Ái Mạch Sinh Nhân tựa truyện ngôn tình có pha lẫn chút xuyên không, kể về cô nàng của lâm gia bị hành hạ ngược đãi. Mời các bạn đón đọc bộ truyện này nhé.

Lâm Triều Hi vì sao lại xui xẻo như vậy, vừa xuyên tới liền bị áp bức, ngày ngày phải lấy diện mạo "bà lão" để ra ngoài gặp người.

Nghe nói: Chủ mẫu Lâm gia ngủ đến buổi trưa, sau khi tỉnh dậy tính tình đại biến, gạ vẹt thịt bò bào ngư bày trước mặt, tướng ăn long trời lở đất!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đến cửa đòi nợ

“Thùng tốt nước ấm hoa thơm a!”die>nd≡ank«equ>yđ«on

Trong một gian phòng hơi nước dày đặc, có một người đang tắm rửa trong thùng gỗ.điie>nd≡ank«equ>yđ«on

Nữ tử với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần thoải mái dựa vào thùng gỗ, lời nói tự đắc, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.♥die>♥nd≡ank«equ>yđ«on

“Nếu biết xuyên qua được hưởng phúc như vậy, ai còn nguyện ý ở lại hiện đại chứ.” Đôi mắt sáng như sao mở ra, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ qua mặt nước, cầm lên vài cánh hoa đặt ở chóp mũi, sau đó vén lên tóc đen của mình.đie>nd≡ank«equ>yđ«on

Cái gọi là hoa sen mới nở, chính là vóc dáng yêu kiều với đường cong là lướt.đie>nd≡ank«equ>yđ«on♥

Nàng chậm rãi đứng dậy, bờ vai tuyết trắng lộ ra khỏi mặt nước, sau đó là xương quai xanh tinh tế, bộ ngực tròn đầy và vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, cuối cùng là phần mông trắng nõn. Nàng nâng chân trái giẫm lên cầu thang, chân phải bước ra thùng tắm, toàn thân ướt đầm mang theo từng giọt nước, muốn bao nhiêu mềm mại đáng yêu có bấy nhiêu mềm mại đáng yêu, một dạng mềm mại ướt ái như được nặn ra từ nước.

“Chủ mẫu ——” Ngoài cửa có người gọi.

“Hả?” Nữ tử nhéo cổ họng, dùng giọng nói trầm ổn và già dặn hỏi, “Có chuyện gì?”

Tỳ nữ bắt đầu đi đáp, “Tam công tử lại chuốc họa, Khúc gia tìm tới cửa rồi.”♥die>nd≡ank«equ>yđ«on♥

Haiz! Tiếng thở dài nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Hôm nay đã là lần thứ tư, ngay cả nghỉ trưa một giấc cũng không được yên? Nữ tử đáp lại, bảo tỳ nữ đứng chờ ngoài cửa.

Trên đất để một gói đồ, nàng nhẹ nhàng mở ra, đó là một bọc da người!

Trước tiên nàng lấy một tấm ra rồi gắn vào mặt rồi lấy mấy thứ nhỏ gắn lên tay, dán trên gáy, sau đó mặc áo bào rộng lớn hai ba lượt, da thịt lộ bên ngoài hoàn toàn biến thành da gà đầy nếp nhăn, nàng lại ăn vào một viên thuốc, chỉ một thoáng, mái tóc đen như tóc nước trở biến thành tóc bạc như tuyết trắng.

Lấy một chiếc trâm cài búi tóc ngay ngắn, vài phút sau, một thiếu nữ tuyệt sắc biến thành một bà lão già nua, chẳng qua đôi mắt kia vẫn trong trẻo như cũ.

Ra khỏi phòng tắm, tỳ nữ dẫn đường thẳng đến tiền sảnh.

Khi đang đi ở hành lang đã nghe thấy một tiếng hét to, “Lôi thẳng nhóc Lâm Phượng Âm ra cho ta! Hôm nay, hoặc là thề cuộc đời này chỉ cưới duy nhất nữ nhi của ta, hoặc là tự đoạn tử tuyệt tôn dập đầu nhận sai!”

Bà lão nhú mày lại, người này không khỏi quá mức ngang ngược, không hổ là dòng dõi Khúc gia độc bá Ký Châu.

Bà lão đứng trước cửa, tất cả tôi tớ đều cung kính hô, “Chủ mẫu!”

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, nam nhân trung niên lông mày dựng ngược mắt tròn to kia hẳn là Khúc Thanh Hồ, mà người khóc nức nở bên cạnh hẳn là người bị hại Khúc Thanh Khởi.đie>nd≡ank«equ>yđ«on♥

Lông mày của Khúc Thanh hồ dựng thành chữ bát (八), hừ lạnh nói, “Lâm gia quả nhiên là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, lại để một phụ nhân làm chủ!”

Bà lão cười ha ha một cách gượng gạo, sải bước tới ngưỡng cửa, khiêm nhường nói, “Mời ngồi mời ngồi, còn thất thần làm gì, mau dâng trà!”

Bọn nô bộc nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị, Khúc Thanh Hồ dắt nữ nhi ngồi xuống, bà lão ngồi xuống ghế, xoay xoay mấy cái mới ngồi thoải mái, mở miệng hỏi, “Không biết tiểu thư Khúc gia là bị tổn hại thân thể hay tổn hại tinh thần?”

Khúc Thanh Khởi nghi hoặc nhìn nàng, Khúc Thanh Hồ nhủ mảy mòi, “Có ý gì!”

Bà lão nhếch miệng nói, “Tình yêu nam nữ đều là nguoi tình ta nguyện, nếu lệnh viện đã nói con ta thay lòng đổi dạ, cũng nên đưa ra mức độ nào chứ. Ta đây, phân tôn thương tình cảm thành hai loại, một là tổn hại thân thể, chính là đã lên giường, nhiều nhất cũng chỉ có con, hai là tổn hại tinh thần, đơn giản là bệnh tương tư thành tật hoặc là giận dữ không quen nhìn mấy nữ hầu một chồng. Không biết lệnh viện là loại nào? Ta mới đúng bệnh hột thuốc được.”♥♥die»□■nd≡ank«equ»yd■«on

Mặt Khúc Thanh Khởi đỏ bừng, từ nhỏ được dạy lễ nghĩa liêm sỉ, những lời này nàng chưa từng nghe ai nói, lúc này tim đập thình thịch, cũng đã quên chảy nước mắt.die»□■nd≡♥ank«equ»yd■«on

Mặt Khúc Thanh Hồ cũng là lúc trắng lúc xanh, thoát hồng thoát tím, cuối cùng hấn vồ mạnh bàn, đứng dậy nói, “Có mẹ nào ắt có con đấy! Không biết liêm sỉ!”

Bà lão bị tiếng rống giận bất thành linh làm phát hoảng, lúc bình tĩnh lại thì như thay đổi thành một người khác, lập tức đứng lên so thân cao với Khúc Thanh Hồ, gân cổ quát, “Rốt cuộc là ai không biết liêm sỉ! Cô nương trông nhu nhược như vậy thực chất lại lẳng lơ cột nhà, tùy tiện lên giường cùng người khác! Ta nói cho người biết, khuê nữ của người cũng không phải con chim non, người làm cha mà chỉ biết hưng sư vẩn tội, sao không quản giáo nữ nhi của người cho tốt! Lâm gia của chúng ta cũng không dễ ức hiếp như vậy, nói thật cho người biết, hôm nay người đã là người thứ tư, ba người trước đều đang hoảng tử tể dất khuê nữ về nhà úp mặt vào tường sám hối, cũng chỉ có người không biết xấu hổ tuyên dương việc xấu trong nhà, người nếu ra khỏi Lâm gia bằng cửa lớn, tránh không được bị người chỉ trích, xem khuê nữ của người về sau gả ra ngoài thế nào! Mãng phu! Vô liêm sỉ!”

Nói một hồi khiến Khúc Thanh Hồ nghiêng rãnh nghiêng lợi, sắc mặt Khúc Thanh Khởi trắng bệch, bỗng chốc khóc lóc nước mắt là cả.

Nàng quỳ xuống dặt ôm Khúc Thanh Hồ nói, “Phụ thân, là lỗi của nữ nhi, đều là nữ nhi không biết thẹn, chưa có hôn phối đã theo Lâm tam công tử, là nữ nhi cuồng dại phò thác, người tùy tính rộng rãi như tam công tử sẽ không bị tư tình nữ nhi ngăn cản bước chân, nữ nhi chỉ cầu chỉ cầu được ở bên chàng trong chốc lát đã thấy mỹ mãn, chúng ta, chúng ta trở về đi. . . Nữ nhi tình nguyện kiếp này không gả, phụng dưỡng phụ thân.”

Khúc đứng là như hoa lê đầm mưa, tiếng nước nờ khiến cho người ta bực tức khó chịu.

Bà lão lạnh nhạt ngồi lại ghế, Khúc Thanh Hồ nâng nữ nhi dậy, lạnh lùng nhìn bà lão, vung tay áo rồi đi.die♥e»nd≡ank«equ»yd«o0n

Bà lão vẫy tay hô, “Mau mau! Tiễn khách! Khúc gia chủ, đừng quên đi ra ngoài bằng cửa sau!”die»nd≡ank«equ»yd«o00n

Hết thấy khôi phục như cũ, gió êm sóng lặng. Bà lão đuổi người, ngáp một cái chuẩn bị về ngủ, tỷ nữ hốt ha hốt hoảng chạy tới nói, “Không xong không xong, đại công tử đánh tam công tử rồi!”

Bà lão nhứ đầu xoa xoa thái dương, bước chân tập tễnh chạy theo tỷ nữ tới hậu viện.

Chỉ thấy trong hậu viện rộng lớn, cây cối và bồn hoa đã thay đổi hoàn toàn, đầy đất là tàn hoa và lá vụn, một chậu hoa bên trái vỡ vụn, vài cây nhỏ bên phải nghiêng vẹo, muốn thăm hại bao nhiêu có bấy nhiêu thăm hại, giống như sấm sét từ trên trời hạ xuống, phá hỏng hậu viện Lâm gia.die»■nd≡ank«equ»y•d■«on

Đống bừa bãi ở dưới đất cũng chưa gọi là hỗn loạn, ít nhất đều là vật chết, hai kẻ dờ hơi ở giữa mới khiến người ta bực bội.

Chỉ thấy hai bóng người giao chiến cùng một chỗ, một là áo tím thêu chi vàng, một là trường bào đơn giản màu đen.die»nd≡ank«equ»yd«o0n

Từ y chính là tam công tử Lâm gia Lâm Phụng Âm, thích nhất gây chuyện, mi mục hẹp dài nhếch lên, hoàn toàn là vẻ yêu nghiệt hoạt sắc sinh hương, cũng bởi vì bề ngoài quá tuấn mỹ, tâm địa lại gian xảo, mỹ nữ ở thành Hoa Châu đều bị hấn sờ soạng mấy lần, bây giờ còn phát triển đến thành Ký Châu ở lân cận. Mỗi ngày ít nhất có ba đợt đến cửa đòi nợ, oanh oanh yển yển mỗi người một vè, có thể sánh bằng tuyền tú ở hoàng cung.die»□■nd≡ank«equ»yd■«on

Mà người mặc quần áo màu đen chính là đại công tử Lâm Thành Trác xem như có tiền đồ nhất Lâm gia, làm người trung hậu rộng rãi, khiêm tốn thận trọng, lấy lòng hiệp nghĩa nổi tiếng giang hồ, người gọi Lâm thiếu hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hai huynh đệ mỗi người một vè

“Tam đệ, ta đã dạy đệ bao nhiêu lần mà không sửa, nay tuổi tác mẫu thân đã cao, huynh trưởng như cha, ta bây giờ cần phải quản lý đệ chặt chẽ hơn, không thể để mặc cho đệ tùy ý làm bậy thêm nữa!” Lâm Thành Trác một tay cầm kiếm một tay cầm roi, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, roi đã quất xuống, khiến cành lá bụi đất bay mù mịt.

Lâm Phượng Âm liếc mắt cười nói, “Đại ca, xem ra võ nghệ của huynh lại tiến bộ không ít, ngày Lâm gia chúng ta độc bá võ lâm sắp tới nha!”

Lâm Thành Trác nhú mày nói, “Đừng có lảng sang truyện khác!”

Lâm Phượng Âm than thở nói, “Đại ca, huynh đúng là loại người quá mức bảo thủ không chịu thay đổi, vậy nên năm nay đã 23 tuổi mà còn chưa lấy vợ, thiên hạ có rất nhiều nữ nhân tốt, huynh nên tìm một tấu tử về làm vợ đi, như vậy huynh sẽ không nhìn chăm chăm đệ cả ngày nữa.”

Lâm Thành Trác tiến lên từng bước nói, “Tam đệ, chuyện này không cần đệ quan tâm, không lập nghiệp mà thành gia thì có tác dụng gì. Hơn nữa, ba huynh đệ chúng ta, chỉ có đệ là đáng lo ngại nhất, tính cách này của đệ... Aiz! Tiểu thư nhà Khúc gia có điểm nào không tốt, đệ tại sao lại... Còn có Vương gia, Liễu gia.”

“Ha ha.” Lâm Phượng Âm không đáp lại, chỉ cười cười, đôi mắt phượng cong lên như trăng lưỡi liềm, ánh sáng trong mắt lóe ra như vỡ vụn bất thường. “Đại ca, thiên hạ là mặt lá trái cũng chỉ vì một chữ tình, thà rằng tin tưởng về sau không còn loạn lạc, cũng không thể tin tưởng thế gian này có chân tình.”

Khi nghe thấy điều này, bà lão ho khụ khụ mắt tự nhiên, điều này cùng với “Thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ cũng không thể tin tưởng miệng nam nhân” không phải là cùng một đạo lý mà ra đây sao?

Hai huynh đệ Lâm Thành Trác với Lâm Phượng Âm đồng thời quay đầu nhìn phía sau, Lâm Thành Trác vội đi tới, cung kính cúi đầu, “Mẫu thân.”

“Ha ha, đứng lên đi đứng lên đi.” Bà lão tươi cười rạng rỡ, nhanh chóng bước lại gần rồi cầm tay hấn hỏi, “Con của ta, chuyện đi này cũng thật vất vả, mới từ Diệu Châu về liền vội vàng dạy dỗ đệ đệ của con, thật là trợ thủ đắc lực của ta, đến đây cho mẫu thân nhìn xem, có gầy đi hay không?” Nói xong, hai tay bà liền sờ từ cánh tay rồi dịch chuyển lên trên mặt, trượt qua hai xương gò má, lướt qua mặt mũi, sờ qua sờ lại.

Nếu không nói bà là một người đã đến năm sáu mươi tuổi, người khác lại tưởng có kẻ muốn đùa giỡn với đại công tử.

Lâm gia trong Hoa Châu này, không chỉ đứng đầu bảng võ lâm, giên di truyền cũng là tốt nhất. Hơn nữa ba vị công tử nhà Lâm gia, mỗi người sinh ra đều như người trời xuống cõi phàm.

Đại công tử mày kiếm mắt sáng ngay thẳng chính trực, gương mặt anh tuấn khí khái bất phàm, đối đãi với người ngoài thường lạnh lùng giữ lễ, luôn có sự xa lạ cự người ngoài ngàn dặm. Trong thành Hoa Châu này có biết bao cô nương tiểu thư ái mộ, đổ gục trước hấn, nhưng hấn chẳng quan tâm, chỉ nói quốc gia chưa thái bình, hấn chưa thể nào yên lòng lập gia đình. Nhị công tử Lâm Đường Hoa, người đẹp như tiên giáng trần, mi thanh mục tú, người luôn mặc áo bào màu nhạt, không những võ nghệ tinh thông mà cầm kỳ thi họa lại thông hiểu đến hoàn mỹ, là công tử nho nhã bậc nhất trong chôn võ lâm. Tam công tử Lâm Phượng Âm có bộ dạng giống như nữ nhân, ngang ngạnh ngược, phong lưu hoa tâm, khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Bà lão cười híp mắt, nhưng vừa thấy ánh mắt Lâm Thành Trác trở nên nặng nề liền rút tay lại, sau đó hắng giọng rồi nói, “Con đi nghỉ ngơi trước đi, ta cần phải nói chuyện với Tiểu Tam.”

Lâm Thành Trác nhìn Lâm Phượng Âm, sau đó cúi đầu nói, “Con trở về phòng trước!”

“Ừ, buổi tối cả nhà mình cùng nhau ăn cơm nhé!” Thanh âm vừa nói ra lại quá mức tùy tiện tình nghịch, nàng lập tức trầm giọng giải thích nói, “Mẫu thân với các con đã lâu chưa ăn tối cùng nhau, tối nay trăng tròn cùng nhau bàn bạc chuyện trong nhà đi.”

Lâm Thành Trác đi rồi, Lâm Phượng Âm cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, tiến lên ôm lấy vai bà lão, vừa đặt một nụ hôn trên mặt bà vừa nói, “Mẫu thân, chỉ có người là hiểu rõ Phượng Âm nhất.”

Bà lão cười tươi như hoa, vội vàng vuốt khuôn mặt mảnh khảnh của Lâm Phượng Âm nói, “Con trai ta xuất chúng như vậy, người làm mẫu thân như ta thật là may mắn, nhưng mà con lần sau cũng khiến ta bớt lo đi, khách mỗi ngày đều đến nhà ta báo cáo, ta ngay cả tắm rửa cũng không xong đây.”

Lâm Phượng Âm tỏ ra không sao cả lắc đầu than thở, “Những người này luôn tự cho mình là danh môn chính phái, thiên kim tiểu thư mọi nhà cũng không có gì khác biệt với kỹ nữ thanh lâu, không đúng, thật ra có một điểm không giống, mẫu thân biết là gì không?”

Hấn híp mắt phượng lại, mỉm cười chờ đợi đáp án, bà lão cũng quay lại cười nhìn hấn, néo mặt hấn một cái nói, “Kỹ nữ thì phải tốn bạc mới có, còn các nàng là miễn phí!”

Lâm Phượng Âm bật cười nói, “Quả nhiên mẫu thân hiểu rõ lòng con, bây giờ mặt trời đã lên cao, con còn có hẹn với một cô nương ở Phụng Phi lâu, đến giờ cơm chiều con nhất định sẽ về nhà.”

Dứt lời, hấn xoay người bước đi. Để lại bóng lưng phong lưu lả lơi tự nhiên phóng khoáng, áo choàng màu tím hoa lệ toát lên vẻ cao quý hiên ngang, hấn giẫm nhẹ lên những nhánh hoa đã tàn mà đi, phát ra tiếng động giòn giã, quay mình đi ra cửa lớn.

“Mẫu thân.” Một tiếng kêu vãn đạm phong khinh, như thể được sinh ra từ những đám mây.

Bà lão quay đầu lại, quả nhiên, vẫn bị hấn nhìn thấy.

Nam từ kia, giống như tiên nhân hạ phàm.

Bóng trắng đi ngả nghiêng, trang nhã thuần khiết, bờ môi ẩn chứa nụ cười, như một đóa hoa nhỏ dưới ánh ban mai, khiến cho mọi người cảm thấy ấm áp, dễ chịu.

Đặc biệt là đôi mắt kia, trong trẻo rõ ràng, giống như mặt hồ thu lấp lánh, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng cảm thấy mát mẻ vô cùng, nhìn lại lần nữa liền cảm thấy như rơi vào vực sâu, không thể không khuất phục trước phong thái tài hoa của nam tử này.

“Mẫu thân, vườn hoa này, con mắt mấy tháng để chăm sóc.” Giọng điệu của hắc bình thân không một gợn sóng, nhẹ nhàng cúi người xuống, đưa những ngón tay thon thả nhấc lên một đóa hoa lan trắng nằm dưới mặt đất, thờ dài một tiếng, “Đáng thương, đáng tiếc.. Hoa khai dị kiến lạc nan tâm. Giai tiền muện sát táng hoa nhân. [1]”

“Việc này, việc này. . .” Bà lão nuốt nước bọt, táng hoa của Lâm muội muội đậm đậm đáng yêu, còn táng hoa của Lâm ca ca thật là cảm động.

“Sao vậy?” Lâm Đường Hoa ngẩng đầu nhìn nàng.

“Ha ha.” Bà lão cười xòa nói, “Con trai, hoa cỏ này chính là vật chết, Lâm gia chúng ta có rất nhiều tiền, sau này cho người làm vườn chỉnh lại theo ý con là được. Con như vậy. . . Mẫu thân cảm thấy. . .”

Lâm Đường Hoa cười nhẹ nói, “Mẫu thân không cần tự trách, con biết đây không phải là lỗi của mẫu thân, chính là đại ca và tam đệ không cẩn thận, mà con, lại cứ thích đùa nghịch hoa cỏ múa bút làm văn thơ, là một kẻ tiêu xài hoang phí ở Lâm gia, hoa nở vì được người thương tiếc, con đương nhiên không xứng.”

Ánh mắt hắc thân nhiên, mày hơi nhíu lại, trong mắt lộ vẻ lạnh lẽo đau xót. Tây Thi nhăn mày, vừa thấy đã thương, Đường Hoa liếc mắt, hoa dung thất sắc!

Bà lão đi đến nâng Lâm Đường Hoa dậy, trên người hắc mang hương lan quân tử nhàn nhạt, vô cùng thanh nhã.

“Con trai, con yên tâm đi, ta nhất định mời thợ làm vườn tốt nhất, chắc chắn sẽ cho con một khu vườn đẹp hơn trước kia.”

Lâm Đường Hoa nhẹ nhàng cười nói, “Cảm ơn mẫu thân.” Nhưng vừa xoay người lướt nhẹ qua vạt áo của nàng liền biến mất, tới vô ảnh đi vô tung, khinh công đã đạt đến đỉnh cao.

Ba nam nhân này, từ lớn đến nhỏ, 23, 21, 20, mà bà lão ở hiện đại vừa mới 22, có thể lớn nhỏ đều ăn.

Ngày hôm nay, dường như quá bận rộn rồi.

Nhìn vào đại viện Lâm gia, so với hoàng cung cũng là dư dả, đình đài, lầu các, nhà hát, nhà nỏ, người hầu già trẻ từ trên xuống cũng đến một nghìn người, nàng không khỏi rung mình một cái, nếu như bị tru di cử tộc, chẳng phải là máu nhuộm đỏ nửa bầu trời?

Nàng thờ dài, nhớ tới ngày đầu tiên xuyên tới đây, so với bây giờ được ăn ngon mặc ấm đúng là mơ mà không được.

Ngày ấy, mưa to gió lớn, khi nàng tỉnh lại chỉ thấy toàn thân đau nhức, mở mắt ra mới phát hiện mình đang nằm ở giữa một khu rừng tối.

Đường lay lộn, cây cối rậm rạp, sấm sét chột lóc, gió lay động cành lá, cây cối như những bóng ma đáng sợ, nàng rung mình một cái, cuộn chặt thân mình lùi về phía sau trốn tránh, nàng sợ bóng tối, mà vùng này lại là nơi thâm sơn rừng già, khó tránh khỏi xuất hiện yêu ma quỷ quái hoặc mãnh thú.

Một tiếng sói hú, nàng hoảng sợ. Vội vàng nhìn về phía âm thanh truyền lại, quả nhiên, một đôi mắt màu ngọc bích lóe ra ánh sáng sắc lạnh, mồm há to như chậu máu, hé ra răng nanh vô cùng khủng khiếp. Nàng lần mò tìm cách đứng lên, chạy lung tung không phân biệt phương hướng.

“A!” Chân đang chạy đột nhiên rơi vào khoảng không, nàng thẳng tắp rơi vào một cái bẫy thú.

[1] Bài thơ: Táng hoa tử - 葬花詞 (Tào Tuyết Cần - 曹雪芹) tạm dịch : Hoa nở ra, rồi rơi rụng, biết đâu mà tìm. Ngoài thềm, mối sầu đang giết dần tâm hồn của người yêu hoa.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Xuyên qua mà đến thực kỳ quái

Trong động chìm ngập bóng tối, còn có chút hương vị gay mũi, trực giác liền biết, bên trong này vô ý rơi vào thi thể động vật đói chết thối rữa mốc meo.

Ngày mưa đêm rét lạnh thấu xương, làm người vốn sợ bóng tối như nàng bị dọa tới mức run rẩy. Vừa ngủ dậy liền gặp biến cố như vậy, địa điểm xa lạ

hoàn cảnh lạ lẫm, không có một người, khóc to, nàng liền chìm vào trong giấc ngủ.

Trong mộng, có một lồng ngực ấm áp bao bọc nàng, nhưng là nàng bối vì lâu không có ánh mắt trời mắt mở không ra, người lại đối một chút khí lực cũng không có.

Tỉnh lại, nàng ở một gian nhà gỗ trong núi, xuống giường, phát hiện trên bàn có chỉnh tề thức uống cùng đồ ăn, phía dưới là một tờ giấy.

“Lâm gia chủ mẫu Lâm Triều Hi, niên 56.”

Đây là cái gì ? Thông báo tìm người ? Nàng cười cười đem tờ giấy vo viên ném ra ngoài cửa sổ, sau đó vừa ăn vừa uống.

No bụng hết khát, nàng phát hiện nhà gỗ có đầy đủ mọi thứ, trong ngăn tủ còn có mấy bộ xiêm y, chính là mặc vào có vẻ hơi lớn, luôn thấy trên TV cô trang, nay chính mình đã quay về.

Nàng lắc đầu, trong đầu cũng là trống rỗng, rốt cục mình đến cổ đại như thế nào ?

Bất quá tựa hồ, hiện đại cũng không có gì để lưu luyến đi.... ....Bởi vì nàng không cha không mẹ không người thân bằng hữu, mặc danh kỳ diệu đến nơi này, sống thì đâu thì yên ở đây, nàng nghĩ.

“Tối rồi !” Có người hô một tiếng, nàng nháy mắt mấy cái, đã thấy cửa phòng mở ra, một lão già đi đến.

Lão già kia tuổi chừng 60, râu dài tóc bạc, nhìn thấy hán đầu tiên là sững sốt, sao đó khom người nói, “Phu nhân”

Ngay sau đó, đằng sau lại đi tới vài người, chẳng hạn như Nhị công tử Lâm Đường Hoa, Tam công tử Lâm Phượng Âm.

Lâm Đường Hoa bước vào cửa, xuất trần thoát tục đứng ở một bên cười nhạt nói, “Mẫu thân, cung nghênh ngài xuất quan.”

Lâm Phượng Âm còn lại là tiến lên xắn tay áo đến gần, vừa nói vừa cười, “Nương, tháng này tiền tiêu nhi tử lại hết rồi, chờ ngươi trở về thanh toán sổ nợ a.”

Lâm Triều Hi đứng ở trong viện, cả buổi không hề động đậy, thờ dãi ngẩng đầu nhìn trời.

Nghe nói, đây là Lâm Triều Hi ở trên núi bế quan tu hành, bảy bảy bốn chín ngày, tu luyện võ công tuyệt học Lâm gia tới đỉnh cao, nhưng là chính mình, tìm đâu chút quyền cước đây ?

Hơn nữa rốt cục tờ giấy kia ai lưu lại cho nàng ? Nàng không phải để ý mục đích của người nọ, chỉ muốn mắng hán vì sao không để lại chút tư liệu, làm hại nàng trở lại Lâm gia xấu mặt N lần.

Ngày đầu tiên trở lại Lâm gia, lão nhân lớn tuổi ngoài sáu mươi kia liền đưa một đồng sỏ sáng cho nàng nói, “Phu nhân, thời gian ngài không ở nhà tài sản ta quản lý, hiện tại ngài đã trở về, hiển nhiên ngài là chủ nhân.”

Lão nhân kia là Lâm gia nguyên lão quản gia, từ tám tuổi đã đi theo cha chồng Lâm Triều Hi, sau đó hầu hạ Lâm Triều Hi rồi thành quản gia, này đương nhiên là theo lời của nha hoàn.

Trước mắt, nàng cầm lấy một quyển sổ, lại phát giác không biết chữ cò, bên trái bên phải lộn xộn nhìn không ra.

Quản gia Lâm Tông khụ khụ nói, “Phu nhân, lấy lại.... ....”

Kết quả là, sau nửa canh giờ chuyện này truyền khắp cao thấp Lâm phủ, nói là : chủ mẫu tẩu hỏa nhập ma biến thành si ngốc.

Ngày hôm sau, trên bàn ăn cơm, hai đứa con trai cùng bà lão ăn bữa tối.

Lâm gia đại nghiệp nhiều tài sản, một bữa cơm ăn được toàn bộ sơn hào hải vị nhà Hán, đói bụng nhiều ngày ăn tạm bánh bao cùng rau xanh làm nàng hai mắt trừng trừng, không đợi thức ăn đầy đủ liền cầm đũa gấp, kia khí thế nuốt núi sông như lang như hổ, hạ nhân bụng thức ăn cầm đều nhanh muốn trật khớp.

Hai đứa con trai nhìn nhau, Lâm Đường Hoa cười nhẹ nói, “Mẫu thân nhiều ngày ăn sơn dã sơn quả, là nên bổ dưỡng một chút.” Lâm Phượng Âm mắt phượng híp lại nhìn khối chân gà thêm vào trong bát dọn hạ nhân, “Tối nay chúng ta muốn cùng mẫu thân nhân thọ việc nhà, các ngươi lui ra đi.”

Kết quả là, ban đêm gió lớn, hết thấy nhân hạ hạ nhân cũng buồn cười nhìn không được đàm luận kia “Tướng ăn cuộn cuộn như thiên lôi.”

Ngày thứ ba, Hoa Châu tứ đại gia thiếu chủ đến hành lễ với chủ vị Lâm gia, cả bốn đều là thanh niên tài tuấn tác phong nhanh nhẹn, bất luận phong thái hay là tướng mạo đều nhất đẳng, cũng làm cho Lâm Triều Hi trên ghế sừng sò tại chỗ, trong lòng bùng bùng lửa nóng.

Không nghĩ tới thế hệ hiện tại gia không bằng thế hệ trước, cổ đại là người người mẫu mực tinh xảo, nàng sắc tâm nổi lên, lôi kéo tay bốn vị vuốt ve qua lại thêm nhỏ dãi, thẳng đến khi người ta lộ ra vẻ mặt xấu hổ mới từ bỏ.

Nghĩ đến cũng đúng, chính mình tỉnh lại liền mang theo thân thể này, già nua nứt nẻ không hề tao nhã, không ai thèm để vào mắt.

Tiền khách xuất môn, Lâm phủ lại náo nhiệt, “Lâm chủ mẫu tang phu nhiều năm chịu cô đơn, trâu già gặm cỏ non !”

Thì ra, này tình xảo mặt nạ da người, chạm vào nước liền tan ra, còn có thể lập lại sử dụng, mà ngày đó rồi đi nhà gỗ, trên người là một bao đan dược, nàng đặt tên là ngân hoa đan, có khả năng lập tức làm tóc bạc. Nàng một nữ tử tuyệt diễm lại không thể bày ra diện mạo chân thật thực uly khuất, cho nên thích ở một mình cực tuyệt quấy rầy, không cho hạ nhân hầu hạ tắm rửa thay quần áo, dần dà, bọn hạ nhân lại đồn đãi, nói Lâm chủ mẫu tính cách quái dị hi nộ vô thường sợ là bị sơn yêu quỷ mị nhập vào.

Cuối thu khí trời dễ chịu, thích hợp ngủ trưa, Lâm Triều Hi lấy tay che che cái trán, ánh mắt trời kia cực kì chói mắt, nàng xoay người đi vào hành lang gấp khúc hướng về phía phòng ngủ, đương nhiên không có chú ý tới ánh mắt một dạng như chim ưng trong phòng, tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu.

Thời gian com tối, hạ nhân đứng ngoài cửa kêu nàng rời giường, này một giấc ngủ cực sâu, bởi vì hoàn toàn không có nửa điểm trí nhớ kiếp trước, cũng là vô bi vô hi vô mộng vô yểm (không đau khổ, không vui, không mộng, không ác mộng), nàng ngồi ở trước gương đồng nhìn chính mình nét mặt già nua, không ngừng trấn an chính mình nói “Nữ nhân sớm muộn gì cũng già, có khi ta già đi còn không đẹp bằng túi da này, da này còn phòng trừ tia cực tím, da trắng phòng trừ ánh nắng, tuyệt vời tuyệt vời !”

Đi ra khỏi đại môn, đêm khuya tối đen, nàng đang sợ run người đã bị hạ nhân kéo đi phòng chính.

Lâm Thành Trác cùng Lâm Đường Hoa từ lâu đã sớm yên lặng chờ đợi, chính là không thấy bóng dáng Lâm Phụng Âm.

Lâm Thành Trác như trước quần áo huyền sắc, giống như hấn chưa thay quần áo đã đến, vẻ mặt ngưng trọng. Mà Lâm Đường Hoa bạch y đối thành nguyệt sắc trường bào, trên người hương hoa lan bốn phía, thanh nhã hợp lòng người.

Lâm Triều Hi ở chủ vị ngồi xuống, nhìn ra ngoài phòng, gọi nha hoàn bên cạnh hỏi, “Đi xem Tam công tử đã trở lại chưa.”

Nha hoàn đi tìm người, này còn chưa có dọn com, ba người nhàn thoại việc nhà một câu không một câu khách sáo.

“Con ta lần này đi Diệu Châu làm việc, thu hoạch được gì ?”

“Diệu Châu Phùng gia cùng Lâm gia nhiều thế hệ qua lại thân thiết, Phùng gia chủ đối với ta tốt lắm, bắt luận ăn, mặc, ở, đi lại đều chuẩn bị thỏa đáng, trước khi đi còn tặng ta một ít bí dược đặc chế.”

Mỗ nữ mắt tỏa kim quang, “Nga ? Là thuốc gì ? Liệu có cải lão hoàn đồng dưỡng nhan làm đẹp ?”

Lâm Thành Trác nắm tay ho nhẹ nói, “Đơn giản chỉ là chút kim sang dược cùng đan dược điều tức bên trong.”

Mỗ nữ ánh mắt âm đậm, quay đầu hỏi Nhị công tử, “Con ta gần đây đang bận rộn chuyện gì ?”

Lâm Đường Hoa tao nhã cười, giờ lên sáo ngọc treo một bên người nói, “Mấy ngày qua viết khúc nhạc mới.”

“Nga.....Âm nhạc a.....Ha ha ha.” Nữ nhân không hề biết tí gì âm nhạc mâu thuẫn cười gượng.

Nhất thời không nói gì, nha hoàn báo lại.

“Tam thiếu gia đã trở lại, bắt quá, bắt quá.....”

“Bắt quá cái gì ?”

“Bắt quá hấn uống rượu, còn dẫn theo nữ nhân.... ..”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thừa dịp say rượu chiếm tiện nghi

“Cái gì ngoạn ý ?” Nàng cao giọng nói.

Nha hoàn bị nàng dọa sợ lắp bắp đứng lên nói, “Tam, tam thiếu gia hấn uống say.....Ngọc Hoàn cô nương của Phương Phi lâu đưa hấn trở lại, hiện nay, hấn là đã vào trong phòng ngủ.....”

Lâm gia tất cả mọi người khiếp sợ chuyển sang tức cười. Khiếp sợ là, tam thiếu gia bên ngoài làm bừa làm loạn nhưng cũng chưa bao giờ say rượu mang

nữ nhân hồi phủ, buồn cười là hẳn quả nhiên tính xấu không đổi, thừa dịp có rượu hăng hái cùng mỹ nhân ** một khế vừa mới ** thực khí phách, huống chi Ngọc Hoàn của Phương Phi lâu, là mỹ nhân khó gặp, Phương Phi lâu ở thành Hoa Châu nổi danh là vì hoa khôi bán nghệ không bán thân, không nghĩ tới ngay cả người thanh cao như nàng cũng không chống lại nổi thứ dưới khó của Tam công tử, thực sự là.... ..

Lâm Triều Hi đương gia chủ mẫu là kiểu mẫu Lâm gia phong phạm có trách nhiệm chỉnh đốn kỷ luật Lâm gia, mọi người nhìn nhau, trước mắt cũng không được ăn cơm, chân nhanh đi ra ngoài, thẳng đến phòng ngủ của Lâm Phụng Âm.

“Nha nha úi chà, chơi đùa nữ nhân mà lại mang về tận nhà đây.”

“Mụ nội nó, còn uống say như chết, không phân biệt tốt xấu !”

Dọc đường chửi rửa trách móc mắng đi mắng lại, Lâm Thành Trách cùng Lâm Đường Hoa nói gót theo sau, dĩ nhiên, còn có nhất đẳng nô bộc chuẩn bị thu dọn cục diện rồi rầm

Vừa đi đến cửa, chỉ thấy cửa sổ chiếu phim hai bóng dáng nồng thắm, bỗng nhiên, gió nhẹ vút qua, thế nhưng thổi tắt nến, vì thế mọi người mới nhìn được một phần hai thì sắc tình điện ảnh ngừng truyền.

Bọn hạ nhân xì xào bàn tán, Lâm Triều Hi tức giận bất bình, một cước muốn đá văng cửa phòng, chỉ nghe bên trong một nữ tử mềm mại than nhẹ, run rẩy nói, “Ta, ta còn không có mặc quần áo.... ..”

Lần này lại càng thêm đổ dầu vào lửa, hạ nhân không nhịn được cười rớt cục phá ra cười to, liền ngay cả Lâm Đường Hoa nâng khoe miệng dâng lên một tia đùa cợt, mà Lâm Thành Trác sắc mặt càng thêm khó coi, vùng xung quanh lông mày liền nhăn lại.

“Các người đều đi xuống đi.” Lâm Triều Hi vẫy tay ra hiệu hạ nhân lui xuống, hướng trong khe cửa nói, “Ta một mình đi vào.”

Lâm Thành Trác đưa hộp quạt cho nàng, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa lại nhẹ nhàng đóng, lần mò vách tường từng bước cẩn thận.

“Người nói đó, chỉ cho ta phương hướng.” Lâm Triều Hi nhíu mày nói.

“Ta, ta ở trong này.” Ngọc Hoàn nũng nịu nỉ non.

Nàng như là manh nhân mạc tượng (người mù sờ voi), tối om hướng bên trong đi, đột nhiên bị thứ gì đó dưới chân làm vấp ngã, nàng bất ngờ không phòng ngự ngã quỵ.

“Ai ôi uy, lưng của ta a.” Nàng rên rỉ.

Ngoài cửa Lâm Thành Trác tiến lên từng bước hỏi, “Nương, người như thế nào ?”

“A, không sao không sao. Các người coi chừng đèn là tốt rồi, Ngọc Hoàn cô nương không áo quần che thân không nên gặp người.” Nàng tay phải chống đỡ muốn đứng dậy, tay trái lại đụng đến một cái đệm thịt mềm nhũn.

Đệm thịt rất co dãn, tơ lụa vải vóc cũng là thượng đẳng, bỗng nhiên đệm thịt nói “Ân.... ..”, nguyên lai đó là một người.

“Phụng Âm, người như thế nào nằm trên mặt đất, cẩn thận cảm lạnh.” Nàng bắt lấy tay nhưng lại kéo không nổi con ma men này.

Lâm Phụng Âm nhưng lại dễ dàng bắt được tay nàng, vòng cánh tay đem nàng ôm vào trong ngực.

Nàng bất ngờ không đề phòng tiến vào lòng ngực ấm áp của hắn, tùy ý tay hắn ở lưng nàng vuốt ve, tai nàng dán vào ngực của hắn, cảm nhận được tim đập thành thịch, lực đập mạnh mẽ, trên người hắn nồng đậm hương rượu, có nam nhân đặc thù thành thực hương vị.

“Tiểu tử này, thời điểm uống rượu chiếm ta tiệm nghị.” Lâm Triều Hi thầm thì muốn đứng dậy, cũng không nghĩ lực cánh tay của hắn lớn như thế, nàng thế nhưng hoàn toàn thoát không ra, xê dịch lần này, trái lại dịch đến càng gần cảm hắn.

Hắn hô hấp thật mạnh, ngửi được một cổ phát hương, là mùi thơm thành thực của nữ nhân, cánh tay phải đè nặng lên thân mình cực mỏng manh, eo nhỏ nhắn cùng cái hông xinh đẹp, bộ ngực sữa đầy đặn cọ vào trong ngực hắn, thật sự là quyến rũ mê người.

Lâm Triều Hi khó sờ giữ nguyên tư thế mập mờ này, đi xuống tiếp nữa có khả năng loạn thượng con của mình nga.

Không nghĩ tới, tiền hạ thủ vì cuồng (ra tay trước thì chiếm được lợi thế) cũng là Lâm Phụng Âm, hắn mới mỏng quyến rũ, đem thân hình mỏng manh kia nâng lên phía trước, đôi môi tự nhiên cùng đặt cùng một chỗ, hai người đều là cả kinh.

Cánh môi nữ nhân này, rất mềm mại ướt át, như là trái đào ngọt ngào.

Cánh môi nam nhân này, rất mê say rất linh hoạt, có đường cong hoàn mỹ bên ngoài.

Nàng dùng không được um một tiếng, hạ nhiệt nhưng lại làm cho Lâm Phụng Âm càng thêm bùng bùng phần chấn, hắn môi mỏng nhẹ mân, hai người xoay nghiêng cọ sát dây dưa, Lâm Triều Hi tim đập thành thịch, nghĩ tới tướng mạo xinh đẹp lại cảm thấy vui sướng, vì thế tăng thêm lực đạo ngoài miệng lấy vị rượu từ trong miệng hắn. Lâm Phụng Âm phối hợp mở miệng, cái lưỡi linh hoạt của hai người liên dây dưa cùng một chỗ, giống như sao chạm

vào nhau phát ra tia lửa, say sưa hôn càng sâu hơn.

Tay Lâm Phụng Âm động tác cũng không ngừng, không ngừng vuốt ve đường cong trên người nữ tử, cảm nhận được nàng vận vẹo thân mình lại càng dục hòa thiêu đốt, không thể chờ đợi được muốn cởi đi quần áo của nàng.

“Lâm chủ mẫu.... ..?” Miệng âm thanh mềm mại truyền đến làm cho nàng đột nhiên thanh tỉnh, tự bản thân là đang làm gì, lấy việc công làm việc tư a !

“Ân ?” Nàng khẽ giọng đáp lại một tiếng, sau đó thoát khỏi môi lưỡi của hắn dây dưa, lấy tay bưng kín cái miệng của hắn để tránh phát ra âm thanh.

“Lâm chủ mẫu, ngươi không sao chứ ?”

“Ta không sao, chính là, chính là đau lưng, ta đây liền đứng lên.... ..” Nàng thật cẩn thận mở cánh tay của hắn, có lẽ vì rất say sưa nên lực đạo của hắn cũng giảm bớt rất nhiều, nhưng là, đột nhiên, nàng lại một trận tê dại.

Người nam nhân này, cư nhiên liếm lòng bàn tay của nàng !

Nàng vội vàng rút tay về giấu trong tay áo, tim đập, không sửa sang lại quần áo cùng tóc, vịn cái bàn bên cạnh đứng lên, thật vất vả mò mẫm để cầm nệm, vội vàng chằm.

Ngọc Hoàn dùng chân che thân mình, lộ ra vai, da nõn nà mảy dài như liễu, mặt mày ẩn tình làn môi hé mở như anh đào, quả nhiên là tuyệt sắc, không hổ đứng đầu bảng, nàng sợi tóc phân tán, tựa tiếu phi tiếu, tựa tức* (buồn) phi tức đáng yêu động lòng người, “Lâm chủ mẫu.... ..” Nàng hạ mắt nhìn, đột nhiên nhìn đến Lâm Phụng Âm nằm trên mặt đất, che miệng kêu lên, “Lâm công tử !”

Lâm Triều Hi cũng nhú mày liếc nhìn hắn, chỉ thấy hắn sắc mặt nhợt nhạt hô hấp vững vàng, trên mặt mang nụ cười tuyệt đối là YY !

“Ngươi trước tiên mặc quần áo vào.” Lâm Triều Hi nhặt lên quần áo rải rác trên mặt đất quăng cho Ngọc Hoàn, “Ta phái người đưa ngươi trở về.”

Ngọc Hoàn then thùng thắt nút áo mang đai lưng đối Lâm Triều Hi nhẹ nhàng cúi đầu nói, “Có điều làm phiền.... ..Thật sự là bởi vì Lâm công tử, hân hạnh lắm xé rách xiêm y của Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn mới một cước đá hắn xuống giường.... ..”

Lâm Triều Hi nhú mày hỏi, “Không phải là ngươi chuyện ta nguyện, mà là hắn bá vương ngành thượng cung* (ngang ngược) ?”

Ngọc Hoàn không nghĩ tới Lâm chủ mẫu nói trắng ra như vậy, lấy tay áo che mặt nhẹ nhàng gật đầu nói, “Vâng.”

“Ta đây thay nhĩ tử hương cô nương nhận lỗi, cô nương thỉnh.” Nàng tiễn Ngọc Hoàn ra ngoài cửa, đối Lâm Đường Hoa nói, “Phái người đưa Ngọc Hoàn cô nương trở về.”

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, đưa tay nhường đường khiêm tốn nói, “Ngọc Hoàn cô nương thỉnh.”

Ngọc Hoàn then thùng cười nhẹ nhàng cúi đầu nói, “Làm phiền Lâm nhị công tử.”

Lâm Triều Hi nhìn phía phòng ngủ, cười ác ý lắm bả, “Thừa dịp bất tỉnh nhân sự chiếm tiện nghi của hai nữ nhân, được a.”

Nàng xoay người thay đổi thành khuôn mặt hồ then hướng Lâm Thành Trác nói, “Ai, là ta không biết quản giáo, là ta có tâm vô lực, nhĩ tử a, về sau đệ đệ này, cần phải làm phiền ngươi nhiều.”

Lâm Thành Trác đỡ nàng, nói “Nuông, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho tam đệ hiểu được mà sửa chữa.”

“Ân, ta đây an tâm, đứa nhỏ này vẫn cần quản giáo nghiêm ngặt hơn, không đánh không nên người, ngươi cũng hiểu được ?”

“Con hiểu được, mẫu thân về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Triều Hi từng bước loạng choạng trong bóng đêm bước trở về phòng, Lâm Thành Trác nhìn bóng lưng của nàng nghĩ nàng là thương tâm rơi lệ cho nên run run, không biết thực chất là vì che mặt cười run rẩy nên run run.

Lâm gia tuyệt học có ba, thứ nhất : vô ân quyền. Hai tư chiêu thức, Lâm Phụng Âm, hảo hảo hưởng thụ !

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cùng nhĩ tử anh tuần đạo hoa viên.

Tiệc tối còn chưa kịp ăn xong, Lâm Triều Hi sai hạ nhân mang chút đồ ăn đến, nhốt mình trong phòng mồm to nhai thịt mồm to hóp rượu, không hề có chút hình tượng thực nữ hay bà lão nào, nhưng không biết vì sao chính là ăn không biết vị.

Ăn miếng thịt béo thế nhưng lại có thể nhớ tới xúc cảm của làn môi mỏng kia, nàng ác hàn run lên nổi da gà, thâm than mình thật sự là nội tiết không điều hòa, lại đối oa nhi này nổi lên sắc niệm. Thanh tâm quả dục như ta, thanh tâm quả dục như ta.....

Ngủ hết một giấc hết buổi chiều tỉnh dậy, đến buổi tối thế dĩ nhiên hoàn toàn không có buồn ngủ, nàng ở trong phòng đặc lai đặc khứ (đi đi lại lại) cho tiêu thực, thỉnh thoảng nằm ngửa ở trên giường thử nhắm mắt dưỡng thần một chút, lại càng lúc càng có tỉnh thần, trong đầu không ngừng tái hiện cái loại tiếp xúc mềm mại kia, chân thực giống như có thể chạm đến được, ** khó đoán biến thành tình dục khổ trường*....

“Đồng đồng đồng....” Có tiếng gõ cửa! Lâm Triều Hi lập tức đứng dậy chạy đi mở cửa.

Bóng đêm ngưng trọng, ánh trăng thiếu lộ đầu cành, màu bạc trắng của ánh trăng trong suốt, cùng trường bào của hán hòa lẫn vào nhau. Người nọ ngọc diện thanh tú (khuôn mặt thanh tú như ngọc), mặt mày nhu hòa, bên môi chứa đựng một tia cười nhạt, giống như hoa sen mở ra, làm cho người ta cảm thấy không khỏi thoải mái.

“Con ta chính là có chuyện gì?” Lâm Triều Hi hí mắt cười hỏi, có thể giải sầu được rồi.

Lâm Đường Hoa hai tay để sau lưng, một đôi con ngươi thâm lạnh ngưng mắt nhìn nàng nói, “Chính là tới xem mẫu thân, chuyện tối nay, mẫu thân nhất định thực đề ý đi.”

Đề ý? Thực có chút đề ý! Nhưng là, dường như hán chỉ không phải là cái hôn động tình kia, bởi vì căn bản không có người chứng kiến.

Lâm Triều Hi thở dài nói, “Ài, vô phương dạy con, là lỗi của ta. Tối nay lại sẽ tru tâm không chộp mắt được a....”

“Kia, ta cùng mẫu thân đến vườn hoa dạo một chút đi.”

“Hào nha, hào nha!” Ý thức được luống cuống, Lâm Triều Hi thu lại nụ cười lên tiếng, “Hồi lâu không cùng con ta nói chuyện với nhau, rất vui a.”

Ngẩn ngừ nửa ngày hoa viên đều đã sửa sang hoàn hảo, lúc đi ngang qua Lâm Triều Hi không khỏi tán thưởng một chút nhĩ tử làm việc năng suất suất cùng chất lượng. Hai người đi qua tiểu viên, đi tới hậu viện Bích Thủy Hồ, thủy quang liễm diễm*, một vầng trăng sáng chiếu rọi trong đó hiện lên một cái bóng, tú thủy trong vắt, đẹp không sao tả xiết. Giữa hồ là một tòa tiểu đình, lối vào là một con đường nhỏ uốn lượn, hai người liền theo đường đá nhỏ chậm bước.

Khó được hưởng thụ ban đêm tĩnh mịch như vậy, Lâm Triều Hi hít sâu hấp thụ tự nhiên mùi vị, cảm giác toàn thân cùng tinh thần khoan khoái rất nhiều.

Nàng lướt qua trước Lâm Đường Hoa nửa bước, dưới chân tùy ý đá cục đá, trong tay cũng xẹt qua hoa cỏ mượn gió bẻ măng đùa bỡn một phiến lá cây.

“Ai.....” Không biết mình kiếp trước là người thế nào, chẳng lẽ là khi chết não chấn động cho nên trí nhớ hoàn toàn biến mất?

“Ai.....” Không biết phải giả trang lão bà bà này tới lúc nào, nếu sống thêm vài cái thập niên, không phải sẽ bị người khác nói thành lão yêu quái?

“Ai....” Cảm giác Lâm gia không giống bề ngoài bình tĩnh như vậy, giang hồ thế đạo cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhiều như vậy cực khổ sao mình từng cái vượt qua đây?

Bất tri bất giác đã tới dưới đình, nàng ngồi trong đó trên băng đá, gió đêm thổi vạt đến có chút lạnh, nàng nắm mũi hắt hơi một cái.

“Mẫu thân cảm thấy lạnh sao?” Lâm Đường Hoa đứng ở bên bờ, ngắm nhìn bốn phía hồ nước.

Nàng lắc đầu, một lát sau lại phát hiện hán là đưa lưng về phía nàng, đương nhiên không nhìn thấy động tác của nàng, vì vậy lại bồi thêm một câu, “Khá tốt.”

“Thật không.....Kia mẫu thân nhưng là tâm lãnh?” Thanh âm của hán giống như kim thạch đựng ngọc thô chưa mài dũa, xa xa rồi lại rõ ràng.

“Ân?” Lâm Triều Hi nghi hoặc quay đầu.

Lâm Đường Hoa lúc này xoay người lại, lặng lẽ nói, “Vừa rồi mẫu thân thở dài ba tiếng.”

Nguyên lai mình bất tri bất giác than thở lớn tiếng như vậy, rõ ràng tú nhĩ (xinh đẹp nho nhã) thực nữ như ta, tú nhĩ thực nữ như ta, tội lỗi...

“Ha ha, khá tốt.” Nàng đáp lời.

Nhất thời im lặng, trong không khí truyền đến hương hoa nhàn nhạt, gió nhẹ sất qua bên tai, qua ngoại y nguyệt bạch sắc trên vai nàng.

Nàng quay đầu lại, Lâm Đường Hoa trên người độc một kiện bạch sắc lý y (áo lót), kín kẽ phẳng phiu lại thuần khiết, cùng khôn mặt mỹ nhân trong trêu

lạnh lùng, thật là mặc cái gì cũng đẹp.

Nàng xem đến mê mẩn, Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng, nàng lúc này mới đưa mắt mê mẩn mở ra

“Mẫu thân, ta có một chuyện, cũng muốn hỏi ngài.” Lâm Đường Hoa nắm chặt quần áo của nàng hỏi.

“Cái gì.”

“Kia bảy bảy bốn mươi chín ngày bế quan, mẫu thân đã gặp chuyện gì?”

Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái, đây là thói quen lúc khủng hoảng của nàng.

“Không có.....Không có gì a..... Chính là, bế quan thôi.....Ha ha, tu luyện võ công....” Nàng từng chữ ngắt quãng nói.

“Phải không?” Lâm Đường Hoa ngưng mắt nhìn nàng nửa giây, sau đó ngồi đối diện nàng trên băng đá, nói, “Mẫu thân từ lúc bế quan trở về, tính tình tựa hồ không giống ngày xưa, cho nên nhi tử cho là ngài tại vùng núi kia có điều ngộ đạo, mới có thể đường thành như vậy tiêu sái tư thái.”

Nụ cười của hắn như trước đậm đặc, lại làm cho Lâm Triều Hi tim đập mạnh và loạn nhịp, giống như trong mắt kia là biển sâu khôn cùng, là nguy hiểm lóe xoáy, đối mặt hắn, con người không có ai có thể nhẫn tâm nói dối được.

Bất quá, nhẫn vô khả nhẫn, hoàn nhu tái nhẫn (không thể nhịn thì vẫn cần phải nhịn, ý là tuy rằng không thể nói dối trước ánh mắt của anh ấy nhưng mà chị ấy vẫn cần phải nói dối nếu không sẽ bị lộ).

Nàng ha ha cười một tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, vì làm cho mình hết sức tự nhiên liền đứng lên đưa lưng về phía hắn bắt đầu nói dối.

“Kia bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta là có chút ngộ đạo. Con người sống bất quá trăm năm, tầm thường cũng là một đời, huy hoàng rực rỡ cũng là một đời, nhưng đại đa số lựa chọn cách sau, bởi vì vậy có thể mang đến vinh dự quyền thế cùng địa vị, nhưng mà, Lâm gia đã đạt đến tột cùng, ta đây vài thập niên sống thực sự khổ cực mệt mỏi, cũng nên đến lúc thoái vị sau đó an hưởng tuổi già, nhìn mây cuộn mây tan xem thủy triều lên xuống, nhất hoa nhất thế giới, nhất điệp nhất bồ đề *, thanh bạch, dương dương tự đắc, đây mới là tiêu sái nhân sinh a.... ..” Nàng cười, tại nơi đây non sông tươi đẹp, tâm tình lúc này cũng trong trẻo lạ kỳ.

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười nói, “Mẫu thân có thể lĩnh đạo nghĩa, có thể ngộ chân lý, là tâm trí khó có được. Bất quá ngài có một câu sai lầm rồi, Lâm gia còn chưa có đạt đến tột cùng.”

“Àn?” Lâm Triều Hi nghi hoặc nhíu mày.

Lâm Đường Hoa chậm rãi bước, đạp không tiếng động.

“Nay võ lâm có tam chủ gia, thất đại gia, thập lục tiểu gia. Hoa Châu Lâm gia, Diệu Châu Phùng gia, Kỳ châu Tư Đồ gia, này Tam gia lui tới rất thân, nhưng là tranh đấu gay gắt đã nhiều năm, bất quá là vì một ghế Võ lâm chỉ tôn kia. Chúng ta nhiều nhất chẳng qua là ba phần thứ nhất, cũng không phải đã độc bá võ lâm, những gia tộc khác sớm như hổ rình mồi, sẽ chờ thời cơ mà nuốt hết Lâm gia, chúng ta hiện tại đã có mối nguy thập diện mai phục.....”

Lâm Triều Hi trở mặt ghen lời, không nghĩ tới chính mình thật sự quay về làm ếch ngồi đáy giếng, này Lâm gia đã kiêu ngạo như thế, lại vẫn chẳng qua chỉ là trong chốn giang hồ địa chủ một phương ?

Lâm Đường Hoa bỗng nhiên cười nói, “Bất quá, nay trong nhà có đại ca, mọi sự đều đã có đường cứu vãn. Đại ca chính là võ học kỳ tài Lâm gia mấy đời mới có, chắc chắn vẽ ra viễn cảnh tương lai tốt đẹp cho Lâm gia.”

Lâm Triều Hi nhăn châu xoay động cười nói, “Con ta cùng quân sư một dạng tài tình mưu lược a! Nếu là người cùng Trác Thành liên thủ, Lâm gia không phải.....”

“Mẫu thân” Lâm Đường Hoa chặn lại lời nói của nàng, “Ta cũng không thích tranh quyền đoạt thế, hưởng chi, này Lâm gia tổ nghiệp vẫn là để lại cho trưởng tử, ta cùng tam đệ không tiện nhúng tay....”

Lâm Triều Hi sừng sốt, chẳng lẽ, này nhị tam công tử không phải là Lâm gia chủ mẫu sơ sinh ? Đây là văn sở vị văn (chưa từng nghe thấy) a.

---

*Khô đoản : trong câu “xuân tiêu khô đoản nhật cao khô”(dịch nghĩa : bức nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy) trong bài “Trường hận ca”

Dạ : đêm, tĩnh : yên lặng

*Thủy quang liễm điểm : nước dập dờn bùng lên khi có ánh sáng chiếu vào

*Nhất hoa nhất thế giới, nhất điệp nhất bồ đề (hoặc là nhất hoa nhất thế giới, nhất điệp nhất Như Lai) :

Một đóa hoa khai, thể giới lòng dậy

Một hạt bụi đầy lên, đại địa trọn thâu.

2 câu này ở trong Bích Nham Lục, một tác phẩm thiền tông.

Nhất Phật nhất Như Lai

Mỗi vị Phật đều là như như, tỉnh tại, không đến, không đi.

Hàm ý: mỗi bông hoa đẹp đều hàm tàng một thể giới, mỗi chiếc lá đều là một vị Phật, mỗi con người hội tụ cả vũ trụ hay cụ thể hơn là đầy đủ các yếu tố địa, thủy, hỏa, phong...

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ba nhi tử muốn phản nường

Nguyên lai, con trai ruột của Lâm chủ mẫu Lâm Triều Hi, chỉ có duy nhất đại công tử Lâm Thành Trác. Năm đó Lâm gia phát triển hưng thịnh, Lâm Triều Hi lại cùng một bản hàn thư sinh tên Thu Trường Khôn kết nghĩa vợ chồng, vốn tưởng rằng hần trung hậu thành thật, kiếp này không có hai lòng. Lâm Triều Hi chuyên tâm võ học không rảnh bận tâm sự tình Lâm gia, lại làm tình cảm hai vợ chồng dần dần lạnh nhạt. Thu Trường Khôn cả ngày lưu luyến ở bên ngoài, tham gia thi phú ca hội, cũng chính là tại hội luận văn nhân nhã sĩ kia gặp nữ tử duy nhất của thư hương thế gia* Diệp Trang.

Thanh nhã nữ tử kia, tên là Diệp Trang, cũng chính là mẹ đẻ Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm.

Thu Trường Khôn cùng nàng tình cảm đầu vào đó thì muốn thú nàng vào cửa, mà Diệp Trang lại ái mộ hần cho nên tình nguyện làm thiếp. Năm đó Lâm Triều Hi tâm tư không hề bận tâm tình nhi nữ, chỉ một lòng muốn đem Lâm gia phát dương quang đại *, thấy Diệp Trang có quý có củ khiêm tốn ôn hòa liền đáp ứng.

Những thứ này tự nhiên là khai thác từ nha hoàn thiếp thân, nhưng là thông tin không trọn vẹn. Bởi vì bên trong Lâm phủ, không người nào dám hướng nàng nhắc tới chuyện sau này của Diệp Trang, nàng gặp người liền hỏi, bọn hạ nhân ngược lại bị dọa quý phịch xuống đất liên tục dập đầu đòi phạt.

“Nô tỳ không nên nhắc tới nhị phu nhân, chủ mẫu tha mạng, chủ mẫu tha mạng”

“Nô tài biết sai, chộc giận chủ mẫu, cam nguyện bị phạt !”

Mấy vòng đi hỏi không có kết quả, Lâm Triều Hi cũng mệt mỏi, chống cảm ngồi trong đình viện, nặng nề tự hỏi.

Chẳng lẽ Diệp Trang này là mạc danh kỳ diệu* biến mất ? Chẳng lẽ đại phu nhân cùng nhị phu nhân hai người thủy hỏa bất dung ? Vô lý, nữ nhân nào nguyện ý cùng tiểu tam (vợ bé) chung sống hòa thuận, nam nhân nào không trêu hoa ghẹo nguyệt ăn trong bát xem trong nồi ? Lâm Triều Hi hừ nhẹ một tiếng, quả nhiên quạ của thiên hạ đều đen, tuyệt đối không có ngoại lệ.

“Nường.... ....” Một tiếng gọi thấp, hình như là có về một mối.

Nàng quay đầu lại, thấy Lâm Phượng Âm đứng cách đó không xa, đầy mồ hôi, trước gò má phân tán hai sợi tóc, sợi tóc theo y phục phiêu phiêu theo gió, khó được thấy bộ dáng tĩnh lặng như vậy của hần.

Lâm Triều Hi âm thầm cân nhắc, cảm thấy hần cùng Lâm Đường Hoa mặt mày có chút tương tự, chính là khí chất bất đồng, một cái thanh dật xuất trần, một cái trương dương hoa mị, nàng cũng không khỏi cảm thấy tán thưởng, này Diệp Trang rốt cục là nữ tử tuyệt vời như thế nào mới có giên như vậy, sinh hai đứa con trai đều là đại danh鼎鼎 mỹ nam tử. Này nữ tử Hoa Châu thành không ngoài ba loại, ngưỡng mộ Lâm Thành Trác, ái mộ Lâm Đường Hoa, ** Lâm Phượng Âm.

“Nường.... ....” Hần chậm rãi đi tới, bước xuống có chút lảo đảo.

Lâm Triều Hi vội vàng tiến lên đỡ lấy hần, đụng tới đôi tay nhưng là lạnh lẽo như ngọc.

“Ngươi làm sao.... ....” Lâm Triều Hi kinh ngạc hỏi, diu hần đến ghế mây của mình.

Lâm Phượng Âm mắt hoa đào hẹ dài thâm thúy hướng về phía trưởng nhếch lên, cho dù sắc mặt tái nhợt cũng hoàn toàn che dấu không được vẻ hào hoa phú quý khinh cuồng của hần.

“Đại ca nói ta tham luyện nữ sắc là vì quá mức thanh nhàn, hần không nên để cho ta luyện công, ba canh giờ không ngừng, thật sự mệt mỏi.... ....”

Lâm Triều Hi nghĩ nghĩ, ba canh giờ, bất quá là sáu giờ liên tục vận động thôi, này Lâm Phượng Âm ra mồ hôi nhưng thực ra không hề gì, nhưng như thế nào mệt tâm lao lực quá độ ?

“Lâm gia nội công thật sự bác đại tinh thâm, ta trước kia chưa bao giờ học qua, đại ca nhưng lại để ta lấy cần cù bù thông minh, thật sự là ăn không tiêu a.” Hần tự mình rót ly trà uống một hơi cạn sạch.

“Nga, nguyên lai là nội công.” Lâm Triều Hi cũng ngồi xuống ngộ đạo nói.

“Nương ?”

“Ân ?” Lâm Triều Hi cầm khối nho nhét vào trong miệng.

“Đêm qua.... ....” Hần chần chờ.

Lâm Triều Hi cả người cứng đờ, trong đầu óc ào ào hiện ra hình ảnh ướt át hôm qua, nàng không tự giác sờ sờ môi không nói.

“Đêm qua, Ngọc Hoàn khi nào đi ?”

“A.... ....Hình như.... ....Ân, đưa ngươì về liền đi.... ....”

Lâm Phượng Âm ngừng một chút nói, “Mà ta mơ hồ nhớ rõ, ta cùng với nàng trên mặt đất.... ....”

“Ân ?” Lâm Triều Hi hỏi hạp cả vỏ nho lẫn hột nho toàn bộ nuốt xuống, cổ họng chốc lát, lập tức bị sặc.

“Khụ khụ khụ.... ....Khụ khụ.... ....”

“Nương.” Lâm Phượng Âm lập tức rót ly trà đưa tới bên miệng nàng, tay kia thì tự nhiên vỗ lưng của nàng.

Tay hần chạm vào lưng gầy yếu của nàng, đột nhiên sững sờ.

Lâm Triều Hi không có bận tâm đến hành động của hần, chính là cảm chén ừng ực uống trà.

Lâm Phượng Âm đôi mi thanh tú nhú lại, này xúc cảm cùng thân hình.... .... Vì sao cùng đêm qua vô thức ghé vào trên người nữ tử.... ....giống nhau ?
Kia xương cột sống rộng, đôi vai dài rộng vừa phải. Hần không tự giác đem tay dờ xuống, chạm rầy tới giữa lưng, nhu nhược eo nhỏ kia, sự mềm dẻo có thừa của da thịt nữ tử, tại sao lại.... ....

Lâm Triều Hi mặt hồng hào, cảm giác tay Lâm Phượng Âm thế nhưng lưu luyến ở cột sống trên lưng nàng, còn quá đáng đụng đến eo, thật mạnh ho một cái, thân hình chuyển động đem hần sững sờ tại chỗ.

Lâm Phượng Âm mắt phượng híp lại, đại ra nhìn chăm chăm tay mình, tay đặt ở không trung, giống một pho tượng ngọc thạch.

“Nga.... ....Ta còn phải xem sổ sách, ngươì trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Gió thu nổi lên, hoa quế nhỏ bé bị gió thổi xuống, có vài tí* bay tới trên vai hần.

Hần ngón tay ngọc khê nâng, nắm đóa hoa đặt ở chóp mũi ngử ngử, ngón tay buông lỏng, hoa quế rơi xuống đất, cùng bụi hòa vào, phân biệt không ra đóa hoa vừa mới ở trên đầu ngón tay kia. Mùi hương tràn ngập, hần nhìn nơi xa, mây xanh mặt trời, chim bay, chúng xếp thành một hàng, biến hóa đội hình, người xem hoa cả mắt.

“Ha ha, phân biệt không ra sao.... ....Rượu, sẽ chỉ làm người càng thanh tỉnh đi.” Hần khước môi nhú lại, giống như phượng hoàng tung cánh, kia áo choàng tử sắc hoa lệ điểm ánh mặt trời, giống như sóng vàng lăn tăn.

Tiểu đình thom mát khói bay lượn lờ, một phòng hương thom nồng muội.

“Ca, ngươì có hay không cảm thấy nương lần này trở về có chút khác thường ?”

Tinh sảo bếp lửa hồng ở giữa thủy tuyến rách rách, ngón tay ngọc vừa nhấc, hần nhặt chút lá trà bỏ vào, lại nâng ấm nước rót vào chén.

“Là có chút bất đồng.... ....”

Huyền y nam tử ngồi xuống bên cạnh, dáng người nghiêm chỉnh, bảo kiếm ở bên, hần lại nhú mày nói, “Là hoàn toàn bất đồng.”

Lâm Phượng Âm vén áo choàng cũng ngồi xuống, thuận tay tiếp nhận trà Lâm Đường Hoa đưa tới đặt vào chóp mũi ngử ngử nói, “Nhị ca, trà nghệ của ngươì ngày càng tốt, quả thật là an nhàn thoải mái.”

Lâm Thành Trác cũng một ly đặt ở bàn tay nóng ấm, chỉ là nhẹ nhấp một ngụm nói, “Nay cả ba huynh đệ chúng ta đều có cùng một nhận thức, xem ra

việc này thật có điều kỳ quái.”

Lâm Đường Hoa nghiêng người cầm lấy một quyển sách nhỏ đưa cho bọn hắn.

Lâm Phượng Âm mở ra nhìn thoáng qua bỗng nhiên cười nói, “Vẫn là nhị ca người tâm tư kín đáo.”

Chỉ thấy sách nhỏ kia nét bút rõ ràng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thượng thư tiểu sự dành dành trước mắt, cực kỳ chi tiết.

“Ngày thứ ba, chủ mẫu hỏi tỳ nữ thân phận của mình, quên ba công tử tục danh.

Ngày thứ tư, chủ mẫu đuổi người ra, một mình tắm rửa, tắm sau khi ăn, ăn tướng phong uyển vân tàn*

Ngày thứ năm, chủ mẫu ở sân tự chế ná bắn chim, dưới cái động chôn nhiều kim ngân ngàn lượng.... ....”

Lâm Phượng Âm khép sách lại vuốt vuốt mi nói, “Đây là yêu nghiệt phượng nào, không chỉ muốn Lâm gia gia nghiệp, còn muốn ta môi thom, thật sự đáng giận a.”

Lâm Thành Trác cầm bảo kiếm, làm bộ sẽ lao ra chém giết nghịch tặc, Lâm Đường Hoa lại bùng ly trà đến trước mặt hắn cười nhạt nói, “Đại ca sao không ném thử trà thu cùng trà xuân vừa rồi có gì bất đồng?”

Lâm Thành Trác lại ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng nói, “Nay trong nhà yêu nghiệt hoành hành, mẫu thân tâm tích không rõ, không biết nàng ham muốn gì.... ....”

“Hôm qua ta cùng với nàng nói chuyện với nhau một chút, cô ý dặt nàng nói chuyện cũ năm xưa, nàng thế nhưng không biết ba người huynh đệ chúng ta không cùng một mẹ sinh ra, hôm nay còn đi hỏi, a, ngu không ai bằng.... ....” Lâm Đường Hoa đôi mắt thanh tú cup xuống, trong chén khí mịt mù, chiếu ra một đôi con ngươi trong suốt.

“Huynh đệ chúng ta ba người tuy không phải nhất nãi đồng bào*, nhưng từ nhỏ tình nghĩa sâu đậm, nàng lại nghĩ làm chúng ta tình cảm bất hòa, thật sự buồn cười.” Lâm Phượng Âm cười cười nói, “Năm đó chủ mẫu đối đãi mẫu thân thập phần thân hậu, tất nhiên là không cừu không oán, nàng nghĩ vợ cùng thiếp tuyệt đối không thể hòa thuận sống chung.”

Lâm Thành Trác nhìn nhìn hắn nói, “Năm đó Nhị nương ly kỳ mất tích, xác thực cũng là tin nhảm.... ....”

“Nàng và phụ thân cùng nhau biến mất, nhất định là bỏ trốn đi, hai người đã sớm về cõi tiên hoặc là làm sơn dã uyên ương. Nay Lâm gia áp lực quá thật hơi lớn, thường nhân, quả thật không thể chống trời.”

Lâm Đường Hoa gật gật đầu cười nhạt nói, “Nay chủ mẫu vắng mặt, huynh đệ ba người chúng ta đồng tâm hợp lực, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ đi. Nữ nhân này, bản thân ta là còn muốn đùa bốn một phen.”

“Ta vừa đúng có ý đó.” Lâm Phượng Âm phụ họa.

---

*Thư hương thế gia : nhà theo Nho học

*Phát dương quang đại : làm rạng rỡ

*Mạc danh kỳ diệu : không rõ, quái lạ

*Ti : chỉ những vật nhỏ

*Phong uyển vân tàn : gió cuốn mây trôi

*Nhất nãi đồng bào : nãi là sữa, cả câu ý là không cùng một mẹ

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dung nhan sơ hiện Phượng Hoàng kiếm

Lâm Đường Hoa ở hoa viên trồng đủ kiểu đủ loại hoa, sơn trà, đỗ quyên, phù dung, văn tâm lan*, người không biết lại tưởng mình lạc vào thảo cầm viên.

Cuối thu khí trời mát mẻ bách hoa tranh妍 (muôn hoa đua sắc), các loại hương thơm hòa vào nhau làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Lâm Triều Hi đang chán nản vô cùng thích ý nằm ở trên mặt đất trong hoa viên, sắc màu rực rỡ ong bướm phồn mang*, ngược mắt là trời xanh mây trắng chim bay ánh nắng chiếu rọi, thật sự là hưởng thụ vô cùng.

Nàng trở mình, thay đổi một tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên truyền đến một hồi đối thoại.

“Nhị đệ xử lý hoa viên rất tốt, nhưng là, chỉ đem tâm tư đặt ở những chuyện nhân tạp thế này không khỏi nhân tài không có đất dụng võ rồi.” Là thanh âm Lâm Thành Trác, Lâm Triều Hi dựng lên lỗ tai.

“Đại ca khen làm rồi, ta trời sanh tính đạm bạc, chỉ thích chút hoa hoa thảo thảo, nếu giao cho đại sự, sợ rằng sẽ làm rối loạn trận cước.” Lâm Đường Hoa khiêm tốn trả lời.

“Nhị đệ, ngươi biết, Lâm gia chúng ta ba loại võ công tuyệt học ta mặc dù đều có đề cập, nhưng có một dạng thủy chung không thể luyện thành.” Hắn lo lắng trùng trùng mà nói.

“Đại ca đây là nói Phượng Hoàng song kiếm?”

“Ân. Phượng Hoàng song kiếm nhất định phải nam nữ kết hợp tu luyện, mà ta, tạm thời không có ý thú thế. Tam đệ quá mức hoa tâm hay thay lòng, thủy chung không ổn định được, ta chỉ có thể gửi hy vọng vào đệ thôi.”

Lâm Đường Hoa đạm bạc cười cười nói, “Ta đối chuyện nam nữ luôn luôn lạnh nhạt, dù là nữ tử nào gả ta làm thê cũng sẽ không hạnh phúc. Đại ca, người chớ nóng vội, chỉ cần Phượng Hoàng song kiếm còn ở Lâm gia ta một ngày, liền vẫn là trí đỉnh tuyệt học của Lâm gia chúng ta.”

Lâm Thành Trác trầm ngâm đáp, “Uh, hôm nay là 16, vẫn như cũ trăng tròn, Phượng kiếm cùng Hoàng kiếm nên lấy ra hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mới phải.”

“A? Kia rất tốt, Phượng Hoàng song kiếm vẫn do đại ca cất giữ, hôm nay ta cũng may mắn được thấy rồi.”

Hai người càng lúc càng xa, rất nhanh không còn tiếng bước chân, bốn phía khôi phục hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Triều Hi ánh mắt lại là mở sáng trong.

Phượng Hoàng song kiếm? Có phải hay không giống như Ý Thiên Đồ Long có thể hô phong hoán vũ? Nàng ma quyền sát chương (xoa tay), tối nay, cuối cùng cuối cùng cũng có chuyện để làm.

Giờ Tuất, trăng tròn sùnn ra, long lạnh như mặt nước.

Lâm Triều Hi thay một thân dạ hành, gỡ mặt nạ da người ra cho thoáng, chỉ dùng một băng vải đen che mặt, mở hé cửa liềm chui ra ngoài.

Người Lâm gia đều có võ, cũng liền không nghĩ cảnh giác tuần tra, cho nên nàng này một tay trời gà không chặt mao tặc ngược lại hành động thực thoải mái.

Xuyên qua giả sơn cùng hồ nước, lướt qua gian gian viện trạch, rốt cục đã đi đến chỗ của Lâm Thành Trác.

Ánh trăng rực rỡ, trắng bạc sáng trong, nhìn phòng của hắn chỉ dựa vào ánh trăng sáng. Nàng dùng ngón tay tại trên cửa sổ chọc một lỗ, sau đó lén lén lút lút hướng vào phía trong nhìn.

Gia đồ tứ bích, gia đồ tứ bích.*

Không nghĩ tới phòng của Lâm Thành Trác như vậy đơn giản, trừ một cái giường một bộ tủ liền hoàn toàn không có những thứ khác, nàng qua lại quan sát gian phòng rộng lớn một chút, rốt cục liếc thấy này lấp lánh loang loáng Phượng Hoàng song kiếm.

Song kiếm được ánh trăng chiếu rọi, thế nhưng toàn bộ thành kim hoàng xích sắc (vàng rực rỡ cùng đỏ thắm). Trên thân hai thanh kiếm chia ra tinh tế điêu khắc Phượng cùng Hoàng, dĩ nhiên, nàng đực cái không phân biệt, chỉ đành phải nhìn cái nào nhiệt.

Kìa Phượng cùng Hoàng, giống như là vật sống lượn vòng ở trên thân kiếm, chỗ chuôi kiếm khảm một viên lam bảo thạch, lớn chừng cái bánh trôi, Lâm Triều Hi hai mắt sáng lên.

Thật sự là đồ tốt thượng đẳng, giá trị xa xỉ.

Nàng quay đầu nhìn nhìn, Lâm Thành Trác thích một mình luyện võ, không có lệnh hạ nhân không thể quấy rầy, cho nên vào giờ phút này nàng là người duy nhất ở đây. Nàng vui vẻ một hồi, sau đó quang minh chính đại đẩy cửa vào, tham lam ma trảo thẳng tới Phượng Hoàng song kiếm mà đi.

Lam bảo thạch này thật sự là koe sáng a, có thể so sánh với RMS Titanic trong Hải Dương Chi Tâm*, nếu là một ngày ra khỏi Lâm gia, cầm thanh kiếm này hành tẩu giang hồ là có thể nâng cao tư thái rồi, nàng tán thưởng đem bàn tay hướng bảo kiếm . . . . .

“Vụt!” Phượng kiếm đột nhiên chuyển hướng, giật mình nàng không tự chủ lui về phía sau một bước. Đây thật là thần kiếm, nguyên lai là chứng mắt nàng a. . . . . Thôi, bảo thạch cũng rất quý báu a, bán bảo thạch có thể mua vài toà thành trì rồi. Vì vậy nàng lại đem ma trảo đưa về phía Hoàng kiếm.

Ngồi xếp bằng ở trên xà nhà Lâm Thành Trác nhìn không chuyển mắt một màn này, hần dùng nội lực đem Phụng kiếm đổi phương vị, không nghĩ tiểu tặc này lại mơ ước Hoàng kiếm, bất đắc dĩ, hần chỉ còn cách cùng với nàng mình tranh, vì vậy nhẹ nhàng rơi xuống, từ xà nhà vọt đến bên người nàng.

Đột nhiên có người tự nhiên xuất hiện, Lâm Triều Hi trong lòng run sợ. Nàng từng bước lui về phía sau, lúc này mới nhờ ánh trăng thấy rõ người kia diện mạo, kia mình lẳng như đao phong điêu khắc mây kiếm mất sáng, không phải là nàng đại nhi tử Lâm Thành Trác thì còn ai?

“Hừ, tiểu tặc từ đâu tới, dám mơ ước Lâm gia ta Phụng Hoàng song kiếm.” Không nghi ngờ gì là uy hiếp cùng chất vấn.

Lâm Triều Hi vội vàng khoát tay nói, “Hiểu lầm hiểu lầm . . . . . Đây là hiểu lầm . . . . .”

Nàng kia thanh âm lạnh lạnh, giòn như tiếng chuông bạc, nghe thanh âm cũng biết nàng bất quá hai mươi tuổi.

“Hiểu lầm? Người ý nguyện trộm kiếm, cũng là ta nhìn lầm hay sao?” Lâm Thành Trác lại ép sát một bước.

“A, người đừng tới đây, ta, ta kêu phi lễ!”

Lâm Thành Trác lông mày lập tức nhú cùng một chỗ dựng lên, hần hai quả đấm nắm chặt, tùy thời chuẩn bị đánh ra.

Lâm Triều Hi lần mò vách tường hướng cạnh cửa từ từ đi, chuẩn bị thời cơ chạy trốn.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi Lâm Triều Hi dưới chân vừa động, Lâm Thành Trác mạnh mẽ kéo lại cánh tay của nàng, Lâm Triều Hi bất ngờ không kịp chuẩn bị liền ngã vào ngực của hần, đụng vào một lồng ngực trắng kiện , khiến nàng đầu vầng mắt hoa.

Lâm Thành Trác cảm thấy không ổn, dưới tay liền buông lỏng chút lực độ.

Thì ra là, cái này đại nhi tử là người tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết như vậy, như vậy là tốt, loại người cổ hủ tương đối dễ đối phó, chỉ cần mặt dày mày dạn một chút là được rồi.

Lâm Triều Hi khòe miệng nhếch lên, vốn đã rời đi ngực của hần, lần này lại hoàn toàn dán lên, hai cánh tay vòng quanh qua bên eo của hần, hờn dỗi nói, “Còn chưa từng có người nào ôm qua ta đâu, tối nay ngã vào trong tay người, ta liền lấy thân báo đáp đi.”

Lâm Thành Trác sừng sốt, vụn vụn không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng đối khách làm chủ cùng hần như thế gần sát, hần vội vã buông tay đẩy nàng, nàng lại chết cũng không thả, trong bụng còn cười thầm.

“Cô nương người . . . . .” Lâm Thành Trác nhất thời như đầu, tay chân luống cuống.

Lâm Triều Hi liếm môi một cái, không bằng nhân cơ hội tiếp tục chiếm sắc thôi. Vì vậy nàng ngẩng đầu lên, mắt sáng long lanh nhẹ nhàng nháy một cái, nhón chân lên liền kèm trên bờ môi của hần.

Lâm Thành Trác sừng sốt, toàn thân giống như điểm huyết không thể nhúc nhích.

Lâm Triều Hi cười cười hài lòng, dùng đầu lưỡi trên môi hần đánh vòng một cái, sau đó nhanh chóng lách mình đụng vỡ cửa phòng, chân lướt như bay liền bước ra ngưỡng cửa.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Lâm Thành Trác phục hồi tinh thần, lập tức đưa tay đi bắt, lại chỉ bắt được một cái khăn, dung mạo nữ tử lập tức hiện ra trước mắt.

Sáng trong tựa như mây vờn bên trăng, lay động tựa hồi phong chỉ lưu tuyết (gió hướng về tuyết).

Nàng hồi mâu cười một tiếng, điên đảo chúng sinh.”Lâm đại công tử, chúng ta ngày khác nói tiếp tình duyên.”

Thừa dịp Lâm Thành Trác ngốc trệ chốc lát, nàng liền như một làn khói biến mất không thấy.

Bóng đêm, vẫn ngưng trọng như cũ, giống như chưa từng phát sinh qua bất cứ chuyện gì.

Lâm Thành Trác sờ sờ môi của mình, cái đó là. . . . . Nụ hôn đầu?

Phồn mang : đông đúc, nhiều

Gia đồ tứ bích : nhà chỉ có 4 vách tường → gia cảnh nghèo. Ở đây là phòng anh ý đơn giản quá

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sắc công tử mê hoặc nữ hoa tâm

Lâm Triều Hi thờ hồn hèn đóng cửa phòng, lập tức dập tắt nến, sờ soàng tiến vào ổ chăn trong giường.

Chỉ chốc lát, trong sân liền vang lên tiếng hô quát, “Có tặc ! Có tặc !”

Chợt nghe tiếng bước chân ầm ầm giẫm đạp qua lại, bên tai là thanh âm cửa mở ra khép lại, thanh âm loạn kiếm tùy ý cán quét.

Bình tĩnh như ta, bình tĩnh như ta.... ..

May mắn bản thân chạy trốn nhanh, nếu là rơi vào chỗ khác đã sớm bị loạn kiếm đâm chết.

Thùng thùng thùng, cửa phòng bị gõ mặc dù trong dự liệu nhưng vẫn khiến nàng run rẩy từng cơn, vội vàng dùng thanh âm lão nhân buồn ngủ nói, “Chuyện gì ?”

“Mẫu thân, có người đêm thăm Lâm phủ, muốn trộm phượng hoàng song kiếm.” Là thanh âm của Lâm Đường Hoa.

“Nga, trộm đến sao ?” Nàng biết rõ còn có hỏi.

“May mà bị đại ca phát hiện hành tung, phượng hoàng song kiếm không có bị trộm mất, bắt quả nữ tặc đã chạy trốn.”

Gọi nữ tặc thật sự không xuôi tai, vẫn là hiệp đạo* thì hơn.

Nàng tiếng nói trong veo, “Vây thôi, không cần truy tung, phải có lòng khoan dung độ lượng.”

“Vâng” Lâm Đường Hoa bình thần không dao động nói, “Nhi tử lui xuống, mẫu thân thỉnh nghỉ ngơi đi.”

“Ân.” Miệng bình thần trả lời, Lâm Triều Hi thế nhưng ở trong chốn đã muốn vùng quyền phấn khích không thôi.

Phòng Lâm Đường Hoa, đèn đuốc sáng trưng, một phòng ba người, ngồi vây quanh phượng hoàng song kiếm.

“Nữ tử hai mươi mấy tuổi ?” Lâm Phượng Âm nhú mày cười nói, “Diện mạo như thế nào ?”

Lâm Thành Trác dừng một chút, nâng mi nói, “Rất đẹp.”

“Nga ?” Lâm Phượng Âm nổi lên hứng thú, lại khen ngợi, “Đại ca cũng cảm thấy xinh đẹp, kia tất là báu vật.”

Lâm Đường Hoa ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve bảo thạch phượng hoàng song kiếm nói, “Chỉ cần một thanh cũng hài lòng ? Xem ra nàng không biết hàng a, này phượng hoàng song kiếm thiếu một tựa như phế liệu, muốn cũng không dùng được.”

Lâm Thành Trác gật gật đầu nói, “Xem bộ dáng của nàng cũng không phải là mơ ước kiếm này, mà là coi trọng bảo thạch trên thân kiếm. Ta cảm tay của nàng, phát hiện nàng cũng không nội lực, hẳn là, sẽ không có võ công.”

Lâm Đường Hoa trầm mặc không nói, Lâm Phượng Âm bỗng nhiên nhú mày hỏi, “Nàng không có võ công, chẳng lẽ sẽ phóng độc hoặc là ám khí ? Đại ca như thế nào để nàng chạy thoát ?”

Lâm Thành Trác bỗng nhiên mặt đỏ hồng, mở miệng nhưng một chữ cũng không phun ra.

Lâm Đường Hoa lẳng lặng nhìn hấn, hình như có sở ngộ cười cười, sau đó trả lời Lâm Phượng Âm, “Đại ca người này bao nhiêu điểm tốt không chê vào đâu được, mỹ sắc nhất lan, thế nhưng không đối phó được.”

Lâm Phượng Âm bỗng nhiên nhú mày cười nhìn về phía hấn, “Đại ca chẳng lẽ là bị nàng lau du thủy ?”

Lâm Thành Trác sắc mặt biến đổi, từ đỏ sang tím, Lâm Phượng Âm muốn cười nhưng không cười, bỗng nhiên nghĩ đến, nàng kia chính là nữ tử hôm trước nằm sấp trên người hấn, chính mình du thủy cũng không phải là bị lau đi ?

Lâm Đường Hoa đứng lên, ngón tay đặt ở trên bàn vô tình gỗ, cười nhạt nói, “Ngày mai, ta liền đi xem dịch dung thuật của nàng có bao nhiêu không tầm thường đi.”

Trên cơ bản dịch dung thuật, đều là hòa vào cùng nước dính, cho nên khác tính của nó là nước.

Nếu háo sắc, ha ha, làm mỗi thì như thế nào ? Vì thế, Lâm Đường Hoa chuyển thời gian tắm rửa từ chập tối xuống ban đêm.

“Này uy uy, nha hoàn đâu ? Chết hết rồi à ?” Lâm Triều Hi trong phòng thông thả thông thả đi, đã sớm phân phó hạ nhân đun nước ấm tắm rửa, nhưng là đợi hồi lâu cũng không có người đến, nàng đành phải mở cửa hướng về phía sân hồ to.

“Chủ.... ....Chủ mẫu.... ....” Một nô tài chạy lại nói, “Nhóm tỳ nữ đều vì nhị thiếu gia đun nước tắm.... ....”

Ân ? Hấn cũng muốn tắm rửa ? Cũng khó trách, nhóm tỳ nữ Lâm gia thấy ba công tử kia đều trợn mắt há hốc mồm nhìn trộm, tranh nhau đi múc nước nấu hầu hạ tắm cũng là nhân chi thường tình.

Trong đầu chợt lóe, mỹ nam ra tắm, dung mạo đẹp để biết nhường nào, chắc chắn.

Lâm Triều Hi ho nhẹ một tiếng hỏi, “Nhị thiếu gia ở trong phòng ?”

“Vâng.” Nô tài trả lời.

“Nga hảo, người lui ra đi.”

Lâm Triều Hi đóng chặt cửa sổ, vốn định đổi áo liền quần, lại đột nhiên nghĩ đến, có phải hay không mẫu thân thân phận càng dễ dàng hành động ?

Bốn phía xẩm tối, ô thước* bay về phía nam.

Chủ mẫu Lâm Triều Hi sai bước hướng phòng nhị công tử thẳng tiến.

Đại môn khép kín, lại nghe được thanh âm bọt nước kêu gọi, nàng nuốt nước miếng, lặng lẽ nhìn khe cửa.

Hơi nước bùng bùng, một mảnh hỗn độn, mơ mơ hồ hồ có thể thoáng nhìn quan ngọc diện dung của mỹ nhân, tóc ngang lưng, đỉnh mày nhiễm sương, hấn đột nhiên từ trong thùng tắm đứng lên, xương bả vai, xương sống, lưng tròn nhẵn, móng cánh hoa.... ....Kia thân hình thon dài cũng không kém phần cường tráng, cương nhu tinh tế, mười phần ý vị nam nhân.... ....

Tòm, một mồm to nước miếng rớt xuống, lòng của nàng cũng tốt lên cổ họng, nàng không khỏi cúi đầu vồ vồ.

Lại nhìn trộm, đi ? Mỹ nhân a ? Không có ?

“Nương.... ....” Một tiếng gọi thấp đem hồn phách Lâm Triều Hi kéo trở về, theo tiếng nhìn lại, dĩ nhiên là Lâm Đường Hoa trong cửa sổ nhô đầu ra.

Sợi tóc ẩm ướt tản mạn trước mắt, hai gò má trắng trong suốt như ngọc bùng sáng, sắc môi nhàn nhạt giống như mật ong, quần áo sạch sẽ áo trắng phủ thân, nghiêng dựa vào cửa sổ thản nhiên cười, kia hai nhánh cây hoa đào cũng như tham lam hướng hấn, người kia, giống như đi ra từ trong tranh.

“Nương, người tới tìm nhị tử sao.... ....Sao không vào ngồi một chút.”

Lâm Triều Hi muốn gạt đầu, cước bộ liền ma xui quỷ khiến muốn vượt qua cửa, đột nhiên nghĩ, hơi nước trong phòng có khả năng làm dịch dung trên mặt nứt ra, vẫn là không nên đi.... ....

Vì thế nàng uể oải nói, “Người com chiều ăn rất ít, nương tới thăm người một chút có phải hay không thân thể không khỏe.... ....”

“Cám ơn mẫu thân quan tâm, nhị tử chính là gần đây ăn không có ngon miệng thôi.... ....”

“Nga, ha ha, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.... ....Ta đi đây a.... ....” Lâm Triều Hi không nhiều lời nữa, che mặt chạy trốn.

Đương nhiên, người kia một đêm không ngủ. Ba mỹ nam Hoa Châu thành suất nữa bị nàng ăn sạch không chừa mẩu, chính là, nếu có thể đêm khuya từng bước.... ....Chính là bởi vì tự hỏi vấn đề này, sắc nữ cả đêm lăn qua lộn lại.

Hôm sau, không biết sao liền có chuyện không hay.

Điểm tâm, Lâm Phụng Âm nói mình không có hứng ăn, cả nhà đều cùng dùng rau dưa cháo trắng. Com trưa, Lâm Thành Trác còn nói gần đây thích ăn đồ chay, bốn người chỉ bốn bốn đạo rau xanh cùng canh suông, một điểm dầu mỡ cùng muối ăn đều không có. Lâm Triều Hi là không mặn không no, đành phải lấy lý do thân thể không khỏe lui khỏi yến hội, tuy rằng âm thầm lấy một đồng đồ ngọt nhưng bụng vẫn không no, lúc này ngồi ở ghế mây vuốt bụng thăm thán thời vận không tốt.

Bỗng nhiên một trận xuân phong ập đến.

Không, là một trận mùi thơm đến.

Này chẳng lẽ chính là hương vị thịt nướng trong truyền thuyết ? Thịt non da giấy*, hương liệu muối ăn, cùng với độ lửa thích hợp, vật ấy chỉ trên trời mới có, nhân gia chưa nếm thử một lần ?

Nàng nhanh chóng mở to mắt, chỉ thấy Lâm Đường Hoa bạch y tiêu soái đến, trong tay bưng một khay gốm sứ, giống như ngự trù trên trời hạ phàm.... ....

“Nương nói mình thân thể không khỏe, ta xem nhưng thật ra là thập phần linh hoạt, thật đáng mừng.” Lâm Đường Hoa tao nhã đi tới, trong khay một cái chân giò lợn hơi luộc nằm trong.

Lâm Triều Hi nuốt nuốt nước miếng, “Nhi tử, này đồ ăn một hồi sợ đã nguội, mẫu thân luôn luôn cần cù tiết kiệm quần gia sao có thể lãng phí, không bằng ta thay người thu phục đi !”

Lâm Đường Hoa liếc mắt cười nói, “Cũng tốt, này vốn là hiếu kính mẫu thân.”

Lâm Triều Hi vẫn cảm thấy Lâm Đường Hoa tươi cười giả tạo, nhưng hôm nay cực kì vừa mắt.

Nàng không nói hai lời, tiếp nhận mâm, một tay giơ lên chân giò lợn đầy mỡ, mở bồn máu mỡ to cắn cắn.

Lâm Đường Hoa đứng ở một bên yên lặng không nói, chính là mẫu thân đáng vẻ đoan trang như thế biến thành bộ dáng này, rất có bộ dáng đàn bà hương đã mỡ to ăn thịt mỡ to hớp rượu.

Mắt thấy chỉ còn một khúc xương cuối cùng, Lâm Triều Hi vừa hạ mỡ, Lâm Đường Hoa cũng là một tay cầm đi mâm.

Lâm Triều Hi không biết gì trong nháy mắt nhìn hấn.

“Nương, ngày hôm trước người nhìn lên ta tắm rửa, hôm nay ta còn mời người ăn thịt, tựa hồ ta có chút thiệt thòi, không bằng.... ..” Lâm Đường Hoa mê người cười cười, môi kề lại gần.

Hiệp đạo : hiệp - hiệp khách, đạo – đạo tặc.

Ô thước : một loài chim

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nam quan hàng phục nữ công tử

Ai nha nha, mây đen một mảnh.

Lâm Triều Hi trừng to mắt mà nhìn mỹ nhân càng lúc càng dán sát, rất muốn tiến lên cắn đóa mặt đào kia một cái, nhưng là dường như tình trạng này người bên ngoài nhìn vào thấy rất quý dị, hoa giáp lão bà (bà già 60) cùng mỹ thiếu niên hôn nhẹ, huống chi còn là mẫu tử ?! Lý trí cùng tình cảm mãnh liệt đấu tranh, phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm).

Lâm Đường Hoa trên mặt là ngàn vạn năm không hề không bị hơi hột thần thái, trong đôi mắt kia lấp đầy nét mặt già nua của nàng, mà trong ánh mắt của nàng trừ bỏ hỏa diễm vẫn là hỏa diễm.

Lâm Đường Hoa nhưng là người khí độ phi phạm, mặc dù không thích chuyện nam nữ, nhưng là nụ hôn đầu cùng đêm động phòng còn chưa phải để vào trong lòng, huống chi, ngay cả đại ca cũng cảm thấy tú sắc khả xan, xem ra phía dưới túi da này thật sự là một mỹ nhân.

Hắn môi mỏng nhẹ nhàng dán vào cánh môi mềm mại của nàng, một trong suốt đậm sắc, một thủy mật hồng phấn, Lâm Đường Hoa nhu động, cảm thấy mùi thơm trong miệng kia làm người ta muốn ngừng mà không được, vì vậy càng tiến thêm một bước tìm tòi.

Hắn môi mỏng mang theo hơi lạnh, nhưng rất nhanh liền bị ấm áp của nàng bao lấy. Giống như cánh bướm chà nhẹ qua hoa tâm, giống như mây khói trôi trên khe trắng rằm, bốn cánh môi quấn lấy nhau, thân nhiên nhàn nhạt hôn, lại mang đến hô hấp càng lúc càng dồn dập .

Lâm Triều Hi hoàn toàn ngốc lãng, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều có một dòng điện tê dại chạy qua, khiến nàng không khỏi rên nhẹ một tiếng. Mà Lâm Đường Hoa lại còn càng áp càng thấp, hai cánh tay bám lấy hai bên ghế mây vậy nàng ở chính giữa.

Trên người của hắn có nhàn nhạt lan hương (hương hoa lan) mặc hương (mùi mực tàu) lẫn trà hương, trên người của nàng nồng nặc đinh hương (mùi từ đinh hương) quế hương cùng mận côi (hương hoa hồng).

Lâm Đường Hoa hôn không giống Lâm Thành Trác ngốc trệ không lưu loát, không giống Lâm Phượng Âm triền miên xâm nhập, chẳng qua là ai phủ cùng thương yêu một loại nhàn nhạt mà sát.

Lâm Triều Hi mới đầu biểu hiện giống như quả táo xanh, sau lại dứt khoát không thèm để ý đến, thư thích nằm ở ghế mây tiếp nhận mỹ nhân chà đạp. Nàng ngẩng đầu lên hết sức đáp lại, dần dần tăng thêm lực đạo, linh xảo đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi của hắn ,tình tế liếm láp thưởng thức, mà Lâm Đường Hoa lại đột nhiên thức tỉnh, hắn tình tế quan sát nữ nhân trước mắt.

Nàng nhắm mắt lại, mí mắt khẽ run, lông mi dày cong nhẹ nhàng bao trùm, đuôi mắt héch lên, một đôi mắt phượng mị hoặc.

Hắn mắt tươi cười toan tính, quả nhiên, như thế đến gần mới có thể nhìn thấy dấu vết trên trán nàng cùng bên tóc mai, đó là vết dán của mặt nạ da người lưu lại.

Lâm Đường Hoa trầm nghĩ, thật là đáng tiếc, kỹ thuật hôn tốt như vậy, hắn cũng thiếu chút nữa trầm luân.

Hắn hé miệng, dùng lưỡi của mình hung hăng tịch quyền một phen, giống như bão táp đột nhiên lại tới tiến quân thần tốc, đem lấy nàng mỗi một chiếc răng mỗi một tác lợi cũng thật sâu trác thủ, sau đó đột nhiên rời đi.

Lâm Triều Hi cũng như ở trong mộng mới tỉnh, nàng môi bị hôn có chút phát sưng, gò má nóng bỏng của chàng thêm phiếm phần choáng váng, chẳng qua là bộ dáng kia dù là đặt ở trên người nào cũng mê người vô cùng, một hoa giáp lão ầu, cũng có chút tạm được. . . . .

Lâm Đường Hoa chợt cúi đầu nói, “Đều là lỗi của nhi tử, nhi tử không nên mơ ước mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt.”

Lâm Triều Hi hồi thần, khẽ dùng một chút nói, “Không có. . . . . Không có sao. . . . . Cũng may ngươi không phải là con ruột ta. . . . . Thật ra thì. . . . .”

“Thật ra thì mẫu thân chẳng qua là bị ta cưỡng thủ hào đoạt. . . . .” Hắn ngẩng đầu lên, mang bộ mặt sâu thẳm vô tội đến cực điểm, “Nhi tử biết mình quá mức khinh bạc đã quấy rầy mẫu thân, xin mẫu thân đem chuyện ngày hôm nay quên thôi. . . . .”

Lâm Triều Hi nhìn ánh mắt cầu xin của hắn, lẳng lẳng gật đầu một cái, bất thành linh thay đổi khiến nàng không kịp suy nghĩ, chỉ nhìn thấy nhẹ nhàng bạch y dường như mây bay thuận gió, trong khoảnh khắc liền vô ảnh vô tung.

Ba huynh đệ lần nữa gặp mặt, Lâm Đường Hoa đem quá trình tình lược, chỉ nói, nàng đúng là dịch dung rồi.

Việc đã đến nước này, bình thường trình tự là: vạch trần thân phận, thẩm vấn mục đích, nghiêm hình tra khảo ném vào hoang sơn lão lâm một phen. Nhưng là, không biết Lâm Triều Hi là mệnh khổ hay là tốt số, gặp được Lâm Đường Hoa quen mặt giả tiên cùng Lâm Phượng Âm thích gây chuyện chơi đùa, hai người bọn họ quý kẻ đa đoan, Lâm Thành Trác vốn có lòng thương hương tiếc ngọc cũng không làm gì được, hai so với một, số ít phục tùng đa số, bọn họ quyết định đối với Lâm Triều Hi tiến hành một phen đùa giỡn để cho nàng mất hết mặt mũi biết khó mà lui.

“Ai nha, ngươi nói tam thiếu gia nhà chúng ta ngày ngày hưởng nơi trăng hoa cuối hèm mà đi, tổng cộng cũng chỉ là những thứ ấy,ném một lần là mới, mấy lần còn có cái gì ý tứ sao!” Một thị tỳ bụng chậu đồng, hiển nhiên là mới vừa từ phòng của Lâm Phượng Âm đi ra.

Một thị tỳ khác che mặt nói, “Ngươi ái mộ tam thiếu gia, ngược lại hỏi một chút hắn tại sao nhìn không thấy tiểu nương tử ngươi sao!”

“Ai nha ghét! Ngươi đối với đại thiếu gia tình hữu độc chung, còn đối với nhị thiếu gia cúng bái khuyh đảo, thật không biết cô nương gia sao giống như ngươi hoa tâm như vậy.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta hoa tâm thì ta hoa tâm. Mới vừa rồi tam thiếu gia đối chúng ta đề cử chỗ đó, muốn hay không đi xem một chút?”

Thị tỳ bụng bồn đột nhiên dừng lại, nhìn một chút bốn phía xác định không người nào mới nói tiếp, “Ngươi cũng không nên nói loạn với người khác.”

“Ngươi yên tâm, chuyện này bảo đảm liên hai người chúng ta biết. Tam thiếu gia nói nơi trăng hoa mới mở Thanh Phong Các, bên trong nam quan một người so với một người tuần tú. Bây giờ chúng ta đều không làm nhiệm vụ, đi nhìn một chút được không?”

“Hào hảo hảo, này nữ nhân đi dạo kỹ viện mới là lần đầu.”

Hai thị tỳ ngươi một lời ta một câu bỏ đi, lưu lại Lâm Triều Hi từ phía sau cây nhô đầu ra, nàng như có điều suy nghĩ nhìn một chút phòng của Lâm Phượng Âm, khóe miệng khơi mào một tia cười trộm, thật là tin tức hợp ý nàng a.

Kết quả là, để tránh sự việc bại lộ, nàng chuẩn bị một cách vô cùng kỹ lưỡng.

Đầu tiên là thông báo các nô tài nàng muốn tu luyện ba canh giờ không cần tự tiện quấy rầy, hai là phái người thông báo ba nhi tử buổi tối không thể cùng dùng bữa chung rồi.

Vạn sự sẵn sàng, đông phong chính là nàng đối với chuyện mới mẻ mãnh liệt khát vọng.

Nàng tháo bỏ mặt nạ dịch dung, đổi thành sam nam bào, tiện tay cầm lệnh nào Lâm chủ mẫu ban phát, nghiêng ngang tiêu sái ra khỏi Lâm gia.

Nàng mặc lục y bào, thanh xuân tươi đẹp phơi phới, tay cầm chiết phiến chậm rãi phe phẩy, hơi có chút vị đắc ý của quý công tử.

Thanh Phong Các.

Thật là bách chuyển thiên hồi (trăm lần nghĩ ngợi), nàng không biết hỏi bao nhiêu tiểu cô nương mới hỏi thăm được chỗ này, sau đó những thứ kia hàm tình mạch mạch (ân tình đưa tình) nữ tử liền đối với hắn cười nắc nẻ “Lưu manh !”

Nàng nheo mắt lại, đi vào nam quan kỹ viện.

Vừa vào cửa chỉ thấy tay áo hồng tay áo xanh biếc tay áo tím một đoàn đi lên, chính là kia nùng trang điểm mặt (trang điểm đậm) tú bà, tú bà chối lại cười tiến lên lồi lồi kéo kéo, tay không an phận nắm tay nàng nói, “Vị tiểu ca này thật là ngọc diện lang quân, thiên nhân chi tử a!”

Nàng một mặt né tránh một mặt lấy quạt che mặt sắc cười nói, “Quá khen quá khen, không biết quý điểm đầu bài năm vừa mới bao nhiêu, nhưng là phong lưu phóng khoáng “tiểu thụ” thái độ? Ta phẩm vị nhưng là rất cao a!”

Tú bà nhe răng cười to, nói, “Chúng ta nơi này đầy đủ mọi thứ, bất kể là “thần thú” hay là “dã thú”, bảo đảm để cho công tử ** khắc cốt, có một muốn hai !” Vừa nói liền nghiêng nàng lên lầu đẩy thẳng vào một gian phòng hào hạng.

Lâm Triều Hi đứng lại, chỉ thấy dưới ánh nến, màn trướng hồng gấp xếp, hình dáng kỳ tú giai nhân nghiêng tựa tại trên giường, áo nửa thân trần mờ mờ ảo ảo.

“Nước miếng ba ngàn trượng ** tựa thác nước”, nàng nuốt một ngụm nước bọt nhỏ nhả lễ độ nói, “Vị này tiểu ca, tại hạ Lâm Siêu, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“Ấn. . . . .” Nam quan kia trả lời thật là **, một tiếng này chạy dài xa xa làm người ta tê dại.

“Tiểu ca bất tiện nhiều lời vậy thì động thủ bất động khẩu. . . . .” Dứt lời, nàng lập tức thoát ngoại sam lao thẳng tới bên trong.

“A! Thế nào lại là người!” Một hồi điên cuồng la, Lâm Triều Hi chột từ trên giường ngồi dậy, thân bị ngăn cản, kinh ngạc không dứt.

Kia nằm nghiêng ở trên giường mỹ nam chính là Lâm Phượng Âm, hấn quần áo mặc nửa, trước ngực xuân quang đại lộ, bóng loáng da thịt mơ hồ phơi bày, hấn mắt phượng tà mị nhử lại cười nói, “Mẫu thân không biết tam nhi ta cũng đoạn tị phân đào sao?”

*****

Đoạn tị phân đào : dùng ám chỉ tình yêu nam nam, bắt nguồn từ tích xưa của Trung Quốc.

«Đoạn tị» xuất phát từ chuyện Hán Ai Đế cùng sủng thần Đồng Hiền, còn «phân đào» xuất phát từ chuyện Vệ Linh Công cùng nam sủng Di Tử Hà.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quân tử kết ước định

Mỹ nam nằm trên giường kia đúng là Lâm Phượng Âm, hấn quần áo nửa cởi, trước ngực cánh xuân đại lộ, da thịt bóng loáng mơ hồ lửa lỏ, hấn phượng nhãn tà mị khẽ nhử cười nói, “Nương không biết tam nhi ta cũng đoạn tị phân đào sao?”

Thiên lôi cuộn cuộn! Bạo vũ tập kích! Phong tàn vân uyển! Sơn băng địa liệt! [1]

[1] Núi lở.

Hấn làm sao có thể kêu nàng là nương? Chẳng lẽ nàng bị phát hiện? Nhưng là làm sao có thể, nơi nào để lại dấu vết a!

Khóc không ra nước mắt, khóc không ra nước mắt, nàng uể oải ảo não vuốt mặt mình, áp đảo nếu không thêm chút nữa mình sẽ đập đầu vào cột tìm chết.

Lâm Phượng Âm nhìn buồn cười, chẳng qua dọa nàng một chút, như thế nào lá gan nhỏ như thế, hấn làm sao có thể hành động thiếu suy nghĩ rút dây động rừng a.

“Cô nương đây là làm sao vậy?” Hấn tiến lên vô tội nói, “Bộ dạng ta làm cho người sợ hãi sao?”

Lâm Triều Hi nghe thấy một tiếng “Cô nương” tràn ngập mong đợi ngẩng đầu lên, úp úp mở mở hỏi, “Cái kia.... .....Người vừa rồi kêu ta.... .....”

“Nga, ta mền mầu phích, gặp mỹ nhân là có thói quen gọi nương.” Lâm Phượng Âm mặt không đổi sắc tìm không đập mạnh nói.

“Nga!” Lâm Triều Hi đại khẩu khí, nhưng là tiếp theo ngay ngăn cả người.

Luyến mầu tình kết.... .....Chẳng lẽ.... .....Hấn thích bà lão Lâm chủ mầu này?

Nàng không thể tin nhìn một chút, là Lâm Phượng Âm không sai, là hấn dung mạo xinh đẹp ngày đó cũng không sai, sắc mặt bình thường ần đường [2] không đen, không phải bệnh trạng hoặc đầu bị va đập a!

[2] phần nằm giữa hai lông mày.

“Công tử.... .....Ta đây, là thương nhân trên đường đi thành Hoa Châu.... .....Ha ha, nghe nói nơi này nhiều nhân tài, công tử xinh đẹp tuyệt đỉnh thực sự làm cho người ta thêm nhỏ dãi.... .....Không biết công tử như thế nào lưu lạc đến tận đây?” Nàng ra về tiếc hận, kì thực ý tứ dò xét.

Lâm Phượng Âm tương kế tựu kế, lảng lơ lay động vật áo trên vai, quần áo đơn bạc kia bởi vì biên độ hơi lớn càng thêm lui xuống, đã muốn rút đến phần eo.

Này nếu là một nam tử xem một nữ tử, nhất định ngay tức khắc miệng đắng lưỡi khô dục hòa đốt người.

Nhưng là, đổi lại là một nữ tử xem một nam tử, cũng chỉ có nuốt khan nước miếng trông mơ giải khát.

Thanh âm Lâm Phượng Âm như là điện âm vũ khúc mềm mại quyến rũ động lòng, miệng hấn khép mở như dụ hoặc.

“Ta bất quá là đến xem cái nào nhiệt, không vì tiền không vì tình, chỉ vì.... .....” Hấn áp vào bên tai nàng nói, “Hường thụ.”

Hai chữ này nói cực độ mỉa mai, hơi thờ ơ nhuận phun đến bên tai nàng, toàn thân một trận mê dại.

“Hường.... .....thụ?” Nàng ngơ ngác lặp lại.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ ngươi không biết, nam nhân cùng nam nhân song tu có nhiều ưu việt, trắng dương bổ dưỡng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.... .....”

Ở hiện đại thực fashion một từ ngữ là hủ nữ, nàng đối mặt với Lâm Phượng Âm tinh thần bất khuất vẫn là hơn một chút. Lâm Triều Hi muốn tìm tòi thứ bí mật nhất của người cổ đại, nhìn xem khoảnh khắc nam nhân cùng nam nhân như thế nào **, cũng không nghĩ, dốc sức nhưng công toi.

Trong cuộc sống sự tình bí hiểm cần có điều có, không có sự tình nào mười phần như ý **, nàng hôm nay là thảm bại mà về tay không.

“Công tử, có muốn thử một chút ** tuyệt vời tư vị hay không?” Hấn cọ vào tai nàng hỏi, một tay áp sát hông của nàng, khi nói chuyện đã đem tay ngọc tiến vào trong chăn.

“A không cần!” Lâm Triều Hi quần chắn hô to, bởi vì dùng sức thật mạnh nên từ trên giường ngã xuống, đem mông mình đập xuống.

“Công tử, ngươi có sao không?” Mỹ nhân Lâm Phượng Âm lông mày cau lại đau lòng hỏi.

Lâm Triều Hi xấu hổ phát phát tay, “Không sao không sao, cái kia.... .....Tại hạ vừa nhớ tới còn có hàng hóa cần vận chuyển, đi trước một bước, còn nhiều thời gian còn nhiều thời gian, ngày khác tất đến nhà báai phòng, có khi còn nâng tám đại kiệu đến rước công tử cũng nên, ha ha ha.....” Nói xong nàng lục cộc đứng lên, túm y phục của mình chạy đến sau bình phong hai ba cái mặc vào, rốt cục thoát hiểm lại khôi phục về khí thế.

Lâm Phượng Âm khoe miệng thủy chung cười, nữ nhân này rất hợp khẩu vị hấn, thật sự buồn cười. Vừa rồi vừa sờ, thật sự là eo nhỏ có thể nắm vừa tay, rất rung động, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, nếu không có phản ứng mãnh liệt của nàng, không chừng xúc động liền muốn nàng.

Lâm Triều Hi từ bình phong đi ra, dáng vẻ đường đường nho nhã lễ độ, bởi tối lúc trước đã hết, hiện tại xem ra là một giai nhân bồng bồng khí thế.

Lâm Phượng Âm tựa vào trên giường cười hỏi, “Công tử vừa nói muốn cưới ta vào cửa, lời này là thật sao?”

Lâm Triều Hi sừng sốt, nghĩ nghĩ, nếu là có một ngày thoát khỏi quan hệ mẫu tử, trong ngực có mỹ nhân như thế là một chuyện tốt?

Vì thế nàng nghiêm túc gật đầu nói, “Đương nhiên! Tại hạ đối công tử vừa gặp đã thương, tự nhiên nguyện ý vứt bỏ quan niệm thế tục cùng người nhị tị [3] chung đường, nguyện một lòng đến đầu bạc không xa rời, nắm tay nhau cả đời đến già, có mỹ nhân người, gặp liền không quên, một ngày không thấy, suy nghĩ như cuồng điên.... ....” Nàng chân trái xiêu vẹo chân phải xiêu vẹo, khi thì ngửa đầu khi thì cúi đầu, ần tình đưa tình nơi nơi nói nổi lòng, trong mắt Lâm Phượng Âm ánh lên hứng thú.

[3] 2 đoạn tụ.

“Công tử một khi đã cuồng dại ta như vậy, chúng ta liền định cái minh ước đi. Thân ta không có của nả nên hôn, công tử cũng là một thân không có gì, không bằng chúng ta lưu cái yêu ân ký?”

“Yêu..... Ân ký?” Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái nhìn hấn.

Lâm Phượng Âm xuống giường, đi đến bên người nàng cực hạn mỉa mai hoặc nói, “Giống như thế này.... ....” Sau đó cúi đầu cắn vai nàng.

“A.... ....” Một trận đau đớn tan lòng nát dạ.

Lâm Phượng Âm chính là ở đầu vai nàng cắn một khối “Đồng hồ”! Cắn xong vẫn còn không quên cật xén, vuron đầu lưỡi liếm liếm, tựa hồ giống như vì

nàng chữa thương.

Lâm Triều Hi cả người giật mình một cái, chỉ cảm thấy thực sự là ** cực kì, loại độc này tựa như cây thuốc phiện, ăn đến mức sắp nghiện.

Lâm Phụng Âm không đành lòng dời vai nàng, sau đó tiến tới nói, “Tốt lắm, hiện tại đến phiên công tử.”

Lâm Triều Hi nhìn làn da bóng loáng kia, nhìn không được nuốt nước miếng, bắt quá tiếp theo nghĩ đến vừa rồi bị cắn đau nhức, thù này không báo không phải quân tử!

Kết quả là nàng mở ra huyết bồn mồm to, ở trên vai hấn để lại đồng hồ lớn hơn biểu lộ tâm ý.

Lâm Phụng Âm khẽ nhấp môi mòng, lập tức đầu vai kia liền chảy máu.

Lâm Triều Hi thấy máu, đột nhiên trong lòng có điểm thương xót, lập tức phủ lên, dùng đôi môi mềm mại liếm đi máu cho hấn.

Nữ nhân chết tiết này, thật là khiêu chiến tính nhẫn nại của hấn! Nếu còn không đi, da thịt chi thân như vậy sẽ khiến chính mình đem nàng ăn sạch sành sanh công thành chiếm đất!

“Thực xin lỗi nga, hạ mệnh nặng quá.” Lâm Triều Hi khúc khích cười cười, sau đó phát phát tay nói, “Công tử chờ ta!”

Dứt lời bóng dáng chợt lóe, đẩy cửa chạy trốn!

Có một loại trầy trật tên là chạy trời chết, có một loại chặt vật tên là trộm gà không được còn mất năm gạo. Lâm Triều Hi dọc theo đường không ngừng nắn cùng tự trách, vì sao hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch? [4]

[4] Sách nói về thời tiết ngày tháng.

Càng khiến nàng buồn bực là, trở lại Lâm phủ, cửa trước sau thế nhưng đã khóa!

Không giống bảo vệ không thể mang chìa khóa, không phải quang minh chính đại không thể trực tiếp gõ cửa, chẳng lẽ thật sự phải trèo tường?

Không có biện pháp, nàng đem chiết phiến dắt vào cổ áo, sau đó xoa tay gầm nhẹ một tiếng.... ....Chạy tới tàng cây bên dưới bê tảng đá.... ..

Xếp chồng là được đi? Lâm Triều Hi tán thành xếp chồng như cầu thang, rốt cuộc toại nguyện có đường đi lên mái hiên Lâm phủ.

Lưu loát nhảy xuống vách tường, nàng vỗ vỗ tay, mặt mày hớn hờ, đột nhiên một trận gió lạnh, chính là chó dữ sủa điên!

Không giống ái khuyến tiểu gia, không giống chó săn sơn dã, thậm chí so với hổ báo còn nguy hiểm hơn, nàng quay đầu lại, nha nha, là ai như vậy biết phân biệt hàng tốt xấu, nuôi dưỡng thiên hạ hiếm có quý ngao! [5]

[5] Chó ngao, giống chó cao lớn bốn thước.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Anh hùng cứu mỹ nhân không muốn sống.

Những thứ này kiếp trước nàng sờ kiến sờ văn (nhìn thấy cùng nghe thấy) cũng nhớ rõ ràng, nghe nói loại chó ngao mặt quỷ này có thể nói là ma vương trong vạn súc, toàn thế giới ước chừng chỉ có một con, mà giờ phút này, thay đổi thời không, may mắn đối mặt chó ngao Tây Tạng biến dị sản vật, nàng bị dọa cho sợ đến cả người run lên, hàm răng cũng ken kết run rẩy.

Bộ lông chó ngao đan xen sắc trắng, thoát nhìn giống như là chó sói đi lại trong tuyết. Nó một đôi mắt đen xen giữa là sắc đỏ, ánh mắt vừa nhìn đến đã bị nó ngao một tiếng dọa cho sợ đến hồn phi phách tán.

Lâm Triều Hi co quắp ở trong góc, bàn tay níu thân cây cũng sắp túa ra máu.

Nàng không dám nhìn nó, chỉ đành phải thỉnh thoảng liếc mắt một cái xem động thái của nó, chỉ thấy nó đứng thẳng tắp không biết mệt, bốn cái chân tách ra làm ra bộ dáng tùy thời chuẩn bị công kích, miệng to như chậu máu hé ra, răng nanh nhọn hoắt dị thường kinh khủng.

Lâm Triều Hi run lên, thật sự bị kinh sợ tam hồn đi mất thất phách, nghe nói quý ngao này có thể đồng thời đối kháng mấy con chó ngao hung mãnh cùng hổ sói, nghe nói quý ngao này một hộp liền có thể cắn chết nam nhi bảy thước không tốn sức chút nào, chẳng lẽ nói, tối nay nàng phải chết thảm ở chỗ

này?

“Ngao thúc thúc. . . . . Ngao gia gia. . . . . Ngao tổ tông. . . . .” Lâm Triều Hi nhỏ giọng nín nọt nói, “Nhìn xem bộ lông mượt mà của ngài, nhìn xem ngài khí vũ hiên ngang, nhìn ngài a, mặt quý ma vương khí phách ung dung! Thiên cầu của Nhị Lang thần bất quá cũng chỉ như thế a!”

Một bên có người lắc đầu cười yếu ớt thăm than không biết làm sao, tiếp tục an tĩnh nghe.

“Ngài nhìn một chút, ngài nhưng là giống độc nhất vô nhị trên đời, trước ba ngàn năm sau ba ngàn năm không có con chó nào có thể vượt qua ngài! Nghĩ tới quê quán của ta, kia những dãy núi đều không là một câu đố nữa rồi, lên tới mặt trăng cũng dễ dàng như đạp xe đạp, chỉ riêng ngài là không ai dám đến gần, không ai có thể giải mã!”

Người nọ nhún mày, đây là nói địa phương nào? Minh du tẩu thiên hạ, còn có chưa nghe nói qua địa danh đó?

Lâm Triều Hi ha ha cười khan, con chó kia tròn mắt, nàng lập tức sợ muốn ngất.

Trêu chọc nàng là được rồi, tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng thật muốn dọa ngất nàng, đồng thời cũng đưa tới chấn động, thêm nhiều người biết thân phận của nàng, cũng là một chuyện phiền toái.

Vì vậy Lâm Thành Trác giả bộ đi dạo qua, cách nàng hơn mười thước kêu, “Ma Diễn!”

Quý ngao lập tức thu ba phần khí thế, đứng nghiêm, quay đầu, cuối cùng sâu sắc nhìn nàng một cái, đôi mắt so với La Sát còn tàn bạo hơn.

Quý ngao thế nhưng rất vui vẻ chạy lại bên người Lâm Thành Trác, giống một con chó bình thường cọ xát bên chân hắn, Lâm Thành Trác cười vuốt ve đỉnh đầu của nó, sau đó mắt nhìn thẳng tiêu sái rời đi.

Đắc ý vênh vao như hắn, đắc ý vênh vao như hắn a. . . . . Không nghĩ tới quý ngao này cả đời chỉ nhận một chủ, lại cư nhiên bị chính đại nhi tử của mình chiếm tiện nghi, Lâm Triều Hi chống mặt đất đứng dậy chắc chắn lấy làm kỳ, lúc này mới phát hiện ra cả người mình đều là mồ hôi, đi đứng cũng mềm nhũn không lưu loát.

Hôm sau, thời gian điểm tâm, Lâm Triều Hi không dám nhìn thẳng ba nhi tử, đối với thức ăn có vẻ mất hết hứng thú, một bàn không lời.

Hồi lâu, Lâm Thành Trác đột nhiên buông chén đũa xuống nói, “Mẫu thân, hôm nay là đầu tháng, là thời điểm chúng ta tìm hiểu chi tiết cuộc sống gia tộc.”

“Tìm hiểu chi tiết gia tộc?” Lâm Triều Hi nhai nhai rau xanh trong miệng có chút nghi ngờ.

Lâm Thành Trác cũng không phơi bày, kiên nhẫn giải thích, “Trong chốn giang hồ tam chủ gia thất đại gia mười sáu tiểu gia, thất đại gia trong Hoa Châu chiếm hai, chia ra làm Minh gia Kiều gia, mà mười sáu tiểu gia trong Hoa Châu chiếm bốn, những thứ này gọi chung là chi tiết gia tộc, bọn họ luôn luôn phụ thuộc Lâm gia mà làm theo, mỗi đầu tháng vì bày tỏ thành ý, Lâm gia ta tự sẽ phái ra đại biểu tìm hiểu.”

A, nguyên lai là thượng cấp lãnh đạo thị sát định kỳ.

Lâm Triều Hi gật gật đầu mà nói, “A, vậy người đi đi, hiện tại Lâm gia người đáng tin cậy chính là người.”

Lâm Thành Trác trả lời, “Thường ngày đều là nhi tử làm, nhưng mỗi lần chi phái nhi tử đi không quá thỏa đáng, tựa hồ có chút hàm ý khinh thị. Nên biết, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, những gia tộc nhỏ này cùng Lâm gia ta phát triển chặt chẽ tương quan, đáng lý nên thành tâm lấy dãi.”

“Uh, là đạo lý này.” Lâm Triều Hi phụ họa.

“Cho nên lần này, muốn mẫu thân và ta cùng đi.”

“Ân?” Lâm Triều Hi một hóp thức ăn lỏng thế nhưng thiếu chút nữa đem nàng nghẹn chết, để cho nàng lấy thân phận chủ mẫu đi ra ngoài xuất đầu lộ diện?

Đang lúc ngây người, Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phụng Âm đã đứng dậy. Lâm Đường Hoa đối với người làm một bên nói, “Giúp chủ mẫu chuẩn bị một chút.” Lâm Phụng Âm ra cửa đối với quản gia nói, “Chuẩn bị xe.”

Cứ như vậy không nói lời nào, Lâm Triều Hi bị ép lên xe ngựa, một đường đi về phía tây.

Minh gia gia chủ là một lão đầu từ nói chuyện không lưu loát, đoán chừng đã đến cây khô chi niên, ngược lại con rể của hắn đáng đáp anh vi bất phạm, ba mươi tuổi đã giống như chủ quán cao cấp.

Kiều gia gia chủ ý vào khá nhiều, một lão giả năm mươi dẫn tam bào thai nhi tử của mình đi ra gặp khách, hài tử chưa dứt sữa đều là dung nhan tiểu thụ, mi thanh mục tú tuấn đạt văn nhã, mở miệng gọi một tiếng chủ mẫu khiến nàng xương cốt mềm nhũn.

Tứ gia thiếu chủ ở Hoa Châu trong mười sáu tiểu gia trước tới Lâm phủ bái kiến, bốn người thiếu niên này tác phong nhanh nhẹn mặc dù so với tam thiếu trong Lâm gia kém một chút, nhưng cũng đủ cho Lâm Triều Hi nhìn đến ngứa răng, hận không thể đi lên cắn mỗi người một hóp, có thể so với ăn nhân sâm

Ngày ké, lời khách sáo nghe không ít nói không ít, nước trà uống không ít, tiện nghi chiếm không ít, vì tò tâm ý, những gia tộc kia tặng vật đều là một rương lại một rương, nàng thấy đèn hoa cả mắt, mắt thấy mặt trời chiều ngả về tây ô thước bay về phía nam, nàng ngồi lên xe ngựa lắc lư lên đường về nhà.

Đau lưng, bắt tri bắt giác nàng liền dựa vào cái đệm đi ngủ.

“Đại gia, ta van cầu ngài, van cầu ngài thả ta đi!” Đây là tiểu ny tử (cô gái nhỏ) nhà ai kêu gào, bi thảm như vậy?

Nàng mở mắt ra, thấy xe ngựa đã ngừng lại, mà Lâm Thành Trác ngồi bên cạnh nàng chẳng biết đi đâu.

“Đại gia, cầu xin người không cần đánh nữa! Ta đi với người, ta đi với người!”

Bên ngoài tiếng người huyên náo, nhất thời kinh động mộng đẹp của nàng, nàng vén rèm lên, nhìn thấy một gian từ lâu cửa bị vây đến nước chảy không lọt, thanh âm bắt đầu từ nơi đó truyền tới.

Lâm Thành Trác có lẽ đi làm việc rồi? Kia đi tới xem một chút náo nhiệt cũng tốt.

Nàng xuống xe ngựa, lúc này cũng không kịp diễn hảo hảo ầu ầu, lời lệ phong hành* bước chân như gió chui vào đám người.

*Lời lệ phong hành: sấm rền gió cuộn, ý chỉ sự mạnh mẽ vang dội.

Nghe qua hỏi thăm mới biết, người khóc sụt sùi đầm đìa đáng yêu chính là bản án bị cáo Oanh Oanh, mà lão già tóc trắng nằm trên mặt đất máu tươi chảy đầy đầu chính là ngoại công của nàng Thích lão gia tử, kia sau lưng hộ vệ béo ú hung hãn đang hướng về phía Oanh Oanh sắc mê mê nhìn chính là bản án nguyên cáo: du côn Lư Nhị.

Thì ra là, Thích lão gia tử là người trú xướng lập huyền* ở quán rượu này, mà cháu gái Oanh Oanh chính là con hát nhất danh, Lư Nhị mơ ước sắc đẹp của Oanh Oanh muốn chiếm thành của mình, viện cớ thu phí bảo hộ đi tới quán rượu gây chuyện khiêu khích, nhất định đem Oanh Oanh mang về nhà làm thiếp, Thích lão gia tử đau lòng cháu gái tất nhiên không để cho, vì vậy bị cắt đứt xương đùi, hôn mê bất tỉnh, Lư Nhị tuyên bố, Oanh Oanh nếu như không tuân liền đem Thích lão gia tử đánh chết mới thôi, mới vừa câu kia “Ta đi với người” chính là Oanh Oanh bắt đắc dĩ mà thán.

*Trú xướng lập huyền: đàn hát trong các quán rượu, từ lâu.

“Các người thế nào ngồi xem mặc kệ đây?” Lâm Triều Hi trách cứ chường quỹ quán rượu đứng ở một bên nàng.

Chường quỹ cúi đầu than thở nói, “Ai chẳng biết trong thành này thương nhân giàu có đều yếu nhược hần ba phần, này Lư Nhị lớn lối như thế nhưng là có người kéo thay đây, tỷ phu hân là Hoa châu Tri Phủ a!”

Lâm Triều Hi cau mày, nhìn chung quanh quần chúng mặt lộ vẻ vẻ thương hại cũng không người nào dám đứng ra anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là thói đời bạc bẽo.

Lư Nhị một hóp hút thuốc, ngửa cổ nhà khói nói, “Tiểu ny tử, trở về làm thiếp cho ta đó là phúc bao nhiêu người tu cũng tu không được, người sao kỳ quặc như vậy, sớm một chút đồng ý, lão gia tử còn phải chịu tội!”

Oanh Oanh mặt đầy nước mắt, ôm thân thể Thích lão gia tử khóc không ngừng, kia thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy khiến cho Lâm Triều Hi nhìn phải bận tâm, nàng không khỏi bật thốt lên, “Hỗn đản!”

Một tiếng này không lớn không nhỏ, nhưng đủ để để cho mọi người nghe được, vì vậy ánh mắt quần chúng khóa ở trên người nàng, có sùng bái có mong đợi, hơn nữa là thần sắc chờ xem bị kịch ngày tận thế xảy ra.

“Người nói ai đó?” Lư Nhị nhú mày hỏi, bộ dáng lén lút thậm thụt làm người ta ghét.

“Nói người !” Lâm Triều Hi hô.

“Hảo lão bà người, xem bộ dáng là không muốn sống! Tránh cho người lãng phí lương thực, hôm nay ta liền đưa người đi Diêm Vương gia!”

Hắn vung tay lên, bốn đại hán vạm vỡ đi lên trước, người người râu ria cao lớn thô kệch, giống như là cao thủ quyền anh. Đám người tản ra, sợ họa vào thân, Lâm Triều Hi mới vừa lý tưởng hào hùng toàn bộ tan thành mây khói, giờ này mới nhìn rõ tình thế, quả thật là trận chiến điều hâu đối với thỏ hoang a!

Lâm Thành Trác bất quá là xuống xe đặt mua chút tạp vật, thuận tiện mua cho Tam đệ rượu hoa đào hắn thích nhất, không nghĩ tới lúc trở lại lại nhìn thấy một màn thảm như vậy.

Lâm Triều Hi cuộn mình, hai tay ôm đầu chống đỡ, bên cạnh là bốn đại hán vạm vỡ đối với nàng quyền đâm cước đá, chung quanh là bình dân bách tính lấy tay che mặt. Nàng núp ở giữa, nói năng hùng hồn, “Khốn kiếp Lư Nhị, người cường đoạt con gái nhà lành thiên địa không tha người người trừng phạt, sớm muộn gì đem người trói đi chịu tội, xem một chút hai ta người nào gặp Diêm Vương trước!”

Lâm Thành Trác mi tâm nhảy dựng, bóng dáng gầy yếu kia có vẻ hết sức đáng thương, loạn quyền loạn cước đá vào trên người một nữ tử yếu đuối,

nàng thế nào chịu đựng được? Trước mắt, hần thả ra hàng hóa trong tay, hai chân đạp nhảy một cái, nghiêng mình đến cứu.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đào kép cô nương làm tiểu tỳ

Hắc y nam từ từ trên trời oai hùng giáng xuống, mây kiếm mất sáng, vừa nhìn khí thế lẫn liệt kia liền biết không phải người bình thường. Trong đám người có người nhỏ giọng, “Đây không phải là Lâm đại công tử?” Ngay sau đó những người nhận thức rồi rít suy đoán, “Đúng là Lâm đại công tử! Bà lão kia, chẳng lẽ là chủ mẫu Lâm gia?”

Thiên a, nhi tử người đã tới. . . . .Lâm Triều Hi nhin không được hốc mắt nóng lên, tâm tâm niệm niệm chờ uy lực thần kì của người a!

Lâm Thành Trác bất động thanh sắc, mấy đạp liền khiến mấy đại hán ngã xuống đất, không biết đã thương phải chỗ yếu hại nào của bọn họ, đã ngã xuống liền không dậy nổi. Hần nhủ vậy, vội vàng tiến lên quỳ một chân trên đất, hai tay đem nàng bế lên.

Khỏe miệng nàng chảy máu, nhưng trên mặt không bị thương, đoán chừng là nhờ mặt nạ da người che đây, khuôn mặt chân thật ở dưới hần là mặt mũi bầm dập. Lâm Thành Trác lúc ôm nàng đứng dậy còn nghe nàng kêu đau, hần là sống lưng bị đã thương.

Thần sắc của hần lập tức trở nên lãnh khốc, ánh mắt lướt qua Lưu Nhị khiến chân hần mềm nhũn thiếu chút nữa ngã nhào.

Nghe nói Lâm gia đại công tử võ công cái thế, là nhân vật hiển hách trong võ lâm. Minh bất quá đánh một cụ già, ai ngờ chọc vào Lâm gia!

Mọi người dừng hô hấp, chỉ thấy trận gió xẹt qua, hắc y áo bào của Lâm Thành Trác lay động, hần ôm bà lão suy yếu, mắt nhìn bốn phương, chính là phong thái vương giả, khiến người ta kinh sợ.

Lưu Nhị cũng không ăn hiếp Oanh Oanh nữa, tè ra quần liền chạy, bốn đại hán kia cũng bỏ chạy thực mạng.

“Khoản nợ ngày hôm nay, ngày khác ta sẽ đòi lại gấp mười lần.” Thanh âm kia vang vọng ở phố lớn ngõ nhỏ, không khí nhất thời liền ngưng kết.

Dọc theo con đường này, Lâm Triều Hi toàn thân đau nhức, cọ trên người Lâm Thành Trác không ít, Lâm Thành Trác lúc này mới ý thức được mình và nàng bất luận gì cũng là nam nữ khác biệt, nhưng nàng lại cứ thế dây dưa, làm hần không dám nhúc nhích, mặc cho nàng rúc vào.

Ôm ấp này không giống như hương thơm trong treo lạnh lùng của Lâm Đường Hoa, cũng không nhiệt hòa ấm áp như của Lâm Phượng Âm, lồng ngực của hần cường tráng có lực, phỏng đoán cơ bụng cơ ngực hết sức săn chắc, mười phần nam tính, mà trên người hần là mùi được thảo nhân nhát, nghe nói tu luyện nội công Lâm gia cần lấy thảo dược phụ trợ, xem ra không sai.

Một đường lác lư, vừa mệt mỏi lại đau, vui ở trong ngực hần cảm giác an toàn mười phần, nàng thế nhưng lại ngủ say như vậy.

Lâm Triều Hi khi trở về được người làm bồi thuốc rồi nghỉ ngơi, Lâm Thành Trác đứng ở trong vườn, không biết tại sao trong lòng lại hốt hoảng.

“Đại ca.”

“Đại ca.”

Chính là hai đệ đệ hào hoa phong nhã kia, bọn họ miệng tươi cười sòng vai đi tới, ba huynh đệ lại bắt đầu mưu đồ kế hoạch tác chiến.

“Ta đang có chuyện cần tìm các người thương lượng.” Lâm Thành Trác nghiêm túc nói.

Lâm Đường Hoa hướng bên trong phòng nhìn một cái nói, “Đại ca là động lòng trắc ẩn?”

Lâm Thác Trác nhủ vậy than thở nói, “Nàng cũng không phải là người hung tàn gian ác.”

“Ngà? Làm sao thấy được?”

“Nàng trời gà không chặt, thế nhưng đối với dân chúng xa lạ gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp.” Lâm Thành Trác nói.

Lâm Phượng Âm đi mấy bước quay đầu lại nói, “Ta cảm thấy, nữ nhân này rất có ý tứ, tạm thời chúng ta cũng có thể sử dụng nàng, tại sao không tương kế tựu kế, hành tung cùng ý đồ của nàng không khó nắm bắt, đến lúc đó thành quân cờ trong tay chúng ta cũng có ích cho Lâm gia.”

Lâm Đường Hoa gật đầu cười yếu ớt, “Lâm gia không thể một ngày không chủ, Lâm gia chủ mẫu cũng nhất định phải tiếng tăm vang lừng, đôi chỗ hoán

chủ chính là hạ sách. Bây giờ đại hội võ lâm sắp tổ chức, chính là thời khắc girom sủng sẵn sàng, không thể buông lỏng chỉ là một chút.”

Lâm Thành Trác nhìn bóng người thấp thoáng bên trong phòng, chớp mắt chán nản nói, “Chỉ có thể như thế.”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm nhìn nhau cười một tiếng, chẳng lẽ đại ca đối với nàng động tâm, thế nên ưu tâm lo lắng như vậy.

Một đêm trần trọc trở mình, mặc dù bôi kim sang được thượng hạng, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, nàng thầm than gần đây đen đủi, kỹ càng nhớ lại thấy chuyện mình làm không chuyện nào không sai, suy nghĩ một chút thuyết pháp phong thủy lưu chuyển, cũng liền thư tâm một chút.

Vì điều hòa tâm tính, nàng bắt buộc mình phải mỉm cười, toàn tâm toàn ý thu xếp tốt những chuyện tạp vụ của Lâm gia.

Sáng tinh mơ, gà chó chưa kêu nàng đã thức dậy, không cần nha hoàn phục dịch tùy ý vắn tóc liền đi ra cửa.

Bầu trời trong xanh, mặt trời đỏ vừa mới mọc lên, chung quanh là một vòng sáng ảm áp. Nàng ở trong sân đuổi gân cốt một chút, sau đó nhàm chán tản bộ.

Đi qua nơi nào người hầu nơi ấy lại vô cùng kinh ngạc, trên mặt nàng thế nhưng một chút đả thương cũng không có! Nghe nói hôm qua chủ mẫu được đại thiếu gia mang về cả người đều là thương tích, sau khi nghe ngóng là mấy mao tặc gây ra, bây giờ cũng không thể tưởng tượng nổi. Lâm chủ mẫu võ công tái thể lại bị đánh cho hoa rơi nước chảy, chẳng lẽ gia cảnh Lâm gia sa sút?

“Chủ mẫu, ngoài phủ có người cầu kiến.” Một người làm chạy tới nói.

“Ân? Người nào?” Lâm Triều Hi nhíu mày hỏi.

“Một cụ ông mang theo một thiếu nữ, nói là họ Thích.”

“Nga!” Lâm Triều Hi trầm nghĩ, chẳng lẽ là báo ân? Tùy tiện nói, “Mau mời.”

Nàng ngồi nghiêm chỉnh phía trước, bên người là hai thị nữ, hai người làm ngoài cửa dẫn ông cháu hai người đi vào. Thích lão gia từ dưới nách kẹp nặng, bên kia Oanh Oanh đỡ, bước chân tập tễnh đi vào.”

Nàng chưa tiến lên nghênh đón, Thích lão gia từ cùng Oanh Oanh quỳ xuống đất dập đầu liên tiếp, ông cụ roi nước mắt nói, “Đa tạ Lâm chủ mẫu cứu giúp, đa tạ Lâm công tử trượng nghĩa!”

Lâm Triều Hi vội vàng diu hán đứng lên, ngồi xuống dâng trà, Thích lão gia từ cung kính dè dặt, Oanh Oanh nhéo vạt áo không dám ngắt đầu.

Lâm Triều Hi cười nói, “Lão gia tử khách khí, Lâm gia chúng ta là võ lâm thế gia, tự nhiên bốn phận chính là cứu tế thế nhân.”

Thích lão gia tử về mặt sâu sắc, nói, “Ân cứu mạng suốt đời khó quên, lão thân cùng tiểu nữ chính là người vô dụng, nhưng phàm là có nửa điểm hữu dụng từ chúng ta, nhất định không màng sinh tử!”

“Nói quá lời nói quá lời, nha đầu Oanh Oanh này dịu dàng khéo léo, ta hết sức ưa thích, chúng ta trên đường gặp nhau cũng là duyên phận sâu đậm, sao lại lễ nghĩa trói buộc như vậy, người trong võ lâm không quan tâm cái này.”

Oanh Oanh ngẩng đầu nhìn nàng một cái lại nhanh chóng cúi đầu, nhìn là biết đây là một nha đầu hướng nội.

Lâm Triều Hi tinh quang chợt lóe cười hỏi, “Oanh Oanh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Oanh Oanh hai tay dầy dưa nắm vạt áo, muốn nói nhưng lại không được tự nhiên, “Mười lăm . . . .”

“Nga, đã đính hôn cho ai chưa?”

Oanh Oanh mặt nhuộm mây hồng, Thích lão gia tử trả lời, “Còn không có, gia cảnh bản hoàn không biết gả cho ai, ta lại đối với đứa cháu gái này vô cùng yêu thích, cũng không nỡ để cho nàng chịu khổ làm thiếp của người ta, cho nên có thể sống bao lâu liền muốn mang nàng theo bấy lâu, cho đến khi nào gặp được lang quân như ý mới thôi, ai!”

Lâm Triều Hi hiểu ý gật đầu nói, “Bảo vật vô giá dễ tìm, người tình xứng đôi khó kiếm. Chọn phu là nên như vậy, cẩn thận vẫn tốt hơn, đây dù sao cũng là chuyện cả đời. Nha đầu này rất biết điều, ta nhìn cũng ưa thích, chính là sợ Thích lão gia tử không chịu bỏ những thứ ưa thích, ha ha, nói đùa thôi, nói đùa thôi.”

Thích lão gia tử sững sốt, ngay sau đó cầm tay Oanh Oanh nói, “Nếu là Lâm chủ mẫu chịu chứa chấp Oanh Oanh, lão phu vạn phần nguyện ý a! Oanh Oanh đi theo ta đói một bữa no một bữa, sợ sẽ làm khổ hài tử.”

“Nga?” Lâm Triều Hi vui vẻ, nàng muốn phát triển thế lực của mình, tạo thù hạ của mình chỉ có thể lấy người từ bên ngoài, trong Lâm phủ sợ là tai vách mạch rừng không thể tin, này Oanh Oanh chưa từng trải lại đơn thuần không phải là thí sinh bồi dưỡng tốt nhất sao? Một tờ giấy trắng vẽ tranh là tốt nhất!

Lâm Triều Hi vui mừng, liền vội vàng tiến lên kéo tay Oanh Oanh nói, “Này khuê nữ vừa lòng ta a, để cho nàng ở lại bên cạnh ta đi!”

Trong mắt Thích lão gia tử không hề nuôi tiếc mà lại an tâm, chẳng qua là dùng bàn tay nứt nẻ lau lệ nóng. Lâm Triều Hi sai người lấy năm trăm lượng bạc cho Thích lão gia tử hồi hương, để cho hắn có thể dưỡng già, cũng bằng lòng hắn bất cứ lúc nào cũng có thể thăm cháu gái. Thích lão gia tử bảy lạy tám lạy lưu luyến không rời, cừ non Oanh Oanh liền rơi vào tay đại hồi lang Lâm Triều Hi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trồng dưa được dưa thúc giục người buồn

Dù sao cũng là người mới vừa thu thập, Lâm Triều Hi cũng không nóng lòng cầu thành tựu, liền để cho nàng hầu hạ sinh hoạt hàng ngày, diện mạo thật vẫn là tạm thời không để người biết thì tốt hơn.

Nhiều ngày ở chung, Lâm Triều Hi phát hiện Oanh Oanh nha đầu này thật sự là thông minh lanh lợi, bằng vào một ánh mắt là có thể đoán ra chủ tử muốn gì, có nàng chiếu cố, Lâm Triều Hi đi đứng liền lười, quần áo tới vượn tay com đến há mồm, mỗi ngày nàng thỏa mãn mò mẫm đi dạo viện tử, hưởng thụ cảm giác được người hầu hạ.

Dĩ nhiên, sống ở gian nan khổ cực chết bởi an nhạ, nhất định có người không chịu để cho nàng thích ý làm bại gia tử.

Một ngày kia, lại đến giữa tháng, Lâm gia tổng quản Lâm Tông mang theo mấy hạ nhân tới, sổ sách trải ra một bàn, có tiêu phí nhà mình, có thu nhập nhà khác, đủ loại, đều khiến cho đầu nàng đau muốn nứt.

“Nhiều sổ sách như vậy, ta đòi nào mới có thể xem hết a!” Lâm Triều Hi nằm ở trên bàn, gương mặt toàn bộ chôn ở trong sách than thở.

“Chủ mẫu, nghỉ ngơi một chút đi.” Oanh Oanh bưng mâm trà, đem cái đĩa để xuống nói, “Hạt sen giòn là đặc sản quê quán nô tỳ, ngài nếm thử một chút.”

Lâm Triều Hi thấy thức ăn trong mâm kia, màu trắng sữa giống như lẫn vào hương sữa tươi, màu hồng hơi nhàn nhạt giống như cánh hoa sen làm người ta muốn ăn. Nàng ngón tay nhỏ nhắn vừa động bốc lên một khối cắn một cái, xốp giòn ngon miệng, mùi hương thoang thoang sáng khoái.

“Chủ mẫu, có hợp khẩu vị không?” Oanh Oanh ngưng ngưng hỏi.

Lâm Triều Hi gật đầu liên tục tán thưởng, “Không tệ không tệ, ta thích loại điểm tâm này, có dư vị vô cùng!”

Oanh Oanh vuốt tóc cười nói, “Đây chỉ là một chút điểm tâm ở quê quán, chủ mẫu nếu thích, Oanh Oanh còn có thể làm rất nhiều đặc sản. Những năm theo gia gia lưu lạc các nơi, chút thức ăn đặc sản các vùng cũng học không ít.”

“Oanh Oanh chính là khéo hiểu lòng người tri tâm tri kỷ a!” Lâm Triều Hi hưởng thụ mỹ vị, ngẩng đầu lại hỏi, “Oanh Oanh trừ bỏ nấu cơm, còn có thể làm những việc gì?”

“Chỉ biết chút nấu nướng, nữ công, còn có ca diễn. . . . . Nhưng nếu là chủ mẫu giao phó cái gì, Oanh Oanh nhất định sẽ cố gắng học tốt.”

“Đều là chút công việc của hiền thê lương mẫu a, người nếu là lập gia đình giúp chồng dạy con nhất định ưu tú vô cùng.” Lâm Triều Hi trêu ghẹo nói, chột trong đầu thoáng qua một cái ý niệm.

Lâm gia còn chưa phải là võ lâm đệ nhất, vậy thì có nghĩa là nàng còn phải dẫn dắt Lâm gia đi về phía huy hoàng. Công đức thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí [1], nàng vô đức vô năng không tài không võ, duy nhất có thể sử dụng cũng chính là Lâm gia tam công tử, mà trong ba người người thừa kế được công nhận Lâm Thành Trác nổi tiếng thiên cô khó tìm, hắn mới nắm giữ Lâm gia hai môn tuyệt học liên danh chấn thiên hạ, nếu là Phượng Hoàng song kiếm được sử dụng, đó không phải là nắm chắc thắng lợi?

[1] Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình,

Nghe nói, Phượng Hoàng song kiếm cần nam nữ song tu ngày đêm làm bạn, sao không làm chủ cho Lâm Thành Trác một mối hôn sự. Lệnh của cha mẹ, Lâm Thành Trác trung nghĩa hiếu thuận nhất định sẽ theo ý nàng thôi. Hơn nữa, Oanh Oanh cũng cùng hắn thật là hữu duyên, lấy thân báo ân đã sớm không phải là chuyện hiếm. Còn nữa, Oanh Oanh được gả vào nhà giàu có chắc chắn sẽ nhớ đến là mình đem nàng để bặt đi lên, mẹ chồng nàng dâu liên thủ trấn giữ, còn có thể củng cố địa vị của nàng ở Lâm gia. Một mũi tên hạ hai con chim một hòn đá hạ hai con chim a, có sao mà không làm? !

Lâm Triều Hi sấm rền gió cuốn lòng như lửa đốt chạy về phía hậu viện, một thân một mình đi tới trước phòng Lâm Thành Trác, không nói hai lời trực tiếp xông vào.

Thật vừa đúng lúc, vừa kịp lúc hắn đang thay quần áo, vì vậy một mảnh cường tráng sau lưng liền in vào trong đáy mắt.

Hắn da ngăm đen khỏe mạnh, cùng tiểu bạch kiếm Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm hoàn toàn không giống nhau, ít nhiều gì thêm chút hàm súc nam

nhân thành thực chừng chạc. Kia thân hình vạm vỡ sống lưng mình lằng thẳng tắp cường tráng, bắt quá, lưu đầy vết thương. Không nhớ là nghe từ trong bộ phim nào, nam nhân phải có sẹo mới đủ nam nhân, kết quả là, Lâm Triều Hi lại một lần nữa trầm mê.

Lâm Thành Trác cho là tam đệ nghịch ngợm không kềm chế được tới, đưa lưng về phía nàng than thở nói, “Ngươi luôn giống như chưa trưởng thành, chẳng lẽ là không thể chừng chạc. . . . .” Hắn xoay người, lại nhìn thấy khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hé ra, mở to hai mắt há to mồm, ý cười nồng đậm.

Lâm Thành Trác phản ứng đầu tiên chính là xoay người sang chỗ khác, nhặt lên y phục trên giường lập tức choàng vào.

Chắc chắc. . . . . Mỹ nam a mỹ nam, bề ngoài thật mê người, thật muốn đi lên néo một cái xem đàn hồi như thế nào. . . . .

“Nương, ngài vì sao không gõ cửa?”

“Mẫu thân nhìn nhi tử còn gõ cửa gì, ta từ nhỏ nhìn người lớn, trên người còn chỗ nào chưa có xem qua!” Lâm Triều Hi thuận miệng nói xạo.

Lâm Thành Trác hơi nín thở, chân mày nhíu lên lại ra lệnh mình nhìn xuống, sau đó buộc lại nút áo xoay người hỏi, “Nương tìm ta có chuyện gì?”

Thấy vài vóc che xuân quang, Lâm Triều Hi lúc này mới tập trung tinh thần, ho khan một cái thanh thanh cổ họng nói, “Mẫu thân tất nhiên tìm người vì chuyện cuộc sống tương lai đại sự!” Dứt lời, nàng hay tay vừa trái, trong tay bức họa liền tự nhiên mở ra, trực lẫn rơi xuống đất. Bên trái một người con gái duyên dáng yêu kiều, xiêm áo trắng nhạt đáng vẻ thướt tha mềm mại, vừa nhìn chính là nữ tử được cưng chiều. Bên phải một người con gái đứng thẳng bên ngựa, tóc đen bó cao mang khăn che mặt, cười ngựa linh hoạt gọn gàng. Nàng bên tay còn đang kẹp rất nhiều bức họa, đang chuẩn bị từng cái mở ra.

“Nương làm cái gì vậy?” Lâm Thành Trác đứng lại hỏi.

Má mì Lâm Triều Hi tựa như cười như nói, “Cho người chọn vợ!” Nàng nhàn châu chuyển động nói, “Người xem một chút, nơi này oanh oanh yến yến Hoàn phi Yến sấu, đầm đầm nho nhã, tiêu sái, xinh đẹp, hiền thực, cái gì cần có đều có, nữ nhi gia Hoa Châu thành hâm mộ người không phải ít, mấy ngày nay nương đem các loại làm mai tới cửa người của cũng đưa đi, không ít bức họa, sẽ chờ người nghiêm túc cẩn thận chọn.”

Lâm Thành Trác chau mày nói, “Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, ta cùng với những cô gái này chưa từng gặp mặt không hề tiếp xúc, tại sao có thể dễ dàng cưới các nàng!”

Không nghĩ tới đại nhi tử còn là một người đang hoàng, cũng tốt cũng tốt, người như vậy không dễ vượt quá giới hạn.

Lâm Triều Hi đem bức họa ném xuống đất gật gật đầu mà nói, “Đúng đúng, hoàn toàn xa lạ sao có thể thành được, nương bắt quá còn có một tưng cử viên thích hợp nữa, chính là Oanh Oanh mấy ngày trước đây người cứu!”

Lâm Thành Trác chỉ biết là nàng ta vì báo ân ở lại làm thị tỳ phục vụ bên người nàng, trừ lần đó ra không còn ấn tượng gì nữa, nhưng hôm nay nàng rõ ràng chính là người làm mối, sẽ không dễ dàng biết khó mà lui, đã như vậy. . . . .

“Nương!” Lâm Thành Trác cắt đứt nàng đang liến thoắng không ngừng, tiến lên một bước nhìn thẳng nàng nói, “Nương, nhi tử đã có người ngưỡng mộ.”

“A? Tên gì họ gì người thế nào, để nương hỏi thăm một chút cho người.”

Lâm Thành Trác lắc đầu một cái, nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng nói, “Chính là nữ tặc ngày hôm trước ban đêm lấy trộm Hoàng kiếm của hải nhi, Hoàng kiếm đã nhận thức nàng là chủ nhân, kiếp này, ta không phải là nàng thì sẽ không thú.”

Nhất thời, trước mặt bỗng tối sầm, trước mắt tái đi, Lâm Triều Hi ngoáy ngoáy lỗ tai lại quơ quơ đầu, chẳng lẽ là nghe lầm?

Trời ạ! Nhìn thần sắc chuyên chú kiên định kia của hắn cũng biết không phải là đang gạt người a!

Nàng đầu đầy hắc tuyến, không nghĩ tới mình đùa giỡn một chút đang hoàng thiếu nam lại rước lấy hoa đào đại kiếp!

“Ha ha ha. . . . . Cái này. . . . .Nương giúp người tìm một chút a. . . . .”

Lâm Thành Trác chấp tay thờ dài nói, “Cám ơn nương.”

Đáng chết, kế hoạch hoàn mỹ thế nhưng lại ngâm nước nóng! Làm bại sự người khôi xương còn là mình!

Lâm Thành Trác nhìn về phía bóng lưng lão ẩu bước đi chậm rì, trong lòng có một loại mất mát khó hiểu. Mới vừa rồi, nói ra lời thế không phải là nàng không lập gia đình, vì sao lại nghiêm túc như thế? Nếu là bình thường để cho hắn nói láo so với lên trời còn khó hơn nhất định sẽ trăm ngàn chỗ hở, hôm nay dám nói như thế trời chẳng không lỗi, chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ lời nói từ đáy lòng?

Hắn sững sờ, vội vàng đóng cửa lại bức bách mình tĩnh tu.

Chương 14: Lâm gia mỗi ngụy tứ phía

Lâm Triều Hi ở trong phòng nghỉ ngơi, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, nếu không phải buổi trưa tham luyện cao lương mỹ vị, cũng không ăn đến nỗi khó chịu, mang theo cái bụng bự buổi trưa ngủ cũng không ngon.

Nàng khẽ cắn răng ngồi dậy, ở trong phòng đi bộ qua lại.

Vào!

Lâm Triều Hi kinh sợ vội vàng lui về phía sau hai bước thẳng dán vào trên tường, vừa nhìn, thấy ván giường có ba mũi tên, thẳng tắp cắm ở kia, lông chim trên mũi tên có chút run rẩy đủ thấy lực mạnh đến cỡ nào, đầu mũi tên màu đen, rõ ràng là có độc.

Lâm Triều Hi che ngực một cử động nhỏ cũng không dám, ánh mắt tinh nhuệ liếc cửa cùng cửa sổ, thấy trên cửa sổ giấy ráp mỏng đã bị mũi tên xuyên phá, để lại ba lỗ thủng.

Một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Lâm Triều Hi ngồi xuống bò đến cạnh cửa chuẩn bị chạy trốn, cửa lại “két” một tiếng.

Một đôi giày sạch sẽ đập vào mắt, chậm rãi nhìn lên là một thân bạch y, giống như bạch liên (sen trắng) không nhiễm một hạt bụi, nàng ngẩng đầu, nam tử kia liền cười nhạt nhìn nàng, nói, “Nương, ngài làm cái gì vậy?”

Tóc hắc buộc ở phía sau, hai vai rải rác một ít tóc đen, phảng phất như tiên giáng trần xinh đẹp không đành lòng một mực vẫn muốn lưu lại một chút tiên khí.

“Ngạch . . .” Lâm Triều Hi nhìn có chút hoảng hốt, Lâm Đường Hoa quan sát bốn phía, mắt nhìn vào mũi tên trên giường, lông mày cau lại rồi lập tức giãn ra.

“Mẫu thân xin đứng lên.” Lâm Đường Hoa đỡ nàng dậy, cười nói, “Mẫu thân là bị thích khách làm hoảng sợ đi.” Hắn xoay người hướng ngoài cửa nói, “Đi thăm dò.”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng không chứa bất kì một tia tình cảm nào, chưa từng thấy qua hắn nghiêm túc như vậy, mỗi lần đều tịch tịch như gió xuân, bây giờ lại uy phong, mười phần khẩu khí ra lệnh của thiếu chủ Lâm gia.

Lâm Triều Hi tạm thời được an bài ở một sương phòng khác, nàng ở gian bên cạnh phòng Lâm Thành Trác, đặc ý nói nhi tử hãy an lòng, nhưng thật ra là muốn lợi dụng võ công của Lâm Thành Trác để che chở cho mình.

Mà thích khách kia lòng tim không có kết quả, tựa hồ sau khi bắn mũi tên đã bỏ cuộc. Mà theo kiểm tra, Lâm Thành Trác nói người bắn tên công lực không cao, cự ly không xa, sẽ không vượt qua phạm vi Lâm gia đại viện.

“Đường như có người biết thân phận của nàng.” Lâm Đường Hoa ở trong phòng đủ cả ba người, hắn đem mũi tên buổi trưa nhặt được bẻ thành hai nửa nói, “Các người nhìn tờ giấy này một chút.”

Lâm Phượng Âm mất phượng nhìn nghiêng, nhận lấy tờ giấy đọc lướt qua cười khẽ nói, “Thì ra Lâm gia còn có nhân tài ẩn dật.”

Lâm Thành Trác nhận lấy tờ giấy nhìn một chút, thì thầm, “Giả trang Lâm gia chủ mẫu, mục đích là gì, nếu mau rời đi, có thể lưu lại cho người một mạng.”

“Thật nóng vội.” Lâm Phượng Âm lắc đầu cười nói, “Mục đích là gì. . . .Ta nên hỏi mục đích của hắn là gì mới đúng, chuyện của Lâm gia lúc nào thì đến phiên người khác can thiệp, tam công tử chúng ta còn chưa mở miệng, hắn lại muốn cướp đoạt quyền làm chủ.”

Lâm Đường Hoa ngón tay thon dài lướt qua chậu hoa lan, cười nho nhã, “Chuyện trái lại ngày càng thú vị, giờ hắn muốn vạch trần, chúng ta giúp nàng che dấu.”

Lâm Thành Trác nhíu mày, “Ý tứ của nhị đệ là chúng ta phải giúp nữ nhân kia?”

“Nếu không thì, đại ca cho là chúng ta thuận theo ý của địch nhân giúp hắn đạt được mục đích?” Ngón tay của hắn vòng quanh hoa lan, lá cây xanh biếc trong nháy mắt quấn quanh ngón tay, ngón tay trắng nõn như ngọc kia so với hoa lan còn tinh xảo hơn. (tức là trắng hơn)

Lâm Thành Trác suy tư một hồi rồi gật đầu, “Quả thật, Lâm gia không thể không có chủ.”

Lâm Phượng Âm dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, ngón trỏ nhẹ nhàng đặt giữa mi tâm, nói “Cứ luôn đùa giỡn nàng cũng không có ý tứ, không bằng để nàng trở thành một quân cờ, xem ai thắng ai thua.”

Trông mặt Lâm Đường Hoa giống như có một tầng sương phủ kín, giống như khói nhẹ lơ lửng quanh mặt trắng, pha trộn vui mừng cùng lãnh ý mờ ảo.

Lâm Triều Hi buồn bực ở trong phòng một ngày không dám ra cửa, cảm thấy nơi này đã thấp diện mai phục, nàng kinh ngạc, Lâm chủ mẫu này gây thù chuốc oán quá nhiều, chỉ là ở trong nhà đã cất giấu một lực lượng thần bí, tùy thời sẽ diệt trừ nàng.

Nàng lắc đầu buồn khổ thầm than thời vận kém, sớm biết cũng không nhất thời vì phú quý mà vào gia tộc này.

“Chủ mẫu, ngài ngủ sao?” Oanh Oanh ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi.

Lâm Triều Hi vỗ vỗ mặt nạ xác định không có gì sai, nói “Vào đi.”

Oanh Oanh bưng mâm đi vào, nói “Đây là trà ta nấu cho ngài thư thái, chủ mẫu uống một chút có lẽ sẽ ngủ ngon.”

Lâm Triều Hi cười cười nói, “Vẫn là Oanh Oanh tri kỷ, ngồi nơi này đi.”

Oanh Oanh gật đầu một cái, quy củ ngồi xuống, Lâm Triều Hi bưng trà nhấp một ngụm nói, “Tối hôm nay mất ngủ, Oanh Oanh bồi ta đi, vừa lúc có thể dạy người, sau này có thể làm trợ thủ của ta.”

Oanh Oanh ngẩng đầu sững sờ, nói, “Oanh Oanh không hiểu điều này. . . .”

Lâm Triều Hi khoát khoát tay nói, “Phương pháp ta dạy người so với người khác không giống nhau, chỉ cần nắm giữ mấu chốt là làm được, sửa sang lại sổ sách cũng nhanh vô cùng, đây chính là phương pháp riêng của ta, người tốt nhất nên học.”

Oanh Oanh cắn cắn môi nói, “Cảm ơn chủ mẫu coi trọng Oanh Oanh, Oanh Oanh nhất định chăm chỉ học.”

Phương pháp mà Lâm Triều Hi nói chính là học kế toán ở hiện đại, dĩ nhiên, nàng cũng chỉ biết sơ qua. Nàng cầm giấy và bút, ở trên tờ giấy viết ngang viết dọc mười số Ả Rập dạy nàng đọc đi đọc lại cùng sử dụng. Nàng vẽ mấy đường thẳng xiêu vẹo sau đó giảng giải như thế nào ghi chép thu nhập cùng chi tiêu, tên vật phẩm, số lượng, đơn giá vân vân.

“Chủ mẫu, phương pháp này thật sự lướt qua là hiểu ngay!” Oanh Oanh cầm bút lông không khỏi cảm thán.

Lâm Triều Hi gật đầu một cái nói, “Người xem lại cách thức một lần, sau này sổ sách đưa cho người tổng kết trước sau đó sẽ đưa cho ta xem qua, ta già rồi, mắt kém đầu óc cũng chậm, may là có một trợ thủ đắc lực a. . . .” Nàng nhéo nhéo mày, nhìn ra ngoài đã thấy một mảnh tối đen.

“Chủ mẫu lạnh sao?”

“Có một chút, mùa thu tới, ban đêm thật đúng là hơi lạnh.”

Oanh Oanh hiểu ý đứng lên đóng cửa sổ, ở trước cửa sổ hơi có chút sừng sốt.

Cửa sổ phòng bên cạnh, lộ ra ánh nến vàng ấm áp, là phòng của đại công tử. Hắn tựa hồ ngồi thiền bên cửa sổ, giấy ráp mỏng manh lộ ra hình dáng của hắn, ngũ quan hắn chiếu rọi trên cửa, lộ ra độ cong ở ngoài, giống như được khắc tinh tế, sáng sủa mà tuần dật.

Nàng không biết mình thần thờ thật lâu, Lâm Triều Hi quay đầu lại nhìn thấy Oanh Oanh đứng ở cửa sổ không nhúc nhích, mắt không chớp nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng từ từ đi tới, đi đến phía sau Oanh Oanh cũng không có cảnh giác.

Kia không phải là phòng của đại nhị tử? Bóng dáng kia không phải là đại nhị tử? Đêm khuya chưa ngủ không chỉ có một mình nàng?

“Là ngắm trăng hay là ngắm hoa đây?” Lâm Triều Hi vỗ bả vai nàng cười hỏi.

Oanh Oanh sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại, bâng một tiếng đem cửa sổ đóng lại, lại thấy mình quá lớn tiếng ngay lập tức xoay đầu đi, đầy mặt e lệ.

Lâm Triều Hi mím môi, thật là thần nữ có ý vương vô tình, nàng nếu là nguyệt lão thì tốt, buộc dây hồng là có thể thúc đẩy một đoạn nhân duyên, như vậy thì thật đúng là làm hảo sự. . . .

Lâm gia đến cuối tháng đều có một hội nghị thường lệ, đơn giản chính là nâng cao tinh thần Lâm gia, điều tự báo cáo công trạng của mình, giống như khen ngợi cán bộ ưu tú, nhưng Lâm Triều Hi sau khi trở về liền hủy bỏ hội nghị, cảm thấy thật sự cổ hủ khiến người chán ngấy.

Nhưng là một ngày, Lâm gia tam công tử lại tổ chức hội nghị, mục đích hội nghị lần này, nói là nghị thức chia tay, kì thực là dò xét tình hình quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chém trước tấu sau lại gặp họa

Mùa hè, trong không khí có chút khô ráo, chính là dấu hiệu mùa thu sắp tới. Trên dưới Lâm gia, cẩn thận đến độ một công nhân sửa chữa cũng bị kéo đi sân trước.

Chúng tỳ nữ rồi rít chạy đến sân trước, một ngàn gia quyến xếp hàng thật tốt, ánh mắt từng người giống như tia chớp bắn tới, làm cho Lâm Triều Hi ngồi ở trên cao toàn thân không được tự nhiên.

Chỗ ngồi bên cạnh theo thứ tự sắp hàng, bao gồm tam công tử Lâm gia.

Đại công tử Lâm Thành Trác một kiện trường y màu đen, tóc buộc lên gọn gàng không lưu một sợi, hấn ôm cánh tay, Hoàng kiếm kẹp bên trong cánh tay, đôi môi mím chặt, mày kiếm mắt sáng, lông mày hơi nhíu, càng lộ vẻ uy nghiêm lạnh lùng, hấn con ngươi đen sâu xa thâm trầm, nhìn vào trong giống như sa vào hầm băng. Hấn trầm ổn như núi, đứng như địa vị Lâm gia ở trong võ lâm không có gì để nghi ngờ, không giận mà uy, một cách tự nhiên làm cho lòng người cam tâm tình nguyện thần phục cống hiến.

Nhị công tử mi thanh mục tú, khoe môi luôn không tự chủ khẽ nhếch, giống như tô điểm một đoá hoa nhỏ, ấm áp dào dạt, làm cho người ta nhìn hết sức thoải mái dễ chịu, hấn một bộ bạch y nhàn nhạt, đuôi áo thêu một gốc lan màu mực, tăng thêm vẻ phong nhã. Bên phải hấn là lý trà luôn mang theo, tay trái hấn cầm lấy một ly trà sứ trắng, thành ly có khắc hoa văn lam nhạt, nước trà xanh biếc như có thể nhìn thấu. Văn đàm phong khinh [1], văn nhã thanh khiết, giống như vạn vật cũng sẽ không khiến tiên nhân trong bức họa kia có nửa điểm bối rối.

[1] Chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đàm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Tam công tử mặc một bộ áo bào tím khảm kim tuyến, hấn mắt phượng híp lại, chệnh chéch về phía đuôi, hấn dựa về phía sau, chân phải chạm đất, chân trái đạp ở trên ghế dựa, một bộ dáng lười biếng lại làm cho người ta cảm thấy thương tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui), không chút nào tà khí lưu manh côn đồ, mà là phong vận hoàn hảo quý công tử (công tử quần áo lụa là). Ánh mắt trời xuyên thấu qua khe hở giữa tán cây chiếu vào trên người mỹ nhân, tựa hồ không đành lòng trách móc nặng nề tuần nhan kia, hấn môi mỏng nhẹ mân, một đôi ánh mắt tà mị quét qua, không khỏi đưa tới một hồi rối loạn nho nhỏ.

Lâm Triều Hi ngồi cực kỳ mất tự nhiên, chẳng qua là tùy ý liếc qua những hạ nhân cũng không nhớ được tên, trong lúc rảnh rỗi, chỉ có thể không ngừng để cho Oanh Oanh một bên đổ trà rót nước, mỗi lần muốn ăn chút điểm tâm lại nhìn thấy Lâm Thành Trác nhíu mày, nụ cười vẫn như cũ của Lâm Đường Hoa cùng ánh mắt liếc xéo của Lâm Phượng Âm, tựa hồ cũng đang nhắc nhở tướng ăn khó có thể chấp nhận của nàng, cho nên nàng mấy lần cầm lên lại mấy lần bắt đầu để xuống.

Qua một hồi lâu không có ai tới nữa, Lâm Triều Hi trầm xuống cổ họng chậm rãi nói, “Nếu người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu đi.”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm lơ đãng liếc mắt nhìn nhau, hai người nhìn nhau cười một tiếng trong lòng sáng tỏ, sau đó ý bảo Lâm Thành Trác bắt đầu.

Lâm Thành Trác đứng dậy đi tới trung tâm, ánh mắt sắc bén hơn người quét ngang, nói, “Hôm nay triệu khai Lâm gia hội nghị thường kỳ, là vì ba sự kiện.” Hấn dừng một chút nói, “Thứ nhất, quyền hành Lâm gia hạn định mười năm không thay đổi, toàn quyền trong tay chủ mẫu. Thứ hai, nửa tháng sau chủ mẫu đem đại biểu Lâm gia tham gia đại hội võ lâm, ta cùng với Nhị đệ đi theo hỗ trợ, sự vụ trong nhà tạm do Tam đệ xử lý. Thứ ba, ngày hôm trước chủ mẫu gặp thích khách tập kích, hung thủ đã nổi trên mặt nước, chính là nội tặc.”

Ba thông báo giống như ngũ lôi oanh đỉnh, tựa như một tòa núi lớn chột đèn lên vai Lâm Triều Hi, nàng thiếu chút nữa nhanh như chớp từ trên ghế trượt xuống. Trước nàng cùng ba nhi tử đã thương lượng qua, ba năm sau liền đem quyền lực giao ra, hiện tại thời hạn mười năm, mình sẽ phải đảm đương cái thân phận này ít nhất hơn mười năm nữa? Nhưng mà chuyện này lại có chút kỳ hoặc, mấy ngày nay nàng ở Lâm gia náo loạn không ít truyện cười, Lâm gia trên dưới đối với nàng mất không ít tin nhiệm cùng tôn kính, bọn họ thông báo không thể nghi ngờ là khẳng định địa vị của nàng, vì nàng tạo uy tín, ngược lại là chuyện tốt. Nhưng là, điều thứ hai. . . . . Đại hội võ lâm a, Lâm Triều Hi ngửa mặt lên trời thờ dài, chẳng lẽ nửa tháng sau sẽ phải hi sinh tính mạng ở trước mặt mọi người, trước thời hạn kết thúc cuộc hành trình xuyên thời không này? Bất quá điều thứ ba, nàng không khỏi bội phục ba nhi tử cơ trí tài hoa, chiêu gây ông đập lưng ông này có lẽ thật có thể bắt được cái đuôi nhỏ.

Bọn hạ nhân bắt đầu hốt hoảng, nghị luận ầm ĩ. Trong sân một mảnh lửa nóng, Lâm Thành Trác mắt lạnh lèo đảo qua, lập tức tĩnh lặng.

Mọi người không có dị nghị, vì vậy rồi rít tản đi, không lâu sau liền ai về chỗ nấy, trong sân chỉ còn dư mấy người bọn họ.

Lâm Triều Hi ho khan một cái nói, “Nhị tử a. . . . . Quyết định này, vì sao không cùng mẫu thân thương lượng một chút liền. . . . .”

Lâm Phượng Âm mắt phượng nhíu lại cười nói, “Nương cảm thấy ba điểm này, điểm nào không tốt đây?”

Lâm Triều Hi cười khanh khách, quanh co nói, “Nương già rồi. . . . . Mười năm thời hạn này không khỏi. . . . . Ha ha, nương còn muốn bảo dưỡng tuổi thọ a. . . . .”

Lâm Phượng Âm bật cười, nói, “Nhị tử nhìn nương hiện tại thể cốt cường tráng vô cùng, có thể cùng lần nương bế quan luyện tập võ công có liên quan, chẳng biết lúc nào mẫu thân có thể tự mình dạy dỗ tam nhi đây?”

Lâm Triều Hi ha ha cười khan hai tiếng nói, “Ta, ta. . . . . Trở về, nhất định có cơ hội a, vậy ta đi trước nghỉ ngơi, các người trở về đi thôi ha. . . . .”

Nói xong, nàng lúi kéo Oanh Oanh trở về phòng ngủ, ba nhĩ tử nụ cười nồng đậm.

“Đại ca, ngươi có nhìn thấy?” Lâm Đường Hoa để xuống cái ly hỏi.

Lâm Thành Trác gật đầu nói, “Là hắc, chỉ có hắc không có tới.”

Lâm Đường Hoa mặc nhiên, Lâm Phượng Âm đứng lên đuổi thân hạ gân cốt nói, “Dậy sớm cũng là vì hắc, sớm một chút giải quyết thì tốt hơn.”

Lâm Triều Hi một đường áp ứng nói nhỏ, xoa vạt áo tức giận bất bình, Oanh Oanh bị phong thái của Lâm Thành Trác làm cảm phục, một hồi lâu cũng trầm mặc không nói, không biết hồn bay đi đâu rồi.

Chợt, ngọn cây kỳ quái đung đưa một hồi, ngay sau đó đao quang kiếm ánh chợt lóe, Lâm Triều Hi cảm giác trước mặt đột nhiên nhiều hơn một đạo bóng dáng, thẳng đứng ngã Oanh Oanh, Oanh Oanh sợ hết hồn nhìn lại, là một người áo đen giờ một thanh kiếm đâm thẳng tới đây, ngay sau đó nàng hét lên một tiếng hô to, “Chủ mẫu! Phía sau có người!”

Lâm Triều Hi chợt một thân mồ hôi lạnh, người này lại dám ban ngày quang minh chính đại ám sát, thật là to gan!

Nhưng là mũi nhọn ở phía sau, nàng không thể liều mạng, không thể làm gì khác hơn là đẩy Oanh Oanh ra, sau đó chính mình hướng bên kia lăn đi, hắc y nhân kiếm rơi xuống vô ích đâm vào trên đất, ánh mắt của hắc chợt lóe, lập tức huy kiếm hướng bên phải áp sát Lâm Triều Hi.

Lâm Triều Hi bản năng bò trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm không ngừng la hét Đại La thần tiên đến cứu mạng, sợ đến mức cả người đều là mồ hôi.

Hắc y nhân giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu kiếm ở phía sau, sau đó một phen nhấc cổ áo của nàng dưới chân đạp một cái liền bay lên trời, sau đó vượt nóc băng tường rời khỏi Lâm gia.

“Đáng chết! Lại bị hắc vượt lên trước rồi!” Lâm Phượng Âm nghe tiếng chạy tới, nắm quyền nói.

Lâm Đường Hoa quan sát vết kiếm dưới đất, khẽ mỉm cười, Lâm Thành Trác theo sát, đi tới một bên đỡ dậy Oanh Oanh đang ngã nhào trên đất.

“Cám ơn Đại công tử.” Oanh Oanh khẽ vái, sắp khóc bất lấy cánh tay hắc nói, “Đại công tử, mau cứu chủ mẫu a!”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái, rút tay lại nói, “Ngươi bị sợ hãi, trở về đi thôi.”

Oanh Oanh thân thể chấn động, chán nản gật đầu thu tay lại, cúi chào Lâm Đường Hoa, Lâm Phượng Âm, sau đó lo lắng trùng trùng rồi đi.

“Ta biết hội mở qua hắc nhất định sẽ đến, không nghĩ tới hạ thủ nhanh như vậy.” Lâm Đường Hoa phụ họa nói, “Có thể dùng Lâm gia kiếm pháp, quả nhiên là tới tới một lòng trung thành.”

Lâm Phượng Âm hừ một tiếng nói, “Bất kể như thế nào, hắc dám đụng đến người của chúng ta, sẽ phải trả giá thật lớn.” Bàn tay hắc siết thành quyền, bên trong là ý cười xen lẫn chút sát khí cùng nhuệ khí.

Lâm Thành Trác nắm nắm kiếm nói, “Trước tiên tìm nàng quan trọng hơn, sợ rằng nàng phải chịu không ít hành hạ.”

Ba người con mắt nặng nề, hơi chút lo lắng. Chim bay xẹt qua, trong giây lát liền không thấy dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bị bắt cóc nguy hiểm tiểu mệnh

Ba người phân công. Lâm Thành Trác trấn giữ nhà, Lâm Phượng Âm âm thầm điều tra sự tình, còn lại Lâm Đường Hoa lần theo dấu vết.

Kinh công của hắc vốn rất cao, chẳng qua là bất hiển sơn bất lộ thủy. [1] Thế nhân vẫn cho hắc bất quá chỉ là một thư sinh văn nhược gởi thù hoa, [2] cũng không biết dưới vẻ bề ngoài ấy là con người lợi hại như thế nào, võ công của hắc không kém Lâm Thành Trác, nhưng Lâm Thành Trác lấy dương cương trừ danh, hắc lại nghiêng về âm nhu, thế nên Lâm Thành Trác luyện Lâm gia tuyệt học là hóa hệ, mà Lâm Đường Hoa là người duy nhất luyện tập thủy hệ nội công, không chỉ ở Lâm gia, chính là hiện nay ở võ lâm cũng ít ỏi không có mấy, chẳng qua điểm này lại rất ít người biết, người ngoài coi hắc là trích tiên công tử cầm kỳ thi họa lễ nghi thơ phú mọi thứ tinh thông, tất nhiên là siêu phàm thoát tục tiên nhân không màng sự đời.

[1] Bất hiển sơn bất lộ thủy: Giấu điểm những điều quan trọng chính yếu.

[2] Gởi thù hoa: Ví những người chỉ có hình thức bên ngoài.

Hắn vẫn bạch y như cũ, ra khỏi Lâm gia liền hướng núi Võng Nhiên Lâm Triều Hi đã từng bế quan bước đến.

Mà Lâm Triều Hi tự biết mình tránh không khỏi một kiếp này, hắc y nhân đã nổi sát khí làm sao có thể đột nhiên tha cho nàng một mạng? Hắn là có chuyện muốn biết đi, nếu như bị hắn thăm dò lai lịch mình không phải chỉ còn lại một con đường chết? Lâm Triều Hi rung mình một cái, giấy dựa cổ tay, hai tay bị trói phía sau, sợi dây trói thật chặt, cứ như vậy da mềm mại của nàng bị cọ muốn rách.

Nàng co quắp ở trong một góc nhỏ, có thể cảm nhận được không khí ẩm ướt, ánh mắt của nàng bị che bằng một miếng vải đen, miệng cũng bị nhét khăn lông vào, nàng cảm giác toàn bộ bắp thịt của mình đều héo rút cứng ngắc, nhưng là bị giam ở đây ít nhất đã ba bốn canh giờ, mà lại chưa có ai đến thăm vấn!

“Chít chít chít. . . .” Có thanh âm nhỏ, sau đó giống như có thứ rơi trên đùi nàng.

Con mẹ nó! Không phải là chuột chứ!

Lâm Triều Hi chợt rút lại hai chân, tiếp theo lại truyền tới một tiếng “Chít chít chít”, sau đó vật nhỏ bò lên quần nàng, Lâm Triều Hi kinh hãi giật mình một cái, từ xưa đến nay ghét nhất là lũ chuột hôi hám, vừa dơ vừa thối lại còn mang theo vi khuẩn gây bệnh, toàn thân nàng giấy dựa, cũng không quan tâm con chuột ở chỗ nào, hận không thể đuổi nó đi.

“Chít chít chít, chít chít chít. . . .”

Mụ mụ a! Chẳng lẽ là một đàn chuột! Cả nhà chuột đều tới!

Sau đó Lâm Triều Hi nháy mắt hóa đá thành pho tượng, lũ chuột kia ít nhất cũng phải có mười con, tùy ý bò trên người nàng, nàng cảm giác được móng vuốt nhỏ nhỏ của chúng cào y phục nàng, cái đuôi nhỏ dài đánh vào tóc nàng, còn có lông mao mềm mại dính vào da thịt nàng, chít chít chít, nàng cảm thấy mình như một khối pho mát lớn, bị mấy con chuột gặm cắn.

Đây rốt cục là địa phương nào. . . . .

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng nước chảy tí tách, rất có tiết tấu chảy trên tảng đá, phát ra tiếng vang tinh tinh, giống như là giọt nước nhỏ vào đá trong hang động, mà tiếng vang kia mơ hồ có chút vọng lại, nàng sững sốt, chẳng lẽ mình đang ở trong sơn động?

“Người quá lỗ mãng. . . .” Là thanh âm nữ nhân, tựa hồ còn có ý dè dặt thanh âm, Lâm Triều Hi nhẹ cười một tiếng, không nghĩ tới thanh pháp mình dùng còn có người noi theo, rốt cuộc là người nào không muốn tiết lộ thân phận?

“Đánh úp bất ngờ, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi ta, chẳng lẽ phải chờ bọn hắn bày thiên la địa võng rồi mới hành động?” Người nam nhân kia cười nhẹ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tựa hồ bọn họ không phải là quan hệ chủ tớ. Nhưng thanh âm kia, tại sao quen thuộc như vậy?

Nữ tử cười một tiếng nói, “Bản thân ta rất muốn nhìn diện mạo thật của nàng.”

Nam tử trầm ngâm nói, “Dịch dung thuật của nàng, rất đặc biệt. . . .Mặt nạ kia cùng mặt người bình thường quá giống.”

“Nga?” Nữ tử giọng nói vui vẻ, “Thật sự đáng tiếc, suy nghĩ một chút biện pháp đi, nếu là không bỏ xuống được, thịt trên mặt cũng khoét xuống dưới, có lẽ nhìn xương cốt cũng có thể nhìn ra có phải nữ nhân hay không a.”

Lời này làm Lâm Triều Hi sững sốt như bị điện giật, nữ tử này không khỏi thâm độc quá mức! Quả thực tâm địa rắn rết! Nàng là muốn nói, nếu không tự mình kéo mặt nạ xuống, chờ đợi nàng chính là cực hình lột da còn xương!

Ngoài động không có thanh âm, tiếp đó là tiếng bước chân, khoảng cách với nàng càng ngày càng gần, cuối cùng đã đứng ở trước mặt.

Nàng đã sớm quên lũ chuột vẫn ở trên người nàng quấy phá, nam nhân kia hừ cười một tiếng, giống như cúi người xuống lấy cái gì, sau đó liền nghe “chít” một tiếng kêu thảm, con chuột trong nháy mắt không còn sức sống, những con chuột còn lại vội vàng chạy khỏi người nàng, nhất thời liền không có âm thanh.

“Ngô ngô. . . . .Ngô. . . . .” Lâm Triều Hi cổ họng gào thét, muốn nói: thả ta ra.

Xoẹt một tiếng, vải đen ở mắt nàng bị xé ra, nàng trừng mắt nhìn người trước mặt, ngay sau đó thân thể chấn động!

Râu tóc hoa râm, đa mưu túc trí, là Lâm tổng quản, Lâm Tông!

“Thế nào, nhìn thấy ta rất kinh ngạc sao, Lâm chủ mẫu?” Ba chữ “Lâm chủ mẫu” vô cùng nặng, giống như đang nói đến thân phận giả mạo của nàng.

Lâm Triều Hi không nghĩ tới, Lâm gia tổng quản cũng là một người võ nghệ phòng thân.

Nàng tròn mắt nhìn hắn chăm chăm, lại ngô ngô hai tiếng.

Lâm Tông cười cười hỏi, “Muốn nói chuyện? Hay là muốn mắng ta?”

Lâm Triều Hi hừ một tiếng.

Lâm Tông lấy khăn lông trong miệng nàng ra, lực mạnh như muốn lòi răng nàng, nàng cắn cắn môi, thật con mẹ nó không biết thương hoa tiếc ngọc!

“Hiện tại, ta hỏi ngươi đáp.” Nói xong, hắn rút ra thanh kiếm bên hông chĩa về chóp mũi nàng, nói, “Một câu giả dối, ta chọc hai mắt ngươi, hai câu giả dối, ta cắt đứt tai ngươi, ba câu giả dối, cắt gân tay gân chân ngươi, cuối cùng, thân thể ngươi sẽ thành rất nhiều rất nhiều khối, ngay cả lưỡi cùng đầu cũng ở riêng.”

Mắt hắn lóe lên tia độc ác, mùi phân tàn bạo, Lâm Triều Hi biết hắn nói được làm được, vì vậy cẩn thận dựa vào phía sau để cho giữa kiếm và chóp mũi có khoảng cách, nàng nuốt nước miếng nói, “Quân tử động khẩu không động thủ. . . .Ta nhất định, tri vô bất ngôn. . . .Ân, ngôn vô bất tẫn. . . .” [3]

[3] Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất cản: biết thì sẽ nói, không giấu diếm.

Lâm Tông thu kiếm, lạnh lùng nhìn nàng hỏi, “Thân phận thật của ngươi?”

Lâm Triều Hi nói thật, “Ta mất trí nhớ. . . .Lúc ta tỉnh lại, chính là ở nhà gỗ trên núi Vồng Nhiên. . . .Ta chỉ biết ta tên là, Lâm Triều Hi. . . .Còn có, ta giới tính nữ yêu nam nhân. . . .”

Lâm Tông mặt nhú lại, dọa cho nàng sợ đến mức run run che miệng lại.

“Người nào phái ngươi tới, mục đích của ngươi là gì?”

Lâm Triều Hi chớp mắt mấy cái nói, “Ta, ta không biết!”

“Không biết?” Hắn tiến lên từng bước nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi, “Ngươi không biết?”

Thanh âm kia cực kì giống thanh âm của quý, lạnh lẽo giống như quý đòi mạng.

“Ta, ta thật sự không biết. . . .” Lâm Triều Hi bắt đầu nôn nóng, chẳng lẽ hắn cho là nàng nói dối?

Lâm Tông từ từ giơ kiếm, Lâm Triều Hi vội vàng dịch về phía sau, dùng tay chân bị trời chặt xê dịch, nói, “Ta thật sự không biết, lừa ngươi ta là con rùa ta là heo chó, ta bị thiên lôi đánh chết, ta chết cha chết mẹ chết cả nhà. . . .Đại hiệp tha mạng. . . .”

Lâm Tông hừ lạnh một tiếng, “Là ai không có mắt tìm người không có cốt khí như ngươi!” Ngay sau đó kiếm quang chợt lóe, Lâm Triều Hi than thở chưa gì mình đã chết thẳng cẳng, nhắm mắt thật chặt.

Chỉ cảm thấy rầm một tiếng, giống như đầu óc mình sợ hãi đến mức vỡ toang.

“Ngươi làm gì!” Một tiếng quát to.

Không có chết? Lâm Triều Hi lập tức mở mắt ra, thấy Lâm Tông một tay khác run rẩy cầm kiếm, mà trên thanh kiếm kia đã đầy máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Thiên bách mỹ khiếp người

“Ta nói ngươi quá lỗ mãng, như thế nào vẫn không thay đổi đây?” Là thanh âm của nữ tử kia từ cửa động truyền đến, Lâm Triều Hi nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng núp sau cây cỏ, loáng thoáng nhìn không rõ lắm, bất quá không nghĩ tới nàng đã đi mà giờ lại quay lại, chẳng lẽ cũng là muốn tra khảo mình? Song đường như nàng và Lâm Tông lại không hòa thuận.

Lâm Tông hừ lạnh một tiếng nói, “Người vô dụng, lưu lại nàng làm gì.”

Nữ tử liên tục cười nói, “Ai nói nàng vô dụng? Mặc kệ thân phận chân thật của nàng, thân phận hiện giờ cũng đủ để ở trong chốn giang hồ hô phong hoán vũ, hưởng chi. . . .” Nàng dừng một chút nói, “Ngay cả Lâm gia tam công tử cũng thừa nhận địa vị của nàng, ở trong võ lâm càng có tiếng tăm hơn.”

Nữ tử kia mặc dù cố ý đề thấp giọng của mình, nhưng tiếng cười lại bán đứng độ tuổi thật sự của nàng, bất quá cũng giống nàng, xấp xỉ giữa hai mươi và ba mươi.

Lâm Tông nhanh chóng điểm huyết đạo cảm máu nói, “Ngươi muốn như thế nào?”

Nữ tử suy nghĩ nói, “Ta và ngươi còn có chuyện phải làm, nơi này giao cho Ngân Túc đi, hần rất thích đùa giỡn nữ tử, nhất định để cho nàng thoải mái.”

Lâm Tông nhìn nàng một cái, Lâm Triều Hi nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ tử kia, đột nhiên cảm thấy Ngân Túc trong miệng bọn họ càng thêm đáng sợ, chẳng lẽ muốn đem nàng tiền dâm hậu sát tại gian tái sát?

Lâm Tông không nói hai lời, đem kiếm đầy máu cắm vào vỏ rồi xoay người rời đi, Lâm Triều Hi vội vàng hô to, “Thay vì bị các ngươi hành hạ, thà một kiếm giết ta còn hơn! Cho một nhát thống khoái đi!”

Lâm Tông quay đầu lại nhìn nàng, nói, “Ta không thể giết ngươi, tự nhiên sẽ có người giết ngươi. Cũng muốn xem ngươi lúc nào mới chịu nói.”

Lâm Tông cùng nữ tử kia song song rời đi, trong sơn động lại khôi phục tĩnh mịch, nàng đánh giá chung quanh một chút, nơi này quả nhiên là sơn động ẩm ướt, một bên có thác ao nhỏ, giọt nước từ trên vách núi chảy xuống quanh năm suốt tháng mà lắng đọng thành.

Thật con mẹ nó khát a. . . . .Lâm Triều Hi quỳ trên mặt đất, di chuyển đầu gối cọ qua, nàng cúi thân xuống, miệng còn chưa chạm đến nước, một đầu tóc trắng lại bị thấm ướt.

Ngân Hoa đan gấp nước sẽ mất đi hiệu lực, vào lúc này đầu tóc bạc trắng của nàng chợt biến thành đen, dần dần, tóc đen như thác nước trải ra.

Có người nhẹ nhàng vươn tay nâng sợi tóc đen nhánh của nàng, Lâm Triều Hi cả kinh quay đầu lại, liền sa vào một đôi mắt đen thẳm, trong con ngươi không có nửa điểm ánh sáng, hết sức mờ mịt, không có một chút sức sống giống như dùng mực vẽ ra. Nhưng nam tử kia đáng đáp hết sức tuần tú, bất quá sắc mặt và môi đều trắng bệch, ngay cả tóc cũng là màu bạc chói mắt.

Hắn dùng ngón tay nâng tóc nàng, sau đó chậm rãi đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, ngón tay thon dài tái nhợt làm cho nàng nhớ tới đôi tay tinh xảo đẹp đẽ của Lâm Đường Hoa. Nam tử ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, như cũ không hề có nửa điểm thần sắc.

“Tóc của ngươi rất đẹp.” Người nọ từng chữ từng chữ nói, thanh âm lạnh lẽo như băng, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Lâm Triều Hi sững sờ nhìn hắn, chẳng lẽ đây chính là Ngân Túc?

Ngân Túc buông tóc nàng ra, sau đó đưa tay trong nước khiêu một cái, ngón tay thon dài dính nước, càng thêm trong suốt. Sau đó hắn dè nàng xuống đất, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng.

Lâm Triều Hi nhìn nam tử vừa ôn nhu lại vừa lạnh như băng trước mắt, động tác của hắn cực độ dịu dàng, lại đủ có thể khiến người ta mất hết sức sống.

Sau một lúc lâu, mặt nạ da người trên mặt nàng tự động bong ra, một khắc kia roi trên mặt đất nàng mới biết, Ngân Túc dính ướt tay là vì muốn thấy rõ dung nhan của nàng.

Tuy là lạnh như băng nhưng nam tử kia cũng không khỏi không kinh ngạc, dưới mặt nạ da người kia có thể cất giấu khuôn mặt xinh đẹp đến mức nào. Mặc dù không son phấn, lông mi dày hoàn mỹ như vẽ, con ngươi màu nâu như hồ nước sóng thu dập dờn, môi nhỏ phớt nộn nhẹ hồng, giống như sắc hoa đào tháng ba, lông mày không đậm không nhạt như vẽ. Một đầu tóc đen phân tán, xung quanh vương vấn hương thơm tinh khiết, một vài sợi tóc ướt dính trên người, mềm mượt xinh đẹp như áng mây tím, lại thánh khiết như hồ bích ngọc. Hai loại khí chất yêu mỹ cùng thanh thuần không hợp nhau lại tập trung vào một người, dung hợp mà lại hoàn mỹ.

Lâm Triều Hi cũng không che dấu nữa, thờ dài nói, “Bọn họ gọi ngươi tới là muốn giết ta, ngươi động thủ đi.”

Ngân Túc chậm rãi đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc nói, “Ăn hết.”

Lâm Triều Hi nhìn mình một chút, hiện tại thân phận mình là tù binh, không thể làm trái lời, vì vậy nàng mở miệng ngậm viên thuốc kia sau đó nuốt xuống.

“Thuốc này tác dụng thế nào, nếu là đau đớn hành hạ phôi phể mới có thể chết thì không bằng ngươi một đao giết ta, ta sợ đau.” Lâm Triều Hi cau mày nói.

Ngân Túc cũng không nói chuyện, thế nhưng cời trói cho nàng, sau đó ôn nhu dính ướt khiến da trên người nàng cũng rời đi, khiến nàng hoàn toàn ở diện mạo thật của mình.

Nàng nắm cổ tay sưng đỏ của mình, thử đứng dậy, thấy Ngân Túc không để ý tới nàng, nàng thầm nghĩ mình có thể hay không nhân cơ hội chạy trốn? Vì vậy nàng cẩn thận hướng cửa động đi từ từ, Ngân Túc như cũ không làm gì, chẳng qua là nhìn nàng, giống như một pho tượng nhìn nàng, ánh mắt cô đơn trống rỗng.

“Không nên trốn, nếu không ngươi sẽ sống không bằng chết.” Hắn chợt nói.

Lâm Triều Hi cắn răng một cái, không quan tâm hắn nhanh chân bỏ chạy, nhưng mới vừa chạy đến cửa động chân liền mềm nhũn, sau đó ngã nhào.

Theo đó nàng khẽ run rẩy, tựa hồ có cái gì hút đi toàn bộ sức lực của nàng, toàn thân nàng bắt đầu tỏa ra một loại nhiệt độ, từ từ ấm lên khiến nàng khó chịu.

“Người cho ta ăn thuốc gì?” Lâm Triều Hi khó khăn nói được nửa câu, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mờ ảo, mê hoặc lòng nàng, mà dung nhan nam tử tuần mỹ lạnh như băng từ từ phóng đại, từ từ đến gần, hần khẽ mở miệng nói, “Thiên bách mỹ”

Lâm Triều Hi bắt đầu run rẩy, không tự chủ run rẩy. Lúc ngón tay nam tử lạnh như băng kia dính vào gò má nóng bỏng của nàng, nàng mới hiểu phục vụ cùng đùa giỡn trong lòng của nữ tử thân bí cùng công dụng của viên thuốc vừa rồi. Hiện tại nàng dự cảm hỏa đốt người ngộ nguy trên đất, muốn áp xuống đất để hạ nhiệt, nhưng nàng lại cảm giác mặt đất cũng biến thành một tấm đệm ấm áp, phía trên là ngọn lửa bốc cháy, dường như muốn để cho nàng tro tiêu khói diệt không lưu dấu vết.

“Ta nói rồi, không nên trốn.” Ngần Túc cúi người, lè lưỡi liếm vành tai nàng, nàng chấn động toàn thân, tê dại từ trong ra ngoài, dường như có hàng nghìn hàng vạn con kiến bò trên người nàng, có hàng nghìn hàng vạn côn trùng ngộ nguy trên người nàng, nàng cắn răng, cảm giác không thể làm được gì, cảm giác như biến thành bông vải.

Ngần Túc bưng mặt của nàng, sau đó nhắm mắt hôn lên, từ mắt đến sống mũi, từ xương gò má đến môi phần nộn, từng cái hôn lên, từng nụ hôn vẫn lạnh như băng, lại làm cho nàng giờ phút này cả người nóng rực vô cùng thoải mái, khi cánh môi chạm nhau, nàng không nhận được “ấm” một tiếng. Ngần Túc cũng giống như bị tiếng “ấm” này làm kích động, sau một khắc, hần dùng răng cắn cổ áo nàng, áo quần rách nát, xuân quang trước ngực chột lộ, bên trong nàng chỉ mặc áo mỏng, áo lót thật mỏng sát người, khiến cho thân hình thiếu nữ hoàn mỹ hiện ra. Hần nhẹ nhàng xé rách áo lót của nàng, một trận gió nhẹ, nàng cảm giác làn gió êm ái lướt qua da thịt, thấm mát làm cho nàng nhất thời tỉnh táo.

“Ách. . . .Chờ. . . .Đợi chút. . . .” Lâm Triều Hi cắn môi, liều mạng nắm tay, cố gắng dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay để đau buốt nhắc nhở mức.

Thiếu niên tuần tú trước mắt giống như bánh bao mỹ vị, nàng giống như đói bụng mấy ngày hạn không thể cắn nuốt hần, nhưng là. . . . .Nhưng là. . . . .Trí nhớ kiếp trước của mình một nửa điểm tiết mục giường chiếu cũng không có, chẳng lẽ mình còn là một xử nữ? Nàng suy nghĩ vậy liền bắt đầu mâu thuẫn rồi rầm, rốt cuộc là muốn hay không muốn đây? Rốt cuộc là thuận theo hay cự tuyệt đây?

Cảm giác khó chịu như trong người có một con rồng lửa thượng toan hạ khiêu [1], nàng cắn răng nhắm mắt lại, dựa hái xanh không ngọt, không bằng hảo hảo hưởng thụ!

[1] Trên dưới nhảy loạn.

Ngần Túc cũng không dừng lại, ngược lại bắt đầu đùa nghịch thân thể của nàng, hần há mồm ngậm hai núm vú hồng phấn như anh đào, hai tay bắt đầu ở tất cả các địa phương nóng như lửa du tẩu, cổ thân thể ở dưới kia linh hoạt như rắn không tự chủ áp sát vào thân thể lạnh như băng của hần tìm kiếm an ủi, hai tay xoa sống lưng hần, hai chân áp trên thân hần, bộ dáng chờ đợi “Xin quân tiến vào”.

Tuy là hần tâm địa sắt đá cũng có chút do dự, đây là lần đầu tiên có người chờ đợi hần trừng phạt. . . .

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chịu cực khổ

“Ca ca. . . .” Từ hang núi truyền ra tiếng gọi u oán, Lâm Triều Hi sững sốt, như thế nào cảm thấy lạnh lẽo giống như nữ quỷ nguyên rủa, nhưng thấy bóng người trắng xóa kia càng cảm giác giống thi thể sống lại hơn.

Nếu như nói Lâm Đường Hoa trong treo lạnh lùng siêu phàm thoát tục, Ngần Túc trong treo lạnh lùng là vô thần cứng ngắt, người này trong treo lạnh lùng lại giống như ma quỷ, bạch y như tuyết, cách mấy thước liền có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng quanh thân người nọ, giống như có kẻ nứt làm cho khí tức thoát ra mà không biết.

Lâm Triều Hi nhìn Ngần Túc một chút, lại nhìn người vừa tới, mặt mày không khác nhau lắm, nhưng hơi thở lại không giống nhau, chẳng lẽ là thai long phượng?

Người nọ tóc màu đen, nhưng là vô cùng đen, da của nàng cũng trắng bệch giống như tro nguội, hết sức tiêu tụy.

“Muội muội người?” Lâm Triều Hi chỉ chỉ cửa động hỏi.

Đôi mắt vô thần của Ngần Thúc thoáng qua một tia sáng nhạt, hần điểm huyết đạo của Lâm Triều Hi, nàng cứ như vậy chịu đựng dự cảm thiêu cháy cơ thể không thể động cũng không thể nói.

“Nguyệt Duy. . . .” Ngần Túc gọi, thanh âm mang theo vẻ bối rối như có như không.

“Ca ca, người không phải đã đáp ứng ta không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy nữa sao?” Nữ tử gọi là Nguyệt Duy bước vào, dưới chân nhỏ

nhẹ không có một tiếng vang, bạch y không nhiễm một hạt bụi lướt qua, quan sát Lâm Triều Hi.

“Ca ca, nàg. . . .Cũng là nhiệm vụ của ngươi sao. . . . .Vậy ngươi có hay không. . . .” Nữ tử nhìn Lâm Triều Hi nhẹ nhàng cau mày, lấy tay che ngực tựa hồ như bị thương ni non.

“Còn chưa có!” Ngân Túc quả quyết nói, hần choàng lại y phục đi tới cầm tay nàng nói, “Tay của ngươi lạnh quá.”

Lâm Triều Hi trong lòng “Hừ” một tiếng, nghĩ thầm, hai người các ngươi giống như từ lòng đất chui lên, hai người thân thể đều lạnh như băng giống người chết, còn bắt chước thân thiết giống người bình thường, nàg lại thấy Ngân Túc nói tiếp, “Tay của ngươi lại lạnh hơn ngày hôm qua.”

Nguyệt Duy như Tây Thi vỗ ngực giống như tim đau thắt, mỹ nhân xinh đẹp lông mày nhẹ cau, nàg mân mân môi nhỏ nhìn Lâm Triều Hi nói, “Ca ca, chúng ta thả nàg đi. . . .”

Lâm Triều Hi trong lòng than thở, quả thật là cô nương thiện lương nghĩa hiệp khá ái!

Ngân Túc cau mày từ chối nói, “Không được! Việc ngày hôm nay. . . .Làm xong, ta có thể lấy được giải được! Đã ba ngày, nếu không có giải được ngươi liền. . . .”

Nguyệt Duy đưa ngón tay ngọc đề lên môi hần, lắc đầu một cái nói, “Ca ca, Nguyệt Duy thà chết chứ không muốn ngươi vì ta làm những chuyện này, ta biết từ nhỏ đến lớn, ca ca thương Nguyệt Duy nhất, nhưng Nguyệt Duy cũng đau ca ca, Nguyệt Duy không muốn nhìn thấy ca ca đau lòng tự trách. . . .”

Ngân Túc dừng một chút, trong mắt thần sắc tràn đầy đau đớn.

Hần chợt lui về phía sau quay đầu quát to, “Ngươi đi ra ngoài!”

Nguyệt Duy run rẩy, trong mắt càng thêm u buồn, “Ca ca. . . .”

“Ngươi không nghe lời ta? Đi ra ngoài!”

Nguyệt Duy cúi đầu, khỏe mắt như có ánh sáng lưu động, nàg chợt nắm chặt váy trước ngực, từng bước một lao đảo ra khỏi sơn động, bóng trắng vịn đá đi ra, xoay người liền biến mất trong lùm cỏ.

Ngân Túc đứng im một hồi, Lâm Triều Hi nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của hần. Bất quá từ lời vừa rồi có thể thấy, Ngân Túc cũng không muốn làm chuyện bi ôi như vậy? Mà Nguyệt Duy giống như có bệnh, chẳng lẽ là bị người ta hạ độc uy hiếp?

Nhưng lúc này không phải là thời điểm phát huy tinh thần giúp người làm niềm vui, trong thân thể nàg giống như có vô số thiêu thân, con kiến, côn trùng đang bay, quấy nhiễu, ngứa ngáy, so với vừa rồi càng thêm nóng hơn, thân thể bị đốt muốn choáng váng.

Ngân Túc tới bên người nàg, quỳ một bên gối xuống, vươn tay thắt nút áo cho nàg.

Lâm Triều Hi xem thường lật mình, lúc này không cởi quần áo lão nương mà lại bụng bít lão nương chặt như vậy?! Có mèo nào không ăn tanh, một con cá mập xinh đẹp ở trước mặt, hần lại vẫn mặt không đỏ tìm đập không nhanh giã bộ chính nhân quân tử!

Ngân Túc giải huyệt đạo cho nàg, Lâm Triều Hi chống đất rồi ngồi dậy cắn môi hỏi, “Ngươi muốn như thế nào a!”

Ngân Túc nhìn nàg một cái nói, “Nguyệt Duy không muốn ta. . . .Nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, ta nhất định phải nghiêm hình bức cung, nếu như ngươi không muốn chịu khổ, tốt nhất hiện tại đem hết thầy nói rõ ràng”

Lâm Triều Hi than ôi một tiếng, khó khăn nhẫn nại từng chữ nói, “Ta, ta thật sự không biết a. . . .”

Ngân Túc rũ mắt xuống nói, “Đã như vậy, thật xin lỗi.”

Hần từ bên hông rút ra một sợi dây thừng, cầm hai tay nàg lên rồi buộc chặt, Lâm Triều Hi toàn thân bần rần ngay cả đứng cũng không vững chỉ có thể dựa vào Ngân Túc để giữ thăng bằng.

Sợi dây thắt chặt, Ngân Túc chợt bước lên trước, Lâm Triều Hi liền té ngã xuống đất, nhìn hần nói, “Ta thật sự không biết. . . . .Ta không có lừa ngươi. . . . .Ngươi, ngươi muốn làm gì. . . .Ta như vậy quá khó chịu, không bằng ngươi để ta chết đi. . . .Ách. . . . .”

Ngân Túc quay lưng về phía nàg đáp, “Vi Nguyệt Duy, ta không thể không. . . .Cho dù muốn ta giết nhiều người hơn nữa, dính nhiều máu tươi hơn, ta cũng sẽ không chùn bước.”

Lâm Triều Hi dán vào trên đất tìm kiếm mát mẻ, nhắm mắt nói, “Ngươi đối với mọi người thật tốt. . . .Các ngươi huynh muội yêu nhau sao? Oh, thật tiên tiến.”

Ngân Túc sống lưng cứng đờ, khác thường thờ dài một cái, sau đó hần tăng lực, kéo sợi dây.

Lâm Triều Hi vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, chợt cổ tay đau xót, nàg kinh ngạc mở mắt ra, mới phát hiện mình bị Ngân Túc kéo đi!

“Ta sẽ cứ như vậy kéo người xuống núi, nếu như người vẫn không nói.” Ngân Túc vô cảm nói.

“Ta không biết, người hỏi ta bao nhiêu lần ta cũng không biết. . . . .” Lâm Triều Hi ủy khuất muốn chết, nhưng là bất luận kẻ nào nghe vậy cũng cảm thấy người này chết đến nơi rồi còn ngang ngạnh.

“A!” Lâm Triều Hi cảm giác cổ tay mình bị kéo đứt, sợi dây thô ráp thật có thể mài rách làn da mịn màng của nàng a! Một sợi dây, sức nặng toàn thân cũng tập trung ở cổ tay, lôi kéo như vậy, nàng cảm giác xương mình sắp bị kéo nát bấy. . . Lúc này đọc “Thiên bách mỹ” trên người còn chưa giải trừ, hơn nữa lại cảm giác nóng cùng đau nhói như châm kim, nàng sắp không chịu nổi, đây quả thực là hành hạ!

“Người buông ta ra. . . .” Lâm Triều Hi khô sở cầu khẩn, lệ rơi ướt một thân.

“Người nào sai khiến người?” Ngân Túc vẫn lạnh như băng.

“Ta thật không biết. . . .” Nàng kêu rên, đá trên đất sát qua y phục, thanh âm lục súc, áo quần trên người đã rách ra.

Ngân Túc không có dừng, sức lực trên tay mạnh hơn. Trong nháy mắt, đã kéo nàng ra khỏi cửa động.

Ánh mặt trời chói mắt, nhiệt độ như vậy đối với người trúng thiên bách mỹ chính là lửa địa ngục!

“Thiên bách mỹ dưới ánh mặt trời càng lâu, da của người sẽ bị đốt cháy.”

Lâm Triều Hi trừ rên rỉ, nửa câu cũng không nói.

“Xẹt. . . .” Một tiếng rất nhỏ, Lâm Triều Hi chợt run lên, chân của nàng bị mài rách một khối, da lộ ra ngoài bị ánh mặt trời làm bỏng, biến thành màu tím hồng, sẹo phỏng lớn chùng hạt đậu từ từ lan rộng, nơi kia một mảnh cháy sém lở loét.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lữ khách bạch y phiêu trong mây

“Người bị ai sai khiến.” Ngân Túc giống như người máy tái diễn câu hỏi, hần vẫn đi về phía trước, bước chân khẩn cấp giọng nói vững vàng, giống như phán quan địa ngục có xác vô hồn đối với nàng tiến hành thẩm vấn.

Lâm Triều Hi đã không còn khí lực trả lời, nàng cảm giác mình giống như củ cải mới rút ra từ trong đất, mới đầu còn tươi tốt, nhưng hết lần này tới lần khác có người mài dao xoèn xoẹt vào người nàng, hoặc là dùng củ cải khác tới mê hoặc nàng, bây giờ lại muốn đem nàng phơi thành củ cải khô, quả thực là phí của trời a!

Vết bỏng trên đùi đau rát, tiếp theo cánh tay, cổ lộ ra ngoài, còn có những nơi bị đá mài xước, thân thể của nàng giống như bị chôn dưới sơn cốc nhiều thuốc nổ, từng khối từng khối bắt đầu nổ, một tiếng một tiếng sôi trào, thanh âm kia giống như dây pháo bị đốt, xèo xèo, nếu không phải khắp người đau đớn, thì nhất định đây chỉ là một trò chơi kích thích mà thôi.

“Người bị ai sai khiến.” Đây quả thực giống như một câu ma nguyên rủa, thời điểm nàng nghe những lời này sẽ không tự chủ mở mắt nhìn trời, sau đó liền thấy ánh mặt trời chói mắt chiếu thành từng tuyến.

Đau đến cực hạn, thực sự muốn chết.

Ngân Túc kéo nàng đi mấy trăm thước, nghe người sau lưng rên rỉ vô cùng đau khổ. Khóc hình này, thứ nhất là mỹ thuốc, gọi là vân diên vũ phúc, thứ hai là liệt hỏa đốt cháy, đối với cả nam lẫn nữ đều thực dụng. Thời đại này nữ tử đại gia khuê tú thậm chí nữ tử nhà bình thường cũng cực kì coi trọng trinh tiết, các nàng tình nguyện thất tín bội nghĩa cũng không nguyện mất trinh tiết. Mà nam tử, đa số vì tính tình cương liệt, bọn họ thà tự sát còn hơn để cho một nam tử như hần khinh bạc, đoạn tụ chỉ phích, lúc này là hành động vạn người phi nhô. Cho nên “Thiên bách mỹ”, cơ bản có thể tiêu diệt mọi người, bọn họ hoặc lựa chọn bị bạo ngược chết, hoặc lựa chọn sống không trọn vẹn.

Nhưng là, trong năm năm hần thuần phục nữ tử che mặt, chưa bao giờ thử qua “Liệt hỏa đốt cháy” với nữ tử. Cương liệt nữ tử lấy tự sát tận trung, nhu nhược nữ tử tham sống sợ chết tiết lộ bí mật, mà nữ tử như Lâm Triều Hi, hần lần đầu tiên thấy.

Đẹp như ngọc thạch, cương nhu kết hợp.

“Người tên gì?” Ngân Túc đột nhiên hỏi.

Là nghe làm sao? Đầu gối này sẽ hỏi vấn đề khác?

“Lâm . . . . Triều Hi . . . .” Bất kể dù là ảo giác, nàng vô lực ní non.

“Lâm Triều Hi.” Ngân Túc âm thầm nhớ tới cái tên này, nếu Nguyệt Duy kiên cường giống như nàng, có phải hết thảy sẽ không như vậy hay không?

“Vẫn còn chưa nói sao, thân thể của ngươi, còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Lâm Triều Hi thấy quần áo trên người bị rách, đã sắp không đủ che thân, bản thủ dơ dáy, mà trên người nàng từng chỗ từng chỗ phát lên khói trắng, thật là nhìn mà ghê người.

“Ha ha, đây là thiêu mỡ sao?” Nàng miễn cưỡng nặn ra tươi cười, sau đó nghiêng đầu, ngất đi.

Ngân Túc dừng bước, lúc này hần đi tới một gốc cây to, cành lá rậm rạp che ánh mặt trời, tạo thành một bóng râm. Hần chợt đau xót, thấy thân thể thâm kìa, hần buông lỏng sợi dây trong tay một chút, nhưng nghĩ đến Nguyệt Duy suy yếu mỗi đêm vì thống khổ mà kêu rên, hần lại nắm thật chặt.

“Thả nàng.”

Trong không khí hơi nước phảng phất ngưng kết, giống như nếu nhẹ nhàng chạm vào sẽ vỡ tan. Thanh âm kia như ngọc, như phượng hoàng, như âm thanh tự nhiên lại như thần tiên, không buồn không vui, làm cho người ta vứt bỏ tất cả phòng bị mà trầm ngâm.

Ngân Túc hơi cau mày, chỉ nghe hơi thở của hần liền biết, công lực của người này không phải tầm thường, hơn nữa biết ẩn dấu bước chân, căn bản không cách nào phát hiện hần đến.

Cành lá vì vu, lá cây chợt rơi xuống rất nhiều. Lượn vòng rơi xuống, tươi đẹp, như mưa rơi. Người nọ trong gió ngấp sắc xanh hạ xuống, tay áo hứng gió, tóc đen tung bay, so với tiên giáng trần cười mây đáp gió còn uyển chuyển hơn. Người nọ khoe miệng chứa cười nhạt, thấy biển không sợ, ngón tay như ngọc, một cành hoa đỏ xinh đẹp nắm trong tay, tuy chỉ là một đóa hoa đại bình thường nhưng ở trong tay hần cũng trở thành hoa sen thánh khiết của Phật, đôi mắt trong suốt, môi mỏng khẽ mở nói, “Thả nàng.”

Hần hạ xuống đất, nhẹ nhàng giống như sẽ không đập hư cỏ, chỉ có bạch y phiêu trong mây, đẹp đẽ trong sạch, khiến cho Ngân Túc không khỏi có chút thất thần.

Người giống như trích tiên kia, dĩ nhiên chính là nhị công tử Lâm gia Lâm Đường Hoa, thế nhân tuyệt đối không có người nào thanh cao tao nhã như vậy.

Hần nhìn nữ tử trên đất, dù chưa thấy hình dáng của nàng, chỉ bằng quần áo để nhận định, nàng chính là thể thân chủ mẫu, hoàng chi, tình báo của tam đệ sẽ không sai.

“Nàng sao lại chặt vật như vậy, ngươi vì sao lại tàn nhẫn như thế.” Lâm Đường Hoa than nhẹ một tiếng, hần ngừng đầu đưa mắt nhìn Ngân Túc, “Ngươi không phải nên đền bù?”

Vì sao, rõ ràng vẫn ánh mắt ảm áp như thế, lại làm lòng người hoảng sợ?

Lâm Đường Hoa buông tay ra, cành hoa kia liền chán nản rơi xuống đất, trên không trung héo rũ rồi cuối cùng hóa thành tro bụi. Hần từng bước đi tới, Ngân Túc từng bước lui về sau, bị hơi thở phát ra quanh người hần mà chấn động, đó là dương cương đến tận cùng lại nhẹ thoảng qua một chút âm nhu, biến ảo thất thường làm người không biết chắc.

Đánh đòn phủ đầu, Ngân Túc nhanh chóng ra quyền, tập trung bảy thành nội lực như chớp vung ra, người nọ không chút hoang mang, chậm rãi giờ tay lên, ngón tay thon dài trên không trung nâng lên, tiếp chiêu.

Ngân Túc đứng sững tại chỗ, lồng ngực dồn dập, rút cuộc khắc ra một ngụm máu tươi. Một quyền kia, hần chẳng qua chỉ vung tay, còn chưa có chạm nhau, một quyền liền bị bắn trở lại. Tự hồ bất kì động tác nào cũng không tác dụng, đối với hần không tạo nổi bất kì sát thương, hần có thể đem hết thảy thành hư vô, thời điểm tiếp xúc với hơi thở quanh người hần, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng trở nên mềm mại.

“Ngươi vì sao phải đánh đây, ngươi thiếu nàng, không phải nên hoàn sao?” Hần như cũ nhàn nhạt cười, bình tĩnh nhìn, nhưng giờ phút này Ngân Túc cảm thấy, nụ cười kia còn kinh khủng hơn quỷ dữ.

Ngân Túc nắm chặt tay, mình căn bản không phải đối thủ của người này, đối phương còn chưa xuất ra bản lĩnh xuất chúng, mình cũng đã thất bại thảm hại.

Hần nhắm mắt lại nói, “Ngươi giết ta báo thù cho nàng đi.”

Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng vuốt cằm nói, “Ta đang có ý đó.”

Hần cúi người, nhặt lá cây trên đất, lá cây giống như cánh bướm phiêu đảng trên lòng bàn tay hần, chính là nội lực trong lòng bàn tay làm nó chuyển động.

Ngân Túc cười khổ, tính mạng của mình luôn hèn hạ như thế, dùng một phiến lá là có thể kết thúc.

Yên tĩnh không tiếng động, chợt có thanh âm nhẹ nhàng.

Lâm Triều Hi vẫn mê man, nhưng chân mày siết chặt nói, “Ta. . . . .Ta không trách người. . . . .Người là vì. . . . .Vì muối muối. . . . .Ta không trách người. . . . .”

Ngân Túc kinh ngạc, mâu quang sáng lên. Nàng là đang nói, nàng không trách mình, cho dù bị hành hạ như vậy cũng không trách mình.

Đúng vậy, hắn làm sao sẽ quên Nguyệt Duy cùng hắn nương tựa lẫn nhau, hắn nếu chết, Nguyệt Duy làm sao bây giờ, tính mạng của hắn hèn mọn, nhưng tính mạng Nguyệt Duy còn trọng yếu hơn châu báu!

Nam nhi dưới gối có hoàng kim, nhưng hắn vì Nguyệt Duy, chuyện gì cũng nguyện ý làm, đây là sứ mệnh của hắn.

Hắn “phịch” một tiếng quỳ trên đất, cúi đầu nói, “Xin các hạ, khoan hồng độ lượng.”

Lâm Đường Hoa nhìn nữ tử tiều tụy trên đất, vào giờ phút này nàng còn có thể bao dung người hại nàng, cũng vô cùng hiếm thấy. Hắn từ từ thu nội lực nói, “Người đi đi.”

Ngân Túc dập đầu lạy ba cái nói, “Nếu ngày khác, tiện mạng của Ngân Túc, các hạ có thể sử dụng.”

Lâm Đường Hoa không nói gì, dời bước đi đến bên Lâm Triều Hi, nhét một viên đan dược vào miệng nàng.

Ngân Túc đứng lên muốn rời đi, dừng lại một hồi nói, “Nàng trúng thiên bách mỷ, loại độc này nếu trong ba ngày không giao hợp cùng nam tử, nội trong ba ngày, lập tức sẽ chết.”

Lâm Đường Hoa lặng lẽ nhìn nàng, cười yếu ớt nói, “Ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Muốn đem hắn ăn sạch sẽ

Giống như là mơ một giấc mộng dài, nàng nằm trên một chiếc giường ấm áp, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt của hoa lan, như ru người yên ổn ngủ say, Lâm Triều Hi không nhận được kẻ sát vào nơi đó, sau đó mỉm cười tiếp tục ngủ.

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, ôm chặt người trong ngực, tiếp tục bay vùn vụt. Kinh công của hắn cực tốt, bay rất vững vàng, mây khói mông lung ôm trọn cây rừng trùng điệp, chân hắn chạm đất, nhẹ nhàng đáp xuống.

Nơi này là một nhà gỗ, nơi thợ săn ở tạm thời, hiện giờ đã sắp tối, Lâm Đường Hoa quyết định ở tạm chỗ này.

Trong phòng phủ một lớp bụi, hân hoi cau mày, đặt Lâm Triều Hi trên một tảng đá lớn. Hắn từ trong tay áo móc ra một viên thuốc đưa vào miệng nàng, nàng theo bản năng cự tuyệt, ngậm miệng thật chặt. Lâm Đường Hoa nhẹ nhàng nắm cằm của nàng, đem thuốc bỏ vào trong miệng nàng, sau đó liền đặt môi lên. Cảm giác có thứ mềm mại ấm áp, Lâm Triều Hi buông lỏng cảnh giác, Lâm Đường Hoa nhân cơ hội dùng lưỡi đưa thuốc vào trong, sau đó nâng đầu nàng lên, viên thuốc liền theo cổ họng trôi xuống.

“Khụ khụ. . . .” Lâm Triều Hi tỉnh dậy, trước mắt mơ hồ, sau khi thấy mặt mũi của người nọ, muốn nhào tới gào khóc giống như thấy người thân xa cách đã lâu, nhưng là nàng rất nhanh tìm lại lý trí, việc này tức là sao? Chẳng lẽ thân phận mình nguy trang bị hắn phát hiện?

“Ê. . . .” Lâm Triều Hi nói lấy lệ.

Lâm Đường Hoa tất nhiên biết lúc này nàng đang suy nghĩ, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất để vạch trần nàng. Hắn nhìn nước mắt thấm ướt vai mình, thờ dãi nói, “Cô nương, người không cần thương tâm, người cũng không bị ác nhân đoạt thân thể.”

Lâm Triều Hi dĩ nhiên biết mình không có **, nhưng điều này cũng không đáng để vui mừng, bởi vì nàng vẫn còn mơ hồ cảm giác thấy lửa nóng trong thân thể, giấc ngủ rất tốt, tỉnh lại thì thấy mỹ nam, trên người có chút ngứa ngáy, tựa hồ mỹ thuốc kia còn chưa hết, giống như cây này mầm, dần dần ngày càng cao, từ từ chui khỏi đất.

Lâm Triều Hi thử thăm dò hỏi. “Công tử, ta người, có từng quen biết?”

Lâm Đường Hoa nhả nhận cười nói, “Cô nương, ta nương lần đầu quen biết, ta bất quá là đi ngang qua thấy cô nương bị hành hạ ra tay cứu giúp mà thôi.” Hắn cười hết sức thành thật, khiến cho tâm lý đề phòng của Lâm Triều Hi rốt cuộc hạ xuống, nàng cười một tiếng nói, “Tạ ơn công tử cứu giúp! Tiểu nữ vô cùng cảm kích!”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, sau đó đỡ nàng dậy nói, “Cô nương, còn chưa biết quý danh của ngài?”

“À. . . .Gọi ta Tiểu Tịch là được, chính là tịch trong tịch dương (tà dương).” Nàng chỉ về phía trời chiều khuất sau núi xanh, tà dương vạn trượng, chiếu sáng kim quang trên bạch y của Lâm Đường Hoa, đẹp đẽ lại cao quý.

“Tại hạ Lâm Đường Hoa, rất hân hạnh được biết Tiểu Tịch cô nương.”

“Ta cũng. . . .Ta cũng rất hân hạnh được biết Lâm công tử, ha ha ha.” Nàng bị hấn mê hoặc, làm bộ suy yếu nắm cánh tay hắn, cười hết sức hoa si.

Lâm Đường Hoa dịu dàng cười một tiếng, nói, “Cô nương, trời sắp tối rồi, đã thú trong núi lui tới thường xuyên, không dễ xuống núi, chúng ta không bằng ở đây tá túc một đêm”

Lâm Triều Hi nhìn nhà gỗ nhỏ liền vội vàng gật đầu nói, “Hào hảo, phòng rất đẹp rất đẹp.” Trong đầu nàng ảo tưởng cô nam quả nữ sống chung một phòng, nàng là lửa hấn là củi khô, có thể giúp nàng đạt được mục đích chiếm đoạt mỹ nam.

Nàng lúc này cười hết sức mưu mô, nhưng là Lâm Đường Hoa chỉ cần liếc mắt một cái liền biết nàng nghĩ gì, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ cùng buồn cười.

“Cô nương, nhưng là có lẽ tại hạ không thể ở cùng cô nương.” Hắn thở dài nói.

“Công tử làm sao? Chẳng lẽ công tử thấy phòng quá nhỏ, hai người ở chung một chỗ sợ lễ tiết thế tục bôi nhọ danh dự? Núi sâu nhiều dã thú đối với công tử hết sức bất lợi a! Hơn nữa, công tử là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ, cho dù ta phải ở bên ngoài cũng tuyệt đối không để công tử chịu khổ.” Lâm Triều Hi cảm phần trào dâng lòng đầy nhiệt huyết nói.

Lâm Đường Hoa mỉm môi cười nói, “Sự rộng rãi của cô nương, tại hạ tất nhiên không muốn cự tuyệt, nhưng tại hạ cũng không phải hạng người tăng tị, nhất định sẽ không động đến cô nương, chẳng qua là. . . .” Hắn vẻ mặt khó xử.

“Chẳng qua là gì?”

“Chẳng qua tại hạ, từ nhỏ sạch sẽ. Mới vừa rồi khi cô nương chưa tỉnh lại tại hạ đã nhìn, gian phòng này đã lâu không có người ở, có chút bẩn. . . .”

Lâm Triều Hi sững sốt một chút sau đó bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thầm than: mỹ nhân a mỹ nhân, chỉ cần nhìn ngài ta đã thấy thương, sao có thể để cho ngài chịu khổ, để cho bụi bặm mạng nhện khiến ngài đứng ngoài cửa?! Nàng liền nói ngay, “Công tử xin chờ một chút, tiểu nữ vì ngài đi dọn dẹp phòng!” Vừa nói, nàng vọt đi thật nhanh, đẩy cửa gỗ ra.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ.” Không nghĩ tới thật đúng là nhiều, mạng nhện phủ đầu có khi còn vương vào mặt nàng, nàng hắt xì mấy cái, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Lâm Đường Hoa khỏe môi nhếch lên, hấn nói, “Cô nương làm được không? Nếu không có được, coi như thôi đi. . . .Tại hạ một đêm nghỉ dưới tàng cây cũng được.”

“Khụ khụ khụ, công tử yên tâm. . . .Khụ khụ, ta có thể giải quyết!” Nói xong nàng đi vào trong, vén ống tay áo lên quan sát gian phòng.

Giường đá lót chiếu trúc, một chiếc bàn đơn giản bày bát đĩa, một bên cửa sổ vẫn còn treo ốt cùng ngô.

“Cô nương.”

“A?”

“Mới vừa rồi ta cho cô nương uống thuốc giải độc gia truyền, nhưng độc cô nương trúng quá mức đặc thù nên ta không có cách nào trừ tận gốc, chỉ có thể ngăn trong chốc lát, ước chừng khoảng nửa canh giờ.”

“Ngà!” Lâm Triều Hi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra cảm giác trong cơ thể mình là do thuốc độc cùng thuốc giải đối chọi nhau. Nửa canh giờ, trong nửa canh giờ nhất định phải tóm lấy hắn! Cho nên hiện tại phải tăng tốc độ quét dọn!

Nàng cầm khăn lau trên bàn cùng bát đĩa ra ngoài, cách không xa nhà gỗ là một dòng suối, nàng dùng khăn lau rửa bát, trong chốc lát liền trở lại, Lâm Đường Hoa đứng dưới tàng cây đưa lưng về phía nàng, gió nhẹ thổi qua, bạch y cùng tóc đen liền bay múa, thấy thế này si ngốc say mê. Càng tăng thêm động lực muốn ăn hắn, nàng lại bắt đầu lau cửa sổ, đem những chỗ bụi bẩn đến sáng loáng, mạng nhện cùng nhện cũng bị nàng ném khỏi chín tầng mây, nàng chú trọng lau giường chiếu, thấy có vẻ sạch sẽ liền vô cùng vui vẻ.

“Công tử, công tử! Dọn dẹp sạch sẽ!” Nàng nửa người nhô ra ngoài la ầm lên.

Lâm Đường Hoa quay người lại cười nói, “Cô nương thật là hiền tuệ, vậy tại hạ liền đi vào.”

Hắn từng bước phong nhã, tựa hồ dưới chân có thể sinh hoa sen. Lâm Triều Hi nhịp tim thịnh thích, tay nắm cánh cửa bầu chặt. Căn cứ theo nàng tính toán, đã hơn 40 phút, thời gian còn lại phải nhanh chóng triển miên một phen.

Đúng khi Lâm Đường Hoa bước vào, nàng đứng phương hướng của hắn ngã xuống.

“Cô nương làm sao vậy?” Lâm Đường Hoa đỡ nàng hỏi.

Lâm Triều Hi hơi nheo mắt nói, “Chợt cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.”

“Cô nương có lẽ là đã mệt, ngoi lên giường nghỉ ngơi đi.” Hắn đỡ nàng đi tới giường, Lâm Triều Hi nhu nhược vô lực nằm xuống, nhưng là khí lực nắm lấy tay hắn lại càng lúc càng lớn.

“Công tử. . . .” Lâm Triều Hi nũng nịu nói, “Không bằng công tử cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, hai tay vòng qua cổ hắn, Lâm Đường Hoa thuận theo tự nhiên nằm trên người nàng.

Lâm Triều Hi hai má ửng đỏ, dĩ nhiên không phải vì e lệ, mà vì độc tố của thiên bách mỹ bắt đầu phát ra uy lực, nàng lại bắt đầu thấy khó chịu, hận không thể ăn sạch nam nhân trước mặt.

“Công tử, ngoi cứu tiểu nữ, tiểu nữ lấy thân báo đáp cũng là nên. . . .” Nàng đáng yêu động lòng người áp vào tai hắn nói, “Công tử, ta không cần ngoi chịu trách nhiệm, ngoi liền theo tiểu nữ đi!” Nói xong, nàng chợt nghiêng người, đè hắn ở dưới, bởi vì kích động mà môi lập tức dán lên môi mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tá túc qua đêm trong núi

Lâm Đường Hoa cũng không né tránh, mặc cho đôi môi phần nộn của nữ nhân lao thẳng đến, ngay cả nháy mắt cũng không nháy một cái, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng. Ánh mắt hắn như một suối nước, lại giống như biển xanh mênh mông bát ngát, lòng bàn tay Lâm Triều Hi ngứa ngáy, nhưng hết lần này đến lần khác lại cảm thấy có khoảng cách, giống như trích tiên trước mắt này không thể khinh nhờn, động tác có chút cứng ngắc rồi dừng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, di chuyển lên một chút, chớp mũi chạm nhẹ, hai môi cách nhau 2 cm, một người hô hấp như huệ lan, một người hô hấp lửa nóng dồn dập, nàng nuốt một ngụm nước bọt, nghe thấy thanh âm tim đập thình thịch.

Trúng độc, khiến cho mình hai lần hiểu thẳng muốn thương nam nhân, nói ra có phải có chút mất mặt hay không? Vì sao không có nam nhân chủ động muốn thương nàng? Nàng cắn răng nghiền lợi suy nghĩ, lúc này, Lâm Đường Hoa không làm gì tựa như chờ động tác của nàng, một hồi nhìn ánh mắt bốc dục hỏa của nàng, một hồi nhìn nàng thần sắc cổ quái, một hồi nhìn nàng nháy mắt, hai người giữ vững tư thế mập mờ như vậy, thân thể mềm mại áp sát trên người hắn, để cho tâm bình tĩnh như nước cũng không khỏi có chút gợn sóng.

Hắn nhìn lại, qua vết rách y phục thấy những vết thương loang lổ của nàng, trên da thịt trắng nõn lộ ra từng khối cháy sém màu tím. Mới vừa rồi đáng vẻ dư thừa sức lực của nàng sau khi tinh thiếu chút nữa khiến hắn quên nàng đang bị thương nặng, chạy tới chạy lui vội vàng dọn dẹp phòng như vậy, có phải đau hơn hay không? Hắn hơi nhíu mày, gờ tay vuốt ve vết thương trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, Lâm Triều Hi đau đến mức run lên, lúc này mới phục hồi tinh thần, sững sờ chớp mắt nhìn Lâm Đường Hoa ở phía dưới.

Bàn tay thon dài mềm mại của hắn chạm nhẹ qua da thịt nàng, sau đó từ từ chuyển lên mặt, dùng ngón cái nhẹ nhàng chùi nước mắt trên má nàng, nhẹ giọng hỏi, “Có phải rất khó chịu hay không?”

Lâm Triều Hi giống như được tiên nhân phù phép, trong nhất thời không nhúc nhích, chỉ là gật đầu một cái, mặt cọ vào tay hắn.

Lâm Đường Hoa cảm thấy nàng giống như một con mèo nhỏ bị thương, khả ái làm người triu mến, hắn cười nhạt hỏi, “Tắm đi, sau đó ta bôi thuốc cho ngoi, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Lâm Triều Hi chớp mắt, lời của hắn giống như một dòng nước ấm chảy vào tim, nàng không tự chủ hốc mắt phấp phồng, nhớ lại lúc trước bị hành hạ đau đớn, hiện tại có người đau xót, cảm giác hạnh phúc đột nhiên nảy sinh.

Lâm Đường Hoa thấy nàng gật đầu nhưng không động đây, có chút buồn cười nói, “Ta ôm ngoi đi.” nói xong, hắn một tay nâng gáy nàng, một tay vòng qua eo nàng, bị động thành chủ động đặt nàng xuống phía dưới, bởi vì sợ sẽ đè lên vết thương, cho nên hắn tận lực dùng tay đỡ. Hắn di chuyển xuống giường, sau đó ôm nàng lên, Lâm Triều Hi rúc trong ngực hắn, cảm giác quen thuộc này, không phải là lồng ngực ấm áp trong mộng sao?

Lâm Đường Hoa ôm nàng tới bên dòng suối nhỏ, sau đó chậm rãi đặt nàng xuống, cúi người đưa tay thử nước suối, cười nói, “Mặc dù có chút lạnh, nhưng có thể trấn định, giảm bớt hiệu lực của mỹ độc.”

Lâm Triều Hi đứng một bên, cúi đầu nhìn quần áo rách rưới trên người, chính là so với cái bang còn thê thảm hơn! Nàng sờ chỗ rách trên y phục, lấy tay quần quanh đó nói, “Ta tắm xong mặc gì, nếu mặc cái này thì thà không tắm còn hơn.”

Lâm Đường Hoa nhìn nàng một chút, cởi áo khoác của mình ra, cởi ra chiếc áo choàng trắng tinh, hắn chỉ mặc áo trong, nhưng vẫn lồi lạc xuất trần như cũ, giống như trở lại đêm kia ở Lâm gia, khi hắn mời nàng tắm bộ bên hồ, dưới ánh trăng người đẹp như hoa.

“Tiểu Tịch cô nương dùng tạm trước, tại hạ ngày mai xuống núi mua chút quần áo mới cho cô nương.” Nói xong hắn liền xoay người, đi vào trong nhà.

Cây cối um tùm, sơn tuyền róc rách, núi xanh nước biếc, một nữ tử cởi áo quần rách nát, lộ ra thân hình xinh đẹp, nhưng trên da thịt trắng nõn lại đầy vết thương loang lổ, từng dấu vết một, để cho thân thể mềm mại của nàng thoát nhìn vô cùng đáng thương. Bất quá đây chỉ là người khác nhìn thôi, Lâm Triều Hi nhìn những vết thương kia, điều duy nhất muốn chính là có thể không để lại sẹo hay không, nếu là có tinh dầu hoa cỏ ở hiện đại thì ngay cả sẹo cũng không còn, ở cổ đại thì không dám chắc.

Nàng dùng chân khuấy nước, thật sự là lạnh thấu xương, mà người kia chỉ nói là hơi lạnh. . . .

Bất quá sau đó lại có cảm giác thoải mái, giống như lửa nóng trong ngực đã biến mất, dùng lạnh đối kháng nhiệt hòa, cũng có chút tác dụng đi? Vì vậy nàng hít sâu một hơi, bước vào trong nước, sau đó đi vào trong suối. Suối không sâu, chỉ đến thắt lưng, vì vậy nàng không thể làm gì khác là nghiêng người dựa vào một tảng đá, thích ý giống như nằm trên bồn tắm, dòng nước mát mẻ lướt qua da thịt nóng hăm hập, nàng hưởng thụ khẽ ngâm, càng thêm vui vẻ hơn, ngẩng đầu nhìn trời, sao Mai ở một góc trời, lóe ra ánh sáng nhỏ bé, giăng co suốt một ngày khiến nàng có chút buồn ngủ, lúc này thoải mái thích ý nhắm mắt lại rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết sao, lại cảm giác có hương thơm ngọt ngào, có chút nặng nề, không phải giống như bị bóng đè, quanh chóp mũi mùi thơm lượn quanh, hơi giống mùi bạc hà.

Trước mắt bỗng sáng chói, nàng mở ra đôi mắt buồn ngủ, ánh sáng mặt trời chiếu vào, lấy tay chống lưng rồi duỗi thân, lúc này mới phát hiện mình ngủ thẳng đến khi trời sáng.

Nàng khó hiểu ngồi dậy, chân mềm vì vậy mà rơi xuống.

“A!!!” Một tiếng kêu tuyệt đối có thể làm núi lở!

Tại sao nàng trần như nhộng! Tại sao nàng không mặc y phục? Tại sao trên vết thương của nàng có nước thuốc màu xanh! Nàng dùng chân che thân thể, chỉ lộ một đôi mắt nhìn xung quanh.

Tiếng vọng của nàng làm kinh động chim nhỏ trong rừng, bọn chúng vỗ cánh chíp chíp hay tiếng liên bay mất.

Cùng lúc đó, Lâm Đường Hoa phong hoa tuyết đại cầm một bọc quần áo cười nhẹ đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời bao phủ toàn thân hắn, tản ra sức quyến rũ không thể sánh kịp.

Dưới ánh mặt trời, con người hắn trong suốt, khẽ mở môi mỏng nói: “Tiểu Tịch cô nương, người đã tỉnh.”

Áo choàng mặc trên người hắn, nàng nhớ hôm qua dường như mình ở trong dòng suối nhỏ bất tỉnh nhân sự, nàng nhớ hắn rõ ràng đưa y phục cho mình. . . .

“Người. . . . .Ta. . . . .Ngày. . . . .” Lâm Triều Hi khoa chân múa tay, miệng ú ớ nói không rõ ràng.

Lâm Đường Hoa đi tới cầm bọc quần áo trong tay mở ra nói, “Trên chợ chỉ có loại quần áo đơn giản này, Tiểu Tịch cô nương chớ trách.”

Lâm Triều Hi gật đầu nói, “Vây. . . .Người, ngày hôm qua người đưa ta trở về? Còn có, thuốc trên người ta. . . . .”

“Ta hái thảo được trong núi thoa cho cô nương, có gì không ổn?” Hắn biết rõ còn hỏi.

“Vây người, người chẳng phải thấy hết thân thể của ta?” Nàng thẹn quá thành giận.

“Mắt thấy người sắp chìm trong suối, ta tất nhiên muốn cứu người, chuyện bôi thuốc, ta cũng được cô nương cho phép, không phải tại hạ mạo muội.” Ánh mắt hắn sáng hơn, nhìn nàng nói “Huống chi không phải hôm qua cô nương đã nói lấy thân báo đáp? Đã như vậy, vẫn còn nói những thứ lễ nghi phiền phức này làm gì?”

Có lý có lý, vô cùng có lý. Lâm Triều Hi bại trận không còn lời nào để nói, không thể làm gì khác ngoài khoát tay chán nản nói, “Xin công tử tạm thời tránh, tiểu nữ muốn thay quần áo. Cho dù muốn nhìn lần thứ hai, cũng phải đến khi chúng ta thành hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngọc diện lang quân và thê tử

Lâm Triều Hi mặc áo quần tươm tất, cảm thấy tinh thần sáng khoái, nằng đứng lên xoay người, vận động chân tay, cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, vết thương hôm qua cũng không còn thấy đau nhói nữa, quả nhiên là thuốc tốt, xem như Lâm Đường Hoa cũng có chút gọi hiểu chuyện, coi như nằng vì chút công lao vừa rồi mà khoan dung hẳn.

Nằng ra ngoài, sắc hoa trên núi quả thật làm cho lòng người thoải mái, nghe tiếng chim hót véo von, tâm tình càng thêm vui vẻ.

“Đi? Nhị thiếu gia Lâm Đường Hoa đâu?” Lâm Triều Hi đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng của hắn, không phải là do những lời la mắng vừa rồi mà bỏ đi chứ! Quý hẹp hòi!

Lâm Triều Hi cong khoe môi nguyên rủa hắn, thiếu chút nữa đã quên hai ngày rồi nằng vẫn chưa ăn gì, bụng trống trơn thì làm gì còn khí lực, nằng đành ôm bụng đi về một bên đường nhỏ, hi vọng có thể tìm một ít quả dại lót dạ.

Xuyên qua một khu rừng trúc nhỏ, lại tiếp tục đi qua một đường đá, phía trước rộng mở sáng trong, nằng không khỏi mắt nỏ đom đóm, một cây lê! Cây lê a ~

Nằng vô cùng nhanh nhẹn, hai ba lần bắm vủ vào thân cây, thấy quả lê nhỏ mọng nước như hương về phía nằng vẫy tay, nằng càng có thêm động lực, tiện tay hái xuống một quả lê nhỏ cất vào trong ngực, thấy chưa đủ lại hái một quả lớn hơn cất vào trong, nằng lại hái tiếp hai quả lê rồi ngậm vào miệng, tổng cộng được bốn quả lê, vì vậy vô cùng phấn khởi chèo xuồng, đi chuyển từng bước một, tiện tay xoa xoa bắt đầu cắn, thật sự là rất mềm lại nhiều nước, thịt lê trắng như tuyết giống như đang dụ dỗ nằng, nằng lại không lưu tình mà cắn, lần đầu tiên cảm thấy ăn chay, cũng là một loại hưởng thụ.

“Tên hỗn đản nào trộm lê của ta?” tiếng mắng từ xa truyền đến, Lâm Triều Hi mở mắt ra, thấy một lão gia gia khoảng chừng năm mươi sáu mươi đang cầm một cây gậy hướng về phía nằng nhe răng trợn mắt.

“Đại gia gia . . . gia gia . . . người . . .” Lâm Triều Hi nuốt xuống nửa quả lê còn lại, ngẩng ngẩn nhìn lão gia gia đang nổi cơn thịnh nộ: “Ngài, có chuyện gì vậy?”

“Người thật sự là muốn làm lão gia gia đây tức chết a! Ta cùng bạn già hai người ở ngọn núi khô cằn này, vô cùng khó khăn mới trồng được một cây lê, vậy mà ngươi còn không có lương tâm tới đây trộm! Thật sự là thói đời bạc bẽo lòng người đổi thay a! Ngay cả một tiểu khuê nữ cũng lên lút mà trộm a! “Cụ ông nói xong, về mặt hết sức phức tạp, khi thì phẫn nộ lúc thì đau lòng khi thì bất đắc dĩ khi lại ưu sầu, đến cả cây gậy trong tay cũng dùng làm công cụ để khoa tay múa chân, trước mặt nằng vung đến rồi vung đi không ngừng, nằng cười gượng, qua bên phải rồi qua bên trái mà né công kích không có ý của hắn.

Nằng cười làm lành rồi nói: “Lão gia gia ngày đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta hiểu công sức của ngài, nhưng ta thật sự không phải cố ý trộm, người xem xem, trên người của ta đây vết thương, ta bị bệnh hai ngài đói bụng hai ngày, lại bị phu quân bạc tình từ bỏ, ngài nghĩ xem, một thiếu nữ như ta ở trong rừng sâu núi thẳm, khổ sở biết bao nhiêu a, lúc đó ta lại thấy quả lê này quá ngon nên liền hái hai quả, ngài đừng trách ta, ta thật không phải là trộm a!”

Cụ ông giống như không tin, cúi đầu nhíu mày nhìn thứ lòi lên trước ngực nằng, nằng nhanh chóng che trước ngực nói: “Cả người ta hiện tại không có đồng nào. . . Lão gia gia chờ ta xuống núi rồi nhất định sai người đến đưa bạc cho ngài, rất nhiều, rất nhiều bạc, tuyệt đối có thể đủ cho người trồng thêm một cây lê ~”

Cụ ông hừ một tiếng nói: “Người trẻ tuổi, ngươi quả thật rất khinh thường lão gia gia ta, ta muốn không phải là bạc, mà là chút lê phải!”

Lâm Triều Hi cũng vì nôn nóng, quả lê trong tay mà không ăn được, còn phải nhận lỗi với lão đầu rắc rối này, nằng muốn chạy trốn, vì vậy mắt hơi liếc liếc, không nghĩ tới lão gia gia kia lập tức cảm gậy tới, vừa vịn đặt ngay trên cổ nằng mà nói “Đừng đánh trống lảng, chiếm tiện nghi rồi muốn bỏ chạy sao?”

“Ai nha nha đừng đánh ta! Lão gia gia, ta sai rồi, ngài đừng so đo với tiểu nhân tha cho ta đi! “Lâm Triều Hi đành phải cầu xin tha thứ, thảm than trời xanh nếu có mắt cứu nằng nhanh một chút a!

Quả thật, trời xanh đối với nằng không tệ, lập tức phái thiên thần xuống cứu vớt nằng. Lâm Đường hoa tao nhã đi tới, hướng về phía lão nhân lễ phép khom người nói: “Không biết tại sao nương tử ta lại đắc tội với ngài. mong ngài thứ tội.”

Nương tử? Lâm Triều Hi chớp mắt nhìn hắn, thật đúng là nói dối thành thật?

Lão gia gia nghi hoặc nhìn hắn một chút, lại tỏ vẻ hết sức kinh ngạc bởi dung mạo tuấn tú hơn người của nam tử này, lại khinh thường Lâm Triều Hi đầu tóc rối bù ngồi trên đất, trong mắt hiện lên: ngươi không xứng với người ta, bị bỏ là phải!

“Nương tử ngươi trộm lê của ta!” Cụ ông đem cầm gậy đi đến bên cạnh.

Lâm Đường Hoa thần nhiên nhìn nằng, sau đó ôn nhu cười nói: “Đền cho ngài là được.”

Lão gia gia cười khúc khích: “Nằng nói nằng không có tiền!Nằng còn nói nằng bị kẻ phụ lòng vứt bỏ, ngươi chính là người phụ lòng kia sao?”

Lâm Đường Hoa mặt lộ buồn rầu nhàn nhạt, đi đến bên Lâm Triều Hi thở dài nói: “Phu nhân, người sao lại đi sông bạc, đến bạc cũng đều tiêu hết, vì phu đối với người vẫn luôn không đổi, còn có ý ra thị trấn mua món điểm tâm người thích nhất về, người sao gặp người khác liền bỏ họ ta, sao lại không có lương tâm như vậy.”

Lâm Triều Hi thập phần bội phục hành động của hắn, muốn rút tay bị hắn nắm nhưng giãy giụa không ra.

Cụ ông bắt đầu đi lác đầu nói: “Thật sự là đáng tiếc lại đáng giận! Một công tử nho nhã như vậy lại bị một con bạc bỏ rơi! Không biết giúp chồng dạy con thì thôi, lại còn lừa đảo, lão phu nói thẳng, người thật sự là nét bút hồng lớn nhất cả đời của vị công tử này!” Nói xong lão gia gia vẫn không quên dùng gậy gõ xuống đất, tỏ vẻ thương tiếc.

Lâm Đường Hoa ôn nhu đỡ nàng lên, hai người vô cùng thân mật, thoát nhìn quả thực là phu thê tình thâm. Hắn mỉm cười lại nói: “Tại hạ nguyện ý đưa nương tử về nhà nhận lỗi, đây là ngọc thạch, người nhận lấy xem như là tiền bồi thường bốn quả lê đi!”

Lâm Triều Hi sững sờ, theo bản năng nhìn hắn một cái, thấy hắn giống như vô ý nhìn qua ngực nàng, khiến lửa nóng của nàng bùng lên nghìn trượng.

Lão gia gia kia thật không nghe ra hàm ý trong lời nói của hắn, nhìn ngọc thạch ánh mắt đăm đăm, luôn miệng nói: “Ta tạm tha người, không có lần sau, không có lần sau a!” Cuối cùng không nghe nhiều lời nữa rồi xoay người đi.

Lâm Triều Hi cắn răng, nâng chân phải muốn đạp hắn, lại không nghĩ tới Lâm Đường Hoa sớm có phòng bị tránh né, nàng mạnh mẽ đẩy hắn ra, khí lực quá lớn, quả lê trước ngực di chuyển, một bên bằng phẳng một bên nhô cao, Lâm Đường Hoa cười, xoay người tránh nói: “Nương tử, ngọc thạch kia quả thật là vật quý, lần này vì người đưa cho người khác, coi như là tín vật đính ước của chúng ta đi.”

Lâm Triều Hi đang thập phần bất nhã lấy quả lê trong ngực ra, nghe nói như thế vô cùng sững sờ, nhìn lên đã thấy hắn đi xa.

Thân ảnh trắng thuần kia ở nơi núi xanh nước biếc, thật sự là một bức họa lung lay, nếu là người thoáng nhìn, nhất định sẽ kinh ngạc vì sự phong hoa tuyết nguyệt của nam tử kia, nhưng Lâm Triều Hi lại bị hắn chọc tức điên, nói hai ba câu là có thể bỏ rơi danh dự nàng, ô uế trinh tiết nàng, đùa bỡn nàng. Đồ nhi tử phàm hắc! Về sau nhất định phải dùng thân phận mẫu thân để chết người rồi đem người đặt dưới Ngũ Chi Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Quân tử hèn ước chứ không hiến thân

Lâm Đường Hoa tất nhiên biết nữ nhân nóng nảy này hận hắn thấu xương, nhưng nàng ngoài mặt lại thân thiết cười đùa, vì vậy hắn cũng coi như không có gì.

Trở lại nhà gỗ, hắn đem bánh ngọt đặt trên bàn dịu dàng cười một tiếng nói: “Nương tử, sau khi ăn xong chúng ta xuống núi đi, ta còn có việc, chỉ có thể đưa người vào trong thành, đường về nhà, người nhớ chứ?”

Lâm Triều Hi đã sớm đứng lên, tay trái là lê tay phải là bánh ngọt, nàng còn nghĩ có nên đi hái thêm lê về hay không, ngọc thạch kia lấy bốn quả lê thì thật là mất nhiều hơn được. Nghe Lâm Đường Hoa hỏi như thế nàng vội vàng gật đầu nói, “Quen biết không lâu, công tử không cần tiễn ta.”

Lâm Đường Hoa cúi người, tiến lại gần, tuấn nhan hấp dẫn cực hạn, hắn ôn nhu nói, “Ta còn có chút không yên lòng, không bằng, ta cùng người về gặp cha mẹ, bàn bạc hôn sự cho tốt.”

“Phốc!” Lâm Triều Hi phun toàn bộ bánh ra ngoài, Lâm Đường Hoa đã sớm nhanh mắt rời khỏi hiện trường, hắn có bệnh sạch sẽ là thật, hắn muốn trên cột mẫu thân giả này cũng là thật, nhưng đồng thời hắn cũng rất kỳ quái, bất kể tiểu thư khuê các hay là nữ tử giang hồ cũng sẽ không kiềm chế được như vậy, không có một chút hình tượng nào.

“Không cần không cần!” Lâm Triều Hi vội vàng lau miệng lại vừa xoa tay, “Không cần phải gấp gáp như vậy, tự ta trở về, tự ta trở về, công tử đi làm việc của mình quan trọng hơn a, không cần lo cho ta!”

Lâm Đường Hoa mỉm cười một tiếng gật đầu nói, “Được, chúng ta đi thôi.”

Đang đi ra ngoài, thân thể Lâm Triều Hi chợt mềm nhũn, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ, nàng ghé vào người trước mặt, mùi hoa lan tươi mát lượn quanh chớp mắt, toàn thân một hồi tê dại.

“Thật khó chịu a. . . . .” Lâm Triều Hi cảm thấy thân thể rất nóng, giống như độc tính thiên bách mị lại phát tác, nàng vỗ mặt của mình để cố gắng thanh tỉnh, nhưng lại vô tình chạm vào cổ áo, nàng say mê nhìn mỹ nhân trước mắt, cảm môi chống đỡ, cảm thấy vô cùng khó khăn.

Lâm Đường Hoa hơi nhú mảy, thừa dịp nàng ngủ đã vận công bức độc cho nàng, nhưng là Lâm gia nội công tuyệt học “Nhật nguyệt ngưng tinh” cũng không có cách nào loại trừ độc hoàn toàn, không như dự tính, mấy canh giờ đã phát tác.

“Lâm công tử a, chúng ta sớm muộn gì cũng thành thân, ta không để bụng *** ngươi trước cũng được a. . . . Ta rất khó chịu, ngươi liền theo ta đi, ngươi không nghe người tên Ngân Túc kia nói sao, ba ngày, ba ngày ta không cùng người khác giao hợp sẽ chết, ta tuổi còn trẻ. . . . Chết một lần rồi không muốn chết lại nữa. . . .” Nàng áp úng nỉ non, bởi vì toàn thân bủn rủn vô lực nên ngồi phịch trên đất, nàng áp má vào mặt đất mát mẻ, nhưng lại không có cách nào áp chế độc hòa mãnh liệt trong cơ thể.

Ánh mắt Lâm Đường Hoa không giống ngày thường, mắt hồ thu khẽ gọn sóng. Hắn cảm thấy, nữ tử này tựa hồ không đơn giản, từng chết một lần, từng chết một lần là có ý gì?

Hắn cúi người, ngón tay nhẹ xoa má nàng, thấy người nàng nóng hừng hực. Lâm Triều Hi giống như nắm được dây thừng vội vàng bám vào thân thể mỹ nhân, ôm cô hắn thật chặt rồi hôn lên. Hôn không có một trình tự nào, loạn, loạn đến mức không biết đâu là môi đâu là mũi, trong tiềm thức nàng chỉ cần biết đây là một nam nhân là được.

Lâm Đường Hoa nhú mảy, nhìn nữ tử thần sắc mê loạn trước mắt, mí mắt nàng run rẩy, lông mi cong dài, một chút tóc đen vương trên trán của nàng rơi xuống làm má của hắn có chút ngứa, lúm đồng tiền nhân nhật nơi khóe miệng, càng thêm vài phần duyên dáng.

Cho dù không son phấn, cũng vẫn thanh lệ thoát tục như cũ, mặc dù tùy ý, nhưng lại duyên dáng làm người khác triu mến.

Lâm Đường Hoa không tự chủ vòng tay qua eo nàng, hé miệng, dùng lưỡi đưa nàng về quỹ đạo chính xác, hôn bừa bãi rồi cuộc thành ổn định, biến thành hôn triền miên, giống như lấy hương thơm từ đôi phương, lưu luyến vô hạn.

Lâm Triều Hi không kiềm chế được, nàng bắt đầu cởi áo của hắn, hai người nằm trên đất, nữ trên nam dưới.

Lâm Đường Hoa lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt không có tiêu cự của nàng như đâm xuyên tim hắn.

“Ngươi biết bây giờ mình đang làm gì không?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Triều Hi không đáp, hôn lên xương quai xanh và ngực hắn.

Hắn thờ dài, hai tay nắm bả vai nàng.

“Ngươi biết ngươi đang làm gì không?” Hắn lại hỏi.

Lâm Triều Hi run run, lồng ngực phập phồng thờ gấp nói, “Ta mặc kệ, chỉ cần giải độc là được!”

Hắn cười một tiếng hỏi, “Nói như vậy, ta bắt quá chi là giải được tạm thời của ngươi?”

Lâm Triều Hi muốn đẩy tay hắn ra, nhưng là hắn siết chặt khiến nàng không thể cử động, nàng giùng giàng, ủy khuất muốn khóc. Nếu không phải là mình xui xẻo trúng độc, sao sẽ làm ra chuyện bá vương ngành thượng cung [1] này, mà hết thấy ngọn nguồn là do nàng làm chủ mẫu Lâm gia, bây giờ còn vô duyên vô cớ bị hãm hại!

[1] Cường gian.

Nàng hô to, “Ta sẽ phụ trách ngươi! Thua thiệt là ta chiếm tiện nghi là ngươi, ngươi còn dài dòng gì nữa!”

Lâm Đường Hoa nghĩ một chút, cười nhẹ giống như phù dung nở rộ, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hắn lật người lại đè nàng, sau đó đứng lên nói với nàng, “Đáng tiếc, ta không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi nếu muốn lấy thân báo đáp, thì cũng phải trao cả tâm cho ta, chỉ thân xác thì có ý nghĩa gì.” Nói xong, hắn điểm huyết nàng, nàng không thể nói không thể nhúc nhích, nước mắt lưng tròng.

“Ta biết ngươi bây giờ khó chịu, ta sẽ tận lực trị hoãn, không để cho độc tố vào trong lục phủ ngũ tạng. Độc thiên bách mỵ cực âm, mà Lâm gia học chí dương nội công, bây giờ chỉ đại ca ta mới có thể giải, ta dẫn ngươi về.” Hắn lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng nàng, về mặt lại điểm đậm như bình thường, hắn khê vuốt tóc trên trán nàng, cười nói, “Đừng quên, tín vật đính ước đã có, ngươi bây giờ là của ta.” Hắn cúi người nhẹ hôn môi nàng, sau đó ôm nàng lên, mũi chân điểm một cái rồi bay lên.

Bọn họ không mỗi người một ngã như dự tính, mà cùng nhau xuống núi phi diêm tẩu bích [2] trở về Lâm gia.

[2] Vượt nóc băng tường.

Lâm Triều Hi cảm thấy tâm tình ổn định không ít sau khi ăn đan dược, vui trong ngực hắn ngủ, có thể là do cảm giác bay trên không rất thoải mái, về mặt nàng vui vẻ, cảm thấy gió ấm áp thổi qua gò má, người mùi thơm đặc biệt trên người Lâm Đường Hoa, nàng cọ vào ngực hắn, không hề sợ độ cao, mặc dù hắn trên dưới nghiêng ngả, nhưng người trong lòng lại cực kỳ yên ổn, tựa hồ là vì nàng mới cẩn thận như vậy, nhưng Lâm Triều Hi không biết, khinh công của Lâm Đường Hoa đã đạt tới đỉnh cao, cơ hồ có thể sánh với chim bay trên trời.

Lâm gia đình đài lâu các biệt viện phòng ốc vẫn như cũ, Lâm Triều Hi từ trên không từ từ hạ xuống, tìm lại bắt đầu đập mạnh. Nàng tự an ủi diện mạo của mình khác xa Lâm chủ mẫu nên chắc sẽ không bị phát hiện, vì vậy lo lắng trong lòng bay biến, nghênh ngang đi theo Lâm Đường Hoa tới phòng Lâm

Thành Trác.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nương trúng độc nhi tử bận rộn

Lâm Thành Trác đang ngồi nghỉ, Hoàng kiếm bên cạnh chợt run lên, phát ra tiếng vang leng keng, bảo thạch đỏ phía chuôi kiếm phát ra ánh sáng long lanh, hần nhú mảy, sau đó nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc.

Lâm Thành Trác mở cửa, ngần vịn lần không nghĩ mình sẽ thấy diện mạo chân thật của “Lâm Triều Hi”, nàng thấy hần chân động, sau đó ngượng ngừng gãi đầu chớp mắt cười nói, “Lâm đại công tử, hội ngộ hội ngộ.”

Lâm Thành Trác môi mím chặt tạo thành một vòng cung cương nghị, hần chợt thờ dài nói, “Phải nói là đã lâu không gặp.”

“A . . . .” Lâm Triều Hi ngẩn người, Lâm Thành Trác nhìn nàng rồi quay sang Lâm Đường Hoa hỏi, “Nhị đệ, đây là. . . . .”

Lâm Đường Hoa cười nói, “Nàng trúng độc, cần đại ca giúp một tay giải độc.”

Lâm Thành Trác cau mày, sau đó đưa họ vào phòng, hần nắm cổ tay Lâm Triều Hi, vẽ mặt biến đổi, nói, “Trúng thiên bách mỹ?”

Lâm Triều Hi thu tay lại than thở, “Đúng đúng đúng, đại công tử thật là người phi phàm! Y thuật cũng rất cao a!”

Lâm Thành Trác mặt vẫn lạnh băng như cũ, có chút không biết làm gì, nói, “Chỉ là bắt mạch xem bệnh mà thôi, hành tẩu giang hồ ai cũng biết.”

Lâm Triều Hi méo miệng, cúi đầu.

Lâm Đường Hoa cười một tiếng nói, “Ta đã khống chế tâm mạch của nàng, độc tố đã giảm nửa phần, bây giờ ta không thể giải được nữa.”

Lâm Thành Trác ngẩng đầu hỏi, “Người nói, người giải một nửa?”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, ánh mắt lơ đãng khóa ở trên người nàng, cái nhìn kia, tựa hồ là thâm tình ôn nhu.

“Nội công của người là dương hợp âm, lần này người giải độc cho nàng đã dùng mất bảy phần nội lực dương cương, âm dương không hòa hợp, đối với người bất lợi vô cùng, đoạn đường trở về lại sử dụng quá nhiều khinh công tổn hao nguyên khí, người mau về phòng nghỉ ngơi!” Lâm Thành Trác ra lệnh, dù quát lớn nhưng lại thể hiện sự quan tâm.

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, gật đầu nói, “Đại ca, làm phiền người.”

Lâm Triều Hi dù ngu đến mấy thì nghe cũng hiểu, Lâm gia tuyệt học nội công nhật nguyệt ngưng tinh, mặt trời là dương mặt trăng là âm, Lâm Thành Trác luyện tập nhật công, thuộc thuần dương, Lâm Phượng Âm luyện nguyệt công, thuộc thuần âm, mà Lâm Đường Hoa thiên phú dị bẩm, gân cốt cùng nội tức kia có thể đồng thời khống chế hai loại nội công âm dương, nhưng, sử dụng phải chú ý mất cùng được. Hần cũng đã nói, thiên bách mỹ thuộc loại độc cực âm, đêm qua sau khi nàng ngủ say, hần nhất định đã dùng dương công trừ nửa phần độc tố cho nàng cho nên mất cân bằng, tổn hao nội lực rất lớn!

Nhìn bóng lưng của hần, mặc dù vẫn siêu phàm thoát tục xuất trần như cũ, nhưng lại có vẻ nặng nề mệt mỏi, bạch y nhiễm chút bụi bặm, hần là bị bắn lúc bị nàng đè xuống đất, tóc đen trong gió tung bay, cả người thoát nhìn yếu ớt hơn rất nhiều.

“Đường Hoa!” Lâm Triều Hi chợt gọi, hần bỗng dừng bước, nàng ngẩn ra vội vàng che miệng lại, sao lại nhất thời nôn nóng hô tên hần một cách mập mờ như vậy?

Lâm Đường Hoa lòng bỗng mềm nhũn như bị đâm một cái, không đau không nhột, mà lại vui vẻ. Hần hơi nghiêng người, mắt phượng mang theo ý cười, nói “Người nghỉ ngơi cho tốt đi, sau đó ta sẽ trở lại thăm người.”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Lâm Thành Trác để nàng ngồi trên đệm hương cói, một chường vỗ vào lưng nàng.

Song chường hạ xuống giữa xương bả vai, nhiệt lưu trong tay truyền vào mạch nàng, dương công nội lực giống như dung nham, mà thiên bách mỹ đối với dương công nội lực chỉ là ôn tuyền, rất nhanh liền thay thế cho độc tố. Nhiệt lực thoát ra, tạo thành từng giọt mồ hôi, Lâm Triều Hi mồ hôi đầm đìa, nhưng độc tố đã bị loại bỏ hoàn toàn, cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Thành Trác thu tay, thu lại nội lực, Lâm Triều Hi giống như tiểu quái thú sống lại, lanh lợi đứng dậy, giống như mèo đuổi lưng mồi, sau đó xoay người lại ôm quyền nói, “Đa tạ ân cứu mạng của Lâm đại công tử!”

Lâm Thành Trác mặt không đổi sắc, có thể thấy nội lực của hắn rất cao, tựa hồ giải độc chỉ là chuyện nhỏ, hắn đứng lên, đi tới bên cạnh nàng nói, “Cẩn ngón tay, bút máu độc ra.”

“A!” Lâm Triều Hi bị dọa sợ tới mức lui về phía sau một bước dài rồi đụng vào tường, đụng phải vết thương trên người liền kêu “Ai ư” một tiếng, nàng hai tay để sau lưng lắc đầu nói, “Tay đứt ruột xót, sẽ đau chết!”

Lâm Thành Trác cau mày, ánh mắt sáng ngời có thần dừng trên người nàng, tự nhiên tạo nên một loại áp lực khiến nàng không thể không thuận theo.

“Ngươi nếu không muốn cần, ta dùng kiếm cắt giúp ngươi.” Lâm Thành Trác bất đắc dĩ nói.

Lâm Triều Hi tròn tròn mắt nói, “Tự ta cần, tự ta cần!”

Một hồi gõ cửa, một thanh âm quen thuộc vang lên, “Đại ca, nghe nói ngươi kim ốc tàng kiều nga, cho đệ đệ ta xem một chút!”

Lâm Thành Trác lông mày nhíu chặt, thật sâu nhìn nàng một cái, sau đó nhìn tay nàng, Lâm Triều Hi tự giác gật đầu rồi cần!

Hắn mở cửa, một người anh tuấn kiệt xuất dựa vào cửa. Hắn tóc dài nhưng không buộc lên, phân tán tùy ý, giống như mới vừa rời giường, mắt phượng hẹp dài vô cùng tà mị, trường bào hoa hồ điệp màu tím hoa lệ, mây thêu viền vàng, nút áo không thắt, giống như một công tử quần áo lụa là ngổ ngược, bất quá lại có sức hút không nói thành lời.

Lâm Triều Hi thấy hắn theo bản năng trốn vào phòng trong, vừa đứng thấy Hoàng kiếm trên giường, dù sao mình cũng không nên cần ngón tay, vẫn nên cắt thì hơn.

Nàng đưa tay tới, chạm nhẹ vào mũi kiếm một cái, không nghĩ tới mũi kiếm lại sắc bén như vậy, rõ ràng chỉ chạm nhẹ mà lại tạo vết rách lớn, mà càng khiến nàng kinh ngạc là Hoàng kiếm hút máu nàng, thân kiếm từ màu bạc biến thành màu đỏ!

“A! Quý!” Nàng hét lớn.

Lâm Thành Trác quay đầu, thấy nàng đang nắm ngón tay không ngừng chảy máu, lại nhìn thấy Hoàng kiếm phát ra ánh sáng màu đỏ, lạnh lùng hỏi, “Ngươi lấy máu uy kiếm!”

“Ta, ta không có. . . . Ta muốn dùng nó cắt ngón tay, ai biết nó hút máu. . . .”

Lâm Thành Trác nhìn nàng, nàng không ngừng né tránh, nhưng dù nhìn về phía nào cũng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn thu hút.

Hắn chợt thở nhẹ nói, “Thiên ý đã vậy. Ngươi giải phong ấn của Hoàng kiếm.”

“A?!” Lâm Triều Hi kinh ngạc hô, Lâm Phượng Âm bước vào, nhìn thấy nàng liền tà mị cười một tiếng nói, “Không nghĩ quan nhân mặc nữ trang cũng đẹp như vậy, quan nhân là tới cầu hôn sao?”

Này, hắn nhắc lại chuyện xưa, nhận ra nàng là công tử đã đến Thanh Phong các.

“Quan nhân là nữ sao? Bất quá không sao, tại hạ nam nữ đều ăn.” Con người hẹp dài của Lâm Phượng Âm lóe tinh quang, nhìn thấy vết thương trên ngón tay của nàng liền hép thành một đường, hắn tiến tới cầm tay nàng nói, “Sao lại để mình bị thương thế này?” Hắn than nhẹ một tiếng, đem ngón tay của nàng ngậm vào, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm hết máu.

Lâm Triều Hi ngơ ngẩn, sao lại không nhận được bị yêu nghiệt này hấp dẫn, chỉ là mất ngón tay mà cả người đã tê dại.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói, “Ta thích máu độc thuần âm, còn có thể giúp ta tăng công lực, thật ngọt!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cắt máu uy kiếm thành chủ nhân

Ai cũng biết yêu nghiệt Lâm Phượng Âm này thân thể bách độc bất xâm, nếu có người hạ mỵ được lên người hắn thì cũng chỉ lãng phí. Lâm Triều Hi tức giận trừng hắn một cái, rút ngón tay về, sau đó chán ghét tránh qua một bên, dùng khăn trải giường của Lâm Thành Trác lau nước miếng phía trên lưu lại,

Lâm Thành Trác cau mày, hoàn toàn bất đắc dĩ, tựa hồ còn kèm theo tức giận.

Lâm Phượng Âm ngược lại da mặt dày coi như không có việc gì, hần dựa vào tủ hời, “Đại ca, người vừa nói nữ nhân này giải phong ấn của Hoàng kiếm?”

Lâm Thành Trác nhìn hần, lại nhìn một chút Lâm Triều Hi không hiểu có chuyện gì, nghiêm túc gật đầu nói, “Đúng, Hoàng kiếm mỗi một đời sẽ đổi chủ, chủ nhân cũ chết đi không có máu nuôi thì nó sẽ mất đi tác dụng. Đời cha mẹ chúng ta cũng không có ai mở được phong ấn của Hoàng kiếm, đến thế hệ chúng ta, ta sử dụng Phượng kiếm nhưng không khai phong được, chỉ là một thanh kiếm sắt bình thường, nhưng Hoàng Kiếm. . . .Hôm nay, nhuộm máu của nàng. . . .”

Lâm Triều Hi nghe rõ, chính là nói kẻ xui xẻo phải dùng máu uy kiếm là nàng! Nàng nhìn Hoàng kiếm, bảo thạch đỏ sáng một cách dị thường, thân kiếm cũng là màu đỏ, tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng vô hạn, nhưng là nàng không muốn mang theo cái này, bắt chước nữ hiệp giang hồ làm gì, nàng nửa điểm công phu cũng không có, bị người chém mấy đao là có thể mất mạng.

Nàng không khỏi rung mình một cái, trực giác quyết định không nên ở đây lâu, lần đầu tiên nhớ đến ngụy thần tiên Lâm Đường Hoa.

Lâm Phượng Âm cười nhìn nàng, giống như đồ tể nhìn thịt heo. Lâm Triều Hi tránh né ánh mắt tà ác của hần, giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng biết, chuyện hết sức không ổn!

Nàng nhanh chóng ôm quyền nói với Lâm Thành Trác, “Vây. . . .Lâm đại công tử, ta không làm phiền người giải độc nữa, ta về nhà có việc phải làm, giang hồ lớn, có duyên gặp lại!” Nói xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Lâm Phượng Âm tựa hồ đã sớm biết đường đi của nàng, đưa tay ra, chặn đường của nàng, tay áo của hần vì đưa ra mà lay động, vô cùng phong lưu, cổ áo màu trắng mờ hơn phần nửa, lộ ra xương quai xanh đẹp mắt, nam nhân cũng có thời khắc khiêu gợi như vậy, Lâm Triều Hi cười hắc hắc giữa yy.

“Không biết tên quan nhân là gì, nhà ở đâu?” Lâm Phượng Âm ra vẻ hỏi.

“Gọi ta, Tiểu Tịch là được. . . .Ha ha ha, gia cảnh bản hàn không đáng nhắc đến.” Lâm Triều Hi qua loa nói lấy lệ.

Lâm Phượng Âm nhú mày cười một tiếng nói, “Tiểu Tịch cô nương, không bằng người gả cho ta, chúng ta cùng luyện Phượng Hoàng song kiếm được không?”

Lâm Triều Hi sững sờ, nhìn Lâm Phượng Âm mắt phượng hẹp dài tâm địa gian xảo bật cười, “Công tử nói đùa, công tử là mỹ nam số một số hai thành Hoa Châu, những cô nương muốn gả còn phải xếp hàng, khi nào đến phiên tiểu nữ không tài không đức! Vì vậy tạm biệt!” Nàng chui qua tay hần, linh hoạt giống như một con chuột, nhưng Lâm Phượng Âm lại là cú mèo, nắm được tóc nàng, nàng đau đến mức kêu ai ui.

Quay đầu lại, Lâm Phượng Âm khuôn mặt u sầu, mi tâm mỹ nhân khẽ nhăn, ngón tay ngọc thon dài quấn quanh tóc nàng, tựa hồ có điều suy tư.

“Buông ra. . . .” Lâm Triều Hi hung tợn nói.

Lâm Phượng Âm chậm rãi nâng mắt, trong nháy mắt tựa hồ liền thấy được một dã thú bị chọc giận, trong mắt là ánh sáng nguy hiểm, tựa hồ lóe ra sát khí cùng hung ác, nhưng trong giây lát liền biến mất, hần hừ nhẹ một tiếng nói, “Chẳng lẽ cô nương quên, chúng ta còn có tín vật đính ước?”

“Cái quái gì?” Cư nhiên muốn đòi nợ!

Lâm Phượng Âm nhếch miệng, một tay nhẹ chạm vào vai mình, rất nhanh liền lộ ra bả vai cùng lồng ngực như ngọc như tuyết, cứ như vậy cảnh xuân hiện ra, “Chẳng lẽ người quên chúng ta lưu dấu răng? Hoặc là ta nhận lầm người, tới, để cho ta xem người có hay không.” Hần buông tóc nàng ra, liền muốn vén áo nàng lên.

Đã giải độc, không có gì ** để bận tâm, Lâm Triều Hi làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc bị làm nhục ngay trước mặt này đây! Nàng khế cắn răng, gậy giữa tay hần ra, nói năng hùng hồn, “Lưu manh! Điên! Buông ra! Khốn kiếp! Sao khí lực lại lớn như vậy! **!”

Lâm Phượng Âm linh hoạt né tránh, bắt được tay nàng rồi cởi nút áo của nàng, giống như hai cái tay biến thành bảy tám cái tay, Lâm Triều Hi không ứng phó được, chỉ cảm thấy hoa mắt, chỉ có thể liều mạng bảo vệ phòng tuyến của mình không để hần chiếm tiện nghi.

“Khụ khụ!” Lâm Thành Trác hừ một tiếng.

Lâm Phượng Âm lúc này mới dừng tay, đứng ở một bên dựa cột nhìn nàng, nàng do quán tính, vẫn đang liều mạng phòng ngự, toàn thân lay động miệng nói lảm nhảm, một lát sau mới dừng lại, nhìn thấy yêu nghiệt kia coi mình như khi đùa giỡn, nhất thời nổi giận lôi đình.

Mắt nàng chợt lóe sáng, tới bên cạnh Lâm Thành Trác chính nghĩa nói, “Lâm đại công tử, ngài thân là người cầm lái đời sau Lâm gia, chẳng lẽ cứ mặc cho người nhà ăn hiếp thiếu nữ đẳng hoàng sao? Mặt mũi Lâm gia ở đâu, thể thống ở chỗ nào!” Nàng trong nháy mắt lại thay đổi sắc mặt, trở nên điềm đạm đáng yêu hoa lệ đầm mưa nói, “Hơn nữa, cư nhiên bức hôn, còn ép ta. . . .Ép ta cởi quần áo trước mặt mọi người, này, này, quả thực nhục nhã vô cùng! Ô ô ô. . . .”

Nếu nói: xử lý sắc ma, xin sử dụng Lâm Thành Trác bài trừ ma khí!

Lâm Thành Trác coi như là người nghiêm chỉnh nhất Lâm gia, còn nhớ lần trước hần dạy dỗ Lâm Phượng Âm nợ tình quá nhiều, liền đại huấn đặc huấn

hắn một buổi. Quả nhiên, có hiệu quả!

Lâm Thành Trác lạnh lùng cau mày, nói với Lâm Phượng Âm, “Tam đệ, xin lỗi Tiểu Tịch cô nương!”

Lâm Phượng Âm nhún mày, “Đại ca, tại sao ta phải xin lỗi nàng!”

Lâm Thành Trác nghiêm khắc giáo huấn, “Người bất kính với Tiểu Tịch cô nương, chính là lỗi của Lâm gia chúng ta, người còn thiếu chút nữa cường nhục cô nương!”

Lâm Phượng Âm tựa hồ không thể chống lại Lâm Thành Trác, huynh trưởng như cha, hắn cho dù ham chơi thế nào cũng phải nghe lời các huynh trưởng, vì vậy không thể làm gì khác ngoài miễn cưỡng nói, “Tiểu Tịch cô nương, xin lỗi, tại hạ lỗ mãng, quên mất Tiểu Tịch cô nương là băng, thanh, ngọc, khiết nữ tử, tại hạ sơ suất!” Bốn chữ băng thanh ngọc khiết nghe không được tự nhiên, còn mang theo cười nhạo?

Lâm Phượng Âm nói xong kéo lại y phục, che lại da thịt bị phơi bày, sau đó xoay người đi ra ngoài, thời điểm đi đến ngưỡng cửa quay đầu lại hết sức mỉa mai hoặc nhìn nàng nói “Quan nhân, nhớ ta thì tới Thanh Phong các tìm ta nha!”

Lâm Triều Hi lông mày nhảy dựng, méo miệng.

Lâm Thành Trác thờ dãi, cầm Phượng kiếm tự hỏi, sau đó đột nhiên nói, “Tiểu Tịch cô nương có võ công?”

“Àn? Không biết.”

Hắn ánh mắt thâm trầm, nhìn Hoàng kiếm nói, “Nếu Hoàng kiếm đã nhận người làm chủ nhân, trừ phi người chết, nếu không nó tuyệt không đổi chủ, thanh kiếm này cứ giao cho người đi.”

“A?!” Lâm Triều Hi tròn to hai mắt, “Nhưng là, nhưng là ta không phải người của Lâm gia. . . . .”

Theo như nàng biết, Phượng Hoàng song kiếm nam nữ phải phối hợp luyện, còn phải có tình ý tâm ý tương thông, trọng yếu nhất là, phải cùng với những người thuộc Lâm gia!

Bạn đang đọc truyện *Diêm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chủ mẫu im ắng trở về

Lâm Thành Trác nhìn nàng một cái thật sâu, quả thật trong cái nhìn kia chứa rất nhiều hàm ý. Thương xót có, đoạn tuyệt có, mâu thuẫn có, giống như một chiếc thuyền nhỏ vượt qua thiên sơn vạn thủy, khoảnh khắc tìm được bến cảng lại quay người trở về. Lâm Thành Trác nhìn ra được tình ý mà nhị đệ và tam đệ đối với nàng, nàng là một nữ tử lạnh lợi, kỳ lạ, sự xuất hiện của nàng cũng làm cho phong cảnh nơi Lâm gia càng trở nên xinh đẹp, quả thật làm rung động lòng người.

Nàng mát tích, làm cho cả Lâm gia hỗn loạn. Trong lòng hắn tràn đầy lo âu, sợ rằng nàng sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ngại vì thân phận nên chỉ có thể ở trong nhà mà chờ đợi tin tức, tam đệ phải nội gián điều tra, nhị đệ lại ra ngoài thẩm tra, cuối cùng cũng có thể dẫn nàng quay về. Mà hắn, chỉ có thể dùng nội công của mình giúp nàng điều tức, ngoài ra những việc khác lại không thể làm được.

“Cô nương việc nên thì phải làm, chỉ xin cô nương nhất định phải toàn tâm toàn ý. Nhị đệ cô độc đã lâu, một cô nương có thể mở lòng của hắn thật hiếm thấy, tam đệ luôn phong lưu không kiềm chế được, nhưng lại che dấu lòng dạ của mình, cũng có khả năng sẽ phải nhờ đến người. Hoan nghênh người gia nhập Lâm gia.” Lâm Thành Trác mỗi chữ đều nói vô cùng rõ ràng, nhưng mỗi lời hắn nói ra đều như tia chớp đáng sợ mà kinh động lòng người, khiến cho Lâm Triều Hi sợ lên sợ xuống.

Nàng vội vàng xua tay mà nói: “Lâm đại công tử, người. . . người có thể là hiểu lầm. . . ta cùng nhị công tử, tam công tử đều không có gì a ~, chính là tình cờ gặp nhau, ta không phải là có ý gả vào Lâm gia, người đã nghĩ quá nhiều rồi. . .”

Lâm Thành Trác chăm chú nhìn nàng, nhìn vào ánh mắt của nàng mà thấy được sự thẳng thắn thành khẩn cùng chân thật, buộc lòng phải từ bỏ, hắn thu hồi lại Hoàng kiếm rồi nói: “Nếu quả thật như vậy thì cũng không làm khó dễ cô nương, Hoàng kiếm mỗi lần hấp thụ máu đều duy trì linh lực trong một tháng, nhưng khi không hấp thụ nữa theo thời gian nó sẽ trở thành phế liệu, xin cô nương tương trợ, mỗi tháng lấy một giọt máu.”

“Được được, mỗi tháng một giọt thôi mà.” Lâm Triều Hi khoát tay nghĩ rằng chỉ cần là nguyệt sự, mỗi tháng còn có một đồng máu đó chứ, hahaha! Nàng liếc mắt nhìn Hoàng kiếm một cái, thanh kiếm tựa hồ bất mãn nếu có người khác muốn dùng máu tươi uy cho mình, ở trên bàn nhẹ rung một cái.

Lâm Triều Hi cùng Lâm Thành Trác đứng cứng đờ không biết nói gì, trong lúc nhất thời không khí có chút ngưng đọng. Lâm Triều Hi vén tóc nói “Vậy đại công tử, không có việc gì. . . ta xin đi trước. . .”

Lâm Thành Trác ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó nói: “Cô nương, ta an bài cho người một phòng người ở lại trước đi, Nhị đệ có lẽ không thể hồi phục nguyên khí.”

Lâm Triều Hi liên tục xua tay, muốn thừa dịp này mà chạy trốn a!~

“Không không không, nhà của ta còn có chút việc gấp, nhất định phải trở về xem, hôm nay sẽ không làm phiền mọi người, ngày khác lại đến thăm, nhất định sẽ mang theo chút quà đểm cho mọi người, haha, giang hồ thì quen biết rồi thì chính là huynh đệ tỷ muội!” Nàng lần này thật sự nói lời từ biệt, Lâm Thành Trác cũng không giữ lại, đưa mắt nhìn nàng vội vã rồi đi.

“Nhị đệ, thân thể của người sao rồi?”

Lâm Thành Trác bước vào phòng, Lâm Đường Hoa vừa mới mở mắt, trên trán mồ hôi còn đọng lại, môi hân trắng bệch nói: “Không sao, nàng đâu rồi?”

“Đi rồi, có lẽ là sợ thân phận bị vạch trần.” Hắn đi qua bắt mạch cho Lâm Đường Hoa nói: “Người tại sao lại không đợi ta đến, lại dùng dương công mà bức độc, nếu lúc ấy tẩu hỏa nhập ma độc thấm vào tâm mạch, võ công nhất định sẽ phế!”

Lâm Đường Hoa hồ hững cười, lấy một chiếc khăn trong ngăn tủ ra lau mồ hôi nói: “Đã khiến đại ca lo lắng, không nghĩ ba trăm năm, thiên bách mỹ lại xuất hiện ở Trung Nguyên, ta dùng bảy phần dương công chỉ có thể miễn cưỡng bức cho nàng nửa độc tố, còn không cẩn thận, bị cản trở.”

Lâm Thành Trác nhủ mảy. Nhị đệ luôn thanh tâm quả dục, nhưng lại để ý tới nữ tử này như thế, đoạn đường này phải khổ cực đến mức nào mới ngăn được độc tố mà không làm ra chuyện trái khuôn phép!

Cánh cửa bỗng nhiên mở, Lâm Phượng Âm ăn mặc chỉnh tề tiến vào trong, thoạt nhìn thấy tinh thần thật sáng khoái chiếc áo choàng màu xanh biếc xinh đẹp, mặt trên thêu vài bông hoa sen hồng nhạt, thoạt nhìn cảm thấy rất thanh nhã, nhưng cũng không làm mất đi sức hấp dẫn xa hoa của hắn.

“Đại ca, nhị ca” Hắn cười một tiếng, khép cửa lại, sau đó giang hay tay ra, đưa ra một tập giấy.

Lâm Thành Trác liền nhận lấy mở ra, đôi mắt rét lạnh.

“Hừ! Không nghĩ tới Lâm gia cuối cùng lại biến chất thế này!” Lâm Thành Trác tức giận.

Lâm Phượng Âm tùy ý dựa vào giường Lâm Đường Hoa nói: “Hắn chẳng qua chỉ là con chó săn, kẻ phía sau làm chủ màn kịch không thể điều tra được.”

“Chẳng lẽ ngay thế lực ngầm của người cũng không thể tra ra được?”

Lâm Phượng Âm gật đầu, thoáng phiến muộn nói: “Chỉ sợ là một người rất lợi hại đây, tất cả thế lực của Thanh Phong các đều đã điều động, vẫn như cũ không có chút tin tức.”

Lâm Đường Hoa suy nghĩ một lát rồi nói, “Tam đệ đã nghe qua, Ngân Túc Nguyệt Dục.”

Lâm Phượng Âm nhủ mảy: “Nhị ca làm sao có thể biết vô danh tiểu tốt của bọn họ? Bất quá thân phận bọn họ hơi đặc biệt một chút, là hậu nhân Vụ Thương tộc đã biến mất từ ba trăm năm trước. . .Nói như vậy thiên bách mỹ rất có thể là bọn hắn mang tới!”

Lâm Đường Hoa gật gù đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nghe nói vụ người Vụ Thương tộc tóc màu lam, nhưng hai người này đều là màu trắng, có chút kỳ quái.”

Lâm Phượng Âm cười tà mị, nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra ngọn ngành. Mặc kệ nàng là thật hay giả, dù sao cũng là chủ mẫu đại diện Lâm gia, có người dám đụng đến nàng cũng chính là làm khó dễ Lâm gia chúng ta, sao có thể dễ dàng tha cho bọn họ.”

Lâm Thành Trác hơi trầm ngâm nói: “Nàng còn có thể trở về sao?”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm nhìn nhau cười, Lâm Phượng Âm cười ha ha nói: “Nàng không trở lại thì có thể đi đâu, ta đã lường trước, không quá đêm nay, Lâm chủ mẫu nhất định trở về.”

Bầu trời không sao trăng tròn vành vạnh, trong bóng tối một bà lão treo tường, ở trên cao có một mảnh dây thường xuân tùy thời cơ mà di chuyển.

Lần trước đi qua nơi này có một con chó ngao gọi là Ma Diễn, hôm nay không thấy? Mỗi lần qua nơi này đều có một vài thị vệ tuần tra, người không có? Không có không phải là rất tốt sao! Lâm Triều Hi vội vàng nhảy xuống, đứng dậy, sau đó lén lút tiến vào phía trong rồi đi vào phòng ngủ.

“Khụ khụ.” Một tiếng ho khan phía bên cạnh truyền tới, tiếp theo có người hỏi: “Đại ca, người thế nào? Có phải buổi chiều bị thương chân khí đã hao tổn quá nhiều hay không?”

Thanh âm kia nhẹ nhàng chậm rãi giống như gió nhẹ thổi qua ngọc mài, không sóng to không gió lớn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, là của Lâm Đường Hoa.

Lâm Thành Trác trả lời: “Không sao, Tiểu Tịch cô nương vẫn là quan trọng hơn, nếu không truyền nội lực cho nàng, chỉ sợ nàng sẽ . . .”

“Ai, nay thành Hoa Châu nhiều tặc nhân làm loạn rất không an toàn, không biết mẫu thân thế nào rồi.”

Lâm Thành Trác cũng thở dài một tiếng: “Mẫu thân võ công cái thế, chắc chắn sẽ không có vấn đề, có lẽ sắp trở lại.”

“Tốt, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, hi vọng ngày mai sẽ xuất hiện kỳ tích.”

Quả thực, hôm sau liền xuất hiện kỳ tích, tới bữa sáng ba nhi từ liền vào phòng chính, đã thấy mẫu thân của mình vô cùng quen thuộc ngồi ở chỗ kia mà ăn no nê, vẫn tham ăn cùng vẻ mặt thỏa mãn như cũ.

Lâm Phượng Âm hết sức hiểu chuyện gấp một khối thịt lớn vào chén của nàng nói: “Nương, gánh hát trong kinh thành vừa tới nhà ta, nghe nói là rất hay, không bằng ta dẫn người đi xem diễn một chút, người thấy thế nào?”

Lâm Triều Hi trong lòng thầm “Oa” một tiếng, rốt cuộc cũng có thể đi chơi, nàng vội vàng gật đầu nói: “Đợi ta trở về phòng sửa sang phục.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Du viên kinh động hồn phách

Nghe nói gánh hát mới tới thành là do Kiều lão gia dùng tiền mời tới, chỉ ở thành Hoa Châu diễn xuất ba ngày, cho nên một vé ngàn vàng khó cầu.

Kiều gia là một trong bảy thất đại gia giang hồ, là cành nhánh của Lâm gia, nhiều thế hệ đặt chân ở Hoa Châu, dòng dõi lớn. Gia chủ tạm thời của Kiều gia – Kiều lão gia xưa nay không triêm cật hát phiêu đồ trù [1], nhưng lại rất thích xem kịch! Là một người mê kịch mười phần, tiết mục ngắn ở Giang Nam hay Bắc Đại đều có thể lạnh lạnh đọc thuộc vài câu, các đào kép có danh đều biết hắn, nghe nói lần này Nghê Thường Lê Viên được mời tới, là gánh hát được đương kim hoàng thượng khâm điểm, không nghĩ Kiều lão gia tốt số như vậy, ngay cả bọn họ cũng có thể mời được.

[1] không nhậu nhẹt không chơi gái không đánh bạc.

Lâm chủ mẫu cùng Lâm tam thiếu gia đến Kiều gia làm khách xem kịch nên không cần vé vào cửa, Kiều lão gia nghênh đón từ xa, nét mặt vô cùng vui mừng, nhưng khuôn mặt xanh xanh đỏ đỏ kia lại làm người buồn cười chết. Lâm Triều Hi đang nhàm chán đá ngưỡng cửa đợi chủ nhân nghênh đón, nàng ngẩng đầu thấy Kiều lão gia liền cười đến mức quên thở nên thiếu chút nữa chết ngạt, Kiều lão gia hết sức khó xử nhếch miệng chân tay luống cuống, Lâm Phượng Âm hé ra tuần nhan tiến tới trước mặt nàng mê hoặc hỏi, “Không bằng để ta hô hấp nhân tạo cho mẫu thân?”

Những lời này giống như thuốc diệt côn trùng, bóp chết toàn bộ tiểu trùng (tiểu: cười, trùng: côn trùng) toàn trên người Lâm Triều Hi, nàng thẳng sống lưng bài bản đi vào theo Kiều lão gia.

Đi vào phòng, rất náo nhiệt, nhìn thoáng qua cũng phải đến hai ba mươi người, trong đó phần nhiều quen biết, tỷ như chương quỹ một cửa hàng ở thành Hoa Châu, địa chủ một nơi, hoặc là gia chủ một số tiểu gia, ngoài ý muốn đụng phải địch nhân đầu tiên kể từ khi Lâm Triều Hi tới thời không này: Khúc Thanh Hồ.

Thời điểm Khúc Thanh Hồ thấy Lâm Triều Hi ánh mắt liền biến đổi, thấy nàng đứng sau lưng Lâm Phượng Âm cả lo phát phờ như bệnh nhân viện tâm thần, trừng mắt thở mạnh nắm chặt tay, cả người tản ra một loại tức giận khiến người ta muốn lui ngàn dặm.

Lâm Phượng Âm biểu hiện thờ ơ, coi Khúc Thanh Hồ như người tàng hình, chỉ lo khắp nơi liếc mắt đưa tình.

Lâm Triều Hi kéo kéo áo choàng của hắn nói, “Ai, người người mắc nợ.”

Lâm Phượng Âm tiến tới bên nàng nói, “Ta nợ tình trái quá nhiều, mẫu thân phải trả giúp ta.”

Lâm Triều Hi mắt tròn trắng, “Ta giúp người thế nào! Ta không phải là nam, chẳng lẽ phải cưới Khúc Thanh Khởi?”

Lâm Phượng Âm thân nhiên cười nói, “Mẫu thân có thể định hôn sự vì hài nhi, Tiểu Tịch cô nương mà ta nói với ngài, nhi tử vô cùng yêu mến.”

Nụ cười của Lâm Triều Hi trong nháy mắt cứng ngắt, mắt tự nhiên khoát tay nói, “Ha ha ha, việc này phải bàn kỹ hơn, còn chưa biết, còn chưa biết Tiểu Tịch cô nương có thích người không.”

Một đồng người người chào ta ta chào người, nói vài lời hỏi han khách sáo, sau đó từng người mang theo muru mô trong lòng mà tiêu sái tiến vào hậu viện.

Hậu viện hết sức rộng rãi, sân khấu tạm thời xây dựng so với sân khấu minh tinh hiện đại biểu diễn cũng không kém, dưới đài bàn ghế sắp xếp chỉnh tề, Lâm Triều Hi việc nhân đức không nhường ai lấy được vị trí đầu tiên, là chỗ ngồi tốt nhất.

“Hôm nay muốn diễn tiết mục nào a?” Lâm Triều Hi uống một hớp trà hỏi.

Lâm Phụng Âm lấy một quả nho bỏ vào miệng nói, “Mẫu Đơn đình kinh mộng.”

“Trích đoạn?” Lâm Triều Hi nhủ mảy.

“Đúng.”

Đang nói chuyện, hoa dán [2] trên đài đã đi ra, từng bước kiều diễm tha thướt mà đến, hát: “Mộng hồi oanh chuyển, loạn sát niên quang biến. Nhân lập tiểu đình thâm viện. . . .Tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, muộn vô đoạn.” (hát gì ta chịu)

[2] Diễn viên đóng vai con gái có tính hoạt bát, phóng dăng hoặc đánh đá.

Hát quả thực rất cảm động, đào kép kia là lão bản của Nghệ Thuật Lê Viên, không nghĩ tới nam nhân này già gái lại mềm mại như vậy, con người hẳn giống như hồ nước, sâu không thấy đáy, cũng không trong suốt mà mông lung tang thương, làm cho người ta nhìn không thấu. Hắn vừa nhắc bàn tay trắng nõn, làn váy thướt tha, phía dưới trầm trồ khen ngợi liên tiếp, đáng kinh ngạc hơn là Kiều lão gia cũng không sợ kém người đứng lên muốn lên đài biểu diễn, coi như vài ba câu hát của hắn cũng chấp nhận được đi.

Lâm Triều Hi tựa hồ nghĩ gì, cho nên cũng đứng lên, Lâm Phụng Âm nhân dịp nhìn nàng, khẽ nhếch miệng cười.

“Hào!”

Tiếng khen ngợi mười phần phần khích này lại là của một bà lão. Mọi người nhìn nàng, cho rằng Lâm chủ mẫu tuổi cao chí càng cao, Kiều lão gia ở phía trên liên tiếp cúi người chào nói, “Nếu mọi người còn chưa tận hứng, ta liền biểu diễn một đoạn kịch cho mọi người, ta mới học, xin bêu xấu.”

Âm nhạc vang lên, đàn nhị tỳ bà cũng vang lên, nhưng bài hát kia mặc dù nghe hay nhưng lại có chút quý dị, Lâm Triều Hi cảm thấy toàn thân nổi da gà rồi có chút tê dại, Lâm Phụng Âm bên cạnh mắt phượng khẽ nhủ, chân mày nhẹ khóa, cảnh giác nhìn trên đài.

Kiều lão gia tựa hồ thật cao hứng, hắn nhận lấy đại đao đưa tới bắt đầu múa, khắp nơi yên lặng, không khí nhất thời lạnh lạnh, không có người nói chuyện, ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Kiều lão gia vung đại đao múa trái múa phải, hắn lúc thì khom lưng lúc thì nghiêng người, đại đao trên người hắn linh hoạt chuyển động, lại khiến cho người nhìn lo lắng đề phòng, bởi vì nó quá gần những nơi nguy hiểm, chính là kinh động hồn phách.

Nhưng nghĩ Kiều lão gia đã dự định trước, mọi người cũng thả lỏng hơn. Lâm Triều Hi nắm thật chặt tay vịn ghế, đốt ngón tay trắng bệch, Lâm Phụng Âm tất nhiên biết, loại quý dị này đối với người không biết chút võ công nào chính là tàn phá, hắn cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, bắt đầu truyền nội lực.

Lâm Triều Hi cảm thấy thoải mái hơn, ngực cũng bớt khó chịu, nàng tiếp tục ngẩng đầu xem biểu diễn, lại thấy nụ cười trên mặt Kiều lão gia càng quý dị, cười như mê, hắn múa đại đao càng lúc càng nhanh, bất chợt, hắn giơ chuôi đao lên rồi trượt xuống, đầu của hắn cứ nhiên rơi trên mặt đất!

Máu tươi ba thước, nhuộm đỏ cả võ đài.

Phía sau đài cùng người đệm nhạc đều kinh hãi, sau đó bắt đầu hô to, la hét, “Người chết người chết!”

Lâm Triều Hi sững sờ nói không nên lời, tim đập mạnh, nàng toàn thân phát run, nhìn đầu người trên đất chết không nhắm mắt về mặt tươi cười, còn có thân thể máu chảy đầm đìa kia, chợt kinh sợ thét chói tai, ôm đầu núp dưới ghế.

Những người khác đều khiếp sợ ít hoặc nhiều, Khúc Thanh Hồ là chủ nhân một gia tộc nên xưa nay tiếp xúc sinh tử chém giết không ít, lúc này tuy có khiếp sợ nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, những chương quý phú giáp kia đều có hộ vệ che chở, hoảng sợ nhìn lên đài e rằng mình cũng gặp bất trắc. Lâm Phụng Âm vội vàng ngồi xuống ôm lấy nàng, nàng run rẩy tựa vào ngực hắn, nắm thật chặt vạt áo hắn, cắn răng không để nước mắt rơi xuống. Lâm Phụng Âm cũng ôm nàng thật chặt, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, ở bên tai nàng nói, “Đừng sợ, có ta.”

Đám người hỗn loạn, chợt có người hô to: “Cha!” Ngay sau đó một bóng dáng màu xanh xuất hiện, chính là con trai cả của Kiều lão gia Kiều Dân. Hắn chợt nhào tới cạnh cỗ thi thể, kêu rên khóc lớn, “Cha, ngài thế nào. . . . .Thế nào. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mỹ vị Bất Dạ Thành

“Kiều công tử, xin nén bi thương!” Có người an ủi.

“Kiều công tử, tại hạ cảm thấy có chuyện kỳ quái, mới vừa rồi về mặt Kiều lão gia lúc biểu diễn giống như là. . . . .trúng tà. . . . .”

Kiều Dần chợt ngừng đầu, nhìn người nói chuyện, người nọ chính là Khúc Thanh Hồ, hắn nói tiếp, “Kiều lão gia luôn tao nhã lễ độ văn nhã phong cốt, nụ cười vừa rồi giống như người trúng tà cuồng tiếu, thử hỏi, phụ thân mà ngài hiểu rõ nhất, Kiều lão gia thân thủ tốt như vậy thế nào lại thất thủ đây!”

Mọi người đều không giải thích được, nhưng ánh mắt đều không đành lòng nhìn về phía hiện trường phát án.

Lâm Phượng Âm cũng thừa dịp này đỡ Lâm Triều Hi đang run rẩy đi sang một bên, nàng nhắm hai mắt dính mặt vào ngực hắn không muốn nhìn lại.

Kiều Dần trầm mặc hồi lâu, về mặt bi thương, rốt cuộc thở dài một tiếng nói, “Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng việc ngày hôm nay. . . .không thể giấu các vị được nữa, thật ra phụ thân ngày từ tháng trước đã mang trọng bệnh, kể từ sau khi mẫu thân ta chết hắn đã điên điên khùng khùng, chỉ bắt quả lúc tốt lúc xấu, hôm qua hắn nói với ta hắn mời Nghê Thường Lê Viên tới biểu diễn, ta thấy hắn về mặt hứng khởi nên nghĩ không có chuyện gì, không nghĩ tới. . . . .cur nhiên gây nên đại họa! Sớm biết như vậy ta đã luôn luôn ở bên cạnh phụ thân!” Hắn thống khổ, bọn hạ nhân kéo mấy lần mới nhắc được hắn dậy.

“Thật xin lỗi các vị, hôm nay tại hạ không có cách nào chiêu đãi các vị tiền bối. . . . .” Kiều Dần bi thống nói, liên tiếp xin lỗi.

Những người khác cũng không nguyên ở lại nơi xui xẻo này, vì vậy rời rít cáo biệt rồi đi.

Lâm Phượng Âm đỡ Lâm Triều Hi bị dọa cho sợ đến mất ba hồn bảy vía đi ra ngoài, ngược mặt nhìn lại thì thể bị đập vài trắng, bên cạnh là Lê Viên lão bản đã bỏ lớp hóa trang, nam từ kia về mặt không gọn sóng nửa điểm khùng hoảng cũng không, chợt quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Ánh mắt chạm nhau, Lâm Phượng Âm nhếch môi cười, một tiếng cười kia tà mị, tựa hồ có thể xuyên thủng thế sự, giống như một ao sâu, trong suốt lại không thấy đáy, cho dù ai cũng không thể thấy rõ ý vị trong mắt nam từ này.

Trên xe ngựa, Lâm Triều Hi vẫn chưa bình tĩnh lại, nàng co quắp ôm mình, toàn thân đều phát run.

Lâm Phượng Âm hơi cau mày, nắm tay của nàng nhưng không cảm giác được một chút ấm áp nào.

“Mẫu thân, ngài thế nào?” Hắn ôn nhu hỏi, tự hỏi mình từ bao giờ lại quan tâm một nữ tử như vậy, nàng sợ hãi khiến hắn cảm thấy đau lòng, thân thể gầy yếu bị che bởi xiêm áo rộng lớn càng thêm điểm đậm đáng yêu. Hắn ôm nàng vào trong lòng, truyền ấm áp của mình cho nàng, cảm giác đặt trên đầu nàng, dịu dàng nói, “Không sao, chúng ta đã rồi đi.”

“Ta rất sợ. . . . .” Lâm Triều Hi nghẹn ngào. Nàng thật sự rất sợ, từ một khắc đầu Kiều lão gia rơi xuống đất kia, trong đầu chợt xuất hiện khuôn mặt dữ tợn, đầu lâu máu tươi chảy đầm đìa, đôi mắt đỏ thẫm, cảm giác nhìn chằm chằm nàng, đến chết cũng không nhắm lại, đôi mắt ám đạm không ánh sáng cứ nhìn nàng, tràn đầy sự căm ghét đến tận xương cốt.

Nàng không biết là ai, khuôn mặt kia rất xa lạ, mỗi khi nàng nhớ lại, đầu đau như muốn nổ tung, tựa hồ có thể xé rách nàng. Nhưng là hình ảnh kia không ngừng hiện lên trong đầu nàng, khiến cho nàng không thể bình tĩnh.

Thế nhưng, được hắn ôm trong ngực thật ấm áp. Giống như ở nơi băng tuyết tràn ngập dâng lên một ngọn lửa bùng bùng, giống như ở trong sa mạc nắng chang chang chợt rơi xuống một hạt mưa, nàng cứ như vậy yên tâm dựa vào ngực hắn, nghe nhịp tim hắn đập vững vàng, nắm lấy tơ lụa thượng hạng mềm mại.

Xe ngựa lung lay, bánh xe lộc cộc, bên tai là tiếng mưa bán truyền đến từ chợ, gió nhẹ ấm áp, thổi rèm cửa sổ, thỉnh thoảng có một tia sáng chiếu vào, có hương vị ấm áp, đồng thời còn có mùi thức ăn thơm phức.

Lâm Triều Hi nhô đầu ra, chớp mắt nhìn, thấy Lâm Phượng Âm dựa vào vai mình, nàng thật ghét lúc hắn cười nhẹ, giống như toàn bộ thế giới đều ở trong mắt hắn, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, giống như mình làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ lọt vào mắt hắn.

“Ta. . . .Ta đói bụng. . . . .” Lâm Triều Hi cúi đầu lú lú.

Lâm Phượng Âm ý cười càng đậm, nói với người đánh xe, “Dừng lại.”

Xe ngựa dừng trước cửa tửu lâu, hắn kéo Lâm Triều Hi xuống xe, phía trên cửa tửu lâu, có một biển lớn màu vàng ghi: Bất Dạ Thành.

“Nương, đây chính là tửu lâu nổi tiếng nhất Thánh quốc, là sản nghiệp trên danh nghĩa của tổ tiên Lâm gia. Đồ ăn cũng rất đặc biệt, chúng ta đi vào thử một lần xem sao.”

Lâm Triều Hi gật đầu một cái, ngửi thấy mùi thơm bất giác bước chân.

“Ngươi đã lâu không tới! Ta rất nhàm chán, cũng sắp mọc meo!” Chương quỹ là một thiếu niên chừng hai mươi, mặc y phục màu xanh tào nhã, mặc dù cười đùa nhưng không mất đi vẻ văn nhã quý khí, mọi cử động của hắn đều có lễ, hắn thấy người bên cạnh Lâm Phượng Âm, lập tức khom người nói,

“Lâm chủ mẫu, ngài cũng tới, thật là bằng tất sanh huy.” [1]

[1] Về vang cho kẻ hèn này.

Lâm Phụng Âm biết nàng chắc chắn không biết người trước mặt, cho nên giới thiệu, “Hắn là Bạch Nguyên Phong, tổ mẫu của hắn cùng tổ tiên Lâm gia vô cùng thân thiết, hắn là thuộc hạ đời thứ ba của Bất Dạ Thành, là người giàu có nhất Thánh quốc.”

Lâm Triều Hi nhìn thiếu niên trước mặt, khó trách nhìn là biết không phải nhân vật bình thường, nguyên lai là oa tử [2] có tiền nhất Thánh quốc!

[2] Trẻ con.

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi đưa tay ra muốn bắt tay hắn, Bạch Nguyên Phong sững sốt một chút sau đó lễ phép nghiêng người, đưa bọn họ tới một chỗ ngồi trước cửa sổ.

“Vị trí người thích nhất, vẫn giữ lại cho ngươi.” Bạch Nguyên Phong gọi tiểu nhị, “Vẫn là thực đơn của Lâm công tử.”

Tiểu nhị vung khăn nói, “Hảo a.”

Lâm Phụng Âm chợt vẫy vẫy tay nói, “Ta cũng nên thay đổi món ăn, hôm nay theo ý thích của nương ta đi.”

Thực đơn đưa tới, Lâm Triều Hi không thể tin mở to hai mắt, Lâm Phụng Âm cười giảng giải, “Nương có lẽ đã lớn tuổi, trước kia thích ăn gì cũng không nhớ, lần này tùy tiện chọn cũng được.”

Lâm Triều Hi kỳ quái lắc đầu một cái, Lâm Phụng Âm cho là nàng không hiểu tên những món ăn này, trên thực tế nàng có thể đọc lâu lâu, bởi vì toàn bộ đều là thức ăn hiện đại!

Lâm Triều Hi đóng thực đơn lại, mỉm cười.

Trong tích tắc ấy, Bạch Nguyên Phong cùng tiểu nhị cũng sững sốt, bọn họ vạn vạn không nghĩ một bà lão sáu mươi sẽ có vẻ mặt này. Cặp mắt kia trong mà sáng, giống như hoa xuân nở rộ, lại như mặt trời ấm áp, đó là thần sắc mà thiếu nữ xuân xanh mới có, như thế nào lại hiện lên trên mặt của bà lão tóc bạc này?

Lâm Triều Hi mỉm môi cười một tiếng, đọc lâu lâu, “Ta muốn ma lạt hà, ma bà đậu hũ, từng thử ngư, du bạo đại hà, toán dong giới lam, ...” (tên món ăn không edit nhớ)

Lâm Phụng Âm vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy thanh âm vui vẻ của nàng cũng nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt của nàng trong trẻo như trăng, môi hồng nhạt hơi mở, trong đầu hắn lại hiện lên dung mạo tuyệt mỹ của Tiểu Tịch cô nương, không khỏi cười một tiếng.

Lâm Triều Hi giống như tìm được người thân, xúc động tim đập mạnh, nàng nhìn một bàn hơn hai mươi món ăn cùng với một bầu rượu to. Bạch Nguyên Phong và tiểu nhị rời đi, nàng nhìn thức ăn, mở cò trong bụng.

Lâm Phụng Âm tầm mắt không đổi, vẫn nhìn về phía cửa sổ, Lâm Triều Hi hỏi, “Ngươi nhìn cái gì?” Sau đó nàng cũng nhìn theo, đây không phải là nơi trắng hoa sao? Lâm Phụng Âm không chớp mắt nhìn chằm chằm Phụng Phi lâu, cũng là nơi ở của hoa khôi Ngọc Hoàn, nàng lại nhìn bên cạnh, nga, Thanh Phong các. . . . .Nàng không tự nhiên đảo mắt, chợt dạ không dám nhìn Lâm Phụng Âm.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vô hình đối chưởng tại Phụng Phi lâu

“Ngươi nhớ đến Ngọc Hoàn của ngươi?” Lâm Triều Hi cười hỏi, đúng lúc mang thức ăn lên, nàng cúi đầu gấp một khối thịt sư tử, thật đúng là nguyên chất nguyên vị.

Lâm Phụng Âm ghé mắt nhìn nàng nói, “Đúng a, nương nói xem hiện tại nàng có ở đó hay không, không bằng chúng ta đi xem một chút?”

Thanh lâu? Lâm Triều Hi đảo tròn mắt, dù sao cũng chưa từng đi, nàng đáp ứng “Hảo!”

Phụng Phi lâu không hổ là cực phẩm thanh lâu phồn hoa nhất Hoa Châu, nghe nói nơi trắng hoa ở thành Hoa Châu, các quan lại quyền quý cả nước cũng đều vì nghe danh mà đến, chỉ vì coi trọng những nữ tử tài sắc xuất chúng.

Phượng Phi lâu không bố trí quá rực rỡ xa hoa, ngược lại hết sức thanh nhã mà không mất quý khí, nghe đâu điều này có liên quan đến tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Bạch Hoa Hoa năm đó, nơi đây từ xưa đến nay đều theo phong cách lãng mạn, cho nên bên trong Phượng Phi lâu hết sức rộng rãi, vách tường tạo thành từ ngọc lưu ly, nóc phòng là hoa văn ngũ sắc, ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi trên người các nữ tử, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Thang lầu được xây dựng bằng gỗ dương trắng, rất giống như thang lầu ở biệt thự hiện đại, phẩm vị xa hoa. Hương thơm khắp phòng, cũng không phải là mùi phấn nồng nặc, mà gió cùng bông hoa lan với các loại hoa khác, phát ra mùi thơm. Giữa lầu một có một hồ nước lớn trong suốt, trong nước là cá vàng, giữa hồ xây một bông hoa sen đang hé mở, làm cho người ta mơ tưởng viễn vông, nếu như có một cô gái đứng trên nhẹ nhàng múa và cất tiếng ca thì đẹp đến cỡ nào. Bốn phía là chỗ ngồi vây lại thành vòng tròn, cũng không có bàn, mà giống như ngồi trên chiếu ở Nhật Bản, một bàn gỗ hương nhỏ, phía trên để trái cùng cùng bộ đồ trà tinh xảo, ở dưới là một thảm thêu mềm, làm cho người ta yên bình hưởng thụ.

Một lão bà bà như Lâm Triều Hi đi vào thanh lâu thu hút vô số ánh mắt, có kinh ngạc có kinh hi có nghiền ngẫm, nhưng phần lớn ánh mắt của bọn họ tập trung trên người Lâm Phượng Âm, nếu so sánh, những nữ tử duyên dáng kia cũng không sánh bằng một nữ tử yêu nghiệt, nếu hấn đòi nữ trang, chắc chắn sẽ làm một đồng nam nhân chết mê chết mệt.

Lâm Triều Hi nuốt nước bọt, thu hồi ánh mắt theo dõi ngũ quan cực phẩm của hấn.

Không biết là người nào truyền tin, không bao lâu, lão bản Phượng Phi lâu liền tới tiếp đón. Nàng gọi Hoa Nương, bất quá chỉ ba mươi tuổi, thoát nhìn cũng không phải xinh đẹp tầm thường, mà là thanh tú nhu nhã, làm cho người ta yêu thích, vô luận như thế nào cũng nhìn không ra nàng là một lão bản, nàng giống như một người tao nhã cầm kỳ thư họa tinh thông.

Hoa Nương một thân y phục xanh nhạt, trên đầu cài một cây trâm màu tím, lúc đi vòng bạc ở cổ chân còn vang dội đinh đàng, tay nàng cầm quạt, mỗi bước đi nhẹ nhàng giống như bước trên mây. Nàng đi tới, lúm đồng tiền như hoa hời, “Lâm tam công tử, lâu ngày không tới, Ngọc Hoàn nhà chúng ta nhớ người chết.”

Lâm Phượng Âm nhìn các cô nương rồi rồi bên cạnh hời, “Chỉ có nàng nghĩ tới ta?”

Hoa Nương che mặt cười tươi, những cô nương kia cũng nâng khăn tay lên, bàn tay trắng nõn che miệng trâm miệng một lời nói, “Chúng ta cũng nhớ người chết!”

Lâm Triều Hi trừng hấn một cái, quả nhiên khắp nơi đều có mầm mống phong lưu, tuyệt đối là con quạ đen nhất trong các con quạ!

Lâm Phượng Âm giống như không nhìn thấy lão nương đang cắn răn nghiêng lợi bên cạnh, cứ thế hời, “Ngọc Hoàn đâu?”

Hoa Nương chỉ chỉ trên lầu nói, “Hôm nay có khách quý tới, chỉ đích danh Ngọc Hoàn, người cũng biết Ngọc Hoàn là hoa khôi của chúng ta, tất nhiên sẽ bận rộn!”

Lâm Phượng Âm chỉ khẽ nhếch môi cười một tiếng, tiến lên từng bước nói, “Vậy nếu ta muốn tìm nàng thì sao?”

“Việc này. . .” Hoa Nương vẻ mặt lo lắng, nhưng nàng cũng là một người khéo đưa đẩy, “Vị khách quý kia nhưng là ngàn dặm xa xôi mà đến, Lâm tam công tử chỉ cần đi ra cửa vài bước là có thể có mỹ nhân làm bạn, cần gì phải nhất thời nóng lòng, huống chi, không phải người mang theo người đến?” Nàng nhìn Lâm Triều Hi hời, “Ngài là chủ mẫu Lâm gia?”

Lâm Triều Hi gật đầu một cái, cười nói, “Ta tới xem nơi con ta cả ngày lưu luyến quên trở về, hôm nay nhìn một chút thật sự là rung động, Phượng Phi lâu này nữ nhân tới còn không muốn rời, nam nhân tới thì liền mất ăn mất ngủ.”

Hoa Nương thân mật kéo tay nàng nói, “Chủ mẫu ngài thật có con mắt tinh tường, Phượng Phi lâu chúng ta khác với thanh lâu kỹ viện bình thường. Nơi chúng ta đều giúp vui bằng văn võ. Người xem các cô nương ở đây, ai cũng xinh đẹp như hoa tài nghệ tuyệt vời, trừ Ngọc Hoàn còn có tám vị mỹ nhân Cầm Kỳ Thi Họa Mai Lan Trúc Cúc, không bằng ngài cùng Lâm công tử xem biểu diễn ca múa một chút, một lát tìm Ngọc Hoàn ôn chuyện được không?”

Lâm Triều Hi dù có ngốc cũng hiểu ý của nàng, chỉ cần nương gật đầu thì nữ tử không thể không đồng ý. Nàng nhìn Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm lại ngoài dự liệu, đi tới cầu thang lầu trước, dựa vào gờ, “Ngọc Hoàn, ta tới, còn không ra nghênh đón?”

Hoa Nương vẻ mặt lo lắng, muốn tiến lên ngăn cản lại sợ đắc tội Lâm gia, nếu náo loạn, khẳng định nàng vạn lần thất lễ.

Chỉ chớp lát, cửa một gian khuê phòng trên lầu khẽ mở ra, Ngọc Hoàn nhẹ nhàng bước ra ngoài, vịn vào lan can nói, “Lâm tam công tử, người cần gì phải nóng lòng như vậy, ta có khách quý, không thể chờ ta sao?”

“Ta không thích chờ người, người biết.” Lâm Phượng Âm nhủ mảy, mắt phượng hẹp dài mang theo phong lưu vô hạn, hấn ngẩng đầu thoáng nhìn, Ngọc Hoàn tâm liền xôn xao, đỏ mặt nói, “Vậy. . .” Nàng nhìn vào trong phòng, tựa hồ có chút do dự.

Nói xong, Lâm Phượng Âm đi lên, đồng thời một vị công tử cũng từ trong phòng bước ra, hấn giống như trích tiên hạ phàm, đứng ở nơi đó, trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hấn, thật lâu cũng không thể rời đi.

Lâm Triều Hi si ngốc nhìn công tử đang sánh vai cùng Ngọc Hoàn, mắt hấn nhìn xuống, khẽ lướt qua. Một thân y phục trắng như tuyết, không có một chút nếp nhăn, vật liệu may mặc là gấm vóc thượng đẳng, ở trên thêu mấy đóa mây trắng. So với Lâm Đường Hoa, hấn có vẻ đẹp trong trẻo lạnh lùng,

không giống như Lâm Đường Hoa ôn nhuận cười yếu ớt, cũng không có đôi mắt phẳng lặng của hắn, bạch y công tử toàn thân tỏa ra hơi thở cự người ngàn dặm, có vẻ chỉ đối với một mình Ngọc Hoàn yêu thích, hắn hơi nghiêng mắt, cười nhẹ với Ngọc Hoàn một tiếng, sau đó xoay người nhìn về phía Lâm Phượng Âm, ánh mắt trở nên sắc nhọn bén lạnh.

Lâm Phượng Âm từ đầu đến cuối đều giả hoạt cười, cùng bạch y công tử kia trái ngược nhau, hai người cứ đứng im như vậy, yên tĩnh như tượng. Thật giống như thần tiên mặt lạnh đối đầu với yêu nghiệt phong lưu, rõ ràng là một bức họa động lòng người lại khiến những người khác hít thở không thông, giống như cao thủ so chiêu hình thành nội lực thật lớn để che chở, ảo ảnh vô hình hình thành, rõ ràng không động, lại giống như đã trải qua vạn năm biến hóa, bọn hắn không động đao kiếm, như thế nào lại có thứ không khí âm lãnh xơ xác tiêu điều này?

“Tại hạ Thu Vô Cốt, không biết công tử tên gọi là gì?” Bạch y nam tử hơi cúi chào, chỉ gật đầu một chút mà không khúm núm, nói một câu lễ nghi nhưng thanh âm lại hết sức kiêu ngạo.

Lâm Phượng Âm lười biếng dựa vào lan can, khoé mắt tà mị mang vẻ lười biếng, nhẹ giọng đáp, “Lâm Phượng Âm”

Trong lòng Lâm Phượng Âm dâng lên cảnh giác, mới vừa rồi bọn họ trong vô hình có hữu hình, thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt của người bình thường tất nhiên không rõ, cho rằng bọn họ căn bản không động! Đây là một đối thủ mạnh! Trong vô hình người có thể tiếp được cực hàn chương phong của Lâm gia, thiên hạ không đến mấy người!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thu Vô Cốt trong trời như sắc thu

“Thử thượng cao lầu thanh tận xương, khởi tri xuân sắc thốc nhân cuồng [1]. . .” Lâm Triều Hi đứng im lặng hồi lâu bất giác ngâm ra câu thơ này, Thu Vô Cốt cúi đầu nhìn xuống, thấy bà lão ánh mắt si ngốc liền chợt lạnh, đây không phải là Lâm gia chủ mẫu Lâm Triều Hi sao?

[1] Lầu trên cao xương gió lạnh cõi lòng, há cảnh xuân khiến người cuồng đến vậy.

Ánh mắt kia quá lạnh lẽo, quá sát khí, giống như hàn băng ngàn năm, nằng đứng ở kia, cả người cứng ngắc giống như đóng băng, ba hồn bảy vía cũng rơi vào cặp hắc mâu kia, chìm sâu vào một vực nước vô đáy. Một giây, như bị hóa đá, cả người chết lặng. Hai giây, thần trí mơ hồ, trầm luân vô tri. Ba giây, tựa như chìm vào địa ngục Tu La, cảnh vật bên người không ngừng thay đổi, khuôn mặt từng người trở nên dữ tợn đáng sợ như muốn cắn nuốt nàng.

Nàng chỉ thất thần trong chớp lát, thiếu chút nữa đã bị đôi mắt tràn đầy sát khí kia bóp nghẹt. Lâm Phượng Âm nhanh chóng nhảy xuống lầu, tựa như thiên thần từ trên trời giáng xuống, áo bào tím khẽ tung bay, chỉ một thoáng liền vọt tới bên cạnh Lâm Triều Hi, điểm huyết ngù của nàng, thân thể của nàng giống như rắn nước xui lơ trong ngực hắn, nhưng lại nhắm mắt ngủ thật say.

Hoa Nương hoảng sợ, vội vàng chạy thật nhanh đến hỏi, “Chủ mẫu, nàng . . .”

Lâm Phượng Âm cười nói: “Không có việc gì, chỉ là tuổi già có tật xấu hay ngủ gật.” Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng xinh đẹp khẽ nhú lại, ánh mắt mang thâm ý nói, “Thu công tử, ngươi có muốn cùng ta có quan hệ lâu dài không?”

Rõ ràng là câu hỏi, cũng không cho lựa chọn đáp án, hắn đã sớm dùng giọng điệu khẳng định nói cho người biết, hắn dự tính lâu dài cùng người, là quân tử chi giao, hay là đối địch, bọn họ trong lòng đều đã biết rõ ràng.

Thu Vô Cốt chỉ cảm thấy vị công tử này phong lưu không kiềm chế được, so với yêu nghiệt chân chính còn tà mị hơn, tà trong lòng, mị ở xương, tươi cười kia, giống như lang sói đối mặt với thỏ, như hồ ly chăm chú nhìn chim nhỏ, dường như hết thảy hắn đều nắm trong lòng bàn tay, cái nhìn kia rõ ràng là sóng mắt đung đưa, nhưng lại làm kẻ khác sờn tóc gáy.

Lâm Phượng Âm hừ nhẹ một tiếng không thể nghe thấy, hắn ôm Lâm Triều Hi lên, xoay người rời đi.

“Ngọc Hoàn, lần sau ta sẽ không rộng lượng như thế.” Thanh âm của Lâm Phượng Âm như ma quỷ nguyên rủa vang vọng trong Phượng Phi lâu. Các cô nương còn lại ngơ ngác nhìn nhau, Lâm tam công tử tức giận? Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại có dáng vẻ không quan tâm đến việc không liên quan tới mình. Hắn bởi vì kết giao với công tử Thu Vô Cốt mà vui vẻ? Nhưng hắn còn không có nửa điểm lý do?

Thu Vô Cốt nửa câu cũng không nói, xoay người trở về phòng. Ngọc Hoàn nhìn bóng lưng hắn rời đi mà than nhẹ, hai người này vốn bất đồng, một người là thần tiên rơi vào ma đạo, một người là yêu nghiệt rơi vào thế gian, bọn họ mang tầng tầng mặt nạ, ít người có thể nhận ra bộ mặt thật của họ.

“Công tử, chúng ta, còn phải tiếp tục sao?” Ngọc Hoàn đóng cửa lại, nhẹ giọng hỏi. Bạch y công tử đứng bên cửa sổ không chớp mắt nhìn xuống, ngón tay hắn trắng bệch không giống bình thường.

Ngọc Hoàn hốt hoảng hỏi, “Công tử, ngươi . . . bị thương?”

Thu Vô Cốt âm thầm cười, vươn tay nhìn một khối máu bầm ngưng kết ở lòng bàn tay trái, hấn dùng tay phải khởi xương nội lực rồi vận công, sau đó nói, “Lâm Phượng Âm là một tuyệt đỉnh cao thủ, xem ra tin đồn của thế nhân không thể tin hết.”

Ngọc Hoàn nhú mày, “Không nghĩ tới, hấn luyện thành nguyệt âm thần công nhất nguyệt ngưng tinh, hấn có thể đã thương công tử, thánh tuyệt hàn công của ngài có thể bị hấn. . . . .”

“Là bị hấn hóa giải. . . .Nguyệt âm thần công của hấn vốn là chí âm chí hàn, cùng ta học loại nội công như nhau, nhưng hấn hơn ta một bậc, có thể đem máu của ta dịch chuyển rồi khóa ở lòng bàn tay ngưng kết thành băng.” Hấn mở lòng bàn tay kia ra, khối máu tụ đã tan đi, trong lòng bàn tay ẩm ướt, hàn băng hòa tan thành hơi nước rồi dần mất đi.

“Là công tử thua?” Ngọc Hoàn nhú mày hỏi, thật không nghĩ tới vị công tử cả ngày tầm hoan tác nhạc [2] lại có công lực mạnh như vậy, chủ thượng của mình cũng một chiêu bị chế phục!

[2] Vui chơi tìm lạc thú.

“Cũng chưa chắc.” Thu Vô Cốt vươn tay trái, một cây ngân châm từ trong áo bay ra, đâm thẳng vào chim nhạ trên trời, con chim khẽ kêu một tiếng, trong lúc mọi người sửng sốt đã rơi xuống đất.

Ngọc Hoàn nhú mày, “Hấn trúng tuyệt vực vô ngân châm của ngươi!”

Thu Vô Cốt nhìn đám người tụ tập phía dưới nhìn con chim nhạ kia, tựa như có chút tiếc nuối, khẽ lẩm nhẩm, “Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nếu không phải đối địch, có thể sẽ trở thành bạn tri kỉ.”

Ngọc Hoàn giật mình, nàng biết công tử tuyệt tình tuyệt nghĩa. Nhớ lúc mới gặp trên mặt hấn nở nụ cười, tâm trạng vui vẻ, nhưng trong giây lát hấn liền có thể trở thành ác ma giết người không chớp mắt. . . . .

Cả người nàng run lên, không biết khi nào thì Thu Vô Cốt đã đi tới cạnh nàng, ngón tay của hấn đặt trên đàn khẽ nói, “Đã lâu chưa nghe Ngọc Hoàn hát. . . .”

Ngọc Hoàn vội vàng cúi đầu nói, “Vậy thì ta liền đàn một khúc cho công tử.”

“Đạ lai trầm tủy tá trang tri, mai ngac sáp tàn chi. Từu tình huân phá xuân thủy, mŌng đoạn bất thành quy. Nhân tiểu tiểu, nguyệt y y. Thúy liêm thủy. Canh na tàn nhị, canh niêm dư hương, canh đắc ta thì.” [3]

[3] Hôm qua trầm mê tháo trang sức, cành mai cắm đã tàn, rượu tỉnh làm giấc ngủ dở dang, giấc mộng dừng mà không có hồi kết, người lặng lẽ, trăng là lứt, cành lấm nhụy hoa tàn, càng nhiều tàn hương rơi xuống, càng chờ đợi thời gian.

Một khúc nhạc uyển chuyển ai oán, thâm trầm, làm cho vẻ bi thương cuối thu càng tăng lên, Ngọc Hoàn đánh đàn, ngón tay nhẹ gảy, tiếng hát trong veo của chim oanh như khóc than.

Thu Vô Cốt uống một hớp trà, giống như vô ý nói, “Ngươi hát, tăng thêm vài phần u sầu.”

Ngọc Hoàn tay run lên, không dám nói nhiều, lại tiếp tục đàn hát.

Lâm Phượng Âm lên xe ngựa, ra lệnh cho gia đình thúc ngựa chạy về Lâm gia. Hai tay hấn di chuyển, nhanh chóng điểm huyết vị trước ngực, trên trán có mồ hôi hột rất nhỏ chảy ra, hấn thở nhẹ, khẽ như âm thanh ruồi chớp cánh, ngân châm kia từ gáy hấn bay ra, cắm vào cửa sổ xe ngựa.

“A, quả là tuyệt vực vô ngân châm, bất quá, tên kia không biết ta bách độc bất xâm, cho nên dùng chiêu này đối phó với Lâm tam công tử trẻ người non dạ không tranh sự đời, nghĩ vậy là xong sao.” Hấn nhú mày cười, nhìn nữ tử trong ngực, thật muốn kéo mặt nạ của nàng xuống mà nhìn gương mặt tuyệt mỹ với má lúm đồng tiền kia. Lâm Phượng Âm sau khi trở về phủ liền sắp xếp cho nàng.

Oanh Oanh chào đón, hoảng sợ, vội vàng kiểm tra thân thể Lâm Triều Hi, sợ chúa mẫu lần này quay trở về nhà lại có thêm vết thương.

Lâm Phượng Âm tựa vào cạnh cửa cười nói, “Nàng chỉ ngủ thôi, một chút thương tích cũng không có.”

Oanh Oanh lúc này mới thả lỏng, liền hỏi, “Công tử, y phục của ngươi tại sao lại bị rách thế kia?”

Lâm Phượng Âm nghiêng mắt, nhìn thấy chỗ vừa bức ra châm độc có một vết rách thật lớn, theo lý thuyết thì ngân châm nhỏ không thể làm rách áo, chính là Lâm Triều Hi kia lúc xuống xe cần một cái lăm rách. Lâm Phượng Âm cảm phần nhìn Lâm Triều Hi, không biết rằng nữ nhân này khi này đã coi bỏ vai hấn là đùi gà và móng heo.

“Công tử, ta sẽ vá cho ngươi.” Oanh Oanh líu ríu nói.

Lâm Phượng Âm cười, “Oanh Oanh không biết, ta không dùng lại y phục đã cũ sao.” Nói xong liền cởi áo ra, áo trong hơi mở làm lộ ra vùng ngực trắng nõn. Oanh Oanh cúi đầu xuống tới lúc hấn đi khỏi.

Lâm Phượng Âm trở về phòng, ra lệnh cho hạ nhân đem chiếc xe ngựa cùng với xiêm y kia đốt cháy, thay đổi lại toàn bộ, nói là tìm bản vẽ cụ thể mà nhị

thiếu gia yêu cầu, nhớ tới đồ đặc mới thiết kế ở phòng nhị ca, hẳn không có hảo ý cười. Quyền sách ghi chép kia, nên in lại!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tộc Thánh nữ tái hiện giang hồ

“Đại ca nhị ca, các người đang đợi ta sao?” Lâm Phượng Âm mở cửa phòng Lâm Thành Trác, chợt cười một tiếng hỏi.

Hai người kia đang chơi cờ, Lâm Thành Trác về mặt chăm chú, cau mày, chỉ đáp “ừ” một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu. Lâm Đường Hoa một thân bạch y, tay trái bưng trà, an tĩnh chờ Lâm Thành Trác.

Lâm Phượng Âm tới bên cạnh bọn họ nhìn bàn cờ nói, “Đại ca, người đã bị vây nước chảy không lọt, xem ra rất khó có thể xoay chuyển.”

Lâm Thành Trác cầm viên cờ trắng (cờ hình tròn dẹt dẹt, bên trắng bên đen), sau đó lắc đầu một cái đem bỏ lại vào chung, nhéo mi tâm nói, “Từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng thắng nhị đệ một lần!”

Lâm Phượng Âm tùy ý dựa vào trên tường, cười nói, “Ta nói rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội a!”

Lâm Đường Hoa để chén xuống, ngón tay cầm viên cờ trắng cười nhạt nói, “Mỗi lần đại ca thua, đều vì cùng một lý do.” Hắn đặt cờ vào một chỗ, Lâm Thành Trác mâu quang chợt ngưng trọng, vỗ chân than thở nói, “Thì ra là như vậy!” (Sulli: định edit là vỗ đùi, nhưng thôi, mất hết hình tượng)

Lâm Đường Hoa thu lại từng viên cờ, nói, “Đánh cờ tùy tâm tính, đại ca là người cẩn thận thực tế, từng bước đi đều đúng quy củ, nhưng quá mức quen với nếp cũ dẫn đến ràng buộc. Bước này, nhìn như tự chui đầu vào lưới, nhưng cũng giải tán vòng vây phía tây. Một trận tử chiến bí quá hóa liều, hai câu này có lẽ đại ca sẽ không nghĩ tới, cho nên người sẽ vĩnh viễn không nhìn đến chỗ này.”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái nói, “Quân đen của người nhìn như lùi, bước bừa bãi, nhưng chỉ chờ cơ hội là khiến ta không thể tìm được đường lui, nhìn như không gọn sóng nhưng khí thế lại rào rạt!”

Lâm Phượng Âm nhìn Lâm Đường Hoa, chợt cười một tiếng nói, “Nhị ca, hôm nay ta gặp đối thủ, người này có chút giống người.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa nhíu mày, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

“Hắn cũng là một thân bạch y, bất quá không ám áp giống người, người kia quá lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, giống như cương thi từ lòng đất chui lên.”

“Ha ha, có vẻ giống. . . .” Lâm Thành Trác tiếp lời.

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Chính xác, chính xác!”

Hai người giống như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Đường Hoa, Lâm Đường Hoa mím môi, cười nhạt nhưng lại giống như nặng ảm, hỏi, “Vây, tam đệ thua hắn?”

Lâm Phượng Âm nhíu mày cười một tiếng, “Đánh ngang tay, bất quá chỉ là giao chiến ngắn ngủi, nếu lâu dài thì không biết thế nào, dù sao chúng ta cũng chỉ dùng bảy phần công lực, đối với đối phương vẫn chưa dùng toàn lực. Bất quá người này thật ác độc, cư nhiên dùng ám khí với ta, tam công tử quang minh lỗi lạc như ta làm sao có thể thích thứ kia, oh, thế nhưng hẳn không biết ta bách độc bất xâm, có lẽ giờ phút này đang chuẩn bị nhặt xác cho ta đây.”

Lâm Thành Trác cau mày, đột nhiên hỏi, “Vây còn nàng. . . .”

Lâm Phượng Âm nhìn về mặt nôn nóng của hắn cũng biết hắn đang hỏi người nào, khoát khoát tay nói, “Thiếu chút nữa bị nhiếp tâm tà thuật của tên kia mê hoặc, ta diễm huyết nàng, hiện tại đang ngủ rồi.”

“Vây thì tốt.” Tâm Lâm Thành Trác rốt cục thả lỏng.

Lâm Đường Hoa nói, “Người này xem ra không đơn giản, có thể khiến người lưu tâm.”

Lâm Phượng Âm thu lại ý cười, nhìn chăm chú nói, “Kiều lão gia chết, tự sát, nhưng, hẳn bị tà khúc mê hoặc, cả người đều bị khống chế. Trong khúc hát kích thích ký ức u tối trong lòng, khiến bọn họ sợ hãi cực độ, cuối cùng dẫn tới tự diệt.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa ngẩng đầu, đi tới bên cạnh một chậu hoa lan, cười nói, “Không nghĩ tới Ma La mỹ nhạc của tộc Thánh nữ đã trở lại giang hồ, chúng ta thật sự phúc ba đời mới có thể nghe.”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Ta cũng là lần đầu tiên nghe, mặc dù xen lẫn trong hí khúc nhưng vẫn có thể nghe được, thanh âm kia vừa giống tiếng sáo

vừa giống huân [1], nhưng lại trầm thấp đè nén. . . . .”

[1] Một loại nhạc cụ

“Giống ngài.” Lâm Đường Hoa ngắt phiến lá vàng, tựa hồ hết sức thương tiếc bông hoa lan, nói tiếp, “Ngày trước tộc Thánh nữ có một loại quái thú vốc đáng rất to gọi là voi, bọn họ dùng ngài voi làm tù và, người nghe thấy, đại khái là âm thanh phát ra từ thứ này.”

Lâm Thành Trác đập bàn, “Nói như vậy, tộc Thánh nữ vẫn còn thủ hạ?”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Có thể nói như vậy, nhưng ta không hiểu bọn họ có mục đích gì. Kiều lão gia chết, là diệt phe cánh lớn nhất của Lâm gia chúng ta, người có lợi ích lớn nhất là Phùng gia ở Diệu Châu cùng Tư Đồ gia ở Kỳ Châu, chẳng lẽ bọn họ cùng người tộc Thánh nữ liên hiệp, muốn hủy Lâm gia ta?”

Lâm Đường Hoa ngắt hoa lan, đặt ở chóp mũi người người nói, “Mục nát cùng sắp mục nát đều không thể để lại, tiền hạ thủ vi cường [2] vẫn hơn.”

[2] Ra tay trước thì chiếm lợi thế.

Lâm Phượng Âm cười xảo trá, nụ cười kia tà mị động lòng, hồi lâu hần mới mở miệng nói, “Vậy thì bắt đầu từ nhi tử Kiều Dần của Kiều lão gia đi.”

**

Kiều phủ.

Mành trắng mành che trắng, linh đường [3] lạnh lẽo, ở sân trước là lễ cầu siêu, người làm đều quỳ xuống, lại không thấy chủ nhân Kiều Dần hiện giờ của Kiều gia.

[3] Nơi để linh cữu.

“Công tử, đây là Kiều Dần.” Ngọc Hoàn nhẹ giọng nói.

Kiều Dần đi vào, đưa tay nâng cằm Ngọc Hoàn lên, đắm đuối cười hỏi, “Sao vậy, Ngọc Hoàn nhanh như vậy đã nhớ ta?”

Ngọc Hoàn cũng cười một tiếng, vươn tay chặn lại tay hần nói, “Thật nhanh đã nhớ người, nhớ người nóng lòng muốn chết đây.”

Kiều Dần cả kinh, vốn định dạy dỗ nữ nhân này một phen, nhưng thoáng nghĩ đến chuyện mười ngày trước lại nén giận. Hần nhìn vào trong phòng, chỉ thấy một công tử bạch y đứng trước bàn đưa lưng về phía hần, tựa hồ là xem cha hần khi còn sống viết cái gì. Hần chỉ cảm thấy tám lưng ưu nhã kia, lại lộ ra sự lạnh lẽo, sống lưng thẳng, cơ lưng rắn chắc, cả người phát ra sát khí, giống như ngay cả một con muỗi chạm vào hần cũng sẽ chết không chỗ chôn.

“Tại hạ Kiều Dần bái kiến công tử. . . .” Kiều Dần bất ngờ run lên, vội vàng chấp tay thi lễ, giọng nói cung kính.

Bạch y công tử ngừng tay, từ từ xoay người, Kiều Dần dè dặt nhìn, trong lúc chạm mắt với hần liền lập tức hóa đá. Ánh mắt người này, quá lạnh! Lạnh đến thấu xương! Thật giống như một thanh hàn đao trước ngực khiến người không thể nhúc nhích, vừa như máy chém kẻ cổ khiến người hít thở không thông.

“Công. . . . .tử. . . . .” Kiều Dần không dám nhìn nữa, nặng nề cúi đầu, thân thể cúi thấp hơn, phục tùng.

Thu Vô Cốt nhìn Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn đi tới, cầm tờ giấy vết mực chưa khô trên bàn đưa cho Kiều Dần nói, “Đây là cách điều chế một loại cổ độc, người xem rồi vấy vào thi thể cha người, xả trùng (rắn và côn trùng) sẽ đến gặm thân thể hần ngay cả hài cốt cũng không còn.”

Kiều Dần nhận lấy, cung kính, “Tạ công tử chỉ giáo.”

Thu Vô Cốt tựa hồ như nhìn về nơi khác, con người chăm chú nhìn một bức họa trên tường, không chút cảm xúc hỏi, “Nữ nhân này là ai?”

Kiều Dần cắn răng nói, “Là mẫu thân của tiểu nhân.”

“Rất đẹp” Thu Vô Cốt đánh giá, “Bất quá người như vậy, chết thật tiếc, nếu bây giờ còn sống, chắc chắn sẽ vẫn xinh đẹp thướt tha.”

Lời này như mũi dao nhọn cắm vào lòng Kiều Dần, tay của hần càng siết lại, cầm thật chặt tờ giấy kia.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Huệ chất lan tâm [1] hiếm thấy

[1] Chỉ người cao nhã, thanh khiết.

Hắn chết cũng không hết tội! Hắn chết cũng chưa đủ! Mặc dù hắn đã chết, cũng muốn để thân thể hắn ném tàn ngược thống khổ!

Hắn sẽ không quên, ban đầu nam nhân hèn yếu kia, biến hắn thành mò côi chịu đủ khuất nhục như thế nào!

Nương hắn, bất quá chỉ là một nha hoàn bung trà rót nước, nhưng bởi vì hát hay mà được hắn coi trọng, một đêm **, mặc dù cho nàng thân phận thì thế nào, bất quá chỉ là một thiếp thất hèn mọn!

Ngày ngày, nàng giống như nha đầu tầm thường bị chính thất hành hạ, cuối cùng còn ra lệnh cho đầy tớ, thay nhau lăng nhục nương hắn! Vùng vẫy không được, nương nần lòng thoái chí, mặc cho thân thể kia như thi thể bị đùa giỡn, bị áy dục xâm chiếm, không nhúc nhích.

Mà năm đó, Kiều Dần bất quá chỉ là một hài tử ba tuổi, hắn trở mắt nhìn những thân thể xích lửa trên giường dây dưa, nhìn nương ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, hắn muốn khóc, lại không thể! Hắn chỉ có thể cắn môi thật chặt, đối diện với những lời nhục mạ của đại nương cùng nhị nương, mười tám năm qua, thanh âm bén nhọn của các nàng không ngừng vọng vào tai hắn, các nàng nói, “Người phải trả giá chính là ngươi, nghiệt chủng!”

Từ lần kia, mẫu thân tựa hồ như một người câm, ngày ngày đều giống như một pho tượng gỗ ngồi ở hành lang, mặc dù mấy kẻ từng làm nhục nàng đi qua, nàng vẫn im lặng như cũ.

Ngày thứ ba, cha rốt cuộc đã tới, không lo lắng cũng không trừng phạt, chẳng qua là đưa tỳ bà cho mẫu thân nói, “Ta hôm nay muốn nghe 'Mẫu đơn đình'.”

Ba ngày, suốt ba ngày không ăn không uống không nghỉ không ngủ, vẻ mặt nương không hề có chút khác thường, thời điểm nghe những lời này liền rơi lệ lã chã, nàng cúi người, nói, “Lão gia, dọc hoàng tuyền, ta chờ ngươi.” Sau đó nàng chạy đi như mũi tên lỵ cung, “oanh” một tiếng đụng vào tường, đó là nơi mà nương cả ngày ngưng mắt nhìn, nương trước kia luôn nói, “Chính là ở bờ tường này, nương hát mấy câu 'Mẫu đơn đình', cha ngươi trùng hợp đi qua vô cùng vui vẻ, nhiều ngày mi mục đưa tình rồi cuối cùng là một đêm ân sủng. . .”

Chuyện đã qua rành rành trước mắt, mười tám năm, đầu người máu chảy đầm đìa, con ngươi vĩnh viễn không nhắm kia, thân thể tràn đầy khuất nhục và oán hận, còn có dáng vẻ thờ ơ hèn nhát của người nam nhân kia, cũng thật sâu khắc vào lòng hắn. Cùng với đau đớn bị nhục mạ và đánh đập! Đó là mẫu thân, người duy nhất yêu thương hắn trên cõi đời này! Đó là mẫu thân tình nguyện đập đầu quỷ xuống trước các phu quân cũng muốn bảo hộ hắn chu toàn!

Là nam nhân hèn yếu không có chí tiến thủ kia, trong lòng của hắn chỉ có ca hát, trầm mê với ca hát, chưa từng động tình động tâm với một ai! Như vậy cũng tốt, chỉ có như vậy hắn mới có thể dễ dàng cướp đi tất cả những gì thuộc về hắn! Hắn độc chết đại nương nhị nương, quất roi lên thân thể của bọn họ, mặc cho chim muông gặm cắn xé nát! Hắn cùng với Ngọc Hoàn lấy tính mạng của cha hắn, nhìn hắn tự chặt đầu mình xuống thật là thống khoái!

Ra cửa, Kiều Dần tiễn khách. Ngọc Hoàn mở ô đưa tới trước mặt Thu Vô Cốt, che ánh nắng giúp hắn.

Thu Vô Cốt giờ tay lên, gạt ô đi, cười như hoa quỳnh nở rộ, “Ngọc Hoàn cho là, Thu Vô Cốt hôm nay vẫn còn là hài tử e dè vô năng năm đó sao?”

Ngọc Hoàn mỉm môi, cúi đầu, “Công tử, là Ngọc Hoàn đa tâm.”

“Không trách ngươi, ta cũng biết ngươi nghĩ cho ta. Ngọc Hoàn, chúng ta làm bạn mười ba năm, ngươi biết ta rõ nhất, ta coi trọng ngươi nhất, hi vọng ngươi không cô phụ tín nhiệm của ta.”

Lời của hắn như vô tình nói ra, nàng nghe lại thấy nặng như Thái Sơn!

Đúng! Làm bạn mười ba năm, nàng chứng kiến toàn bộ quá trình từ một thiếu niên ngây thơ chất phác rụt rè thành một kẻ giết người như ngóe lãnh tâm tuyệt tình! Hắn nói, hắn tín nhiệm nàng, nhưng tín nhiệm này không cho phép nàng phạm bất cứ sai lầm nào, chỉ hơi lơ là, nàng sẽ rơi xuống địa ngục không đáy!

**

Theo quy củ giang hồ, cha chết, con sẽ phải túc trực bên linh cửu bảy ngày, mà bảy ngày này, vô lâm cũng không yên ổn.

Một trong bốn tiểu gia thành Hoa Châu, Hà gia Trịnh gia bình an vô sự, nhưng có hai nhà gặp biến. Quân gia Dung gia chết, toàn bộ tiền mặt châu báu trong kho bị trộm, Thành gia có hai phu nhân chết, hơn nữa có một đứa bé chết từ trong trứng nước. Thủy triều ngầm trong thành Hoa Châu liền nổi lên, rất nhiều thương nhân quan gia cũng gặp biến, mà trong đó đều có một điểm giống nhau: bọn họ đều từng đi xem Kiều lão gia biểu diễn hí kịch, chính mắt thấy toàn bộ quá trình hắn chết.

Lâm gia thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, thật ra đã sớm đề phòng, cho tới hôm sau Lâm Triều Hi tỉnh lại, gặp người làm lại phát hiện họ đều mang theo kiếm.

“Oanh Oanh, ngươi có biết có chuyện gì xảy ra hay không? Sao ngay cả nha đầu giặt quần áo cũng mang theo vũ khí?” Lâm Triều Hi vừa ăn cháo vừa nhìn ra ngoài cửa.

Oanh Oanh cũng liếc mắt nhìn rồi lắc đầu nói, “Đây là lệnh của đại thiếu gia, Lâm gia toàn bộ tăng cường cảnh giác, người nào cũng phải mang theo vũ khí.”

Lâm Triều Hi nhìn Oanh Oanh hỏi, “Còn người?”

Oanh Oanh mím môi, giống như nghĩ tới điều gì gương mặt khẽ đỏ, nàng đưa tay lấy cây trầm xuống nói, “Đây là đại thiếu gia đưa cho nô tỳ, nói có thể phòng thân.”

Lâm Triều Hi cẩn thận xem, đó là một cây trầm tinh xảo khắc hoa, phía trên là ngọc thạch màu đỏ, nhưng làm người ta lóa mắt chính là hoa văn khéo léo trên trầm, tựa hồ có cơ quan bên trong.

“Chủ mẫu cẩn thận!” Oanh Oanh giơ tay ngăn cản, vội vàng đoạt trầm lại, giải thích, “Ngọc thạch này không thể đụng vào, sẽ tự động bắn ra kịch độc!” Nàng cẩn thận chạm nhẹ qua cây trầm nói, “Chỗ này thì có thể mở.”

Lâm Triều Hi nhìn đồ vật cơ quan xảo diệu này, khen không dứt lời. Trầm thảo xuống, bên trong là mảnh sắt cực nhỏ! Đoán chừng nếu tùy tiện chạm vào da máu cũng chảy không ngừng, không trách được phải làm vỏ che. Lâm Thành Trác thật đúng là dụng tâm! Biết Oanh Oanh không có võ công liền chế tạo vật phòng thân cho nàng, thời khắc mấu chốt cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Đang suy tư, Lâm Đường Hoa đã đi vào, trong tay cầm một cái mâm, mới vừa vào ngưỡng cửa mùi thơm liền lan tỏa, gian phòng cũng phảng phất ánh sáng nhu hòa chiếu rọi.

“Nhi tử, người đây là?” Lâm Triều Hi nhìn ưu nhã Lâm Đường Hoa, còn có bồn hoa lan cũng ưu nhã mà hân đang cầm trên tay.

“Đây là loại mới, mang đến cho mẫu thân thưởng thức.” Hắn đi thẳng vào phòng rồi ngồi lên ghế, hắn bắt đầu đi gạt ly trà Lâm Triều Hi để bữa bọn qua một bên, bày bồn hoa lan kia.

Lâm Triều Hi không khỏi không quan sát nam tử đối với hoa lan cực kỳ tinh tế ôn nhu kia, quân tử như lan mỹ nhân như ngọc, hắn cùng hoa lan ngạo nghễ lạnh nhạt hô ứng cho nhau, thậm chí có thể nói là hòa làm một thể, dù là người nào cũng không thể dịch chuyển tầm mắt.

Lâm Đường Hoa xoay người, hướng nàng cười nhạt, hương hoa lan bỗng bành bay tới, giống như khói mù trong suốt bao phủ gian phòng, làm lòng người tĩnh lặng.

Đây là cực phẩm hoa lan thế gian chỉ có mấy cây, mùi hoa có thể giải trừ mê hương cùng độc khí. Hắn yêu thích hoa lan như thế, lại đem tặng nàng. Hắn khẽ thở dài, vẫn đậm phong khinh cười ôn hòa như cũ, “Nuông, xin chăm sóc bồn lan này cẩn thận, đây là Đường Hoa tặng ngài.”

Lâm Triều Hi có chút thẹn thùng nhìn phòng, theo thói quen, mặc dù có người làm dọn phòng, chỉ mấy giây phòng đã bữa bọn. Nàng lúng túng cười ha ha, “Được được, con yên tâm, ta nhất định không để nó chết!”

Lâm Đường Hoa trong lòng bắt đầu đi vô hạn, dù đối với hoa lan kia không đành lòng nhưng vẫn bỏ qua, hắn nhất định phải hết sức bảo hộ nàng chu toàn!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mịch Phượng kiểm nhận chính chủ

Đêm tối, gió lạnh vi vu xào xạc, thổi cuốn hoa rơi đầy đất.

Cửa sổ kết một tiếng khẽ động, Lâm Triều Hi đang ngồi ở mép giường bỗng run rẩy, sau đó lại kết một tiếng, Oanh Oanh vội đóng cửa lại, vẻ mặt có chút hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Lâm Triều Hi hỏi.

Oanh Oanh có chút khẩn trương đi tới bên cạnh nàng nói, “Tối nay toàn bộ đề phòng, tất cả người làm cũng đi canh phòng các viện, đại thiếu gia bảo Oanh Oanh đi tới coi chừng ngài.”

Nàng nhú mày, hỏi, “Có tiếng gió?”

Dứt lời, chợt truyền đến tiếng bước chân, giống như có hạ nhân đang chạy thật nhanh.

Ngoài phòng có người kêu to, “Thù vệ phòng chủ mẫu!” Nghe thanh âm này, chắc chắn là của Lâm Thành Trác.

Rồi sau đó là tiếng động đao kiếm, đinh đinh đang đang.

Lâm Triều Hi cau mày, lập tức đi tới phía cửa sổ, Oanh Oanh không kịp ngăn cản, chỉ thấy một thanh kiếm sắc bén xuyên vào, nàng kêu một tiếng, Lâm Triều Hi choáng váng, ngốc trệ tại chỗ. Nhưng thanh kiếm kia không chạm được vào người nàng, ngược lại bị một thanh kiếm khác đập trở về.

“Đóng cửa sổ!” Lâm Thành Trác hô to một tiếng, Mịch Phượng kiếm trong tay chấn động, cản lại thanh kiếm bất ngờ đánh đến.

Lâm Triều Hi phục hồi tinh thần, lúc này mới thấy rõ ràng thế cục trong sân. Tất cả người làm chia ra canh giữ ở cổng và sân, cầm kiếm cầm đao khí thế uy nghiêm, bọn họ cũng yên lặng nhìn hai người quyết chiến trong sân.

Áo bào bay phấp phất, hắc bào của Lâm Thành Trác lúc cao lúc thấp tung bay theo gió, người kia cũng một thân hắc y, lấy miếng vải đen che mặt, thân hình linh hoạt, công phòng có thứ tự, hai người song kiếm giao nhau, phát ra thanh âm lăm lăm người hoảng sợ.

Lâm Triều Hi tựa vào cửa sổ, chỉ chừa một đôi mắt lộ ra bên ngoài tùy thời cảnh giác, mặc dù lúc này cũng tự vệ đóng cửa sổ khóa cửa, nhưng cao thủ so chiêu là đánh võ miễn phí, không nhìn chẳng phải thiệt thòi?

“Đã là cố nhân, cần gì che giấu.” Lâm Thành Trác quát một tiếng, kiếm sắc thật nhanh, nhẹ nhàng đảo qua liền khiến vải đen trên mặt người kia rơi xuống.

Vừa nhìn mặt người nọ, Lâm Triều Hi hai tay chống nạnh giận dữ rống, “Lâm Tông khôn khiếp, lại là người nha!”

Lâm Tông cắn răng cười một tiếng rồi lui về phía sau từng bước, nói, “Đại công tử, kiếm thuật quả nhiên rất cao, nhưng cũng chớ quên, ta ở Lâm gia từ nhỏ hầu hạ chủ đã bốn ba năm, ăn muối so với người ăn cơm còn nhiều hơn, chỉ là kiếm pháp Lâm gia mà ta không ứng phó được sao?” Lâm Tông ngoài miệng phô trương, nhưng đã sớm ý thức được sự khác xa so với Lâm Thành Trác, kiếm pháp của hắn còn mạnh hơn của Lâm chủ mẫu! Mới vừa rồi một kiếm kia hắn không cách nào hồi kích, nếu hắn hiểu chiến, chỉ sợ một kiếm kia đã hướng cổ đoạt mạng hắn!

Lâm Thành Trác đứng khoanh tay, tóc buộc cao tung bay trong gió, càng lộ vẻ nghiêm nghị ngạo nghễ của nam tử, hắn nhìn Lâm Tông như nhìn một xác khô, lạnh lùng nói, “Tuân theo Lâm gia gia pháp! Kẻ phản nghịch không đáng sống! Hôm nay hành quyết tại chỗ!”

Nói xong, xuất kiếm! Nhanh như chớp giật gió táp! Anh hùng cái thế khí vắt ngang thu!

Lâm Tông cũng khai kiếm ra đón, chỉ kém một chút kiếm của Lâm Thành Trác đã hướng đến mi tâm của hắn. Lâm Tông hướng kiếm sang ngang, sắt thép lạnh như băng chạm vào da, trong nháy mắt tránh ra, hắn hợp lực phản lại một kiếm kia, sát sau đó cúi người xuống, nhảy qua sau lưng Lâm Thành Trác muốn đánh lén. Lâm Thành Trác xoay tròn đồng thời lại xuất kiếm, tốc độ nhanh khiến mắt người bình thường không thể nhìn rõ, Lâm Tông cảm thấy bị kiếm khí dồn ép, không kịp vùng kiếm công kích, chỉ có liều mạng phòng ngự cùng né tránh. Lâm Thành Trác kiếm tốc cực nhanh, chỉ trong một giây thiên biến vạn hóa, hắc bào của hắn trong gió phát ra tiếng vù vù, lại làm cho Lâm Tông cảm giác như lá cờ ở địa ngục đang lay động, cảm giác bị áp bách cùng ép sát như vậy làm tim hắn đập rộn lên, ngay cả mắt cũng không dám nhắm, chỉ sợ nhắm mắt một cái liền bị đâm một nhát! Kiếm thuật của hắn thật sự đã đạt đến đỉnh cao không chê vào đâu được!

Lâm Tông biết nhất định phải thay đổi thế cục, Lâm Thành Trác thế tấn công mãnh liệt làm người ta nhìn không kịp, nhưng nếu rơi vào tình thế bị động thì cuối cùng sẽ trở thành con kiến mặc hắn giẫm đạp!

Nhớ lại bốn ba năm ở Lâm gia, hắn không khỏi mỉm cười. Hầu hạ cha của Lâm Triều Hi, rồi lại tận mắt thấy Lâm Triều Hi lên vị trí chủ mẫu, lại chứng kiến ba vị công tử Lâm gia trưởng thành, nhục điểm của Lâm Thành Trác, đại khác trên đời này chỉ có mẹ đẻ của hắn cùng quần gia này biết!

Buồng tim của Lâm Thành Trác ở bên trái! Từ khi sinh ra đã không giống người khác!

Lâm Tông một kiếm ra sức hóa giải công kích, một kiếm này cơ hồ đã vận hết toàn lực, khiến cho Lâm Thành Trác bất ngờ không phòng ngự bị đánh lùi nửa bước, Lâm Thành Trác cau mày, lại thấy Lâm Tông vẻ mặt thần nhiên, trong mắt thoáng qua một tia giao hoạt cùng tự tin. Hắn lộn thân kiếm, nhưng lại dùng chuỗi kiếm để công kích Lâm Thành Trác, giống như quỷ mị thoáng qua hắn, Lâm Thành Trác theo bản năng dùng kiếm muốn chém đứt kiếm hắn, Lâm Tông vụt qua bên phải Lâm Thành Trác, kiếm bên phải dễ dàng bị Lâm Thành Trác chém rơi, nhưng lúc đang rơi xuống đất, hai chân hắn hơi cong, tay trái đã cầm kiếm, lúc này đã vọt ra sau lưng Lâm Thành Trác, hắn cầm lại chuỗi kiếm, tay trái đâm kiếm từ phía sau, lợi dụng lực tay, một kiếm này lực cực lớn, Lâm Thành Trác căn bản bất ngờ không phòng ngự, mất khê đao, cảm thấy như có người sau lưng, hắn lập tức giơ tay ngăn cản.

Lâm Tông vận lần không nghĩ tới Lâm Thành Trác lúc này lại dùng tay trái không có chút phòng ngự nào đỡ kiếm, bàn tay kia lực đạo cực lớn, cư nhiên xoay ngược kiếm của hắn, lòng bàn tay rách một vết sâu, máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả thân kiếm màu bạc.

Lâm Tông vẫn còn đang kinh ngạc, Lâm Thành Trác đã sớm xoay người, hai ngón tay trái gấp lấy thân kiếm. Rắc rắc, là thanh âm kiếm gãy, keng keng, kiếm bẻ hai nửa rơi xuống đất tạo thành thanh âm lách lách.

Tay trái bị thương lập tức nắm thành quyền, Lâm gia tuyệt học vô ân quyền chiêu thức thứ nhất trong hai tư chiêu: thiên khai!

Một quyền kia gây nên thương tổn cực lớn! Là chiêu lực đạo mạnh nhất trong hai tư chiêu! Một quyền kia đánh vào buồng tim bên phải của Lâm Tông, hắn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng giống như vỡ vụn, trong phút chốc sét vang chớp giật, một luồng khí lưu trong ngực như muốn nổ tung, tựa như hang động chợt sụp đổ, tứ chi xương cốt cũng như đang từ gãy vụn.

Lâm Tông toàn thân run rẩy, không nghĩ hôm nay lại thất bại thảm như vậy, rồi lại tâm phục khẩu phục! Lâm Thành Trác, không còn là tiểu tử lông vàng trời gả không chặt nữa! Không còn là hài tử ngây thơ khóc sướt mướt đùa giỡn náo loạn!

Lâm Thành Trác tay phải cầm kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào đất, Mịch Phượng kiếm lóe lên trong đêm, so với ánh trăng còn đẹp hơn, thời khắc đó lam bảo thạch sáng lên, ánh ngọc sáng chói, so với hoa hồng nở rộ còn rực rỡ hơn!

Người làm Lâm gia về mặt chăm chú, không chỉ là bọn họ, ngay cả Lâm Triều Hi không rành thế sự cũng biết xảy ra chuyện gì.

Lâm Thành Trác vô ý làm máu rơi vào Mịch Phượng kiếm, một cách tự nhiên mở phong ấn! Hẳn chính là chính chủ thể hệ này của Mịch Phượng kiếm!

“Ha ha, chúc mừng đại ca.” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, nhẹ nhàng mềm mòng vô cùng dễ nghe.

Mọi người đồng thời quay đầu lại, người nọ giống như từ trên trời giáng xuống, từ cung trăng mà đến, y phục màu trắng ở dưới cây quế xanh ngắt, lè loi giữa hoa dâm bụt hồng thấp thoáng. Trong hương vị ngọt ngào của hoa quế là mùi thơm hoa lan, người này đi tới chỗ nào, nơi đó sẽ ngập tràn không khí dễ chịu.

Lâm Tông cau mày, mặt nhăn nhó, hấn che ngực lao đảo lui về sau.

Lâm Đường Hoa bước chậm tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, cẩn thận rắc bột thuốc vào lòng bàn tay Lâm Thành Trác, sau đó lấy vải ra băng bó cho hắn, giống như thờ ơ nói, “Tông thúc, vì sao không sớm vứt kiếm đi, làm to chuyện rồi thất bại thảm hại chẳng phải càng thêm bi thương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tiên thù trận pháp đoạt mạng

Ánh mắt nhu hòa thường ngày của Lâm Đường Hoa xuất hiện tia sát ý trăm năm khó gặp! Hấn vung tay áo, tay áo màu trắng phiêu nhiên trong gió, trong nháy mắt, nhụy hoa quế bay xuống, phiến lá rơi xuống, trong chốc lát cây quế um tùm kia đã trở thành cây khô, chỉ còn lại cành cây trơ trụi, ở trong bóng đêm nhìn thật ghê người!

Mọi người dời mắt đến cây quế kia, tất cả đều không chú ý đến chuyện gì xảy ra với Lâm Tông.

Từng tiếng kêu thảm thiết làm người ta rợn tóc gáy từ trong vườn truyền đến, chỉ thấy Lâm Tông xụi lơ trên mặt đất lăn lộn gầy gù, không bao lâu, hấn ngừng kêu gào, toàn thân cứng đờ nằm trên đất, chết không nhắm mắt!

Bao gồm cả Lâm Triều Hi, tất cả mọi người trợn to mắt, không nghĩ cũng không biết rằng, nhị công tử chỉ cần vung tay đã hủy một mạng!

Lâm Đường Hoa vẫn cười vân đạm phong khinh, giống như hành động giết người thảm khốc mới vừa rồi cũng không phải do hắn làm. Hắn quay người lại, đối với bọn hạ nhân thần thờ khiếp sợ cười nói, “Phiền các người xử lý thân thể cho tốt, chớ làm dơ bẩn vườn của ta.”

Tất cả người làm nhìn hai công tử tuyệt thế vô song này, bọn họ chính là hi vọng của Lâm gia! Là mặt trời mới mọc ánh sáng vạn trượng của Lâm gia!

Lâm Tông đã từng thống lĩnh bọn hạ nhân, võ nghệ đã là cường thế hiếm có, nhưng chỉ mấy chiêu đã thua trong tay đại công tử! Đại công tử ứng dụng tuyệt học Lâm gia xuất thần nhập hóa, là chủ của Mịch Phượng kiếm, đại công tử không giận mà uy, đã sớm là dấu hiệu huy hoàng lần nữa của Lâm gia!

Nhị công tử giống như trích tiên, hóa hữu hình thành vô hình, tay áo vung liền dễ dàng kết liễu một mạng! Tàn nhẫn quyết liệt không để cho địch nhân có cơ hội thoái thác! Là thần tiên hay là thẩm phán địa ngục. . . . . Không ai biết đằng sau nụ cười vân đạm phong khinh kia cất giấu mối nguy hiểm như thế nào!

Bọn hạ nhân rất cung kính lui ra, lần này bọn họ đã chân chính tin phục hai công tử này, mặc dù chủ mẫu không giống như xưa, mặc dù chủ mẫu mất hết uy lực, bọn họ vẫn có lãnh chúa oanh vĩ, diệu tổ quang tông, làm rạng rỡ Lâm gia!

Lâm Thành Trác nhìn Mịch Phượng kiếm ẩn chứa vô hạn sức mạnh, nó rung rung biểu thị nó đang chờ chiến đấu, chờ chém giết, chờ lấy máu từ cổ họng một chiêu mất mạng! Nhưng là, Mịch Phượng kiếm lại nghe lệnh của nữ nhân không có chút võ nghệ nào kia, giữa bọn họ. . . . Có liên quan gì sao?

“Nhân duyên, không phải do con người, là trời định, đại ca không cần phiền lòng.” Lâm Đường Hoa nhìn, mối nguy đã giải trừ, suy nghĩ của Lâm Triều Hi đã bị nhìn thấu, ánh mắt đầy thâm ý của Lâm Đường Hoa quét tới, nàng không khỏi run rẩy, thời điểm giết người cũng giữ được phong thái như vậy, mình đối với hắn chỉ là hạt cát trong sa mạc, hắn có hay không chỉ trong nháy mắt đã khiến mình đi đòi nhà ma?

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười nói, “Nương, hiện tại ngài có thể an tâm ngủ say.”

Lâm Thành Trác cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cái nhìn kia tựa hồ ẩn chứa rất nhiều tình cảm, có rối rắm, mâu thuẫn, hoài nghi, không đành lòng. . . . Đến tận cùng là cái gì, tại sao, Lâm Triều Hi một chút cũng không hiểu. Nàng chẳng qua thấy bàn tay rỉ máu kia, tay áo đầy máu kia khiến cho nàng nhìn mà đau lòng.

“Tay đại thiếu gia bị thương. . . .” Oanh Oanh đứng một bên lú rú, Lâm Triều Hi lúc này mới phục hồi tinh thần, thấy hai người kia đã xoay người muốn đi, nàng vội vàng mở cửa hô, “Các người đi vào!”

Cước bộ dừng lại, Lâm Đường Hoa nhìn nàng một cái, Lâm Thành Trác cũng không có ý kiến, liền đáp ứng lời mời đi vào trong phòng.

Oanh Oanh vẫn đứng ở một bên, hai tay nhéo vấy thật lâu, khăn trương như muốn cắt nhỏ nó. Từ lúc mới khai chiến, tim của nàng nhìn theo bóng dáng đó cũng phập phồng, đập lợi hại, nhìn thấy hấn tay không ngênh kiếm thiếu chút nữa liền ngắt đi.

Nàng dè dặt rót ly trà đưa cho Lâm Thành Trác, Lâm Thành Trác muốn dùng tay trái đỡ lấy, nàng vội vàng đổi sang bên phải, Lâm Thành Trác gật đầu cảm ơn, lúc này mới đổi tay phải đón lấy ly trà. Oanh Oanh đứng ở một bên chuyên chú nhìn, trong mắt tràn ngập đau lòng.

Lâm Đường Hoa nhìn thấy hết thấy, chỉ khẽ cười một tiếng, tự rót một ly trà nóng thưởng thức.

Lâm Triều Hi trầm mặc hồi lâu, cảm thấy không phun không vui, liền hỏi, “Nhi a, người mới vừa rồi dùng ám khí gì?”

“Ân? Nương muốn hỏi gì?” Lâm Đường Hoa cảm chén cười hỏi.

Lâm Triều Hi nuốt nước miếng, khoa tay múa chân, nói, “Người mới vừa rồi vùng tay lên, cứ như vậy, sao đó lá rút ào ào, sau đó lão gian tặc la hét rồi chết bất đắc kỳ tử! Có chuyện gì xảy ra?”

Nàng hai tay chống má, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Đường Hoa, vẻ mặt ham học hỏi lại có ở một bà lão, làm cho người ta buồn cười.

“Hắn cả người đau đớn bởi vì gai nhọn đâm vào cơ thể. Mới vừa rồi ta khởi động tiên thủ trận pháp, gai hoa tường vi trong vườn theo gió mà đến, đâm rách tất cả mạch máu nội tạng của hắn.” Hắn nói một cách bình thản, giải thích máu tanh chém giết từ trong miệng hắn ra đơn giản như trình bày “Hôm nay trời không có gió.”

Lâm Triều Hi lúc này mới hồi tưởng lại, mới vừa rồi Lâm Tông chết ở trong vườn, không phải là vườn hoa Lâm Đường Hoa tự thiết kế? Ban đầu Lâm Thành Trác cùng Lâm Phụng Âm “ấu dâ” khiến cho nơi đó ngổn ngang, Lâm Đường Hoa đối với tàn hoa bại liễu thương tâm buồn bực không vui, nàng hào hiệp xuất vốn, hấn chỉ mất ba ngày liền khôi phục thành một vườn hoa mới.

“Tiên thủ trận. . . . Người là nói vườn hoa kia?” Lâm Triều Hi bật hỏi.

Lâm Đường Hoa gật đầu, còn nói, “Bất quá đó chỉ là một trận pháp che mắt, cho dù Lâm Tông kiến thức rộng rãi cũng sẽ bị lạc trong đó.”

“Cao, thật là cao! Cây tường vi a cây tường vi. . . . Ai có thể nghĩ tới đoá hoa xinh đẹp cũng có thể trở thành ám khí trí mạng!” Lâm Triều Hi không khỏi tán thưởng.

“Đẹp thường có độc, đẹp có thể sinh nguy, vật càng xinh đẹp, càng nhiều khói mù, đây mới là võ lâm.” Lâm Đường Hoa lạnh nhạt nói, Lâm Đường Hoa nghe xong lời này liền có chút bất đắc dĩ.

Nàng bắt đầu có chút hoảng sợ, “Đây mới là võ lâm”. . . .

Võ lâm là cái gì? Đó là cuộc sống trước kia nàng chưa từng trải qua, đao kiếm giao tranh, gió tanh mưa máu, nghiêng trời lệch đất. Nàng bắt quá chỉ là một con cá nhỏ lạc trong biển cả, phía trước có sóng cả mãnh liệt, sau có kinh sa diều man (cá voi, cá diều, cá chình), từ khi tới đây đến nay nàng bao giờ cũng lo lắng hãi hùng. Lâm gia, trong chốn võ lâm, vĩnh viễn không thoát khỏi số mệnh phân chia cao thấp. Ban đêm, vẫn thâm trầm yên tĩnh, dân chúng bình thường đều đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào.

Lâm gia phát sinh ám chiến, là tin tức bị che dấu, chỉ có người trong Lâm gia mới biết náo động một đêm này. Nếu không thể ngủ say thì còn có một nơi khác: Nghe Thường lê viên.

Lâm Phụng Hoa đi đến trạm dịch, nơi đó đèn đuốc sáng choang, tựa hồ đang đợi người hữu duyên tới nghe diễn.

Người trong Nghe Thường lê viên bắt đầu dĩ phải lưu lại ở trạm dịch, lão bản cũng là con hát đứng đầu, hấn không bỏ son phấn, mặt nạ khắc hoa nhuộm màu, đồ trang sức đầy màu sắc đeo trên tay khiến cho người ta xem hoa cả mắt. Giờ phút này hấn đang hát trên đài, bước chân tha thướt, giờ tay nhấc chân nhu nhả đến cực điểm, thiên kiều bách mị, so với nữ tử càng yêu điệu hơn.

“Lực bạt sơn hề khí cái thế, thì bất lợi hề chuy bất thế. Chuy bất thế hề khả nại hà, ngu hề ngu hề nại nhược hà!” [1]

[1] “Cai hạ ca” – Hạng Tịch

Sức nhỏ núi, khí trùm đời

Vào khi nguy cấp, ngựa thời chẳng đi!

Ngựa chẳng đi! Biết làm chi?

Ngu Cơ nàng hỏi, làm chi bây giờ?

Nam từ trên đài mị hoặc vô cùng, giọng lạnh lạnh, cười hời, “Tam công tử, không biết một khúc 'Bá vương biệt cơ' này của tại hạ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cuộc chiến giữa quỷ điện và ẩn sĩ

Lâm Phượng Âm mặc trường sam màu tím, khác với vẻ ngang ngược quần áo lụa là thường ngày, hôm nay đứng ở đó quý khí ưu nhã, khí thế sừng sững giống như quân vương nhìn xuống chúng sinh thiên hạ.

Khỏe miêng hần cong lên, mắt vẻ giảo hoạt tà mị thường ngày. Đào kép trên đài cũng không múa nữa, chỉ bình tĩnh nhìn hần. Vụt lên một cái, đón gió mà đứng, hai người hai mắt sắc bén nhìn nhau.

Lâm Phượng Âm khẽ cười nói, “Ngươi hát ra được chín phần ai oán của Ngu Cơ, khó trách khó trách, sa cơ lỡ vận, tất đã thất bại, phải vì mình hát khúc bi ca đưa tiễn.”

Bàn tay nhỏ trắng nõn của đào kép đang nắm lấy áo bào run lên, lại vuốt một luồng tóc đen thùy mị trước mặt, nói, “Ngươi sao lại biết, ta vì ngươi tiễn đưa chứ?”

Lâm Phượng Âm cười ha ha, đúng lúc phát tay, mười ẩn sĩ mang mặt nạ màu bạc lóe lên xếp hàng thẳng tắp phía sau hần. “Đại vương khí tẫn, tiện thiếp sao có thể sống sót. Hôm nay đưa ngươi vào hoàng tuyền, ngày khác sẽ lần lượt chém chết bè lũ của ngươi, đưa đến bầu bạn với ngươi, cũng không uổng hôm nay Lâm mỗ may mắn được nghe một khúc này của ngươi.”

Đào kép thu lại ý cười, hai tay duỗi một cái, từ trong tay áo hiện ra hai tấm vải! Một đen một trắng, phía trên là hình tròn bằng đồng, hai đồng cầu bay về phía Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm không tránh không né, không hề hoảng hốt.

Chợt, giống như dời hình đổi ảnh, khi hồng cầu sắp chạm đến đỉnh đầu hần, thân thể hần chợt lùi về phía sau, mà mười ẩn sĩ lại hướng trước tấn công, một nhóm bóng đen tạo thành bức tường chắn, che chở Lâm Phượng Âm ở phía sau.

Khi hai tấm vải cuốn trên người của hai ẩn sĩ, đào kép nhũ mày cười một tiếng kéo về, nhưng đến giữa không trung, tấm vải cuốn quanh người chợt biến mất, chỉ còn lại hai viên đồng cầu rơi xuống đất.

Lúc đào kép còn đang khiếp sợ, hai gã ẩn sĩ chạy thoát, xuất hiện phía trước Lâm Phượng Âm, như có khả năng ẩn hình lui xuống!

“Ngươi . . . . . Các ngươi . . . . .” Đào kép kinh ngạc lùi về phía sau, “Các ngươi là . . . . .”

Nửa câu sau còn chưa xuất khẩu, liền nghe một tiếng cười ra lệnh, “Giết!”

Mười ẩn sĩ liên tiếp bay đến, trong trời đêm tạo thành một đồ ánh hình tròn, chốc lát liền bao vây đào kép nước chảy không lọt.

Tấm vải trong tay hần chỉ thích hợp với chiến đấu từ xa, hiện giờ đối phó gần không có tác dụng, hần quăng vũ khí đi, cắn răng giữu cột, “Lâm Phượng Âm, hôm nay ta không chết thì ngươi chết!”

Trong tay hần có thêm hai cây đao cong, sáng ngời như ánh trăng, sắc bén như lưỡi hái. Hần ở trên đài khoan thai xoay tròn, hai cánh tay mở rộng, đao cong giống như cánh dài tạo thành một vòng tròn xẹt qua mười ẩn sĩ.

Lâm Phượng Âm ánh mắt sáng ngời nhìn phía trên đài, nam tử gầy gò ngã nghiêng bay múa trên đài tự cho rằng có thể một chiêu chế địch, nhưng lưỡi đao dù sắc bén đến cỡ nào cũng không thể chạm đến người các ẩn sĩ!

Lưỡi đao sắc bén chen vào, nhưng ẩn sĩ lại trong nháy mắt biến mất, chuỗi đao giống như chưa từng chạm vào bất cứ vật chắn gì, chỉ quơ múa trong không khí.

Bọn họ nhảy trên nhảy dưới, lúc thì xuất hiện bên trái hần, lúc thì xuất chương bên phải hần, lúc thì từ phía trên đập một cước vào lưng hần, khi thì từ dưới chui lên, đao cong cắm vào ván gỗ trên đài không rút ra được!

Đào kép hoang mang, không nghĩ kiếp này, có thể gặp người thần bí như vậy!

Những ẩn sĩ kia tựa hồ gọi về phòng ngự hơn, không bằng hần nhân cơ hội này chạy đi!

Chỉ một thoáng, đào kép kia sáng lạn cười, mặt nạ trên mặt hần giống như thiên biến vạn hóa, khi thì là màu lam văn nhã, khi thì là màu đỏ dữ tợn, lúc lại vàng chói lọi xinh đẹp, lúc thì trắng nõn trang nhã, hần xé tầng tầng áo bào ra, tất cả áo bào tạo nên màn đen cực lớn bao lấy hần. Các ẩn sĩ tầm mắt bị ngăn trở, nhìn không rõ hành động của người bên trong.

“Thật không hổ là quỷ diện hoạn quan a!” Lâm Phượng Âm cười giễu một tiếng, ra lệnh, “Hoạn quan đại nhân hình như cho rằng các ngươi chỉ phòng chứ không đánh đây, để cho hắn biết một chút chết cũng yên lòng.”

“Đại!” Các ả sĩ trầm miệng một lời, bọn họ bắt lấy váy bên hông, kéo ra một thanh nhuyễn kiếm! Thân kiếm so với các binh khí khác rất nhỏ, giống như một sợi dây, ép mỏng mềm dẻo như rắn, mùi cây kiếm xuất hiện, bay quét ngang trời, chém vào màn đen!

Cuối cùng bọn họ bước lên, xuất kiếm! Màn đen kia giống như con nhím đầy gai, như mất đi sinh mạng chán nản rơi xuống.

Một tiếng kêu từ cổ họng. Trên đất là một thi thể gầy yếu, vết kiếm trên người đếm không hết, giới tính nam, nhưng không có tôn căn.

Lâm Phượng Âm lúc này than nhẹ một tiếng đi tới trước, tay áo che mũi lại, giống như không quen mùi máu tươi. Trong mắt hắn mang theo khinh miệt, cười nói, “Một hoạn quan, cư nhiên làm đào kép, đào kép bắt nam bắt nữ cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác nổi giận cho giặc về đường cho hươu chạy, cho rằng Lâm gia ta hèn yếu vô năng sao?”

Một ả sĩ thu lại nhuyễn kiếm cúi người hỏi, “Công tử, xử trí như thế nào?”

Lâm Phượng Âm nhún mày nói, “Để lại đây đi, người gõ mõ cầm canh nhìn thấy sẽ tự la nhặt xác.”

“Vâng!”

Hắn hơi gợn tay lên nói, “Trở về đi thôi.”

Mười ả sĩ ôm quyền chấp tay thi lễ, bỗng chốc biến mất không thấy.

**

Ngao ngao ——!

Một tiếng gào khiến chân mày Lâm Triều Hi nhảy dựng, đây là quỷ khóc hay sói tru?

Lâm Đường Hoa nghiêng đầu nói, “Đại ca, có phải Ma Diễn đói bụng hay không?”

Lâm Thành Trác nhún mày lắc đầu, “Ta buổi chiều đã cho nó ăn, hẳn là ngươi thấy mùi máu tươi nổi lên cảnh giác.”

“Ma Diễn thật là có linh tính, cũng không hổ đại ca yêu thương nó như vậy. Nhớ ngày đó bị năm con báo nhỏ bao vây, thiếu chút nữa liền mất mạng, may mắn được ngươi cứu, hôm nay trung thành đối với ngươi cũng coi như là duyên phận.”

“Ta đi xem nó một chút, nếu không nó sẽ vẫn kêu.” Lâm Thành Trác nói xong đứng dậy, xoay người muốn đi, Lâm Đường Hoa cũng khẽ mỉm cười ý cáo biệt.

Lâm Triều Hi lúc này mới nhớ ra “Ma Diễn” nghe hết sức quen tai là ai, không phải là quỷ ngao độc nhất vô nhị kia sao?!

“Ta cũng đi!” Nàng không tự chủ thốt lên. Nơi này tối nay náo loạn như vậy mà còn muốn ngủ, không bằng theo bọn hắn náo nhiệt một chút, cũng coi như tăng thêm kiến thức.

Lâm Thành Trác dừng lại, sao đó gật đầu nói, “Hảo.”

Theo sát hai người kia qua tiền viện rồi hậu viện, nàng một đường cẩn thận nhìn quanh để tránh mìn tai vạ.

“Ma Diễn nhốt ở kia à? Tại sao bình thường ta rất ít thấy nó?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng mới phát hiện mình vô ý, Lâm gia chủ mẫu sao có thể không biết chó nhốt ở kia? Nàng sao đó lại giải thích, “Nuơng tuổi đã lớn, trí nhớ cũng ngày càng kém, ài!”

Hai người kia không để tâm, đi vài bước, Lâm Đường Hoa quay lại cười nói, “Đến.”

Lâm Triều Hi nhìn lại, đó không phải là hồ Bích Thủy ở hậu viện Lâm gia sao? Nhưng nhìn bốn phía đều trơ trụi, ngoài nước ra, không hề thấy phòng ốc? Nhưng tiếng chó sủa không dứt lại càng ngày càng nhỏ, tựa hồ từ xa truyền đến như có như không.

“Ma Diễn đâu?” Lâm Triều Hi kinh ngạc hỏi.

“Ở dưới nước.” Dứt lời, bùm một tiếng, Lâm Thành Trác đã nhảy vào trong hồ, một trận rung động dâng lên, sau đó liền không thấy bóng dáng.

Lâm Triều Hi sợ hết hồn, lúc này Lâm Đường Hoa cũng tiến lên cười hỏi, “Nuơng, kỹ năng bơi của ngài thế nào?”

“A a a, ta, ta. . . . Bình thường. . . . Rất bình thường. . . . Ta không đi.” Nàng nói xong từng bước lui về phía sau, lại đập phải một hòn đá, gương nanh múa vuốt ngẩng ngửa ra sau, Lâm Đường Hoa kịp thời ôm lấy eo nàng, tóc đen chạm vào gò má nàng, lan hương từ người hắn, tuấn nhan như ngọc, trong màn đêm càng thêm rõ ràng.

“Có lẽ, Ma Diễm cũng nhớ ngài, không bằng đi cùng.” Nói xong, hắn ôm lấy nàng, lặn xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phượng hoàng rơi xuống nước không bằng gà

Hồng rồi hồng rồi, dịch dung xuống nước sẽ chảy hết!

Lâm Triều Hi ở trong nước ra sức đạp, may mà bóng đêm bao trùm, dưới nước tuy có ánh trăng chiếu rọi nhưng không thể thấy rõ dung nhan đôi phượng. Lâm Triều Hi giãy dụa không ngừng, ra sức đẩy tay Lâm Đường Hoa ra, đáng tiếc đôi ngọc thủ giờ phút này thực sự giống như “ngọc”, đẩy thế nào cũng không lay chuyển.

Thở ra hai cái bong bóng nước, uống một ngụm nước, Lâm Triều Hi thở không thông liền bắt đầu ho khan, ho khan một cái liền khiến nước hồ tràn vào phế quản.

Trời đất mù mịt, hồ nước ánh sáng mờ mờ dập dờn, thủy tảo trong hồ nước dường như cũng chào đón nàng, mí mắt nàng đau xót, tay Lâm Đường Hoa cũng dần thả lỏng, chẳng lẽ hắn bất thành linh chết đuối?

Hai cánh hoa mềm mại dán lên môi, sau đó mùi u lan thoang thoang truyền vào miệng, đó là đường khí, là bảo bối thư tâm lưu thông máu. Nàng không tự chủ bám lấy cổ người nọ, đối với “bình đường khí” cứu mạng tham lam đòi lấy.

Hơi mát từ hồ nước phát qua, bốn cánh môi ẩm áp trần trọc quần giao, đầu tiên là truyền khí u lan, sau đó là cuộc chiến của hai lưỡi, lưỡi linh hoạt đảo, hắn ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, càng ngày càng gấp, nàng bầu vú cổ hủ, hai tay vuốt nhẹ, tóc đen ẩm ướt cũng sâu triền miên phiêu diêu trong nước, hai thân hình kề sát, nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, dường như hô hấp cũng trì hoãn, lửa mạnh thiêu đốt là khi hai chân nàng quần lên eo hắn, giống như hai con cá yếu đuối ở trong nước, trình diễn một màn giúp nhau lúc hoạn nạn, tay áo lay động, ở trong nước tạo thành nhiều độ cung. Không nghe thấy phiền muộn thế gian, không nghe thấy tiếng ve kêu, hai người hoàn toàn đắm chìm trong ánh nước mỹ diệu, ướt át ngọt ngào.

Lâm Đường Hoa cười giảo hoạt, đây là lần thứ mấy nàng chủ động ngã vào lòng mình rồi? Nữ tử này tựa hồ không biết dè dặt là gì. Rõ ràng thông khí cho nàng, lại trở thành triền miên trong nước. Nếu không phải đêm khuya nước lạnh đè nén dục hỏa, bản thân chỉ sợ sẽ thật sự bị nữ nhân này khiến khích một phen, cuối cùng chính là bị chiếm tiện nghi rồi còn tự mình chán nản.

Bất quá, mang người xuống nước cũng là việc đã định trước. Hôm nay, chính là thời khắc cởi bỏ mạng che mặt của người, thời buổi rối loạn, không bằng làm chút chuyện lý thú!

Thân tôn Lâm gia thế hệ nào kỹ năng bơi cũng rất tốt, cái gọi là “Bích Thủy hồ hạ Bích Thủy lao”, gia nghiệp to lớn của Lâm gia không chỉ một khu nhà cấp cao đã có thể nói hết, khắp võ lâm, đi tới nơi nào cũng có thể thấy được dòng của Lâm gia, mà khắp võ lâm, trừ bỏ thân nhân Lâm gia có ai biết dưới hồ Bích Thủy còn có một thiên lao thần bí!

Không ngừng lặn xuống dưới, ước chừng khoảng hai ba mươi thước, chợt thấy một ánh sáng vàng ảm ảm, đằng sau sóng nước phía trước tựa hồ có một cửa cổng từ từ mở ra.

Lâm Thành Trác dẫn đầu bơi vào, Lâm Đường Hoa di chuyển, cũng đưa Lâm Triều Hi vào theo. Bọn họ rơi về phía trước, một tiếng ầm vang, miệng cổng đóng, nhưng vẫn có nước hồ tràn vào. Lâm Thành Trác bước đi hối hả, Lâm Đường Hoa khinh công trác tuyệt, ôm Lâm Triều Hi chạy như bay về phía trước, phía cổng phía sau ầm ầm rơi xuống đất, Lâm Triều Hi kinh ngạc nhìn về sau, có hơn mười cửa cổng ngăn trở dòng nước! Mà tốc độ của bọn họ thì giống như cung rời khỏi tên!

“Ồi nương của ta a!” Lâm Triều Hi đặt mông ngồi xuống đất, Lâm Đường Hoa vậy mà không biết thương hoa tiếc ngọc quẳng nàng xuống đất!

“Người!” Lâm Triều Hi giờ tay muốn lên án, lại thấy lớp da trên bàn tay đã bị lột mất! Đôi tay già nua đầy nếp nhăn lại trở nên mềm mại! Trời ạ! Mặt nạ da người đâu? Rơi xuống nước rồi sao?!

Lâm Triều Hi hoảng hốt, không cần nhìn cũng biết mặt nạ da người đã bị lột ra rồi!

Ngao ô!

Tiếng quý ngao tru lên, thanh âm càng thêm đinh tai nhức óc, Lâm Triều Hi bị lổ tai cả người run lên.

Lâm Thành Trác châm nến, khung cảnh sáng lên nhiều. Bạch y của Lâm Đường Hoa mặc dù dính nước, nhưng vẫn không nhiễm bụi bặm, nếu trước kia là thần mặt trắng, thì bây giờ chính là thủy thần! Hạt nước dính trên mặt, khiến cho lông mày càng đậm, khiến mắt phượng càng mờ lung, hắn cúi người, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng trầm ngâm cười nói, “Đa như băng, trắng mịn như sữa, nhẵn như son, hồng hào tinh tế.”

Lâm Triều Hi nghen lời trở mắt nhìn hấn, vì sao hai nhĩ từ này nửa điểm kinh ngạc cũng không có?

Lâm Đường Hoa ngẩng đầu, một đôi mắt ánh nước mùa thu khiến nàng á khẩu không trả lời được, nhưng lúc này lòng Lâm Đường Hoa cũng dao động, nữ tử ngậm nước, bỏ đi mặt nạ rườm rà, dưới ánh nền vàng, lại động lòng người đến như vậy.

Giống như đóa sen thanh tú hé nở trên mặt nước, không trang điểm mà nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, tóc mai tán loạn, nước hồ chảy quét qua mày ngài, mắt sáng như vẽ, răng trắng đều, áo yếm đỏ, tóc đen bóng, khi ngưng ngừng tạo nên một loại kiều mị động lòng, ẩn bên trong đó lại là quật cường kiêu ngạo, hơi cần mẫn, đôi môi hồng phấn, như một quả anh đào phúng phính khiến người mơ màng.

Lâm Triều Hi ôm chí hướng không sợ đánh không sợ chết, ngẩng đầu tức giận nói, “Các ngươi đều thấy rồi! Ta là hàng giả! Các ngươi định thế nào, giao ta đến quan phủ tra xét hay giải quyết riêng?”

Lâm Đường Hoa cảm thấy buồn cười, nữ nhân này lời ra khỏi miệng luôn khác với người bình thường.

“Ngươi chẳng lẽ không biết, người trong võ lâm từ trước đến nay không quan hệ với quan phủ?”

Lâm Triều Hi khần trương nuốt nuốt nước miếng nói, “Vậy ý tứ của ngươi là giải quyết riêng? Ta nói cho ngươi, tự tiện dùng hình là thương thiên hại lý! Khi dễ người nhỏ yếu người người muốn chém! Nữ nhân yếu đuối như ta trời gả không chặt, nếu ta hương tiêu ngọc vẫn thì chính là tổn hại của nhân dân cả nước!!!”

“Nga? Ta còn không biết Tiểu Tịch cô nương thần thông quảng đại như vậy, tựa hồ tất cả mọi người thánh quốc đều đối với ngươi ba phần cung kính, xin hỏi, cô nương là thần thánh phương nào? Là hoàng thân quốc thích hay dòng dõi quý tộc?”

“Ta. . . Ta là thần nữ! Thần nữ biết không?! Chính là đến để giúp Lâm gia các ngươi thống nhất giang hồ!” Lâm Triều Hi ản nói bừa bãi khuếch đại thời phỏng, ta dương đông kích tây 72 phép biến hình xem trích tiền ngươi đối phó thế nào!

Lâm Đường Hoa khẽ nhún mày, tựa hồ đang tự hỏi, sau đó hấn than nhẹ, “Lâm mẫu hơn 20 tuổi, còn chưa bao giờ giết qua loại nào ngoài người, đại ca, ngươi đã giết thần thánh hay chưa?”

Lâm Thành Trác tựa vào một bên mím môi, lắc đầu.

Lâm Triều Hi lui về sau một bước, nhìn trái nhìn phải, căn bản không có đường ra!

“Giết thần sẽ giảm thọ a! Đúng! Sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh bắt đắc kỳ tử tại chỗ! Lâm đại công tử, Lâm nhị công tử, các ngươi hiền ngang phong hoa tuyệt đại, chính là cực phẩm hiếm có của nhân gian a, vì hưng vong của Lâm gia các ngươi nhất định phải làm việc thiện tích đức!”

Lâm Đường Hoa đứng lên, vung tay áo đi tới cạnh Lâm Thành Trác hỏi, “Đại ca, tại sao không đi vào?”

Lâm Thành Trác cau mày, nói, “Ma Diễn hình như không thích nàng.”

Lâm Đường Hoa cười nói, “Ngoài đại ca ra, Ma Diễn ai cũng không thích, tính tình vô cùng ngay thẳng.”

Lâm Triều Hi vội vàng xua tay, tiện thể đứng lên nói, “Ta không đi vào ta không đi vào, nó chán ghét ta, ta cũng sợ nó, tốt nhất là đối phương nhượng bộ, cả đời không qua lại!”

“Thì ra lá gan của Tiểu Tịch cô nương lại nhỏ như vậy, yên tâm, Tiểu Tịch cô nương cùng ta cả đời đã định, ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, chiếc nhẫn kia. . .” (bản cv là chiếc nhẫn, nhưng ta nhớ trước đây là ngọc bội gì gì đấy thì phải)

Lâm Triều Hi liền á khẩu không trả lời được, đây là uy hiếp trắng trợn a!

“Ngươi nói đi, đến tận cùng muốn làm gì ta, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi!”

Lâm Đường Hoa lắc đầu, “Ngươi phải sống tốt, ngươi phải giả mạo cho đến khi tìm được mẫu thân thì thôi.”

Lâm Thành Trác cũng sâu sắc nhìn nàng một cái, không nói, đi đến một chỗ lõm sâu, hấn cảm nên, Lâm Đường Hoa theo sát sau, Lâm Triều Hi cắn chặt răng, bắt đắc dĩ đi theo. Đi xuống thang lầu uốn lượn, ẩm ướt chật hẹp, càng vào sâu tiếng gào thét càng lớn, Lâm Triều Hi run rẩy, một chậu da gà rơi đầy đất, nàng nắm chặt tay áo Lâm Đường Hoa, một khắc cũng không buông, còn vén áo hấn lên rồi chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lâm gia sâu không lường được

Địa lao có thể nói là sâu không thấy đáy, không biết sẽ quanh co đến tận đâu, Lâm Triều Hi mồ hôi lạnh toát toàn thân, màng tai vì tiếng kêu của Ma Diễm mà đau nhức, bước đi cũng trở nên cứng nhắc trì trệ.

“Ai ui!” Nàng căng thẳng quá mức, giẫm hụt lên cầu thang, may mắn ở phía trước có một tấm lưng ấm áp chống đỡ, nàng ngã xuống nằm úp sấp bất động trên đất.

Lâm Đường Hoa bị liên lụy nâng khoeo miệng, thật sự không biết làm gì. Không biết hiện tại bản thân mình bộ dáng chật vật đến mức nào, quần áo tuy rằng đã được hong khô bằng nội lực, nhưng nữ tử này cứ không dứt công kích bất ngờ, quần áo sạch sẽ cũng dính phải rêu cùng nước bẩn, vải dệt bằng phẳng cũng sẽ bị nàng nắm nhần.

“Tiểu Tịch cô nương. . . . .” Lâm Đường Hoa bắt đầu gọi nàng.

Không đứng dậy, nhất định không đứng dậy, trừ khi ngươi công cô này đi! Vai mỹ nhân a, thật thom. . . .

“Ma Diễm hình như rất không thích Tiểu Tịch cô nương,” Lâm Đường Hoa thở dài, Lâm Triều Hi chớp mắt mấy cái, khuôn mặt dán sau lưng người nào đó ngẩng lên.

“Thế nhưng điểm này cũng không thể tránh được, Tiểu Tịch cô nương vốn không phải người của Lâm gia, ài!” Lâm Triều Hi lại nhích thêm một chút. . . .

“Không biết bây giờ mẫu thân của ta thế nào, Tiểu Tịch cô nương tuy là thể tử mà ta đã định cả đời, nhưng làm hại đến Lâm gia ta, chẳng lẽ có một ngày ta phải vì đại nghĩa diệt thân sao. . . .” Lâm Đường Hoa nói, giọng điệu toát ra mâu thuẫn cùng thất vọng. Lâm Triều Hi vươn tay giúp hẩn vén áo lên, triệt để giữ khoảng cách với hẩn.

“Lâm nhị công tử yên tâm yên tâm, tiểu nữ tử ta nhất định ngoan ngoãn, để đền bù lòng tham nhất thời của ta, các ngươi bảo gì ta đều nghe.”

Rốt cuộc, đường phía trước đã sáng rõ, ánh sáng thanh linh ập tới khiến Lâm Triều Hi sững sờ một chút, đối với cảnh tượng trước mắt không thể tin được, trở mắt đứng nhìn.

Đây không phải là địa lao sao? Vì sao lại là kho bạc?

Toàn bộ thứ ánh vàng rực rỡ được xếp ngăn nắp đều là vàng sao?

Tường vàng sàn vàng, đồng lớn vàng thoi, ở địa lao dưới nước to như một tòa thành, nhìn trái nhìn phải, giống như địa phủ vĩnh viễn nhìn không thấu, diện tích phủ Lâm gia rất rộng, chẳng lẽ ở dưới đất đều là chỗ giấu vàng?

Nàng không tự chủ đi lên phía trước, sững sờ cầm lên thỏi vàng, có mấy thỏi bị rơi xuống vang thành tiếng, bước trên của nàng giống như nặng ngàn cân, quay lại kinh ngạc hỏi, “Nơi này không phải để giam giữ phạm nhân sao?”

Bạch y của Lâm Đường Hoa không hề bị nhiễm ánh vàng xa xỉ, ánh sáng ấy phản xạ trong con ngươi hẩn, một loại lạnh nhạt bình tĩnh coi như không, khoeo miệng hẩn khẽ nâng nói, “Lâm gia là thế gia giang hồ, không phải là phủ triều đình, giam giữ tội phạm làm gì?”

“Vậy cũng sẽ có kẻ địch chứ?”

“Kẻ địch?” Lâm Thành Hoa nhìn Lâm Thành Trác, cười nói, “Kẻ địch của Lâm gia, không có khả năng sống sót.”

Lâm Triều Hi cảm giác trong ánh mắt ôn nhuận kia lộ ra sự hứng thú, giống như kho bạc dưới mảnh đất này, hay như hồ nước trầm tĩnh ở dưới là sóng ngầm mãnh liệt, có lẽ mới là Lâm Đường Hoa chân chính? Nhưng lãnh ý lướt qua giây lát trong con ngươi sáng ngời khiến cho Lâm Triều Hi hoài nghi có phải là mình ảo giác hay không, có lẽ trích tiên vốn lạnh nhạt xuất trần như vậy, hay nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

“Lâm gia lại có tiền như vậy, so với ta chứng kiến còn giàu có hơn. . . .” Đầu ngón tay nàng lướt qua châu bảo, kinh ngạc líu rú.

Ngao ngao ngao!

Tay nàng run lên, vội vàng chạy ra sau Lâm Đường Hoa, khuôn mặt lạnh băng của Lâm Thành Trác cũng dụ đi, không biết là thấy Ma Diễm hay vì thấy bộ dạng 囧 của người nào đó.

“Ma Diễm!” Lâm Thành Trác tiến lên một bước gọi.

Một bóng đen nhanh chóng bay ra từ phía sau núi vàng, thân hình nó cường tráng, giống như cười mây đập gió mà đến, theo đó là một tiếng kêu gào như có thể xuyên núi, thứ màu đen tròn tròn nhào vào lòng Lâm Thành Trác, như sự ôm ấp của một con gấu đen.

Lâm Triều Hi nắm lấy vai Lâm Đường Hoa, thò đầu ra nhìn.

Về mặt nghiêm túc muốn đời lạnh như băng của Lâm Thành Trác hiện lên sự nhu hòa ít thấy, nụ cười kéo dài không tan, giống như ánh mây tràn khỏi núi

tuyệt. Khóe môi hân hoi cong, chuyên chú vuốt ve bộ lông của Ma Diễm, quỳ một gối xuống đất, lưng thẳng tắp, khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn mê người. Hai chân Ma Diễm gượng đứng thẳng, đầu lười liếm lòng bàn tay hắn, trong lòng bàn tay kia vẫn còn vết thương phỉếm máu, ánh mắt đại gia hóa kia như quả nho giữa hè, mắt màu tím đen tròn căng, tựa hồ đang vô cùng đau lòng vì chủ nhân bị thương, tiếng kêu của nó không tê tâm liệt phế như ngày thường, mà lại ô ô giống như con chó nhỏ mới sinh, vóc người tuy lớn nhưng tính hoang dã giảm đi không ít.

Lâm Triều Hi nhìn đến mê mẩn, bất tri bất giác đặt cằm trên vai Lâm Đường Hoa, không hề chú ý người nọ trong nháy mắt sững sờ.

Vì sao, Lâm Thành Trác giờ phút này mơ hồ lộ ra cô đơn, người kiên cường như vậy cũng sẽ nhạy cảm, giống như trên đời này chỉ có ngao khuyển (chó ngao) hiểu hân đau tiếc hân, nếu như có thể rời xa giang hồ gió tanh mưa máu giết chóc tranh đoạt, hân sẽ không còn là người thừa kế Lâm gia Lâm đại công tử Lâm Thành Trác?

Nhẹ nhàng, yên tĩnh, loáng thoáng có tiếng nước truyền đến, một buồng ánh sáng vàng nhạt óng ánh làm người âm áp, cả thân lẫn tâm đều hơi lạnh xuống.

Lâm Phượng Âm cả người ẩm ướt đi xuống nhìn thấy Tiểu Tích và nhị ca dựa vào nhau, nàng dán vào lưng hắn, mà nhị ca lại mặc cho nàng tựa vào, bóng lưng hai người vô cùng thân mật, không biết vì sao, hân có chút ghen tuông, hừ nhẹ một tiếng cắt ngang yên tĩnh trong buồng.

“Đại ca nhị ca, ta đã trở về.”

Lâm Triều Hi lúc này mới quay đầu nhìn hân, Lâm Phượng Âm tuy toàn thân ướt đầm nhưng cũng có ý vị mỹ nhân, khuôn ngực trắng nõn lộ ra khiến người mơ màng, tóc dài phân tán có sợi quấn ở cổ, có sợi buông xuống, có sợi dán trên hai má, thoát nhìn âm nhu tuyệt thế, khóe miệng bên trái khẽ nhếch, mắt phượng đào hoa hẹp dài hấp dẫn, giờ phút này hân tựa vào tường tuyết đẹp như hoa lê thắm mưa, bàn tay thon dài như ngọc đang nắm nghĩa thứ gì đó, nghiêng mắt, nhìn nàng lại làm như đang nhìn chỗ khác, giống như đang trầm tư, lại như đang dưỡng thần nghỉ ngơi, thật sự là tiêu thụ lười nhác yêu mị!

Lâm Đường Hoa cũng hồi thần, cười nhẹ nói, “Là ân sĩ của ngươi lại ra tay, hay là hoạn quan quý diện kia quá yếu?”

Lâm Phượng Âm bật cười nói, “Thái giám bắt nam bắt nữ thì làm được cái gì, thế nhưng trên giang hồ hân lại có chút danh tiếng, lần này mới biết ngay cả một kích cũng không chịu được.”

Lâm Thành Trác đứng lên, Ma Diễm ngoan ngoãn đứng một bên, nhưng lại dữ tợn nhe răng trợn mắt với Lâm Triều Hi, nàng lại chạy lên đứng cạnh Lâm Phượng Âm để lánh nạn.

Lâm Thành Trác nhìn nàng một cái, nói với Lâm Phượng Âm, “Người này dù sao cũng là người triều đình, trên giang hồ phần đông là võ lâm thế gia, kì lạ là hân chỉ là một hoạn quan, võ công dù không nhất thiết phải cực tốt, nhưng thế lực lại không thể khinh thường. Ta chỉ nghĩ không thông, hân làm sao lại có quan hệ với người trong tộc Thánh nữ, còn bán mạng cho bọn họ. . . .”

Lâm Phượng Âm ném vật đang cầm trong tay ngắm nghĩa tới nói, “Đây là sáo làm bằng ngà voi, ta kiểm tra qua thi thể của hân, trên người có dấu hiệu kia, hân là người tộc Thánh nữ.”

Lâm Thành Trác nhú mày, “Hân đúng là người tộc Thánh nữ?” Trầm ngâm một hồi mới sáng tỏ, “Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, ẩn thân trong cung đình nhiều năm nhưng không hề để lại manh mối, xem ra người này vô cùng cẩn thận.”

Lâm Phượng Âm cười nhạo hừ nói, “Chính vì rất cẩn thận, võ công đã theo đường nào thì không chịu thay đổi, ở trong cung hầu hạ hoàng thân quốc thích hơn mười năm, dân chúng cũng không thêm để vào mắt, khinh địch tất sẽ bại, hân vì lý do này mà chết.”

Lâm Triều Hi nghe không hiểu, chỉ tiếp lời nói, “Lâm gia không phải dân chúng bình thường, rõ ràng là phú hào đệ nhất. Phú khả địch quốc có quyền có thế, chính quyền này chẳng lẽ bỗng chốc có thể sụp đổ?”

Lời vừa nói ra, Lâm Thành Trác im lặng, ánh mắt Ma Diễm lại nguy hiểm như người phán xét, Lâm Đường Hoa vẫn vẫn đạm phong khinh nhìn nàng cười nhẹ, trong mắt tràn ngập thần sắc mà người không hiểu, Lâm Phượng Âm nhìn người nói không có chừng mực bên cạnh, không tự giác vươn tay vỗ vỗ đầu nàng, cười nói, “Nha đầu, ngươi thật đáng yêu.”

Một câu này vô cùng sủng nịnh, nàng như ngã vào chiếc giường đệm hàng ngàn bông vải mà bật lên bật xuống, trong mắt phượng của mỹ nhân tràn ngập tình ý dạt dào, đây gọi là quyến rũ? Nhưng so với quyến rũ còn mê tâm hơn, là một loại sức quyến rũ, sức quyến rũ làm nàng bình tĩnh. Một câu “Nha đầu”, làm nàng tâm an, nàng giống như một con chó nhỏ lang thang tìm được một chủ nhân cho nàng ăn thật nhiều xương, vẫy đuôi mừng chủ mà không phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, chủ nhân sẽ đối với nàng thật tốt. Một câu “Đáng yêu”, tựa hồ không phải lời nói của một kẻ phong lưu hoa tâm, hân không phải dùng “Ngươi thật đẹp, thật gọi cảm, thực làm ta ***” để hình dung một nữ nhân sao? Nhưng câu này, lại giống như người yêu nhau sẽ nói, mang theo chút xúc động, khiến lòng nàng liền mềm nhũn.

Lâm Đường Hoa nhìn hai người đắm đuối đưa tình, tay hân còn đặt trên đầu nàng, chậm rãi nhẹ lướt xuống dưới, muốn vuốt ve gương mặt nàng, mà nàng hơi chu môi anh đào nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm hân, giống như thiếu nữ vô tri hoàn toàn đắm chìm trong bể tình.

“Tiểu Tích cô nương.” Lâm Đường Hoa bỗng nhiên gọi nàng, nàng thân nhiên quay đầu, tựa hồ không hề xoay người lại, nhìn đến Lâm Đường Hoa thì nhú mày, khóe miệng hơi nhếch rồi hạ xuống, nàng chớp mắt hỏi, “Có chuyện gì?”

Lâm Đường Hoa nhìn Lâm Phượng Âm khẳng định, tay hân ngừng giữa không trung, ánh mắt không hề dời đi, hân chẳng lẽ đã thật sự động tình?

“Tiểu Tịch cô nương, sau này, người vẫn là chủ mẫu Lâm gia, ba chúng ta tận lực giúp đỡ người, cho đến khi tìm được mẫu thân mới thôi, đây là nghĩa vụ của người.” Nụ cười của hắn mang theo chút giảo hoạt, hơi cúi đầu tỏ vẻ lễ độ, Lâm Triều Hi lại cảm thấy mình sắp bị ba thần giữ cửa khổng chế chặt chẽ.

Lâm Thành Trác nắm chặt lấy chiếc áo làm bằng ngà voi nói, “Ngài mai chúng ta đến Kiều phủ.”

Lâm Phượng Âm nhún mày, “Cùng nhau?”

Lâm Thành Trác gật gù đầu, “Làm to chuyện để gây chú ý, cho thấy Lâm gia làm việc quang minh chính đại trừ hại cho vô lâm. Bứt dây động rừng là vì muốn lộ ra dấu vết của kẻ làm chủ phía sau, một mũi tên trúng hai con chim.”

Ma Diễm bên cạnh tựa hồ vô cùng hưng phấn, ngoa ngoa một tiếng nhưng răng nanh lại rụng ra, cười so với khóc còn khó coi hơn, nó tròn mắt nhìn Lâm Triều Hi, giống như khinh bỉ chỉ số thông minh của nàng còn không bằng mình.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kiều gia đưa tang không thuận lợi

Ngày Kiều gia đưa tang, sáng sớm tinh mơ đã chiếu rọi vang trời, từng đợt gào khóc thảm thiết.

Kiều Dần một giọt nước mắt cũng không có, nhưng khuôn mặt u sầu ảm đạm, khi đi ngang qua các dân chúng đều đồng cảm cho rằng đứa con hiếu thuận này buồn bã tích tụ, hẳn lúc này đang thăng quan tiến chức thuận lợi, ra lệnh mọi người thay hắn khóc vang, khóc ra khí thế rung trời, coi như chính hắn đưa tiễn người cha chết uất ức này.

Những nhà có danh ở thành Hoa Châu đều tới tiễn đưa, Lâm gia đứng mũi chịu sào, nhưng lại đến tay không, khiến mọi người khóc thút thít.

Lâm Triều Hi bị ba nhi tử bắt đứng ở phía trước, Lâm Thành Trác đứng sau lưng nàng, chỉ cần xoay người rút cổ làm mất thể diện hắn liền bắn ra chuỗi kiếm điểm huyết làm nàng khó chịu, đã trải qua một lần ngã một lần khôn ra, lúc này vẻ mặt nàng nghiêm túc không giận mà uy, cả người đứng thẳng, trên khuôn mặt già nua là một đôi mắt lấp lánh như sao, khi quan tài ra khỏi cửa khê nhú mày, bước chân không khỏi lui về phía sau một chút.

Lâm Thành Trác cau mày, không biết có nên nhắc nhở nàng hay không, Lâm Phượng Âm lắc đầu cười, giữ chặt tay Lâm Thành Trác. Hắn biết nữ nhân này sợ thi thể, huống hồ còn chứng kiến Kiều lão gia chết thê thảm nên trong lòng sẽ có bóng ma, vì thế hắn đưa tay ra, vuốt nhẹ bàn tay đang run của nàng.

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp truyền đến, lòng của nàng an ổn hơn, không cần quay đầu lại cũng biết đôi tay này là của ai, ngón tay thon dài mềm mại không xương, móng tay ngắn tròn trịa, nàng thích nắm chặt ngón tay út của hắn, giống như đang nghịch đồ chơi, dưới tay áo hai đôi tay đùa giỡn, ít ai chú ý đến sự vuốt ve nho nhỏ ấy, ngoại trừ Lâm Thành Trác và Lâm Đường Hoa.

Kiều Dần đi sau đội kiêng quan tài, thờ dài cúi đầu chào hỏi mọi người, thấy người Lâm gia mặt lạnh nghiêm nghị bỗng nhiên đứng thẳng.

Lâm Phượng Âm nhéo nàng, Lâm Triều Hi khụ khụ hai tiếng rồi gần từng chữ nói ra lí do trước đó bọn họ đã chuẩn bị: “Ha ha ha, Lâm gia đến đây chúc mừng.”

Hai chữ chúc mừng nói rất nặng, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngày đưa tang còn chúc mừng cái gì?

Kiều Dần nhếch miệng cười nói, “Lâm chủ mẫu nói chuyện hơi bất kính thì phải, Kiều gia ta tuy rằng không bì kịp đại nghiệp của Lâm gia, nhưng ở thành Hoa Châu cũng là chủ một phương, huống hồ tương giao với Lâm gia khá tốt. Hôm nay là ngày đưa tang cha ta, ngài lại tới chúc mừng, chẳng lẽ thấy cha ta chết oan nên vui vẻ sao?”

Quả nhiên nói năng khí phách, mui phần chính nghĩa!

Lâm Triều Hi cười nói, “Không phải vậy, bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân [1], Trường Giang sóng sau đê sóng trước, lão gia qua đời, Kiều thiếu chủ chính là chủ mới của Kiều gia, chẳng phải quá vui ư?!”

[1] Bên cạnh cây bệnh có rất nhiều cây tươi tốt.

Kiều Dần thấy người tới không có ý tốt, lạnh giọng nói, “Tang phụ đau buồn, đau trong lòng ta, hư danh này đâu có thể so với việc phụng dưỡng cha mẹ! Chẳng lẽ Lâm chủ mẫu chết, ba vị công tử Lâm gia cũng vui mừng?”

Lâm Triều Hi bĩu môi, biểu cảm này xuất hiện ở một lão bà không khỏi có chút hoạt bát, nàng ngẩng đầu hơi do dự nói, “Vây thật xấu, ta có ba nhi tử,

vậy thì phải đánh nhau đầu rơi máu chảy. Nhưng Kiều công tử lại thuận lợi, đại nương nhị nương vừa mới qua đời, hiện tại phụ thân cũng không có, người cũng không có huynh đệ mà phải tranh đoạt, địa vị cao quý đạt được dễ như lật bàn tay!”

“Hừ, Kiều Dần ta sao có thể là người ham phú quý địa vị như vậy, Lâm gia hôm nay tựa hồ có ý chế nhạo, xin đừng trách Kiều Dần còn trẻ không hiểu chuyện, nếu không thật lòng muốn tiền đưa cha ta, xin rời đi!”

Lâm Triều Hi vội vàng xua tay, nói, “Kiều thiếu chủ sao câu kinh như vậy?” Nàng thu lại nụ cười lạnh giọng nói, “Hôm nay ta vì bạn cũ Kiều lão gia đòi lại công bằng, Kiều Dần trăm phương ngàn kế, giết cha đoạt vị, mất trí, đạo trời khó tha!”

Mọi người ồ lên, tiếng nghị luận ồn ào. Hạ nhân bên quan tài cũng không biết làm sao, ngay cả tiếng kèn tiếng chiêng trống cũng dần dần ngừng lại, gió thu hiu quạnh thổi qua, không khí nhất thời lạnh ngắt.

Ở tầng cao của một lầu lầu cách Kiều gia không xa, Thu Vô Cốt ngồi ở gần cửa sổ nhà gian thường rượu, ánh mắt lạnh lùng, ngón tay cầm chén rượu bỗng tăng thêm lực.

“Công tử.” Ngọc Hoàn chào, Thu Vô Cốt gật đầu cho phép nàng ngồi xuống.

Nàng theo mắt hần nhìn qua, Lâm chủ mẫu và ba công tử Lâm gia?

“Bọn họ. . . .” Ngọc Hoàn kinh ngạc thờ dài.

Thu Vô Cốt lắc lắc rượu trong tay, ánh mắt như nhìn về phương xa lại như nhìn về cửa lớn Kiều gia, nói, “So với tướng tượng của ta còn nhanh hơn, xem ra hiệu suất làm việc của Lâm gia vô cùng nhanh!”

Ngọc Hoàn khẽ nhủ mảy, nói, “Quý diện hoạn quan bị Lâm tam công tử giết, nhưng, không phải là tự hần. Trên thi thể có mấy ngàn vết kiếm, nông sâu không đồng nhất, cũng không chỉ do một người, vết kiếm đâm vào ít có máu chảy ra, có thể thấy được sức vùng vẫy của người đó, thủ thế cầm kiếm ổn định, không phải là kiếm khách bình thường.”

Thu Vô Cốt để ly rượu xuống, một con chim sẻ bỗng nhiên bay từ cửa sổ vào, không có mắt đậu trên vai hần, trong nháy mắt liền ngã xuống, cánh chim ôm lấy cơ thể cứng ngắc.

Ngọc Hoàn nhìn con chim sẻ chết không lí do ở dưới đất, nhủ mảy hỏi, “Công tử, thân thể của ngài không phù hợp tu luyện thánh tuyệt hàn công đệ cửu trọng, chủ nhân đã nói. . . .”

Thu Vô Cốt ngược mắt nhìn nàng, nàng không tự giác im bật.

“Ngọc Hoàn.” Hần nói, “Chỉ có trở nên mạnh hơn, mới không phải chịu nhục. Đạo lý này, nhiều năm trước ta đã nói với người.”

Ngọc Hoàn cắn môi, gật đầu nói, “Vâng!”

Thu Vô Cốt dường như hơi mệt mỏi, tựa vào ghế nhắm mắt nói, “Không có Kiều gia cũng được, ta không thích Kiều Dần động chân động tay với người. Huống hồ, tự đánh gãy một đoạn xương sườn, so với bọn họ tưởng còn khó hơn. Người đi giúp bọn họ đi.”

Lâm gia Kiều gia giằng co, không khí vô cùng căng thẳng.

Mọi người ít có cơ hội thấy ba công tử Lâm gia cùng xuất hiện, có thể nói là hào hoa phong nhã cương nhu kết hợp, làm người ta không thể dời mắt. Giờ phút này lại có Lâm gia chủ mẫu nổi danh võ lâm, khí thế áp đảo, Kiều gia thoát nhìn thế đơn lực bạc không thể địch nổi.

Kiều Dần tức giận, chất vấn, “Các người có chứng cứ gì nói ta soán vị đoạt quyền, chuyện giết cha là do các người bịa đặt!”

“Hi hi. . . .” Trong đám người vang lên một tiếng cười duyên, Ngọc Hoàn mặc váy xanh biếc đi ra, thành Hoa Châu không ai không biết yêu cơ tuyệt sắc này, nhưng khi thấy nàng tại đây lại cảm thấy kì quái.

Nghi hoặc trong mắt Kiều Dần chợt lóe rồi biến mất, Lâm Phượng Âm thì nhếch miệng xem diễn.

“Tuy rằng Kiều Dần thật sự giết cha, nhưng chúng ta không có bằng chứng để thuyết phục mọi người.”

“Đại ca, người không cần quan tâm, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người làm chứng.”

“A, tam đệ nói không sai. Có một số người hần rất vui vẻ nhìn Lâm gia và dòng nhánh Lâm gia cắn xé nhau.”

Đây là thành quả thảo luận hôm qua của bọn họ, Ngọc Hoàn tới đúng lúc, chính là bằng chứng tốt nhất.

Ngọc Hoàn dừng bước, cung kính khom người chào Lâm Triều Hi, lại kiêu mị cười với người quen là Lâm Phượng Âm đứng sau lưng nàng, sau đó chào mọi người, nói, “Kiều lão gia là do Kiều công tử giết, hần viết thư nói với ta, đây này.”

Nàng cười duyên đưa thư cho người bên cạnh, nhóm người bắt đầu nháo nhác xem, có đại hần thì thầm: Ngọc Hoàn thân mến, ta đã giết phụ thân để lấy vị trí này, sau này ta là thiếu chủ Kiều gia, sẽ mang thật nhiều lễ vật đến đón nàng vào cửa, luôn nhớ nhung nàng, không thể say giấc, lòng ta sáng tỏ như

ánh trắng trên cao, nàng có cảm thấy. . . .

Sau khi đọc, trong đám người có tiếng cười nhạo, đại hán đỏ mặt không đọc tiếp nữa, Kiều Dần tức giận, Ngọc Hoàn che mặt thẹn thùng.

Có người hỏi, “Ngọc Hoàn cô nương, đây chính là phu quân sau này của ngươi, nếu hán thuyền đắm không phải cô cũng chìm?”

Ngọc Hoàn lườm hán nói, “Ngọc Hoàn ta cũng không qua đêm với người, bán nghệ không bán thân, qua tay nhiều người ở thanh lâu không phải cuộc sống của ta, con đường êm ả nếu bị xáo trộn không phải sẽ rất buồn bức? Ta tự cho là thanh cao, sao có thể cam nguyện làm thiếp, không bằng một thân một mình tự do tự tại trong thành Hoa Châu. Huống hồ, bất hiếu bất nghĩa giết cha, người người đều tru.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khi không bay tới Hồng Môn Yến

Kiều Dần tuyệt đối không nghĩ rằng đồng minh sẽ bán đứng mình, giờ phút này đối diện với ánh mắt miệt thị của mọi người, hán đã vô cùng tức giận, không nói hai lời liền ra tay đánh về phía Lâm Triều Hi.

Ngọc Hoàn sớm biết tính cách nóng nảy của hán, người như vậy nghĩ cái gì thì làm cái đấy, tùy tiện nói hai ba câu là có thể làm dấy lên lửa giận của hán, vì vậy nàng hiện tại đang núp ở chỗ an toàn xem bọn họ đánh nhau.

Một quyền vung tới, Lâm Triều Hi vì bảo toàn mặt mũi Lâm gia nên không ôm đầu chạy trốn, Lâm Phượng Âm ở sau đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng mình, sau đó nghiêng người xoay tròn, nhấc chân đá vào bụng Kiều Dần.

Kiều Dần lùi lại hai bước, hoảng hốt thấy trước mặt tối sầm, khí lạnh đánh úp lại, ép xuống nội lực mà hán vừa khởi xướng.

Vô án quyền của Lâm Thành Trác đã vung tới, hán không nghĩ rằng Kiều Dần sẽ trực tiếp công kích nàng nên chậm nửa nhịp, nhưng nếu có ý đồ làm nàng bị thương, hán tuyệt đối không cho phép!

Rất ít người thấy qua Lâm Thành Trác sử dụng vô án quyền, ít có người đáng để hán sử dụng Lâm gia tuyệt học, huống chi là hạng người võ công bình thường như Kiều Dần, nhưng vì hán tức giận mà đánh ra một quyền phong cuồng (gió rít), một quyền vân tán (mây tan), một quyền thạch liệt (đá vỡ), đều là mười thành nội lực, bình thường chỉ cần sử dụng một quyền cũng có thể chấn động tâm phách của mọi người, thế nhưng hôm nay hán lại sử dụng cả ba quyền, nội lực tràn đầy, khiến không khí xung quanh ngưng kết, mọi người từng bước lùi về sau, sợ bị sát khí nồng đậm kia gây thương tích.

Kiều Dần cảm thấy trước mắt một màn tối đen, bầu trời và mặt đất hỗn độn cùng một chỗ. Ba quyền kia liên tiếp đánh vào ngực, khiến hán không thể đánh trả cũng không có sức đánh trả, hán quỵ trên mặt đất học máu không ngừng, ầm một tiếng, đầu hán đập vào quan tài.

Lâm Thành Trác nhanh chóng rút ra Mịch Phượng kiếm, mũi kiếm kề trên động mạch ở cổ hán, từ trên cao nhìn xuống hán ở phía dưới.

Kiều Dần sắc mặt xanh tím, máu tươi loang trên áo bào, tựa vào quan tài không có sức lực nói chuyện.

“Đợi một chút!” Lâm Triều Hi kéo tay áo Lâm Phượng Âm thò đầu ra kêu, thật sự không đành lòng thấy người khác bị đánh thê thảm như vậy, mặc dù vừa rồi Kiều Dần còn muốn giết nàng.

Kiểm của Lâm Thành Trác hơi lùi về sau, Kiều Dần thở hổn hển ngồi xụi lơ bên cạnh quan tài, những người làm còn lại đã sớm bị dọa, chạy tới nơi khác len lén quan sát.

“Thả hán đi, hán bị thương đã nặng lắm rồi, cũng không thể làm chuyện thương thiên hại lý gì nữa đâu. . . .” Lâm Triều Hi mím môi nói.

Kiều Dần nhìn nàng cười gượng nói: “Ngươi không cần giả mù sa mưa. . . Ai chẳng biết chủ mẫu Lâm gia tâm ngoan thủ lạt, ngươi cho rằng địa vị Lâm gia của các ngươi ngồi chắc rồi hả? Ta giết cha, thì đã sao nào? Cũng chỉ là loại bỏ một chương ngại vật mà thôi! Hán không phải cha ta, cũng không xứng làm cha ta!”

Lâm Triều Hi bỗng nhớ đến Kiều lão gia khi xướng diễn, không khỏi thắc mắc, đó thật sự là hán sao? Nghĩ đến cái chết của hán, nàng không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh run, chỉ có thể dựa sát vào người Lâm Phượng Âm tìm ấm áp.

Nàng thở dài một tiếng nói: “Ngươi chẳng phải muốn địa vị cao nhất của Kiều gia sao, mở miệng nói với hán là tốt rồi, sao ngươi biết hán sẽ không cho ngươi chứ?”

Kiều Dần sùng sốt nhưng ngay sau đó lại cười khổ nói: “Trong lòng của hán chỉ có diễn kịch, tất cả đều là diễn kịch, một người trụ cột của gia đình vậy mà đến cả thể tử của mình cũng không có năng lực bảo vệ! Kiều gia ta suy sút đều là lỗi của hán! Hán không quan tâm sinh tử của bất cứ kẻ nào, không

quan tâm cái nhà này, thứ ta muốn, hần không cho được!”

Lâm Triều Hi buông tay ra, nhìn hần mà cảm thấy thương xót: “Kiều Dần, ngươi thử nghĩ xem, hần thật sự ngu ngốc như vậy sao? Kiều gia, dầu gì cũng là một trong bảy thế gia võ lâm, là nhà có tiếng tăm trên đầu ngón tay ở thành Hoa Châu, Kiều lão gia nửa đời dong dẫu danh chấn giang hồ, thật sự là phé vật làm gì cũng sai sao? Ngươi cho rằng những mảnh khoe nhỏ ngươi dùng để giết đại nương nhị nương, hần không tìm được dấu vết gì sao? Kiều Dần, ngươi còn chưa đủ trưởng thành, có câu nói: gừng càng già càng cay. Ngươi làm tất cả chuyện này, Kiều lão gia đều biết hết, giống như chuyện bọn họ đã làm với mẫu thân của ngươi, người chết không thể sống lại, hần không có cách nào truy cứu, oan oan tương báo khi nào mới hết, hần muốn ngươi hiểu rõ đạo lý này, cho nên cố tình giả bộ như không có gì, nhưng thật ra là muốn đền bù và bồi dưỡng ngươi!”

“Ngươi không cần ăn nói lung tung!” Kiều Dần vung tay hô to, sau đó chỉ vào quan tài nói, “Hần? Hần muốn đền bù cho ta? Hần căn bản không biết mình nợ ta cái gì! Mẹ ta khi còn sống đã phải chịu bao nhiêu tủi nhục, hai mươi năm nay ta từng giờ từng phút đều muốn đòi lại gấp ngàn lần!” Hần kịch liệt ho ra máu, nói đứt quãng: “Được làm vua thua làm giặc, các ngươi không cần giả vờ lương thiện làm gì, cho dù ta chết, cũng muốn hần không được chết từ tế!”

Không có ai biết lực lượng mạnh mẽ kia từ đâu mà đến, dường như nó mang theo thứ gọi là thù hận, khắc sâu mà dữ dội.

Kiều Dần đã hoàn toàn kiệt sức, nhưng chính ma niệm cuồng dại đã khiến hần gắng sức làm ra chuyện điên cuồng cuối cùng.

Lửa lớn dấy lên hùng hực, ở trước cửa lớn Kiều gia như có mấy chục con hỏa long vĩ đại đang nhảy múa, quan tài gỗ phát ra tiếng đom đóm, kèm theo là tiếng cười điên cuồng của Kiều Dần, tiếng cười đó làm cho người ta cảm thấy rợn tóc gáy, rồi lại thấy thương cảm.

Quan tài được vẩy một lượng lớn rượu vàng, một chút lửa cũng có thể gây cháy lan, ân oán Kiều gia bị thiêu cháy trong đại hỏa, bùng lên rồi tan biến.

“Cuối cùng, hần vẫn không tha thứ cho cha hần, cũng không buông tha chính mình.” Lâm Triều Hi ngẩng nhìn ngọn lửa, lòng bàn tay túa ra mồ hôi, Lâm Phụng Âm nắm lấy tay của nàng, nói: “Nếu chấp niệm ăn sâu bén rễ, cho dù phong ba bão tố cũng không thể xoay chuyển.”

Gia chủ Kiều gia đột tử. Từ đó, bảy thế gia trong võ lâm thiếu đi Kiều gia ở Hoa Châu, bọn hạ nhân rồi rít rồi đi, gia sản của Kiều gia bị quan phủ lấy đi, trong một tháng đó, cửa vào và cửa phòng đều bị phá, không biết để xây cửa hàng hay công xưởng.

Lâm gia lấy thân phận thế gia đứng đầu Hoa Châu bỏ tiền hậu táng cha con Kiều gia, thi thể bị hỏa táng thành tro, thế nhưng việc này cũng chỉ mang tính tượng trưng mà thôi.

Ngày hôm đó, trời sáng khí trong, ở tiền đường Lâm gia nữ lang thôn hồ yết dùng bữa sáng, một câu thông báo của Lâm Thành Trác khiến nàng kinh hãi.

“Cái gì?” Lâm Triều Hi đập bàn sọ hãi kêu: “Ta không đi!” Sau đó lại tức giận cầm con gà quay lên nói: “Muốn ta đi, phải để ta ăn ít nhất một nửa con gà này!” Nói xong, nàng tròn mắt, bẻ cổ con gà quay xuống, về mặt khùng bô như đi chém đầu.

Lâm Thành Trác không ngạc nhiên, đã đoán được nàng sẽ cự tuyệt. Bát cháo trắng của Lâm Đường Hoa đã quấy nhiều lần, khói bốc lên nghi ngút, càng ngày càng đậm đặc mà hần vẫn không ăn, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Còn Lâm Phụng Âm nghiêng người dựa vào ghế, sáng sớm đã lấy rượu nho thơm ngon ra uống, nhàn nhả không quan tâm tới việc không phải của mình.

Lâm Triều Hi nhìn ba người, khoe mắt rũ xuống, miệng chu lên, bắt đầu giả bộ đáng thương, giống như sắp khóc nói: “Người ta đang lúc tuổi xuân tươi đẹp, còn là một mỹ nữ, chẳng lẽ các ngươi muốn ta mất cái mạng nhỏ này?”

Ba người con vẫn không nói lời nào, căn bản không thèm để ý một khóc hai nháo ba thất cổ của nàng. Tại sao chiều nay không có tác dụng với bọn họ? Đi đời nhà ma rồi!

Lâm Triều Hi khóc không ra nước mắt, bọn họ, bọn họ lại muốn nàng đi tìm Thu Vô Cốt!

Thu Vô Cốt là người như thế nào? Hần chính là địa ngục Tu La! Nàng lần trước chỉ nhìn hần một cái đã thấy kinh hồn bạt vía, nếu ngồi đối diện hần có lẽ sẽ chết ngay lập tức.

Lý luận của ba đứa con là: Hần là người của tộc Thánh nữ, địch ý với Lâm gia không phải bình thường, có lẽ có liên hệ mật thiết với việc chủ mẫu Lâm gia mất tích, lúc này chưa tìm ra manh mối, từ hần mới tìm ra được đường tắt, hướng chỉ Thu Vô Cốt sáng sớm đã phái người đến cửa đưa tin! Mời chủ quản của Lâm gia, rõ ràng là muốn một mình Lâm Triều Hi đến dự!

Hồng Môn yến, ai là Hạng Vũ ai là Lư Bang*? Nàng tình nguyện biến thành con muỗi, ít nhất có thể tham sống sợ chết.

* Hạng Vũ và Lư Bang: Theo đánh giá của các nhà sử học, Lư Bang hoàn toàn trái ngược với đối thủ Hạng Vũ. Trong khi Hạng Vũ thường được thể hiện là một người lãng mạn và quý phái, Lư Bang thường bị coi là thô lỗ. Hạng Vũ luôn tỏ ra nhân đức đối với các tướng và lính tráng. Tuy nhiên, Vũ lại là một nhà chính trị kém cỏi. Hàn Tín (韓信) miêu tả Hạng Vũ là “có lòng nhân của đàn bà”, có nghĩa rằng, theo ý Tín, sự “nhân đức” của Hạng Vũ chỉ là nhỏ mọn và không mang lại lợi ích cho chế độ cũng như nhân dân của Vũ.

Hạng Vũ cũng không biết cách sử dụng tài năng của các tướng; ví dụ, Hàn Tín từng là tướng dưới quyền Hạng Vũ, và sau này đã bỏ trốn theo Lư Bang, trở thành danh tướng của họ Lư, gây ra những tổn thất cực to lớn cho Hạng Vũ. Những vấn đề khác là cách đối xử tàn bạo của Hạng Vũ trong những chiến dịch quân sự, không chấp nhận phê bình và những lời khuyên khôn ngoan, cũng như không thể giao phó công việc cho người khác.

Trái lại, Lưu Bang là người dũng cảm và kiêu ngạo. Truyền thuyết cho rằng ông biết cách thao túng tướng lĩnh. Ông phong tước và cấp đất hậu hĩnh cho họ mỗi lần giành chiến thắng, vì thế ông được các tướng lĩnh quý mến. Tuy nhiên, khi đã trở thành Hoàng đế, để đảm bảo tối đa quyền lực chính trị của mình, Lưu Bang đã đàn áp họ một cách tàn nhẫn và hành quyết rất nhiều người để tránh mưu phản, đáng chú ý nhất là việc sát hại cận thần khai quốc Hàn Tín và Bành Việt. Kinh Bô buộc phải làm phản vì sợ cũng sẽ bị giết. Những điểm mạnh của Lưu Bang là khả năng đưa ra quyết định dựa trên những lời khuyên khôn ngoan của những người khác, sự sáng suốt thiên bẩm giúp ông biết rõ lời khuyên nào là tốt và lời khuyên nào không nên nghe theo; khả năng ủy thác công việc; và khả năng biết cách làm những người khác theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị vạch trần thân phận, giết người diệt khẩu

Nếu gọi Lâm Triều Hi là hàng nhái, vậy thì ba vị công tử Lâm gia chính là người quản lý hiệp hội chống hàng giả và bảo vệ thương hiệu 315, bọn họ chỉ ra vài chiêu, Lâm Triều Hi đã biến thành nhân vật nhỏ bé như tôm tép.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Triều Hi ăn mặc đơn giản sau đó lên xe ngựa đã được Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm lo liệu trước.

Chiếc xe ngựa này nhìn vào phong nhã lịch sự mà không mất đi khí phách, rất có khí chất của Lâm Đường Hoa, nhưng quan trọng nhất là kết cấu bên trong, ván gỗ có kèm một lớp thép có tác dụng phòng công kích của đao kiếm, dưới chỗ ngồi còn có cơ quan ám khí phòng ngừa, chiến xa kiểu mới này quả là phương tiện cần thiết khi ra ngoài.

Đồng chí Lâm Thành Trác dịch dung thành người kéo xe, mặc vào quần áo vải gai được làm một cách cầu thả, tay vung roi, khi đứng lên lộ ra một loại ngạo nghễ, nếu không đội mũ, ai thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú kia sẽ vừa yêu vừa sợ.

Địa điểm hẹn gặp mà Thu Vô Cốt định ra là một trạch viện bên hồ nước vùng ngoại thành phía tây Hoa Châu, vừa đến cửa liền thấy bảng hiệu màu nâu nhạt trên vòm cổng, mặt trên là nét bút sắc bén: Vô Cốt viên.

Nổi cả da gà, vậy mà có người lấy làm tên, không phải đang nói “Người tôi không thấy lại thấy xương trắng” chứ? Lâm Triều Hi sợ run cả người, quay đầu nhìn Lâm Thành Trác cầu xin, Lâm Thành Trác mỉm cười, nhìn khu vườn rộng lớn, đi xuống xe ngựa, từ trong ngực lấy ra một chiếc vòng đeo lên cổ cô, “Có gì nguy hiểm, cô thổi cái còi này, tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Lâm Triều Hi nhìn vòng cổ trước ngực, là một cái còi làm bằng vỏ ốc vô không thể nói là đẹp hay không vì bị giấu trong vạt áo nên nhìn không rõ, nhớ tới võ công tuyệt thế của Lâm Thành Trác, cô gật đầu nói, “Chúc tôi may mắn bình an đi!”

Lâm Thành Trác nở nụ cười, lúc này gió thu thổi qua lá trúc trong sân, không gian yên tĩnh, Lâm Thành Trác bắt giác vươn tay vuốt tóc cô, “Yên tâm, cô sẽ không sao.”

Lâm Thành Trác thấy mình như bị trúng tà, làm ra hành động như vậy, chẳng khác nào đang “đùa giỡn”. Lâm Triều Hi đương nhiên không chú ý tới vẻ xấu hổ trên mặt Lâm Thành Trác, đắm nhẹ vào ngực hắn, “Không được ngủ gật, lúc nào cũng phải nghe thấy tôi gọi!” Nói xong bóng người chợt lóe, nhảy vào vườn.

Trong viện là thực vật bốn mùa xanh ngắt, nếu không phải có gió thu man mát, cô còn tưởng rằng bây giờ là mùa xuân. Đình nghỉ mát bốn góc, hành lang đồ kéo dài, nước chảy trên núi giả, yên tĩnh không một bóng người. Bỗng nhiên một tiếng sáo vút lên, hù dọa lũ chim đang ngủ yên, chim chóc véo von bay lên trời rồi hạ xuống một cây khác, núp trong cành lá xum xuê.

Tiếng sáo đẹp mà tinh mịch, bi thương phiền muộn. Lâm Thành Trác ngồi trên xe ngựa chưa hề nháy mắt, không dám buông lỏng cảnh giác. Chủ nhân tiếng sáo dùng điệu nhạc nói cho hắn: không hề có ác ý với cô.

Theo ngọn nguồn của tiếng sáo, cô cuối cùng thấy được Thu Vô Cốt ngồi trên núi giả. Hắn vẫn một thân bạch y như trước, một ống sáo xanh biếc dán nghiêng bên môi, đôi môi trắng bệch khẽ nhấp nháy, ngón tay linh động di chuyển trên mặt sáo, khi cô đi vào, ánh mắt hắn dừng trên người cô không rời.

Lâm Triều Hi chớp mắt mỉm cười, đứng im một chỗ rất không dễ chịu, chỉ mong hắn thổi hết khúc, nói rõ ràng mọi chuyện rồi vỗ mông rời khỏi.

Khúc sáo thổi được một nửa rồi dừng, nhưng không trung dường như còn có tiếng vọng lưu động, dư âm lượn lờ.

Ánh mắt vẫn như trước, lạnh thấu xương, chỉ cần nhìn đến liền sa vào địa ngục. Lâm Thành Trác từng dặn cô, không được nhìn hắn, bằng không sẽ khiến hắn nổi lên sát ý.

Lâm Triều Hi tránh né ấp úng nói, “Người, người tới tìm ta làm gì, ta bận rộn nhiều việc, có việc gì thì nói mau. . . .”

Thu Vô Cốt ném sáo ngọc vào trong hồ, bọt nước văng khắp nơi, sáo ngọc dần chìm xuống, thật lâu chưa có tiếng động, có thể thấy được độ sâu của

hồ, không giống với hồ nước nuôi cá bình thường.

“Lâm chủ mẫu sao có thể nơm nớp lo sợ như vậy, ngài oai phong võ lâm đã vài chục năm, vẫn bối không tạo được uy hiếp gì với ngài.” Thu Vô Cốt nhìn cô chằm chằm, trong mắt không có ý cười, nhưng lời nói lại trào phúng sâu sắc.

“Ta. . . . Ta không thêm động đao động thương với tiểu bối, người sáng không nói lời tối, ta không ăn cơm không uống trà của người, người nói thẳng người có mục đích gì đi! Lâm gia chúng ta chưa từng kết thù kết oán với tộc Thánh nữ, ta không biết vì sao người đối với ta lại có địch ý!”

Thu Vô Cốt nhếch khóe miệng, âm lãnh cười nói, “Không có thù hận? Không từng kết oán? Lâm chủ mẫu nói xạo mà không áp úng a.”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, thốt lên, “Quà là có thù! Mẹ nó! Mình bị lừa!”

Thu Vô Cốt nhú mồm, lớn tuổi mà lại nóng nảy hấp tấp như thế, đậm chân cắn môi, già mồm cái lão như thiếu nữ. Cho dù tìm thể thân, cũng phải tìm loại tương xứng với lời đồn, đáng vẻ đoan trang đa mức túc trí, quả thật không hợp với cô ta.

Hắn hừ nhẹ nói, “Lâm Triều Hi thật ở trong tay ta.”

Lâm Triều Hi giả sửng sốt, nhất thời giống như hóa đá, “Người. . . . Người nói cái gì?”

Thu Vô Cốt nhìn cô, nói, “Người tuy chỉ là thể thân, nhưng quá rối tiến trình của ta, ta không thể lưu người lại. Hiện tại, người có hai lựa chọn, hoặc là theo ta, hoặc là, chết.”

Chữ chết kia nói rất nặng, khiến toàn thân Lâm Triều Hi phát run, đùi cô không thể động đậy giống như bị buộc một khối sắt ngàn cân, muốn chôn cũng không nổi.

“Ta, ta không muốn chết, ta còn chưa sống đủ. . . .” Lâm Triều Hi uất ức nói, “Ta chết một lần lại một lần, còn phải chết bao lần nữa, thật không công bằng!”

Thu Vô Cốt nhìn nữ nhân già mồm ở dưới, bỗng dưng rất muốn biết bộ mặt chân thật của cô.

Hắn nhìn thẳng cô hỏi, “Thuật dịch dung?”

Cô nhìn vào con người đen lạnh lẽo kia, vô thức trả lời, “Ừm.”

Giọng của hắn giống như vang vọng bên tai, “Sợ nước hay sợ dao?”

“Nước.”

“Được rồi.” Thu Vô Cốt bỗng bay tới cạnh cô, sau đó nhấc cổ cô lên, bùm một tiếng, vật nặng rơi xuống nước.

Lâm Triều Hi bỗng tỉnh táo lại, dòng nước lạnh thấu xương, cô liều mạng giãy dụa. Mẹ nó! Bà đây không biết bơi!

Cô muốn kêu cứu mạng, nhưng vừa mở miệng đã uống một đồng nước, bị sặc vô cùng khó chịu, hít mắt lại thấy đàn cá nhỏ tung tăng bơi qua, cô thầm than bản thân mệnh suy, còn không bằng súc sinh!

Không ngừng chìm xuống, chìm xuống, rốt cuộc hồ này sâu bao nhiêu?

Đứng ở trên bờ nhìn mặt nước, không hề có bọt khí, Thu Vô Cốt nhú mồm, nữ nhân này không biết võ công cũng không biết bơi? Chết tiệt!

Khu vườn này rất vắng lặng, là biệt viện có mình hắn, một hạ nhân cũng không thấy, nhưng hắn quyết không để người chết ở đây!

Lại bùm một tiếng, như một con rồng trắng nhảy vào nước. Tay áo của hắn căng phồng trôi nổi trong nước, tư thế vô cùng tuyệt mỹ, những con cá cũng tới gần hắn, bơi vòng quanh.

Cuối cùng cũng thoáng thấy bóng dáng nữ nhân kia, cô đang úp mặt nằm xuống, áo bào rộng rãi phồng lên, nhìn như một con rùa chết.

Đến gần rồi, sắp tới rồi.

Ánh mặt trời xuyên qua làn nước ánh trên da thịt cô, đôi mắt nhắm nghiền, an tâm ngủ say giống như đứa trẻ trong tã bọc, rực rỡ như hoa mùa xuân, sáng như trăng thu, lông mày hơi nhú vào biểu thị nỗi sợ hãi của cô, mím môi nhắm nghiền mắt khiến người thương hại. Đúng vậy, thương hại, từ này dường như sẽ không bao giờ xuất hiện trong từ điển của Thu Vô Cốt, hôm nay ngay cả hắn cũng không rõ, vì sao muốn cứu cô? Hắn không biết. Nhưng hắn chưa từng hối hận vì đã cứu cô, chưa từng.

Nữ tử dán vào trong lòng hắn ngủ, hắn gạt rong quần quanh người cô, những sợi rong cũng quấn lấy hắn, thế nên không có cách nào lên bờ, chỉ có thể bị rơi xuống son động dưới nước.

Chương 41: Hiểm cảnh dẫn lửa thiêu thân.

Đây là thánh địa tốt nhất để hần tu luyện thánh tuyết hàn công, bởi vì nơi này đặt hàn băng ngàn năm mà hần thu thập, lạnh tới cực điểm, giống như một hầm băng vĩ đại.

Hần đã quen với nhiệt độ như vậy, nhưng nữ tử trong lòng hần run rẩy không ngừng, đôi môi trắng bệch, giọt nước trên tóc đã bắt đầu đông lại, cô rúc vào lòng hần, hướng về nơi ấm áp, cứ nắm chặt lấy vạt áo của hần, hoàn toàn ngã vào lòng hần, không an phận động đậy, thậm chí. . .

Nữ nhân đáng chết, nguoi còn động đậy nữa ta sẽ giết nguoi. Thu Vô Cốt hờn giận, bởi vì cô ngồi trên đùi hần, không ngừng nhúc nhích và cọ xát vào nơi riêng tư của hần. . .

“Tỉnh dậy!” Thu Vô Cốt hét to, đáng tiếc đối với một người đang hôn mê thì tiếng vang rung trời đến mức nào cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi bay. Hần bị kẻ địch chiếm tiện nghi! Không hiểu vì sao lại bị chiếm tiện nghi! Hần muốn đẩy cô ra, nhưng cô lại giống như bạch tuộc quấn quýt làm phiền, thậm chí còn vươn tay bắt lấy cái kia của hần lắc lắc nói, “Đừng nhúc nhích.”

Thu Vô Cốt hóa đá trong nháy mắt, con tức lan tràn, sắc mặt từ trắng biến thành đỏ, từ đỏ thành tím, ngay sau đó cổ và trán nổi gân xanh, tay nắm chặt lại, vũ trụ nhỏ bùng nổ, hận không thể ném cô đi!

Lâm Triều Hi đương nhiên không biết có người hận mình thấu xương, cảm thấy thứ trong tay thật dài thật thô, nhưng lại không giống với cây gậy bình thường, chẳng lẽ là quả chuối? Người đang rất cần năng lượng như cô bỗng mỉm cười, há mồm cắn.

Thu Vô Cốt kêu to, khả năng tự bảo vệ của thánh tuyết hàn công phát tác, chân khí trong cơ thể tản ra ngoài, đánh úp về phía Lâm Triều Hi.

“A!” Kêu đau một tiếng, cô ngã trên mặt băng, nhưng còn chưa kịp tỉnh lại đã bị người điểm huyết ngủ.

Thu Vô Cốt thấy mí mắt cô chớp chớp có dấu hiệu tỉnh lại, cũng không để cô tỉnh dậy xem bộ dáng chật vật của mình lúc này, vì vậy điểm một cái, cô lại tiếp tục hôn mê.

Hần nhìn nữ tử đang ngủ, quả là ngu xuẩn khi không phòng bị với người xa lạ, ba công tử Lâm gia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, vậy mà lại chọn một người như vậy. . . . Hần chỉnh lại quần áo của mình, khi đưa tay xuống bụng bỗng run rẩy, nữ nhân kia làm hần. . . . Cái kia của hần lại nổi lên phản ứng.

Nữ nhân đáng chết! Hần ngẩng đầu nhìn, hai người không thể bơi lên, xem ra chỉ có thể mạng cô đi vào mặt đạo.

Hần bắt đầu dĩ xách một cánh tay của Lâm Triều Hi, nữ nhân kia lại như bạch tuộc dán lên, càng run rẩy hơn lúc trước, nơi này rất lạnh sao? Tuy hần không cảm thấy, nhưng nhiệt độ nơi này quả là khiêu chiến với người thường, hơn nữa cô còn mặc mỏng và bị dính nước, nhìn đôi mày nhăn chặt của cô, sắc mặt trắng bệch, giống như một con chó nhỏ đáng thương cuộn trong lòng mình, hần bỗng nhiên nhớ tới chuyện cũ mười mấy năm trước.

Hần từ nhỏ không cha không mẹ, được sư phụ nhận nuôi, sư phụ thu lưu rất nhiều đứa nhỏ, mỗi ngày đều vô cùng nghiêm khắc dạy võ cho bọn hần, hần rất muốn thấy sư phụ cười với mình, bởi vì trước đây hần từng thấy sư phụ mỉm cười nhìn về ngọn núi phía xa, nụ cười kia quả thật rất đẹp, nhưng mà người nhỏ yếu như hần khó có thể được sư phụ ngợi khen, thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không.

Sư phụ thường nói, muốn trở thành người mạnh nhất thì phải trả giá. Trước phải ngoan độc với chính mình mới có thể càng độc ác đối với người khác.

Vì thế hần chịu khó luyện công, khổ luyện đến mức không phân biệt được mùa hè nóng bức hay mùa đông giá rét, cả đêm không ngủ. Khi nhỏ hần có một nguyện vọng: ta muốn sư phụ nhìn ta với cặp mắt khác xưa.

Lúc mười tuổi, hần và sư huynh tỷ muội chấp hành mọi nhiệm vụ của sư phụ. Phóng hỏa, giết người cướp của, hơn nữa còn phải diệt khẩu để không lưu lại mối họa về sau, hần nhớ rằng lần đầu tiên giết người mình rất sợ hãi, nhìn người đàn bà kia hoảng hốt chạy trốn, hần rút kiếm ra, từng bước ép sát, nhắm mắt lại đâm kiếm qua bụng nàng. Nửa năm sau đó hần đều nằm mơ, về sau giết người nhiều hơn, mùi máu tươi càng ngày càng đậm, hần đã không còn cảm giác tim đập nhanh nữa.

Người trong ngực hiện tại, giống như hần trước kia, hôn mê ba ngày ba đêm trong trời băng tuyết, cuối cùng nhờ bát canh nóng của Ngọc Hoàn mà được cứu sống.

Bộ dáng của cô, cũng không khiến người chán ghét đến vậy, chỉ cần gỡ xuống túi da Lâm Triều Hi này là được rồi, khuôn mặt lạnh băng của hần xuất hiện nụ cười hiếm thấy, hần nhìn vào ánh nước, ôm nàng đi vào sâu trong sơn động, hiện tại chỉ có thể đi đường vòng mà thôi.

Khi Lâm Triều Hi tỉnh lại, trên người đã thay thành xiêm y sạch sẽ, nhưng đó lại là nam trang rộng rãi, màu trắng như tuyết của Thu Vô Cốt, cô đuổi người, thấy sắc trời đã chập tối, cô kích động kiểm tra lại người mình, may mà vẫn còn cái còi, hiện tại có nên phát tín hiệu cho Lâm Thành Trắc đến cứu không? Hay là lên lún trốn đi?

Cô nhìn chung quanh một chút, không có người, vì thế rón rén bò xuống giường, đi tới cạnh cửa.

Thu Vô Cốt nằm nghiêng trên giường trêu tức nhìn cô, nữ nhân này quả là ngu xuẩn, chỉ lo xem chỗ khác có người không, lại xem nhẹ người bên cạnh mình. Hắn vốn nằm bên cạnh cô.

“Người muốn đi đâu.”

Lâm Triều Hi vừa chạm vào cửa, nghe thấy giọng của Thu Vô Cốt thiếu chút nữa thì ngã xuống, cô kích động quay đầu lại, thấy Thu Vô Cốt cũng thay đổi quần áo, tay chống cằm nằm trên giường, lạnh lùng nhìn cô.

Chẳng lẽ, hắn vẫn cùng giường chung gối với cô?

“Người người người. . . .” Lâm Triều Hi ấp úng chỉ vào hắn, sau đó nhìn nhìn quần áo trên người mình hỏi, “Không phải người thay quần áo cho ta chứ?”

Thu Vô Cốt nói, “Vô Cốt viên không có người thứ hai ở, trừ chỗ này cũng không có phòng thứ hai, cho nên, ta phải tự mình làm.”

Ô hô! Ăn đậu hủ của người khác mà còn thần nhiên!

“Người người người. . . .” Lâm Triều Hi nói không ra lời, mặt đỏ bừng.

Thu Vô Cốt nhũn mày, “Thì sao nào, người cũng không có gì đáng xem.”

Đang nói dáng người cô không đẹp? Lâm Triều Hi hai tay chống nạnh, nắm lấy eo nhỏ của mình, rất duyên dáng mà! Lại vỗ vỗ mông mình, hàng tốt đấy nhé! Rồi xoay một vòng, đúng là phong thái kiêu mị!

Thu Vô Cốt nhìn cô ngốc này đang tự kiểm tra, còn mang vẻ tự tin tràn đầy, thở dài bất đắc dĩ.

Lúc này, hai mắt Lâm Triều Hi tỏa sáng. Dù Thu Vô Cốt là người nguy hiểm, nhưng hắn vẫn chưa nói sẽ làm gì mình, nửa ngày chưa bị hắn giết chứng tỏ mình an toàn. Tu là này lại đẹp như vậy, dù là mỹ nhân lạnh lùng cũng chỉ được đến thế mà thôi! Huống hồ, hắn còn nói cô không có sức hút, vậy cho hắn mở mang kiến thức là được!

Lâm Triều Hi nhanh chóng trở về giường làm Thu Vô Cốt giật mình, vừa rồi chỉ nằm nghỉ trên giường cùng cô một chút, chỉ nhìn da thịt như ngọc của cô vài lần, trừ đó ra không động tâm tư gì khác, mà cô lại không hề hổ thẹn, còn chủ động quay lại, điều này khiến hắn ngáy ngẩn cả người.

Lâm Triều Hi xoay người, nhìn hắn cười nũng nịu, vươn ngón tay ngọc điểm bờ môi của hắn nói, “Quan nhân, ngài chờ thiếp đã lâu rồi.”

Nổi cả da gà, quả là nữ yêu tinh! Nữ nhân đáng chết này! Nhiều lần châm ngòi hắn!

Lâm Triều Hi nhích vào lòng hắn, hai tay vòng qua eo, dán vào trong ngực hắn nói, “Người ta tối nay là của chàng!” Nói xong, còn “ừm” một tiếng kéo dài.

Có chút khô nóng, có chút khô nóng. . . Người tu luyện thánh tuyệt hàn công chưa bao giờ cảm thấy khô nóng, nữ nhân này đã vài lần khiến hắn khơi dậy cảm giác như vậy!

“Quan nhân, người ta theo ngài rồi.” Lâm Triều Hi càng thêm táo tợn, một cái chân không an phận vòng qua người hắn, hai tay ôm cổ hắn, hướng người về phía trước, môi anh đào nhỏ dán lên môi mỏng lạnh như băng.

Thu Vô Cốt cứng đờ, nhìn mi mày gần trong gang tấc, lông mi dày thoáng run, hàng mi như liễu, da thịt non mềm đẹp đẽ như ngọc, cộng với xúc cảm trên môi, tuyệt vời, nhẹ nhàng trần trọc, liếm láp mà lưu luyến.

Một loại nóng này không cách nào hình dung sinh ra, hắn không kiềm lại được, kích động ôm chặt cô, xoay người đè cô xuống dưới, sau đó từ thế bị động thành chủ động, bắt đầu cắn cắn cánh môi tuyệt vời kia, công thành chiếm đất, ngang ngược cạy mở hàm răng của cô, tiến sâu thăm dò, ôm thật chặt lấy cô như hận không thể mang cô vào lòng.

Lâm Triều Hi cảm thấy không khí thay đổi trong nháy mắt, dường như chệch khỏi quỹ đạo mong muốn của mình. Chỉ đùa hắn một chút để hắn thấy sức hút của mình mà thôi, vậy mà dẫn lửa thiêu thân rồi! Trước đó rõ ràng là cô chiếm thế, lúc này khách đổi thành chủ biến cô thành món ăn. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như mãnh thú đói khát tìm thấy suối ngọt, dù cô giả dựa thế nào cũng vô ích, động tác gượng gạo mà ngáy ngồ, một cái hôn sâu khiến cô thấy đau, tiếng hít thở ồ ồ của hắn như kíp nổ trước khi kích, phát ra cảnh cáo nguy hiểm.

Chương 42: Hiểu lầm

Thần tiên đến cứu mạng a, lần đầu tiên phải có ý nghĩa, phải tìm một người tốt đẹp tại một nơi tốt đẹp lưu lại ấn tượng tốt đẹp! Này, này. . . Người trước mắt là kẻ địch, nếu không tốt thì về sau sẽ đối chọi người chết ta sống, hiện tại ngọt ngào như vậy thì không ổn.

Trong đầu Lâm Triều Hi xuất hiện một cảnh tượng buồn nôn:

“Đừng mà, ngấm lại một đêm ** của chúng ta tuyệt vời cỡ nào!” Lâm Triều Hi quỳ trên đất, đau khổ cầu xin nam tử áo trắng đang chìa kiếm vào mình.

Về mặt nam tử áo trắng thật lạnh lùng, lạnh đến mức hận không thể uống máu cạo xương cô.

Hai người bọn họ hiện tại là kẻ địch, đúng vậy. . .

Lâm Triều Hi roi lệ là chữa, nghẹn ngào khó khăn nói, “Thiếp còn có con của chúng ta. . .”

“Không!” Thu Vô Cốt hét lớn, miệng phun máu tươi lui về sau, “Vì sao?! Mệnh của thầy làm khó ta phải giết nàng, nhưng vì con của chúng ta, ta. . .”

Lâm Triều Hi nhân cơ hội chạy trốn, Thu Vô Cốt bỗng nhiên tỉnh táo, vung kiếm đâm thẳng, kiếm từ sau lưng xuyên thủng bụng cô.

“Ta sẽ chết cùng nàng, chúng ta làm một đôi vợ chồng quý, mang theo con của chúng ta cùng xuống suối vàng.”

Cảnh tượng thật đau đớn, Lâm Triều Hi đột nhiên run rẩy, nhìn Thu Vô Cốt vẻ mặt mê ly, thấy quần áo của mình dần dần bị cởi bỏ, cảnh xuân trước ngực lộ ra hoàn toàn, ánh mắt hắn càng thêm cuồng nhiệt, đen thẫm như không có ánh sáng, người hắn càng lạnh hơn, không ngừng tỏa ra khí lạnh xâm nhập vào trong cô, khiến cô cảm thấy như bị thi thể cưỡng bức.

“Người, buông ta ra!” Lâm Triều Hi vội vàng đẩy hắn, hắn đã mất đi lý trí, lúc này đang dục hóa đốt người?

Thu Vô Cốt giống như không nghe thấy, tay chân cứng ngắt trói chặt cô, cô như côn trùng bị tơ nhện quấn lấy, không đào thoát được.

“Thu Vô Cốt, tỉnh lại! Người trúng tà nên điên rồi sao!” Cô ra sức giãy dụa, nhưng sức lực của Thu Vô Cốt thật kinh người, một bàn tay chế trụ hai cái tay vùng lung tung của cô, tay kia thì xé rách quần áo cô, roẹt roẹt, quần áo bị xé thành mảnh nhỏ, “Cứu mạng, cứu mạng!” Lâm Triều Hi hoảng sợ, hắn tuyệt đối không bình thường!

Tuy rằng động tác bờ ngõ, nhưng dù sao cũng là nam nhân, bản năng giao phối bẩm sinh sai sử hành động của Thu Vô Cốt, hắn đã tách hai chân của cô ra, vén lên áo của cô, sẽ. . .

Hu hu, chẳng lẽ phải hiến thân sao!

Hallelujah! [1] Hắn dừng lại rồi.

[1] Từ dùng để ca ngợi Thiên Chúa, để bày tỏ niềm hân hoan vui mừng và cảm ơn vì được nhiều ơn lành của Thiên Chúa.

Một cục đá rơi trên mặt đất, hắn bị điểm huyết, gương mặt máu vuốt không động đậy, Lâm Triều Hi ngã xuống giường, nhìn tạo hình kì quái của hắn, vừa muốn khóc vừa buồn cười. Cúi đầu nhìn cục đá, cô nhặt lên.

“Huyết!” Một tiếng còi vang lên, Lâm Thành Trác canh giữ ở bên ngoài mới buông lỏng, hắn xoay người một cái, biến mất giống như độn thổ, nháy mắt xuất hiện đằng sau Lâm Triều Hi.

Nhìn mảnh nhỏ quần áo tán loạn trên đất và biểu cảm kinh hồn bạt vía của cô, tâm hắn bỗng đau nhói.

Mình đã tới chậm sao?

Cô chậm rãi xoay người, nhìn thấy hắn liền cười mỉm, cuối cùng có thể thả lỏng rồi. Nhưng đối với hắn thì tươi cười ấy lại châm chọc và chua xót.

Hắn đi ra phía trước, ngơ vờ nhìn Thu Vô Cốt đang bị điểm huyết, sau đó hắn nhấc khăn trải giường trắng lên, khăn trải như một đám mây từ trên trời bay xuống, bọc lấy thân thể cô, lấy mây làm váy, vẻ thanh lệ của cô càng xuất trần.

“Chúng ta đi thôi.” Hắn nói rất nhẹ nhàng, buông tiếng thở dài, tay hắn vòng qua vai cô. Hắn ý thức được một loại cảm giác nhói nhói mà trước đây chưa có, là yêu sao? Không thì, là gì?

“Thật xin lỗi.” Hắn lên xe ngựa, kéo xe chạy băng băng, roi vung lên lại hạ xuống, bánh xe nghiền trên đá phát ra tiếng, mà Lâm Triều Hi trong ngựa thì không biết gì, quan sát cục đá trong tay.

Thu Vô Cốt không phải từng nói nơi này không có người sao? Rõ ràng là có người cứu cô, là Lâm Thành Trác sao? Có lẽ là thế, không thì sao hẳn có thể xuất hiện nhanh như vậy.

Phòng ngủ trong Vô Cốt viên, cửa sổ giấy bị một cục đá bắn thủng, Thu Vô Cốt cả người mềm oặt, ngã quy mê man trên giường.

Lâm Triều Hi dùng khăn trải giường che người chạy về phòng, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Lâm Triều Hi chỉ chỉ bình phong nói, “Tôi có thể tắm trước không, đổi bộ quần áo rồi nói cho anh những chuyện xảy ra?”

Lâm Thành Trác muốn nói lại thôi, suốt một đường nói thật xin lỗi nhiều lần, khi đối mặt cô thì một chữ cũng không phun ra.

Hắn gạt đầu, xoay người đóng cửa lại, đứng ở ngoài đợi.

Chim trở về nhà, lá cây bay trong gió, một đợt lá rụng vì vu.

Nắng chiều hôm nay sao lại u ám đến vậy, tầng mây nhuộm màu che khuất ánh mắt hắn, hắn không ngừng tự trách: để một nữ tử đứng ra, không phải là lỗi của nam nhân sao?

Mình ôm tâm tình đùa giỡn như Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm, lúc chạy xe ngựa liền cảm thấy hối hận, vì vậy bọn họ ngồi im trong phòng, nghe thấy biến động nhỏ thì lập tức đến gặp cô.

“Đại ca, nàng ấy. . .” Lâm Phượng Âm dường như đã uống không ít rượu, mùi rượu nồng đậm tràn ngập, thậm chí che kín mắt phượng trong trẻo của hắn.

Lâm Đường Hoa đứng một bên, ngón tay vô thức phất qua lá rụng phiêu lãng theo gió, nhỏ giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thành Trác tay nắm thành quyền, lồng ngực phập phồng, nhũn chặt mày nói, “Nàng, bị làm nhục. . .”

Sét đánh giữa trời quang!

Bọn họ không ngờ rằng, khi nghe tin ấy mình lại luống cuống như vậy. Tuổi cười trên mặt Lâm Phượng Âm đột nhiên biến mất, tay khựng lại như không thể tin. Tay Lâm Đường Hoa bỗng run lên, vài miếng lá rụng đột nhiên biến thành bụi khô, Lâm Thành Trác thì như phải vác cả một tòa núi, hơi thở nặng nề.

Cô, chỉ là một nữ tử xâm nhập vào ngoài ý muốn, chỉ là một đứa trẻ thích vui đùa, là gia vị làm phong phú cho cuộc sống nhàm chán của bọn họ, vì sao, tâm mình lại đau? Hay là, cô đã sớm ở trong lòng, đã sớm chiếm cứ địa vị không thể thay thế, đến mức không muốn cô chịu bất cứ tổn thương gì!

“Hắn tuyệt đối không sống qua hôm nay!” Lâm Phượng Âm xoay người, tức giận làm mất hết lý trí, hận không thể giết chết Thu Vô Cốt.

Cánh cửa mở, Lâm Triều Hi nhô đầu ra, xác định bốn phía không người mới cười an tâm.

Ba người nhìn khuôn mặt không son phấn của cô, sau khi tắm rửa hai má còn ửng hồng, mặt như hoa đào càng thêm xinh xắn, nhưng họ lại cảm thấy tươi cười của người trước mắt không chân thật, giống như hoa trong sương mù, trắng rằm trong nước.

Cô bị bọn họ dùng để đặt cược! Cô thất trình lại cười gượng, bọn họ áy náy tự trách.

Lâm Triều Hi không rõ chân tướng nhìn biểu cảm rối rắm của ba đứa con, tưởng mình mặc không đẹp, vì vậy cúi đầu nhìn, tuy là quần áo bình thường, nhưng không hiện nổi lộ nước hờ ngực lộ nhũ, vậy mà không được sao?

“Này, tôi lười mang mặt nạ, lại không có người ngoài, các anh vào nói chuyện đi.”

Cửa khép lại, Lâm Triều Hi ngồi cạnh bàn tự rót một chén nước, ở trong thành này có thể mua được hoa quế rất ngon, cô sau khi tắm xong đều uống một ly, lành lạnh thơm ngọt, ngon miệng thanh tâm.

Ba đứa con sắc mặt khác nhau, đều cúi đầu không nói, thái độ khác thường, cô cũng không nói, hôm nay rất vui vì thoát khỏi miệng hổ, vì thế cứ uống một ly lại một ly. Nhưng cô không biết, trạng thái của cô càng làm đau đớn lòng người, bị tưởng lầm là mượn rượu tiêu sầu.

Bọn họ cũng không ngăn cản, để cô say đi, ít nhất có thể tạm quên đi sỉ nhục và đau khổ.

Hôm nay Lâm Đường Hoa rất hào phóng, ngay cả bình rượu ngọc lan khuyh thành ủ bảy năm cũng lấy ra. Dù loại rượu ngon mà Lâm Phượng Âm cất chứa cũng đưa ra như dâng vật quý, Lâm Thành Trác ngày thường không uống rượu cũng uống vài chén, một chén một ngụm vô cùng hào sảng. Lâm Triều Hi không ngờ rằng hôm nay có tận ba mỹ nhân hầu hạ, hầu chuyện hầu uống hầu ngắm trăng, vì thế càng thêm đắc ý, uống say khướt.

Cho lui hết hạ nhân, đêm nay bọn họ phải say mới ngủ, hạ nhân không được quấy rầy, nếu không giết không tha.

“Ngày qua ngày trôi đi không giữ được, lòng ta bối rối biết bao chuyện ưu phiền.” Lâm Triều Hi lao đảo đi trong sân, một bước trái một bước phải, tay trái gơ ly rượu, ngón tay phải chỉ trăng sáng, cười độc thơ, bắt đầu bắn ra ngoài những câu lộn xộn.

“Đời người như mây bay, chuyện xưa như mộng.” Cô cười ngẫm, xoay người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Áo choàng màu trắng ngà tung bay theo gió, tóc đen bay trong gió xinh đẹp phiêu dật, dường như một trận gió lên, cô sẽ thuận gió mà đi, bước chân như đạp trên mây, đứng không vững nhưng cũng không ngã, con người như nước hồ thu ngập nước mát, vẻ mặt mê say.

“Năm mơ phải không? Tôi đi tới đây, gặp mọi người, chính là một giấc mộng không có thật!” Cô nhắm mắt, vỗ vỗ đầu nói, “Tôi tới thế nào nhỉ? Sao tôi không nhớ được?” Cô bĩu môi, chăm chú nhớ lại, nhưng chỉ có cảm giác choáng đầu hoa mắt.

Lâm Thành Trác ngồi trên bàn đá một chén lại một chén, muốn say nhưng lại không say, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên, bóp nát rất nhiều chén rượu. Lâm Đường Hoa tìm kiếm Mịch Phượng, tùy hứng múa, lá rụng rục rờ, bóng đêm nặng nề, tay áo màu trắng cảm kiếm như tiên nhân cung trăng hạ phàm. Lâm Phượng Âm lấy lá cây thổi, khúc ca như si như say, như khóc như than.

“Chủ làm khách say mê, quên mất quê hương. Nơi nào là quê hương của hân?” Lâm Triều Hi cười khổ, không kìm được chảy nước mắt, giờ phút này, cô cảm thấy cô đơn, hồn ma đến từ dĩ vãng, không có họ tên, không có kí ức, thể xác và trái tim đều trống rỗng, cô muốn nương tựa, nhưng chỗ dựa lại thành bọt nước, cô muốn tin, nhưng đâu có ai toàn tâm toàn ý mà không lợi dụng cô?

Đêm này, không hề yên ả, trong Vô Cốt viên, Thu Vô Cốt cầm một cục đá, nhủ mảy trăm tư.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đóng gói mỹ nhân công tử .

Sau khi tỉnh rượu, Lâm Triều Hi cảm giác toàn thân đau nhức, đầu đau như búa bổ. Chính mình nằm ở trên giường, còn Lâm Phượng Âm thì ngồi dưới đất, gối đầu trên giường của nàng ngủ say. Cửa đóng chặt, có lẽ bọn họ không biết làm sao phải dịch dung cho gương mặt già nua nên mới lưu lại một người trông coi nàng đi?

Người đang kéo lấy góc chăn ngủ rất an ổn mà điềm tĩnh, dù là trong giấc mộng, khóe miệng của hân vẫn uốn cong nhẹ nhàng như cũ, trên gương mặt tuần tú như ngọc là đôi mắt phượng tà mị quyền rũ, hàng lông mi rất dài rất dày bao lấy, có lẽ thiếu đi một chút phong lưu, nhưng nhiều hơn một phần đáng yêu. Lâm Triều Hi vô thức mà duỗi ngón tay ra sờ lên hàng lông mi của hân, rất kích động muốn捏 một cái. Lâm Phượng Âm như vậy càng thêm mê người, không quá thông minh lỗi đời, chỉ thuần khiết giống như tiểu thiên sứ.

Tiểu thiên sứ, để chị sờ vầng sáng của em được không? Tiểu thiên sứ, cái đuôi nhỏ của em ở đâu rồi?

Lâm Triều Hi nổi lên hứng thú, lúc thì bóp bóp mặt của hân, làn da trong suốt như có thể chảy ra nước, lúc thì kéo kéo mũi của hân, sống mũi cao thẳng khác thường, chẳng lẽ là hồn huyết? Chăm chú miêu tả lông mày của hân, không cần cắt tỉa mà cũng đẹp như vậy.

Lâm Phượng Âm đã tỉnh từ lúc nàng tỉnh dậy rồi, chỉ là thấy nàng không có động tĩnh nào nhất định là có tâm tư quấy rối, nên mới yên lặng theo dõi xem nàng định làm gì, kết quả là bị trêu ghẹo rồi. Hân bất đắc dĩ cười khổ trong lòng, nữ nhân này thật là không tìm không phôi mà. (ý nói là người vô tư)

Ngay lúc nàng đang run run rẩy rẩy muốn đi nghiên cứu bờ môi của hân thì hân chợt mở mắt, chỉ một cái liếc mắt nhưng lại để cho nàng lộ nguyên hình trông hết sức quần bách, nàng kinh hãi từ từ bò vào trong góc giường. Khóe miệng của Lâm Phượng Âm khẽ nhếch lên, hài hước cười một tiếng, sau đó cúi người sắp lại gần nàng, hai cánh tay vây nàng ở trong góc, nghiêng ngẫm nhìn nàng.

“Ta . . . ta . . . .” Lâm Triều Hi ngẩng đầu nhìn hân một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, bây giờ là tình huống gì đây? Đùa giỡn người ta giờ thì bị người đùa giỡn ngược lại sao?

“Tiểu Tịch cô nương, chào buổi sáng.” Trên người của Lâm Phượng Âm còn có mùi rượu nhàn nhạt, hân lười biếng vừa nói vừa tiến lại gần nàng thêm một chút.

“Ha ha, chào buổi sáng.” Nàng xấu hổ nói, nếu nhìn thêm lần nữa không chừng sẽ đụng ngã hân rồi ăn sạch sành sanh luôn, yêu nghiệt à, người đừng lại gần ta nữa có được hay không?

Nhìn vẻ mặt của nàng chợt khản trương, tim của hân đột nhiên cứng lại, nhớ tới ngày hôm qua nàng có thể bị si nhục, lúc này bộ dạng trêu chọc nàng của hân làm cho nàng rất khó chịu sao? Hân lui ra, sau đó lui dần về cạnh cửa, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta ra cửa canh chừng, nàng thu thập xong rồi ta dẫn nàng ra ngoài giải sầu.”

Lâm Triều Hi khó hiểu nháy mắt mấy cái hỏi: “Giải sầu? Đi đâu giải sầu?”

Lâm Phượng Âm cười một cái rồi nói: “Nàng muốn đi đâu thì đi đó, muốn làm cái gì cũng có thể nói cho ta biết.”

Cảm giác của Lâm Triều Hi so với trúng số còn happy hơn(happy là nguyên văn của tg), quả thật là khối vàng từ trên trời rơi xuống đập tình Lâm Phượng Âm rồi. Thừa dịp bây giờ hân còn chưa đổi ý phải hành động nhanh lên. Nàng lượn thảng bò xuống giường, tóm lấy y phục trong ngăn kéo chạy vào phía sau bình phong mà hô: “Người đứng đây không được nhúc nhích, không được nhìn lên đây, ta xong ngay!”

Khoảng chừng năm phút sau, Lâm Triều Hi liền đổi xong một bộ đồ thường, cái gọi là đồ thường nhưng chính là đồ mặc ở nhà của Lâm chủ mẫu. Khi nàng tùy tiện ở trước mặt hân lộ vẻ vui cười, hân chợt sinh ra một chút thương yêu, đưa tay vuốt nhẹ gò má của nàng, hỏi: “Chờ mọi chuyện kết thúc, vẫn ở lại Lâm gia có được không?”

“Hả?” Lâm Triều Hi tròn tròn mắt, nhìn nụ cười mê hoặc của hân, thật sự là sẽ làm cho người ta đắm chìm trong đó.

Lâm Phượng Âm vén những sợi tóc đen tán loạn trên trán nàng, cười nói: “Mua vài bộ y phục mà nàng thích đi.”

Lâm Triều Hi chưa từng hài lòng như vậy mà đi dạo quanh thành Hoa Châu, lần trước tới Kiều phủ xem diễn là một ác mộng ngoài ý muốn, lần này mới chân chính là đi dạo chơi. Hai người ăn mặc bình thường, đi bộ ở trên đường. Đáng tiếc, danh tiếng của Lâm Phượng Âm quá rộng, đi tới nơi nào cũng có những thiếu nữ thiếu phụ nhìn theo hân một cách si mê, sau đó bên cạnh họ luôn có phụ thân (cha) hoặc trưởng phu (chồng) kéo họ rời đi, vẫn không quên xi mũi phi nhô coi thường Lâm Phượng Âm. Lâm Phượng Âm cũng không phải là người bận tâm thái độ của người khác, một cái nhún mày một nụ cười trong lúc đó liền phát ra nhu tình vạn chủng, quả thật là một tên sát gái. Lâm Triều Hi nắm chặt tay áo bấu mỗi đi phía sau hân, cúi đầu đếm bước, hỏi hân sao ban đầu không ngồi xe ngựa cho rồi.

Đi phía trước, Lâm Phượng Âm đột nhiên dừng lại, nàng đang bước đi theo quán tính không phản ứng kịp, sau đó đâm đầu vào lưng hân.

“Ai da.” Lâm Triều Hi ôm mũi nhăn: “Đang đi người tự dừng dừng lại làm gì hả!”

Lâm Phượng Âm bật cười, áo khoác màu xanh nhạt khiến cho cả một vùng trời đất cũng xuân ý dồi dào, hân ngoái đầu nhìn nàng cười một tiếng, nàng liền thoải mái phập phồng, quả nhiên nàng cũng giống như những nữ nhân bình thường, không chịu nổi hấp dẫn này của hân.

“Đến nơi rồi.” Lâm Phượng Âm cười một tiếng mê người, thế nhưng lần này không phải là nụ cười khêu khích như ngày thường mà là vô cùng nghiêm chỉnh, hoàn toàn là nụ cười đáng yêu đó, còn có hai núm đồng tiền nho nhỏ, đôi môi mềm mại sáng bóng nhìn mịn như là thạch hoa quả, đôi mắt hoa đào khẽ híp, ánh mặt trời ở phía sau lưng của hân, giống như hân đang ở trung tâm của vòng ánh sáng đó.

Nàng như bị quỷ thần sai khiến mà bị hân mê hoặc, dưới ánh mặt trời liền thất thần đứng đó mỉm cười ngây ngô, hoàn toàn quên hết chung quanh rồi.

Đây là một cửa hàng thêu, hình như hân và ông chủ rất quen thuộc, nhìn thấy hân mang theo nữ tử tới đây lại có chút ngạc nhiên, rất hiếu khách mà dẫn nàng đi xem khắp nơi trong cửa hàng, giới thiệu toàn là những loại vải vóc đẹp để quý giá.

Lâm Phượng Âm ngồi thưởng thức trà ở một bên, thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái, chỉ cần chạm phải ánh mắt của nàng, hân sẽ bày ra khuôn mặt tươi cười, làm nàng không có sức kháng cự mà như bị điện giật choáng váng.

Mỹ nhân như vậy, cho dù là mỹ nhân khuynh thành so ra vẫn còn thua xa, Lâm Triều Hi nghĩ ngợi, rồi nhìn về phía chướng quỹ đang cầm trong tay là một khối tơ lụa có màu sắc và hoa văn sắc sỡ, khi vuốt lên cảm xúc thật trơn mịn, nàng căn môi nhìn về phía Lâm Phượng Âm, có chút vô tội đáng thương hỏi: “Hôm nay đều theo ý của ta sao?”

Cái ly trong tay Lâm Phượng Âm hơi chậm lại, nước trà lung lay dao động, thiếu chút nữa đổ ra, hân chợt có cảm giác chẳng lành. Sau đó liền bị Lâm Hưởng Hi kéo lên, dùng cây thước đo tới đo lui trên người hân. Chướng quỹ nhìn thấy một trận buồn nôn, một bên ghi lại số đo, lại thấy Lâm Phượng Âm cũng không có phản đối, mau chóng làm xong rồi chạy nhanh như làn khói về phía trong nhà.

Cái này gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao? Lâm Phượng Âm là một lăng tử phong lưu mà cũng bị thu phục sao?

Một thanh niên tài tuấn quần áo màu lam nào đó nhạt nhẹ nhàng lay động quạt giấy, chỉ về phía xa xa mà ngâm nga: “Trời thăm thăm, đất mệnh mệnh, gió thổi cỏ cây cúi đầu thấy dễ bỏ.”

Một cô nương mặc quần áo sắc sỡ nào đó yếu điệu bật cười: “Thơ của công tử thật là hay, chất lượng đạt đến đỉnh điểm luôn.”

Vị công tử nào đó lấy quạt che mặt, lộ ra ánh mắt sáng chói mà cười nói: “Mỹ nhân không cần quá khen, ta biết nàng chỉ là an ủi ta thôi!”

Mỹ nhân nào đó nhu thuận cúi đầu, mắt phượng hẹp dài dốc hết vẻ phong lưu, khẽ phất thân bộ dáng thiên kiều bá mị, hoa lệ đắm mưa hỏi: “Không biết công tử muốn đi nơi nào?”

Công tử mặc đồ lam nhạt trầm ngâm một lát, bỗng nhiên thoải mái cười một tiếng, nói: “Không bằng ta và nàng làm một đôi uyên ương vui vẻ lưu lạc chân trời có được không?”

Mỹ nhân mặt mày như vẽ, cười nhạt: “Chỉ cần công tử không ngại, thiếp thân nguyện ý lấy thân báo đáp, không bằng trong ruộng lúa mạch vàng óng ánh ở đây, làm nơi động phòng.”

Mỹ nhân ghé sát, hương thơm lan tỏa, Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Phượng Âm mặc nữ trang, chắc chắn, thật là ‘hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn’ cũng không đủ để tán thưởng đâu, nhất là âm điệu lanh lảnh trong dáng người mềm mại, hoàn toàn là tiên nữ hạ phàm nha!

Đang lúc hai người trầm mặt, chợt nghe được trong ruộng lúa mạch có một âm thanh nỉ non: “Ca ca!”

Âm thanh kia hàm chứa run rẩy, giống như thở dốc, Lâm Triều Hi cùng Lâm Phượng Âm hai mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu ngầm, chẳng lẽ thật sự có người ở nơi này đánh dã chiến, còn phát ra âm thanh rên rỉ nữa?

Bọn họ dựa theo nơi phát ra âm thanh mà tìm kiếm, lặng lẽ đến gần, bỗng nhiên một kiếm sắc bén bay ra, Lâm Triều Hi vừa kêu lên hoảng hốt, đã được Lâm Phụng Âm kéo ra phía sau che chắn. Hắn lập tức bẻ gãy một cọng rom làm vũ khí cản trở về, vậy mà làm cho người kia phải lùi về sau một bước. Lâm Phụng Âm ném cọng rom không hề sút mẻ chút nào đi, nắm chặt tay Lâm Triều Hi, chất vấn: “Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hậu duệ gia tộc thần bí

Người đối diện thấp giọng kêu một tiếng, sau đó còn có một người nhẹ giọng thở dài, u oán hô: “Ca ca.”

Giọng nói nghe thật quen tai, âm điệu nhu nhược đáng thương như vậy, trong đầu Lâm Triều Hi nhớ lại những người đã từng quen biết từ khi xuyên đến dị giới tới nay, chợt cao giọng hỏi: “Là Ngân Túc Nguyệt Duy phải không?”

Lập tức có người đẩy rom rạ ra, xuất hiện trước mặt bọn họ là một pha hương diễm.

Mái tóc ngắn gọn màu bạch kim của Ngân Túc, tóc đen dài tới eo của Nguyệt Duy, hai người trần trụi** quấn lấy nhau. Ngân Túc ngồi dưới đất, Nguyệt Duy nằm ở trên đầu gối của hắn, mí mắt hơi khép lại, xích thê trắng nõn như tuyết, bộ dạng hai người giống như là người tuyết, ở trong bùn đất rom rạ, nhưng tuyệt đối không bị cảnh sắc chung quanh che lấp, cứ như vậy mà nổi bật.

Thế nhưng, một giây sau, Lâm Triều Hi ngậy ngẩn cả người, nàng nhìn thấy bộ vị của họ, sau đó kinh ngạc hé miệng, lại thò đầu ra gần hơn để nỗ lực tìm kiếm.

Lâm Phụng Âm bỗng chốc dùng tay áo che kín đầu của nàng, giam giữ đầu của nàng trong ngực của mình, Lâm Triều Hi vùng vẫy muốn tránh thoát, trong miệng lầm bầm: “Hai người đều là nam nhân! Thế nào mà Nguyệt Duy cũng là nam nhân rồi! A, ta còn tưởng rằng hắn là muối muối của người nha!”

Lâm Phụng Âm khẽ cau mày nhìn về phía hai người kia, Ngân Túc vừa nhìn thấy mỹ nhân (LPA) thì ánh mắt chợt ngưng ngừng, rụt một cái nói: “Tiểu thư, xin ngài, xoay người sang chỗ khác.”

Lâm Phụng Âm bật cười, lúc này mới nhớ tới chính mình đang mặc trang phục và đạo cụ của nữ nhân, xem ra thật sự là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngay cả nam nhân nhìn thấy đều lộ vẻ háo sắc.

Hắn kéo Lâm Triều Hi đi sâu tới bên cạnh bụi cây ngải, chỉ chốc lát sau hai huynh đệ kia đã ăn mặc chỉnh tề đi tới. Nhưng mà Nguyệt Duy suy yếu ngã ở trong ngực Ngân Túc, mồ hôi trên trán rịn ra liên tục, hình như bị thương rất nặng.

Lúc này Lâm Phụng Âm mới buông nàng ra, Lâm Triều Hi sửa sang lại tóc, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Phụng Âm một cái, vậy mà quấy rầy nàng xem mỹ nam, thật đáng chết! Nàng anh tuấn mở rộng quạt giấy, đuổi cánh quạt tới bên cô Ngân Túc, bụng cảm của hắn nhủ thầm: “Ngân Túc tiểu mỹ nhân, đã lâu không gặp có nhớ gia không?”

Ngân Túc cau mày, nhưng e ngại Nguyệt Duy ở trong ngực của hắn không tiện cử động, chỉ có thể nghiêng đầu né tránh. Nhưng Lâm Triều Hi hình như không nhận ra, cây quạt đuổi theo cảm của hắn, thích thú đùa giỡn.

Lúc này Lâm Phụng Âm không nhìn nổi nữa, một phát bắt được cổ tay của nàng, lực độ không lớn nhưng lại vừa đủ để cho nàng nửa bước không thể dời đi, làm cho nàng tức giận đến giậm chân.

Lâm Phụng Âm khẽ phất thân (cách chào của nữ tử cổ đại), lại bày ra bộ dạng mỉm cười mê người, dùng lời nhỏ nhẹ nói: “Không biết hai vị đây là người quen biết cũ với gia nhà ta, thất lễ rồi.”

Lâm Triều Hi vội che miệng muốn cười phụt ra, ánh mắt bén nhọn của Lâm Phụng Âm bắn tới làm nàng im miệng lại. Ngân Túc cung tay đáp lễ, có chút xấu hổ nói: “Đúng, đúng, thật xin lỗi, là chúng ta làm phiền hai vị mới phải.”

“Được rồi, được rồi, khách sáo cái gì, người mau nói cho ta một chút, hai người các người đều là nam hả?” Lâm Triều Hi tìm tòi nghiên cứu nhìn Nguyệt Duy, xem ra, thật giống như là sinh đôi.

Ngân Túc vén lại tóc tai tán loạn của Nguyệt Duy, nhẹ giọng nói: “Nguyệt Duy là đệ đệ của ta, chỉ là đa số người đều cho rằng hắn là con gái, như vậy cũng tốt...”

“Tốt cái gì mà tốt? Có nam nhân nào nguyện ý bị người khác nói mình giống nữ nhân chứ? Ồ!” Lâm Triều Hi bật thốt lên, sau đó xấu hổ nhìn Lâm Phụng Âm, nhưng thấy trên mặt hắn không có vẻ không thoải mái, thì chợt hiểu ra, quả là yêu nghiệt!

Lâm Phụng Âm nhìn lướt qua Nguyệt Duy rồi nói: “Bởi vì các người yêu nhau, cho nên tình nguyện để người đời xem hấn như là nữ nhân, vì như vậy các người có thể danh chánh ngôn thuận ở cùng một chỗ đúng không?”

Trong mắt Ngân Túc lóe lên tia kinh ngạc, còn có điểm đau đớn, nặng nề gập đầu một cái.

Lâm Triều Hi suýt chút nữa thì kêu to ra tiếng, đây chính là đam mê cổ đại sao? Gào khóc!

Lâm Phụng Âm đi tới, đè xuống mạch tay của Nguyệt Duy, nhũn mảy lăm bầm nói: “Vãng sinh cô?”

Ngân Túc ôm Nguyệt Duy đang suy yếu, trong mắt đều là thâm tình cùng đau lòng, gập đầu nói: “Là Vãng sinh cô. Mỗi đêm em ấy sẽ chịu đựng ác mộng hành hạ, đêm qua là trắng tròn, càng thêm đau khổ dày vò.”

“Vãng sinh cô là cái gì?” Lâm Triều Hi cầm lấy một cọng rom, quét tới quét lui trên chóp mũi Lâm Phụng Âm, buồn bực sao hấn không bị ngứa mà nhảy mũi chứ.

Lâm Phụng Âm đến gần nàng, nhìn như kiều mị ngã vào trong ngực nàng, trên thực tế là ôm nàng vào lòng, bởi vì Lâm Phụng Âm cao hơn nàng một cái đầu. Hấn giải thích cho nàng: “Vãng sinh cô là một loại cô độc của tộc Thánh nữ, người thi cô(người làm ra cô) dùng máu tươi của chính mình nuôi dưỡng, sau đó gieo cô vào trong cơ thể người chịu cô. Người chịu cô mỗi đêm đều sẽ bị ác mộng hoành hành, trong cơn ác mộng phải trải qua núi đao biển lửa, lúc thì nóng bức, khi thì giá rét, giống như đi qua một vòng luân hồi. Hơn nữa, vào đêm trắng tròn còn tệ hại hơn, người chịu cô thường phải chịu đau đớn khó nhịn cho đến khi tự phá hủy(tự làm hại) chính mình. Lúc như vậy, chỉ có nam tử huyết khí dương cương mới có thể tạm thời trấn định tâm thần.”

Lâm Triều Hi giống như phát hiện ra vùng đất mới mà hỏi: “Hôm qua trắng tròn, hai người ở chỗ này giao hợp có phải không, có phải hay không vậy?”

Mọi người ủa oái . . . . . Vì sao nữ tử này không biết kín miệng như vậy chứ, một chút xấu hổ cũng không biết sao?

Lâm Triều Hi nhất quyết không tha, xoay chung quanh Nguyệt Duy mấy vòng, than thở nói: “Thật là đẹp quá đi, vừa thấy đã thương, hay là để cho ta ở rể đi! Nếu không ta lấy cả hai người các người?” Trong đầu nàng thoáng hiện cảnh tượng ướm át 3P, không nhin được nuốt một ngụm nước bọt.

Lại một lần nữa Lâm Phụng Âm thật bất đắc dĩ kéo nàng trở lại, hỏi: “Nếu các người là sinh đôi, màu tóc cũng nên giống nhau chứ . . .”

Ngân Túc cau mày nói: “Sau một ngày một đêm hấn bị tai nạn trúng cô, tóc liền chuyển thành màu đen.”

Lâm Triều Hi lại là không hiểu mà hỏi: “Không phải người ta thường nói sầu lo đến bạc đầu sao, nào có buồn đau đến đen tóc chứ, ha ha!”

Lâm Phụng Âm chợt cười khê nói: “Quả nhiên là người Vụ Linh tộc.”

Ngân Túc kinh ngạc, hốt hoảng vì bị người nhìn thấu diện mạo chân thực dưới lớp mặt nạ che dấu. Lâm Triều Hi không biết vì sao hấn lại hốt hoảng cùng sợ hãi như vậy, cho đến sau này Lâm Phụng Âm giải thích cùng nàng. Thì ra là Vụ Linh tộc đã bị diệt tộc từ trăm năm trước, tộc nhân của bọn hấn cũng có một loại linh lực trời ban nhưng mà nguyên nhân diệt tộc thì phải hỏi người trong cuộc mới biết được.

Lâm Triều Hi nhiệt tình mời mọc, nàng đưa người thiếu chút nữa đẩy nàng vào chỗ chết là Ngân Túc vô cùng yêu thương em ruột trở về Lâm gia. Thời điểm Lâm Đường Hoa nhìn thấy cô nhân có chút buồn cười cùng tò mò, Lâm Thành Trác dù không biết rõ lắm sự tình nhưng cũng đáp ứng. Chỉ là huynh đệ hai người lúc nhìn thấy Lâm Phụng Âm trong bộ dáng nữ nhân cũng tấm tắc tán dương.

“Kể từ khi Tiểu Tích cô nương xuất hiện, cũng ngay sau đó mang đến thật nhiều chuyện kỳ lạ nha.” Lâm Đường Hoa pha trà ngon, đưa tới trước mặt Ngân Túc. Một phòng người ngồi vào chỗ của mình, cùng nhau thưởng thức trà nghệ của Lâm Đường Hoa, lư hương tỏa khói chung quanh.

Hương khói lượn lờ, tiếng nước sôi trào, hương trà bốn phía, làm người vui vẻ không màng danh lợi.

“Nhật Nguyệt ngưng tinh nội công của Lâm gia ta, quả thật có thể hóa giải áp chế cô độc, nhưng không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể bảo vệ tính mạng trong ba năm” Lâm Thành Trác bắt mạch cho Nguyệt Duy, lúc này hấn đã tỉnh lại, như chim nhỏ nép người vào trong ngực Ngân Túc, né tránh đối mặt với ánh mắt của Lâm Triều Hi.

Lâm Triều Hi nắm cái ly ấm áp, bên trái là Lâm Đường Hoa, bên phải là Lâm Phụng Âm, trước mặt là Lâm Thành Trác, thế nhưng đều là những gương mặt nhìn đến chán rồi, có tuần tú hơn nữa thì cũng quen mắt thôi. Nhưng gương mặt Nguyệt Duy thì khác, vẻ đẹp âm nhu trong trẻo nhưng lạnh lùng, điểm đậm đáng yêu như vậy làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn bảo vệ. Nàng vẫn gất gao nhìn chăm chăm Nguyệt Duy, nhìn đến nỗi lăm cho người ta sợ hãi, trực tiếp chui vào ngực của anh trai mà trốn tránh.

Tay trái bị một người giữ chặt, tay phải cũng bị một người giữ chặt, hai đứa con trai này còn giả bộ giống như không có việc gì.

Ngân Túc và Nguyệt Duy đồng thời quỳ xuống trên mặt đất, rất có khí phách mà nói: “Ngân Túc Nguyệt Duy nhận được đại ân của Lâm gia, nhất định không quên, từ nay về sau sinh tử không rời.”

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi cười nói: “Tại sao lại giống như lời hẹn thề đính ước vậy.”

Ngân Túc lần nữa thật muốn giấu mặt đi, hảo cảm của Nguyệt Duy tăng lên gấp bội đối với Tiểu Tích cô nương, cảm thấy nàng là một cô nương rộng

lượng phóng khoáng.

Lâm Đường Hoa cũng có đồng cảm, nhớ tới nàng chịu khổ mà đau xót trong lòng, nắm tay của nàng càng chặt hơn.

Chuyện của Ngân Túc Nguyệt Duy cứ quyết định như vậy, Lâm Thành Trắc cùng Lâm Phụng Âm dùng Nhật Nguyệt ngưng tinh- Âm Dương cương nhu, cho Nguyệt Duy cơ hội có cuộc sống mới. Sau bảy ngày bọn họ bế quan tu luyện, Nguyệt Duy với mái tóc bạc trắng từ trong nhà bước ra, dung nhan tỏa sáng chói mắt người nhìn, giống như là Minh Châu dưới đáy biển sâu, làm người ta kinh ngạc không thôi.

Mà trong bảy ngày này, Lâm Đường Hoa ngày đêm làm bạn bên Lâm Triều Hi, lúc có người ngoài thì mầu từ từ hiểu, lúc chỉ có hai người thì không ngừng khôi hài.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bảy ngày vui vẻ của ‘lão nhị Tiểu Tịch’

Ngày thứ nhất.

Trải qua một đêm chiến đấu hăng hái, Lâm Triều Hi lại một lần nữa lấy thất bại thảm hại mà kết thúc.

Cờ vậy, không thắng, vậy cờ năm quân chắc có cơ hội nhỉ? Lâm Triều Hi trong lòng tràn đầy tự tin cuối cùng thua không còn manh giáp, không thắng được một ván nào, thật là thiên nộ nhân oán(người người oán trách)! Cả đêm không ngủ, thấp đèn tán gẫu việc nhà, ngoài miệng của Lâm Triều Hi lại là: “Ta đánh nhầm(quân cờ)!” Lâm Đường Hoa luôn luôn chỉ cười nhạt nhạt lên quân cờ nói: “Đa tạ tiểu Tịch cô nương.”

Một buổi sáng tinh mơ, Lâm Triều Hi chống đôi mắt quầng thâm cùng cái đầu tổ quạ đi ra cửa phòng, u mê nhìn lướt qua sân nhỏ. Oanh Oanh đang bước tới từ bên trái, quy củ bụng chậu đồng tới phục vụ nàng rửa mặt, vừa giương mắt nhìn, cả hai người đều cả kinh!

Oanh Oanh dừng chân, nghiêng đầu, cẩn thận quan sát nàng và căn phòng sau lưng nàng. Lâm Triều Hi nháy mắt cúi đầu, xong rồi! Minh còn không có địch dung!

Hốt hoảng xoay người chạy vào trong, kéo lấy Lâm Đường Hoa đang gối đầu trên bàn gỗ nhắm mắt dưỡng thần mà hoa tay múa chân.

Hắn giương mày, mắt phượng trong tròng ảm áp, cười nhạt hỏi: “Tiểu Tịch cô nương gặp quý sao?”

Một ngón tay Lâm Triều Hi chỉ ra bên ngoài, một ngón tay chỉ vào gương mặt tiểu tụy của mình, ra dấu nói: “Oanh Oanh . . .”

Lâm Đường Hoa chợt hiểu nàng vì chuyện gì mà gấp gáp, không phải là nàng gặp quý mà là người khác gặp quý là nàng.

“Ta đi dịch dung, dịch dung!” Lâm Triều Hi vội vàng bò đến trên giường tìm tòi mặt nạ bị giấu ở bên dưới. Lâm Đường Hoa xuyên thấu qua cửa sổ giấy nhìn thấy bóng dáng của người tới, có lẽ đã đến bên ngoài cửa rồi.

“Chủ mẫu, ngài đã thức chưa?” Oanh Oanh run run rẩy rẩy hỏi.

Lâm Triều Hi choáng váng, sắc mặt buồn khổ, quý gối trên giường vẽ mặt đưa đám nhăn nhó, giống như da chú cẩu. Lâm Đường Hoa đi tới, buồn cười quan sát nàng, sau đó kéo cổ áo của nàng ra, xé nát làn váy của nàng, lại làm xáo trộn cái chăn trải giường rồi nói: “Xem ra, ta phải chịu uất ức một chút rồi.”

Hắn kêu Oanh Oanh vào cửa, Oanh Oanh sững sốt một chút, có lẽ không ngờ công tử sẽ ở trong phòng chủ mẫu, nàng lại nhìn trên giường, không nhìn thấy phu nhân, cũng không bị ảo giác, quả thật thấy được cô nương lúc này.

Nàng có ngũ quan tinh tế, chỉ là mang theo nét tiểu tụy của cả đêm không ngủ, đuôi mắt sụp xuống, ảm đạm không có tinh thần, lông mi dày đặc che khuất tầm mắt, nhưng lại xuất hiện tư thái yêu kiều trong chớp mắt. Oanh Oanh nghĩ, nếu nàng ăn mặc trang điểm, nhất định sẽ diễm áp quần phượng(xinh đẹp nhất). Nhưng mà lúc này, người đẹp vì lựa ngựa tốt nhờ yên, còn nàng thì đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch, dưới đất còn mảnh vải vụn của xiêm áo bị xé rách rơi ngổn ngang, tất cả cảnh tượng cho thấy đêm qua điên long đảo phượng hương diễm ra sao. Oanh Oanh cúi đầu, lộ vẻ tức giận nhìn Nhị công tử.

Mặt Lâm Đường Hoa không đổi sắc nói: “Phiền Oanh Oanh rồi, thay ta chăm sóc Tiểu Tịch cô nương cho tốt, được không?”

Oanh Oanh gật đầu, cẩn mật hỏi: “Còn chủ mẫu thì sao ạ?”

“Mẫu thân của ta đang chiếu cố khách mới đến, đêm qua lại quá lo lắng cho thân thể của Nguyệt Duy cô nương nên đến viện của đại ca chăm sóc rồi.” Dù Lâm Đường Hoa đang nói dối vẫn giữ bộ dáng như tiên giáng trần như cũ. Cái gì là Nguyệt Duy cô nương chứ, rõ ràng là Nguyệt Duy tiểu tử! Cái gì mẫu thân đến viện của đại ca chứ, đi đến đó xem bọn hắn cời hết luyện công sao? Đối mặt với tên lương gạt này, Lâm Triều Hi á khẩu không nói được

lời nào, đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn á!

Oanh Oanh không dám hỏi thêm, hỏi nữa chính là vượt quá khuôn phép. Như vậy Tiểu Tịch cô nương chính là người yêu của Nhị công tử, mà chủ mẫu lại nhường phòng của mình cho hai người huyền áo khẳng định là đồng ý chuyện của hai người. Chủ mẫu luôn luôn rộng rãi cởi mở, huống chi lại hết mực cưng chiều với mấy người con trai, cho phép chuyện này cũng là dễ hiểu, chỉ là, không ngờ Nhị công tử cũng giống như Tam công tử . . . phóng khoáng.

Suy nghĩ một chút, vẫn là Đại công tử tốt nhất, tác phong làm việc nghiêm túc đáng tin.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi cười ra tiếng, cũng không chú ý mà lôi kéo tóc của Lâm Triều Hi rồi.

“Éc . . . hí . . .” Lâm Triều Hi soi gương làm một cái mặt quỷ, ngẩng đầu nhìn bộ dạng thất thần của Oanh Oanh.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tịch cô nương.” Oanh Oanh hốt hoảng buông tay, cẩn thận búi lại tóc cho nàng.

Lâm Triều Hi nhủ mảy, ho khan một cái rồi hỏi: “Oanh Oanh đang nhớ người thương có phải hay không?”

“Hả?” Oanh Oanh sững sốt, trong nháy mắt che mặt, Lâm Triều Hi che miệng cười ngửa tới ngửa lui, hỏi: “Người Lâm gia sao?”

Oanh Oanh xấu hổ cắn môi, Lâm Triều Hi nhìn dáng vẻ lúng túng của nàng thì không hỏi nữa, ở chung với nàng ta lâu như vậy, với tính bát quái(nhiều chuyện) được nuôi dưỡng lâu như vậy, làm sao lại nhìn không ra người trong lòng của Oanh Oanh là- người đã từng chỉ với mấy chiêu đã thu phục được tên ác bá - Lâm Thành Trắc cơ chứ?

Vì không muốn làm cho nhiều người nghi ngờ hơn, ngày hôm sau, Lâm Đường Hoa quyết định mang nàng đi ra ngoài.

Trạm thứ nhất, thành Bắc, hôm nay là tết trùng cửu(mừng chín tháng chín).

Sở dĩ đi tới thành Bắc là bởi vì nơi này có chợ phiên lớn nhất cũng là ngày thăm viếng Tự Miếu, mỗi khi vào dịp lễ tết nơi này cũng là nơi lớn nhất để du ngoạn vui chơi mà.

Mặc dù là ban ngày, nhưng đèn lồng đã được treo đầy trên mái hiên cùng tất cả các góc đường, đủ các màu sắc hình dạng khác nhau. Lâm Triều Hi cầm lấy một cái đèn lồng hình con thỏ mà ngẩn người, ghen hòng chợt nhớ tới con rối trong một bộ phim Hàn quốc.

Lâm Đường Hoa đi tới, Lâm Triều Hi quay đầu lại cười hỏi: “Lâm nhị công tử học rộng tài cao, đa tài đa nghệ, đã từng thấy qua một loại động vật gọi là heo thỏ chưa?”

Lâm Đường Hoa nhìn lướt qua đèn lồng hình con thỏ, cười nói: “ Là thỏ mũi dài như heo hay là heo có tai dài như thỏ?”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, Lâm Đường Hoa có lối suy nghĩ quả thật là . . . có thể so với người hiện đại rồi!

Lâm Triều Hi cứ như con đĩa mà bám lấy hắn, hỏi hắn không ngừng nghỉ: “Người biết Miêu nữ không? Người biết người sói không? Người biết voi cổ dài không? Người có biết hồ ly sư(sư: sư tử) không? Người biết người nhện không?”

Lâm Đường Hoa không nói một lời, anh tuần nho nhả mà bước đi, đi tới nơi nào đều là phiêu dật mà xuất trần, quang cảnh như thơ như họa.

Lâm Triều Hi đang nhìn chăm chăm vào một vòng tay được đan thủ công của một gánh hàng rong, có điểm giống phong cách cổ xưa, nàng đang trả giá thấp đến nỗi người bán hàng rong đỏ mặt hôi hám. Lâm Đường Hoa trả cho hắn một mảnh bạc vụn, thế nên mua bộ vòng tay kia với giá ban đầu.

“Này, người có biết tiết kiệm trị gia hay không?” Lâm Triều Hi ngoài miệng oán trách, thực tế cười tươi như hoa nở.

“Đó là đức tính tốt đẹp của nữ nhân, còn nam tử thì không sao cả.” Lâm Đường Hoa cười nói, sau đó xoay người lại, ngón tay lại vuốt nhẹ cánh hoa Thù Du, nhụy hoa màu vàng nhạt khẽ mở khéo léo linh động theo gió, hắn cài nó lên tóc của Lâm Triều Hi, gật đầu nói: “ Cho dù là Trần Châu Phi Thúy, cũng không bằng hoa cỏ thế gian.”

Gió thu phiêu súc nhụy, ngọc lộ khóc du canh.

(Gió thu nhẹ thổi nhụy hoa, lộ ra vẻ đẹp của cảnh thù du)

Lâm Triều Hi níu lấy tay áo trắng của Lâm Đường Hoa, riu riu như chim sẻ nhỏ. Có một cái thẻ tín dụng vô hạn ở bên cạnh(ý nói tiền của anh Đường Hoa), cả buổi chiều nàng mua sắm ở hầu hết các cửa hàng kinh doanh trang phục và phụ kiện, đến gần tối, ráng chiều rơi xuống, Lâm Triều Hi ngồi xuống một tiệm mì, nhìn thần thái tự nhiên thoải mái của Lâm Đường Hoa, lại nhìn bản thân mình có chút long đong mệt mỏi, thầm than tố chất thân thể của người luyện võ cùng người bình thường như nàng thật sự quá khác biệt.

Lâm Triều Hi vô cùng sáng khoái mà uống từng bát từng bát trà to, còn Lâm Đường Hoa thì nhìn chăm chăm tiểu nhị rửa đi rửa lại cái bát đến N lần mới dùng. Lâm Triều Hi xỉ sà xỉ sụp ăn mì không chút hình tượng nào, Lâm Đường Hoa thì từ từ nhấm nuốt, tình tế thương thức ưu nhã như một tiểu thư khuê các. Cho nên trong vô tri vô giác mà hai người tốn gần hai canh giờ vì một chén mì. Rốt cuộc sắc trời gần tối, tất cả đèn lồng cũng được thắp sáng, trên đường đám trẻ con cũng nhiều lên, nhóm thiện nam tín nữ ôm nhang đèn sôi nổi tràn vào viếng chùa.

Hai người gửi đồ đã mua nhờ tiệm mì trông coi, Lâm Triều Hi chờ không kịp liền lôi kéo hấn đi tham gia náo nhiệt, rất nhanh hòa nhập vào đội ngũ của bọn nhỏ, tay cầm tay cùng bọn họ xoay vòng vòng nhảy múa. Lâm Đường Hoa đứng ở một bên nhìn, một vòng người đồng nhất chọt nhiều hơn một người như hạc giữa bầy gà nổi bật trong đám trẻ con, hơn nữa còn cười khoa trương đến như vậy. Lần đầu tiên Lâm Đường Hoa cảm thấy, có lẽ vào đêm tết trung thu nên ấm áp như vậy, nhìn đôi mắt sáng long lanh cùng nụ cười xinh đẹp thiện lương của nữ tử kia, sau bao nhiêu lần tình mộng giữa đêm khuya, giờ đây đáy lòng của hấn chỉ là một mảnh mềm mại.

“Vì sao bọn họ đều đi Tự Miếu vậy?” Lâm Triều Hi giờ nửa xấu kẹo hồ lô hỏi.

“Mỗi lần dịp tết Trung thu, vào ngày chùa mở cửa cho khách viếng thăm, Trí Ngộ đại sư sẽ đích thân lựa chọn người có duyên với nhà Phật để giải đáp nghi hoặc của người đó. Đây là cơ hội duy nhất chỉ có một lần trong năm, mà mỗi lần đại sư cũng chỉ lựa chọn một người.” Lâm Đường Hoa nhìn ngôi chùa cách đó không xa, tiếng chuông vang vọng ngân nga, giữa phố xá sầm uất ồn ào náo động lại có sự tĩnh mịch khác biệt.

Lâm Triều Hi ở một tiếng, đưa kẹo hồ lô tới bên miệng của Lâm Đường Hoa nói: “Ném thử một chút, son tra thật là chua . . .!”

Lâm Đường Hoa bởi vì có bệnh yêu sạch sẽ, sẽ không đụng tới đồ người khác đụng qua, nhưng thanh âm trong trẻo của Lâm Triều Hi cùng với ánh mắt mong đợi của nàng để cho hấn như bị quỷ thần xui khiến mà phá lệ rồi, nhẹ nhàng cắn một cái. Lâm Triều Hi lại cắn nửa miếng kẹo hồ lô hấn vừa ăn, nuốt nhanh xuống, nháy mắt ra hiệu nói: “Chua quá đi! Thật là chua!” Lâm Đường Hoa lại cảm thấy rất ngọt, so với mật ong còn ngọt hơn.

Trong lúc hấn còn đang thất thần, Lâm Triều Hi đã khoát cánh tay của hấn, kéo hấn hòa nhập vào dòng người chật kín, tràn về phía cổng chùa.

“Chúng ta cũng thử vận may một chút đi, thử xem có thể được đại sư chỉ giáo chút nào không.”

“À, ta cùng với Trí Ngộ đã quen biết từ lâu rồi.”

“Vậy ông ta có tiết lộ thiên cơ gì cho ngươi không?”

“Không có, năm đó nẫu thân mang theo ba huynh đệ chúng ta, nhưng đại sư chỉ giữ lại đại ca thôi.”

“À? Ông ấy nói gì?”

“Nói hấn năm năm sau gặp phải một đại kiếp nạn.”

“Năm năm sau? Vào lúc nào?”

“Sang năm.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lão hòa thượng thần bí lái nhải

“Ngươi nói cái lão hòa thượng kia ở đâu?” Lâm Triều Hi lôi kéo Lâm Đường Hoa liều mạng chen vào bên trong.

“Là Trí Ngộ đại sư, hấn là ở bên trong đại điện đi.” Lâm Đường Hoa thông thả nói.

“Con mẹ nó, sao còn đòi mạng hơn cả lúc chen lấn trên xe bus vào giờ cao điểm vậy!” Lâm Triều Hi than thở, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt nghi vấn của Lâm Đường Hoa, sau đó nghiêng đầu liền nhìn thấy bộ dạng háo sắc của mấy thiếu nữ trẻ tuổi ở bên cạnh, nàng hơi nhanh trí, đáng thương hỏi: “Tiểu nhị, ngươi nói đi, có đôi khi làm ra việc đầu cơ trục lợi cũng là do thời thế mong muốn, đúng không?”

Nụ cười của Lâm Đường Hoa liền cứng lại, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân này dùng biểu cảm oai phong凛冽 như thế thì nhất định là đang nghiên cứu làm thế nào để tra tấn người khác!

Lâm Đường Hoa không kịp che miệng của nàng, nàng liền bắt đầu hô lên giống như tú bà đang chào hàng: “Nhìn vị công tử này một chút nào, được gọi là một người phong lưu lối lạc, siêu phẩm thoát tục, bẻ nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn), chim sa cá lặn! Đây chính là biểu ca của ta, biểu ca còn chưa thành thân đâu!” Nàng lớn tiếng kêu la, thu hút sự chú ý của một loạt nữ tử, bọn họ nhao nhao dời mắt lên trên người Lâm Đường Hoa, hận không thể một ngụm nuốt trọn, con ngươi cũng biến thành hình trái tim hồng.

Lâm Đường Hoa vạn phần bất đắc dĩ đối với Lâm Triều Hi, nhưng vì bất ngờ không kịp đề phòng đã bị đám người chen ngang, tay hấn buông lỏng, Lâm Triều Hi liền theo một bên chạy ra ngoài.

Kết quả là, Lâm Đường Hoa bị bao vây, đám người chen lấn vào đại điện lập tức chia làm hai hướng, hoàn toàn vì Lâm Triều Hi lộ ra một con đường thênh thang. Nàng vẫn không quên vừa ăn sạch xấu kẹo hồ lô lớn vừa hướng hấn vẫy tay kêu: “Biểu ca, ca xem mắt thật tốt nhé! Cha mẹ chờ ngươi mang nàng dâu về đó!”

Lâm Đường Hoa luôn luôn ôn hòa nho nhã cũng có lúc muốn cười mà không được, hần âm thầm cắn răng, nụ cười cương cứng trên mặt, ánh mắt liếc qua con thỏ nhỏ kia, lạnh lẽo có thể giết chết người.

“Ai nha, đây chính là đại điện đó!” Lâm Triều Hi cắn que gỗ đi tản bộ xung quanh, nhìn mọi người đều quỳ gối trên đệm coi thành tâm cầu nguyện. Lư hương, át gia khí, mõ, keng, từng đồ vật ngược lại đều rất hài hòa, vẻ mặt của những bức tượng Phật Bồ Tát dát ngọc hiện từ giống như đang cúi xuống nhìn nàng.

Nàng cũng thức thoi một chút, liền ném que gỗ ra ngoài cửa, sau đó chấp tay trước ngực qua loa cúi đầu, ngoài miệng lầm bầm: “Chư vị Đại La thần tiên, Bồ Tát, Phật Tổ, điểm hóa cho con đi, trí nhớ kiếp trước của con đã bị mất, nhưng mà con không muốn sống vô tri vô giác như vậy, tốt nhất cho con chút ánh sáng Phật pháp giác ngộ gì đó...”

“A di đà phật, ánh sáng Phật pháp chiếu rọi khắp nơi, phổ độ chúng sinh, chẳng lẽ nữ thí chủ chưa từng cảm nhận được sao?”

Lâm Triều Hi quay đầu lại, thấy một lão hòa thượng có chòm râu và lông mày đều bạc trắng đi vào, đầu hấn bóng tròn vo hần không thể đi lên võ một cái, hần mặc áo cà sa đã cũ rách phai màu, đôi giày dưới chân cũng đã mòn đế, bụi ra vài sợi chỉ.

“Trí Ngộ đại sư, Trí Ngộ đại sư!” Phía sau là tiếng kêu gọi ồn ào, Lâm Triều Hi kinh ngạc đánh giá hần, Tự Miếu nổi tiếng trên đời này lại có thể ngược đãi đại sư chủ trì sao?

Mà vị chủ trì này thật tiết kiệm, tay trái còn đang cầm que gỗ xâu mút quả năng ném ra, tay phải thì lần tràng hạt kêu cạch cạch, ánh mắt nhỏ hẹp của lão hòa thượng lóe ra ánh sáng hiền lành, đang mỉm cười quan sát nàng.

Lão hòa thượng hướng vào phía trong đại điện gật đầu rồi ôn tồn nói: “Hôm nay người có duyên với lão nạp chính là vị nữ thí chủ này, mời các vị thí chủ lương thiện trở về đi.”

Không kịp nhìn tình hình chung quanh, sau đó nàng được một Tao Lão Đầu (lão đầu mục) dẫn vào một nơi gọi là phòng của chủ trì. Ngoại trừ đàn hương lượn lờ thì không còn thấy cái gì khác. Lâm Triều Hi tùy ý ngồi trên băng ghế, thể nhưng kinh ngạc phát hiện trên bàn bày rượu thịt món ngon! Nàng chậm chạp chỉ chỉ bàn ăn trước mắt hỏi: “Cái này của ông?”

Lão hòa thượng gật đầu một cái, ngồi phía đối diện với nàng nói: “Thí chủ thật thông tuệ, quả thật là người cùng Phật có duyên, không bằng cùng nhau dùng bữa đi.”

Lâm Triều Hi muốn nói mình vừa mới ăn no, nhưng nghĩ tới tô Mi Dương Xuân có nước béo vừa rồi chẳng thể làm no bụng! Vì vậy, nàng vỗ tay nói: “Tốt!”, thuận tiện rót hai ly rượu.

“Náo loạn nửa ngày thì ra là hòa thượng già!” Lâm Triều Hi gấp một khối thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị không tệ.

Trí Ngộ đại sư nở nụ cười nói: “Thí chủ cũng là già bộ lừa gạt người khác thôi.”

Thiếu chút nữa phun ra miếng thịt, Lâm Triều Hi ho khan một cái rồi nghiêm mặt nói: “Com có thể ăn vậy, nhưng không thể nói vậy đâu.”

Trí Ngộ đại sư tự mình rót rượu, nhấp môi rồi nói: “Thí chủ không cần quá lo lắng, thời cơ đến, duyên cơ sẽ đến thôi.”

Lâm Triều Hi cứ có cảm giác lão hòa thượng này nói như biết rõ ràng mọi chuyện, chẳng lẽ là thần tăng thật sự biết được thiên cơ? Nàng lập tức thay đổi sắc mặt, nịnh nọt lấy lòng nói: “Đại sư đại sư, ngài thật sự là một vị thần, thể nhưng biết con không phải thật... Đây, ngài còn biết cái gì về con?”

“Lão nạp biết thí chủ không phải là người ở đây, cũng không phải là người ở bất kỳ nơi đâu, đến vô thanh vô thức, lại không đi được”.

Lâm Triều Hi suy nghĩ một chút, dường như lão đầu này cũng có chút bản lĩnh, vì vậy, làm bộ như thật đáng thương hỏi: “Đại sư có biết làm sao con mới có thể trở về không?”

“Cái này...” Trí Ngộ đại sư trầm ngâm, đi tới bên cửa sổ bấm ngón tay tính toán một hồi rồi nói: “Thí chủ còn cần phải ở lại nơi này. Năm năm trước lão nạp từng bấm quẻ cho Lâm đại công tử, sang năm hần có một kiếp nạn, còi chuông phải do người buộc chuông, thí chủ không đi được”.

Lâm Triều Hi bị tức mà cười, trừng mắt hỏi: “Hần bị thương hay là sẽ chết? Ta vừa không phải là thần y cũng không phải là thần thánh, ta làm sao mà cứu hần... Có lẽ đại sư tính lầm, ta chỉ là người phạm, chỉ là tôm tép mà thôi, còn Lâm Thành Trắc rất dũng mãnh, làm sao có người đã thương được hần chứ?”

Trí Ngộ đại sư lắc đầu một cái, dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi lại lẳng lặng mà nói: “Thí chủ, kiếp trước của ngươi cũng không như ý, chỉ bằng quên hết quá khứ đi, hưởng thụ sinh mệnh mới mà Ngã Phật ban cho ngươi. Lão nạp chỉ có thể nói, sau này thí chủ sẽ phải đối mặt với hai sự lựa chọn, một con đường tươi sáng, một con đường là vực sâu vạn trượng, thí chủ cần phải suy nghĩ cho kỹ thì tốt hơn!”

“A a a, Lão Đầu Nhi nguyên rủa ta sao!” Lâm Hường Hi la hét, “Vậy ông nói cho ta biết làm sao mới có thể chọn được con đường tươi sáng đây!”

“Thuận theo lòng mình, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, khi thí chủ không phân được thật giả, hãy tự hỏi tâm của mình, Phật tổ sẽ chỉ đường cho thí chủ...” Sau đó lão hòa thượng gục đầu xuống, thể mà đã ngây khò khò rồi!

“Đứng cũng có thể ngủ sao? Ông thật đúng là đủ mạnh mẽ!” Lâm Triều Hi dậm chân, “Vào đúng thời khắc mấu chốt, ông làm gì mà thần bí thế!”

‘Két’ một tiếng, cửa được mở ra, trước tiên là một cái đầu trọc ngó vào, phía sau là Lâm Đường Hoa đang đưa mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Tiểu hòa thượng khoảng bảy tám tuổi, giọng nói còn non nớt, “Nữ thí chủ, sư phụ đã ngủ, mời trở về đi”.

Lâm Triều Hi đối với sự đáng yêu là không có sức chống cự, đột nhiên nhớ tới tiểu hòa thượng Nhất Hưu, liền vươn tay sờ sờ đầu trọc của tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng rất không thích người khác sờ đầu mình, quệt miệng trừng nàng né tránh đi. Lâm Triều Hi chạy đuổi theo hân xoay quanh cái bàn, cuối cùng bị Lâm Đường Hoa dốc sức kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lời hứa của quân tử với giai nhân

Buổi tối, bầu trời điểm đầy sao, đúng là đoạn kiều kinh điển cho nam nữ ái muội. Vào giờ phút này, Lâm Triều Hi cũng hóa thân thành tiểu công chúa ưu buồn, tay cầm hoa đăng đứng ở trên cầu đá chờ mỹ nhân. Cách đó không xa, Lâm Đường Hoa với dung mạo như thiên tiên, tay cầm hoa cúc đang nhanh nhẹn đi tới, nụ cười tao nhã làm cho người ta say mê.

Giai nhân đứng trên cầu thẹn thùng ngoái đầu nhìn lại, mắt sáng long lanh, mỹ nhân chậm rãi đi tới, đưa hoa cúc tới trước mặt. Ánh sao thấp thoáng, hai người im lặng ngắm nhìn, ánh mắt đắm đuối, tựa như đôi thần tiên quyến lữ, sầu triền miên.

“Thiếp chờ thật lâu.” Giai nhân nói giọng nhẹ nhàng mang theo chút giận hờn.

“Ta cũng vậy.” Nụ cười nhạt của mỹ nhân vẫn không giảm, phong hoa tuyệt đại, tay giơ lên, ngón tay thon dài như ngọc thạch đẹp đẽ.

“Bánh ngọt hình hoa cúc đâu? Lấy bông hoa cúc này làm gì, cúng bái tổ tiên hả?” Giai nhân chợt thay đổi thái độ, không khí tốt đẹp bỗng sụp đổ trong nháy mắt.

Ngón tay Lâm Đường Hoa rung động, từ vạt áo trước ngực lấy ra một túi giấy dầu được buộc kỹ, nhét vào trong ngực nàng, giận dữ nói: “Trong nhà không thể làm hay sao? Còn bắt ta phải xếp hàng mua chứ!”

Lâm Đường Hoa vốn có rất ít cảm xúc kích động như vậy, Lâm Triều Hi có chút sững sờ, cúi đầu nhìn, dùng đèn lồng chiếu sáng, thì ra là người nào đó đã bị chạm vào điểm mấu chốt rồi!

Chỉ thấy trên áo bào vốn trắng như tuyết lại bị dính rất nhiều vết bẩn, nếu cẩn thận phân biệt còn có thể thấy được vết dầu mỡ cùng nước bùn.

Lâm Triều Hi tràn đầy cảm động trong lòng, cầm tay của hắn mà nói: “Đường Đường chịu uất ức rồi, đặc biệt thưởng cho một nụ hôn nha!” Nói xong, nhón chân lên, môi hồng phấn lâm lâm dán lên đôi môi mỏng đang nhếch lên.

Đêm lạnh như nước, trong không trung tràn ngập hương vị ngọt ngào của hoa cúc bánh ngọt cúc hoa.

Lâm Đường Hoa còn chưa kịp nhắm mắt, Lâm Triều Hi tập kích bất ngờ làm cho hắn có một giây thất thần, sau đó kéo thân thể Lâm Hương Hi lại, đoạt lại môi mềm đang muốn rời xa.

Đây chẳng qua là nụ hôn muốn an ủi thôi mà, đâu phải là nụ hôn thâm tình thấm thiết có cách thức, ý thức, mỹ thức tiêu chuẩn chứ! Lâm Triều Hi kinh ngạc tròn tròn mắt, tay trái nắm bánh ngọt cúc hoa, tay phải xách theo hoa đăng, bị Lâm Đường Hoa ôm chặt trong ngực, giống như là trừng phạt mà gặm cắn môi nàng, nhưng là rất nhẹ nhàng, dịu dàng mà không mất kỹ xảo, lưu luyến trần trọc trên đôi môi đầy đặn của nàng. Hắn đưa tay ra, phủ lên mí mắt nàng, rót cuộc nàng nhắm mắt lại, bị động mà hưởng thụ được ôm trong vòng ngực ấm áp cùng với nụ hôn lời cuốn mà ẩm ướt.

Dùng nụ hôn bịt miệng, dùng nụ hôn tiết giận, dường như là tuyệt sát (chiều giết sạch) của Lâm Đường Hoa. Bình thường khiến cho Lâm Triều Hi thụ hưởng có loại cảm giác ngắt ngảy như chiếm được tiện nghi.

Sao trên trời nhiều không đếm xuể, nhưng lúc này lại giống như chỉ cần vươn tay là chạm đến, và nàng thật sự đưa tay ra, có tư thế nắm lấy mặt trăng.

Bởi vì Lâm Đường Hoa đang ôm thiếu nữ tự cho là Cửu Thiên Huyền Nữ này phi nhanh trên không trung (thật ra bởi vì đường bộ quá đông người chen chúc), chợt có người ngẩng đầu kêu lên: “Thần tiên hạ phàm kia!”, dẫn tới một phen xô xao. Mọi người chỉ cảm thấy hai người trước mắt thật như từ trong mây rơi xuống, trong chớp lát xẹt qua qua bầu trời đêm, lại thành ngôi sao đẹp nhất.

Trở lại Lâm gia, tinh thần Lâm Triều Hi còn chưa hồi phục từ trong không khí vui sướng như trước, vừa đi vừa cắn bánh ngọt cúc hoa, Lâm Đường Hoa cười chế giễu, sau đó đưa tay lau đi mảnh vụn bên miệng nàng nói: “Làm sao nàng giống như con chó nhỏ thế này?”

Lâm Triều Hi cảm thấy mỹ nhân trước mặt rất chói mắt, chói lóa chói lóa, so với đèn nê ông còn sáng hơn, nhớ tới nụ hôn kích tình vừa rồi, nàng chợt

cảm thấy thật ngượng ngùng.

“Ta đi về phòng trước!” Lâm Triều Hi chỉ chỉ một gian phòng gần đó, rồi vội vã chạy về. Lâm Đường Hoa cười nhạt nhìn nàng, vẫn là lần đầu tiên thấy nàng lộ vẻ ngượng ngùng, thì ra nàng cũng có tư thái mềm mại của tiểu nữ nhân.

Một đêm này, Lâm Đường Hoa tắm rửa hết một canh giờ, sau cùng ngay cả nha hoàn đổ nước đều sắp ngủ gật, hắn mới sửa soạn xong xuôi.

Trong mấy ngày này, Lâm Triều Hi hài lòng vượt qua ngày nghỉ dưới sự an bày của Lâm Đường Hoa, quả thật có thể nói là vui đến quên cả trời đất. Nhưng mà luôn luôn có một sự phiền muộn làm cho nàng cảm giác ngày càng nặng nề.

Mỗi ngày vui chơi đến kiệt sức, sau khi trở về Lâm Triều Hi vừa dính lên giường là ngủ ngay, nhưng vẫn luôn lặp lại một hồi ác mộng.

Trong mộng mây mù vờn quanh, hình như thấy được rất nhiều người, dĩ nhiên toàn là mỹ nam, nói thí dụ như thiếu chủ của tứ Thiếu gia Hoa Châu, còn có mình tình đẹp trai trong trí nhớ mơ hồ, vốn là ngủ say sưa, nước miếng cũng chảy một mảng lớn. Tiếc rằng, bất thành linh một thanh đao sắc bén chặn ngang trước mặt, thăm sát toàn bộ những gì tốt đẹp nhất. Lập tức, bên tai hình như có người trầm giọng, sau đó có một bóng dáng nặng nề ngã vào vũng máu đỏ, mà nam tử áo đen ngã vào vũng máu, là Lâm Thành Trác? Hắn đã hôn mê, vết thương chồng chất, toàn thân không chỗ nào là không có vết thương, máu tươi không ngừng tuôn ra, vũng máu càng ngày càng lớn càng để lâu lại càng nhiều hơn. Nàng kêu cứu không được, cổ họng khàn khàn không phát ra được âm thanh, mà trong mắt máu đã thấm đầy tay áo, nàng giống như là rơi xuống một cái ao không cách nào thờ được.

“A!” Nàng chợt thức giấc, chỉ cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, lần nữa ngẩng đầu lên, đã thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ giấy, một đêm hoảng hốt đã trôi qua như thế.

“Tiểu Tịch cô nương đã dậy rồi sao?” Ngoài cửa, Oanh Oanh thử hỏi.

Lâm Triều Hi cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, chợt ngẩng đầu lên gối phía sau, có lệ nói: “Ngươi vào đi.”

Oanh Oanh đặt chậu nước rửa mặt trên kệ, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Triều Hi hỏi: “Tiểu Tịch cô nương, cô không khỏe sao?”

Lâm Triều Hi xoay đầu nhìn nàng, trong nhất thời vẫn chưa tỉnh táo được từ trong cơn ác mộng, lúc này trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhìn thấy màu sắc váy áo mà Oanh Oanh đang cầm lập tức nhũn mỳ: “Bỏ cái áo này đi.”

Oanh Oanh bị tiếng nàng làm hoảng sợ, liền tranh thủ đặt váy ở trên bàn rồi hỏi: “Tiểu Tịch cô nương, có muốn nô tì đi mời đại phu không?”

Lâm Triều Hi không dám nhìn bộ xiêm áo đó, màu sắc giống như là bị nhuộm máu tươi, trong đầu nàng không ngừng hiện lên hình ảnh Lâm Thành Trác ngã trong vũng máu mà chết đi như cây khô, còn có toàn thân đầm đìa máu tươi.

Khi đang nói chuyện, có tiếng người truyền đến từ đình viện, Oanh Oanh mừng rỡ nói: “Đại công tử xuất quan rồi!”

Lâm Triều Hi cười giận nằng nặc một câu: “Làm sao ngươi không nói tam công tử xuất quan chứ, tại sao không nói Nguyệt Duy được cứu rồi chứ, vậy mà chỉ nghĩ đến đại công tử, chắc chắn. . .”

Oanh Oanh cúi đầu, nhanh chóng giấu mặt trong tay áo, lại lấy ra một bộ váy mới từ trong ngăn kéo đưa cho nàng, nói: “Tiểu Tịch cô nương lại cười nô tì, cô mau mặc vào đi, Nhị công tử cũng sắp đến đây rồi.” Khi nói chuyện còn có một chút treu ghẹo, giống như muốn nói: Cô và Nhị công tử còn có gian tình mà!

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm đứng ở ngoài cửa trong đình viện, Ngân Túc Nguyệt Duy tựa sát vào nhau đứng ở một bên, như là một đôi thân tiên quyến lữ tươi đẹp, mọi người đều coi bọn họ là một đôi uyên ương, thật ra không hề biết là một đôi khinh thường tình yêu.

Lâm Triều Hi nhìn mấy mỹ nam trong đình viện, nàng chợt nảy ra một loại ý tưởng tươi đẹp. Hiện tại, nàng đang tạo ra một khu vườn, nuôi dưỡng mấy con thú nhỏ độc nhất vô nhị, văn võ song toàn, tài hoa hơn người, nàng có thể trái ôm phải ấp.

“Tiểu Tịch cô nương tâm tình rất tốt nhì!” Lâm Phượng Âm tựa vào trên thân cây, từ từ mờ mắt, một đôi mắt phượng hẹp dài mang theo nụ cười sáng chói tà nghệ nhìn nàng, khoe môi khê cong, mê hoặc tâm trí.

Lâm Triều Hi chậm rãi đi qua, chợt đứng lại, sững sờ nhìn Lâm Thành Trác. Lâm Thành Trác nâng mắt cũng nghi hoặc nhìn nàng, trong đôi mắt đẹp đang tìm tòi nghiên cứu kia thể nhưng lại cất giấu lo âu và bi thương?

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Triều Hi nhẹ giọng hỏi.

Được nàng ân cần thăm hỏi, cảm giác mệt mỏi của Lâm Thành Trác trong mấy ngày này cũng tan thành mây khói, thì ra là nàng còn nhớ hắn, sắc mặt hắn bình thản, nói: “Không có việc gì.”

“Như thế nào lại không hỏi thăm ta chứ, ài, thật là người không có lương tâm mà.” Lâm Phượng Âm tựa vào trên thân cây, đưa tay đón lấy từng mảnh lá rơi, giả vờ than thở.

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi cười gượng gạo, trông nàng có vẻ như ngờ ngác hơn so với bình thường. Lúc Lâm Đường Hoa đi tới liền nhìn thấy nàng đang mắt hờn nhìn chằm chằm Lâm Thành Trác, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Đường Hoa đi qua bên cạnh Ngân Túc Nguyệt Duy, hướng về phía bọn họ khẽ mỉm cười, Ngân Túc hình như không tiếng động nhận được tin tức, nhủ thầm nói: “Ta sẽ nói cho các người biết.”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, nói: “Được.”

Vì vậy, Ngân Túc Nguyệt Duy liền nói hết những chuyện bọn họ đã trải qua.

Ngân Túc cùng Nguyệt Duy là con cháu duy nhất còn lại của Vụ Linh tộc, bọn họ vốn không tranh quyền thế, ẩn cư trong núi sâu. Nhưng vào một ngày hè nào đó bỗng nhiên bị Thu Vô Cốt xông vào mang đi. Bên cạnh Thu Vô Cốt có một nữ tử xinh đẹp rất giỏi dùng cổ, ả ta hạ Vãng Sinh cổ vào trong cơ thể Nguyệt Duy, dùng điều này uy hiếp Ngân Túc làm việc cho họ.

Người của Vụ Linh tộc phải đến mười tám tuổi mới có linh lực trời ban, mà Nguyệt Duy chỉ mới có mười bảy tuổi. Vãng Sinh cổ ăn mòn huyết mạch của hắn, càng đem linh lực của người Vụ Linh tộc phong ấn, tóc vốn có màu bạch kim dần phai màu rồi biến thành tóc đen không khác gì người bình thường.

Mà Ngân Túc lại bị bức ép đi làm một số chuyện bừa bãi, Trợ Trụ Vi Ngược (nói giáo cho giặc). Mỗi lần phải chấp hành nhiệm vụ, hắn cũng sẽ bị ả dùng độc đó hạ xuống trăm nghìn mị được, cưỡng ép hắn đi làm những chuyện mà hắn không muốn làm.

Lâm Triều Hi đau lòng nhìn bọn họ, cảm thấy hai đứa bé này thật đáng thương. Ngân Túc rõ ràng là gay, còn bị người bức ép đi JQ nữ nhân, mà Nguyệt Duy còn phải trở mặt nhìn ca ca thân ái vì thuốc giải của mình mà phải chịu những khổ sở này. Nghĩ tới đây, Lâm Triều Hi cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Những tên cặn bã này, Thu Vô Cốt cũng không phải là thứ tốt gì!”

Lâm Thành Trác có chút run rẩy siết chặt cái ly trong tay, Lâm Phượng Âm liếc nhìn nàng, Lâm Đường Hoa thu lại nụ cười, ba người bọn họ đồng thời tập trung nhìn nàng, nhìn trong mắt nàng lộ ra phần hận, chẳng lẽ lại nhớ tới chuyện đau lòng lần đó bị Thu Vô Cốt chà đạp sao? Thu Vô Cốt, người tôn trọng nàng, nhất định sẽ hoàn trả lại cho người gấp trăm ngàn lần!

Vào giờ phút này, Lâm Triều Hi dĩ nhiên không biết, ba vị công tử khuynh tâm vì nàng hận không thể đem Thu Vô Cốt chặt thành trăm mảnh, bọn họ cho là hắn đã vấy bẩn sự trong sạch của nàng, nhưng nàng vẫn là băng thanh ngọc khiết hoàng hoa khuê nữ, cái đó gọi là có áp lực liền có động lực. Nàng càng không biết huynh đệ ba người đã sớm đạt thành nhận thức và quyết định chung, người nào chính tay giết được Thu Vô Cốt, thì người đó liền cưới Lâm Triều Hi! Nếu không, ba người họ phải tuân thủ quy tắc cạnh tranh công bằng, làm bạn bên cạnh nàng, thủy chung bảo vệ, không hề đề cập tới chuyện trăng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thiếu niên không hiểu chuyện yêu đương.

Bên kia, Thu Vô Cốt lại im lặng vài ngày, bởi vì hắn bị thương.

Trên đời này có lẽ chỉ có vài người biết rõ thương thế của hắn ra sao, nỗi đau đớn tê tâm liệt phế là như thế nào.

Sắc thu ngưng trọng, bởi vì trong Vô Cốt viên không còn ai khác ở chung mà càng có vẻ im lìm vắng vẻ hơn. Ngọc Hoàn đạp bước trên đường đá nhỏ, theo lối đi quanh co đi tới trước cửa phòng Thu Vô Cốt. Ầ đưa tay ra ý muốn mở cửa, nhưng lại mím môi thu tay về.

Lúc này, cửa phòng chợt mở, Thu Vô Cốt một thân bạch y đi ra, hắn đỡ khung cửa, sắc mặt tái nhợt, trong mắt hắn lên tia máu, sắc môi tím tái, cả người rất tiêu tụy giống như là thức trắng mấy ngày mấy đêm.

Ngọc Hoàn kinh ngạc, hơn mười ngày không có tin tức gì của công tử, thì ra là hắn bị trọng thương!

Tâm tư cảnh giác của Thu Vô Cốt cuối cùng cũng bình phục lại, ánh mắt từ từ ấm đạm. Hắn quan sát một thân y phục màu xanh biếc của Ngọc Hoàn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, sau đó cười yếu ớt, liền té ngã lên vai nàng ta.

Ngọc Hoàn cả kinh, tay chân luống cuống kêu: “Công tử, công tử . . .”

À diu Thu Vô Cốt vào phòng, lúc này mới nhìn thấy ga giường vốn màu trắng như tuyết giờ đều thấm máu đỏ tươi!

À nhủ thầm, lúc này mới nhìn thấy cả lưng áo của Thu Vô Cốt cũng nhiễm đỏ dính máu, hắn vẫn luôn một mình nằm ở trên giường mà chịu đựng đau đớn sao? Gối đầu, chăn đắp đều bị xé nát, thanh giường nát vụn, đều là dấu vết lưu lại trong lúc hắn chịu khổ sở dày vò sao?

“Công tử . . .” Ngọc Hoàn canh giữ ở bên giường, lấy khăn tay trong ngực nhẹ lau mồ hôi cho hắn.

Trong cơn hôn mê, Thu Vô Cốt hình như vô cùng sợ hãi đối với bên ngoài, hắn dùng tay che chờ trán của mình, cả người co thành một đoàn, không ngừng tiến về phía giữa giường, một mình cắn răng nhịn đau.

Đây là tư thế của người thiếu cảm giác an toàn! Hai mươi năm rồi, hấn gần như hoàn toàn thay đổi, khác biệt một trời một vực, không bao giờ còn là bé trai mặc cho người khi dễ nữa, hấn biến thành kẻ giết người không chớp mắt, máu lạnh vô tình Lãnh Huyết Thiếu Chủ. Nhưng mà, biết nhau thời gian dài, à ta biết, thật ra hấn chưa từng thay đổi, hấn chỉ đem chính mình phong bế trong một cái lọ, trong lọ đó không có đường khi không có nguồn sống, hấn dùng một phương thức gian nan nhất để ép buộc chính mình sống sót.

Hấn vẫn cô độc như trước, giống như là cô độc trăm năm ngàn năm, hấn sẽ không mở rộng cửa lòng với bất cứ ai, sẽ không hoàn toàn tin tưởng với bất cứ người nào. Không dám yêu, không dám lấy dùng khi yêu cầu điều gì, điều hấn muốn thì hấn sẽ lấy cho bằng được, nếu không lấy được hấn sẽ tự tay phá hủy, hấn không hiểu là phải bỏ ra rồi mới nhận được. Thế nhưng hấn lại hết mực trung thành với sư phụ, bởi vì đó là tín ngưỡng của hấn, sư phụ mang hấn trở về từ cõi chết, bồi dưỡng hấn để cho hấn trở nên cường đại hơn cả sư phụ nữa!

Ngoài cửa sổ, chim di trú bay về phía nam, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét, như tiếng thở than xuyên phá bầu trời.

Ngọc Hoàn nhớ tới mùa đông năm ấy, à và hấn đồng thời được sư phụ mang về thu dưỡng. À rất kiên cường cũng rất lạc quan, tối thiểu chưa bao giờ ôm oán hận gì đối với cuộc sống. Có được thì là may mắn của à, mất đi là mệnh của à, đây cũng là tâm tư của à. Sống cũng tốt, chết cũng được, không sao cả, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi. Vì vậy, à có thể rất tự nhiên đối mặt với huấn luyện tàn khốc của sư phụ. Bảy tuổi, liền phải một mình trải qua đêm với mãnh hổ trong núi sâu. Chín tuổi, quyết đấu cùng mười người nam nhân bị hạ xuân được, chỉ cần một chút lơ là sẽ có nguy cơ bị chà đạp. Mười hai tuổi, à bị xếp đặt ở thanh lâu làm kỹ nữ . . .

Trong những năm này, à mấy lần bất tỉnh thương tích khắp người, mấy lần trở lại từ quỷ môn quan, mỗi lần thoát chết, à sẽ làm một việc để tự an ủi chính mình: hái một đóa hoa cài lên tóc rồi tươi cười xinh đẹp. Sư phụ không thích nhất là thấy à tươi cười quá mức chói mắt tươi đẹp, nên sư phụ nói, vĩnh viễn không được cười với chính mình, không được tự mãn, nếu không chờ đợi người chính là âm mưu cùng đao kiếm của kẻ địch.

Mà Thu Vô Cốt, cũng chỉ có à nhìn thấy được mặt yếu đuối trẻ con của hấn. Hấn sẽ chỉ vào hình dạng khác nhau của mây trắng trên bầu trời mà hưng phấn kêu to, nhìn thấy những con kiến lồi kéo vật nặng trên mặt đất sẽ vuốt ngón tay mà vuốt ve chúng, nhìn thấy bướm bướm xinh đẹp sẽ hái cành cây mà đuổi theo, hấn sẽ giặt quần áo giúp bạn đồng môn trong suối, hấn sẽ bày ra nụ cười rực rỡ nhất như ánh mặt trời trên thế giới này, chân thật, thiện lương, ngọt ngào.

Năm đó sư phụ thu dưỡng bảy đồ đệ, sau đó, trong quá trình bọn họ trải qua tầng tầng thí luyện lựa chọn cùng với thi hành nhiệm vụ mà dần dần chết đi. Cuối cùng chỉ còn lại ba người: Thu Vô Cốt, Ngọc Hoàn, cùng với Đại Sư huynh không hiểu sao lại đột nhiên biến mất nhiều năm trước.

Thu Vô Cốt ấy à, thế nhưng trở thành ác ma giết người giỏi nhất, nào còn đâu hình ảnh bé trai tức giận dùng bàn tay bé nhỏ bị đông lạnh túm lấy tay áo của nàng, cứ như vậy đã bị thời gian phủ bụi mờ.

À nhớ đã từng hỏi qua hấn: “Vì sao ban đầu không giết ta?”

Hấn nói: “Ta vĩnh viễn đều nhớ một chén canh nóng sủi ầm ngày đó.”

Bảy đệ tử, chỉ còn lại ba, sư phụ nói, trên cõi đời này muốn đưa bé kiên nghị nhất, trung thành nhất làm đệ tử. Vì vậy, sớm chiều làm bạn cùng họ là huynh đệ tương tàn, vì sinh tồn, mặc cho nước mắt che mờ đôi mắt, bọn họ không ngừng vung đao múa kiếm vào nhau, nghe tiếng kêu rên đau đớn của đồng môn, trái tim từng chút từng chút xoắn lại. Mà năm đó, Thu Vô Cốt là nam hài giỏi nhất, tất cả đều bị hấn chém giết hết, chỉ lưu lại Ngọc Hoàn gần như đã hôn mê rồi.

Một chén canh nóng? Đúng nha, đó là ký ức tốt đẹp nhất của họ.

Một mùa đông giá rét kia, vùng vẫy trong tuyết rơi dày đặc, hấn thương tích đầy mình hôn mê trên đồng cỏ ngoài cửa hết ba ngày ba đêm. Bị sư phụ chặn ngoài cửa bởi vì hấn thất bại nhiệm vụ được giao. À thừa dịp sư phụ ngủ say giữ lại một chén canh nóng cho hấn, chính là một sự đồng tình nho nhỏ lại giúp mình giữ được một mạng.

Trong lúc vô tình nhớ lại chuyện xưa, lệ chả rơi lệ, nước mắt của à rơi xuống bàn tay của Thu Vô Cốt, Thu Vô Cốt hình như an ổn hơn nhiều, hoang mang ni non: tịch . . .

Hi? Lâm Triều Hi? Hay là kẻ lừa đảo Tiểu Tịch không rõ lai lịch?

Ngọc Hoàn vươn tay ra dò xét mạch đập của hấn, trong chốc lát lại kinh ngạc không thốt nên lời.

Một hồi lâu, à cười khò, tràn đầy giễu cợt mà cười khò.

“Trong cuộc sống duy nhất không thể đánh bại cũng chỉ có một chữ ‘tĩnh’, ngươi cũng không ngoại lệ sao?” À kinh ngạc nhìn cô độc cản trả tâm mạch của hấn, bất đắc dĩ thở dài: “Ta đã cứu ngươi một lần, đây là lần thứ hai, công tử, chỉ mong về sau ngươi còn có thể nhớ tới ngươi còn nợ ta một phần ân tình mà trả lại cho ta.”

Trong lúc nói chuyện, à gỡ xuống cây trâm trên đầu, vươn cánh tay, kiên quyết rạch một cái trên cổ tay mình, lại rạch một cái trên cổ tay Thu Vô Cốt, trên cổ tay màu máu đỏ tươi dung hợp lại với màu máu đen, giống như hai con sông cùng chảy vào đại dương, lấy lại màu sắc đỏ tươi mà từ từ thẩm vào cơ thể.

Trên trán Ngọc Hoàn rịn mồ hôi, xé rách tấm màn để băng bó vết thương cho hai người, đứng ở bên giường nhìn sắc mặt Thu Vô Cốt dần dần ổn định.

“Cổ tình của ngươi phát tác, hai mươi năm qua, ta hầu như muốn quên đi trên đời này sao lại có loại cô độc tàn nhẫn tuyệt tình như vậy trong cơ thể của

ngươi. Đây là lần đầu tiên khiến nó nảy mầm, kế tiếp thì sao đây, ngươi tính toán để nó tiếp tục sinh sôi nảy nở sao? Cô gái kia thật sự làm ngươi động lòng rồi sao? Thu Vô Cốt vô tình mà, cũng có một ngày sinh tình sao, quả thật là sai lầm nghiêm trọng!”

Khi Thu Vô Cốt tỉnh lại, trên bàn còn để cháo loãng cùng một chút thức ăn nhẹ, đè ép phía dưới là một phong thư, là Ngọc Hoàn để lại.

Chỉ là nói ít lời dặn dò hẩn, trước sau như một giống như người thân mà quan tâm chăm sóc, hẩn ngồi xuống cảm thìa lên, lúc này mới nhìn thấy cổ tay mình được băng bó kỹ, lập tức liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Hẩn kinh ngạc nhìn cổ tay bị thương của mình, hình như có cái gì đang thiêu đốt làm nóng bỏng trái tim của hẩn. Buồn cười làm sao, cũng thật đáng buồn cỡ nào, hẩn không thể không thừa nhận, mình động lòng với nữ tử kia, chỉ tiếp xúc ngắn ngủi như thế, vậy mà đối với nàng động lòng rồi.

Hẩn từng hỏi sư phụ: yêu, đến tột cùng là loại cảm giác gì? Tại sao mọi người đều biết yêu sẽ mang đến tổn thương lại cô tình vẫn muốn sa vào?

Sư phụ nói: yêu là chuyện buồn cười nhất thế gian, có thể làm cho người ta rối loạn mất đi chính mình như là một kẻ điên, cho nên ngươi không cần phải hiểu yêu, ta sẽ giúp ngươi vĩnh viễn không phải chịu nỗi khổ của ái tình.

Vì vậy, sư phụ gieo độc tình cho hẩn. Khi đó còn nhỏ, hẩn nhìn một con côn trùng nhỏ nhỏ chui ra từ cổ tay của sư phụ, sau đó ngoạ nguậy tiến vào thân thể hẩn, hẩn thật tò mò, cũng rất vui vẻ về sư phụ có thể suy nghĩ cho hẩn như vậy. Sau khi lớn lên, hẩn lại càng không quen nhìn người ta thề non hẹn biển đến chết không rời. Bởi vì hẩn giết rất nhiều người, thấy quá nhiều mặt xấu xí của con người khi đứng trước ích lợi, sống còn. Hẩn cho là, đời này kiếp này của hẩn đều không cần chạm vào ái tình giống như những người mù quáng kia.

Nhưng mà hình như hẩn sai lầm rồi, không ngờ yêu lại lạnh lẽo tới như vậy, chỉ một cái liếc mắt, một lời nói, tim của hẩn liền động.

Hẩn chợt nhớ tới hôm đó hẩn giống như nổi điên mà mạnh mẽ muốn nữ tử kia, lại nghĩ tới cục đá đánh vào huyệt vị của hẩn, lực đánh không nặng nhưng vừa vặn có thể làm cho hẩn trấn định lại. Hẩn đang nghĩ, người này rốt cuộc là ai, có thể không tiếng động đi vào Vô Cốt viên, hơn nữa có vẻ như biết được mọi chuyện, biết được hẩn bị tẩu hỏa nhập ma mà cứu hẩn?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bận rộn lúc cuối năm

Nếu như em yêu anh

Tuyệt không giống lăng tiêu bám víu

Cho anh mượn cành cây cao khoe khoang mình

Nếu như em yêu anh

Tuyệt không học con chim si tình

Vì Lục Âm lặp lại ca khúc đơn điệu

Cũng không chỉ giống như ngọn núi cao và hiểm trở

Gia tăng độ cao cho anh

Tồn lên uy nghi cho anh

Em phải phải là một bụi Kapok bên cạnh anh

Làm cây hình tượng và đứng chung một chỗ với anh

Cây

Nắm chặt dưới mặt đất

Lá

Chạm nhau ở trong mây

Chúng ta chia sẻ nguồn không khí lạnh

Phong lời

Sét đánh

Chúng ta cùng hưởng sương mù

Nước chảy

Cầu vòng ngũ sắc

Giống như vịnh viễn chia lìa

Rồi lại cả đời gắn bó

(Mình nghĩ có lẽ đây là một ca khúc nhạc Hoa nhưng mình không biết tựa cũng như lời bài hát nên chỉ có thể edit tạm tạm gần sát nghĩa thôi. Với lại mình cũng không biết tiếng Hoa nên mn thông cảm! Có bạn nào biết thì chỉ mình với nhé. Tks!)

“Tiểu Tịch cô nương, ngài đây là đang chờ đợi một tình yêu sao?” Nguyệt Duy nằm trên thảm cỏ, lấy tay che ánh mặt trời lóng lánh trên cao, nhìn mây trắng xa xa xuyên qua kẽ tay.

Lâm Triều Hi nằm ở bên cạnh hắn, chợt thở dài một tiếng nói: “Ừ, ta đang chờ tình yêu đích thực duy nhất của mình.”

“Chuyện này hình như rất đơn giản mà, ta cùng ca ca đã như vậy, người và các công tử cũng sẽ như vậy thôi.” Nguyệt Duy mỉm cười nói.

Lâm Triều Hi nghiêng đầu nhìn hắn, một đầu tóc bạch kim phiêu phiêu thấp thoáng cùng màu vàng của sân cỏ, hắn mỉm cười thuần khiết như thế, giống như đóa hoa sen trắng duy nhất trên thế gian này không bị vấy bẩn bởi nước bùn.

Lâm Triều Hi cũng mỉm cười nhìn hắn nói: “Người cùng ca ca nhất định phải hạnh phúc, để cho ta nhìn thấy một tình yêu thủy chung không thay đổi.”

Nguyệt Duy nghiêng đầu, khóe môi nâng lên nụ cười tươi như hoa, sáng rỡ long lanh đầy sức sống.

Lâm Triều Hi không khỏi thương cảm, nhẹ nhàng thở ra một hơi, gần đây tâm sự đè nén có chút mệt mỏi, mặc kệ là trong giấc mộng hay là lúc tỉnh cơn mơ, giống như bị một tầng khói dày đặc bao phủ, vô cùng áp lực.

May mắn có Nguyệt Duy làm bạn, đơn giản khiến cho người ta thư thái. Đầu tiên hắn là một mỹ nam, phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng của Lâm Triều Hi. Tiếp theo là ba nhi tử của nàng không hề lo lắng nàng sẽ bị lừa gạt mê hoặc, bởi vì Nguyệt Duy người ta là hoa đã có chủ. Thêm nữa, gần đây ba nhi tử đang đắm chìm trong việc trừ tính khản cấp, giống như chuẩn bị cho một cuộc đại chiến ác liệt.

Bởi vì Lâm Thành Trác cùng Lâm Phượng Âm bởi vì chia ra nắm giữ tuyệt học Nhật Nguyệt ngưng tinh là tuyệt học nội công bị thất truyền của Lâm gia, đại phát thiện tâm dẫn đầu nhân sĩ các gia tộc đi về phía Hoa Châu thành đi cứu tộc nhân quan trọng bị độc hại của tộc Thánh nữ. Các gia tộc càng thêm phục tùng đối với Lâm gia, còn các gia tộc nhỏ thì càng thêm theo lệnh mà làm, tán thưởng hai người giống như chúa cứu thế đều là mỹ nam tử như nhau. Trong thời gian này, mọi chuyện lớn nhỏ của Lâm gia đều do Lâm Đường Hoa xử lý, đây cũng là điều Lâm Triều Hi thật không ngờ tới, hắn từ một người nhàn rỗi bỗng dưng trở thành ông chủ.

Lúc nàng mới đến thì do quản gia Lâm Tông xử lý tạp vụ ở Lâm gia ngay ngắn rõ ràng, sau đó Lâm Tông chết rồi, công việc sổ sách giao cho kế toán viên mới quản lý là Oanh Oanh được Lâm Triều Hi khai thác. Cũng may chỉ tiêu ở Lâm gia vẫn như lệ cũ thì hành không có gì trở ngại. Nhưng mà khi tới cửa ải cuối năm, Lâm gia sẽ phải kết toán một khoản lớn từ đầu năm tới cuối năm. Khoản này có thể làm cho Oanh Oanh trở nên luống cuống tay chân do chưa từng thấy cảnh đời. Sự ngu dại ngây ngốc của Lâm Triều Hi càng thể hiện rõ ràng, cầm đồng sổ sách cùng bọn hạ nhân đến báo cáo mà mắt to trừng mắt nhỏ.

Hoa Châu thành không ai không biết, không người nào không hiểu Lâm nhị công tử Lâm Đường Hoa siêu phàm thoát tục, tuyệt đối là quý công tử phong hoa tuyết nguyệt, nhưng mà chưa từng có người nhìn thấy được bộ dáng của hắn hiện giờ.

Một tủ sách bày đầy sổ sách ghi chép, tay trái của hắn thật nhanh gõ bàn tính, tay phải cầm bút hoay động như rồng bay phượng múa trên từng tờ sổ sách. Từng quyển từng quyển từ trái chuyển sang phải, quả thật có thể coi là đọc nhanh gió, viết nhanh như bay. Lâm Triều Hi ở một bên im lặng mài mực, kinh ngạc nhìn Lâm Đường Hoa tính toán sổ sách, rất muốn kiểm tra một chút xem có phải tâm trí của hắn còn lợi hại hơn cả bàn tính gấp trăm lần.

Dần dần, Lâm Triều Hi cảm thấy xương sống thất lực đều mỏi, xoay xoay cái cổ, đá đá cái chân, nhìn sang ngoài cửa sổ, vậy mà đã sắp hoàng hôn rồi.

“Ai . . .” Nàng than thở, đã hao phí thời gian hết một ngày rồi, không ngờ thậm chí cuối năm lại có nhiều chuyện như vậy cần xử lý. Ví dụ như mua sắm lễ vật làm tặng phẩm cho các gia tộc lớn nhỏ các nơi, kết toán của hàng lớn nhỏ của Lâm gia, ti mi thưởng phạt cho các cá nhân trên dưới ở Lâm gia, các khoản thuế cho triều đình, vân . . . vân. Nếu không có Lâm Đường Hoa, nàng chắc chắn có thể học mẫu bộ mình.

Lâm Đường Hoa dừng tay, ngẩng đầu lên ghé mắt nhìn nàng hỏi: “Mệt rồi sao?”

“Ừ.” Nàng gật đầu, sau đó cúi lưng một cái.

Lâm Đường Hoa cũng dừng bút lại, ngả đầu về phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi, duỗi ngón tay xoa xoa mi tâm của mình, sau đó nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài.

Lâm Triều Hi thừa cơ hội hoạt động gân cốt, nằng đi tới cầm lại tay của Lâm Đường Hoa cười nói: “Cho ngươi thử một chút tay nghề của bản cô nương.” Vì vậy nằng nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương, còn có dọc theo hai hàng lông mày đẹp đẽ của hắn.

Lâm Đường Hoa nở nụ cười thần nhiên, lần này thật sự là nụ cười hiểu ý. Trước kia, hắn cười đối với mọi người là nụ cười thấu hiểu, nhưng lại cười đến không có độ ấm, nhìn như rất để ý đối với mỗi người, trên thực tế đối với người nào cũng đều thờ ơ. Nhưng sự xuất hiện của nằng cho hắn biết, trên cái thế giới này còn có người có thể chống cự lại sự lạnh nhạt của hắn. Bao nhiêu lần nhìn bộ dạng buồn cười của nằng không nhận được mà phải bật cười, nhìn thấy nằng nghịch ngợm nháy mắt cũng sẽ ngầm hiểu mà mỉm cười, chỉ cần là nằng vui vẻ thì hắn liền thấy vui vẻ.

Hắn biết, nằng tình cờ xông vào sinh mệnh của hắn, lại cũng là điều tất nhiên, nếu không thì hắn làm sao có thể trôi qua quang cảnh cuộc sống cô đơn trăm năm đây!

“Ta gần đây thường xuyên suy nghĩ, cuộc sống nam cày ruộng nữ dệt lụa mới có phải là cuộc sống tốt đẹp nhất hay không?” Lâm Đường Hoa sâu kín hỏi.

Lâm Triều Hi không chút nghĩ ngợi nói: “Ngươi cày ruộng còn ta canh cửi, ngươi lựa chọn nước ta tới tưới vườn, lưng công bé con đáng yêu, một nhà ba người . . . ha ha ha.” Nằng ngu ngơ cười ha ha, quả thật rất muốn niềm thử cuộc sống đơn giản không chút ưu phiền như vậy.

“Nếu như có thể, ngươi có nguyện ý . . .”

Lời còn chưa dứt, Lâm Phượng Âm vốn đang nghiêng người tựa cửa lại không nhận được nữa, hắn đẩy cửa ra chậm rãi đi vào, vẫn là bộ dáng cười tà như cũ, đùa giỡn nói: “Tiểu Tịch cô nương, làm sao ngươi lại mang mặt nạ của mẹ ta rồi, như vậy luôn làm cho ta có cảm giác sợ hãi.”

Lâm Triều Hi không tự chủ dừng tay, đi tới nhéo lỗ tai hắn nói: “Ta hiện tại là mẹ của ngươi! Con trai ngoan!”

Lâm Phượng Âm cũng không giận, tiếp xúc khoảng cách gần như vậy ngược lại làm cho hắn cảm thấy càng thêm thân thiết, hắn vòng tay một cái, ôm chắc vòng eo của nằng, bộ dáng tươi cười mỉa hoặc, mắt phượng chăm chú nhìn nằng, chỉ chút nữa là gần sát.

“Nương, nhi tử muốn hôn người một cái, được không?”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, sau đó nhìn Lâm Đường Hoa xin giúp đỡ, Lâm Phượng Âm cũng thu liễm nụ cười nhìn thẳng huynh trưởng của mình, buông lỏng tay nói: “Ta không thích lợi dụng lúc người gặp khó khăn, cũng biết đưa xanh hái không ngọt, cũng biết, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.”

Lâm Đường Hoa nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, Lâm Triều Hi nhất thời cảm thấy không khí giữa hai huynh đệ có chút tệ nhị lan tràn, không thể nói rõ là cái gì, nhưng ngẫu nhiên có cảm giác thoáng qua một mùi thuốc súng.

“Éc . . . . . Thành Trác đâu?” Lâm Triều Hi hỏi.

Lâm Phượng Âm lúc này mới thu hồi ánh mắt, tùy ý đi tới một bên cầm lấy ly trà uống một hớp rồi nói: “Đại ca đang thu dọn đồ đạc, muốn đi Diệu Châu.”

“Hả?” Lâm Triều Hi kinh ngạc, “Tại sao muốn đi Diệu Châu?”

Lâm Phượng Âm nở nụ cười nói: “Phùng gia ở Diệu Châu vốn cùng Lâm gia giao hảo, Phùng lão gia tử một lòng muốn thu đại ca làm con rể lâu rồi, lần này Phùng đại tiểu thư cập kê, chỉ đích danh đại ca đến đó.”

Lâm Triều Hi chép miệng, lại nói mình đi tới thế giới này còn chưa từng ra khỏi thành, ở Lâm gia cũng là một người vô dụng, còn phải lo lắng đề phòng để không bị người khác nhận ra, không bằng theo Lâm Thành Trác đi ra ngoài làm quen với thế giới này.

Nằng cắn tay cười âm hiểm, nhưng mà trốn không thoát pháp nhãn của Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm. Lâm Đường Hoa xử lý việc Lâm gia tạm thời không thể rời đi, mà Lâm Phượng Âm quản lý Thanh Phong Các đang muốn điều tra rõ một chút tin tức nên cũng không thể đi được. Đại ca nói tạm thời chưa có ý đón dâu, đối với Tiểu Tịch cũng là tình huynh muội. Nếu để cho nằng ngày ngày gây sự quấy nhiễu không bằng để cho nằng ra ngoài khuây khỏa đi.

Lúc này Lâm Đường Hoa viết xuống một chứng từ đưa cho nằng nói: “Lúc trước phát ba ngàn lượng coi như chi phí tiêu dùng, nếu có thêm ngươi thì thêm hai ngàn nữa đi.”

Lâm Phượng Âm chắc chắn nói: “Thật sự là nữ nhân phá sản mà.”

Cứ như vậy, vào sáng sớm ngày hôm sau, lúc chim sẽ liu riu kiếm ăn, lần đầu tiên Lâm Triều Hi còn dậy sớm hơn gà, thật ra bởi vì quá kích động thôi. Lâm Triều Hi lấy thân phận Tiểu Tịch theo Lâm Thành Trác “xuất chinh”. Đối với bên ngoài thì tuyên bố là Lâm gia chủ mẫu phải đi bái tế phụ quân đã quy tiên. Bởi vì Oanh Oanh lưu luyến không rời cùng với tình cảm chân thành, Lâm Triều Hi dứt khoát kiên quyết mang nằng cùng lên đường, tranh thủ cho nằng cùng Lâm Thành Trác tạo ra nhiều cơ hội hơn.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Tai họa bất ngờ trời mưa xuống.

Lâm Triều Hi và Oanh Oanh thay đổi trang phục ban đầu, hóa thân thành thư đồng người hầu, lấy tư thế chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng mà đi theo phía sau lưng Lâm Thành Trác, lại có vẻ vừa thấp vừa gầy lại ồn ào huyền ảo. Oanh Oanh còn tạm được, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào Lâm Thành Trác, hẳn nói một năng tuyệt đối không nói hai. Lâm Triều Hi sốt ruột cắn răng đậm chân, liều mạng nháy mắt ra dấu, Oanh Oanh chính là thái độ thận trọng rụt rè thiếu tự nhiên, ngay cả đưa trà cho Lâm Thành Trác cũng là thận thừng run rẩy.

(Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng: giống như ý thể chủ nhà mà lên mặt)

Ngay sau đó, Lâm Triều Hi lấy ra giấy bút xem bói cho Oanh Oanh, tính toán xong, phát hiện năng ta thuộc chòm sao Cự Giải. Có thể nói, hơn phân nửa nữ tử thời cổ đại tiêu biểu thuộc chòm sao Cự Giải hoặc chòm sao Song Ngư, có câu chăm lo việc nhà, giúp chồng dạy con, tam tòng tứ đức, tuân thủ nữ giới, ài! Lâm Triều Hi ngửa đầu kêu rên, lúc nào mới có thể làm cho năng ta mở mang đầu óc được đây!

Những việc Lâm Triều Hi cố gắng làm, Lâm Thành Trác đều nhìn thấy cả. Không phải là không thương tâm nhưng cũng chứng minh năng không thương hẳn, trong lòng của năng không có hẳn. Hẳn cũng nhìn ra được tình ý của Oanh Oanh đối với hẳn, nhưng hẳn tình nguyện cảm kiềm lưu lạc chân trời cũng không mong muốn làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của một cô gái.

Lâm Triều Hi ngoại trừ làm mối cho hai bọn họ thì chỉ có đi treu chọc tiểu cô nương xinh đẹp như hoa.

Dọc theo đường đi nhìn thấy mỹ nữ, năng luôn huyết sáo chào hỏi, lần lượt đợi người ta mang tặng hầu bao tự tay mình làm để ngằm ám chỉ thì năng liền như một làn khói mà cao chạy xa bay biến mất, dọn dẹp rồi đi ngay trong đêm.

Đêm nay, đám người bọn họ dừng lại nghỉ ngơi trong một rừng cây, Oanh Oanh lấy ra lương khô cùng nước đặt ở trên đất, nhìn rất giống như đang ăn cơm dã ngoại.

“Chúng ta ăn cái này hả!” Lâm Triều Hi cầm lấy miếng bánh nướng méo miệng nói.

Lâm Thành Trác uống một hớp nước nói: “Lúc đầu có thể ở lại gian khách sạn kia, nhưng ngươi . . . ài . . .”

Oanh Oanh liếc mắt nhìn Lâm Triều Hi một cái, nháy mắt mấy cái rồi cắn bánh nướng ăn. Lâm Triều Hi nhìn sang hai người đánh xe ngựa cũng đang oán trách năng, vì vậy liền cúi đầu thành thật ăn uống.

Chao ôi, ai kêu năng vừa vào khách điểm liền nhìn trúng bà chủ lăng lợ làm chi, liền cùng người ta tán gẫu chút chuyện linh tinh. Bà chủ là một quả phụ, cho rằng có người thanh niên tài tuấn coi trọng nên năng muốn tái giá. Lâm Triều Hi không thể làm gì khác hơn là nhờ Lâm Thành Trác giúp đỡ, bắt đắ dĩ năm người đành lén lút lút chạy trốn, nếu không đã không phải ở nơi rừng cây hoang dã mà qua đêm.

“Éc . . .” Lâm Triều Hi cố gắng ổn định tâm trạng mọi người, chỉ chỉ lên bầu trời nói: “Oa! Hiếm khi có thể nhìn thấy một ngày đẹp trăng sáng nha!”

Oanh Oanh ngẩn đầu liếc nhìn nói: “Tối nay cũng không có sao, là trời đầy mây đấy.”

Lâm Triều Hi đỏ mặt hỏi, sau đó chỉ chỉ từng nhánh rừng cây nói: “Cầm thụ bần đất cùng cây cối trong lành mát mẻ đi!”

Oanh Oanh than thở nói: “Lá cây cũng rụng hết rồi.”

Lâm Triều Hi còn nói: “Nghe kia, là tiếng chim ca hát ban đêm sao.”

Oanh Oanh tập trung lắng nghe, chân mày Lâm Thành Trác càng cau chặt, chợt nói: “Đây không phải là tiếng chim hót, là tiếng sấm đánh!”

Lâm Triều Hi cả kinh, lúc ngẩng đầu trùng hợp có một giọt nước rơi trên mặt năng, vẻ mặt năng đưa đám nói: “Như thế nào lại vậy chứ! Sao mà trời mưa rồi!”

Vừa nói xong, một tia chớp liền nổ ra trên bầu trời đêm, Lâm Triều Hi thảm than ông trời đối với năng quá tệ, nơi này không có chỗ để trốn rồi.

“Mẹ kiếp! Con mẹ nó! Thật là xui xẻo!” Lâm Triều Hi vừa mắng vừa chạy theo sau lưng Lâm Thành Trác, dưới chân giẫm phải cành lá khô kêu lạo xạo, phía trước ánh sáng loang lổ giao thoa trong rừng cây, mây đen bao phủ bầu trời, mưa to tầm tã trong đêm tối. Năng không nhìn thấy rõ được mọi vật xung quanh, không ngừng dùng tay áo lau nước mưa rơi trên mặt.

Oanh Oanh lại càng yếu ớt, chạy bộ tới mức hai chân đều không lực, rất nhanh năng ta liền cách Lâm Triều Hi một khoảng xa.

Lâm Triều Hi quay đầu lại hô to với hai tên gia đình: “Hai người các ngươi mau hỗ trợ năng ấy!”

Hai tên gia đình vừa phải dắt hai con ngựa buống bình vừa phải chiều cổ Oanh Oanh nên gặp nhiều trở ngại.

Một tiếng ầm vang, bánh xe ngựa bị rơi vào trông hổ rồ.

“Đại công tử, không kéo xe ngựa ra ngoài được!”

Ban đầu, Lâm Thành Trác cầm kiếm chém bụi gai mở đường, giờ phút này mới dừng lại, nhẹ nhàng xoay người đã bay đến trước mặt bọn họ, một tay cầm dây cương, quát lớn: “Đi!”

Con ngựa hí một tiếng bước lên phía trước nhưng là bánh xe kẹt quá chặt không thể kéo lên nổi.

Oanh Oanh đứng một bên không biết phải làm sao, Lâm Triều Hi lao đảo nện bước đi tới phía sau xe ngựa giúp một tay đẩy xe. Tóc rơi rối tung trên mặt nàng trông rất buồn cười, nàng hô to: “Đại công tử kéo xe, ta với các người cùng nhau đẩy!”

Oanh Oanh và hai tên gia đình lúc này mới chạy tới trợ giúp, Lâm Thành Trác quán dây cương lên tay, lên phía trước gian nan mà kéo xe, một tiếng sầm nổ lớn làm con ngựa có lẽ bị hù dọa mà kinh sợ, hai chân chồm lên bỗng chốc thoát dây cương xông về phía rừng cây.

Trong nháy mắt xe ngựa mất trọng tâm, trượt hẳn về phía sau, việc này làm cho Lâm Triều Hi đang đẩy xe ở phía sau phải hết hồn. Phía sau nàng là bụi cây to khỏe, phía trước xe ngựa cách nàng ngày càng gần. Trời ạ! Chẳng lẽ muốn nàng phải bị xe ngựa đè chết sao?!

Lâm Thành Trác không đuổi theo xe ngựa, đỉnh lông mày vừa nhíu lập tức vọt về phía sau, vô kiếm mạnh mẽ đỡ hai tên gia đình vừa ngã tới, sau đó đưa tay kéo Oanh Oanh đang hoang mang sợ hãi, nàng lao đảo một cái rồi ngã ngồi trên mặt đất bùn.

Mất thấy bánh xe ngựa sắp nghiền đến trên người nàng, Lâm Triều Hi vô cùng cảm phần nhìn Lâm Thành Trác cứu người. Sau đó, quá đổi bị thương mà tiếc hận tại sao bình thường không có cùng đưa con lớn nhất thân thiết chứ. Để bây giờ vào lúc tính mạng bị nguy hiểm ngay trước mắt, vậy mà hần trước tiên đi cứu ba người làm kia, còn mình sẽ phải oanh oanh liệt liệt đi đòi nhà ma!

Lâm Triều Hi đã lui tới tận cùng, sống lưng ép chặt vào thân cây khô xù xì, mưa thu thấm ướt xiêm áo lạnh như băng, nhìn xe ngựa lăn tới sắp đụng vào nàng, nàng chỉ có thể thở dài thật sâu rồi nhắm mắt lại chờ.

Một giây kế tiếp, cảm giác có gì đó dính vào trên người nàng, bao bọc chung quanh nàng, Lâm Triều Hi không khỏi run lên. Nhưng mà, hình như sức tông của xe ngựa cũng không lớn lắm thì phải, nàng nhẹ nhàng mở mắt ra, bóng đen thoáng qua, lồng ngực này, áo đen này, bóng dáng ấy, không phải là Lâm Thành Trác sao? Hần vậy mà che chắn ở phía trước của của nàng, chống đỡ và chạm sức nặng mấy trăm cân của xe ngựa.

Nàng yên lặng cười, lại nghe thấy Lâm Thành Trác đang ôm nàng thỉnh linh thấp giọng kêu rên một tiếng.

“Công tử!” Oanh Oanh cùng gia đình kinh hô chạy tới, ba người ra sức kéo dây, trùng hợp có một thợ săn đi qua, liền giúp một tay. Nhưng Lâm Triều Hi trước sau vẫn đứng sững sờ không nói nên lời. Cảm giác lúc ôm người hần hình như đã mất đi tri giác, không còn nhúc nhích.

Hắn có thể cố gắng hết sức đối với người khác, lại hết lòng hết dạ chỉ đối với ngài. Hắn cứu chúng ta, có lẽ sẽ dùng rất nhiều phương pháp, nhưng nếu cứu ngài hắn thậm chí không tiếc tính mạng. Thật lâu về sau, Oanh Oanh đã nói như vậy với nàng.

Năm người chen chúc trong ngôi nhà hơi chật chội của tiểu phu, tiểu phu rất hiếu khách. Cả nhà ba người bọn họ ở trong một ngôi nhà lá trong rừng cây, không lớn lắm, lại có thể dọn dẹp được phòng chứa củi cho gia đình ở tạm, phòng trẻ con có thể cung cấp cho hai nữ thư đồng. Lâm Triều Hi kín đáo đưa cho hắn một thỏi vàng làm cho hắn càng thêm vui mừng, ồn ào ngày mai có thể mua thêm quần áo mùa đông cho vợ con của hắn, còn liên tục nói cảm ơn.

Cái ót của Lâm Thành Trác bị va đập, xương sống cũng bị thương không nhẹ, tiểu phu giúp một tay cõi xuống quần áo của Lâm Thành Trác, lúc nhìn thấy một mảnh tím bầm sau lưng hắn, Lâm Triều Hi khóc không thành tiếng.

Bọn gia đình cũng không biết phải làm sao, phu nhân của tiểu phu mang bọn họ đi sưởi ấm rồi nghỉ ngơi, sau đó nấu xong nồi cháo trắng mang tới trong phòng.

Lâm Triều Hi ngồi ở bên giường, dùng khăn nóng lau mặt cho hắn, còn có máu ở khóe miệng. Nàng cười nhợt nhạt, có chút may mắn thấy mình còn sống, nhưng đột nhiên cảm thấy mình như sao chổi, làm liên lụy tới Lâm Thành Trác. Nhớ tới Trí Ngộ đại sư từng nói Lâm Thành Trác sẽ có một đại kiếp, nàng thật muốn tát mình một cái. Rốt cuộc là có thể cứu hắn thoát khỏi kiếp nạn kia hay là mang đến cho hắn xui xẻo đổ máu.

“Cô nương, nên ăn một chút đi.” Tiểu phu phu nhân Lưu thị đi tới, dịu dàng vỗ vỗ bả vai của nàng.

“Tỷ tỷ gọi ta Tiểu Tịch là được rồi.” Lâm Triều Hi lau nước mắt, cố nặn ra vẻ tươi cười.

Lưu thị cười cười, sau đó giọng điệu khen ngợi nói: “Phu quân của người đối với người thật tốt, thân thể này . . .”

“Hắn không phải là phu quân của ta . . .” Lâm Triều Hi nói.

“Ha ha, người yên tâm, ngày mai ta bảo lão Lưu đi mời đại phu tới xem cho ca ca của người, người cũng đừng để mình phải mệt nhọc quá, nếu không ca ca của người tỉnh dậy lại đau lòng.”

Lâm Triều Hi cảm thấy có giải thích cũng không rõ ràng nên cũng lười giải thích, đối mặt với nhiệt tình của đại tỷ chỉ có thể cười cảm kích.

Nàng vừa ăn được hai muỗng cháo, nghe tiếng ho khan của Lâm Thành Trác vội vàng tiến lên hỏi: “Ngươi thế nào rồi? Khó chịu chỗ nào? Ngươi tỉnh lại?”

Lâm Thành Trác lại nhú nhú mày, ho khan không ngừng nhưng từ đầu tới cuối không có tỉnh lại.

Lưu thị bưng ly trà nói: “Cho hần uống miếng nước đã.”

Lâm Triều Hi vội vàng dứt nước cho hần, nhưng miệng của hần chỉ có thể mở ra một chút, chút nước đưa vào đều bị phun ra hết, tay chân của nàng rối loạn lau đi. Ngực của Lâm Thành Trác phập phồng ho khan không ngừng, mỗi lần như vậy thì chân mày càng nhíu chặt hơn.

Lưu thị vội vàng nói: “Xương sống của hần bị thương, khi cử động thì sẽ rất đau.”

Lâm Triều Hi lo lắng nhìn hần vì ho khan mà mặt đỏ bừng, nâng lên ly trà ngâm vào trong miệng một hớp rồi đưa lại cho Lưu thị, sau đưa tay trái bóp cằm của hần để hần há miệng. Nàng cúi người dán lên môi của hần, chậm rãi đem không khí cùng nước đưa vào trong miệng của hần, đồng thời dùng tay phải vỗ nhẹ vai hần giống như dỗ dành trẻ con đi ngủ để cho hần yên ổn lại.

Chân mày đang nhíu chặt của Lâm Thành Trác dần dần ra, Lâm Triều Hi từng chút từng chút cho hần uống nước, cho đến khi hần hoàn toàn ngủ say mới yên lòng.

Lưu thị mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt như nói ‘Còn nói không phải phu quân của ngươi, xem ngươi chửi cái thế nào.’

Lâm Triều Hi bị nàng nhìn đến sợ hãi, vội vàng xô đẩy nàng ta nói: “Đêm đã khuya, tỷ tỷ cũng về phòng nghỉ ngơi đi, ta ở đây chăm sóc hần được rồi.”

Lưu thị lúc này mới rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lâm Thành Trác bọc trong chăn bông như xác ướp cùng với Lâm Triều Hi đang ngồi dưới đất trông chừng hần.

Bất giác nàng ngủ thiếp đi, trong mộng lại thấy cảnh đầm đìa máu tươi kia, chỉ là lần này Lâm Thành Trác hình như bị thương còn nặng hơn, nước mắt của nàng cũng nhiều hơn, cảm giác mình kiệt sức mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Người thần bí mang theo hoa hồng.

Hôm sau, ước chừng ánh mặt trời chiếu sáng trước mắt, nàng chớp chớp mở mắt ra, cảm giác cái cổ mỗi nhừ rồi.

Theo thói quen duỗi lưng một cái, sau đó cúi đầu, lúc này mới thấy Lâm Thành Trác đã tỉnh rồi, đang nhìn nàng chăm chú.

Nàng quá đổi vui mừng, lúc này mới phát hiện cái chăn đắp cho Lâm Thành Trác không biết che trên người nàng lúc nào. Hơn nữa chăn bông còn bị ướt một mảnh, không biết là nước mắt hay là nước miếng của nàng nữa.

“Ngươi đã đỡ hơn chưa?” Lâm Triều Hi phá vỡ trầm mặc.

“Ừ.” Lâm Thành Trác thử đứng dậy, Lâm Triều Hi vội vàng tời đỡ hần.

“Nên để đại phu khám cho ngươi một chút, lưng của ngươi bị thương rất nặng . . .”

Hần lắc đầu, đứng lên nói: “Không sao.”

Lâm Triều Hi kéo tay áo của hần nói: “Ngươi vận động linh hoạt cho ta xem một chút, không nên lừa gạt ta nói là mình không việc gì, rõ ràng ngươi bị thương rất nặng, ta hiểu rõ vô cùng.”

Lâm Thành Trác sững sờ nhìn nàng, nàng nói tiếp: “Nhanh, vận eo, xoay chuyển thắt lưng, ta nhìn xem ngươi có bao nhiêu không đáng ngại.”

Hần thấy buồn cười, còn nàng gấp đến độ cần mẫn: “Ngươi bị thương là bởi vì ta, ta phải có trách nhiệm chăm sóc tới khi ngươi khỏe mạnh, ngươi cho rằng kỹ thuật nói láo của ngươi cao bao nhiêu chứ? Thời điểm ngươi bước xuống giường phải cẩn thận chống đỡ ngươi cho rằng ta không thấy sao?!”

Hần không biết nên nói gì nữa, nàng lo lắng cho hần, hần nên thật vui mừng mới đúng chứ. Nhưng khi nhìn vệt nước mắt khô khốc trên mặt nàng, hần cái gì cũng không nói nên lời, từ đưa tay ra, không kiềm chế được mà lau khuôn mặt của nàng. Dùng lòng bàn tay thô ráp của mình lau đi những giọt nước mắt kia, nói: “Nếu như mà ta vẫn ngủ nữa, có người chăm sóc nào dần như ngươi vậy.”

Lâm Triều Hi ghen lời, nhìn sắc mặt tái nhợt của hần, chợt có một loại sợ hãi, nếu như có một ngày cảnh trong mộng mà biến thành sự thật, nếu như

ngày đó kiếp nạn đến thật, hẳn làm thế nào . . .

Nước mắt của nàng vừa lui lại liền chảy ra, Lâm Thành Trác luống cuống tay chân, cánh tay dừng ở không trung không biết nên để đâu.

Thật ra hẳn rất là nhớ cái ôm nàng vào lòng, lúc này hẳn cũng muốn ôm nàng như thế nhưng hẳn không có dũng khí . . . Lòng của nàng không đặt ở nơi hẳn, mình càng đến gần nàng thì càng không thể nào tự thoát ra được. Hẳn chỉ nghĩ lặng lẽ bảo vệ nàng, bất luận sau này nàng lựa chọn là nhị đệ hay tam đệ, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng bình an vui vẻ xuất hiện trước mắt mình là được.

Lâm Triều Hi nhìn thật sâu vào đau thương và mâu thuẫn trong mắt hẳn, không biết tại sao nàng lại đau lòng như vậy, nàng lau đi nước mắt, sau đó đưa ra hai cánh tay ôm lấy hẳn.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng của hẳn, chỉ sợ chút sức lực này cũng sẽ làm đau hẳn, nàng tựa vào trên vai của hẳn cười rộ lên nói: “Ta thật sự muốn làm mẹ tốt của ngươi, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ngươi từ nhỏ, dạy ngươi cái gì là ích kỷ, làm một người giao hoạt hiểm ác, cũng sẽ không vì người khác mà trả giá, không bị thương vì người khác, khanh khách, ta cũng giống như vậy, sống thoải mái lắm!”

Lâm Thành Trác trầm mặc, hẳn không dám ôm lại nàng, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, gần sát tóc của nàng, ngửi mùi vị tươi mát của tóc chưa khô vì ướt mưa.

“Mời đại phu đến khám, bồi thuốc, sau đó chúng ta lại lên đường có được không?”

“Ừ.”

Thương thế của Lâm Thành Trác nặng hơn so với bất cứ ai có thể tưởng tượng ra. Lang trung liên tục cảm thán: nếu là người bình thường bị trọng thương bậc này, nhất định là xuống đất cũng khó khăn. Vị công tử này có xương cốt hoàn mỹ hiếm thấy, nội công lại thâm hậu, lực ý chí muốn mạnh hơn người thường gấp mười lần, máu bầm ở cái ốt đè ép thần kinh, như thế này mà tỉnh lại nhanh như vậy thật là kỳ tích.

Lâm Thành Trác có mang theo bên mình thuốc giảm đau, nhưng vì để cho Lâm Triều Hi yên tâm nên vẫn để lang trung kê thuốc. Thực ra phượng thuốc của lang trung cũng không khác gì được tán của Lâm gia cả. Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng uống qua nhiều thuốc như vậy, lúc này vẫn là lần đầu tiên bị người ta mạnh mẽ rót.

Khoảng cách đến lễ cấp kê (sinh nhật) của Phùng đại tiểu thư còn có ba ngày, nơi này đã đến gần Diệu Châu nên bọn họ không vội vàng lên đường nữa, quyết định tạm thời nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa rồi mới lên đường.

Mấy ngày nay, Lâm Triều Hi giống như ngày thường quần quýt bên cạnh Lâm Thành Trác hỏi tới quà tặng đóng kín đặt trong xe ngựa rốt cuộc là cái gì. Lâm Thành Trác cố chấp chỉ là không thể nào làm khác hơn là cho nàng biết. Thì ra, đó là do chính Lâm Đường Hoa “Hôn nã” nghiên cứu phát triển còn Lâm Phượng Âm tự mình chế biến: pháo hoa. Tuyệt đối là độc nhất vô nhị, trước nay chưa từng có, nhưng lại bị một trận mưa to nhấn chìm, toàn quân bị diệt.

“Ngươi rất thất vọng sao?” Lâm Thành Trác nhắm mắt ngồi ở trên thảm cỏ nhìn về phương xa.

“Đó là đương nhiên rồi!” Lâm Triều Hi chau mày, trong tay núp lấy một cọng cỏ đuôi chó, rất buồn bực tại sao lúc trước mũi hẳn như vậy mà hẳn không nhảy mũi chứ.

“Nếu ngươi muốn xem, thì trở về làm cho ngươi.” Hẳn nghiêng đầu, cười nhạt nhìn nàng. Một nụ cười kia làm cho Lâm Triều Hi sửng sốt nửa giây, cho dù là cùng mẹ khác cha, nhưng cũng có chỗ giống nhau à. Ngươi đã gặp qua Tuyết Sơn cười ư, nếu như gặp qua, hiện tại ngay cả Lâm Triều Hi cũng có cảm giác si mê. Nụ cười không màng danh lợi này, số lần xuất hiện ở trên mặt Lâm Thành Trác ít lại càng ít. Giống như là có rất ít con ruồi có thể đứng vững trên thủy tinh trơn trượt mỗi khi bị rơi vào. Mỗi lần đều nửa giây như vậy liền thu lại nụ cười, chỉ còn sót lại trước sau như một là sự cương nghị dứt khoát của hẳn.

Thời điểm Oanh Oanh đến gần, liền nhìn thấy Lâm Thành Trác và Lâm Triều Hi đang đắm đuối nhìn vào mắt nhau. Có lẽ trai tài gái sắc mới là một đôi, còn nàng là thân phận nha hoàn tí ti tiện làm sao có thể xứng đôi với Đại công tử. Chỉ cần công tử để cho nàng phục vụ bên cạnh là nàng đã mãn nguyện rồi.

Nàng cố nặn ra vẻ tươi cười, bước tới một bước muốn gọi bọn họ trở về ăn cơm, bất chợt trượt chân, nàng hoảng sợ kêu lên một tiếng, sau đó liền té trên mặt đất đụng phải thân cây.

Lâm Thành Trác và Lâm Triều Hi đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Oanh Oanh tựa vào trên thân cây, có rất nhiều cọc gỗ gãy gộc dày đặc chui ra từ mặt đất vây chặt lấy Oanh Oanh. Trong nháy mắt hình thành một cái lồng gỗ.

“A! Cứu mạng đi! Đại công tử! Tiểu Tịch cô nương! Cứu mạng!” Oanh Oanh hoang mang sợ hãi kêu lên.

Lâm Thành Trác nhanh chóng rút thanh Phượng kiếm ra nói với Tiểu Tịch: “Đứng yên ở đây!” Hẳn chưa từng nghĩ nơi này còn có cơ quan.

Quả nhiên, ngay tại thời điểm Lâm Thành Trác đến gần Oanh Oanh thì trên mặt đất lại nhô ra thêm mấy mọc côn (cọc gỗ). Bọn chúng lấy tốc độ nhanh gấp đôi mà xông tới nhưng kiếm của Lâm Thành Trác còn nhanh hơn!

Hẳn không chút do dự mà xuất kiếm, chỉ thấy kiếm quang lấp lóe, trong điện quang hỏa thạch cọc gỗ bị chia cắt thành nhiều mảnh bay toán loạn trong không trung. Thanh Phượng kiếm đã lâu không rời vỏ hình như rất hưởng thụ khoái cảm chém giết này. Ở trong gió phát ra vang boong boong, xuất kiếm vùng kiếm cực kỳ nhanh. Thị lực cao siêu của Lâm Triều Hi cũng không nhìn rõ được, vài giây sau, cọc gỗ rơi đầy trên mặt đất. Lâm Thành Trác tiến

lên, vung kiếm lên chém hết cọc gỗ đang giam cầm Oanh Oanh, chỉ là dùng lực nhẹ nhàng hơn vì trong đó còn đang có người.

“Ha ha ha, kiếm pháp của các hạ thật tốt!” Trong rừng rậm truyền đến một trận cười điên cuồng, vô cùng hào sảng có khí phách.

Oanh Oanh bị kinh sợ, chui ra từ trong lồng tre liền chạy tới bên cạnh Lâm Thành Trác, đôi tay siết chặt cánh tay của hắn.

Lâm Thành Trác hơi nhíu mày, nhẹ nhàng kéo tay của nàng ta ra, Lâm Triều Hi đứng lúc đi tới, lo lắng ôm Oanh Oanh vào trong ngực.

“Oanh Oanh bảo bối, có sao không?” Lâm Triều Hi ôm nàng, vuốt tóc của nàng an ủi giống như an ủi muội muội của mình. Oanh Oanh miễn cưỡng cười, ánh mắt ưu thương tập trung trên người Lâm Thành Trác.

Trong lúc nguy nan chỉ ngắn ngủi tựa sát vào Đại công tử mà cũng không được sao?

Lâm Triều Hi chỉ cho là Oanh Oanh bị choáng váng sợ hãi, ba chân bốn cẳng kiểm tra thương thế cho nàng ta. Sau đó đi tới kéo tay Lâm Thành Trác nói: “Làm sao vậy, hình như trong núi có yêu quái.”

Dễ dàng đụng chạm như vậy sao, giờ khắc này tim Oanh Oanh như có mũi khoan làm cho đau đớn.

Lâm Thành Trác cau mày quát: “Các hạ là người phương nào, giấu đầu lòi đuôi, quả thật là hành vi của kẻ tiểu nhân.”

“Ha ha ha, nói chuyện văn vẻ, ta không thích, không thích.” Một giọng nam lại lần nữa vang tới, nụ cười phóng đảng làm làm Lâm Triều Hi rợn cả tóc gáy, người làm ra món đồ chơi biến thái ác tâm như vậy khẳng định không phải là người tốt lành gì!

Nhưng mà lúc này Lâm Triều Hi hơi có chút ý tứ cáo mượn oai hùm mà lên mặt, cho dù là người biến thái cỡ nào thì cũng bị Lâm Thành Trác vung mấy kiếm soát soát giải quyết, xem ra cũng chẳng lợi hại cho lắm.

Nàng hừ một tiếng quát: “Sẽ không phải là người mù hoặc xấu xí làm chết người chứ? Còn không dám ra mặt, ta nghe tiếng của ngươi cũng biết ngươi nhất định là một nam nhân ốm yếu còn thêm chứng bệnh không hoà hài sinh lý của người cao tuổi.”

Không khí bỗng nhiên trầm mặc rồi chợt truyền đến một tiếng than thở, nhàn nhạt bay xa.

“Tiểu cô nương không lớn nhưng giọng điệu thật lớn nhỉ.”

Lâm Triều Hi lấy tay che miệng, a một tiếng ngửi một cái, miệng không có bị hôi à nha?

Sau đó từng cơn gió nhẹ thổi qua, Lâm Triều Hi cảm giác có con vật khổng lồ xuất hiện trước mắt, Oanh Oanh ở bên cạnh không tự giác mà lấp bắp thì thào: “Cọc gỗ . . . Chim?”

Đúng là chim gỗ(mộc điêu), Lâm Triều Hi chưa bao giờ biết được thì ra chim gỗ cũng có thể bay, lại nhìn người đang ngồi khoanh chân trên chim gỗ, đang híp mắt nhìn nàng chăm chăm.

Người đó mặc một cái áo khoác màu xanh đen trùm kín đầu, khăn che mặt màu đen đã che kín hơn nửa gò má, chỉ còn lại đôi mắt đầy ý cười còn lộ bên ngoài. Hắn khoanh tay, dưới nách còn đang kẹp một cây . . . không, phải nói là đóa hoa hồng.

“Hai tiểu cô nương đáng đáp cũng không tệ, hay là mang về tưới hoa cho ta cũng được nhỉ.” Sau đó hắn chỉ chỉ Lâm Thành Trác nói: “Kiếm của ngươi lạnh lẽo như vậy thì đồn củi cho ta là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tiểu thư Phùng gia không vừa mắt

“Tuồng rằng chỉ có ngươi biết mang mặt nạ sao!” Lâm Triều Hi bấu môi, móc ra khăn tay từ trong túi tiền rồi che lên mặt. Sau đó tay trái kéo Lâm Thành Trác tay phải lôi kéo Oanh Oanh nói: “Đi thôi đi thôi, cứ coi như không nhìn thấy gì, đây không phải là người quái dị sao!”

Người ngồi trên chim gỗ nhảy xuống đất, hăng hái nhìn nàng nói: “Ghét ác như cừu, đồ kị người tài, căm phẫn kẻ đồ kị phạm tục, ta thích!”

Lâm Triều Hi phốc một tiếng cười nhạo nói: “Có phải ngươi từ nhỏ không có học giỏi ngữ văn hay không, thành ngữ không phải dùng như thế này đâu đại ca à!”

“Được, hôm nay chúng ta có duyên quen biết nhau, ngươi đã gọi ta một tiếng đại ca thì ta cũng nhận ngươi là muội tử(em gái)!” Người trùm mũ choàng cười ha hả, vỗ vỗ chim gỗ nói: “Ồi!”

Hắn đưa tay ra đón, Lâm Triều Hi trọn tròn mắt, trong miệng chim gỗ vậy mà khắc ra một hạt châu màu sắc xuất chúng, lớn như lòng bàn tay vậy.

Người trùm mũ choàng đưa tới trước mặt Lâm Triều Hi nói: “Ca ca của ngươi không có tiền, chỉ có thể cho ngươi cái này, đây chính là vật tuyệt thể hiển thấy, ngươi nhất định phải giữ cẩn thận!”

Lâm Triều Hi phần nộ nhận lấy, nhìn chất lượng thượng hạng của hạt châu, sẽ không phải là bảo thạch hay san hô gì đó chứ? Nàng mừng thầm, không ngờ hôm nay biết người bị bệnh thần kinh, mà còn ra tay rất hào phóng.

Hạt châu trong tay giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, trái nằng một cái phải nằng một cái, nàng cười vô tâm vô phé.

Bỗng nhiên trong rừng cây truyền đến một hồi tiếng chim hót, Lâm Triều Hi và Oanh Oanh lơ đãng nhưng Lâm Thành Trác nổi lên cảnh giác.

Người trùm mũ choàng suy sụp rũ mắt thờ dài nói: “Thật là đáng giận, các ngươi lại bị bọn họ theo dõi, ta phải đi vội thôi để tránh sinh thêm rắc rối. Mọi người bảo trọng nha, có cơ hội ca ca sẽ tới tìm ngươi, chờ ta đi du lịch khắp nơi đây!” Hắn cười sáng lạn, sau đó leo lên chim gỗ, phất phất tay, chim gỗ khởi động ầm ầm rồi bay lên trời như là hòa tiễn.

Mấy người đưa mắt đứng nhìn theo người trùm mũ choàng, nhìn bóng dáng hắn càng ngày càng nhỏ, Lâm Triều Hi chợt nhớ tới cái gì vội vàng hướng về bầu trời kêu to: “Ngươi tên là gì vậy?”

Hồi lâu, trên bầu trời mới truyền đến một tiếng như có như không: “Độc Cô Úc . . .”

Lâm Triều Hi nhớ kỹ tên hắn, nhưng thật ra là sợ về sau hắn bắt chợt đối ý lấy lại hạt châu này. Phải phòng bị trước, ngày sau nếu có người tên Độc Cô Úc đến tìm nàng thì phải đóng cửa thả chó, né tránh không gặp!

Lâm Triều Hi nhét hạt châu vào túi, quay đầu có chút không hiểu nhìn bộ dáng Lâm Thành Trác như lâm đại địch, hươu hươu năm ngón tay trước mặt hắn hỏi: “Sao lại thất thần vậy?”

Gió thu xào xạc, thổi bay lá rụng trong rừng, là tà trên mặt cỏ, một lông vũ màu trắng bay tới, Lâm Thành Trác đưa tay đón lấy, sau đó liếc mắt, vô Phụng kiểm chạm đất, nâng một cục đá, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bay ra ngoài, một tiếng thét gào lên, chắc là đánh trúng một con chim nhỏ.

“Chuyện này . . .” Lâm Triều Hi cắn đầu ngón tay hỏi.

Lâm Thành Trác nhìn nàng một cái nói: “Chúng ta bị người khác theo dõi, chim theo dõi luôn đi theo dọc đường đi.”

Lâm Triều Hi hoảng sợ: “A! Là ai vậy? Muốn làm gì? Cướp tiền hay cướp sắc?”

Lâm Thành Trác có chút bất đắc dĩ: “Cướp mệnh.”

Lâm Triều Hi tức cười, ịu xịu hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Thu dọn đồ đạc, lập tức lên đường.”

Chia tay vợ chồng Lưu thị, trước khi đi tâm tình Lâm Triều Hi rất tốt, để lại mấy nén vàng, nói là cho chút tiền mua sữa bột cho con trai chưa đầy tháng của họ. Vợ chồng Lưu thị trung hậu thiện lương, Lưu tẩu luôn nhắc nhở bọn họ lúc không có việc gì thì tới chơi. Còn Lưu tiểu phụ thì đưa họ tới thẳng ranh giới Diệu Châu mới quay về.

Lâm Thành Trác nói, mặc kệ mục đích của kẻ truy theo tung tích của bọn họ là gì, nhưng là người đến không có ý tốt. Vì tránh cho đơn đã độc đấu dẫn đến tai nạn, tốt hơn là lấy lui làm tiến. Trước hết đi Diệu Châu tìm Phùng gia che chở, sau đó nhanh chóng trở về Lâm gia bàn bạc.

Thành Diệu Châu không lớn như thành Hoa Châu, nhưng là nơi quan trọng nhất của Thánh quốc, bởi vì nơi đây cũng là Hoàng Đô(nơi của vua). Diệu Châu Phùng gia mặc dù võ công cũng thường thường, nhưng của cải dư dả phong phú, lại am hiểu luyện chế đủ loại dược chữa thương. Trên gian hồ, mọi người đều nhiệt tình cấp vài phần thể diện cho người của Phùng gia. Biết đâu một ngày nào đó chính mình bị người đã thương còn có thể cầu xin Phùng gia giúp đỡ.

Với thân phận chủ mẫu Lâm gia đã từng tiếp xúc nhiều cục diện ở các gia tộc lớn nhỏ khác nhau, Lâm Triều Hi mới biết được cái gọi là chủ nhà, không giống như mình lúc ở Lâm gia.

Phùng gia nhà lớn nghiệp lớn, vườn cũng lớn, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Ngươi tới của thăm viếng đem cửa chính chặt như niêm cối. Trong đó có không ít dân chúng bình thường từng chịu ân huệ của Phùng gia, đang cảm ơn gào ầm con vịt cũng không phải ít.

Sau khi gia đình giữ cửa vào thông báo, đoàn người Lâm Thành Trác cuối cùng từ trong đám người đi vào Phùng phủ.

Màu sắc sắc sỡ làm người ta hoa mắt, Lâm Triều Hi ngắm nhìn chung quanh, bên trên cành lá trên xà nhà cũng trang trí lóe loẹt. Nàng thiếu chút nữa hoài nghi đây không phải là buổi lễ cấp kê, mà càng giống như ngày đón dâu cưới chính thất kiểu tám người khiêng, có thể thấy được Phùng lão gia cũng chịu đưa con gái duy nhất có thừa. Lâm Triều Hi chợt nhớ tới Lâm Phụng Âm có nói Phùng lão gia từ nóng lòng mong muốn Lâm Thành Trác trở thành con rể, Phùng đại tiểu thư cũng hết sức ái mộ hắn. Tại sao mình có chút khó chịu vậy chứ? Nàng rút cuộc tìm được lý do: bởi vì nàng là bà mai, nàng muốn tác hợp cho Lâm Thành Trác và Oanh Oanh thành uyên ương liền cành đó!

“Tiểu Tịch cô nương.” Oanh Oanh thấy nàng sững sờ, cho rằng nàng nhìn thấy Phùng đại tiểu thư mới tròn mắt như thế, nên mới lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Triều Hi phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt tầm mắt bùng lên lửa giận.

“Trác ca ca!” Phùng Tích Viện mềm mại thướt tha bước tới, đi theo sau lưng là ti nữ mặc áo cộc tay màu vàng nhạt. Nàng ta tuy chỉ có mười sáu tuổi nhưng Lâm Triều Hi có cảm giác giống như là hai mươi ba hai mươi bốn tuổi. Cũng không phải nàng ta trông có vẻ già mà có vẻ quá thành thục quyến rũ, đoan trang ưu nhã, so với các hoàng phi cung nữ cũng không khác nhau là mấy.

Một bộ váy áo tay dài rộng quần kéo dài trên mặt đất, búi tóc tỉ mỉ được cắm rất nhiều Châu sai Phi thúy, vẫn còn lay động khi nàng ta dừng lại. Bên cạnh nha hoàn vội vàng đỡ nàng ta, giống như là diu lấy một con . . . Đứng vậy, giống như một chó quý phụ.

Không biết vì sao Lâm Triều Hi nhìn nàng ta không vừa mắt, có lẽ có người cùng người trời sinh không hợp nhau.

Ánh mắt của Phùng Tích Viện nhìn Lâm Thành Trác là yêu say đắm ngưỡng mộ không muốn xa rời, cộng thêm thần thái điềm đạm mềm mại đáng yêu có phần ướt át của nữ nhi. Nhưng khi chuyển mắt nhìn lướt nhanh qua Triều Hi và Oanh Oanh thì vênh vào hung hăng, giống như nếu nhìn thêm một chút sẽ làm bản đôi mắt sáng cao quý của nàng ta.

“Trác ca ca, sao hôm nay huynh mới đến, muội vốn tưởng huynh tới sớm hơn kia. Vậy cũng tốt, muội dẫn huynh đi dạo một chút. Lần trước lúc huynh tới Diệu Châu khi đi lại vội vàng nên không giữ huynh ở lại được, lần này nhất định ở lại lâu hơn được không?” Lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, lông mi thật dài dốc lòng nhìn chăm chú Lâm Thành Trác, Lâm Triều Hi không khỏi lạnh đến buồn nôn bĩu môi. Nhưng động tác nhỏ này bị tiểu nha đầu bên cạnh Phùng Tích Viện nhìn thấy được, sau đó bắt đầu nhất quyết không tha.

“Người, ta nói chính là người!” Tiểu nha hoàn cũng là một kẻ tài trí hơn người, chỉ vào Lâm Triều Hi nói: “Người làm gì mà liếc tiểu thư nhà ta đấy hả!”

Lâm Triều Hi buông tay nói: “Đâu có đâu?”

“Ta thấy rất rõ ràng, lần đầu tiên gặp mặt mà chẳng hiểu biết lễ nghi gì hết, sao không thỉnh an tiểu thư nhà ta?”

Lâm Triều Hi đang muốn phản ứng, Oanh Oanh ở một bên kéo nàng lại, sau đó cúi người nói: “Thỉnh an Phùng tiểu thư.”

Lâm Triều Hi không muốn làm theo, nàng cảm thấy mất mặt nếu tỏ ra khúm núm đối với cô gái nhỏ này. Vì vậy, nàng cùng với nha hoàn bắt đầu nạt to trừng mắt nhỏ.

“Lâm gia nhà lớn nghiệp lớn ngay cả Phùng gia chúng ta mà cũng không để vào mắt rồi sao? Một nô tỳ lại dám bất kính với tiểu thư nhà ta?”

Lâm Triều Hi hỏi ngược lại: “Ta cũng vậy muốn biết, tại sao một ‘nô tỳ’ lại có thể kiêu căng như vậy chứ?”

“Người!” Nha hoàn vừa nói liền muốn tiến lên ra tay đánh nàng, nhìn như có chút công phu mèo quào, nhưng mà với Lâm Triều Hi đối phó với hành động ngu ngốc này là dư dả.

Một cánh tay cắt ngang tới, sau đó bẻ về phía trước răng rắc một tiếng, thoáng chốc nha hoàn kia đau muốn chết. Lâm Thành Trác tiến lên một bước đỡ được công kích của ả, sau đó ánh mắt giá rét nhìn ả ta.

“Thiên Vân, không được vô lễ.” Phùng Tích Viện nhàn nhạt gọi nàng ta, sau đó khinh thường liếc mắt qua hai người bọn họ, lại đối với Lâm Thành Trác ưu nhã cười mà nói: “Xin lỗi Trác ca ca, là người hầu không hiểu chuyện. Thiên Vân, đi thu xếp phòng nghỉ cho Lâm đại công tử và bốn người hầu.”

Cổ tay Thiên Vân bị trật khớp, nhưng là vì ngại mặt mũi của tiểu thư nên đành phải nhẫn nhịn, không nói gì lui xuống.

Lâm Triều Hi dương dương đắc ý, ở trong lòng tán thưởng con trai lớn nhất anh hùng cứu mỹ nhân, bao che khuyết điểm mới là nam nhân tốt mà!

Mặt Oanh Oanh cũng sùng bái nhìn Lâm Thành Trác, lúc này bọn họ cũng không chú ý tới ánh mắt độc ác của Phùng Tích Viện. ả yêu Trác ca ca tha thiết vậy mà hần vì tỳ nữ ti tiện lại đã thương nha hoàn cận thân của ả!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Vừa thấy đã yêu, cứu nguy lúc khó khăn.

“Tiểu thư.” Thiên Vân uất ức rơi lệ: “Nữ nhân đó làm càn như vậy, Lâm công tử vẫn bên vực ả ta như thế! Nô tỳ tức không chịu được, đây không phải là nhắm vào tiểu thư sao?”

Phùng Tích Viện đang đánh giá các lễ vật mừng thọ được đưa tới chúc mừng, nàng ta đang vuốt ve một cây tơ lụa thêu tinh xảo, cười như không cười

nói: “Kẻ ti tiện tự nhiên có phương thức thức ti tiện giải quyết, không cần làm hỏng ngày vui mừng hôm nay mới tốt.” Nói xong, ả cầm lên cây kéo ở một bên vào một cái cắt bỏ đi tấm vải thêu.

“Tiểu thư, đây chính là vài thêu thượng hạng Vân Nam mà!” Thiên Vân kinh ngạc ngăn cản.

“Loại đồ vật này lúc nào muốn mà chẳng có, Phùng gia ta còn thiếu đồ nát vụn này sao?” Phùng Tích Viện để cây kéo xuống, thoáng cái xé tan tành mảnh vải thêu rồi cất giọng mỉa mai: “Không biết Trác ca ca tặng gì cho ta nhỉ.”

Thiên Vân cười lấy lòng: “Lâm công tử nhất định sẽ tặng đồ đặc biệt cho tiểu thư, ngài cùng Lâm công tử có thể nói là thanh mai trúc mã, lão gia đối với hẳn tốt như vậy mà. Đã sớm đôi đôi như là con rể rồi, không phải tiểu thư muốn xuất giá gả gấp đấy chứ?”

Phùng Tích Viện liếc ả ta một cái nói: “Người biết cái gì, Trác ca ca chỉ có thể là của ta thôi, sớm hay muộn cũng không sao, ngược lại thật ra ta không hề nóng nảy.”

“Nô tỳ cảm thấy ả tỳ nữ kia hình như không đơn giản như vậy, không hề có bộ dạng khúm núm một chút nào, đã vậy còn không biết lễ nghi, Lâm công tử lại thiên vị đủ điều, làm gì có đạo lý vậy chứ?”

“Hiện tại là lúc nào rồi?” Phùng Tích Viện cười lạnh một tiếng hỏi.

“Giờ Dần.”

Phùng Tích Viện mở cửa sổ ra, nhìn xuống mọi người đang đi tới đi lui, lười biếng nói: “À, những khách nhân đều ở trong phía trước, tất cả bọn hạ nhân cũng không nên nhàn rỗi chứ?”

Ả tà nghệ nhìn Thiên Vân, Thiên Vân chợt hiểu che miệng cười nói: “Tiểu thư, ngài yên tâm!”

Thiên Vân lui ra, trong phòng chỉ còn lại Phùng Tích Viện, ả đứng nghiêng người tựa vào song cửa sổ, bộ dáng mỹ nhân ưu nhã xinh đẹp.

Thiên Vân đến được phòng Phùng gia lấy thuốc, đầu tiên là tìm người sửa lại khớp xương bị trật, sau đó là lấy hai chai thuốc làm tiêu sưng lưu thông máu nhét vào túi, rồi chạy thẳng tới tiểu viện Tây Sương nơi an bài cho người hầu Lâm gia.

Lúc này Lâm Triều Hi đang ngồi chéo chân kể chuyện mà nàng trông thấy nghe thấy cho một phòng nha hoàn Phùng gia nghe, phối hợp với vẻ mặt, thời khắc quan trọng còn kích động bày ra tạo hình khôi hài, biểu cảm đa dạng làm cho một phòng cực kỳ náo nhiệt.

Thiên Vân vành mặt hắt cảm kiểu căng đá vắng cửa phòng, trong phòng lập tức im lặng như tờ. Bọn nha hoàn đều vội vàng đứng lên im lặng cúi đầu, ai cũng biết nha hoàn cận thân của đại tiểu thư rất được cưng chiều, ngày thường cũng tài trí hơn người không thể coi thường được.

Thiên Vân liếc nhìn Oanh Oanh cung kính thuận theo, lại trợn mắt nhìn qua Lâm Triều Hi vẫn ngồi như cũ, trong con tức giận quát: “Sao không đi làm việc ở nơi này mở tiệc trà hả? Không cần nhận lương tháng này đúng không?”

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, đáp lời: “Vâng.” Sau đó ảo não lui ra, quăng tới ánh mắt đồng tình có chút lo lắng với Lâm Triều Hi.

Bên trong nhà chỉ còn lại hai người Lâm Triều Hi và Oanh Oanh, Oanh Oanh ngắt đầu nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì cần chúng ta giúp sao?”

Thiên Vân vừa muốn phân phó, liền nghe thấy Lâm Triều Hi cực kỳ bất nhã phun ra một cái, vỏ hạt dưa rơi ra đầy đất còn mang theo bãi nước miếng của nàng. Nàng cười hi hi rồi lại cười hắc hắc, mồm miệng lạnh lợi nói: “Oanh Oanh, người là một người mang mệnh lao碌, nhất thời không làm việc một chút thì ngứa tay sao? Không có nghe ‘Nha hoàn’ Thiên Vân nói sao, nhận lương tháng của Phùng gia thì mới làm việc cho Phùng gia. Chúng ta là nhận bạc của Lâm gia, đương nhiên là về nhà chăm chỉ làm việc. Hiện tại chúng ta là khách, không lớn không nhỏ nhưng cũng là khách đấy.”

Thiên Vân bị chặn không phản đối được, phùng mang trợn má nhìn Lâm Triều Hi, Lâm Triều Hi quay đầu lại nhìn thẳng vào ả ta giả vờ ngây thơ hỏi: “Ồ kìa? Thiên Vân nha hoàn, người còn chưa đi ả? Còn có việc gì tìm chúng ta sao?”

Thiên Vân thở phào một cái nói: “Có chuyện chứ, là ta đặc biệt vội tới xin lỗi hai vị muội muội, vừa rồi ở trong sân ta nói chuyện có chút nặng lời. Ta là nóng lòng bảo hộ chủ nhân tự nhiên không thể để người khác bắt kính với tiểu thư. Mong rằng hai vị bề trên chủ nhà Lâm gia không nên tức giận với kẻ tiểu nhân này.”

Tuy là lời nói xin lỗi, nhưng khí thế gây sự, Lâm Triều Hi âm thầm phì nhổ, có quỷ mới tin nàng ta tới xin lỗi.

“À, như vậy sao, chúng ta thật đúng là người có tấm lòng rộng lớn đó nha, đã sớm quên mất Thiên Vân nha hoàn nói gì rồi, người của Lâm gia chưa bao giờ để ý những lời không lọt vào tai đâu. Hiện tại hiếm khách đã tiêu tan, Thiên Vân nha hoàn cũng nên trở về phục vụ cho chủ tử đi, bọn ta đi đường mệt nhọc cũng cần nghỉ ngơi.”

Bị hạ lệnh đuổi khách, Thiên Vân cũng không thuận theo mà buông tha, vẫn đứng vững như bàn thạch ở đó, mỉm cười nhìn nàng, nàng có chút rợn cả tóc gáy.

“Hình như muội muội nghỉ ngơi không được rồi.” Thiên Vân nói.

“Tại sao?” Lâm Triều Hi không vui hỏi.

“Lâm công tử đang tìm người khắp nơi đó, hẳn để cho ta tới thông báo cho các người, chờ gặp bên cạnh giếng ở sân sau.”

Lâm Triều Hi nhú mồm.

Nói láo! Nói láo! Nhưng hình như còn có nửa điểm thật. Bởi vì vừa rồi phân bố nơi nghỉ nên mỗi người đi một hướng, cũng có khả năng Lâm Thành Trác không biết bọn họ ở nơi nào, phải người quen thuộc tới đây truyền lời cũng là hợp lý.

“Bọn muội muội nhanh đi, ta còn có việc bận, đi trước.”

Thiên Vân bước ra ngưỡng cửa, trong lòng cầu nguyện: nhất thiết phải đi à, nếu không liền uống phí ta bỏ trí.

Lâm Triều Hi suy nghĩ nhiều lần cuối cùng vẫn quyết định đi, mang theo vài công cụ từ trong bao quần áo để phòng thân, sau đó lôi kéo Oanh Oanh hỏi thăm đường đến sân sau.

Quả thật có một cái giếng, không lớn không nhỏ.

“Oanh Oanh người có khát nước không?” Lâm Triều Hi chà sát tay: “Ta khát rồi, kéo chút nước lên uống thôi.”

Nàng vén tay áo lên bắt đầu quay trục, có chút mất sức, mắt thấy thùng nước sắp đến nơi, chợt một hồi gió nhẹ thổi tới, rắc rắc, sợi dây bị đứt, thùng nước vừa mới trôi lên lại rơi trở vào giếng.

“Mẹ kiếp! Con mẹ nó, người nào sử dụng ám khí!” Lâm Triều Hi có ngu nữa cũng nhìn thấy phi tiêu trên thân cây khô, rõ ràng là có người cố tình gây rối.

Oanh Oanh vội vàng chạy tới hỏi: “Tiểu Tịch cô nương, cô có bị thương không?”

Lâm Triều Hi khoát khoát tay nói: “May mắn không sao, chỉ là tổn thất tinh thần mức độ nhẹ thôi.”

“Tổn thất tinh thần?” Âm thanh nghi vấn chậm rãi từ trên thân cây truyền đến, một thiếu niên mặc áo màu xanh ngọc ngồi ở đầu cành đang chống cằm suy ngẫm. Hắn khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú vừa nhìn có chút trẻ con, ngũ quan đoan chính, nhưng thiếu hụt anh khí dương cương.

“Tiểu tử! Là người đánh lén ta hả?” Lâm Triều Hi tay trái chống nạnh, tức giận phát run, động tác theo thói quen, kéo cái mũ xuống quạt tới quạt lui.

Dọc đường đi mấy người Lâm gia thấy nhưng không thể trách, nhưng nàng quên mình đang mặc nam trang, vừa kéo mũ xuống thì đầu tóc mượt mà tự nhiên sẽ rơi ra.

Nam hài trên thân cây nghi hoặc nhìn quá trình nàng từ nam biến thành nữ, trái tim nhỏ khẽ run lên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô gái khác ngoài người của Phùng gia, nàng không có vẻ thẹn thùng tao nhã như Phùng Tích Viện, lại càng không có kiểu cách giả bộ thẳng thắn, mặc bộ đồ nam trang càng thêm anh khí hiên ngang. Tóc đen dài phủ xuống eo, ngũ quan tinh xảo động lòng người, một đôi mắt long lanh chớp chớp, miệng lẩm bẩm cái gì là ‘Con mẹ nó’, ba chân bốn cẳng nhặt lên dây cột tóc bắt đầu buộc tóc lại.

Thú vị, thú vị, thiếu niên mở miệng cười ngắm nhìn nàng, định nghĩ cho cái động lòng của mình là: vừa thấy đã yêu (nhất kiến chung tình).

Mình sống nhiều năm như vậy, còn chưa có người mới mẻ nào có thể lọt vào mắt, giờ phút này là lần đầu tiên gặp được, thậm chí quên luôn nhiệm vụ sửa trị hai người này rồi.

“Này, người tên là gì?” Thiếu niên dong đưa hai chân, cười vui vẻ hỏi.

Lâm Triều Hi sửa sang lại tóc rồi đội mũ lên, liếc hắn một cái nói: “Cô nãi nãi sao phải nói cho người biết?”

“Thì ra người tên là cô nãi nãi nha.” Thiếu niên cười cười, ánh mắt không rời nàng phút nào.

Lâm Triều Hi cất một tiếng, thầm than: tức giận với đứa bé làm cái gì. Lôi kéo Oanh Oanh xoay người rời đi, thật hiển nhiên bọn họ đã bị lừa tới đây.

“Người đừng đi, nơi này khắp nơi đều là cơ quan, ta sẽ giữ người lại.” Thiếu niên nhẹ nhàng nói, vẫn không quên đối với nàng cười lộ ra hàm răng trắng nõn.

Lâm Triều Hi thở dài một tiếng quay đầu lại nói: “Muốn chém giết muốn móc thịt thì tùy người thôi, không phải người bị tiểu tiện nhân kia sai khiến đến đây để khi dễ chúng ta sao?”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, cười nói: “Nhưng mà ta thay đổi chủ ý rồi, ta quyết định cưới người, sẽ không làm tổn thương người.”

Lâm Triều Hi thấy buồn cười hỏi: “Người đây là vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết?”

Thiếu niên gật đầu một cái.

“Ngươi rõ ràng còn chưa dứt sữa mẹ nữa, vừa thấy một nửa nữ như ta liền muốn mang về nhà, bé con, về nhà bú sữa thêm vài năm nữa đi.”

Thiếu niên chu mỏ nói: “Nhưng mà ta đã không bú sữa hai mươi năm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hả giận nhìn người bị bêu xấu.

Cái gì? Hai mươi năm không bú sữa rồi hả? Tiểu tử này không phải mới mười ba mười bốn tuổi sao?

Nàng giả bộ thành đáng vẻ uy nghiêm chất vấn: “Tiểu tử, ngươi mới bao lớn nha, có phải không lo học hành cho tốt hay không?”

“Nương tử, ta năm nay hai mươi lăm tuổi.” Thiếu niên vui vẻ nói, sau đó từ trên cây bay xuống, dừng ở trước mặt nàng.

Lâm Triều Hi giờ tay ra đo đo, nàng thấp hơn hẳn một cái đầu.

“Ngươi không phải là đang nói đùa chứ?” Lâm triều Hi cười gượng.

Thiếu niên lắc đầu, chân thành tha thiết mà nói: “Ta vào năm mười bốn tuổi gương mặt liền bắt đầu dừng lại như trẻ con không thay đổi nữa, ba mươi năm cũng như một ngày, đây là chuyện trên dưới Phùng gia đều biết.”

Trời đất, đây chính là người không già trong truyền thuyết?

Nàng tò mò hỏi: “Vậy ngươi là người bắt từ hả?”

Thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái cười một hồi nói: “Tuổi thọ của ta chỉ có bốn mươi năm, nương tử sợ ta chết sớm lúc còn tráng niên để ngươi sống một mình làm quả phụ sao?”

Sống ít hơn nửa đời người so với người bình thường . . . Lâm Triều Hi không khỏi có chút đồng tình với đứa trẻ này, đưa tay sờ sờ đầu của hắn nói: “Thật đáng thương!”

Thiếu niên cười rục rờ: “Đây là nương tử cùng ta có da thịt thân thiết sao? Nương tử yêu ta rồi! Ta thật vui vẻ!”

Lâm Triều Hi liếc mắt xem thường, đây là làm sao nha, sờ đầu cũng là da thịt thân thiết hả? Vậy xuân cung đồ chẳng phải đều thành truyện tranh của trẻ con sao! (xuân cung đồ: tranh khêu dâm)

Lâm Triều Hi trịnh trọng mà nói: “Ngươi đó, lớn hơn ta mấy tuổi, theo lẽ thường mà nói chúng ta thật sự rất xứng đôi. Nhưng mà chuyện tình yêu nam nữ cho tới bây giờ đều là đạo lý người tình ta nguyện, ta không tin cái gì vừa thấy đã yêu. Ngươi cũng không phải là tuần mỹ vô song, cho nên đừng mơ tưởng ánh mắt của ta chỉ quây quanh ngươi. Ngược lại, nếu là lâu ngày sinh tình thì ta cảm thấy có độ tin tưởng cao hơn. Nếu ngươi quyết tâm theo đuổi cô nãi nãi thì phải kiên trì bền bỉ cho ta thấy. Chỉ là như vậy sẽ làm ngươi lãng phí mấy chục năm tuổi thọ còn sót lại một cách vô ích. Mà ta lại chưa bao giờ nguyện ý làm chuyện nhân tâm như vậy cho nên đó là lý do đối xử với nhau có lẽ nghĩa là được. Ngươi không giết ta ta thật cảm kích, ta thật sự không nhìn trúng người Phùng gia, nhiều lắm chỉ có thể xem ngươi như bằng hữu trên giang hồ mà thôi.”

Thiếu niên nheo mắt tiếp tục cười: “Nương tử, ta suy đi nghĩ lại, vẫn quyết định theo đuổi ngươi. Những năm này ta ở Phùng gia trừ chế thuốc cũng chính là chế thuốc, chẳng có việc mới mẻ gì để làm, giờ làm chuyện có ý nghĩa cho người yêu mến, cuộc đời ngắn ngủi có chết cũng không tiếc.”

Lâm Triều Hi biết, hôm nay nàng ra cửa mà không xem hoàng lịch. Chắc chắn hoàng lịch viết: Thích hợp ở nhà ngủ, kỵ giao tiếp tiểu nhân và người lạ.

“Ngươi đang chế thuốc ở Phùng gia?”

“Đúng vậy, trước lúc sư phụ của ta quy tiên đã để ta thay nàng báo đáp ân tình của Phùng gia, nên ta ở lại điều chế thuốc.”

“Vậy . . . ngươi có bị ràng buộc tự do của bản thân hay không?”

“Có thể nói là có, cũng có thể nói là không. Bởi vì thuốc của Phùng gia đều xuất phát từ tay của ta, người Phùng gia trên dưới đối với ta đều rất cung kính khách khí. Nhưng ta từng lập lời thề, kiếp này không bước ra khỏi Phùng gia nửa bước.”

Lâm Triều Hi vui vẻ, chờ thọ yến xong bọn họ trở về Hoa Châu, có thể thoát khỏi tiểu tử này rồi!

“Ha ha ha, nam nhi tốt thật anh hùng, từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Tiểu tử ngươi cũng không tệ, ta liền chấp nhận sự theo đuổi của ngươi.”

Oanh Oanh nghe hai người này một lời một lời đối thoại, bị câu nói đồng ý của Lâm Triều Hi làm cho hết hồn. Nhị công tử đối với nàng thương yêu cung chiều, Tam công tử cũng đối với nàng không tầm thường, ngay cả Đại công tử cũng thiên vị che chở, nàng còn không hài lòng?

Thiếu niên lui về sau một bước, cung kính chấp tay thi lễ nói: “Xin nương tử nhận một xá của Luru Y, đây là lễ phép tối thượng, từ nay về sau ở trong lòng ta nương tử quan trọng hơn bất kỳ điều gì trên thế gian này.”

Lâm Triều Hi cười khan nói: “Cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, chúng ta đúng là rất có duyên phận. Nhưng người phụng mệnh đến làm cho chúng ta không vui, ngược lại trở thành bằng hữu của ta, làm sao trở về báo cáo đây?”

Luru Y lắc đầu một cái nói: “Lúc trước nha đầu Thiên Vân kia nói với ta có hai người rất đáng ghét để cho tới giáo huấn một chút, ta nghĩ coi như là giải buồn nên tới. Không ngờ gặp được nương tử là một người rất khá ái, làm sao đành lòng dạy dỗ chứ. Nương tử yên tâm, nha đầu Thiên Vân không dám khiển trách ta đâu, ngay cả Phùng Tích Viện đều phải cho ta vài phần mặt mũi.”

Lâm Triều Hi cảm giác mình lượm được một cái đại tiện nghi, không chỉ bảo vệ được cái mạng nhỏ còn áp chế được uy phong của Phùng Tích Viện. Nghĩ như vậy nên càng nhìn Luru Y càng thấy thuận mắt, xem hắn như đệ đệ mà ôm một cái.

Luru Y cười ngất ngây, Oanh Oanh ưu thương thở dài.

Vừa mới lên đèn, trên dưới Phùng gia càng thêm náo nhiệt, trong sân ngồi đầy người tới chúc thọ, phần đông là các Thiếu chủ, đoán chừng là hâm mộ tiếng tăm mà đến, mong muốn làm vui lòng tiểu thư Phùng gia.

Vốn Lâm Triều Hi không có địa vị để tham gia cảnh tượng náo nhiệt, nhưng sau khi cùng Luru Y trao đổi, Luru Y liền mang nàng vào tiền viện (phía trước). Vì phòng ngừa rước lấy điều rắc rối, nàng cũng chỉ đứng trên mái hiên nhìn vào tình huống bên trong.

Trăng sáng sao đầy, gió đêm thổi qua có chút lạnh lạnh. Luru Y cởi áo khoác ngoài khoác lên cho nàng, sau đó hài lòng cười một tiếng.

“Sư phụ nói, con gái thích nhất được săn sóc tỉ mỉ quan tâm, nương tử có thể yêu ta một chút không?”

Lâm Triều Hi cười vỗ đầu của hắn nói: “Chỉ chút ít on huệ đã muốn trái tim của một cô gái, người nghĩ đơn giản quá nhỉ.”

Luru Y ưu oán thở dài nói: “Tình yêu quả nhiên là chuyện thâm thúy khó hiểu, xem ra ta cần phải khổ cực từ từ nghiên cứu thêm rồi.”

Lâm Triều Hi cười hắc hắc tiếp tục xem náo nhiệt, chủ yếu là nàng muốn mở mang kiến thức xem người khác tặng cho đại tiểu thư vốn ‘Không để phạm vật lọt vào mắt xanh’ là những vật gì. Lúc trước xe pháo hoa bị ngâm nước, Lâm Thành Trác nói vẫn còn lễ vật dự bị, hỏi mãi cũng không nói. Hôm nay nàng cũng muốn xem một chút là lễ vật gì còn đặc sắc hơn cả pháo hoa.

“Đây là trân châu Bắc Hải, lúc trước có thấy qua một viên lớn nhưng chưa từng thấy viên nào lớn như cái bát như vậy, thật trân phẩm hiếm thấy.”

“Oa, là Linh chi ngàn năm, lại là sinh đôi nữa! Quả nhiên là được tốt!”

“Kìa, có phải là bút tích thật của Thủy Hoàng ngự bút không? Nhìn bức tranh sơn thủy hào hùng khí như vậy quả nhiên là phong thái của bậc Đế vương.”

.....

Luru Y bên cạnh một mực giải thích, khiến cho Lâm Triều Hi dù ngu ngốc không biết giá trị thị trường cũng nhìn ra được, quả nhiên, nhà nào cũng đưa lễ vật không tầm thường.

Nhưng Phùng Tích Viện trước sau vẫn ngồi yên ở trên cao, đối với lễ vật tặng phẩm chỉ là cười hờ hững cũng không tỏ vẻ vui thích. Ngược lại Phùng lão gia một mực tán dương ánh mắt độc đáo của hậu bối, tâm ý thành khẩn rất là vui vẻ.

Rốt cuộc đến phiên Lâm Thành Trác lên sân khấu, thế nhưng hắn lại tay không mà đến, rất nhiều người không khỏi thất vọng.

Ngược lại, trong mắt Phùng Tích Viện lại mừng rỡ hơn, thẹn thùng hỏi: “Trác ca ca, huynh định tặng gì cho Viện nhi vậy?”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái, mở miệng nói: “Hôm nay là ngày cặp kê của Phùng gia tiểu thư, Phùng gia cùng Lâm gia ta luôn luôn giao hảo, nhiều năm qua đối với ta càng thêm thân thiết, ta cũng coi Phùng gia tiểu thư như là em gái ruột mà thật lòng đối đãi.”

Sắc mặt Phùng Tích Viện tối sầm, cắn môi nói: “Trác ca ca, huynh biết muội không muốn làm huynh muội với huynh. . .” Nàng nhìn về phía Phùng lão gia đang ngồi ở một bên, gắt giọng: “Cha. . .”

Phùng lão gia cười ha ha giong tay lên nói: “Thành Trác à, hôm nay tiểu nữ cũng cặp kê rồi, hai nhà chúng ta cũng nên bàn chuyện cưới gả cho xong đi.”

Mọi người xôn xao, có người tiếc hận bóp cổ tay, có người nhàn nhạt ưu sầu, nhưng không người nào dám nhiều lời nói xấu, Phùng gia Lâm gia đều là người có địa vị trong võ lâm, tự nhiên là môn đăng hộ đối xứng lứa vừa đôi.

Lâm Triều Hi nhăn mặt cau mày, liên tục hừ hừ mấy tiếng bày tỏ không cam lòng cùng khinh thường. Luru Y hỏi nàng có phải bị cảm lạnh rồi hay không,

nàng gật đầu liên tục nói là bị phụ nữ(cha và con gái) Phùng gia làm cho buồn nôn.

Trên mặt Phùng Tích Viện lại khôi phục vẻ kiêu mi, phóng điện về phía Lâm Thành Trác, về mặt muốn nói lại thôi.

Lâm Thành Trác trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc mở miệng nói chuyện: “Thanh Trác không xứng với tình ý của Tích Viện muội muội, Thành Trác đối với muội không phải là tình yêu nam nữ., tha thứ ta không thể cưới muội, cũng không mong làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của muội. Hôm nay là ngày cặp kê của muội, là thời gian tốt đẹp của đời người, huynh trưởng không có gì để tặng muội, ngoại trừ một thanh Phurong kiếm là vật tổ truyền nhiều năm của Lâm gia, cũng không phải món ngon vật lạ gì, xin hãy nhận lấy.”

Ngay tức khắc, tiếng nghị luận vang lên như sấm, giống như trăm vạn con chim đồng thời bay lên từ mặt đất, sau khi trầm mặc là một trận bùng nổ.

Lâm Triều Hi cũng như vậy, hoàn toàn choáng váng.

Trước mặt mọi người cự hôn, đẹp trai nha!(từ chối kết hôn)

Tặng bảo vật cho tiện nhân! Ngủ!

Sắc mặt của Phùng Tích Viện lập tức thâm trầm, Phùng lão gia cũng căng đầy mây đen.

Phùng Tích Viện đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt hắn nói: “Ngươi là cự tuyệt hôn sự của chúng ta sao?”

Lâm Thành Trác không nói, cầm đuôi kiếm của thanh Phurong kiếm, nâng hai tay lập tức đưa qua.

Phùng Tích Viện chợt hừ lạnh một tiếng nói: “Không có được lang quân như ý, thì cần thanh kiếm hồng này có lợi ích gì?! Lâm Thành Trác, ta với ngươi là thanh mai trúc mã, mười sáu năm ta ngày đêm mong ước được cùng ngươi kết liền cảnh. Nhưng ngươi lại giày xéo tàn phá một mảnh chân tình của ta, hôm nay lại trước mặt mọi người nhục nhã không cần ta, khiến ta còn mặt mũi nào mà tồn tại! Khiến Phùng gia ta còn mặt mũi nào mà tồn tại!”

Lâm Thành Trác muốn nói lại thôi, Phùng Tích Viện vung tay áo lên hô to: “Tiễn khách! Từ nay về sau Phùng gia cùng Lâm gia không đội trời chung! Hôm nay anh hùng hào kiệt nào thương tiếc cho ta, nếu như không chê Tích Viện bị người chê bỏ, xin mời chứng tỏ tâm ý, ta tự nhiên cùng quân(lang quân) đánh ước, chỉ mong tìm một phu quân thương yêu bảo hộ cho ta!”

Cừ thật! Có khí thế! Lâm Triều Hi thiếu chút nữa vì hưng phấn nhảy lên nhảy xuống như nhảy Bungee ở ngoài mái hiên.

Lời này vừa nói ra đã hoàn toàn phá xóa bỏ hôn sự của Lâm Thành Trác và Phùng Tích Viện rồi. Lâm Thành Trác tránh được một kiếp, cũng là cơ hội giải quyết luôn tình địch của Oanh Oanh! Còn nữa, nhìn thấy Phùng Tích Viện cực kỳ tức giận có thể sa ngã nàng không phải không thoải mái, đơn phương tìm phu quân đến ở rể về sau cũng chỉ có nàng ta tự tìm khó chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Rốt cuộc rời khỏi Phùng gia

Phùng Tích Viện trợn mắt nhìn chằm chằm Lâm Thành Trác, oán hận tràn ngập trong lòng ả, tất cả tình yêu say đắm nồng nàn trước đó cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Lưu Y ngồi trên mái hiên cười vui vẻ : “Cũng có một ngày Viện nhi không chiếm được lợi thế nào.”

Lâm Triều Hi nghiêng đầu liếc hắn: “Viện nhi Viện nhi, gọi rất thân thiết nhỉ.” Vừa dứt lời, trước mặt liền xuất hiện một gương mặt trẻ con, có mắt có lỗ mũi phóng to trước mắt.

Lâm Triều Hi vội vàng đẩy hắn ra sáng giọng: “Ngươi làm gì đấy!”

Lưu Y lúc này mới hắc hắc cười khúc khích nói: “Nương tử ghen!”

Lâm Triều Hi chỉ chỉ mặt đất nói: “Thả ta xuống đi.”

Lưu Y nghe lời ôm lấy nàng, sau đó thân nhiên nhảy từ mái hiên xuống, lúc rơi xuống đất còn lưu luyến không rời ôm thêm một lát, rước lấy cái nhìn của những người đi ngang qua.

“Tiểu tử, mau buông ra.”

“Nương tử, cho ta ôm một lát.” Lưu Y nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ài, đối với loại hình nhóc con đáng yêu của ngươi thật là không có sức chống cự nhất rồi, muốn ôm liền ôm đi, dù sao ta cũng chẳng mất miếng thịt nào.”

Lưu Y mỉm cười nói: “Nuông tử, có phải ngươi sắp rời đi không?”

Lâm Triều Hi sững sờ, đứa nhỏ này mặc dù gương mặt trẻ con tính tình cũng trẻ con nhưng mà rất thông minh. Vậy mà cũng có thể nhìn ra nàng muốn đi, có lẽ cái này gọi là giấy không gói được lửa đi.

“Đúng vậy, Lâm gia cãi nhau với Phùng gia các ngươi, cho dù ta không muốn đi nhưng người ta cũng sẽ cầm chổi đuổi đi thôi.”

Lưu Y ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen tỏa sáng nhìn nàng nói: “Có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nuông tử, ai dám đuổi nuông tử đi, ta sẽ lột da kẻ đó.”

Lâm Triều Hi thở dài trong lòng niệm A di đà phật, mình xinh đẹp như hoa vậy mà cũng làm cho thiếu niên ngây thơ chất phát nổi lên sát tâm, như vậy thật tàn nhẫn, làm sao bây giờ làm sao bây giờ . . .

“Không cần đâu, ta thật sự chán ngấy Phùng gia rồi, ngươi không biết Lâm gia chúng ta hòa thuận cỡ nào đâu, đoàn kết thân thiết chủ tớ một lòng. Phùng gia phân biệt kỳ thị đẳng cấp quá nghiêm trọng, làm cho ta rất khó chịu.”

Lưu Y chớp mắt mấy cái rồi buông nàng ra nói: “Vậy sao . . . thì ra nuông tử không thích bị trói buộc, Lưu Y sẽ không cản trở nàng.”

Lâm Triều Hi nheo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cười nói: “Thật là ngoan, có thời gian ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Vì vậy, nàng vung tay sai bước quãng luôn Lưu Y, Lưu Y một mình đứng trong sân nhìn theo bóng lưng vội vàng của Lâm Triều Hi, tinh thần sa sút.

Lần này từ biệt, sẽ còn có ngày gặp lại sao?

Lâm Triều Hi chui vào tiền sảnh, bước nhanh lên phía trước vỗ vai Lâm Thành Trác, sau đó trừng mắt khiêu khích nhìn Phùng Tích Viện nói: “Công tử, người Phùng gia không hoan nghênh, nếu đã quyết tâm đoạn tuyệt chúng ta có lẽ nên sớm rời đi thì tốt hơn.”

Lâm Thành Trác ngoái đầu lại nhìn nàng, gật đầu một cái.

Phùng Tích Viện cũng nhìn nàng, nhưng mà nhìn vô cùng căm phẫn, lại bị con nhỏ này hạ bệ! Thiên Vân từ nội đường đi ra, nhìn thấy Lâm Triều Hi bình an vô sự cũng kinh hãi run lên. Sau đó chuyển con mắt nhìn tiểu thư, ánh mắt tiểu thư bắn qua giống như lưỡi đao sắc bén đâm vào ả. ả lùi về phía sau từng bước một cho tới khi thất lưng đụng vào cái ghế, lần này thất bại rồi . . .

Lâm Triều Hi lo lắng Lâm Thành Trác sẽ đem thanh Phượng kiếm cho người ta, vì vậy giả vờ gánh vác một phần cùng hắn liền ôm Phượng kiếm vào ngực rồi lôi kéo Lâm Thành Trác lui ra ngoài cửa.

Trong lúc mọi người đang trở mắt kinh ngạc cùng với ánh mắt róc xương lóc thịt của Phùng Tích Viện, rốt cuộc cũng đi rời cửa. Lúc này Oanh Oanh thở hổn hển hốt hoảng chạy tới buộc miệng hỏi: “Công tử, Tiểu Tịch cô nương, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ngược lại Lâm Triều Hi cảm thấy xấu hổ, chỉ biết một mình muốn chạy đi mà quên mất Oanh Oanh cùng hai gia đình, gãi gãi đầu nói: “Nói ra rất dài dòng, chính là tiết mục thần nữ có lòng Tương Vương vô ý đó mà, làm sao ngươi lại chạy tới nơi này?”

“Là Lưu Y công tử cho nô tỳ biết, nói là chúng ta phải rời đi, xe ngựa ở bên ngoài, đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Lâm Triều Hi vỗ tay một cái nói: “Lưu Y đã giúp ta một chuyện bớt lo, đi thôi!”

Lưu Y trong phòng luyện thuốc, có chút thiếu tập trung. Nghe thấy ngoài cửa hạ nhân đang bàn tán chuyện vừa xảy ra ở tiền sảnh, các khách khứa rồi rích tán đi, ngay cả nuông tử cũng đi rồi . . .

Một đường chạy nhanh, Lâm Triều Hi ôm chặt Phượng kiếm không buông, ngay cả lúc ngủ đều tưởng có người muốn cướp “Thiết lòng”.

Oanh Oanh vẫn chưa ngủ, luôn quan sát về mặt lo lắng trùng trùng của công tử, bụng trà đưa nước cũng không nói nhiều.

Xe ngựa xóc nảy, Lâm Triều Hi vẫn ngủ giống như heo chết, cái đầu tựa chéo lên vai Lâm Thành Trác, Lâm Thành Trác bất đắc dĩ nhìn nàng, mặc cho nước miếng của nàng chảy xuống như sợi tơ, khiến đầu vai của hắn ướt một mảng.

Oanh Oanh nghiêng đầu sang một bên, thấy Lâm Thành Trác cẩn thận cung chiếu dung túng đối với Tiểu Tịch cô nương, tim của mình sẽ từng chút đau đớn. Nhưng mà, thân phận nàng tiện như vậy, có thể được đi theo hầu bên cạnh công tử cũng là một ân huệ to lớn trời cho rồi! Nàng ta vượt ngục của mình, bởi vì phải mặc nam trang nên bất đắc dĩ mới đem cây trâm Đại công tử thưởng cho cất vào trong ngực. Chỉ cần nổi lên vuốt ve nó nàng đã cảm thấy đủ rồi.

Xe ngựa đi thẳng, suốt đêm chạy về hướng Hoa Châu thành.

*****

“Chút chuyện này cũng làm không xong, ta còn lưu ngươi lại làm gì!”

Phùng Tích Viện ở trong phòng bùng nổ, âm thanh gào thét chói tai, sau đó vang lên tiếng tát tai chan chất.

“Tiểu thư, tiểu thư, Thiên Vân sai rồi. Thiên Vân thật sự không có nghĩ đến Lưu Y sẽ bỏ qua cho nàng ta! Tiểu thư tha mạng!”

Phùng Tích Viện ngồi ở bên bàn may vá, vì muốn thông báo cho thiên hạ biết nàng ta rất hạnh phúc, chọn được cho mình lang quân như ý mà tự tay thêu một bộ uyên ương nghịch nước.

Nàng ta chỉ hơi nhú nhú mày, cho một phòng hạ nhân đang quỳ gối đứng lên, thay phiên nhau tát miệng Thiên Vân.

Nếu đến phiên người nào ngừng tay thì người đó sẽ bị đánh thay thế Thiên Vân; nếu ai không dùng hết sức để đánh thì chờ người đó là dao găm phục vụ.

Thiên Vân quỳ trên mặt đất, mặc cho hạ nhân dùng hết hơi sức dụng tư hình đối với ả, cái này gọi là gia pháp.

Nàng ta vẫn không ngừng cầu xin tha thứ, gương mặt sưng phù dọa người, khóe miệng cũng chảy ra máu.

“Tiểu thư, tha cho Thiên Vân đi, xem xét Thiên Vân đã nhiều năm hầu hạ tiểu thư như vậy, không có công lao cũng có khổ lao mà!”

Phùng Tích Viện cho hạ nhân dừng tay, ngẩng đầu liếc mắt ả một cái nói: “Cũng đúng, quả thật Thiên Vân đối với ta trung thành và tận tâm.”

Rốt cuộc Thiên Vân thấy được hi vọng, lại nặng nề dập đầu cầu xin tha thứ.

Phùng Tích Viện khẽ cười một tiếng nói: “Vốn là tính toán đánh gãy tay gãy chân của ngươi rồi ném đi cho chó ăn, bây giờ, ta từ bi thay đổi chút trừng phạt thôi.”

Thiên Vân cả người toát mồ hôi lạnh, thì ra là, lúc trước định để cho nàng ta chịu chết đấy! Nàng ta làm bạn cùng tiểu thư ba năm, chỉ duy nhất lần này chưa hoàn thành nhiệm vụ, liền đáng tội chết hay sao? Nhìn thấy con mắt lạnh lùng của tiểu thư, nàng ta chợt nhớ tới những hạ nhân từng bàn tán nghị luận về tiểu thư, không phải đều bị tiểu thư xử tử ngoạn độc hay sao? Chỉ là một cái mạng, chỉ là một cái mạng mà thôi!

Phùng Tích Viện liếc nhìn tám gia đình nói: “Hôm nay tiện nghi cho các ngươi, mang nàng ta đi xuống phòng chứa củ ở hậu viện. Mỗi người, ít nhất hai lần, nghe chưa?”

Thiên Vân cảm giác mây đen ập trời, hít thở không thông.

Tám người, mỗi người hai lần, thay phiên vũ nhục nàng. . .

“Tiểu thư, tiểu thư! Thiên Vân thà bị chết! Cầu xin tiểu thư ban chết cho Thiên Vân đi!”

Phùng Tích Viện treo lên khuôn mặt giả nhân giả nghĩa tươi cười nói: “Thiên Vân, ta và ngươi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta thế nào lại để ngươi chịu chết chứ, gia pháp là vậy, ta là cho ngươi thấy cách thức trừng trị kẻ có tội đó chứ. Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì! Còn không mau dẫn nàng ta đi! Chẳng lẽ muốn bị thiên thành thái giám hay sao?”

Bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng mang Thiên Vân đang giãy dụa đem đi, tiếng gào thét truyền khắp Phùng gia. (trong cv tg ghi là Lâm gia nhưng mình thấy Phùng gia thì đúng hơn)

Trong phòng củi quần áo của nàng ta đã sớm bị xé thành mảnh nhỏ.

Trên đồng cỏ tranh, nàng trần trụi nằm đó, mặc cho những thứ dụng vọng buông thả đang ở trên người nàng nhấp nhô. Máu tươi như một dòng sông nhỏ trên mặt đất, những chất lỏng kia phun khắp người nàng, nàng cảm thấy ghê tởm, chán ghét muốn chết.

Mười sáu lần, nơi nào chỉ có mười sáu lần, ha ha, bọn hạ nhân phát rồ này hành hạ nàng hai canh giờ.

Hạ thể đau đớn như bị xé rách, mỗi một lần tiến vào liền giống như bụi gai xuyên qua thân thể, lục phủ ngũ tạng đều đau như bị ai lôi kéo.

Nàng chỉ mới mười ba tuổi thôi mà, chưa từng nói chuyện tình yêu nam nữ, nhưng lần đầu tiên quý báu cứ như vậy mà bị cướp đi, hơn nữa, còn làm cho nàng thương tích khắp người.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi ư, đêm đã khuya, nàng còn sống làm cái gì chứ . . . . Không, nàng phải sống, nàng còn phải trả thù, không thể để cho mình chết đi một cách uất ức như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Trở lại Lâm gia vui vẻ ấm áp

Hoa Châu Lâm gia.

“Công tử, có tin tức.” Một ẩn sĩ bất ngờ xuất hiện trong phòng Lâm Phụng Âm, toàn thân là một màu đen chỉ chừa đôi mắt sắc bén quyết tuyệt.

Lâm Phụng Âm đang nghiêng người dựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần, hần khẽ mở hai mắt ra, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên hỏi: “Vị trí?”

“Đã ra khỏi Diệu Châu, đang ra roi thúc ngựa khoảng hai ngày hai đêm sẽ đến nơi rồi.”

“Ừ, theo sát một chút, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.” Lâm Phụng Âm lại nhắm mắt lại, lười biếng hỏi: “Còn tên Độc Cô Úc đó, có thể tra ra được thân phận gì không?”

“Công tử thứ tội, còn chưa tra ra được. Người này xuất quỷ nhập thần, trong chốn gian hồ cũng không có danh tiếng gì.”

Lâm Phụng Âm gõ ngón tay hai cái lên thành giường hỏi: “Đã tra được kẻ truy theo tung tích của bọn họ chưa?”

Ẩn sĩ cúi đầu đáp: “Bọn họ lợi dụng báo điều truy tung, có rất nhiều chim và lại hoạt động linh xảo, rất khó tiêu diệt toàn bộ. Nhưng đã tra ra được loại chim này cả Thánh quốc chỉ có ở vùng đất Tây Nam, chỉ sợ là . . .”

(báo điều truy tung: là loại chim theo dõi hành trình của người khác)

Lâm Phụng Âm khẽ cười giễu cợt một tiếng nói: “Thật đúng là nhất quyết không tha nha, lại là Thánh nữ tộc. Phái thêm vài người ra ngoài, nhất định phải bảo vệ họ an toàn trở lại.”

Ẩn sĩ lui ra, Lâm Phụng Âm nằm xuống đắp chăn lại. Kể từ khi nghe được bẩm báo có người nói có người muốn gây bất lợi cho bọn họ, hần đã hai ngày hai đêm không có chợp mắt. Còn có hai ngày hai đêm nữa, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện không may gì nữa.

Mà trong một gian phòng khác, Lâm Đường Hoa đang tự mình thưởng trà, mặc dù chỉ có một thân một mình, trà đạo cũng không thiếu. Hương trà bốn phía là Tuyết Sơn tan ra thành nước hòa cùng trà mới mùi thơm trong veo lan tỏa, nước đun sôi đã lâu nhưng hần lại thất thần quên tắt lửa.

Hần lắc đầu cười khẽ, mình cũng sẽ nhớ thương nàng như vậy, nàng mới đi có mấy ngày mà mình lại tưởng như đã cách ba thu.

Nhớ nhưng thành tật, nhớ nhưng thành tật, rốt cuộc hần cũng rơi vào cỏi trần cũ rích rồi.

Sau một phen tự giễu hần lại lâm vào mê mang.

Đại ca trước mặt mọi người cự hôn, cũng không thèm để ý tình nghĩa hai nhà Lâm – Phùng, quả đúng là sáng tỏ tâm ý của mình. Trái tim thì chỉ có một, cho dù dung nạp được trời đất thiên hạ bao la, lại chỉ dung nạp được một cô gái. Ba huynh đệ bọn họ coi như là gặp kiếp nạn, vì một người con gái mà điên đảo tâm hồn.

Không biết hành động kinh người lần này của đại ca có làm . . . nàng cảm động không?

*****

Lâm Triều Hi vẫn vô tư ngủ say sưa, bỗng nhiên nhảy mũi liên tục sáu cái, làm cho nàng đầu văng mắt hoa.

“Ai u con mẹ nó, là ai nhớ thương ta!” Lâm Triều Hi vươn cánh tay dùng tay áo lau lỗ mũi một cái, Oanh Oanh đang đưa tới khăn tay khựng lại ở khung trung.

Lâm Triều Hi nhận lấy cười cười xấu hổ nói: “Ta không phải là người văn minh, cái này cho Đại thiếu gia lau y phục đi.” Nàng rõ ràng thấy được mình chảy một tảng lớn nước miếng trên vai Lâm Thành Trác.

Lâm Thành Trác liếc nhìn nàng không lên tiếng, Lâm Triều Hi không khỏi nghĩ tới nếu nước miếng này chảy trên vai người yêu thích sạch sẽ như Lâm Đường Hoa thì sẽ có cảnh tượng gì?

Ba huynh đệ Lâm gia trăm tính ngàn tính, trăm phòng vạn phòng (phòng bị), tuy dự đoán được người theo dõi Lâm Triều Hi là do Thu Vô Cốt phái đi. Nhưng không ai nghĩ đến thật ra hần cũng không có ý làm tổn thương nàng, chỉ là muốn xác định nàng có bình an hay không, có bị tổn thương gì hay không mà thôi.

Xe ngựa vội vàng gấp gấp lên đường suốt ngày đêm đi, đi tắt qua nhiều con đường nhỏ, gần như ngựa không ngừng vó người không nghỉ ngơi mà đi. Lâm Thành Trác thay phiên đánh xe ngựa cùng với hai phu xe, chỉ tốn hai ngày một đêm liền trở lại Lâm gia.

Bọn họ vào thành, tin tức lấy tốc độ nhanh như chớp truyền tới tại Lâm Phụng Âm. Lúc này hần đang cùng Lâm Đường Hoa chăm chú chơi cờ, vừa nghe tin tức liền đứng bật dậy, cũng vì vậy mà vung mạnh tay áo quét lên bàn cờ đang đánh dở.

Nhưng không có như dự đoán là con cờ sẽ rơi xuống đất, đúng lúc Lâm Đường Hoa và Lâm Phụng Âm đồng thời cùng ra tay, rõ ràng chỉ có bốn tay lại giống như Thiên Thủ Quan Âm (Quan Âm nghìn tay) thay đổi trong nháy mắt. Chỉ nghe tiếng vang leng keng leng keng, từng quân cờ bay lên không trung rồi lại rơi xuống nằm ngay ngắn trong hộp đựng cờ. Một đen một trắng không lẫn lộn một viên nào.

Cuối cùng Lâm Đường Hoa phát tay áo một cái, đẩy nắp lại, cười nhạt hỏi: “Com tối muốn ăn gì?”

Lâm Phượng Âm nói: “Chúng ta ăn chay mấy ngày rồi, cũng nên ăn chút thức ăn mặn đi.” Có người nào mà không biết Lâm Triều Hi thích ăn nhất các loại thịt cá trứng muối bảo ngư vì cá chứ?

Lúc chạng vạng, khi sắc trời tối xuống, Lâm Triều Hi kéo tấm thân nghiêng ngã lão đảo vì say xe ngựa đi vào Lâm gia. Vốn định im lặng bí mật trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng không nghĩ tới, vừa vào cửa đã nhìn thấy một bộ bạch y Lâm Đường Hoa cùng với một bộ trường sam màu vàng Lâm Phượng Âm, má ơi, hiện giờ nàng chỉ muốn gặp một người là Chu công thôi!(đi ngủ)

“Tiểu Tịch cô nương đã lâu không gặp.” Lâm Đường Hoa nói chuyện vô cùng khách sáo.

“Tiểu Tịch cô nương chuyến đi này có vẻ vui chơi thỏa thích nhỉ?” Lâm Phượng Âm vuốt ve sợi tóc bị gió thổi lay động.

“Thu lợi rất nhiều, được lợi ích không nhỏ, ha ha.” Lâm Triều Hi qua loa.

Lâm Đường Hoa nhíu mày: “Hà? Lợi ích gì?”

Lâm Phượng Âm tiếp lời: “Làm sao tăng lợi ích chứ?”

Lâm Triều Hi mím môi kìm chế tức giận, hai người này rõ ràng là tìm đến chọc phá nàng mà. Có lẽ nàng đi mấy ngày không ai theo chân bọn họ cãi nhau nên nhàm chán đây.

Nàng nín hót cười nói: “Chuyến đi Diệu Châu lần này được mở mang kiến thức đầy đủ về sự to lớn giàu có và đông đúc của Thánh quốc, bách tính an cư lạc nghiệp. Tiếp theo là sự thể nghiệm sâu sắc bởi sự hào hùng thâm trầm máu tanh của võ lâm giang hồ. Lòng người hiểm ác, lòng dạ nữ nhân càng thêm hiểm ác, về sau chúng ta càng phải chú ý đó nha.” Nàng là đang nhắc nhở: chính ta cũng là nữ nhân hiểm ác, mau nhường đường cho ta!

Lâm gia công tử nào dễ dàng nhận thua người ta như vậy, nữ nhân này thỉnh thoảng thông minh thỉnh thoảng giả vờ ngớ ngẩn. Hiểm ác? Tránh sang một bên đi!

“Tiểu Tịch cô nương tàu xe mệt nhọc sợ rằng thân thể đã sớm không chịu nổi rồi.” Lâm Phượng Âm chợt đại phát từ bi giải vây cho nàng.

Lâm Đường Hoa im lặng gật đầu cười nói: “Thật là, đã như vậy, chúng ta vừa ăn vừa nói thôi, mời.”

Lúc này Lâm Triều Hi hận không thể đào sâu ba thước đất vùi chôn chính mình, là ai nói: khi còn sống không cần ngủ nhiều, sau khi chết có thể an nghỉ. Nàng hiện tại hận không được ngàn thu an giấc, chỉ cần thôi bay hai tên kẻ xướng người họa này đi là được.

Lâm Triều Hi bất đắc dĩ bị bắt lôi kéo vào phòng chính, vốn dĩ trên đường gặm lương khô uống nước lạnh đã no bụng lắm rồi, nhưng khi nhìn thấy một bàn đầy sơn trân hải vị liên cảm động không thôi, trong nháy mắt hai mắt liền sáng lên.

Nàng lôi kéo Oanh Oanh ngồi bên cạnh mình, nhưng Oanh Oanh một mực từ chối nói mình thân phận ti tiện. Cuối cùng Lâm Thành Trác nói một câu: “Chuyến đi này ngươi cũng rất khổ cực, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Lúc này Oanh Oanh mới không từ chối nữa, nhưng Lâm Triều Hi quá sức buồn bực, con gái lớn không dùng được mà, nam nhân trong lòng nàng nói một câu còn tác dụng hơn mình tận tình khuyên bảo như dòi non lấp biển nữa.

Lâm Triều Hi giờ bát com lên giận dữ ăn, gần như cần quét sạch sẽ thức ăn trên bàn. Bởi vì tất cả đều là những món nàng thích ăn, không nỡ bỏ qua món nào.

Đại khái Lâm Thành Trác cũng đói bụng(không đói bụng mới là lạ, trên đường hơn phân nửa lương thực là để cho nàng, khẩu vị của nàng có thể so với con voi), nàng tốt bụng gấp một miếng thịt viên nhét vào chén của Lâm Thành Trác, lại chọc cho lão Nhị lão Tam cũng giờ chén lên mặt nàng muốn nàng gấp cho.

Lúc trước gấp cho Oanh Oanh một viên, lại một viên cho Lâm Thành Trác, cho thêm lão Nhị lão Tam. Tổng cộng có bốn viên liền gấp hết vào chén cho người khác, trơ mắt nhìn thịt viên vào miệng người khác, nàng thề không bao giờ gấp thức ăn cho người nào nữa.

Oanh Oanh vẫn giữ quy cũ ăn com, cả buổi lắng nghe lão Nhị lão Tam nói lời trêu chọc Lâm Triều Hi. Nhưng nửa chừng hỏi một câu làm cho cả bàn ngây người một lúc lâu.

“Sau khi Tiểu Tịch cô nương đến thì chủ mẫu không thấy tăm hơi, chủ mẫu đi đâu chứ?”

Lâm Triều Hi thiếu chút nữa sặc canh mà chết, thờ hồn hèn nói: “Oanh Oanh, không phải ngươi hoài nghi ta sát hại chủ mẫu rồi giấu đi chứ?”

Oanh Oanh khoát tay vội vàng giải thích: “Không phải không phải, Tiểu Tịch cô nương, phục vụ chủ mẫu là bổn phận của nô tỳ, nô tỳ chỉ là hơi nhớ chủ mẫu thôi.”

Lâm Triều Hi ồ một tiếng, ánh mắt liếc xéo lão Nhị lão Tam, ý nói: mới vừa rồi hai người miệng lưỡi lưu loát, hiện tại bị chém thẳng tới cửa sao không ai đón nhận hả?

Cuối cùng vẫn là Lâm Thành Trác giải thích một câu: mẫu thân đến nhà khác làm khách nghiên cứu võ học, có lẽ chưa thể trở về trong một thời gian ngắn.

Oanh Oanh đương nhiên là tin tưởng vô cùng, lại yếu ớt hỏi một câu: “Vậy thời gian này Oanh Oanh phải làm gì?”

Lâm Triều Hi thuận tay khoát lên bả vai Oanh Oanh nói: “Nói chuyện yêu đương, trêu đùa thiếu niên hoàng tử nhất sinh bảy tám đứa nhỏ.”

Ba vị công tử đồng loạt trừng mắt nhìn nàng, nàng bị ánh mắt bắn giết làm cho lỗ chân lông toàn thân co rút nhanh. Vì vậy cúi đầu bới com, thời điểm ba vị công tử gấp thức ăn cho nàng nếu không phải tiêu hành gùm tòi thì chính là xương đầu cá phao câu gà.

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Có rất nhiều ân ký yêu đương

Sau khi com nước no nê Lâm Triều Hi càng thêm buồn ngủ, chống ghế đứng lên, Oanh Oanh vội vàng tới đỡ. Lâm Phụng Âm liếc xéo nàng cười nói: “Xem ra người ở Lâm gia là rất cần người chăm sóc, Oanh Oanh, mấy ngày nay chủ mẫu không có ở đây làm phiền người trông nom tốt cho cô ấy rồi.”

Oanh Oanh gật đầu nói: “Tiểu Tịch cô nương đối với Oanh Oanh rất tốt, nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Lâm Triều Hi vỗ vỗ bụng mình lại nắm vai Oanh Oanh nói: “Ta với Oanh Oanh tình như tỷ muội, đó chính là sở thích và quan hệ ruột thịt, thiếu một thứ cũng không được!”

Lâm Triều Hi về phòng, Oanh Oanh pha nước ấm cho nàng, chỉ đơn giản rửa mặt cũng không để ý phong trần mệt mỏi, lập tức cõng giày lên giường.

Ban đêm gió lớn, gió thổi va phải song cửa kêu réo rắc, bởi vì gần đây Lâm Triều Hi ngủ nhiều nên giấc ngủ rất cạn, trong ánh trăng mờ mờ mịt đã nhìn thấy một bóng người lúc ẩn lúc hiện ngay trước mặt. Có nhiều kinh nghiệm kể từ khi tới Lâm gia, tính cảnh giác của nàng cũng đề cao không ít, nhẹ tay lấy xuống thanh Hoàng kiếm giấu ở bên giường. Đồng thời, vén chăn hắt về phía bóng đen mơ hồ, lăn mình đến góc giường, rút kiếm ra nhắm thẳng vào người tới cùng lúc hô to: yêu nghiệt phương nào mau mau hiện thân!

Không có xảy ra đại chiến chém giết giống như dự đoán, bóng dáng đối diện tiếp được chặn nàng ném tới không thể làm gì hơn là than nhẹ, sau đó cười nhạo một tiếng nói: “Tính cảnh giác càng ngày càng cao nhỉ, không còn ngốc nghếch nữa sao?”

Âm thanh hài hước như vậy chỉ có thể phát ra từ Lâm Phụng Âm, trái tim treo cao của Lâm Hường Hi rớt cuộc cũng đề xuống. Sau đó cẩn thận mang kiếm cất vào vỏ, mới vừa rồi rút kiếm quá nhanh, kiếm khí mà đã thương mình thì không bởi thường nổi đầu, may mắn là chưa từng thất bại bị làm mất mặt.

“Ai nha ông trời của tôi ơi, các người muốn hành hạ ta cũng không chọn ngày sao? Tại sao nhất định phải hôm nay hả, có nhìn thấy không, mí mắt của ta cũng bị 502 dính cũng một chỗ rồi nè!” Lâm Triều Hi phàn nàn, đoạt lấy chăn chán nản ngã xuống giường, khoát khoát tay mà nói: “Có chuyện gì thì đề ngày mai lại nói, trước hết phải cho ta ngủ đủ.”

Lâm Phụng Âm tiến lên một bước, nghiêng người dựa vào một bên giường mỉm cười nhìn nàng, không có chút ý tứ nào phải đi.

Lâm Triều Hi nằm một hồi, cảm giác có hai ánh mắt nóng bỏng canh chừng làm nàng sợ hãi. Mở mắt ra thấy Lâm Phụng Âm vẫn còn ở đó lập tức lạnh mặt hỏi: “Được rồi, người nói đi . . .ta biết rõ giảng đạo lý với vô lại là vô ích, có chuyện gì?”

Lâm Phụng Âm nhìn cô gái tóc rối bù xù trước mắt, nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc ngủ, chính hắn cũng nghĩ không ra tại sao mình lại chọn nàng! Mặc dù có chút nhan sắc, thể nhưng đầu óc rất ngây ngốc, trong thường ngày cũng không chăm sóc được cho chính mình còn thường gây họa. Nhưng tại sao ba huynh đệ bọn họ đều nhìn trúng nàng lại càng không thể vấn hồi?

Lâm Triều Hi nghi ngờ chu mỏ, sao Lâm Phụng Âm nhìn nàng giống như là đang nghiên cứu người rừng vậy nhỉ?

Lâm Phụng Âm chợt cười nói: “Tối nay ta thật sự là đến nhìn xem người, thuận tiện kiểm chút tiện nghi.”

“Tiện nghi?” Đầu Lâm Triều Hi suy nghĩ có chút chậm chạp, nhưng chưa kịp nghĩ được gì thì ở một giây kế tiếp miệng đã bị hôn rồi.

Nàng đi bao nhiêu ngày, hẳn liền nhớ nhưng bấy nhiêu ngày. Trong lòng trong đầu trong máu giống như có rất nhiều con kiến gặm cắn làm cho hắn muốn phát điên. Kể từ khi ba huynh đệ lập lời thề cạnh tranh công bằng, hẳn mỗi ngày đều phải không chế, chưa từng dễ chịu qua.

Cái hôn này đã nhắc nài biết bao lâu rốt cuộc bộc phát. Tối nay lúc trở về phòng thay quần áo, nhìn thấy dấu răng trên vai mình . . .ở Thanh Phong Các, bọn họ ‘Miệng không lưu tình’ lẫn nhau lưu lại ‘Yêu ân ký’ này.

Miệng và gò má Lâm Phụng Âm vẫn có mùi rượu nhàn nhạt riêng như cũ, trong mơ hồ Lâm Triều Hi bị rượu này làm cho choáng váng đầu óc, gò má

cũng ửng đỏ rồi. Không biết rượu này có phải là rượu câu hồn trong truyền thuyết làm cho người ta mất tâm trí. Thời gian mới mấy tháng trôi qua, tại sao lại bị Lâm Phụng Âm cường hôn nữa rồi? May mắn không phải lần đầu tiên, nàng cũng không ngưng ngừng dè dặt như những nữ nhân khác, nếu người muốn chơi đùa hôn môi thì ta liền liều mạng đáp trả cho người, đương nhiên là phải chọn tư thế thoải mái.

Nàng cơ bản đang nằm, Lâm Phụng Âm đang cúi người xuống, đôi tay của nàng vòng lên cổ của hắn, sau đó kéo một cái, Lâm Phụng Âm không kịp phản ứng liền ngã nằm lên người của nàng. Thân thể hai người liền dán sát vào nhau, Lâm Triều Hi cảm giác hôn môi như vậy thân mật hơn cũng thoải mái hơn. Nhưng không có chú ý tới biến hóa của thân thể Lâm Phụng Âm, đúng lúc có một ngọn lửa nóng bỏng dường như có xu thế thiêu đốt người.

Nàng cảm giác môi lưỡi Lâm Phụng Âm không còn dịu dàng lưu luyến nữa, ngược lại càng tràn ngập báo đạo của nam nhân. Hai tay của hắn nắm chặt eo nàng, môi lưỡi dùng sức tìm tòi tư vị sâu trong miệng nàng, cùng môi lưỡi linh hoạt của nàng liếm láp quấn quýt lẫn nhau, liều chết triển miên hôn. Tỉ mỉ phát hoạ hình dạng môi đối phương, hết lòng quan tâm từng chiếc răng nhỏ, càng ngày càng nhiệt tình đáp trả lại đối phương. Như sấm sét vang dội trong ngày xuân, rất nhanh nhẹn nhóm lên đục vọng mãnh liệt của bản thân, chẳng mấy chốc như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Ừm. . . .” Lâm Triều Hi có chút ngạt thở, cảm giác hôn này mặc dù ngọt ngào nhưng làm cho nàng không thoải mái. Đối phương căn bản vô công quá tốt lấy hơi cũng không khó khăn giống như nàng. Tay của hắn nắm chặt hông nàng, mỗi lần nàng hoạt động sẽ rước lấy sự đòi hỏi kịch liệt hơn của hắn. Dần dần cảm giác được có một vật cứng chống lại cơ thể của nàng, nàng chợt ý thức được hai người đang làm cái gì.

Ban đêm gió lớn, trong phòng tối om, cô nam quàng nữ, trên giường dây dưa, nam trên nữ dưới.

Bên cạnh, bảo thạch khảm trên chuỗi kiếm của thanh Hoàng kiếm lóe ra ánh sáng nhạt, đâm vào ánh mắt của nàng, rốt cuộc làm nàng có phần tỉnh táo lại.

Yêu ả ký? Hình như nàng khắp nơi lưu tình, đều đã có yêu ả ký cùng với mỗi người.

Nếu như cứng rắn muốn nói cùng với ai vật đính ước gì cùng người nào, vậy thì nàng cùng với Lâm Thành Trác có Phụng Hoàng song kiếm hợp bích, nàng thiếu nhân ngọc tổ truyền với Lâm Đường Hoa, nàng cùng Lâm Phụng Âm tặng trên vai nhau một cái ‘Đồng hồ đeo tay’, nàng chẳng biết tại sao lại nhận một hạt châu của quái nhân trên chim gỗ, còn lừa dối một lời thề sâu nặng cùng tình cảm lưu luyến của Lưu Y . . . . . Cái này không gọi là lăng lơ thì gọi là gì?

Lâm Phụng Âm thấy nàng lơ đãng, trên mặt là vẻ mặt lạnh nhạt mê mang.

Nàng nhớ lại đêm đầu tiên đã bị Thu Vô Cốt chà đạp sao? Nhưng hắn muốn nói, hắn tuyệt đối không để ý cô gái có còn thân trong sạch hay không.

Hay là căn bản nàng không muốn cùng hắn xảy ra quan hệ, có lẽ hắn vẫn luôn đơn phương tình nguyện, còn nàng cũng không yêu hắn?

Những tưởng tượng này làm cho trái tim của hắn lạnh lẽo, Lâm Phụng Âm, người chưa từng làm chuyện bỉ ổi như thế này, vậy mà đi cưỡng ép một cô gái phải hiến thân cho người!

Hắn dừng lại, không đành lòng rời đi đôi môi mật đào nở nang của nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, sau đó cười cười, ấn xuống trán nàng một cái hôn nhân nhạt.

“Ngủ đi.” Lâm Phụng Âm dịu dàng dặn dò bên tai nàng.

Nàng sững sờ gật đầu, cũng không có sức tự hỏi sao nhi tử có thể dừng lại.

Lâm Phụng Âm xuống giường, sau đó lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Lâm Triều Hi thở dài, quên đi, trước không muốn nghĩ gì nữa, bình đến tướng chặn, ngủ mới là chuyện hệ trọng đời người.

Một đêm này, nàng ngủ cực kỳ an ổn, sáng sớm hôm sau thậm chí nàng còn nghĩ, hôn, có phải sẽ trị được bệnh mộng mị mất ngủ không?

Trên bàn sách Lâm Đường Hoa lại tặng thêm một quyển trục tự họa, hắn đã thành thói quen vẽ tranh vào những lúc không thấy nàng, mỗi bức vẽ đều là nàng.

Đêm đã khuya, hắn vẫn như cũ chong đèn chưa ngủ, bỗng nhiên rất muốn đem dáng vẻ tên thư đồng lưu manh của nàng ghi lại. Vì vậy nhẹ nhàng mài mực, thần nhiên cầm bút, một cô gái mặc nam trang cười chói lọi đứng ở trong sân, hai cánh tay vòng trước ngực vẽ mặt xấu hổ. Nhưng dường như đang nói chuyện vui đùa khờ dại lung tung gì đó, rất sống động nóng lòng chuyện sắp tới, như muốn bước ra từ trong bức tranh, như muốn hé miệng dí dỏm nói giỡn đùa với người.

Lâm Đường Hoa cười nhạt, sau đó đề bút ở một bên viết xuống: Đề bút lúc trăng khuyết, trời đêm dần tan.

Chờ vết mực hong khô, hắn cuốn bức tranh lại thành một cuộn rồi bỏ vào ống đựng tranh, đã vẽ được gần bảy mươi bức rồi, đợi gộp đủ chín mươi chín bức sẽ làm quà tặng mừng năm mới cho nàng xem sao?

Không ngủ được giống vậy còn có Lâm Thành Trác, đoạn đường hai ngày không ngừng nghỉ với hắn không có gì khó khăn cả. Đoạn đường này hắn mâu thuẫn vô cùng, muốn về Lâm gia nhanh hơn một chút để bảo đảm an toàn cho nàng. Nhưng như vậy có nghĩa là khi trở lại Lâm gia sẽ chấm dứt thời gian bọn họ đơn độc ở chung với nhau. Hầm ôm Ma Diễm ngồi trên bậc thang ở địa lao dưới nước, Ma Diễm nhỏ giọng kêu ư ử, dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay của hắn, vết đao đã thương đến nay còn để lại vết sẹo nhân nhạt. Nhìn vẻ mặt chủ nhân nó biết chủ nhân nhất định đã gặp chuyện ưu phiền,

nhưng mà, kẻ nào khi dễ chủ nhân nó thích nhất? Nếu để cho nó biết, nó nhất định sẽ xé kẻ đó thành trăm mảnh!

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đêm giao thừa ở chung một chỗ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Hai tháng này bình tĩnh khác thường, cũng làm cho Lâm Triều Hi chán muốn chết. Nàng bắt đầu hoài niệm thời buổi rối loạn vừa rồi, có rất nhiều kẻ địch có rất nhiều cuộc gặp gỡ ly kỳ, mà bây giờ chỉ đi dạo trong Lâm gia, ngay cả ổ kiến nàng cũng sắp đào luôn, thời gian nhàn rỗi không cách nào cho hết.

Ngược lại ba nhi tử rất bận rộn, cũng không biết bận rộn cái gì suốt cả ngày.

Có một ngày, nàng đi tìm đứa con lớn nhất, nhìn Lâm Thành Trác vững vàng múa kiếm trên không, quát to một tiếng ‘Hay’ sau đó mặt dày mày dạn muốn học kiếm. Nhưng ba phen bốn bận thiếu chút nữa kéo cổ của mình xuống liền quả quyết bỏ đi.

Có một ngày, nàng đi tìm đứa con thứ hai, nhìn thấy hắn đề một nét miêu tả là có thể họa lên một bức tranh sơn thủy sinh động như thật, nhất định lấy một cây bút lông sói thượng hạng đến bãi sư học nghệ. Cuối cùng làm cho mặt của nàng đầy mực nước còn trên giấy là những con rùa đen đủ dạng lớn nhỏ.

Rồi một ngày khác, nàng đi tìm đứa con thứ ba, vừa vặn hắn lại không có ở trong phòng. Tò mò lục lọi xem đồ của hắn, lúc mò tủ quần áo ra nàng nhảy mất hóa đá, không ngờ Lâm Phượng Âm có nhiều quần áo như vậy. Nàng ba chân bốn cẳng mặc thử, cuối cùng khiến cho một phòng bừa bãi lộn xộn cả lên. Thật sự bị Lâm Phượng Âm bắt được, trừng phạt nàng trải giường chiếu cho hắn một tháng.

Nàng đi tìm Oanh Oanh, nhưng Oanh Oanh rất bận rộn, giặt quần áo nấu cơm quét dọn phòng. Bôn ba suốt ngày chỗ Lâm Thành Trác và Lâm Triều Hi, một mình phục vụ hai chủ lại còn vui vẻ thoải mái.

Nàng đi tìm Ngân Túc Nguyệt Duy, nhưng đôi tình lữ người ta không phải là lên núi ngắm trăng sáng thì chính là xuống núi nhìn mặt trời lặn, bí mật ân ái ái trong thế giới hai người không cho nàng chen vào dù chỉ một chút.

Nàng cũng không phải là hoàn toàn không có việc gì làm, nàng mỗi tháng phải một lần choáng váng trích máu, nhắm mắt cau mày để cho Hoàng kiếm hút một chút máu của nàng, nàng đang tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng năm mới cho ba nhi tử.

Chuyện xưa còn phải nhắc tới trước tết Trung thu đi dạo phố cùng Lâm Đường Hoa, nàng nhìn trúng bốn viên đá ngũ sắc trong một cửa hàng đá quý hàng đầu. Sau đó, chương quỹ đành nhìn đau từ bỏ vật yêu thích trong túi mà bán ra. Lúc ấy nàng chỉ thấy bốn viên đá nhỏ hình tròn tương đối giống như đá vũ hoa thời hiện đại, nhưng sau đó nàng về liền bỏ vào trong rương cất đi không hề để tâm tới nữa. Trải qua đau khổ suy nghĩ vài đêm, nàng rút cuộc nghĩ ra món quà tặng đầy đủ tâm ý.

Bốn khối đá kích cỡ tương đương ngón tay cái, có bốn màu khác nhau: màu vàng, màu đen, màu tím, màu trắng sữa. Nàng giữ lại màu vàng cho mình, sau đó cho Lâm Thành Trác viên màu đen, màu trắng sữa cho Lâm Đường Hoa, màu tím cho Lâm Phượng Âm. Dĩ nhiên không chỉ đơn giản như vậy, nàng thừa dịp ban đêm không có ai nhìn nàng chăm chăm, nàng dùng dao nhỏ khắc tên tuổi bọn họ vào mặt trước của viên đá. Mặt trái còn khắc lên gương mặt tươi cười trẻ con. Giống như nàng thường cười dịu vô dương oai không tìm không phôi, bím tóc chỉnh tề, nàng tưởng tượng đó là đáng vẻ của nàng kiếp trước. Cuối cùng phía trên mỗi viên đá nàng làm một cái lỗ nhỏ để một sợi dây xuyên qua, vậy là bốn sợi dây chuyền sáng chói đã làm xong.

Đêm giao thừa, bên ngoài là tiếng pháo nổ tiếng người huyên náo, Lâm gia cố ý cho bọn hạ nhân nghỉ một ngày. Ngày này có thể không cần làm việc không cần phục vụ chủ tử, có thể ra ngoài tìm đối tượng. Dĩ nhiên, đây đều là chủ ý của Lâm Triều Hi, tự mình thay mặt chủ mẫu lần đầu tiên mang lại phúc lợi cho gia nô.

Cùng ăn bữa cơm tất niên bình thường, hầu như đều là Lâm Triều Hi nói sau đó trải qua vài lần thất bại Oanh Oanh tổng kết kinh nghiệm lại được Bát Dạ Thành Bạch Nguyên Phong chỉ điểm, lúc này mới làm được một bàn thức ăn ngon mang dáng dấp mỹ thực thời hiện đại xa cách đã lâu, gọi tất com Tây.

Dĩ nhiên, Bạch Nguyên Phong không khỏi vặn hỏi nàng một hồi, cuối cùng bị nàng giờ muống lớn đánh ra khỏi phòng bếp.

Bạch Nguyên Phong hết sức mặt dày đòi ở lại, nói cho oai là còn chưa có ăn qua com Tây, còn có vài loại dinh dưỡng hắn chưa có biết qua. Công thần Oanh Oanh dĩ nhiên cũng ngồi chung, vì vậy thành một bàn sáu người. Trong ngoài Lâm gia đèn đuốc sáng trưng, rất có không khí lễ mừng năm mới.

Lâm Triều Hi lần đầu ăn com nhả nhặn như vậy, trải khăn ăn trước mặt mình, nâng lên dao nĩa đặc biệt chế tạo, ôn nhã cười nói: “Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ, nếu hữu duyên làm láng giềng. Hôm nay cùng các vị trải qua lễ mừng năm mới thật may mắn cho kẻ hèn này, cũng là may mắn của các vị.” Lời ít mà ý nhiều tự khen mình.

(Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ: năm sông bốn bể đều là anh em)

Lâm gia tam công tử đối với trình độ da mặt dày của nàng đã sớm tập nãi thành thói quen, nhưng Bạch Nguyên Phong thì chưa quen nên vô đầu bứt tai nháy mắt. Cuối cùng bị Lâm Triều Hi mạnh mẽ ép mấy ly rượu thì nhìn ra được cô gái này tính tình thản thản mười phần liền không so đo nữa, không thể làm gì khác hơn là nhập gia tùy tục. Thật ra thì trên bản chất hẳn rất là ưa thích tính tình cô gái như vậy, nếu như nàng có âm mưu quỷ kế, so với cá leo cây còn khó hơn.

Ngại vì có người ngoài ở đây, Lâm Triều Hi không nói một chữ tới chuyện tặng quà. Nhưng trừ bỏ kẻ lăm lăm Bạch Nguyên Phong, ba đứa nhí từ cũng không hề bày tỏ gì, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, hoàn toàn là tự mình đa tình rồi.

Bạch Nguyên Phong ra tay hào phóng, ngay sau đó móc ra một cái hộp tinh xảo, trước chưa nói bên trong cất chứa bảo vật gì, chỉ nói cái hộp được chế tạo hoàn toàn bằng vàng đã làm cho hai mắt Lâm Triều Hi nổi lên ký hiệu kim tiền rồi(\$ \$). Bạch Nguyên Phong cười nói, sau khi ăn cơm xong sẽ để nàng mở ra nên nàng không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Một bữa cơm này ăn được trong vui vẻ hòa thuận ấm áp, rất thích ý. Sáu người chẳng phân biệt ta và người gấp rau cho nhau, làm cho một bữa cơm Tây lại giống như quán ăn bên đường, nhưng đều hưởng thụ không khí thân thiết.

Thời điểm cửa lớn Lâm gia phóng pháo hoa, đó cũng là lúc Lâm Triều Hi không kịp chuẩn bị. Không biết mấy ngày nay ba anh em làm cái gì thần bí không thôi thì ra là làm pháo hoa lần nữa.

Người trong thành này lần đầu tiên may mắn nhìn thấy nhiều loại hoa bay lên như vậy, người trên phố rối rít dừng chân nhìn lên khen không dứt miệng. Trong nhà, người đang ăn cơm tất niên nghe tiếng vang cũng đều chạy ra cửa hươu chân múa tay vui sướng. Đang ở trong núi ngoài thành lẫn lộn trên giường, Ngân Túc Nguyệt Duy cũng mặc quần áo đứng dưới rừng tùng nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, mười ngón tay nắm chặt thềm: mặc cho người đời cười ta điên, chỉ nguyện cuộc đời này không xa không rời.

Bên này Lâm Triều Hi vừa nhảy vừa reo hò, không nén được nội tâm vô cùng hưng phấn của mình, người khác nhìn thấy là hiểu kỳ, còn nàng nhìn thấy là giống như đã từng quen biết. Giống như xuyên qua tại kiếp trước kiếp này, hưởng thụ đời sống tốt đẹp. Tình cảm ở nơi sâu nhất, nước mắt của nàng không nhìn được tràn ra, sau đó cho mỗi người một cái ôm sâu sắc, cuối cùng che mặt vừa khóc vừa cười như kẻ điên.

Không biết rõ ràng là giờ nào, chỉ biết là bầu trời cũng vì mọi người cười vui phát sáng lên, pháo hoa nổ tung, so với bầu trời đầy trăng sao thậm chí đẹp hơn gấp trăm ngàn lần.

Náo nhiệt tan, tiền Bạch Nguyên Phong, mấy người đứng ở trong sân không biết đi con đường nào. Ngược lại Oanh Oanh trước tiên nói mình về phòng, nàng có chút mệt mỏi không thể thức đêm. Lâm Triều Hi khóc sung sướng vì vậy đề nghị ai nấy tự về phòng nghỉ ngơi.

Cửa mới vừa khép lại, một cánh tay thon dài trắng nõn thò vào chặn ngang cánh cửa. Lâm Triều Hi quay đầu lại cười cười mà nói: “Tiểu nhị không ngoan nha, vậy mà theo đuôi vi nương.”

Lâm Đường Hoa vui vẻ cười một tiếng nói: “Không biết vì sao dung mạo của mẫu thân vẫn xinh đẹp như vậy? Đẹp như vậy, chắc là dung nhan trăm năm không già.”

Mở quán vui đùa không thắng được xe, Lâm Triều Hi khẽ phúc thân giả nhân giả nghĩa cười nhạt, học theo bộ dáng Phùng Tích Viện thật xuất sắc, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: “Vì sao công tử xông vào khuê phòng của tiểu nữ? Có biết cô nương gia người ta không chịu nổi hấp dẫn bức này không?”

Con mắt Lâm Đường Hoa sáng lên khêu khích cười nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng bây giờ liền bái thiên địa kết liễu nhân duyên, ý tiểu thư thế nào?”

Lâm Triều Hi bụng miệng cười, lấy ra dây chuyền gắn viên đá màu trắng sữa từ trong tay áo nói: “Không trêu ghẹo người nữa, nói đi nói lại chính là đùa giỡn với nhau, sớm muộn gì cũng dạy hư người từ tiên nhân thành côn đồ rồi. Ừm, tặng cho người.”

Lâm Đường Hoa cười nhạt nhận lấy, thấy mặt trên nét khắc tên của hắn vận vẽ, không khỏi bất đắc dĩ cười ra tiếng: “Quà của người thật đặc sắc.”

Lâm Triều Hi không phân biệt được là khen tặng hay là chế giễu, nói chung thấy hắn quý trọng nâng trong lòng bàn tay đã cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

“Không biết tiểu nữ có vinh hạnh cùng công tử hôn nhau mừng tuổi chúc năm mới?” Lâm Triều Hi chà sát tay, hôm nay ấm áp cho nàng cảm giác rất thư thái, thoải mái đến nỗi cảm thấy mỹ nam ở bên nàng đều là hậu cung phi tử, bình thường có thể tùy tiện chọn tới thị tẩm.

Lâm Đường Hoa cũng không xấu hổ, tiến lên một bước dẫn đầu chiếm cứ thế cục có lợi, tay trái vòng chắc eo nhỏ của nàng, ngón tay tay phải quấn chặt sợi dây chuyền, sau đó giữ chặt cái ót của nàng thâm tình hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Dự cảm đại nạn bùng xuống.

Cho dù nàng không đề cập tới thì hẳn cũng dự định cưỡng hôn nàng, ai bảo đêm nay nàng lại xinh đẹp như vậy.

Tóc mai từng lọn má hồng thơm hương sắc môi đỏ thắm, mắt đẹp như sao, phần hồng trang điểm nhẹ nhàng kiêu diễm ướt át giống như hoa sen thanh tú hé nở trên mặt nước. Vì đêm giao thừa nên còn có ý ẩn diện một phen, thật sự rất giống như là Lâm gia nữ chủ nhân, dưới ánh sáng pháo hoa, trên môi nàng còn hơi rượu, nụ cười có lúm đồng tiền vang như tiếng ca thánh thót, thanh lệ chậm rơi càng thêm tươi đẹp động lòng người. Nàng như vậy càng lộ ra vẻ chân thực như thế, sắc sỡ lóa mắt giống như từ trên trời rơi xuống, độc nhất vô nhị.

Không để môi hôn nàng phát ra âm thanh, hấn ngăn chặn hương thơm ngát của môi nàng, thật sự sợ lộ ra hương thơm này làm cho người khác mơ ước.

Vừa thâm tình hôn, dây dưa kéo dài, chỉ là môi cùng lưỡi lưỡi cùng môi làm xúc động run rẩy động lòng. Chỉ là mùi rượu mùi mực hương lan trộn lẫn vào nhau lại làm cho người ta say mê. Một đôi trên mặt đất cùng lốm đốm sao trên bầu trời giao hòa, duyên dáng không thể tưởng tượng nổi.

“Có biết Bạch Nguyên Phong cho nàng cái gì không?” Môi mòng của Lâm Đường Hoa rời đi đôi môi nở nang của nàng, đôi môi kiêu diễm ướt át còn co dân run run một cái. Chủ nhân đôi môi mở ra đôi mắt mê ly, giống như những vì sao vụng vật rơi vào làn nước mùa thu, đầu mũi của họ tình tế cọ cọ vào nhau.

“Không biết.

“Mở ra nhìn xem.” Lâm Đường Hoa cung chiều cười khê hôn lên chóp mũi nàng.

Nàng lấy hộp rồi mở ra, bên trong là chiếc nhẫn ngọc nằm trên khối vải tơ thượng hạng, là chiếc nhẫn Lâm Đường Hoa đã từng làm rơi, nói cho oai là tín vật đính ước.

Lâm Đường Hoa lấy chiếc nhẫn ra nhét vào lòng bàn tay của nàng, xoay chuyển một phương hướng cho nàng nhìn nói: “Ở đây, có khắc tên của chúng ta, tín vật đính ước dĩ nhiên để nhà gái giữ mới có vẻ thành ý.”

Hóa ra, Bạch Nguyên Phong nhận ủy thác của người. Nhớ tới lão gia gia khó dây dưa trong rừng cây kia, nàng không nhịn được cười một tiếng, không biết Bạch Nguyên Phong phải tốn bao nhiêu công phu mới mua về được từ trong tay của ông cụ keo kiệt kia.

Lâm Đường Hoa nhìn gò má nhỏ nhắn của nàng, không khỏi nhớ lại mấy ngày nghỉ ngơi trong núi kia, lần đầu tiên động lòng với một cô gái, hay là bởi vì nàng ‘vô liêm sỉ’ và ‘hay thay đổi, tính tình du côn’.

Lòng đang run rẩy, hay gọi là rung động.

Lại một lần nữa không cách nào kìm chế được mà dán sát vào hai cánh môi, trần trọc trở mình, hình như có tiếng nỉ non nhẹ nhàng bên tai, như ôn tồn vuốt ve như nỉ non thì thầm của đôi tình nhân nhỏ.

Từ từ, eo của nàng trở nên rất mềm rất mềm, hoàn toàn rúc vào ngực hắn.

Là say sao? Có lẽ rượu không say mà người tự say. Thật là nhớ quá cái ôm ấm áp đi vào giấc ngủ, nếu là liều chết triển miên một phen Vu Sơn ** hòa hợp cùng nhau, có phải bọn họ có thể để cho ngày tốt cảnh đẹp này dừng lại mãi mãi hay không? Cũng khiến cho bức tranh non nước phía đối diện cũng trở nên biến sắc?

Một bước, lại một bước.

Hắn không khống chế được mình, ôm thân thể mềm yếu của nàng đi vào phòng, khép cửa lại, từng bước từng bước tiến dần về phía giường hẹp.

Ánh nến lay động, ngoài cửa dưới hiên phòng nàng treo lên hai cái đèn lồng màu đỏ, gió đông thổi mạnh, bọn họ ôm chặt lấy nhau sưởi ấm cho nhau. Rốt cuộc, bắt đầu mê luyến thân thể của đối phương, gấp gáp vội vàng cởi đi xiêm áo của nhau.

Toàn thân lửa đốt y hệt ** bốc lên cao, chạy tới các tế bào trong cơ thể, bành trướng bành trướng, chờ đợi hai người hoàn toàn bộc phát hòa làm một thể.

Chợt, giống như một đạo tia chớp, bỏ ra trước ánh mắt mê mang của nàng.

Bên tai hồi tưởng lại lời Trí Ngộ đại sư nói: kiếp trước của thí chủ cũng không được như ý, không bằng quên đi quá khứ mà hưởng thụ sinh mạng mới mà ngã Phật ban cho . . . Ngày sau thí chủ sẽ đối diện với hai lối rẽ, một là con đường hoa tươi rực rỡ, một là vực sâu vạn trượng . . . Năm năm trước ta từng bám que cho Lâm đại công tử, sang năm hắn có một kiếp nạn, cõi chuông phải do người buộc chuông . . .

Sang năm, sang năm. . . . chính là năm nay. . . .

Âm vang một tiếng, hình như có cái gì đó sụp đổ, lòng của nàng một hồi co quắp.

Trước mắt là một mảnh huyết sắc đỏ tươi, chính là một mảng thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng kia. Hàng đêm đều lặp lại, hai mắt Lâm Thành Trác không còn một chút ánh sáng sự sống . . .

“A!” Lâm Triều Hi chợt nhắm mắt hét chói tai, vẻ mặt hết sức đau khổ, hai hàng nước mắt tuông ào ào.

Lâm Đường Hoa như bị sét đánh, nhất thời ý thức được hành động của mình, thì ra là nàng không muốn, thì ra là nàng không muốn . . .

Hắn xuống giường, buộc lại từng cái nút áo cho nàng, ôm nàng đang run rẩy vào ngực nhẹ nhàng đỡ đỡ, vỗ lưng an ủi nàng.

Nhưng một tiếng hét này cũng gọi Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm tới, bọn họ phá cửa mà vào liền trông thấy hai người gần bó cận kề bên nhau.

Lâm Triều Hi chậm rãi ngẩng đầu lên, khoảnh khắc trông thấy Lâm Thành Trác, cả người run lên, vờn tay ra, không tiếng động kêu hắn tới.

Lâm Thành Trác đến gần nàng, cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, tay mình cũng đang run rẩy. Tam đệ thấy là: nàng đang ở trong ngực hắn(LĐH) nhưng lại đưa tay hướng về phía hắn(LTT) xin trợ giúp.

Lâm Triều Hi móc ra hai sợi dây chuyền khác từ trong ngực đưa cho bọn hắn, sau đó móc ra viên đá màu vàng trên cổ của mình, chán nản lại kiên định nói: “Bốn người chúng ta, phải gần bó đến già, ai cũng không được giữa đường rời đi, có được hay không?”

Một mảnh trầm mặc, chỉ nghe âm thanh gió lạnh thổi qua cành cây khô, Lâm Phượng Âm phá vỡ trầm mặc trước nhất, cười một cái nói: “Không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cầu chết cùng tháng cùng ngày.” Thật ra thì hắn muốn nói, nếu như nàng chết đi, Bích Lạc Hoàng Tuyền, ta cũng sẽ theo.

(Bích Lạc Hoàng Tuyền: giống như cùng trời cuối đất, địa phủ hay thiên đường)

Nụ cười của nàng nhạt nhòa, cười vô cùng mệt mỏi, giống như trải qua trăm ngàn kiếp nạn may mắn thoát nạn, ánh mắt của nàng nhìn Lâm Thành Trác tràn đầy đau lòng và ưu sầu.

Tại sao trong lòng lại có cảm giác đại kiếp của hắn sắp tới chứ?

Lâm Triều Hi thực ra là người rất hưởng thụ cuộc sống, sau khi đầu thai sống lại một lần nữa một chút trí nhớ cũng không có quả thật là có quan hệ mật thiết. Vì vậy nàng dựa vào bản tính thuần lương trải qua cuộc sống điên cuồng không tìm không phổi, cũng hiểu được phải làm thế nào tiêu khiển để giảm áp lực.

Vì vậy hàng đêm ngủ không ngon nàng quyết định huấn luyện thân thể của chính mình, ví dụ như để cho tâm tình sáng lạng cởi mở một chút để thân thể dễ chịu một chút. Trải qua suy nghĩ cực khổ rốt cuộc nhớ tới một cái tâm nguyện chưa hoàn thành, cho tới hôm nay vẫn chưa cam lòng.

Đó chính là lần trước đi Thanh Phong Các tìm nam quan bị dạy dỗ thâm, ai biết được sẽ gặp phải Lâm Phượng Âm cũng đi ** nam, làm cho nàng tràn đầy tự tin chuẩn bị đầy đủ cũng bị hù chạy.

Nghe nói hôm nay Lâm Phượng Âm ở nhà tu luyện nội công, bởi vì nội công Nhật Nguyệt ngưng tinh cực kỳ cổ quái. Mỗi năm vào lúc năm hết tết đến là đoạn thời gian hắn yếu nhất. Đối với người luyện âm công ưu tú mà nói thì thậm chí càng hơn. Lâm Phượng Âm và Lâm Đường Hoa đều ở giai đoạn này, cho nên Lâm Đường Hoa phải tu luyện một tháng, Lâm Phượng Âm thì phải tu luyện hai tháng, Lâm Thành Trác là người luyện dương công lại ung dung tự tại. Bởi vì thời khắc yếu đuối nhất của hắn là lúc lạnh nhất của mùa đông, hơn nữa bản thân hắn nội công thâm hậu nên thời gian chỉ có nửa tháng, ngay tại lúc nàng không hay không biết đã lặng lẽ trôi qua.

Lâm Phượng Âm cùng Lâm Đường Hoa đều không có tinh lực, mỗi lần nhìn thấy nàng vui vẻ cũng chỉ nhạo báng mấy câu không giống như lúc trước hận không thể quán lấy nàng 24 giờ mỗi ngày. Cho nên nàng mừng rỡ tự tại, chợt nhớ mình vẫn chưa thành công đi dạo xem hết danh lam thắng cảnh Hoa Châu thành. Vì vậy, đôi một thân nam trang liền chui khỏi Lâm gia, tưởng rằng thần không biết quỷ không hay.

Mùa xuân hàng năm, Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm sẽ phải bế quan trong phòng, vì đề phòng đối phương tẩu hỏa nhập ma, lúc một người tu luyện thì người còn lại liền hỗ trợ. Cho nên bọn họ ngồi xếp bằng đối diện với nhau trên tấm thảm, nhắm mắt dưỡng thần.

“Công tử.” Một tiếng gọi khẽ, ẩn sĩ không tiếng động vào cửa, sợ quấy rầy hắn nên đè thấp âm thanh.

“Hả?” Lâm Phượng Âm dùng giọng mũi nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Ẩn sĩ muốn nói lại thôi, hình như có chuyện gì đó khó mở miệng, Lâm Đường Hoa chậm rãi giương mắt, cười nói: “Nếu là việc của nàng, thì nói thẳng không cần ngại, nàng luôn luôn gây bất ngờ, chúng ta thấy nhưng không thể trách rồi.”

Ẩn sĩ cung kính nói: “Tiểu Tịch cô nương đổi nam trang, đi Thanh Phong Các.”

Mắt phượng Lâm Phượng Âm lập tức mở ra, mang theo hơi thở nguy hiểm, sau đó khoé miệng nhếch lên, cười tà nói: “Nha đầu này thật là không bớt lo, thật muốn đem địa bàn của ta làm cho chướng khí mù mịt hay sao.”

Ẩn sĩ trong lòng than thở, làm cho một đám ẩn sĩ võ công trác tuyệt nguy trang thành nam quan, chẳng phải đã chướng khí mù mịt từ đầu rồi?

Lâm Đường Hoa thở dài, xem ra nàng lúc này là dễ vào miệng cọp rồi, cũng khó trách nàng không biết Thanh Phong Các là địa phương treo đầu dê bán thịt rồng rồi, cười một cái nói: “Xem ra nàng rất muốn thử một chút cùng người lạ cùng đi ** rồi, cũng tại thủ hạ của người người nào người này đáng đáp quá tuần tú, nữ nhân không tìm không phổi kia đều đắm chìm rồi sao.”

Lời này nói ra làm ẩn sĩ không khỏi run lên toát mồ hôi lạnh, kể từ khi bắt đầu thi hành nhiệm vụ, mười hai tên ẩn sĩ bọn họ cùng mặc áo đen che mặt cũng không lộ diện. Cho tới một năm trước Tam công tử nói bọn họ giả vờ xuất đầu lộ diện tiếp khách ở Thanh Phong Các. Nhưng thật ra như vậy che dấu thân phận tốt hơn, không ngờ công tử lại rất để ý cô gái tò mò ngày ngày chạy tới nam quan quán, chẳng lẽ cái này mà cũng trách lên đầu bọn họ

sao?

Lâm Phụng Âm cảm thấy thân thể ần ỉ cương cứng, liền vui vẻ cười cười mà nói: “Không phải là trách người, người lui ra đi, thông báo cho bọn họ hôm nay đóng cửa, chỉ tiếp một khách là nàng, nhất định phải giữ nàng lại.”

“Vâng.” ần ỉ rốt cuộc được giải thoát. Hắn là ần ỉ có kinh công giỏi nhất trong mười hai ần ỉ, đảm đương chức vụ đưa tin báo, cũng rõ ràng cách làm việc của Tam công tử. Nhưng chỉ cần chuyện gì có liên quan tới Tiểu Tích cô nương công tử sẽ hoàn toàn thay đổi phương thức làm việc trước kia. Ví dụ như, lần trước Tiểu Tích cô nương cùng Đại công tử đi chúc thọ ở Diệu Châu, vậy mà vận dụng đến tám ần ỉ bí mật đi theo bảo vệ. Nếu không phải bốn tên còn lại thật sự có việc trong người chỉ sợ cũng bị phân đi theo. Đây là chuyện xưa nay chưa từng có, ngay cả bên cạnh công tử cũng chỉ có hai người bảo vệ. Tiểu Tích cô nương giống như là bảo vật vô giá trị, hình như dễ vỡ hình như dễ dàng tan ra nhưng lại cố tình mạng vô cùng lớn.

Lâm Triều Hi một mạch ngồi đầu xoay bước khí vũ hiên ngang, lúc này có hai phe nhân mã nhìn nàng chăm chăm, một là ần ỉ chuyên dụng của Lâm Phụng Âm, một còn lại là người của Ngọc Hoàn phái ra.

Vô Cốt viên, một mảnh vắng lạnh như cũ, bởi vì không có ai xử lý, cá vàng trong hồ nước đã chết hơn phân nửa, phơi bụng nổi lênh bênh trên mặt nước.

Ngọc Hoàn nhìn người ngủ say trên giường một chút, hai tháng, mình đã kiểm chế được một nửa cổ độc, một nửa kia vậy mà lại sinh trưởng lần nữa trong cơ thể hắn, bây giờ chẳng khác gì chưa từng loại bỏ qua.

Một chữ tình, quả nhiên dày vò! Nhưng hắn đối với nàng ta ngày nhớ đêm mong, nàng ta có biết đâu! Huống chi, suốt ngày hắn đắm chìm trong nỗi khổ đau tê tâm liệt phế như vậy, cho tới toàn thân co rúc lúc nóng lúc lạnh, sao làm khổ mình vậy chứ . . . .

Nàng ta thấm ướt khăn lông lau mồ hôi rịn ra trên trán hắn, ngay cả trong giấc mộng cũng khổ sở như vậy sao?

Kẻ lạnh lùng thấu xương giết người như góc đầu ròi, tại sao lại trở lại suy nhược như khi còn bé!

Ngọc Hoàn không cam lòng phát tay áo đứng lên, mở cửa đi tới trong viện kêu: “Người đâu!”

Lập tức liền có một bóng dáng thoáng hiện, là một vũ nữ thủ hạ của Ngọc Hoàn.

Vũ nữ mặc xiêm áo màu xanh biếc thắt chặt eo, nhìn qua diêm dúa như rắn nước, khom người hỏi: “Tiểu chủ có gì phân phó?”

“Lâm Triều Hi đi đâu rồi?” Ngọc Hoàn vội vàng hỏi.

“Đã trở về, tiểu chủ. Nàng đi Thanh Phong Các.” Nói xong không khỏi cười trộm một tiếng, không ngờ nàng ta còn là một **.

Ngọc Hoàn bất đắc dĩ thở dài, như thế nào cũng nghĩ không thông cô gái như vậy làm sao lại làm Hàn thiết ngàn năm(ý nói là Thu Vô Cốt) phải động lòng, phát phát tay nói: “Dùng hết mọi biện pháp bắt nàng về đây.”

Thanh xà cô nương cười một cái xoay người bay lên không liền biến mất không thấy.

“Già Lang tiểu sư phụ, cảm ơn đã dẫn đường, chủ trì tình dậy thỉnh truyền lời dùm, nói là có Lâm Đường Hoa đến thăm.”

Già Lang tiểu tước đầu quệt miệng, nhưng rất có lễ phép khom lưng cúi người nói: “Thí chủ yên tâm, nhất định sẽ truyền lời, đi thông thả.” Cuối cùng vẫn không quên hung tợn liếc mắt với Lâm Triều Hi.

Từ phòng chủ trì đến Phật đường, đoạn đường rất yên tĩnh. Lâm Triều Hi biết phía trước Lâm Đường Hoa đang nổi lên cảm xúc. Một khi bộc phát chính là như núi lửa xưa nay chưa từng có, nàng nhất định phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế, tận lực nắn nì mới được.

“Lâm công tử . . . . Lâm nhị thiếu . . . . Đường Hoa huynh . . . . Đường Đường . . . .”

Lâm Đường Hoa càng nghe càng lạnh, Lâm Triều Hi nhất quyết không tha nín lấy tay áo của hắn cầu xin tha thứ.

Hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, ra ngoan chiều(ngoan: ngoan độc, tàn nhẫn)! Lâm Triều Hi bước một bước lớn, trực tiếp đập đầu trên lưng Lâm Đường Hoa, đôi tay thuận thế vòng quanh hông của hắn, gò má dán sát trên vai hắn, tay dùng sức, ôm chặt hắn.

Lâm Đường Hoa chấn động, muốn cất chân bước đi lại dừng lại.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . .” Lâm Triều Hi như chim nhỏ nép vào người mà nói.

“Lỗi của người ở đâu?” Lâm Đường Hoa cảm giác tức giận trong lồng ngực đã tiêu tán, mình vậy mà không có lực chống lại chiều sổ của nàng.

“Tò mò hại chết con mèo, ta tưởng rằng chỉ là tiếp cận vô giúp vui thôi. . . .Ta sai ở chỗ, ta không nên bán sắc đẹp của người để đạt mục đích thô bỉ. . . .” Lâm Triều Hi ngửi mùi thơm hoa lan trên người của hắn, kèm theo mùi mực sâu kín, thật là gối ôm thoải mái.

Lâm Đường Hoa hóa đá lần nữa, thì ra nàng chỉ nghĩ tới được lý do ngu ngốc như vậy sao?

Nhưng mà phải hình dung tâm ý của hấn thế nào đây? Tròi mới biết thời điểm nàng vứt bỏ hấn một mình chạy đi hấn sợ tới cỡ nào, sợ nàng bị thương ở dưới mi mắt hấn, sợ nàng sẽ một đi không trở lại, sợ sẽ không còn được gặp lại nàng cười thật tự nhiên . . .

Tuyệt không tức giận, chỉ vì nàng trở lại, chỉ vì một câu nói của nàng, ần nhấn tức giận đều tan thành mây khói.

Hấn xoay người, nhìn thấy mèo nhỏ Lâm Triều Hi nhắm mắt mỉm cười, vươn tay ôm chặt nàng, cảm cộ tóc của nàng phát ra âm thanh lạnh nhạt: “Về sau không được như vậy nữa.”

Nàng ra sức gật đầu, thủ đoạn như vậy quả thật không thể dùng lại, lần sau tốt hơn nói hấn là biểu đệ! Nàng hài lòng dán vào ngực mỹ nhân, nghe tiếng đập của tim hấn. Tiếng chuông ngân lên, thật là muốn ngủ nha . . .

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lâm gia chủ mẫu hiện chân thân.

Cung cấp lực lượng tốt nhất cho cuộc sống như thế nào? Ăn uống no đủ ngủ đủ, bất cứ lúc nào cũng có người khác phái, bao gồm tay cầm tay ôm mỹ nhân vào lòng.

Lâm Triều Hi nghênh ngang đi vào Thanh Phong Các, ai nha nha, lâu như vậy không có tới thăm nơi này liền trùng tu rồi, không tề không tề, màn hồng lụa trắng lợt nhẹ, cảm giác có chút mộng lung muốn say.

“Má mi đâu!” Lâm Triều Hi nhìn chung quanh một lần, vẫn không thấy ai ra đón tiếp như cũ. Những tấm màn buông xuống lại che mất tầm mắt của nàng, ngâm cây quạt ở trong miệng, dùng tay vạch ra tầng tầng màn che lượn lờ, rốt cuộc nhìn thấy cầu thang.

“U, um!”

Lâm Triều Hi kinh hãi, Thanh Phong Các cùng Phương Phi Lâu không thể so sánh với nhau, kể cả các môn dạy bảo ở trên giường đều là có lực như vậy. Mặt Lâm Triều Hi đỏ lên, mình chỉ nghĩ đến đây nhìn mỹ nhân một chút sờ sờ một chút hôn hôn một chút, không có dự định chiếm giường một cuộc vận động chiến đấu tám trăm hiệp trên giường đâu.

Trên hành lang đi tới đi lui mấy lần, chọc một cái lỗ trên cửa sổ giấy, nhưng không thể nào nhìn thấy được cảnh xuân bên trong, chỉ thấy được đệm giường rung động kịch liệt, nhưng không nhìn thấy cánh tay căng chân nào của mỹ nam.

“Vị công tử này.”

Lâm Triều Hi quay đầu lại, chỉ thấy một thư sinh áo lam văn nhã một tay chấp ở phía sau, đang tiến gần về phía nàng hỏi: “Có phải công tử đến tìm quan nhân không?”

Lâm Triều Hi lấy cây quạt trong miệng ra hỏi: “Người là gì ở đây? Tú bà đâu?”

“Công tử tới không khéo, ngày hôm trước tại hạ vinh dự được làm điểm trường.” Tròi mới biết lão đại khẩn cấp tạm thời kéo mụ già má mi đi đâu.

Lâm Triều Hi chính đón xiêm áo cổ làm ra vẻ trấn định nói: “Không sao cả không hề gì, ta không phải đến điểm bài của nàng. Chỉ là đến tìm mỹ nhân lãnh giáo chút một chút thôi.”

(điểm bài: gọi người nào đó phục vụ)

Thư sinh là ẩn sĩ cận thân đứng hàng thứ mười hai của Lâm Phượng Âm tạm thời sắm vai má mi, nghe Lâm Triều Hi giải thích lý do ngay tức thì đổ xuống ba đạo mồ hôi.

Lâm Triều Hi nhìn thấy sắc mặt lúng túng của hấn mới ý thức được mình nói chuyện quá thiếu lịch sự rồi, hình như không thích hợp với không khí nơi này, vì vậy cũng sáng lạng cười ha hả nói: “Ta cũng thật là. Ta nói ta là tới chơi kỹ nam!”

Thập Nhị(12) hơi mỉm môi duy trì phong nhã hỏi: “Không biết cô . . . Không biết công tử thích loại hình nào?”

Lâm Triều Hi suy nghĩ hồi lâu, thật ra nàng cũng không biết mình thích loại hình nào, hình như loại nào cũng ăn sạch. Nàng ngẩng đầu quan sát tên thư sinh một chút, cao chừng một mét tám mươi ba, anh khí dương cương, mày kiếm mắt tinh, môi hồng răng trắng, có hai lúm đồng tiền, tao nhã lịch sự, có khả năng là công thụ hệ liệt. Huống chi còn là điểm trường, nhất định là cực kỳ ưu tú.

(công thụ hệ liệt: cái này fan damie chắc rõ ràng nhĩ ^_^)

“Là nguoi đi!”

Lâm Triều Hi giờ một ngón tay chỉ: “Là nguoi rồi!” Thập Nhị thiếu chút nữa ngắt đi.

Gặp qua núi đao biển lửa rừng gươm mưa đạn cũng không nháy mắt, gặp qua yêu ma quỷ quái cũng sẽ không nao núng, nhưng hiện tại hẳn xác định là đứng không vững, đứng không vững. . . . .

Lâm Triều Hi mặc kệ vẻ mặt của hắn như bị táo bón, lôi kéo tay áo của hắn đi vào trong phòng. Thập Nhị mặc dù hóa đá, nhưng vẫn còn giữ lại lý trí, huyết sáo một cái đề thông báo mọi người trong phòng không cần phải giả bộ yêu yêu nữa đâu, bởi vì hắn bị bắt làm tù binh rồi.

Lâm Triều Hi ép buộc lôi kéo hắn vào trong một gian phòng, sau đó cười tủm tỉm quan sát hắn. Mặc dù không coi như là quốc sắc thiên hương nhưng tối thiểu cũng là tuấn tú trong sáng.

“Tiểu ca nhi, nguoi biết chơi cờ năm quân sao?”

Thập Nhị lắc đầu một cái, lau mồ hôi.

Lâm Triều Hi bữu bữu môi, vỗ vỗ cây quạt trong tay lại hỏi: “Vậy tiểu ca nhi biết hát khúc hát thiếu nhi không?”

Thập Nhị ngây ngốc hỏi: “Khúc, Khúc thiếu nhi là . . . cái gì?”

Lâm Triều Hi che miệng cười trộm, tiểu ca này thật là ngượng ngùng, nói một câu liền đỏ mặt nói lắp.

“Cái gì cũng được, nguoi hát quốc ca ta cũng không phản đối, điều chỉnh không khí một chút, hát cái đoạn điệu hát dân gian đi.”

Thập Nhị khòe miệng co giật nói: “Không, không biết. . .”

Lâm Triều Hi bữu môi nhú nhú mày nói: “Có phải nguoi không muốn làm gì không, nếu nguoi không hát ta đi tố cáo nguoi phục vụ không chu đáo à!”

Thập Nhị cuống quýt nắm tay ngăn cản nàng, công tử nói nhất định giữ nàng lại! Hắn cúi đầu im lặng suy nghĩ một hồi, trong đầu nhanh chóng tìm tòi đồng dao lúc tuổi thơ, sau đó lúng túng há mồm: “Trắng sáng không nói lời nào, sao nhỏ không nói lời nào, chỉ có mẹ cùng cha và ca, cùng ta đi nghỉ mát. . .”

Lâm Triều Hi đỏ mặt ào ào, đây mà gọi là ca hát sao, ngũ âm thẳng từ trên xuống dưới. Nàng lập tức khoát tay ngăn cản, Thập Nhị hình như đang hát say mê, sừng sốt hát thêm vài câu mới dừng lại.

(Ngũ âm (theo khoa âm nhạc chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm): âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xi (răng cửa) và âm thần (môi))

Lâm Triều Hi thở dài nói: “Cái gì cũng không cần, trực tiếp vào vấn đề chính đi.” Nói xong liền bắt đầu cởi quần áo.

Mặc dù là nàng chủ động, nhưng bị Tam công tử biết số mạng của hắn phải chết là không thể nghi ngờ, hắn nôn nóng tới đỏ mắt, vội vàng kêu lên: “Công tử công tử . . . . .ta . . . .ta, ta bán nghệ chứ không bán thân!”

Lâm Triều Hi ngăn người một chút, không hiểu ra làm sao nháy mắt mấy cái nói: “Nguoi khẩn trương làm gì, ta mặc nhiều quá, nóng!”

Nàng đứng dậy cởi áo choàng lông cáo, cứ tưởng rằng qua giao thừa thời tiết sẽ càng lạnh hơn, vì vậy trong trong ngoài ngoài nàng bọc sáu bộ đồ bó chặt bản thân mình thành một quả cầu tròn vo. Không ngờ trong Thanh Phong Các đốt nóng rừng rực, lần qua lần lại một hồi nàng bị nóng rồi. Nhìn đáng về lúng túng xấu hổ của Thập Nhị, nàng không khỏi hoài nghi nơi này bỏ vốn đầu tư có phải hay không đầu bị ngâm nước rồi, không thể không nói người vụng về thế này sao lại tiếp khách được chứ.

Lâm Phượng Âm đứng ở cửa hoa mai chuẩn bị ra ngoài thì hắt hơi một cái, bẻ một cành hồng mai vừa hé nở cắm lên đầu mỹ nhân rồi mới rời đi.

“Được rồi được rồi, không bắt nguoi bán thân, nhưng nguoi không có tài nghệ gì hết! Như vậy đi, xoa bóp toàn thân cho ta, làm tốt ta thưởng bạc.”

Lâm Triều Hi nói xong ném cây quạt qua một bên, nhảy lên nằm úp sấp trên giường.

Tay chân Thập Nhị lạnh ngắt, trong lòng mặc niệm không biết bao nhiêu lần, sao công tử vẫn chưa đến!

“Thất thân làm gì, tới mau tới mau, thất lưng đau muốn chết luôn, cũng không biết có phải bị lạnh không.”

Lâm Triều Hi nhắm mắt hưởng thụ, Thập Nhị bắt đầu đi dùng đôi tay run rẩy đám đám lưng eo cho nàng, bản thân bảo trì tư thế đứng thẳng tránh đề cho thân thể không phải tiếp xúc thân mật, hai chân chuẩn bị hướng về phía cửa, chỉ cần công tử phá cửa đi vào hắn lập tức chạy đi để tránh cho công tử hiểu lầm không cần thiết.

Trong Vô Cốt Viên, Thu Vô Cốt vừa tỉnh lại, bên cạnh giường Ngọc Hoàn ngủ không sâu liền mở mắt ra, thở dài hỏi: “Đã khỏe hơn rồi hả?”

Sắc mặt Thu Vô Cốt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, ngày trước ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt của hôm nay có chút lờ mờ xuống. Trong con ngươi to mầu trải rộng mang theo một nỗi uể oải thật sâu. Hắn chống người lên có chút đùa giỡn nói: “Không có truyền tin tức cho nguoi, làm

sao ngươi biết mà đến.”

Ngọc Hoàn khẽ cười khổ một tiếng nói: “Ngươi cần gì phải giả bộ ngấm ngầm chịu đựng, thân thể đã bị người ta làm hại thành như vậy, chẳng lẽ còn muốn trừng phạt ta không mời mà tới sao? Công tử, với công lực của ngươi lúc này có lẽ mới là đối thủ của ta.”

Thu Vô Cốt liếc nhìn nàng nói: “Ngươi có thể đi được rồi.”

Ngọc Hoàn đứng lên, rót ly trà đưa cho hắn nói: “Nàng đã trở lại, chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn thấy nàng?”

Thu Vô Cốt chấn động hỏi: “Nàng trở lại?”

Ngọc Hoàn gật đầu một cái, cười nói: “Cũng biết ngươi chờ kết quả này mà, ta đã phái Thanh Xà sứ giả đi đón nàng rồi.”

Thu Vô Cốt cau mày nhìn nàng, nàng cười giận mắng: “Yên tâm đi, sẽ không đa thương nàng dù chỉ một cọng tóc gáy.”

Khi Thanh Xà mang theo thủ hạ xông vào Thanh Phong Các, Lâm Hưởng Hi đang bồi hồi nửa mê nửa tỉnh. Bởi vì sức lực bàn tay của Thập Nhị rất tốt nên nàng càng ngày càng có cảm giác thoải mái buồn ngủ. Nhị lực của Thập Nhị rất tốt, nghe thấy bên ngoài có tiếng gió thổi cỏ lay, sau đó liền truyền đến một trận tiếng cười ngẩn, cho thấy có người đột kích. Hắn điểm huyệt ngủ của nàng, để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Màn che phòng khách bên trong Thanh Phong Các mãnh liệt tung bay, Thanh Xà sứ giả phát ra một hiệu lệnh, thuộc hạ còn lại đều rút ra loan đao. Bọn họ là mấy cô gái có thân hình quý mỹ, xuống tay vô cùng ác độc và chính xác, đôi tay cầm đao chém đứt đoạn mảnh trường, mở ra một đường máu.

Nhưng mà màn trường cũng là nội tốt nhất để ẩn sĩ ẩn thân, bọn hắn đã luyện thành một thân khinh công tuyệt đỉnh, vừng vàng treo trên tơ lụa cũng không khó khăn. Khi các nàng cắt đứt mảnh trường thành từng mảnh nhỏ, nhóm ẩn sĩ giống như những con dơi bay lượn trên không trung biến đổi trận hình.

Hai mươi tám cô gái, tám người nam tử.

Thanh Xà sứ giả sở dĩ đặt tên này, một là bởi vì nàng có diện mạo yêu mỹ thân hình xinh đẹp như có một loại yêu khí linh xà, hơn nữa bởi vì nàng có thể khống chế đủ loại rắn, đặc biệt kỹ xảo tốt nhất là luyện độc.

Những ẩn sĩ kia, lớn tuổi nhất cũng chưa qua mười bảy tuổi. Lâm gia chủ mẫu Lâm Triều Hi lúc tuổi già thu dưỡng mười hai đứa trẻ là cô nhi, bọn họ thuở nhỏ đã đi theo Lâm Triều Hi. Truyền thụ cho họ những vấn đề cơ bản, đối với nội công Lâm gia, quyền pháp, kiếm pháp, trận pháp cũng được học sơ qua. Nhưng cũng chỉ là vấn đề thô sơ đơn giản, bởi vì lúc đó thành lập nhóm ẩn sĩ này chính là muốn lợi dụng họ truyền bá tin tức. Hạng mục huấn luyện đứng đầu dành cho bọn họ là luyện khinh công, bất kể là đang ở tốc độ nhanh chậm hay là thể lực đều là nhất đẳng cao thủ, cũng giống như là Liệp Ưng (thợ săn).

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Lâm gia chủ mẫu hiện thân.(tt)

Đối với nhóm người Thanh Xà sứ giả này của tộc Thánh nữ đã được đào tạo thành nhân tài không thua kém. Một chính một tà, dường như rất khó phân thắng bại, nhưng so về số người thì bọn họ rơi vào hoàn cảnh xấu rồi.

Cho tới bây giờ ẩn sĩ đều là núp ở trong bóng tối không người nào biết được diện mạo thật sự của bọn họ. Kể từ khi Thanh Phong Các được thành lập tới nay, bọn họ ban ngày thì mai danh ẩn tích làm nam quan bán nghệ không bán thân, chính là để che giấu ánh mắt người khác. Hôm nay vì phối hợp với công tử ‘bất bở’ Tiểu Tịch cô nương, bọn họ lại một lần nữa thay đổi quần áo ăn mặc đi tới nơi này. Bọn họ mỗi người đều là thiếu niên anh tuấn thanh tú, hôm nay ăn mặc như thư sinh lại phải dính máu tanh, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ rợn cả tóc gáy.

Thanh Xà sứ giả đứng ở một bên, không biết từ nơi nào lấy ra một con rắn độc màu xanh, đang trườn lên, bò lượn xung quanh tứ chi của ả ta, cuối cùng quấn trên cánh tay của ả giống như dây leo màu xanh đậm. Nó dựng thẳng cổ cái lưỡi phun ra nuốt vào, cùng chủ nhân vui đùa với nhau nhìn cuộc chiến của đám người.

Người Thánh nữ tộc ra tay rất tàn nhẫn, khinh công cũng là tuyệt đỉnh, tốc độ vung đao căn bản người thường mắt thường không thể nhìn rõ được. Chỉ chờ nhóm ẩn sĩ vùng kiếm xuống, các nàng ta liền xuất song đao đánh trở lên, hai bên đánh nhau kịch liệt ở chỗ mảnh trường đang đưa, chỉ nghe âm thanh đao kiếm va chạm răng rắc răng rắc giòn vang.

Trong đó, một ẩn sĩ đang xoay chuyển trên tấm màn xuống dưới, định một kiếm đâm thủng tim một cô gái gần đó. Nhưng không ngờ nàng đang quay lưng về phía hắn vậy mà có thể chọt xoay tròn, thân thể linh hoạt như rắn giống như xoay chuyển một góc 180 độ cũng hết sức nhẹ nhàng. Cô gái đem song đao chạm vào nhau, trực tiếp đâm tới gần cán thanh kiếm ở giữa không trung, sau đó lưỡi đao đẩy ra, một đao lại nhảy ra chém thẳng vào thân

kiếm của ẩn sĩ, thanh kiếm bị cắt làm đôi.

Cô gái cười một tiếng, ẩn sĩ cả kinh, nhưng hai chân đang chống đỡ thân thể ở vị trí bất lợi, một lần nữa xoay chuyển thì tương đối khó khăn. Lúc này tay phải của cô gái đã cầm một cây đao khác duỗi thân tiến lên phía trước, thanh đao bên tay trái vút ra ngoài cắt đứt sợi dây sa tanh trên xà nhà xuống. Ẩn sĩ bất ngờ mất đi trọng tâm không kịp đề phòng ngã quỵ xuống, còn chưa kịp né tránh đã bị thanh loan đao kia đâm thủng lồng ngực.

Cô gái cười quyền rũ, sau đó rút loan đao ra làm máu tươi văng khắp nơi, khiến màu máu đỏ tươi bắn lên màn trướng màu hồng nhạt kế bên, trong nháy mắt giống như đóa hoa anh đào nở rộ trong nắng chiều rực rỡ. Giữa màu đỏ tía lộ ra màu trắng mịn mờ mờ, vốn là một bức tranh vậy mực quyền rũ mà lại có tình huyết tình như vậy.

Máu tươi ở trên mặt cô gái, nàng ta lè lưỡi liếm mỗi một cái đem máu ở trên môi nuốt xuống, sau đó nói: “Các tỷ muội, những nam nhân này đều là thiếu niên thuần khiết đó, máu này hương vị ngọt ngào vô cùng.”

Thanh Xà sứ già không khỏi kéo kệt cười một tiếng nói: “Sau khi xong chuyện, những người này đều giao cho các ngươi.”

Tất cả các cô gái đều kiều mị cười ra tiếng, tiếng cười lan truyền trong đại sảnh Thanh Phong Các như vang vọng âm thanh quý dị. Trong giấc mộng, Lâm Triều Hi nghe được âm thanh này lại có loại lo lắng, âm thanh này không phải là tiếng cười mỗi ngày xuất hiện bí ẩn trong ác mộng của nàng sao? Nàng thử mở mắt nhưng thế nào cũng không tỉnh lại được, toàn thân bị một loại thư thái giống như không thể động đậy được.

Lưỡng lự đứng ở trong phòng, Thập Nhị thấy vẻ gầy gù trên mặt nàng thì biết nàng sắp tỉnh rồi. Vì vậy bước lại gần nói: “Không cần tỉnh lại, ngủ tiếp đi, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi, một lát nữa công tử sẽ đến.”

Lâm Triều Hi hận không thể há mồm chửi đổng, nhưng mà môi không thể mở được. Nàng muốn hỏi, người nói công tử là thế nào chứ, những người ta quen biết bất luận thân phận địa vị gì cũng đều gọi là công tử, người phải giải thích rõ ràng mình bạch cho ta chứ?

Thập Nhị nghe phía bên ngoài cười tùy tiện, nghe được tiếng yết hầu kêu không thành tiếng của đồng bạn thì biết trận đánh này đối với bọn họ hoàn toàn bất lợi.

Những cô gái này đều là độc vật trời sinh, bọn họ cùng Thánh nữ tộc ở ẩn cùng nhau tại một hải đảo, từ trong bụng mẹ đã tiếp xúc với các loại chất độc. Chơi đùa không phải là rắn thì cũng chính là con bò cạp hoặc là nhện độc quý hiếm. Mà bọn họ không hiểu được quy cũ đánh nhau hoặc là đạo đức và chính nghĩa, bọn họ chỉ biết có một chữ ‘thắng’.

Vì vậy, thời điểm họ múa song đao, trong miệng lại đột ngột xuất hiện một con nhện độc, cắn một cái vào thịt đối phương độc tố rất nhanh lan ra toàn thân, khiến người trúng độc vô lực không có khả năng chống lại. Hay là trong tai đột nhiên bay ra một con ngai độc, bay múa một vòng xung quanh đối phương triệt hạ độc phần làm cho huyết mạch đối phương đột nhiên khuếch trương, cảm giác toàn thân như muốn nổ tung.

Nhóm ẩn sĩ một người sẽ phải đối phó với hai cô gái, bọn họ ra tay không có chiều số không có quy củ lại càng không biết là của môn phái nào. Tin đồn nói người Thánh nữ tộc tính tình cô quái làm việc ngang ngược không chịu gò bó, xem ra đánh nhau cũng giống như thế. Vốn dĩ đã cố hết sức, bây giờ thỉnh thoảng còn bị ám khí bất ngờ, bọn họ hoàn toàn không có phần thắng.

Một ẩn sĩ nhìn các huynh đệ từng người từng người ngã xuống, chợt nhớ tới trong phòng còn có người công tử muốn phải liều mạng bảo vệ, vì vậy hét lớn một tiếng: “Thập Nhị, mang nàng đi mau!”

Một tiếng này, bên trong nhà Thập Nhị chấn động rồi, hẳn biết, thời điểm làm nhiệm vụ chỉ có không còn đường sống bọn họ mới có thể buông tha. Bởi vì công tử nói qua: cho dù có chết cũng không đầu hàng, cho dù chết cũng không bỏ đi.

Tuổi hán còn nhỏ, trong nháy mắt nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, hán nghẹn ngào, nâng Lâm Triều Hi lên lưng, một cước đá văng cửa sổ chuẩn bị chạy trốn. Nhưng lại bị một đám rắn hiện ra trước mắt mà hết hồn, vội vàng lui về phía sau.

Chỗ cửa sổ lại bị hàng trăm con thanh xà kết thành tấm lưới gió thổi không lọt, phá hỏng hoàn toàn đường lui. Mà trong toàn bộ cơ thể rắn này có chứa kịch độc, một khi bị cắn hoặc bị máu tươi bắn trúng cũng sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Đường đi không có, lấy đâu đường lui?

Cửa keng một tiếng bị đá văng ra, Thanh Xà sứ già chậm rãi đi tới, thân thể yếu đuối chập chờn, mắt sáng long lanh tự nhiên héch lên, cười chói lọi nói: “Đề nàng lại, ngươi muốn đi đâu thì đi.”

Thập Nhị liên tiếp lui về phía sau, xem ra phải có một cuộc ác chiến rồi! Hắn thả Lâm Triều Hi trở lại trên giường, rút kiếm ra chỉ vào nàng ta nói: “Bớt sàm ngôn đi, xem chiêu!”

Thanh Xà sứ già vẫn không nhúc nhích, hình như không chuẩn bị ra chiêu, vào đúng lúc này, con thanh xà trên người nàng nhanh chóng bay ra ngoài. Thập Nhị cả kinh, lập tức bày ra lợi kiếm quơ múa trên không trung, không dám chém vỡ, chỉ buộc lòng biến đổi từ cương thành nhu, còn phải chú ý lưới xà đang treo trên cửa sổ.

Lúc này Thanh Xà sứ già mới bắt đầu di động bước chân, từ bên hông lấy ra một cái roi mây quấn quanh bụng, mới nhìn còn tưởng là một con thanh xà. Động tác của nàng ta vô cùng chậm và nhu hòa, nhưng mà mỗi chiêu lại thay đổi biến hóa như trăm ngàn chiêu thức khác nhau, giống như phát ra một đoạn phim ngắn lặp đi lặp lại. Từng chiêu từng thức rõ ràng biến ảo nhưng mắt thường lại không nhìn rõ lắm. Trong một giây biến đổi khôn lường, cả gương mặt kia đều thay đổi biến hình theo, giống như là cái bóng trong mặt nước.

Thập Nhị ổn định lại tâm thần, lập tức xuất kiếm, bất luận là nguyên hình của nàng ta hay là ảo ảnh đều phải chém nát!

Nhưng là chiêu chiêu thất bại, tất cả đều chạm vào không khí, nàng ta bộc phát cười kiêu mi, âm thanh giống như là ma âm truyền vào trong tai Lâm Triều Hi.

Không sai, không sai, chính là nàng ta, chính là nàng ta!

Trong giấc mộng thường xuyên xuất hiện cái âm thanh kia, tiếng cười âm trầm đó, chính là nàng ta.

Mỗi một lần thi thể Lâm Thành Trắc ngã vào trong vũng máu, cũng sẽ xuất hiện tiếng cười này, tiếng cười quý dị ngông cuồng tà ác!

Lòng của nàng đang run rẩy, toàn thân đỏ mồ hôi như tắm, thế nhưng đáng chết là nàng bị điểm huyết đạo, vô luận là thế nào cũng không thoát ra được! Thập Nhị, mau thả ta ra! Ta hiểu rõ ngươi vì ai mà đến là tận trung với người nào rồi, là ta quá mức tùy hứng, là ta quá mức ham chơi không có nói cho huynh đệ Lâm gia, tất cả hậu quả để ta gánh chịu, đừng vì ta mà bị thương!

Thập Nhị cảm giác mỗi một chiêu của mình đều sẽ hóa thành hư vô, giống như không có ai so chiêu cùng với hắn, thế nhưng hắn lại chân thật cảm thấy cô gái kia hướng tới hắn khiêu khích.

Nhưng . . . Thanh Xà sứ giả quả thật không có làm gì, chỉ là hạ độc hắn, mới vừa rồi khi hắn đuổi độc xà đi, thời điểm bay ra ngoài nó liền phun ra khí độc lan tỏa trong không khí, loại độc này sẽ không dẫn tới cái chết, sẽ chỉ làm cho người ta sinh ra ảo giác, cho là có người đang công kích ngươi, thực ra thì mỗi chiêu đều là tự mình làm hại mình.

Trên người của Thập Nhị đã có vài vết thương do kiếm gây ra, đều là tự hắn đâm mình.

Hắn cảm giác càng ngày càng vô lực, nhưng đối thủ trước mặt không có một chút trạng thái mệt mỏi, vẫn hướng về hắn cười hả hê như vậy.

Không thể, không thể! Hắn phải vì công tử bảo vệ tốt Tiểu Tịch cô nương! Bọn họ từ nhỏ không nơi nương tựa, là Lâm gia nuôi dưỡng dạy dỗ bọn họ, huống chi Tam công tử coi bọn như huynh đệ, mỗi một lần làm nhiệm vụ đều sẽ nói: nhất định phải bình an trở về, một người cũng không được thiếu.

Công tử, hôm nay, sợ là phải làm người thất vọng rồi . . .

Thập Nhị không ngừng vạch lên thân thể mình vết kiếm, hơi sức lớn đến kinh người, Thanh Xà không ngừng tắt lưỡi lấy làm kỳ, có người bị bốn mươi bảy vết thương nặng mà không chết, ý chí kiên định không phải bình thường mà.

Năm mươi sáu vết thương, rốt cuộc hắn cũng ngã xuống, trong tay nắm thanh kiếm nhiễm máu tươi, hắn nằm co rút run rẩy trong vũng máu, hai mắt như cũ nhìn chăm chăm vào ảo ảnh của cô gái kia, bất quá cũng chỉ là bức tường trắng.

Thanh Xà sứ giả đi tới, vuốt tay ra lau máu tươi bên môi nàng, sau đó đem ngón tay bỏ vào trong miệng mút một cái, thật là ngọt nha. Giống như nam nhân này nàng ta thấy thật là hiếm có, chỉ là, mình đã có rất nhiều năm không đụng tới nam nhân. Bình thường chuyện phòng the đều là do răn đến làm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, toàn thân cao thấp cũng đã bị dụ dỗ an ủi, nam nhân cũng chỉ có một bộ vị, lại có lực đi nữa cũng chỉ có một bộ vị.

Tất cả ân sĩ bị tiêu diệt, nhưng Thanh Xà để lại mệnh cho Thập Nhị, chính là muốn hắn thông báo cho Lâm Phượng Âm, bọn họ hành động thất bại, Lâm Triều Hi giả bị cướp đi rồi.

Trong nháy mắt khi Lâm Phượng Âm và Lâm Đường Hoa xuống xe ngựa mở cửa Thanh Phong Các, bọn họ khiếp sợ một bước cũng không dám lại gần, bọn họ không thể tin được những gì xảy ra trước mắt.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lâm gia chủ mẫu hiện thân.(tt)

Mười một tên ân sĩ nghiêm cẩn huấn luyện, tim phổi bị móc ra ném xuống đất, hai mắt xám tro, chết không nhắm mắt. Bọn họ bị cạo sạch quần áo, trần trụi nằm trên sàn nhà lạnh băng, mảnh tường nát vụn không che lấp được thân thể, phía trên dương vật còn lưu lại chất lỏng phun trào, toàn thân xích lỏa(trần truồng), máu cùng dịch thể hòa vào nhau, trong không khí tràn ngập mùi chán ghét.

Tay Lâm Phượng Âm đang run rẩy, hắn chợt nắm tay cầm đóng cửa lại, không thể để nơi này bị bất kỳ người ngoài nào nhìn thấy được. Lâm Đường Hoa tiến lên kiểm tra thi thể, biết bọn họ đều là trúng độc lại thêm bị vết dao mà chết, trước khi chết còn bị người mạnh mẽ . . . . giao hợp.

Một cây đuốc, đốt Thanh Phong Các.

Hoa Châu thành chưa bao giờ có một cuộc hỏa hoạn nổi lên như vậy, không biết chủ nhân của nó phải tốn bao nhiêu rượu mới làm nên một trận đại hỏa như thế.

“Khi bọn họ còn sống, ta dặn dò bọn họ uống rượu sẽ làm hỏng việc, nhất định không được uống rượu, thật ra thì ta không muốn bọn họ giống như ta vậy, tạo thành thói quen lấy rượu làm tiêu tan sự ngây ngô.”

“Như vậy, dùng tất cả rượu ngon cất vào hầm rượu của Lâm gia để an ủi vong linh của bọn họ, lần này ngươi không thể uống rượu cho tới khi tìm được nàng mới thôi.”

“Được.”

Khi Lâm Triều Hi bị mang tới trước mặt Thu Vô Cốt, hấn hết như mất trí mà rống to, cho là bọn họ làm tổn thương nàng. Ngọc Hoàn giải khai huyết ngừ cho nàng, nàng ngồi dậy trên giường ho hồi lâu. Ngẩng đầu nhìn thấy Thu Vô Cốt cùng Ngọc Hoàn, đầu tiên là ngọc lảng một chút, sau đó cười khổ nói: “À, hai người cũng biết nhau hả?”

Ngọc Hoàn đơn giản nâng tay áo che nửa mặt nói: “Ngươi thật là ngây thơ đáng yêu, trên thế giới này đại khái cũng chỉ có ngươi là không biết.” Nàng ta nghiêng đầu nhìn Thu Vô Cốt một chút, khẽ nói: “Công tử, ta ra bên ngoài coi chừng đây.”

Thu Vô Cốt đứng ở trước mặt nàng, nàng ngồi gác chân trên giường không nói một lời. Còn có cái gì để mà nói chứ, nàng nghĩ là ai mà lòng dạ độc ác đến như vậy, chỉ vì giành nàng đi mà nhất định phải giết nhiều người vô tội như thế.

Nàng có cảm giác một chết đi được, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, bên tai nàng là tiếng cười vang của Thanh Xà và tiếng Thập Nhị khổ sở rên rỉ, đầu nàng đau muốn nứt ra: “Ngươi muốn tìm ta, tại sao không thể hòa bình một chút, ngươi cho rằng ngươi quang minh chính đại mời ta ta không dám tới sao, mạnh mẽ giành lấy cứng rắn đoạt lấy thì ta sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thật sao?” Nàng đưa mắt lên nhìn hấn, đau đớn trong mắt nàng đã thương hấn.

“Ta không có hạ lệnh.” Thu Vô Cốt không biết phải giải thích thế nào, hấn không muốn thông qua phương thức này để lấy được nàng.

Lâm Triều Hi cười nhạt một tiếng, khổ sở vô hạn: “Vậy thì sao chứ, thủ hạ của ngươi thật là lợi hại, hơn nữa đều rất thông minh, ngươi không nói bọn họ cũng biết nên làm thế nào. Nói đi, tại sao ngươi tới tìm ta, có phải muốn thân thể này hay không?” Nàng nhìn chăm chăm vào mắt của hấn, sâu trong con ngươi màu râm nắng của nàng dần dần âm trầm, như có hơi nước mờ mờ: “Nếu như ngươi muốn, ta cho ngươi, ta cũng không thiệt thòi gì . . .” Nói xong, nàng bắt đầu cởi nút áo ngực, bắt đầu là cởi áo ngoài, động tác rất chậm rất chậm, nàng cắn môi, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống.

Hấn chưa bao giờ biết độc tình là gian nan khổ sở như thế. Không thấy được nàng, sẽ đau vì nhớ nhung, nhìn thấy nàng cười, sẽ đau bởi vì yêu thích, nhìn thấy nàng rơi lệ, so với tất cả nỗi đau thì còn đau hơn. Khi còn bé, những vết sẹo kia hình như cũng trong lúc đó toàn bộ bị vạch trần, chỉ vì một giọt nước mắt của nàng.

Hấn đến gần nàng, cổ nén toàn thân run rẩy, trên thực tế xương cốt của hấn như muốn rời ra thành từng mảnh, lực phủ ngũ tạng như bị người ta xuyên qua thành cái hố.

Nàng cho là hấn muốn nàng, cho là chuyện cho tới bây giờ hấn còn có thể không chịu trách nhiệm nói muốn nàng, nàng nhắm mắt lại, tay vô lực rũ xuống: “Ngươi tự mình động thủ đi.”

Hấn đến gần, miễn cưỡng đưa tay ra, cài lại áo cho nàng, buộc từng nút lại, rất ưa thích bộ dạng nàng mặc nam trang, lông mày nhàn nhạt, con ngươi trong veo như nước, son môi màu nhạt, biểu đạt sự sạch sẽ lưu loát, nàng luôn xinh đẹp như vậy, làm cho hấn rung động.

Nàng mở mắt, thấy Thu Vô Cốt chau mày lại, khoảng cách gần, nàng có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt hấn, nhìn thấy khóe môi hấn còn có vết máu chưa khô, nhìn thấy quần áo màu trắng trên người hấn có điểm gầy gò, tại sao, mới mấy tháng không thấy, hấn hình như yếu đuối hơn rất nhiều?

“Ngươi bị thương sao?” Nàng không khỏi bật hỏi hấn.

Hấn thu tay lại, đứng ở trước mặt đưa mắt nhìn nàng, nàng vĩnh viễn không biết chỉ một câu thăm hỏi đơn giản như vậy làm cho hấn biết đủ cỡ nào, hấn hoan cỡ nào.

“Ta sẽ không làm tổn thương ngươi, nhưng mà, nhớ không được rời khỏi ta mà đi.” Thu Vô Cốt nói nhàn nhạt, vuốt ve khuôn mặt của nàng, sau đó ôm nàng vào trong ngực.

Yêu thương tan lòng nát dạ, hậu quả của độc tình trong nháy mắt tiếp xúc nàng phóng đại gấp mấy lần. Cảm giác chân thật xuất hiện khi ôm nàng trong lòng ngực mình, chỉ sợ một chút lơ đãng nàng sẽ chạy đi.

Không rời đi, không rời đi không thể rời đi, nàng vốn là ngay từ đầu cũng chỉ giống như là kẻ qua đường không hơn, cuộc sống nơi nào cũng có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ cần không tiếp tục để người khác bởi vì nàng mà bị liên lụy. Nàng quan tâm Lâm gia, quan tâm ba nhi tử Lâm gia, không muốn để cho họ bị một chút tổn thương nào.

“Đừng làm tổn thương người Lâm gia, có thể không?” Lâm Triều Hi to gan hỏi.

Thân thể hấn cứng đờ, chợt buông tay xoay người bước ra gian phòng.

“Ta muốn thấy chân chính Lâm gia chủ mẫu!” Lâm Triều Hi hốt hoảng giữ lại.

Hắn đứng bên cửa, gật đầu một cái, sau đó đóng cửa lại.

Trong hành lang dài Vô Cốt viên, Ngọc Hoàn ném thức ăn cho cá vào trong hồ, hỏi: “Thông báo cho người của Lâm gia rồi sao?”

Thanh Xà xứ giả vẫn giữ nụ cười như cũ mà nói: “Để lại một mạng đi thông báo, vào lúc này, chắc là đã nhận được tin tức đang chạy tới hướng bên này thôi.”

Ngọc Hoàn cười nhạt nói: “Thù hạ của ngươi hoàn toàn không biết tích đức ư, trước khi chết còn phải làm nhục người ta.”

Thanh Xà xứ giả che miệng cười to: “Nhưng ta không có, chỉ là những muội muội kia lại không nhận được, một đám người đều chưa mở bao đấy.” (chưa mở bao: cũng là xử nam)

Ngọc Hoàn liếc mắt nhìn con thanh xà quấn trong tay nàng ta, bất đắc dĩ nói: “Thật không biết ngươi nghĩ thế nào, con rắn này như thế nào so với ngươi còn sáng khoái hơn.”

“Tỷ tỷ có muốn thử một chút hay không? Vật nhỏ này ta dạy dỗ thật lâu rồi, so với nam nhân nó phục vụ còn đáng hưởng thụ hơn nhiều.”

Ngọc Hoàn lui về sau một bước chán ghét mà nói: “Thôi thôi, ngươi thích thế nào thì tùy ngươi vậy, đi đề phòng, võ công của Lâm gia tam công tử cũng không dễ đối phó giống như đám lâu la trước đó vậy đâu.”

Ngọc Hoàn vẫn cho cá ăn như cũ, nhưng trong lòng dần lo lắng. Ba người Lâm gia nhất định sẽ truy đuổi đến đây, đến lúc đó đao kiếm va chạm sẽ không tránh khỏi có bị thương đổ máu. Mặc dù ả đã dặn đi dặn lại sẽ xuống tay lưu tình đối với Lâm Phượng Âm, nhưng không biết cái người tính tình cuồng vọng kia có thể hay không bỏ qua người của nàng.

Sắc trời dần dần tối, có lẽ, chân chính chém giết là vào ban đêm.

Thu Vô Cốt nghiêng ngã lao đảo đi ra, khoe miệng đã trào ra máu tươi, Ngọc Hoàn vội vàng vớt thức ăn cho cá đi, trong hồ nước còn hơn mười con cá bắt đầu điên cuồng cướp đoạt.

“Mang ta đi . . . .hầm băng.” Thu Vô Cốt yếu đuối như một người giấy.

Ngọc Hoàn gật đầu một cái, ôm hắn nhảy xuống hồ nước.

Hầm băng dưới nước có trợ giúp khôi phục huyết dịch, nơi đó có Hầm băng ngàn năm có thể điều chỉnh nội tức. Thu Vô Cốt co rút ở trong góc, Ngọc Hoàn giúp hắn vận hành chân khí.

“Đưa trẻ ngu ngốc! Cho rằng độ chút chân khí cho hắn là hắn có thể sống lâu trăm tuổi hả?” Xa xa trong sơn động truyền đến tiếng cười nhạt, âm thanh nghe chừng chặc tang thương, khẳng định là một vị lão phụ lớn tuổi.

Ngọc Hoàn cao mày nói: “Tiền bối, mong tiền bối chỉ điểm sai lầm.”

Thu Vô Cốt chợt đưa tay ra, đánh một cái tát vào trên mặt Ngọc Hoàn, như bởi vì lúc này hắn cực kỳ suy yếu nên lực dùng không lớn được.

“Cho dù chết thì thế nào, không cần hỏi bà ta!” Thu Vô Cốt gào thét, sau đó che ngực thờ dốc.

Trong động lão phụ hừ nhẹ một tiếng nói: “Sư phụ ngươi thật là đối đãi với ngươi không bạc, độc tình, à, vật này cũng chính nàng ta có thể nghiền cứu ra được.”

Thu Vô Cốt nhìn lướt qua chỗ hắc ám sâu trong động, ra lệnh cho Ngọc Hoàn đốt nến lên, nói: “Có người muốn gặp ngươi.”

Lão phụ dừng một chút hỏi: “Chẳng lẽ ngươi còn có thể nói với người khác biết ta bị giấu ở chỗ này?”

Thu Vô Cốt che ngực nói: “Ngươi không cần phải chê cười, giết ngươi cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Lão phụ cười hỏi: “Chính là cô gái lần trước ngươi mang tới sơn động?”

Ngọc Hoàn ngăn người, nhớ tới lần trước bọn họ gặp mặt lần đầu ở chỗ này. Vốn là muốn đem nàng kia trở thành đồ dùng của mình, lại không ngờ khiến Thu Vô Cốt luân hãm. Không biết có phải có thiên định sâu xa bên trong hay không, Lâm gia còn có cơ hội xoay mình?

Thế nhưng Thu Vô Cốt cười tà một tiếng, lạnh giọng nói: “Ngươi có biết thân phận của nàng bây giờ là gì không? Nàng thay thế ngươi, biến thành Lâm gia chủ mẫu.”

Trong động lão phụ trầm mặc một lúc lâu, Thu Vô Cốt vẫn tĩnh tọa điều khí.

Ước chừng nửa canh giờ, thân thể Thu Vô Cốt tốt hơn rất nhiều, mà Ngọc Hoàn cũng phụng mệnh mang Lâm Triều Hi ném xuống nước. Bởi vì lần trước

bọn họ có kinh nghiệm bị rong rêu làm vướng chân, nên Thu Vô Cốt hạ lệnh sai người trừ bỏ rong rêu trong đầm. Vào lúc này trọng lực khiến Lâm Triều Hi trầm xuống, Thu Vô Cốt tiến lên, ôm nâng một cái lại tràn đầy cõi lòng. Sau đó lôi kéo nàng lặn xuống nước, cuối cùng ngã nhào trên mặt đất trong son động.

Lần này xuống nước Lâm Triều Hi có chuẩn bị tâm lý, cho nên cho dù không biết bơi nhưng không bị chìm nước đến hôn mê như lần trước. Nàng lau nước trên mặt một cái rồi nói: “Cái đầm nước này quá mức ghê tởm rồi, tất cả cá đều chết hết, còn thúi như vậy, người muốn xông ta thành người to lớn hai thước luôn hả!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Lâm gia chủ mẫu hiện thân.(tt)

Thu Vô Cốt gỡ mấy sợi tóc ẩm ướt trên má nàng xuống, khó có được nụ cười dịu dàng như vậy. Lâm Triều Hi chợt phát hiện, má trái của hắn có một lúm đồng tiền, bộ dáng cười lên rất rực rỡ, vậy mà trong mắt giống như là Tuyết Sơn hòa tan ôn hòa.

Lâm Triều Hi không tự chủ mà giờ tay ra捏 mặt hắn một cái, bộ dáng cười cười cung chiêu như là đối với một đứa trẻ mà nói: “Cười một cái trẻ mười năm.”

Giờ khắc này nàng quả nhiên quên đi thù hận, nhưng vào một giây Ngọc Hoàn xuất hiện liền phá vỡ không khí hài hòa đó. Lâm Triều Hi lại nhớ đến những người kia vì nàng mà chết, cảm giác tội lỗi trong lòng lại dâng cao, nàng rút tay lui về sau một bước, thu lại nụ cười hỏi: “Lâm chủ mẫu ở đâu . . .”

Thu Vô Cốt biết lòng nàng ngăn cách, phát phát tay bảo Ngọc Hoàn dẫn nàng đi vào chỗ sâu trong son động.

Hắn mất hồn nhìn bóng lưng của nàng, có lẽ là lần đầu gặp mặt đã động lòng với nàng đi. Nếu không cũng sẽ không tháo xuống phòng bị để cho nàng đi vào nơi này. Cái son động này là cấm địa đối với bất luận kẻ nào, ngay cả là Ngọc Hoàn thân cận với hắn nhưng nếu không có mệnh lệnh của hắn cũng không được đi vào. Bởi vì sợ nàng không chịu nổi khí lạnh, cho nên vội vã mang theo nàng hôn mê xuyên qua nơi này. Thật ra nàng đã sớm gặp qua Lâm Triều Hi chân chính rồi.

Trong son động rất trơn ướt, bởi vì phía trên là một cái đầm nước, nước từ trên vách núi nhỏ giọt xuống nơi này, thời điểm rớt xuống đất sẽ phát ra tiếng vang. Trên mặt đất mọc rất nhiều cỏ rêu, Lâm Triều Hi khẽ bước chân, tay sờ thạch bích, rất sợ mình ngã như chó ăn phân.

Đi chừng trăm bước, nàng rốt cuộc nhìn thấy một cái cửa sắt ở vách núi bên trái.

“Bà ấy bị nhốt ở đây.” Ngọc Hoàn dừng bước, sau đó cười nói: “Người tự vào đi, ta không có hứng thú với bên trong đâu.”

Lâm Triều Hi kỳ quái nhìn nhìn nàng ta, sau đó chỉ chỉ lên cửa sắt nói: “Người mở cửa cho ta đi.”

Lâm Triều Hi vừa mới đi vào cửa, cửa sắt liền đóng lại, Ngọc Hoàn cười một cái nói: “Ta sợ mùi vị truyền tới, người yên tâm, ta nào dám bắt nhốt người.”

Vốn Lâm Triều Hi còn đang buồn bực, nhưng thời điểm hô hấp lại đột nhiên ý thức được theo lời Ngọc Hoàn là có ý gì.

Trong gian phòng âm u ẩm ướt kia, vốn có một cỗ mùi vị khó ngửi bốc lên nhưng còn có một loại mùi hôi tanh tươi gay mũi nữa, tương tự như phân và nước tiểu. Loáng thoáng xuyên qua ánh nến có thể thấy một người trong góc, nàng lớn gan hỏi: “Chủ mẫu, là người ở bên trong sao?”

“Là ta.” Một âm thanh của lão phụ truyền đến, tang thương nhưng hùng hậu, nàng lập tức nhướng mày cười lên, đi tới một bước nhưng chân giẫm phải thứ gì đó nên té ngã.

“Mẹ nó, đây là cái gì vậy?” Tiểu Tịch nắm lấy cái chặn té nàng lên nhìn kỹ, là một sợi dây xích thô to.

Nơi này có ba mươi sợi dây huyền thiết xích sắt, phía trên cũng dính cỏ rêu. “Người cẩn thận chút.” Lão phụ nhắc nhở.

“Vâng.” Tiểu Tịch ngồi chồm hổm trên mặt đất bò tới, càng đến gần cái loại mùi chán ghét đó càng nồng nặc, xông nàng muốn không mở mắt ra được.

“Không có võ công à.” Lâm chi mẫu hỏi.

Tiểu Tịch nở nụ cười hắc hắc nói: “Ngoại trừ tát vào miệng, chiêu thức gì đó cũng không biết.”

Lâm chủ mẫu nghi ngờ lại hỏi: “Làm sao bọn họ lại chọn người đến thay thế ta, mấy ngày nay chẳng lẽ không có giúp đỡ gì à.”

“Ai vậy?”

“Ba nhi tử của ta.”

“À nha.” Lúc này Tiểu Tịch mới hiểu, kéo xuống một mảnh vải trên váy rồi làm ‘mặt nạ phòng độc’ mang theo, mè neho đến gần Lâm chủ mẫu nói: “Ba nhi tử của người thật sự là thông minh không giống người, chuyện gì cũng giống như cầm lên được thì bỏ xuống được, lợi hại vô cùng.”

Nàng tỉ mỉ quan sát vị mẫu thân cơ trí này, là nữ chủ nhân duy nhất trong giang hồ Tam đại thế gia, là một lão phụ có một chiều mà có thể làm cho người ta sáng sủa chiều chết. Ánh sáng quá mờ không thể nhìn ra được quần áo của bà cụ thể là màu gì, nhưng phía trên rơi vẩy đầy nước bắn và nước đọng, bên cạnh còn có rất nhiều . . . vật bài tiết. Tóc của bà rối loạn xòa tung che mất nửa gương mặt, nhưng một đôi mắt vẫn rất sáng có hồn, giống như là một mắt chim ưng. Nếp nhăn trên mặt bà cùng với trên mặt nạ của nàng cũng không khác nhau là mấy, nghĩ tới đây Tiểu Tịch không khỏi hỏi một câu: “Ban đầu là bà mang ta nhét vào trong núi tiểu trúc để ta giả mạo bà sao?”

Lâm chủ mẫu sững sốt một chút hỏi: “Trong núi tiểu trúc? Người đã từng đi qua nơi đó?”

“Đúng vậy à, lúc ta tỉnh lại đã ở đó rồi, còn có tờ giấy để cho ta mang theo mặt nạ giả dạng của bà, sau đó ba đứa con trai của bà tới rồi, nói là ta kết thúc bẽ quan mời ta về làm chủ mẫu Lâm gia. Đến bây giờ ta vẫn không hiểu ra làm sao hết, ha ha, thế nào lại chọn phải ta chứ?”

“Ý của người là, không phải ba nhi tử của ta lựa chọn người giả mạo ta hay sao?”

“Không phải đâu, mới đầu họ cũng tưởng ta là thật, cũng tại kỹ thuật diễn của ta quá kém, cho nên mới bị lộ, hắc hắc.”

Lâm chủ mẫu lâm vào nghi ngờ thật sâu, không phải bà, ngày đầu tiên bế quan bà đã bị người Thánh nữ tộc bắt tới đây rồi. Ngẫm nghĩ, quả quyết ba nhi tử cũng sẽ không tùy tiện tìm người tới giả trang thành bà. Cái cô nương trước mặt này gương mặt thanh tú đầu óc ngu si, làm việc cử động càng thêm thẳng thắn tự nhiên, ở trước mắt các gia tộc bị lộ là chuyện dễ dàng.

Như vậy, là ai giờ trò quỷ ở trong này, bắt nàng tới giả mạo Lâm chủ mẫu?

Chẳng lẽ, là người Thánh nữ tộc? Không thuyết phục, nếu bọn họ muốn lợi dụng nàng tới để thao túng Lâm gia, ba nhi tử phát hiện âm mưu của bọn hắn nhất định sẽ xử tử nàng. Như vậy còn có thể là ai đây? Bây giờ nhìn lại hình như mục đích của người này cũng không phải là địch ý. Đôi mắt nhìn khắp võ lâm hiện nay, Lâm gia của bà luôn cao ngạo không cùng người ngoài kết minh, người đồng khí liên chi thì rất nhiều, nhưng người kết nghĩa tình cảm thì không nhiều, nên người ra tay tương trợ thì rất ít. Có thể là ai đây?

(người đồng khí liên chi: có nghĩa là người giống nhau, tương đồng)

“Chủ mẫu à, như thế nào thì ta mới có thể cứu ngài đi ra ngoài đây?” Tiểu Tịch lay lay xích sắt, dùng răng cắn cắn nó.

Lâm chủ mẫu nhìn cô gái ngốc trước mặt này, không khỏi cười cười, vươn tay nói: “Đứa nhỏ ngốc, huyền thiết này rất cứng rắn, đại khái trên thế gian này chỉ có Phượng Hoàng song kiếm mới có thể chặt đứt.”

“À, thì ra là hai thanh kiếm ham ăn đó.” Tiểu Tịch không khỏi thờ dài nói: “Cũng không biết lần này chuồn êm ra ngoài thì lúc nào mới có thể trở về nữa, tháng này còn chưa cho Hoàng kiếm uống máu đâu.”

Lâm chủ mẫu cả kinh: “Kiếm Hoàng kiếm nhận người làm chủ nhân rồi hả?”

“Dạ, trùng hợp thôi trùng hợp thôi, ta cũng không nghĩ tới thành như vậy, ngài xem ngón tay của ta nè, đều là vết rạch đứt, lâu dài là không ổn đâu.”

Lâm chủ mẫu than nhẹ: “Cũng là người với Lâm gia ta có duyên. Nghe này đứa nhỏ, hiện tại ta không có khả năng đi ra ngoài. Nhưng Thu Vô Cốt hình như đối với người rất không bình thường, có lẽ người có cơ hội chạy trốn báo tin cho ba nhi tử của ta. Trong cơ thể Thu Vô Cốt có cổ độc, thân thể suy yếu khác thường, ta truyền thụ nội lực cùng võ công cho người, người hoàn toàn có thể chế phục hắn.”

“A ... a ...a... ta không biết võ công mà, ta không có một chút nội công nào đâu!” Tiểu Tịch khoát tay lia lịa, nhưng Lâm chủ mẫu đã đưa ra hai tay đặt ở sau lưng nàng vận công.

Cảm giác một cỗ nhiệt lực xuyên qua sau lưng chạy tới lồng ngực, toàn thân nàng nhiệt độ tăng cao, trong thân thể dòng khí nóng lạnh chạy tán loạn, giống như một con dã thú bị vây hãm đang muốn phá tan nhà tù giam cầm nó. Va chạm lung tung trong từng mạch máu trong cơ thể nàng, làm cho lục phủ ngũ tạng cũng chấn động, phát đau phát sốt.

“Chủ mẫu à . . . .ta khó chịu quá . . .” Tiểu Tịch chảy mồ hôi, cảm giác toàn thân vô lực, nhưng chân khí không ngừng truyền vào trong cơ thể, để cho nàng ngay cả nói chuyện đều phải cắn môi, gian nan lên tiếng.

Lâm chủ mẫu yên lặng tập trung tư tưởng, cho rằng nàng phản ứng như vậy là bình thường. Cho dù là người không có chút võ công căn bản cũng sẽ không phản ứng mãnh liệt như vậy khi tiếp nhận công lực trong mười năm của bà, vì vậy im lặng không lên tiếng tiếp tục truyền thụ chân khí.

Tiểu Tịch hoàn toàn không mở miệng nổi rồi, cảm giác xương cốt toàn thân như muốn rời rạc cả ra, thân thể của nàng như một quả bom hẹn giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, làm cho nàng như biến thành hỏa cầu hủy diệt, toàn thân muốn phân thành từng mảnh nhỏ. Những chân khí đó linh hoạt như cá chạch, lấp đầy từng khe hở trong thân thể nàng, thậm chí còn không bỏ qua cho mỗi đầu ngón tay. Tay đứt ruột sốt, nàng cảm giác trái tim của mình cũng nhanh chóng bành trướng, mỗi một sợi tóc phản phát như bị điện giật, làm cho da đầu của nàng nặng nề run lên.

Rốt cuộc, thành công truyền nội lực, nhưng nàng lại hôn mê.

Khi trong miệng nàng trào ra máu đen, Lâm chủ mẫu ngạc nhiên, ngoài cửa Ngọc Hoàn nhìn thấy một hồi lam quang quái dị hiện ra, bắt chắp tất cả đem Tiểu Tích đang nằm té dưới đất mang ra ngoài.

“Người đã làm gì với nàng?”

“Ta chỉ là . . .”

“Truyền thụ võ công? Tốt à, Lâm chủ mẫu, người đánh bản tính thật tinh chuẩn!”

Vốn đang chuyên chú tĩnh tọa Thu Vô Cốt nghe được giọng nói ở trong động, suýt chút nữa là tẩu hỏa nhập ma, hần nhanh chóng điểm vài cái lên huyết đạo của mình rồi chạy nhanh vào trong động.

Khi hần nhìn thấy nàng té xỉu ở trong ngực Ngọc Hoàn, nhìn máu đen còn vương trên khóe môi, cả người hần tựa như phát điên, cũng mặc kệ cổ độc trong cơ thể, phát động toàn bộ nội lực đánh một chương về phía Lâm chủ mẫu.

“Sư phụ nói lưu lại cái mệnh tàn của người để cho người sống không bằng chết, mà ta chỉ muốn cho người lập tức biến mất!”

Lâm chủ mẫu mất đi mười năm công lực, hống chi còn bị giam mấy tháng ở chỗ này hiển nhiên chức năng cơ thể giảm xuống rất nhiều, nhận một chương Thánh Tuyệt Hàn Công liền vô cùng chật vật. Cánh tay nhịn không được mà run rẩy, hần độc xâm lấn trong cơ thể làm cho thân giả của bà khó mà chấp nhận.

Chợt có một tiếng tiêu ngân dồn dập vang lên, hình như là xuyên qua mặt nước mà truyền đến.

Ngọc Hoàn cả kinh nói: “Người Lâm gia đến rồi!”

Thu Vô Cốt quét mắt một vòng Tiểu Tích đang hôn mê, ôm lấy nàng rồi nói với Ngọc Hoàn: “Phía trên giao cho người.”

Ngọc Hoàn gật đầu, sau đó chạy như bay rời khỏi động, cùng Âm Xà sứ giả bắt đầu bày trận, chuẩn bị thu phục Lâm gia.

Một cuộc quyết chiến, mới chính thức vạch trần màn che.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Kiếp trước kiếp này người nơi nào hiểu.

Một chiều Thánh Tuyệt Hàn Công vừa rồi khiến Thu Vô Cốt bị thương rất nặng, bị cản trở tâm mạch. Hần ôm Tiểu Tích vừa mới đi ra son động liền lao đảo một cái ngã nhào, hần chặt chẽ che chở nàng ở trong ngực, lấy mu bàn tay che lấy cái ót nàng.

“Thí chủ không phải là người ở đây, cũng không phải là người ở bất kỳ nơi đâu, đến vô thanh vô thức, lại không đi được . . .” Từng tiếng giống như là tiếng chuông chiều truyền vào tai Tiểu Tích, Thu Vô Cốt cùng Lâm chủ mẫu.

Bên ngoài cửa động, ánh nến mờ hồ soi sáng phát họa một bóng người, người nọ mặc áo cà sa cũ nát, trên đầu có vết sẹo châm nhang, đang nhìn hai người bọn họ cười không ngớt, rồi nói: “Lâm chủ mẫu, đã lâu không gặp.”

Lâm chủ mẫu đang tựa trên tường bỗng sững sờ, ngay sau đó mừng rỡ nói: “Trí Ngộ đại sư, quả thật là ngài!”

Thu Vô Cốt từ dưới đất đứng lên, cảnh giác ôm Tiểu Tích nữa quỳ nói: “Tại sao người lại tới nơi này?!”

Trí Ngộ hòa thượng cười cười, bên người còn treo móc một hồ lô rượu, hần cười híp mắt uống một ngụm rượu nói: “Nơi này thật là rét lạnh, thí chủ mặc dù người tu luyện Thánh Huyết Hàn Công, nhưng lúc này tâm suy lực kiệt không nên bị lạnh. Lâm chủ mẫu truyền thụ chân khí Lâm gia nội lực thuần dương cho vị nữ thí chủ này, tự nhiên cũng cùng Hàn băng chi khí mâu thuẫn, các người tốt hơn nên kịp thời rời khỏi nơi đây.”

Mi tâm Thu Vô Cốt nhăn lại, cẩn thận suy nghĩ lại, ông ta nhất định là thế ngoại cao nhân nếu không sẽ không im lặng không một tiếng động nào xông vào nơi đây, liền hỏi: “Người có phương pháp cứu nàng không?!”

Trí Ngộ đại sư cười cười, quơ quơ hồ lô rượu, đảo tới đảo lui lại không còn một giọt rượu nào, hần thờ dài nói: “‘Rượu ngon không khỏi uống nhanh hết, con người không tránh khỏi hoài niệm già vò’, phương pháp thì có nhưng có lẽ nữ thí chủ này không muốn, nam thí chủ có lẽ cũng không tình nguyện.”

“Chỉ cần người nói ra thì ta tự nhiên làm được, hôm nay không có chuyện gì quan trọng hơn là cứu nàng.”

Trí Ngô hòa thượng hừ mũi, đến gần hai bước ngắm nhìn bên trong cửa sắt nói: “Lâm chủ mẫu, chuyện cũng vì người mà đến, cuối cùng cũng vì người mà đi, đây chính là nhân quả tuần hoàn lặp đi lặp lại à.”

Lâm chủ mẫu suy sụp, trong đầu xuất hiện khả năng trăm ngàn chủng loại báo ứng khó chịu, cuối cùng nhìn chăm chú hỏi: “Nhưng . . . kiếp nạn sắp tới của con ta?”

Trí Ngô đại sư gật gù đầu mà nói: “Vị thí chủ hôn mê này, chính là mấu chốt mọi chuyện.”

“Rốt cuộc nàng là ai?”

“Nàng là ai?”

Lâm chủ mẫu và Thu Vô Cốt đồng thanh hỏi.

Trí Ngô đại sư thờ dãi một hơi, giọng nói êm tai: “Nữ thí chủ này, lúc này không phải là người, cũng không phải là người bình thường.”

Tiểu Tịch, cũng chỉ là người trùng hợp mà xuyên đến, nhưng linh hồn của nàng chỉ xuyên đến có một nửa phần, cho nên trí nhớ liên quan đến khổ sở của kiếp trước đều bị ấn dấu đi.

Nhưng mà, Trí Ngô lại biết rất rõ ràng, khi đó hắn mới vừa nhập đạo tu Tiên, một lần tình cờ liếc về nhân gian liền thấy một màn thảm kịch xảy ra kia. Vì vậy ra tay tương trợ, cho nàng một diện mạo hoàn toàn mới rồi mới có thể chuyển kiếp tới đây. Cũng bởi vì cách làm của hắn trái với Thiên đạo quy củ, hắn liền bị biến thành thứ dân, ở nhân gian tu luyện tam sinh tam thế một lần nữa mới có thể trở về Tiên giới.

Kiếp trước của Tiểu Tịch là một cô gái có gia cảnh bần hàn đáng thương. Mẹ của nàng lúc tuổi còn trẻ tác phong không đứng đắn, thậm chí cha ruột của nàng là ai cũng không biết. Lúc Tiểu Tịch mười ba tuổi, bà ngoại vẫn luôn chăm sóc nàng qua đời, mẹ nàng không thể nhận nàng rồi mang nàng theo bên cạnh vì khi đó mẹ nàng đã tìm được một người đàn ông có thể sống dựa vào. Người đàn ông đó là ông chủ của một công ty đưa ra thị trường, mua nhà mua xe cho mẹ nàng, hàng tháng còn cho nàng ta mấy vạn nguyên làm chi phí sinh hoạt, nhưng mỗi tuần chỉ đến một lần.

Đúng vậy, người đàn ông kia có gia đình có vợ con, ‘trong nhà cờ đỏ không bay, bên ngoài thái kỳ thì lại phiêu phiêu’. Mẹ Tiểu Tịch chỉ là thái kỳ, mỗi ngày ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, đi quán bar quẩy rượu tìm tình một đêm. Trước đó cũng phá thai mấy lần, nàng ta thường nói: Tiểu Tịch người nên thỏa mãn, ban đầu nếu như bà ngoại người không ngăn cản, ta tuyệt đối không sinh người ra.

(trong nhà cờ đỏ không bay: ý nói là vợ ở trong nhà; bên ngoài thái kỳ thì lại phiêu phiêu: bỏ nhĩ ở ngoài)

Mười ba tuổi Tiểu Tịch phải gánh vác mọi chuyện trong nhà, mỗi ngày vào ban đêm mẹ uống say mềm trở về, nàng sẽ thay đồ lau người chăm sóc. Nàng sẽ nấu cơm, cũng nấu được mấy món ăn ngon. Nàng giặt quần áo, mỗi ngày mẹ nàng sẽ đổi một bộ quần áo mới, quần áo đơn giản như vớ vẩn đều giặt không hết. Mười ba tuổi, cũng bởi vì mẹ nàng không để ý, nàng bỏ lỡ thời gian tốt nhất thi trung học.

Người tình của mẹ nàng tới một lần, quái gở đánh giá Tiểu Tịch đang nấu cơm. Mẹ nàng vì không muốn hắn nghi ngờ nên nói là chăm sóc cháu gái con của chị gái bà, còn nói nếu hắn không thích cũng sẽ không cho nàng ở đó nữa.

Người đàn ông kia rất rộng rãi, nói là phòng ở lớn, tiền cũng đủ xài, không bằng để cho đứa bé ở nơi này.

Về sau, người đàn ông đó mỗi tuần tới hai ba lần, còn mua cho Tiểu Tịch rất nhiều đồ chơi và thức ăn vặt. Mẹ Tiểu Tịch có cảm giác mẫu băng nữ quý, cũng không ghét Tiểu Tịch giống như ngày trước.

(mẫu băng nữ quý: mẹ được coi trọng nhờ con)

Sinh nhật mười lăm tuổi của Tiểu Tịch, nhưng mẹ của nàng cũng không biết ngày này. Mẹ của nàng chỉ biết là hôm nay người đàn ông kia sẽ không tới, vì vậy mặc bộ quần áo bó sát người hở vai lộ chân đi quán bar.

Tiểu Tịch tự nấu cho mình một tô mì trường thọ, còn len lén bỏ vào hai quả trứng gà, lấy cái bật lửa của mẹ thắp nến sinh nhật. Nàng cầu nguyện nàng và mẹ có thể hạnh phúc sống qua ngày, cầu nguyện mẹ nàng có thể yêu thương nàng hơn ở bên cạnh nàng nhiều hơn. Thế nhưng cánh cửa chợt mở ra, người tới lại là người đàn ông kia.

“Tiểu Tịch đang làm gì đó?” Người đàn ông tự nhiên cởi tây trang áo khoát, bắt đầu cởi cà vạt.

“Chú, Tiểu Tịch đang mừng sinh nhật.” Nàng ngoan ngoãn đáp, sau đó đến giá để giày lấy dép trong nhà cho hắn thay ra.

Chú vuốt ve tóc của nàng, đứa bé này gần như rất ít cắt tóc, tóc dài rũ xuống tận hông.

Mẹ của nàng sẽ không mua quần áo cho nàng, cho nên nàng thường mặc quần áo thừa của mẹ. Mùa hè nóng bức, nàng chỉ mặc chiếc váy ngủ của mẹ, đó là loại váy Lace viền đen, vừa cúi đầu thì cảnh xuân trước ngực hoàn toàn lộ ra không còn sót lại gì.

Chú kéo tóc của nàng, sau đó vuốt ve khuôn mặt của nàng, ánh mắt nàng nhỏ như một chấm đen ngây thơ vô hạn, cánh môi hồng nhuận ướt át như mặt đào, xương quai xanh tinh xảo da thịt trắng nõn lộ ra ngoài, còn có bầu ngực mới trở nỡ vô cùng tốt, rãnh nhỏ nhàn nhạt ẩn hiện là một loại quyến rũ

cực hạn.

“Tiểu Tịch có bạn trai chưa?” Chú nhú mày hỏi.

Tiểu Tịch lắc đầu một cái, cảm giác tay của chú từ từ nóng lên, rồi lại chuyển động từ trên xuống dưới, lưu luyến trần trọc ở trước ngực nàng. Hô hấp của hắn trở nên dồn dập, tay phải chọt vòng chặc eo nhỏ của nàng, tay trái vòng qua đầu gối của nàng, ôm ngang nàng nâng lên.

“Chú muốn làm gì?” Tiểu Tịch có chút khần trương, nàng cố vùng vẫy nhưng nàng tránh không thoát khỏi ngực của người đàn ông. Nàng biết mẹ cũng tránh không được, có mấy lần ban đêm nàng lặng lẽ đi qua phòng của mẹ, nhìn thấy chú ấy đè mẹ ở trên giường, có lúc đặt ở trên bàn hoặc trên mặt đất, mẹ chỉ nhỏ giọng kêu rên nhưng không né tránh.

“Chú dạy Tiểu Tịch chuyện nam nhân thích nhất.” Hắn ném nàng lên chiếc giường đôi mềm mại, sau đó vội vàng cởi ra quần áo của hắn.

Thấy thân thể xích lửa của hắn, nàng có một loại dự cảm xấu, nàng liền thử bò dậy, nhưng mà không được.

Hắn dùng đầu gối đè nàng lại, hai tay giữ chặt cánh tay đang đu đưa của nàng.

Hắn dùng hàm răng cắn xé áo ngủ của nàng, đó là nội y trong suốt Lace (viền tơ) rất sexy, hắn thích nhất loại trang phục này của nữ nhân. Tiểu Tịch mặc có chút lớn nhưng mà miêu tả đường cong lưng linh có lỗi có lỗi.

Hắn kéo xuống đai lưng, để cho nửa người trên của nàng xích lửa trong không khí, hai bầu ngực đầy đặn trên đó là hai hạt anh đào đứng thẳng. Hắn ngậm chặt một hạt anh đào này, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trần trọc khiêu khích, cảm giác nàng từ từ cương cứng.

Tiểu Tịch cảm giác thân thể của mình khác thường, không nói ra được rung động cùng sợ hãi, mặt của hắn tiến đến gần, tươi cười chậm rãi cúi sát hôn lên đôi môi nàng, gần như mạnh mẽ công thành chiếm đất, đôi môi hắn mạnh mẽ chà sát, đầu lưỡi chui vào miệng nàng điên cuồng bú mút.

Nồng nặc mùi thuốc lá, nàng không thích.

Nhưng vào lúc này, tay của hắn từ từ xâm nhập vào hạ thân giữa hai chân của nàng.

Cả người nàng run rẩy, nàng không biết đó là cảm giác gì hình như là ngón tay tiến vào nơi tư mật.

“Đừng . . . không nên, chú . . .” Nàng cố nói nhưng đôi môi bị ngăn chặn nói không nên lời.

“Tiểu Tịch ngoan, rất nhanh sẽ qua.”

“Không được, chú, ta đau quá . . .” Tiểu Tịch ra sức giãy giụa, cảm giác có một vật to lớn hơn ngón tay đang chống đỡ nơi đó. Sau đó đánh sâu vào, nhanh chóng tiến vào, nàng bị đau hô to một tiếng rồi cắn vào bờ vai của hắn.

Hắn vẫn va chạm như cũ mà không ngừng, ngược lại vận động càng kịch liệt hơn, ở trên thân thể nhỏ nhắn của nàng không ngừng phập phồng, tiếng thờ dốc càng ngày càng nặng. Nàng càng lúc càng dùng lực cắn hắn, thật sự rất đau, trong nháy mắt va chạm mãnh liệt đó thân thể nàng cảm giác như bị đâm xuyên qua, đau đến muốn ngất đi.

Cảm giác có chất dịch chảy ra, hắn rời khỏi thân thể của nàng, sau đó dùng ra giường quần lấy thân thể rồi chui vào phòng tắm. Nàng rơi nước mắt đứng dậy, lại phát hiện trên chiếc khăn trải giường màu trắng, chảy máu, một mảnh ướt át.

Không ngờ, hôm nay mẹ nàng về rất sớm, thời điểm vào cửa nàng còn xách theo một cái bánh ngọt nho nhỏ, nàng ngây ngẩn cả người.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Kiếp trước kiếp này người nơi nào hiểu(tt).

Nhìn thấy người tình không mảnh vải che thân từ trong phòng tắm bước ra, nhìn cửa phòng ngủ mở toang, nhìn quần áo tán lác ở khắp nơi, còn có Tiểu Tịch nằm trên giường không nhúc nhích, ánh mắt tròn tròn tan rã. Trong nháy mắt nàng đã hiểu ra chuyện gì, lại bộc phát trong nháy mắt.

Nàng ném bánh ngọt lên người hắn, sau đó đưa tay đánh đấm hắn lại bị hắn nắm chặt rồi ném mạnh qua một bên.

“Khốn nạn! Thằng khốn nạn!” Mẹ của nàng điên cuồng kêu gào, Tiểu Tịch nghiêng đầu, ngậy ra nhìn hai người họ cãi nhau.

“Nữ nhân điên, ngươi làm sao! Không phải là cháu gái của ngươi thôi sao, ngươi không nói ta không thì ai sẽ biết!” Hắn choàng khăn tắm, lấy một chai

rượu nho trong tủ lạnh ra, ngồi trên ghế salon, mở tivi, giống như không có gì xảy ra.

“Ta uống với người.” Mẹ của nàng bỏ đầy, cầm bình rượu đỏ lên, nhưng không phải rót vào trong ly mà đập mạnh lên đầu hắn.

Hắn ngạc nhiên, có lẽ không nghĩ tới nữ nhân này sẽ đánh hắn.

“Con bé không phải là cháu gái của ta, nó là con gái của ta!” Mẹ nàng cười, khóc, kêu gào, dùng miệng chai bị bể tan tành mà đâm vào trái tim hắn, dùng tất cả ly chén đĩa trên bàn mà đập hắn. Rốt cuộc hắn ngất đi, máu me khắp người mà ngất đi.

“Mẹ . . . .” Tiểu Tịch nhẹ giọng gọi nàng : “Con đau quá. . .”

Mẹ nàng đứng lên từ dưới đất, trên người cũng có rất nhiều vết thương do miếng thủy tinh vỡ vỡ.

Nàng lung lay đi tới lò sưởi, mở khí than sau đó đóng cửa sổ lại.

Nàng ôm Tiểu Tịch ngồi trên sàn nhà trong phòng bếp, nhẹ nhẹ vỗ lưng của nàng nói: “Tiểu Tịch ngoan, một lát là hết đau rồi, mẹ hát chúc mừng sinh nhật cho Tiểu Tịch nghe.”

“Mẹ cũng đừng khóc, Tiểu Tịch không kêu đau nữa.” Nàng lấy tay lau đi nước mắt của mẹ, mẹ nhẹ giọng hát: chúc con sinh nhật vui vẻ . . .

Tiểu Tịch chết đi do ngạt thở vì trúng độc khí than, thi thể vì không có người nhận mà phải hỏa táng rồi chôn ở nghĩa trang công cộng, nhưng linh hồn Tiểu Tịch không có bởi vì vậy mà biến mất.

Mẹ Tiểu Tịch chết sớm hơn nàng, trên đường xuống hoàng tuyền nàng luôn kêu khóc cầu xin các đại nhân cho con gái nàng một con đường sống. Mà trên trời, Trí Ngộ đang tỉnh tóa thấy hết toàn bộ.

Cuộc đời này của nàng nhất định phải chịu những đau khổ khó khăn, hắn bất lực nhưng mà hắn có thể giúp một tay, cho nên sẽ không để hồn phi phách tán.

Tự sát, tức là không trân trọng sinh mệnh trời cho, kẻ tự sát sẽ tan thành mây khói, sẽ không bao giờ luân hồi được nữa.

Trước khi mẹ Tiểu Tịch biến mất, chỉ có một nguyện vọng lúc tỉnh ngộ. Trí Ngộ dùng phép thuật triệu hồi được một nửa hồn phách của nàng, cho nàng một chân thân rồi đưa nàng đến một thời không khác.

(chân thân: thân thể thực tồn tại)

Thu Vô Cốt và Lâm chủ mẫu đều ngạc nhiên, bọn họ nghe được câu chuyện xưa khó tin nhất trong thiên hạ, khiếp sợ không giải thích được.

“Không cần biết nàng là ai, cô hồn dã quỷ thì thế nào . . . Ta chỉ cần biết, làm thế nào để cứu nàng!” Thu Vô Cốt kiên định hỏi, càng ôm nàng chặt hơn, rất sợ nửa linh hồn còn lại sẽ bay mất.

Nặng nề ngừng một lát, Trí Ngộ nói: “Hồn phách của nàng là thuần âm, Lâm chủ mẫu truyền cho nàng chân khí thuần dương, không chỉ là đối lập, mà còn có thể dần dần chiếm cứ linh hồn âm tính, cuối cùng sẽ làm cho nàng biến mất.”

Thu Vô Cốt cảm giác lòng của mình bỗng dưng buộc chặt, cắn môi tiếp tục nghe.

“Phương pháp duy nhất là tìm một người thể chất thuần âm đem hồn phách của mình độ khí cho nàng, đuổi đi một nửa dương khí. Thế gian này, người mang bất tử cực âm, ngày sau tu luyện võ công thuần âm, trừ người ra chính là Lâm Phụng Âm.”

Lâm chủ mẫu nhất thời rối loạn tay chân: “Không được! Không thể dùng tính mạng con trai của ta trao đổi!”

Thu Vô Cốt lạnh lùng liếc nhìn bà một cái, hừ giọng nói: “Người cho rằng ta sẽ cho con trai của người đựng vào nàng sao?”

“Làm cách nào cứu nàng, nói cho ta biết phương pháp.” Hắn kiên định nói, chân thật đáng tin.

“Thông qua nam nữ song tu giao hợp, truyền tất cả chân khí của mình cho đối phương, nhưng mà, người đó sẽ chết.”

Trong phòng ngủ ở Vô Cốt viên, mảnh tường màu trắng buông xuống, trên giường là một nam một nữ.

Hắn cúi đầu, khẽ vuốt ve gương mặt mỹ nhân đang ngủ say: “Thì ra là nàng đặc biệt như vậy, trong cuộc đời này của ta, cực kỳ đặc biệt.”

Thân thể hắn trần truồng, cô gái dưới thân cũng không mảnh vải che thân, đôi bông xinh đẹp trắng nõn bóng loáng, là thiên hạ thuần khiết nhất.

“Ta biết, nàng ghét nhất loại phương thức này. Nhưng mà, nếu nàng tỉnh táo nhất định sẽ không lựa chọn ta.” Hắn đang nhẹ giọng níu non bên tai nàng, mang theo khổ sở tự giễu.

“Nhưng là cuối cùng ta vẫn có được nàng. Nếu không phải cứu nàng, ta không biết mình có còn sống được qua ngày mai hay không, ta nghĩ ta sẽ không bỏ qua bản thân mình.” Hắn ôm lấy nàng, hai người kẻ chặt bên nhau, hắn nghe trái tim của nàng đập yên bình nhưng trái tim của hắn thì rối loạn.

Trước đây nghe nói tình tình chủ mẫu Lâm gia biến đổi lớn, ở trong thành gặp rất nhiều rắc rối. Mỗi lần hắn nghe Ngọc Hoàn nhắc tới cảm giác luôn cực kỳ tốt. Rốt cuộc là cô gái như thế nào mới có thể làm ra những hành động quái dị như vậy. Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, hắn biết rõ ràng nàng là giả mạo, cố tình thích nhìn dáng vẻ làm bộ của nàng. Thịnh thoảng hốt hoảng cùng ngượng ngùng, không phản ứng kịp rồi giây giũa khi bị hắn quăng vào trong nước nhưng lại lộ ra bộ dáng thật. Mặt nạ bị tháo xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú động lòng người. Nụ cười ảm ảp trẻ trung kia xâm nhập thật sâu vào lòng hắn không thể xóa mờ, ở dưới son đỏ nàng giống như bạch tuyết vòng quanh ôm hắn thật chặt, trong hôn mê hắn còn cảm giác nàng nắm chặt nơi tư mật của hắn chọc hắn dục hòa đốt người.

Hắn nhẹ nhàng hôn cái trán của nàng, một giọt lệ chảy lên môi của nàng.

Chuyện cô độc, thật là khổ sở, hắn còn không biết mình có thể khôi phục hay không. Sự phụ nhất định sẽ không cứu hắn, mà hắn khẳng định đã yêu nàng.

“Ngay lúc này đây, cũng là một lần cuối cùng, ta có thể ích kỷ phải có nàng, chỉ mong nàng có thể hận ta, cũng tốt hơn nàng quên mất ta là ai.”

Hắn nhẹ nhàng hôn qua mí mắt của nàng, mũi của nàng, sau đó chuyển đến đôi môi của nàng, nhẹ nhàng liếm láp, sau đó thẳm dò vào khoang miệng hé mở như mời chào.

Chỉ là nhẹ nhàng, giống như gió nhẹ lại mang theo một tia băng hàn. Hắn có chút run rẩy, một cái hôn như vị đắng chát của cuộc đời.

Hắn hôn một đường thẳng xuống dưới, không vội chiếm đoạt cùng đòi lấy, chỉ muốn khắc sâu vào tâm khảm thân thể này. Hôn từ vành tai tới sau gáy thom ngát, sau đó là xương quai xanh, ngực, bụng, đầu gối, thậm chí là mỗi ngón tay ngón chân, còn có tóc của nàng, lông mi của nàng. Hắn nghĩ muốn ghi lại tất cả những đẹp đẽ của nữ tử này vào tâm trí, làm cho tất cả của nàng cũng là của hắn.

Tiểu Tịch trong cơn ngủ mê có chút tỉnh táo, cảm giác có cái gì gì tí mỉa và mềm mại liếm láp trên dưới toàn thân nàng. Nàng miễn cưỡng mở mắt, nhấp nháy mấy cái mới nhìn rõ, là một nam nhân, đang nằm rạp trên người nàng, dịu dàng bú mút và đòi hỏi.

Gương mặt quen thuộc, mày kiếm mắt sáng, nhưng thiếu đi một phần lạnh lẽo khí lạnh nhiều hơn một chút gò má ửng hồng vì tình dục cùng ôn hòa.

“Người . . . . “Nàng bật ra tiếng dò hỏi, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nàng thử cử động thân thể nhưng toàn thân yếu ớt không có một chút sức lực nào.

Thu Vô Cốt ôm lấy nàng, thật tốt, nàng tỉnh dậy.

Không nói lời nào, hắn lại hôn môi nàng, cảm giác nàng không tự chủ mà rên rỉ ra tiếng, chẳng khác nào thuốc kích thích để cho bản năng của hắn càng tăng cao, dục hỏa bất chợt tăng lên, nụ hôn của hắn bắt đầu tăng thêm lực độ. Lại sợ mình sẽ làm đau nàng cho nên một mực mầu thuẫn bú mút, thịnh thoảng dùng sức như không ngừng ản ản, thịnh thoảng như cánh bướm nhẹ nhàng lướt qua hết sức tìm cách an ủi.

Đây là tình trạng gì? Tại sao nàng không có một chút hơi sức nào? Mà tại sao hắn lại ở trên người nàng?

Để cho nàng hận ta, dù sao cũng tốt hơn nàng quên ta. Thu Vô Cốt tự nói không ngừng với mình như vậy, sau đó nói với nàng: “Nàng bây giờ là tù binh của ta.”

Tiểu Tịch cái gì cũng không nhớ ra được, chỉ biết Lâm chủ mẫu muốn truyền thụ võ công cho nàng. Sau đó nàng liền bất tỉnh tới bây giờ, có võ công không phải sẽ thay đổi mạnh hơn ư, tại sao bây giờ nàng còn yếu hơn trước kia nữa. Nàng buồn bực trong cổ họng dùng ánh mắt hỏi thăm Thu Vô Cốt muốn làm gì.

Thu Vô Cốt cười nhạo một tiếng nói: “Ta làm như vậy, nàng còn không biết ta muốn làm cái gì? Nói cho nàng biết, ta muốn nàng, ngay tại lúc này.”

Tiểu Tịch sửng sốt, ba chữ ‘ta muốn ngươi’ không phải trước đó nên có ‘ta yêu ngươi’ sao, Thu Vô Cốt tại sao lại muốn nàng trong thời điểm máu chốt này? Nàng cau mày, thân thể giây giũa bày tỏ chống cự cùng bất mãn.

Thu Vô Cốt biết, nàng tất nhiên sẽ không nguyện ý, nàng không thương hắn, nhưng hắn không quan tâm.

Hắn giữ chặt thân thể của nàng, kè sát vào tai nàng, tình tế mút vành tai của nàng, cảm giác nàng không tự chủ mà toàn thân chấn động, nhẹ nói: “Ta muốn chiếm đoạt lần đầu tiên của ngươi, khiến cho người của Lâm gia, không kịp hối tiếc.”

Những lời này, là nói láo. Hắn chưa bao giờ có suy nghĩ qua muốn lợi dụng nàng đạt tới mục đích tiêu diệt Lâm gia. Hắn biết hành động hiện tại của mình rất đáng khinh, mạnh mẽ ép buộc cầu hoan, cưỡng ép một nữ nhân trong lòng không phục giao lần đầu tiên cho một nam nhân đối địch. Nhưng mà, hắn phải cứu nàng, rồi lại không thể nói cho nàng biết, hắn yêu nàng, yêu hèn mọn như thế. Hắn sợ nàng cự tuyệt, sợ nàng nói ta hận ngươi chán ghét ngươi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Kiếp trước kiếp này người nơi nào hiểu(tt).

Thay vì để cho hân yêu không đáng giá một đồng, không bằng trút xuống tính mạng của mình, để cho nàng sống sót thật tốt.

Không giải thích nữa, hân khổ sở rồi lại ngọt ngào hưởng thụ thịnh yên là cô gái dưới thân. Mặc dù nàng sẽ không ngênh hạp, nhưng là tối thiểu, nàng không dùng nước mắt tuyên cáo mình thà chết không theo.

Tim Tiểu Tịch đập rộn lên, vẫn luôn đùa giỡn người khác, lại không nghĩ rằng thật sự có ngày tới thật. Nhưng nàng không hiểu chút nào chuyện nam nữ, trừ có chút kinh nghiệm mỗi lần quần quýt, trừ như vậy ra không còn gì khác.

Muốn hình dung tâm tình của mình bây giờ là như thế nào? Thật sâu trong lòng là bất đắc dĩ, nhưng nàng đối với Thu Vô Cốt cũng không nói hận nổi, hân đang nâng niu nàng rất cẩn thận, ngay cả vòng tay trên eo nàng cũng không ngừng rung rẩy. Nụ hôn của hân ti mỉ chặt chẽ, giống như mưa bụi li ti rơi trên mặt đất, làm cả người nàng đều ẩm ướt. Thân thể theo bản năng phản ứng, mỗi lỗ chân lông nở ra như có điện giật, làm nàng có một loại dục vọng đòi hỏi, như lửa cháy bùng bùng thiêu đốt. Toàn thân nóng rực, nàng hận như không được tan ra rồi tiến vào xương tủy của người đàn ông này, dựa vào sự lạnh lẽo của hân mà tìm dễ chịu.

Ban đầu là kỹ xảo, rồi sau đó là bản năng.

Dù sao Thu Vô Cốt cũng là nam nhân, hai mươi năm qua trừ chuyên tâm vào võ công không còn gì khác. Hôm nay người con gái ngày nhớ đêm mong ở dưới thân, da thịt dính vào nhau chặt chẽ, mồ hôi rịn ra một tầng rồi lại một tầng, một vòng rồi lại một vòng thỏa mãn hôn toàn thân, bộ phận nào đó của hân rốt cuộc nhỏ lên, đã tràn đầy lực lượng muốn bộc phát.

Giống như măng mùa xuân, bỗng chốc chui ra mặt đất.

Hân run rẩy tiến vào, sau đó không thuận thực rút ra, hân cảm giác hạ thể bị bao chặt lấy, còn có dòng suối ấm nóng từ từ trượt ra.

Tiểu Tịch đau tới phát run, môi hai người đang giao nhau cũng bị nàng cắn gắt gao, cho đến khi nếm được mùi máu tanh mặn mặn.

Đã sớm nghe nói lần đầu tiên sẽ đau, nhưng tại sao phải đau như vậy, bởi vì hân không biết dịu dàng, không biết uyển chuyển, hay cũng là lần đầu tiên của hân?

Chắc là vậy, nhìn dáng vẻ khổ sở của hân thì cũng biết, hân nhất định cũng rất cực khổ, còn phải hiến dâng lần đầu tiên cho một nữ nhân hân không thương. Tiểu Tịch cắn môi của hân, nói không rõ là hận hay là tức giận, chỉ còn thuần túy là đau.

Lần đầu tiên luôn rất nhanh, trong nháy mắt lực lượng tích tụ của Thu Vô Cốt bộc phát, phóng thích tất cả vào khu vườn bí mật kia. Còn có tất cả chân khí thuần âm trong cơ thể, trong quá trình đã đưa toàn bộ vào cơ thể nàng, cuộn cuộn như nước chảy thấm thấu vào toàn thân của nàng, bao gồm mạch máu cốt tủy, bao gồm da thịt.

Cho nên đau, đau tê tâm liệt phế, toàn thân đau rã rời như muốn nổ tung ra.

Đó là một linh hồn mới giống như du long xâm chiếm tất cả cảm địa trong cơ thể nàng, không chỉ là đau đớn trong nốt cùng mây mưa. Nàng sắp hôn mê, sắp hôn mê, một hồi lạnh một hồi nóng, trong miệng phát ra tiếng nỉ non và nũng nịu.

Ở thời khắc Thu Vô Cốt hấp hối sắp chết, một lần cuối cùng nghiêm túc hôn nàng.

Nói cho nàng biết: “Mở mắt nhìn ta, nhớ kỹ ta.” Một cái hôn thâm tình mà kéo dài, kèm theo khí huyết lúc này là vô hạn lưu luyến cùng đòi lấy, một lần cuối cùng bộc phát toàn bộ sức lực của hân. Giống như là mưa to gió lớn cần quét bình nguyên khe sâu. Rốt cuộc nàng ngủ thật say.

Trong Vô Cốt Viên, một đám người tầng tầng lớp lớp hỗn tạp, âm thanh của vũ khí va chạm như thế nào cũng không truyền được vào tai nàng đang hôn mê.

Thân thể của nàng đã được tẩy rửa sạch sẽ, còn được thay đổi y phục mới tinh, ga giường chăn đắp cũng mới, giống như một trận mưa móc vụ sơn điên long đảo phượng vừa rồi chỉ là một giấc mộng xuân không có thực.

“Nàng ở đâu, mau giao ra đây!” Lâm Thành Trác rút thanh Phượng kiếm ra khỏi vỏ, chia thẳng vào trước mặt Thanh Xà sứ giả.

Phía sau hân là Lâm Phượng Âm và Lâm Đường Hoa công lực chỉ còn một nửa. Phía sau Thanh Xà sứ giả phần nhiều là người Thánh nữ tộc.

Thanh Xà sứ giả diêm dúa lẳng lơ cười nói: “Ba vị công tử Lâm gia gan dạ sáng suốt hơn người đâu rồi, lại dám một mình đi xâm nhập hang hổ, không biết cuối cùng có thể hay không chôn mệnh ở nơi này đây? Những mỹ nhân Thanh Phong Các trước khi chết được hầu hạ thực sự ngày ngất đó, chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu nha. Mấy vị đều là nhân trung long phượng, vừa thấy đã thương, cuối cùng nhất định sẽ không bạc đãi khẩu vị các người.”

Nghe được ba chữ Thanh Phong Các, nghe được sự khoát lác vô si từ trong miệng của cô gái vũ nhục các huynh đệ, nụ cười của Lâm Phượng Âm không còn cách nào trang trí trên mặt được nữa. Lần đầu tiên nét giá rét hiện lên trên gương mặt anh tuấn, cặp mắt phượng mắt đi về phong lưu lựa là

trước kia, chột như giang sơn biến sắc, làm cho người ta kinh hãi.

“Thống khổ trên người bọn họ, ta sẽ đòi lại gấp mười lần!” Lâm Phụng Âm chột ra tay, nhanh như tia chớp, một cổ khí lạnh tạo thành lá chắn, đánh về phía địch, chân khí biến thành đao nhỏ sắc bén. Thánh nữ tộc không chút hoang mang, Thanh Xà ra lệnh ‘Mở’, những cô gái kia đều đưa ra đôi bàn tay tạo thành hình hoa sen, vậy mà khắc chế lá chắn chân khí không bị thương tổn. Sau đó Thanh Xà sử giả hô một tiếng ‘Đề’, cánh tay bọn họ chột thay đổi phương hướng, lúc này chân khí liền chuyển hướng dời sang một bên, đánh nát bảy đình nghi mát và đồ tranh trí trên nóc.

Thanh Xà lắc lư thân rắn nói: “Thì ra uy lực của chân khí Tam công tử chỉ có như vậy, hay là sớm bỏ tay chịu trời đi.”

Đáng chết! Cổ tình lúc này thân thể hần và nhị ca là thời kỳ yếu nhất! Xử lý xong chuyện Thanh Phong Các vội vã mang theo Thập Nhị hôn mê bất tỉnh trở về Lâm gia. Sau đó ba người cùng nhau tới đây, vậy mà Thánh nữ tộc bao vây trùng điệp tại nơi này, một chiêu gây ông đập lưng ông làm cho bọn họ rơi vào tuyệt cảnh.

Lâm Đường Hoa sớm ý thức được bọn họ đã mất tiên cơ do địch nhiều ta ít, nếu công lực ba người bọn họ đều hoàn hảo thì có thể quét sạch nơi này, nhưng ngoại trừ đại ca thì còn lại đều là kẻ yếu. So với tưởng tượng thì Thánh nữ tộc càng thêm lợi hại, trận chiến này hiển nhiên sẽ tổn thất thảm trọng thắng bại khó phân, ngay cả sống chết cũng khó đoán.

Nhưng nhất định phải cứu được người, Tiểu Tích ở trong tay bọn họ lâu thêm một chút thì càng thêm một phần nguy hiểm!

Áo trắng Lâm Đường Hoa chột tung bay trong gió. Trải qua một hồi cuồng phong, lại mang đến một chút những viên hơi lạnh, dừng lại ở nhiệt độ có thể hòa tan, chỉ chột lát lại thay đổi ngay tức thì.

“Tuyệt rồi.” Lâm Đường Hoa đưa tay ra, nhìn trong lòng bàn tay không thấy bóng dáng bông tuyết, nhàn nhạt cười. Ngay cả Thanh Xà cũng bị người giống như tiên giáng trần này làm cho nghiêng ngã, cho dù trời có sập xuống trước mặt hần cũng chỉ là mỉm cười giải quyết mọi chuyện, bình thản ung dung đến vậy.

Không, không chỉ là trấn định, không chỉ là thông dong, nụ cười kia không mang theo một chút độ ấm. Bọn họ không hiểu nổi con người ấm áp như ngọc trong nháy mắt lại hóa thành lạnh lẽo, trong lúc đó con người mới thật sự trời sập mà vui lấp. Tất cả trong mắt hần như không có gì, tất cả trong tay hần như vỗ tay một cái là tan biến.

Thanh Xà sử giả buộc mình bình tĩnh lại, nàng ta biết rõ, giờ phút này Lâm Phụng Âm và Lâm Đường Hoa mất đi một nửa công lực, là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt bọn họ. Mà Lâm Thành Trác võ công cao cường nội lực vững chắc, thật sự rất khó đối phó, trừ phi . . . .

Thanh Xà sử giả cười cười, lui về phía sau nói: “Bọn muội muội, hôm nay thực sự là thịnh yến nha. Trước uống canh dùng bữa, chờ cá lạnh sẽ ăn cá.”

Những cô gái kia đều nghe hiểu ám chỉ của Thanh Xà sử giả, canh cùng món ăn chính là Lâm Đường Hoa và Lâm Phụng Âm công lực đã giảm một nửa, cá thì chính là Lâm Thành Trác. Chủ yếu công kích hai người kia, Lâm Thành Trác phòng hộ sót ruột tất nhiên sẽ giúp một tay, khắp nơi che chở né tránh, như vậy bọn họ mới có thể thừa dịp tìm sơ hở.

Quả nhiên, hai mươi tám cô gái diêm dúa lẳng lơ lập tức tập kích Lâm Đường Hoa và Lâm Phụng Âm, giống như là một loại cuồng nhiệt ong bướm đánh vào nhụy hoa. Động tác của các nàng vô cùng linh hoạt, công kích cũng hết sức khéo léo, giống như là đang biểu diễn tạp kỹ. Thình thoảng sẽ hiện ra một cái roi da hoặc một cây chủy thủ, xuống tay không chút lưu tình đánh thẳng vào điểm yếu.

Kinh công tuyệt đỉnh của Lâm Đường Hoa, trong nháy mắt biết bao thay đổi đánh bọc sườn đám nữ tử quấy nhiễu làm bọn họ rối loạn. Bọn họ không chạm tới được hần, hần lựa chọn phòng thủ, nhưng dù sao đây cũng không phải là chiến lược lâu dài. Bên hông Lâm Phụng Âm cất giấu một Nhuyễn tiên, là loại binh khí bọn họ thuộc hạ Thanh Phong Các thích dùng nhất. Nhẹ nhàng linh hoạt tiện lợi bén nhọn vô cùng, quan trọng hơn là, trên đó dính máu tươi của mười hai người bọn họ, càng thêm kích lệ hần đẩy lên ngọn lửa báo thù.

Ba đấu với hai mươi tám, Thanh Xà ở một bên xem cuộc chiến.

Lâm Thành Trác cảm giác kẻ địch bên cạnh mình rất ít, lúc này mới chú ý tới đệ đệ của mình bị bao vây nước chảy không lọt, thì ra là bọn họ muốn xuống tay từ chỗ yếu !

Chột Lâm Thành Trác phi thân lên khỏi mặt đất, đạp lên đầu vai một cô gái bay vào trong trận, hào quang thanh Phụng kiểm bắn ra bốn phía, kiếm khí quét ngang một mảnh, bức lui những cô gái đứng gần phải lui về sau mấy bước.

Quả nhiên không thể khinh thường Lâm Thành Trác! Thanh Xà sử giả đem con rắn trong tay bỏ xuống, mặc kệ không biết nó chạy đi đâu. Nàng ta khoi lên khóe miệng cười mà nói: “Thánh Tuyết Liên Hoa.”

Hai mươi tám nữ tử lập tức tập hợp lại một chỗ, người này đạp lên vai người khác xếp thành một người ba tầng thật cao, mấy cô gái cầm đầu thay đổi vũ khí, trong tay đều là những cây sáo ngắn nhỏ.

Một âm phù(nốt nhạc) vừa bay ra, Lâm Phụng Âm cau mày hô: “Là ma khúc!”

Thanh Xà sử giả cười to: “Phụng pháp đối phó với một bầy phế nhân Thanh Phong Các, không biết có hợp khẩu vị mấy vị không đây?”

Ma khúc chia làm ba đoạn, đã từng làm Kiều lão gia tự sát chính là cấp thấp nhất đoạn thứ ba, sát hại ẩn sĩ Thanh Phong Các là đoạn thứ hai, hôm nay Thánh Tuyết Liên Hoa còn lại là ba đoạn. Một khi nghe sẽ bị mê hoặc cảm giác toàn thân sẽ lúc lạnh lúc nóng, cảm giác càng bị đao chém gây thương

tích càng sáng khoải, vì vậy vui vẻ trần trụi tự tôn thương mình, cuối cùng tự tàn sát mà chết. Thường thường người chết hoàn toàn thay đổi hình dạng máu thịt be bét mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kiếp trước kiếp này người nơi nào hiểu(tt).

Lâm Phượng Âm vợ vết kỳ vẫn dị sự trong thiên hạ. Sau khi Thánh nữ tộc xuất hiện càng xâm nhập truy tung nghiên cứu đối với bọn họ, cho nên ấn tượng sâu nhất với bọn họ là Thánh Tuyết Liên Hoa. Bởi vì một khúc ma âm đã từng khiến cho Tiểu Tịch nhớ lại chuyện không vui ngày trước, bộ dáng khổ sở của nàng đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức của hắn.

(kỳ vẫn dị sự: là vật hiếm có mà khó kiếm)

“Phong tỏa tinh thần, khép kín lục giác. Ngăn vạn lần không được cho ma khúc cản trở tâm mạch.” Lâm Phượng Âm hô to, sau đó liên tục điểm lên huyết đạo thánh giác của mình, đem tâm thần vào hư không. Trong nội công Lâm gia đến một tầng có một chỗ tốt đó là, người tu luyện đạt tới một trình độ nhất định có thể không chế tốt giác quan của mình, thậm chí có thể không để âm thanh lọt vào tai.

Thanh Xà sứ giả cười yếu ớt, rốt cuộc vẫn phải trúng kế à! Lâm gia, hôm nay ta sẽ để cho các ngươi biến mất khỏi thế gian!

Ba người Lâm gia bọn họ phong kín thánh giác của mình, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Mặc dù chống đỡ được ma khúc nguy hại nhưng lại không có cách nào dùng thánh giác nhạy bén xác định phương hướng cùng vị trí kẻ địch, chỉ có thể dùng ánh mắt quan sát bốn phương tám hướng.

Những cô gái kia từ không trung bay xuống thành hàng, quơ múa nhuyễn tiên trong tay, giống như một tấm lưới quây quanh chặt chẽ. Lâm Thành Trác tức khắc đón đỡ, Phượng kiếm vô cùng sắc bén, vô cùng tự nhiên đơn giản đối phó với roi mây. Vì vậy ào ào hai cái, roi mây bị cắt làm hai rơi trên mặt đất, bọn nữ tử từ rồi rít chói lọi cười, thân hình nhanh chóng quỷ mị bay trở về trong trận hình.

Cùng lúc đó, Lâm Phượng Âm cùng Lâm Đường Hoa phải đối mặt với một địch mười. Trong tay Lâm Đường Hoa không ngừng hiện ra ngân châm, vô cùng chính xác phóng Nhập Tâm ám khí, một khi đâm vào trái tim sẽ chết ngay tức khắc. Thế nhưng mười cô gái dùng áo choàng che kín khuôn mặt, toàn thân cao thấp cũng bị áo choàng sắt thép che lấp, ngân châm không cách nào bắn vào được ngược lại còn bị bắn trở lại. Không nhìn thấy diện của các nàng ta chỉ có thể thấy màu áo đỏ chót đang bay giữa không trung diêm dúa lẫn lộn chói mắt khác thường.

Tuyết càng lúc càng nhiều, rồi sau đó là bay là tả, đao kiếm màu bạc, cùng bông tuyết gần giống nhau rất khó phân biệt. Đối phương ra tay cực nhanh lại thay đổi thất thường, một khắc cũng không dám buông lỏng. Trên mặt đất đã tích tụ một tầng tuyết mỏng manh, thỉnh thoảng vang lên tiếng roi tiếng kiếm, sẽ có âm thanh tất tất tốt tốt lá rụng trên đất.

Ngay tại lúc này! Thanh Xà sứ giả vỗ tay ba cái, bọn nữ tử nhanh chóng tản ra khỏi trận hình, thay đổi công phòng dè dặt vừa rồi, bắt chợt như sét đánh không kịp bưng tai biến thân vênh lên như đầu trâu mặt ngựa, một tay cầm roi một tay cầm kiếm, qua lại như con thoi bao vây ba người ở chính giữa. Nhưng là càng giống như vũ điệu cuồng nhiệt, giống như ngựa gỗ xoay tròn biến đổi, trở thành phong cảnh xinh đẹp trong tuyết.

Nếu từ trên không nhìn xuống sẽ nhận ra, hai mươi tám nữ tử chia thành ba vòng tròn. Mỗi người chỉ ra một chiêu đối với kẻ địch rồi một người khác trong vòng tròn nhanh chóng vọt đến. Như vậy có thể thấy, họ không để cho đối phương đánh trả đã mau tránh ra.

Lâm Thành Trác vừa hươ Phượng kiếm ra liền rơi vào khoảng không, mà Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm thể lực bị tiêu hao rất nhiều, hành động càng ngày càng chậm, đã có thương thế bị roi đánh.

Nhất định phải phá tan trận pháp này! Lâm Thành Trác chợt bay lên, Lâm gia Vô Án Quyền vừa ra liền đánh trúng ngực hai người, không thể nghi ngờ, tạo được chút thời gian cho bọn họ. Hắn vút kiếm cho Lâm Đường Hoa, Lâm Đường Hoa từng tự nghĩ ra một bộ “Thư họa kiếm”, lấy tư thái nhân nhả hội họa giết người trong vô hình, hấn vung kiếm như cầu vồng, sông nước, xanh đỏ, kiếm pháp của hắn lộn xộn do thoải mái. Những cô gái kia chưa từng thấy như vậy bao giờ, không biết nên trốn tránh chỗ nào. Hắn liền sử dụng kiếm vẽ ra trên không từng đạo khí cuộn sóng, làm cho kẻ địch phải đổ máu. Một chiêu này chính là ngăn con sóng dữ, quân địch bị thương, tốc độ xoay tròn giảm xuống rất nhiều, ánh mắt của Lâm Đường Hoa lạnh lẽo, hấn toàn thân áo trắng trong bầu trời màu bạc làm cho người ta có một loại cảm giác không phân rõ thực hư cùng ảo giác.

Lâm Phượng Âm cười khiêu khích, tà nghệ nhìn Thanh Xà sứ giả đang cắn răng nghiêng lợi ở trong góc. Nhưng thấy Thanh Xà sứ giả chỉ hơi dừng lại rồi lập tức thoải mái, hình như đã có dự tính trước. Nàng ta xoay người đi vào hành lang, chỉ lát sau mang thêm một người khác xuất hiện.

Nàng ta xách theo Tiểu Tịch đang hôn mê, Ngọc Hoàn thì đang đi phía trước.

Họ là muốn dùng nàng để uy hiếp!

“Hèn hạ!” Lâm Phượng Âm nện ra một câu từ trong kẽ răng.

Ma khúc lại một lần nữa tới, chỉ là sơ cấp đoạn thứ ba nhưng đủ để Tiểu Tịch thức tỉnh từ trong giấc mộng, sau đó bị con ác mộng quấn quanh.

Lâm Phượng Âm không nghe được, nhưng hắn rõ ràng thấy trên vẻ mặt Tiểu Tịch từ từ thoáng hiện vẻ rối rắm, hình như có rất nhiều ký ức khổ sở quấy rầy nàng, nàng cắn môi, trên trán toát ra mồ hôi. Sau đó Thanh Xà nhẹ buông tay, nàng liền suy sụp ngã xuống đất, cuộn mình trên mặt đất giấy giụa.

Lâm Phượng Âm trợn lên giận dữ nhìn Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn bĩu môi, giơ tay lên ý bảo bọn họ dừng lại.

Ba người Lâm gia mở ra thính giác của mình, trong nhất thời thế cục chiến đấu biến thành lạnh lùng giăng co.

“Đầu hàng, nếu không thì sẽ giết nàng.” Ngọc Hoàn mặt không chút thay đổi nói, trong ngày thường trang điểm đầy son phấn, phá lệ hôm nay gương mặt mộc thanh lệ nhưng lại như rắn rết bò cạp!

Lâm Thành Trác tiến lên một bước nói: “Thả nàng.”

Thanh Xà sử giả cười một cái nói: “Lâm đại công tử, nàng chỉ là con tin bậc trung thôi, còn có mẹ của ngươi, cũng ở đây, trong tay chúng ta!”

Ba người chấn động.

Nàng ta nói tiếp: “Thanh kiếm kia, nếu vung tới vung lui đã thương người của chúng ta lần nữa thì ta sẽ để cho rắn bảo bối niếm thử một chút mỹ nhân tươi ngon này.” Nàng ta đưa chân ra đá đá Tiểu Tịch, sau đó con thanh xà được thả đi liền leo lên thân thể của nàng, phun lưỡi xung quanh.

“Đại công tử, bằng không, ngươi tự phế võ công trước, cũng để cho chúng ta thoải mái.” Thanh Xà sử giả cười nói.

Lâm Thành Trác đứng vững thế nhưng . . . dao động rồi.

“Đại ca!” Lâm Đường Hoa biết rõ hắn đang quyết định, chẳng lẽ hắn thật sự định làm vậy? Đây chẳng qua là gian kế của bọn họ, bọn họ sẽ không bỏ qua Tiểu Tịch và mẹ!

“Đại ca!” Lâm Phượng Âm nắm chặt quả đấm, đại ca là hi vọng của Lâm gia, dù là hy sinh tính mạng của mình cũng không thể để Lâm gia tổn hại tí tẹo nào!

Tự phế võ công? Hơn hai mươi năm võ công?

Lâm Thành Trác sâu kín cười một tiếng nói: “Khẩu khí của các ngươi thật lớn.”

“Không muốn?” Thanh Xà sử giả hí mắt, hừ lạnh nói: “Các ngươi còn đang chờ cái gì, chẳng lẽ thật sự bị ba tên mặt trắng này làm rối loạn tâm trí? Giết bọn họ.”

Những cô gái kia lập tức khôi phục lại động thái, thế lực hai bên ngang nhau, nhưng nếu như đánh lâu dài, Lâm gia chắc chắn thất bại.

Khóe miệng Thanh Xà khẽ cười, giống như đang có lên quỷ kế gì đó.

Nàng ta sử dụng ánh mắt hỏi thăm Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn nhẹ nhàng gật đầu. Thanh Xà móc ra một bình sứ, kéo nắp bình ra, một mùi thơm kỳ dị phiêu tán theo gió.

Ba vị công tử từng bước ép tới muốn tùy lúc có thể cứu Tiểu Tịch ra, nhưng bất luận bọn họ tiến lên như thế nào thì những cô gái kia cũng sẽ liều mạng ngăn cản.

Lâm Phượng Âm âm thầm than không ổn, lông mày càng thêm nhúm chặt, mùi thơm này, sẽ dẫn xà xuất động!

Mắt nhìn bốn phương tám hướng, mới đầu là hơn mười con sau đó là mấy trăm con, rậm rạp chằng chịt kết thành con sông màu xanh biếc hướng tới nơi Tiểu Tịch nằm mà tròn tới.

Nàng sẽ bị bao vây! Những con rắn độc kia mang trên người độc tố hỗn hợp sẽ gia tăng nguy hiểm cho nàng. Trong đó còn có rắn cắn phải bảy bước là chết, chỉ trong chớp lát độc tố sẽ dung nhập vào huyết mạch làm người ta chết ngay tức khắc.

“Ta đi cứu nàng!” Lâm Thành Trác một cước đá văng một nữ tử, sau đó hai quả đấm mở đường, Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm che chở, thối lui đến bên cạnh hắn giúp một tay, tìm một chỗ trống để Lâm Thành Trác đi ra ngoài.

Chính là chờ đợi lúc này đây . . . Thanh Xà sử giả khó nén nụ cười, xem ra hết sức quý dị.

Ngọc Hoàn đứng phía trên bày rắn, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Lâm Thành Trác bất chấp tất cả mà xông tới. Tại sao? Những nam nhân này đều vì nàng mà có thể không tiếc tính mạng, tầm dung nhan này, thật quan trọng như vậy sao?

Lâm Thành Trác bất chấp tất cả xông lại, Thanh xà sử giả cảnh giác lui về phía sau. Sau đó đánh với hắn hai ba chiêu liền liên tục bại lui, đột nhiên thay đổi thành búp bê không chịu nổi một kích.

Hắn ôm lấy thân thể Tiểu Tịch, ôm nàng thật chặt vào trong ngực, sau đó lớn tiếng cảnh cáo: “Đuổi rắn đi! Nếu không ta tuyệt đối không lưu tình!”

Thanh Xà sứ giả già bị tiếng hét của Lâm Thành Trác hù dọa, bình sứ trong tay tí tách rơi xuống trên mặt đất vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, chất lỏng trong đó chảy ra, mùi thơm càng thêm nồng nặc, khiến cho bảy rần càng thêm điên cuồng lao tới.

“Người . . . .” Lâm Thành Trác trợn mắt nhìn nàng ta chăm chăm, Lâm Đường Hoa phi thân lên, ném Phượng kiếm trong tay ra ngoài, Lâm Thành Trác muốn nhảy lên đón kiếm nhưng người trong ngực hắn đột nhiên thức tỉnh, nhưng mà nhanh hơn so với hắn, đưa tay tiếp nhận Phượng kiếm.

“Người đã tỉnh!” Lâm Thành Trác mừng rỡ nhìn sang.

“Ừ.” Nàng sáng sủa cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Kiếp nạn nặng nề của lão đại

Tiểu Tịch trong ngực tách ra cười sáng lạn, nụ cười lúc suy yếu so với lúc tinh thần phấn chấn trong ngày thường còn quyến rũ động lòng người hơn.

Không đúng! Đây không phải là tiểu Tịch! Trong ánh mắt của nàng sẽ không có hung ác nham hiểm cùng cay độc như vậy, cho dù có chút giáo hoạt nhưng cũng mang theo vài phần nghịch ngợm. Thường ngày luôn tràn đầy long lanh cùng mong đợi, giống như một đứa bé xinh đẹp xin kẹo ngọt, luôn tinh nghịch hoặc cắn đầu móng tay nghĩ ra những chuyện tình quái.

Người trước mắt thế nào lại giống nàng, nụ cười tràn đầy lời đời, ánh mắt tràn đầy bản thủ yêu tà, ngay cả ánh mắt bầu vú trên người hắn, tứ chi đều cứng nhắc không phù hợp.

Không đợi Lâm Thành Trác rút lui khỏi người trong ngực, nàng kia liền nâng Phượng kiếm lên đâm vào ngực phải của hắn.

Sai lầm giống như vậy, đã phát sinh trên người Lâm Tông một lần, người Thánh nữ tộc sẽ không cho phép thất thủ lần thứ hai. Trái tim Lâm Thành Trác trong nháy mắt bị xuyên thủng, máu tươi văng tung tóe lên quần áo cô gái trong ngực hắn, à ta buông tay, sau đó tránh thoát lòng ngực hắn, hắn liền suy sụp ngã xuống.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm phần nộ chưa từng có, điều này cũng kích phát tiềm năng của bọn họ. Nội công Lâm gia được bọn họ tăng lên một cấp bậc nữa, trong lúc đó chiêu thức phát huy vọt lên cao phá nát lá cây cát đá bay mù mịt đánh trúng vào kẻ địch.

Kiểm Phượng kiếm yêu thích máu của chủ nhân, càng thêm không kiêng kị mà hút máu, đem cả thanh kiếm cũng thành màu đỏ thẫm. Lòng ngực của hắn từ trước ra sau bị cắm ngập một thanh kiếm, mũi kiếm vô cùng sắc bén tỏa ra màu đỏ yêu dị. Trái tim mạnh mẽ của Lâm Thành Trác trong nháy mắt suy kiệt, hắn như hồ xuống đồng bằng như rồng mất cựa giống như tờ giấy rơi tán loạn trong nước, không thể không bị đau đớn xé nát vụn.

Cô gái đắc thủ đi tới bên cạnh Thanh Xà sứ giả và Ngọc Hoàn, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ lộ xuống mặt nạ da người trên mặt, phát tay áo che miệng cười khanh khách: “Đầu óc Lâm đại công tử thật là ngu si đấy.”

Thanh Xà sứ giả đựng nàng ta một cái nói: “Cái này gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, người cái nha đầu này không biết tư vị yêu đương, làm sao biết được ba vị công tử này tình sâu như biển tâm như bàn thạch đầu chứ, ha ha.”

Rắn độc bỏ tán loạn đầy đất làm trở ngại bước chân của Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm, bọn họ không cách nào đi bộ qua được, bằng không cũng chỉ trúng độc chết ở giữa đường mà không có tác dụng gì. Mắt thấy những con rắn độc kia bò tới gần thân thể Lâm Thành Trác, Lâm Phượng Âm tức giận không kiềm chế được, ý muốn chém đứt tất cả thân rắn, bị Lâm Đường Hoa gạt ra kéo trở lại.

“Người có biết mình đang làm gì không? Những chất dịch mạng độc kia sẽ làm chúng ta vui thân ở đây, không thể vào cứu được đại ca và Tiểu Tịch, Lâm gia ta cũng bị bọn họ diệt môn bất cứ lúc nào!” Lâm Đường Hoa đứng ở trong gió tuyết, hơi lạnh thấu xương thấm vào xương tủy của bọn họ, trong cuộc đời này, còn chưa từng có lo âu và khổ sở như vậy, chỉ đành trơ mắt nhìn người thân chịu khổ bị thương mà không làm gì được.

Lâm Thành Trác hấp hối thần trí không rõ, nhìn về phương hướng bọn họ, ánh mắt kia là nói cho bọn họ biết, hắn cỡ nào không yên lòng Lâm gia không yên lòng Tiểu Tịch bị bắt đi, sau đó dần dần tan rã.

Hút máu đầy đủ Kiếm Phượng kiếm lỏng lách hào quang màu đỏ thẫm, bảy rắn trườn bò lên tứ chi Lâm Thành Trác giống như muốn đem hắn gắt gao buộc chặt, hắn trở thành con mồi trong miệng bọn nó, chen lẫn dùng hàm răng bén nhọn mà gặm cắn.

Hình như tất cả máu huyết cũng ghét bỏ thân thể của hắn, từ vết thương bị đâm mà từ từ chảy ra ngoài, từ trên vết thương bị rắn cắn mà cũng chảy ra! Bông tuyết trắng thuần rơi trên người hắn bị nhiễm hồng, giống như từng đóa hoa Mạn Đà La diễm dứa nở rộ. Quần áo màu đen của hắn dần dần biến

thành màu sắc đỏ thắm, cùng màu xanh của thân rắn tạo thành sự chênh lệch rõ ràng làm cho người ta nhìn thấy sự khác thường rõ rệt.

Không thể đi qua, không thể đi qua . . . . . bó tay hết cách . . . . .

Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm đem tất cả tức giận bành trướng phát huy thành chiêu thức, ngay tại lúc thân thể bọn họ bị những con thanh xà cắn thì đồng thời bọn họ cũng hóa thân thành Tu La địa ngục, không chút lưu tình xé nát thân thể đám nữ nhân thành mảnh nhỏ. Bọn họ hết người này lại đến người khác chết đi, thi thể nằm la liệt ở giữa bầy rắn. Những con rắn kia không hề phân biệt địch ta đều cắn loạn một hồi, hình như là rất hưởng thụ bữa (com) thịnh yến này.

Ngọc Hoàn đứng ở một bên, lạnh nhạt nhìn tất cả việc xảy ra nơi này, trên vai của nàng ta đã bám một tầng tuyết mỏng, ánh của nàng ta ngăm nhìn bầu trời u ám trải rộng xa xa, tự lẩm bẩm: “Có phải hay không con người ta một khi đã yêu, sẽ làm tất cả chuyện điên cuồng?”

Vẫn đứng bên cạnh xem trò vui, Thanh Xà sứ giả chợt cười một tiếng hỏi: “Chủ thượng, vì sao có cảm thán này?”

Ngọc Hoàn lắc đầu một cái nói: “Xử lý sạch sẽ nơi này, công tử không thích những thứ kia.”

Thanh Xà sứ giả khom mình tuân theo, đưa mắt nhìn theo Ngọc Hoàn rời đi.

Có phải hay không con người ta một khi đã yêu, sẽ làm tất cả chuyện điên cuồng?

Không thích không phải là được rồi sao? Thanh Xà sứ giả cười sau đó đi đến trước mặt tên thuộc hạ đóng giả Tiểu Tích tán dương: “Người làm rất tốt.”

Thuộc hạ chấp hai tay thi lễ, trên mặt mang nụ cười giành công lãnh thưởng nói: “Đa tạ sứ giả cho thuộc hạ cơ hội lập công . . . .” Còn chưa dứt lời, một thanh đoản đao liền cắm vào sau gáy nàng ta.

Còn không kịp khiếp sợ và phẫn nộ, nàng kia liền trực tiếp ngã quy xuống đất. Thanh Xà sứ giả nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói: “Cũng không có biện pháp nào, công tử không thích có người giả trang thành nữ nhân kia, cho dù người chết, cũng là vì nàng ta mà chết.”

Thời điểm khi Thanh Xà sứ giả chuẩn bị gọi thêm thuộc hạ tới đối phó Lâm gia thì có hai thiếu niên từ trên nóc nhà bay xuống. Khi bọn họ vừa rơi xuống mặt đất thì những con rắn kia tự động tán đi.

“Là hai người phản đồ các người?” Thanh Xà sứ giả cắn khế miệng.

Ngân Túc Nguyệt Duy sao một phen đi du lịch khắp nơi trở về nhà lại thấy phủ đệ canh phòng nghiêm ngặt. Oanh Oanh nói ba vị công tử đi trước tới nơi của một người gọi là Vô Cốt Viên, Ngân Túc Nguyệt Duy đã từng bị đưa đến nơi này nên tự nhiên vẫn còn nhớ đường. Vì vậy một đường chạy nhanh đến, nhưng mà vẫn chậm.

Người của Vụ Linh tộc trời sinh có một linh lực có chút kỳ lạ, tà vật nhân gian, ví dụ như loại rắn độc hèn mọn trước mắt khi nhận được hơi thở của bọn họ thì sẽ tự động ẩn nấp hoặc chạy trốn. Nên khi Ngân Túc Nguyệt Duy vừa rơi xuống đất, tất cả đám rắn đều sợ hãi chạy đi.

Ngân Túc cung tay chào Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm, sau đó nhìn về phía Thanh Xà sứ giả nói: “Cho tới bây giờ chúng ta đều không phải là người của Thánh nữ tộc, không thể nói là phản bội hay không phản bội.”

Đang nhìn chung quanh tìm kiếm, Nguyệt Duy chợt kêu lên một tiếng chỉ vào Lâm Thành Trác bị rắn cắn đến khuôn mặt thay đổi hoàn toàn, run rẩy nói: “Kia . . . . . có phải là Đại công tử hay không?”

Trên trực giác, không có ai có thể tin được khí phách quân lâm thiên hạ Lâm Thành Trác ngày hôm nay sẽ luân lạc tới tình trạng thê thảm này. Bọn họ quay đầu lại, thấy được trong mắt Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm là đau đớn thật sâu, đó gần như là một loại tự trách coi trọng cùng hối hận, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ là có thể đem toàn bộ thế giới điên cuồng tàn sát nhưng cuối cùng bởi vì một nguyên nhân nào đó mà phải ẩn nhẫn.

“Thật sự là Đại công tử sao?” Nguyệt Duy như cũ vẫn không thể tin được, hẳn không thể tưởng tượng nổi bọn họ đã trải qua chiến đấu tàn khốc và đầm máu cỡ nào. Nhị công tử không nhiễm một hạt bụi giờ toàn thân máu tươi, màu sắc con người của hắn từ từ tối tăm mang theo một mùi nặng nề. Tam công tử áo bào tím không bao giờ ngăn nắp điểm lệ nữa, tóc dài tán loạn ứ rũ trên đôi môi khô nứt, bên đôi mắt như phun lửa khắc sâu vết sẹo chói mắt.

Không cần đi giải thích cái gì hay hỏi cái gì, đây thật sự là Đại công tử, thương tích khắp người vết rách chồng chất, máu nhuộm đỏ đất, Phượng kiếm cắm thẳng vào lồng ngực của hắn, lấy tư thế đứng vững không ngã như bia mộ mà truy điệu chủ nhân, màu đỏ thắm diễm dứa lẳng lơ như tuyên cáo phần nộ của mình, muốn đem toàn lực tích dày cũng ngưng kết thành một đoạn kiếm hoa báo thù.

Lâm Đường Hoa bay tới, cầm lấy chuôi thanh Phượng kiếm, khi hắn rút ra, ánh sáng rực rỡ của thanh kiếm hiện ra, thân thể Lâm Thành Trác cuối cùng chấn động.

“Phượng kiếm, không cách nào rửa nhục, chỉ cầu làm cho kẻ địch chết đi!”

Tay phải hắn cầm kiếm, cánh tay giơ thẳng lên không trung, một con gió rét lạnh lùng đánh trống reo hò, áo bào màu trắng khắc hoa lay động, sợi tóc tung bay, giống như ôn thần từ trên trời rơi xuống. Chưa từng có ai thấy qua hắn thu lại dáng vẻ tươi cười, dung nhan trịch tiên âm áp tiêu tán đi, phản phát như từ trong xương cốt thay đổi thành một người khác, điên cuồng khát máu.

Trong cơ thể Lâm Phụng Âm hai dòng khí tức âm dương đang dây dưa đối kháng lẫn nhau, cũng đồng thời đem chân khí của chủ nhân ngưng kết thành nhất cổ tác khí, đạt tới đỉnh điểm đột phá.

(nhất cổ tác khí: chuyên về một mặt)

Chỉ có Lâm Phụng Âm và Lâm Thành Trác từng chứng kiến qua Lâm Đường Hoa như vậy, lúc đó là đại hội võ lâm sáu năm trước.

Đại hội võ lâm sáu năm một lần đó liền thành danh khắp giang hồ, có liên quan hay không đến chuyện Lâm gia có tư cách được tuyển chọn làm minh chủ. Năm đó Lâm Thành Trác được phái ra thi đấu cùng các nhà khác, mà luôn luôn vân đạm phong khinh Lâm Đường Hoa thì bị Nghiêm gia ở Lương Châu gây hấn. Nói Nhị công tử chỉ hiểu cầm kỳ thư họa là một nhà nho cổ hủ. Mặc dù cũng có người khinh bỉ Lâm Phụng Âm phong lưu quần là áo lượt, nhưng hẳn chỉ là nhũ mày cười một tiếng không có trả lời, thời điểm đó hẳn cửa mới tiếp nhận Thanh Phong Các, muốn bảo tồn thực lực cho nên mới làm ra bộ dáng ăn chơi trác trá.

Vốn Lâm Đường Hoa cũng không phải tranh danh đoạt lợi với người khác, đại ca Lâm Thành Trác cơ hồ đánh bại toàn bộ nhất cử thành danh, địa vị Lâm gia ở trong võ lâm là đứng đầu, nhưng lại có người chột trùng đề tài Lâm Đường Hoa kiêng kị nhất.

(nhất cử thành danh: một lần hành động liền nổi tiếng)

“Người là thứ xuất Lâm gia, nghe nói mẹ người vô cơ mắt tích, có phải hay không Lâm gia chủ mẫu đồ kị tiện Nhị phu nhân khuôn mặt xinh đẹp liền bị một xử tử nàng ta rồi? Nhận giặc làm mẹ, Nhị công tử thật là bình thân ung dung à!”

Đây là đề tài Lâm Đường Hoa Lâm Phụng Âm kiêng kị nhất, bọn họ cũng chán ghét nhất là nghe được người khác nói chuyện linh tinh. Thuở nhỏ bọn họ không cha không mẹ, nhưng Lâm Triều Hi lại đối với bọn họ như con ruột của mình sinh ra. Có con trai ruột là Lâm Thành Trác, nhưng vẫn đối xử với bọn họ ngang hàng như nhau, ngay cả võ công Lâm gia Lâm Triều Hi vẫn không keo kiệt mà truyền dạy, thậm chí đối với bọn họ còn chưa từng có một chút đề phòng.

Tuổi thơ ba vị công tử Lâm gia, có thể dùng tương thân tương ái một lòng cùng đơn giản để hình dung, càng sâu sắc tình anh em cùng huyết thống.

Lần đầu tiên Lâm Đường Hoa ra tay trước mặt người khác, cũng là một lần kia, hẳn hóa thân giống như Tu La, đánh gia chủ Nghiêm gia thành tàn tật, thế cho nên bọn họ rơi đài không còn là thế gia vọng tộc, mà Phùng gia thay thế trở thành danh gia.

Lâm Đường Hoa bây giờ đã thoát khỏi nét thơ ngây của sáu năm trước, chẳng qua chỉ là đơn thuần muốn giết người, lại đau thương, so với lúc ấy còn lãnh khốc hơn rất nhiều, tựa hồ con muỗi đến gần cũng sẽ bị vùi thây. Lâm Triều Hi nói, trong lòng hẳn có ma tính, hẳn không biết cái gì gọi là ma tính, chỉ biết là loại lực lượng cường đại này càng phát ra càng không thể vãn hồi, nhất định phải lấy máu phong ấn kiểm mình.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Kiếp nạn nặng nề của lão đại(tt).

Kiếp nạn nặng nề của lão đại(tt).

Edit: ChieuNinh

Lần đầu tiên Thanh Xà cảm nhận được khí thế của người này, cặp mắt kia nói cho nàng ta biết, nàng ta nhất định trốn không thoát. Quả nhiên, chỉ một kiếm, đầu của nàng ta bị chém rụng, dễ dàng như cắt một miếng đậu hủ vậy.

“Nhị ca.” Lâm Phụng Âm quỳ gối bên thi thể Lâm Thành Trác, nghẹn ngào nói: “Nhị ca, chúng ta . . . .”

“Huyết tẩy Vô Cốt viên.” Lâm Đường Hoa không chút nghi ngờ nói câu này, ánh sáng thanh Phụng kiếm dần dần âm đạm, nhưng chưa hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Lâm Phụng Âm cau mày, nhỏ giọng hỏi: “Nhị ca, Phụng Hoàng song kiếm, ở thời điểm chủ nhân chết đi sẽ hoàn toàn biến thành phế liệu thật sao?”

“Ừ.” Lâm Đường Hoa khàn giọng trả lời.

“Vậy kia là cái gì, thân thể đại ca không còn hơi thở, kiếm Phụng kiếm lại vẫn sáng như cũ?”

Nghe vậy, Lâm Đường Hoa bỗng đứng xoay người.

Rõ ràng, Lâm Thành Trác đã không còn hơi thở nào, nhưng Phụng kiếm không đồng ý buông tha mà giống như bình thường một hồi lại một hồi lóe ra

ánh sáng, giống như đang nhắc nhở người khác, chủ nhân vẫn còn, người chưa mất.

“Đề ta xem Đại công tử một chút.” Ngân Túc đột nhiên nói, nắm cổ tay chặn mạch cho hắn, sau đó kinh ngạc nói: “Hắn hiện tại rơi vào trạng thái chết già, hơi thở còn sót lại hơi yếu nên không thể phát hiện ra được.”

Sau một giấc ngủ mơ hồ hỗn độn Tiểu Tịch rời giường, nàng vươn người giằng gân cốt một cái, vặn eo một cái, bỗng nhiên hạ thể truyền đến một trận đau đớn như kim châm muối xát. Hai chân và cái mông giống như rời rạc cả ra, đột nhiên nàng nhớ tới, lúc trước trong cơn mê loạn, hình như cùng Thu Vô Cốt . . . . . Đó là mộng xuân hay là thực tế? Hắn là sự thật, nếu không sao có thể có cảm giác chân thực như vậy, thân thể của mình chỉ có tự mình biết rõ, nàng không còn hoàn chỉnh nữa, nàng bị người ta mê gian!

Nàng cắn môi tức giận bất bình, không ngờ lần đầu tiên của mình lại bị ối như thế, chẳng những không có nếm được một chút triền miên ngọt bùi của lần đầu tiên mà còn một thân bị thương. Ngay cả trên cánh tay cũng rải rác vết hôn thâm tím, nàng nhớ tới lúc đó Thu Vô Cốt đối với nàng là dịu dàng đòi lấy, giống như nâng niu nàng thành thiên thần thành nữ thần mà đưa nàng lên đỉnh. Toàn thân chợt run lên, bây giờ nàng vẫn còn ở Vô Cốt Viên? Hắn đâu? Nàng không rõ ràng lắm tại sao lúc nàng chuẩn bị sẵn sàng hiến thân lại bị đẩy ra, lúc hôn mê rối loạn lại bị đối đãi cuồng dã như vậy.

Nàng thử đứng dậy, ở trong phòng dẫm chân tại chỗ hoạt động gân cốt, chợt một cơn gió nhẹ thổi tới từ khe cửa sổ, nàng lạnh run cả người tăng tăng lớp lớp mặc quần áo vào, trong nháy mắt mở cửa không khỏi hé miệng nở nụ cười.

Vậy mà tuyết rơi rồi? Thật là đẹp!

Nàng đi dọc theo hành lang cong cong, đem mặt đất đầy tuyết mờ mịt giẫm ra từng dấu chân, giống như là tinh linh vui sướng nhảy múa ca hát.

Xoay tròn mấy vòng, nàng chợt dừng lại.

Trên mặt tuyết loạn thành một đống, màu đỏ như máu, giống như một mảnh chiến trường thời viễn cổ, khắp nơi tràn đầy hơi thở bạo ngược, mùi máu tanh mặn làm cho nàng không nhìn được mà nôn mửa. Nhưng vừa chuyển ánh mắt nàng nhìn thấy mấy bóng lưng quen thuộc, bọn họ đang quây quanh cái gì, đứng lặng im.

“Đường Đường, Âm Âm, Ngân Túc Nguyệt Duy?” Nàng thử hỏi.

Mấy người kia tựa hồ như nghe được tiếng trời, giờ phút này không còn có chuyện gì khiếp sợ hơn.

Bọn họ quay đầu lại, nhìn thẳng cô gái mặc áo khoát lông cáo màu đỏ đang quệt miệng buồn bực nghiêng đầu nói: “Các người làm sao vậy, sao lại suy sụp như vậy? Chẳng lẽ các người giết hết người ở đây?”

Bọn họ không nói nên lời, bọn họ xác định người trước mắt chân thật chính là nàng, nhưng lại không dám tiến lên một bước, sợ rằng đây chỉ là mộng thì sẽ xé nát cái hy vọng mong manh.

“Ai nha, những người này chết cũng chưa hết tội, họ, họ khi dễ tiểu quan ở Thanh Phong Các, bọn họ cũng . . . . đều chết hết . . . . Lão đại đâu rồi, làm sao mà không đến đón ta vậy?” Nàng cau mày, thận trọng vòng qua những thi thể dử tợn kia đến gần bọn họ.

Chợt, nàng che miệng lại, không dám tin nhìn cổ thi thể bọn họ che ở phía sau.

Hoàn toàn thay đổi, máu thịt be bét, nhưng loáng thoáng có thể nhận ra được áo màu đen Lâm Thành Trác thích nhất, nằm bên cạnh hắn là thanh Phượng kiếm thiên hạ này không thể nào bắt chước, trước ngực hắn đeo ngọc, dây chuyền khắc đá, chính là bốn người bọn họ ‘không xa không rời’.

“Đây không phải là hắn, không phải hắn, các người đừng đau lòng, nhất định là nhận lầm đấy!” Tiểu Tịch chợt ngồi dưới đất, bàn tay đông lạnh đỏ bừng không ngừng đẩy người tuyết bên cạnh, chặt chẽ siết chặt, nàng mong đợi nhìn bốn người kia nói: “Nhận nhầm, có đúng hay không?”

Nàng vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng, rõ ràng trong mộng thường xuất hiện một màn lặp đi lặp lại, quấy rầy nàng mười mấy đêm chỉ là một màn. Trí Ngộ đại sư nói là kiếp nạn của Lâm Thành Trác, nói vào năm nay, nhưng nàng tỉnh dậy, hình như cái gì cũng thay đổi, long trời lở đất.

Không có người nói chuyện, không khí lạnh lẽo trầm mặc.

Nguyệt Duy cầm tay của nàng nói: “Tiểu Tịch tỷ tỷ, người . . . . .”

“Nguyệt Duy, người đừng nói dối ta, hắn chưa chết đúng không? Còn có thể cứu, chỉ cần uống thuốc là có thể cứu đúng không?” Nàng không tin những vết thương kia có thể làm hắn chết đi, không tin cho tới nay Lâm Thành Trác giống như tòa núi cao sừng sững không ngã sẽ chết đi. Lần trước hắn cũng bị thương rất nặng, nhưng hồi phục rất nhanh đó đúng không? Lần này cũng sẽ như vậy, bởi vì hắn là Lâm Thành Trác mà, bọn họ đã nói qua sẽ không rời không bỏ.

Nguyệt Duy lắc đầu một cái nói: “Tiểu Tịch tỷ tỷ, Đại công tử chỉ có một hơi thở yếu ớt, giống như mảnh tơ khi có khi không, không thể nào sống lại.”

“Sẽ không! Lão hòa thượng Trí Ngộ kia nói có thể giải trừ kiếp nạn này!” Đúng vậy, Trí Ngộ sẽ không gạt người, người xuất gia không nói dối. Nói chỉ có nàng có thể cứu, nàng nhất định có thể cứu. Nhưng có ai tới nói cho nàng biết, nàng là người tay trái gà không chặt, nàng cũng không chút nào hiểu văn võ hành y, nàng cứu hắn thế nào?

Bọn họ không biết phải an ủi nhau thế nào, an ủi chính mình thế nào, không biết làm sao đối mặt với người đã chết. Tiểu Tịch ngồi dưới đất, con mắt cứng ngắc ngưng mắt nhìn Lâm Thành Trác nhắm chặt mắt, ngóng nhìn hân mờ mắt lạnh lùng nhìn nàng mà hỏi “Người làm gì ở đây”. Nàng nỉ non: “Rốt cuộc như thế nào mới có thể cứu người, làm sao cứu người . . . .”

“Có lẽ, Đại công tử có thể cải tử hồi sinh.” Ngân Túc chợt nói, một câu nói làm mọi người kinh sợ, Nguyệt Duy lại càng ngạc nhiên. Hân nhanh chóng chạy đến bên người Ngân Túc, bầu vú thật chặt cánh tay của hân lắc đầu nói: “Ca ca, phương pháp kia chỉ là truyền thuyết trong tộc, không phải thật, người không thể thử nghiệm!”

“Biện pháp gì?” Tiểu Tịch nhìn hân cầu xin, nước mắt trong đôi mắt kia làm Ngân Túc rung động, hân đã từng nói, hân còn thiếu nàng một cái mạng, có lẽ nên trả lại rồi.

“Thế gian này, có một loại thuốc hay, tên gọi là Hồn Sinh Mộng Tử. Là truyền thuyết chỉ bảo có duy nhất một viên của Thánh nữ tộc, nghe nói có thể làm cho người ta cải tử hồi sinh, lại phối hợp với linh lực của Vụ Linh tộc, có lẽ sẽ có hy vọng để cho hân tỉnh lại.”

“Hồi Sinh Mộng Tử?” Lâm Phượng Âm chợt nhủ mảy: “Đến nay chưa có người từng thấy bao giờ, thế gian cũng không có bản ghi chép nói về nó, có lẽ chỉ là truyền thuyết lưu truyền trăm ngàn năm, làm sao người biết được?”

“Vốn là Thánh nữ tộc và Vụ Linh tộc có gút mắc lâu đời, bí mật này vẫn lưu truyền trong Vụ Linh tộc, hình như cũng là bí mật của Thánh nữ tộc.” Ngân Túc trầm ngâm một hồi nói: “Nhưng mà, nó có tồn tại trên thế gian hay không, vẫn không ai biết.”

“Lên trời xuống đất cũng phải tìm! Nhất định phải tìm!” Tiểu Tịch bơi nước mất lung tung nói: “Chúng ta về nhà! Hiện tại thì đưa hân về nhà!”

Không biết Ngọc Hoàn dẫn tâm phúc đi đâu, Vô Cốt Viên trong ngoài đều không còn ai canh giữ, cứ như vậy để cho bọn họ tùy ý đi qua lại. Cả Vô Cốt Viên vắng tanh giống như chưa từng có ai tới, chủ nhân của nó cũng không biết đi đâu, mà Lâm chủ mẫu cũng bị mang đi làm con tin.

Thủy lao Lâm gia, phía sau phòng kim ngân châu báu có một mặt vách tường, nơi đó có cơ quan, mở ra có thể đi vào một cái tử đường thờ phụng bài vị và tro cốt liệt tổ liệt tông Lâm gia. Ở đó còn có một quan tài bằng ngọc, bốn phía có gắn bốn viên minh châu, có thể gìn giữ thân thể Lâm Thành Trác không bị thối rữa.

Từ rất sớm Ma Diễm đã ngửi được hương vị của Lâm Thành Trác, âm thanh kêu gào rung trời động đất, quây quanh bên cạnh Lâm Thành Trác không cho bất luận kẻ nào đến gần, nhưng chỉ để một mình Tiểu Tịch đi qua, giống như thông hiểu được ý của chủ nhân, biết người mà chủ nhân muốn gặp nhất chính là nàng.

Đêm khuya yên tĩnh, nhưng đã rất nhiều ngày không thể có giấc ngủ bình yên thanh thản. Tiểu Tịch nghe lại tất cả quá trình Lâm Thành Trác bị hại, mặc dù biết tình huống nguy cơ lúc ấy nhưng vẫn oán trách Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm thấy chết mà không cứu. Nhiều ngày nay nàng giận đối với bọn họ, không cách vui cười cùng chơi xỏ lá với bọn họ, quả thực là vô cùng phiền não.

Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm cũng cực kỳ bận rộn, Lâm Phượng Âm mất đi thuộc hạ đặc lực thu thập tin tức, đang thành lập nhóm ẩn sĩ mới cho Lâm gia. Lâm Đường Hoa phụ trách xử lý hoạt động hàng ngày của Lâm gia, còn phải chăm sóc thương thế của Thập Nhị, thuận tiện lợi dụng tất cả các phương pháp đi thăm dò tung tích “Hồn sinh mộng tử”.

Tất cả mọi người gửi gắm hy vọng vào truyền thuyết trăm ngàn năm kia nhưng không người nào nhìn thấy vật này. Con người phải luôn có lòng tin và hy vọng, nếu không sẽ thành một đồng tro tàn. Bây giờ Tiểu Tịch, Lâm Đường Hoa, Lâm Phượng Âm hận không thể nâng cao tinh thần của mình lên 24 giờ mỗi ngày, giống như là diễn biến múa bale không ngừng huấn luyện không ngừng nhón chân xoay tròn xoay tròn.

Tiểu Tịch ngoài trừ chăm sóc Lâm Thành Trác còn phải phụ trách an bày chức vụ chăm sóc cho Oanh Oanh và Ma Diễm. Ma Diễm là một con cá cầu rất xảo trá, lúc mới đầu gặp gỡ cảm giác nó là một con vật không lồ, ánh mắt hung ác răng nanh bén nhọn bộ lông màu đen bùng nổ. Nhưng gần đây nàng cùng tên tiểu tử này lẫn lộn vô cùng quen thuộc, có thể kéo xương sườn có thể bỏ cả bàn tay vào cái miệng rộng của nó. Còn có thể dùng lược chải tóc của mình chải lông cho nó, nhưng mà nàng làm chủ nhân tạm thời cho nó cũng không có sức quyến rũ cho lắm.

Mỗi khi thiên phú vận động bộc phát sẽ thấy Ma Diễm xem thường, cả hai tranh tài thi chạy thi bình thường chạy ba mươi mét Tiểu Tịch bắt đầu chạy chậm lại, sau đó thời điểm chạy tới năm mươi mét sẽ bị Ma Diễm đụng ngã. Thật ra thì Ma Diễm chỉ hơi nhấc chân lên thôi, lấy tốc độ ngày thường cùng Lâm Thành Trác để đối kháng với nàng, không nghĩ lại để cho mình thất vọng như vậy.

Mỗi ngày sáng trưa tối mỗi lần huấn luyện đều sẽ làm cho Tiểu Tịch đau đầu nhất, nàng thật vất vả đi ăn sơn hào hải vị tất cả đều bị lần huấn luyện này tiêu hóa hết. Vì vậy thấy mặt trời lên cao nàng liền lập tức lăn lộn trên giường giả bộ ngủ, ngay tức khắc bị Ma Diễm vô địch ‘Sur Từ Hồng’ chặn động mẫn nhĩ ảo não mà bỏ dậy.

Bởi vì mỗi ngày đều phải đi vào thủy lao, lại không thể ngày ngày trông cậy vào Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm hỗ trợ dẫn đi, nàng cố lấy dũng khí nhảy vào trong nước, nhảy mấy lần bị sặc uống nước mấy lần leo lên bờ rồi lạch bạch nhảy xuống. Rốt cuộc có thể luyện thành nhệm thờ thời gian dài trong nước và kỹ xảo bơi lội. Thời gian từ phòng ngủ đến thủy lao một lần lại một lần giảm làm cho nàng càng ngày càng có cảm giác thành tựu.

Nhưng có một người, vậy mà cũng học theo tinh thần liều chết không sợ của Tiểu Tịch, còn phải nhiều lần được Tiểu Tịch cứu lên bờ.

“Oanh Oanh!”

Tiểu Tịch vừa dắt Ma Diễm đi tới bờ hồ thì thấy có hai cái tay đang vùng vẫy giữa Hồ Bích Thủy, đầu của nàng ta chìm vào trong nước. Không cần nghĩ

cũng biết người đó là ai, phúc lợi Lâm gia tốt như vậy còn có ai có thể nghĩ quần mà tự sát chứ?

Nàng nhảy bùm xuống nước, ở một bên Ma Diễn sủa liên tục, cao ngạo giống như huấn luyện viên huấn luyện tuyển thủ. Nàng nắm lấy tay Oanh Oanh sắp chìm xuống, kéo ra khỏi mặt nước để nàng ta có thể hít thở không khí mới mẻ, sau đó cố sức kéo nàng ta lên bờ.

Tiểu Tịch đẩy nàng ta lên thăm cỏ, Ma Diễn hiểu biết đã sớm ngấm tới vài vóc thật dày, Tiểu Tịch vội vàng nhận lấy rồi vây quanh lên người Oanh Oanh. Lúc này mới phát hiện cổ B(áo lót) mình chế tạo cũng bị nó quang minh chính đại bày ở bên ngoài. Vì vậy, ba chân bốn cẳng cuộn tròn lại rồi nhét vào tay áo mình, nhân tiện trốn tránh mắt với Ma Diễn.

Nàng hóa tức giận thành khí lực ở tay, thuận thực ép từng cái lên ngực Oanh Oanh để nàng ta phun ra nước đã nuốt vào, động tác vô cùng thuận thực, còn chẳng phải bị nàng ta nắm lần bảy lượt luyện ra được.

Vì không để cho người Lâm gia mất đi ý chí chiến đấu, vì không để cho người ngoài lợi dụng cơ hội, bọn họ lén lén lút lút trở về phủ lén lén lút lút đưa hán vào thủy lao chính là vì không muốn làm cho người ta phát hiện trụ cột vững vàng của Lâm gia- Lâm Thành Trác cứu từ nhất sinh. Nhưng hôm đó vội vã lại quên mất Oanh Oanh thích nhất là ở bên bờ hồ ngắm trăng. Oanh Oanh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lâm Thành Trác máu me đầy người, còn chưa kịp kêu lên đã bị cánh tay Lâm Phượng Âm chém một cái liền hôn mê. Ai ngờ sau đó nhất quyết không tha quả hồng mềm là Tiểu Tịch.

“Oanh Oanh, ai, ôi . . . .” Nàng vỗ mặt của nàng ta, nhìn nàng ta từ từ tỉnh lại.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Kiếp nạn nặng nề của lão đại(tt).

Quả nhiên vẫn là kiểu cũ, mở miệng câu thứ nhất vẫn là: “Tiểu Tịch cô nương, ta van cầu người, để cho ta chăm sóc Đại thiếu gia đi, dù cho cả đời ở dưới đó nô tì cũng nguyện ý.”

“Oanh Oanh à, người nguyện ý cả đời ở dưới đó, lão đại còn không muốn đâu! Người rửa hán cả đời không tỉnh lại sao?” Tiểu Tịch chắc chắn nói.

“Không phải vậy!” Oanh Oanh vội vàng giải thích, tức giận công tâm mà bị sặc nước một cái.

Tiểu Tịch lập tức thuận khí cho nàng ta, vỗ nhẹ sau lưng, bắt đắc dĩ ní non: “Đời người thật sự si tình nha . . . .”

Trầm mặc một hồi, Tiểu Tịch đang vô cùng buồn chán thương thức nét mỹ lệ trời đồng giá rét. Lần trước sao một hồi bão tuyết làm cho màn trời giống như mở ra một cái miệng lớn. Mỗi ngày vào ban đêm sẽ có một trận tuyết rơi ào ào, nhưng vừa đến sáng thì vạn dặm bình yên.

Xoạch, có cái gì đó nhỏ giọt lên mu bàn tay, mặc dù cũng đã đông lạnh tê rần nàng vẫn còn cảm thấy có nhiệt độ.

“Trời mưa? Không thể nào? Cút chim? Cũng không trong suốt như vậy chứ?” Nàng vừa nghiêng đầu nhìn, Oanh Oanh đã chẳng rời, vội vàng luống cuống tay chân. Chiều này tuyết đối là phải giết! Luyện lâu như vậy nàng vẫn không chống cự được. Ngược lại, tiểu anh hùng Ma Diễn đối với chiều số tiểu nữ nhi rơi lệ là hết sức không vừa mắt, bỗng dưng xoay đầu qua một bên dùng móng vuốt cào cào mặt tuyết.

“Khụ khụ khụ . . .” Tiểu Tịch giả vờ ho kêu gọi Ma Diễn làm anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc lỗ tai cầu cầu người ta như bị ráy tai chặn lại, vì vậy nàng không còn cách nào phải tự mình phụ trách.

“Oanh Oanh à, thật ra thì là, Đại công tử hán khỏe mạnh . . .”

“Nô tì nhìn thấy các người công hán trở về, toàn thân đều là máu, trong một tháng này lại không xuất hiện, ngài không cần gạt nô tì đâu, hán nhất định là chết!”

“Phi phi phi! Quá không may mắn rồi! Người phải tin tưởng ta chứ, trời đất làm chứng, thật sự hán không có chết!” Tiểu Tịch giờ tay ngửa đầu son sát phát ra lời thề.

Oanh Oanh nhìn nàng một cái, sau đó là ào ào rơi nước mắt: “Người không cần an ủi nô tì, nô tì hiểu rõ Oanh Oanh mệnh bạc phúc cạn, khi Đại công tử còn sống nô tì không cầu có thể ở bên cạnh, chỉ cầu sau khi hán chết có thể vì hán vĩnh viễn làm bạn thanh đăng, Tiểu Tịch cô nương chẳng lẽ chỉ yêu cầu này cũng không thể thỏa mãn nô tì sao?”

Đúng là bộ dạng khổ sở, làm cho Tiểu Tịch không khỏi thở dài bộc phát một loại anh hùng thương hương tiếc ngọc, lập tức liền đồng ý. Ma Diễn chợt quay đầu nhìn nàng một cái, sừng sột từ trong mắt chó có thể phun ra lửa, khế khe răng nhếch miệng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt nàng vào bụng.

Tiểu Tịch nuốt nước miếng, lập tức thay nụ cười đầy mặt, quanh co nói: “Oanh Oanh à, thật ra thì, thật ra thì, cũng không phải là không cho người thấy hẳn, người biết mà, võ công Lâm gia thường phải bề quan, không thể bị người khác quấy rầy, nhất là Đại công tử, không phải người không biết hẳn nóng tính chứ? Lúc luyện công kiêng kỵ nhất là tẩu hỏa nhập ma, một tháng nay hẳn đang tu luyện võ công cực kỳ trâu bò đó nha!”

“Võ công gì?” Oanh Oanh nghi ngờ hỏi, không biết Lâm gia còn có loại tuyệt học này sao?

“Ừ . . . . . Cừu Dương Thần Công, đúng, là Cừu Dương Thần Công!” Tiểu Tịch đứng lên, vung chân biểu diễn tư thế tĩnh tọa tu luyện, Ma Diễn dứt khoát đi vòng vài bước đến chỗ khác, nơi nào có nàng ở đó thì nơi đó lạnh.

Oanh Oanh trầm mặc một lát, bắt lấy tay Tiểu Tịch đang vui vẻ quơ múa, mãnh liệt mong đợi nói: “Cho nô tì gặp hẳn một lần! Xác định hẳn bình an vô sự nô tì liền không truy cứu nữa!”

Khóe miệng Tiểu Tịch co giật, chợt lóe lên ý tưởng, chỉ vào mặt hồ nói: “Nhìn thấy không, bây giờ trời lạnh vô cùng, đoán chừng vài ngày nữa là không độ rồi, lúc này đây nếu người có dũng khí học bơi được thì ta liền đồng ý với người!”

“Không độ?” Oanh Oanh nghi ngờ hỏi: “Không độ là cái gì?”

“Ếc . . . . . thật là . . . . . trước khi mặt hồ kết băng người phải học xong, bằng không người có bơi cũng không bơi vào được bên trong.” Tiểu Tịch đánh bàn tính nhỏ, cho dù mặt hồ có kết băng thì vẫn còn một con đường khác đi vào thùy lao, đáng tiếc là không thể nói cho Oanh Oanh được.

Oanh Oanh đứng lên, rất hăm hở tiến lên, gật đầu hỏi: “Người nói thật sao?”

“Ta cũng không gạt người!” Tiểu Tịch lắc đầu cười nói: “Chỉ là người cũng đừng dùng biện pháp liều chết đó, ta không thể cả ngày quây quanh để chờ cứu người đúng không?”

Oanh Oanh lau nước mắt, lấy quần áo trên người đắp lên người Tiểu Tịch nói: “Ngài yên tâm, nô tì sẽ không làm phiền ngài nữa.”

Vỗ tưởng rằng chuyện này kết thúc ở đây, vốn tưởng rằng Oanh Oanh chắc là sẽ không học được bơi lội, nhưng không ngờ Tiểu Tịch lại bỏ quên một người mới vừa khỏi bệnh - Thập Nhị.

Bởi vì chuyện lần trước đi Thanh Phong Các của gái sợ là đã bị bại lộ, trong một tháng Thập Nhị được bảo hộ ở Lâm gia dường như nàng không có chủ động đi thăm lần nào. Tiểu nam quan gặp khách hàng sắc mặt lời nói thế nào cũng rất lúng túng, cơ hồ hẳn toàn đi đường vòng, trốn tránh không gặp. Vì để cho hẳn mau khỏe, liền chọn một người nhiệt tình là Oanh Oanh đi chăm sóc người bị thương, không ngờ Oanh Oanh và Thập Nhị nhanh chóng thân thiết như vậy. Thập Nhị nghe nói nàng ngày đêm lo lắng làm sao học được bơi lội, thế nên cười một tiếng rồi gánh vác nhiệm vụ huấn luyện viên dạy nàng học bơi. Sau khi Tiểu Tịch biết được chỉ mong ngóng Thập Nhị là tên khoác lác khoe khoang, tốt nhất hẳn vừa vào nước liền bị sắc để cho hai người thất bại cùng nhau.

Nhưng mà, trời không chiều lòng người.

Lâm Phụng Âm nghe được nàng hứa hẹn với Oanh Oanh sau đó liên tục lắc đầu, thờ dài nói: “Lúc còn nhỏ, Thập Nhị lớn lên ở vùng biển, sau khi ta biết được liền để cho hẳn là huấn luyện viên bơi lội đầu tiên.”

Tiểu Tịch hoàn toàn khắc sâu kiểm điểm bởi vì mình có cẩn thận tới đâu cũng có sơ sót. Hôm nay, trọng điểm là làm sao ngăn cản kế hoạch của hai người bọn họ, thậm chí nàng còn nghĩ ra ý tưởng đầu độc Bích Thủy Hồ. Nhưng bị một cái ánh mắt híp lại của Lâm Đường Hoa dọa trở về, ảo não ôm Ma Diễn cằn nhằn lải nhải.

Ma Diễn vẫn tuân theo nguyên tắc chuyện không liên quan tới mình thì không quan tâm, mặc cho Tiểu Tịch nước miếng tung tóe đếm đầu ngón tay suy tính các loại phương pháp hăm hại. Chỉ nhắm hai mắt lại ngoan ngoãn tựa trên đùi của nàng, mặc cho nàng đẩy như thế nào cũng không đứng dậy.

Trải qua một canh giờ suy xét, rốt cuộc nàng quyết định kế hoạch tác chiến: bắt đầu từ người khởi xướng, chia ra tập kích.

Kết quả là, khi Oanh Oanh phấn chấn bừng bừng đi tìm Thập Nhị, lại bị một con cá nhỏ chặn đường.

“Oanh Oanh cô nương, người ném thử một chút món canh chủ mẫu thích nhất này, ta cũng muốn học được.” Bị sai khiến- người qua đường giáp Nhất Hào đang cầm một chén canh cười vô hại nói.

Oanh Oanh ngửi mùi vị một cái nói: “Người nhớ lộn hả? Thích uống canh này là Tiểu Tịch cô nương, ta chỉ làm canh vịt và canh cá cho chủ mẫu.”

Tiểu Tịch đỏ mặt hỏi, sao cái này Oanh Oanh cũng nhớ rất rõ chứ? Cái canh chua cay này là nàng mới gần đây chỉ dạy bằng miệng cho Oanh Oanh. Chủ mẫu trước kia không có không có tâm tình nghiên cứu nấu ăn như vậy, đối với việc Oanh Oanh nấu canh thịt ngon cháy nước miếng ai còn nguyện ý món canh suông chua cay này.

Đáng tiếc người qua đường giáp đỏ mặt hỏi chạy trốn như vậy, trước khi đi còn ném cho Tiểu Tịch một ánh mắt, giờ bạc vụn trong tay ám chỉ mặc dù mình thất bại nhưng sẽ không trả bạc lại.

Không sao, mình ném rất nhiều bạc ra ngoài, còn có rất nhiều người qua đường.

Kết quả là Oanh Oanh không giải thích được một lát có người hỏi chuyện này, một lát có người nhờ giúp một tay. Từ phòng của nàng đến phòng của

Thập Nhị cự ly có chừng một trăm bước lại bởi vì tầng tầng nguyên nhân này lý do kia mà như gần một ngàn mét.

Phương pháp đối phó Thập Nhị, suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy chính mình ra tay, tuy rằng lúng túng mạo hiểm và có nguy cơ bại lộ, nhưng mà có nặng có nhẹ, dựa vào năng da mặt dày vũ trụ vô địch chẳng biết xấu hổ, đủ để tóm lấy thiếu niên ngây thơ Thập Nhị.

Vì vậy trong lúc Oanh Oanh bị phải đi đường vòng thì nàng lén lút chạy vào phòng của Thập Nhị.

Trong phòng có chút hơi nước ẩm ướt, trên giường đều ngăn nắp chỉnh tề không lộn xộn, không khác gì như giường trong trại lính. Nàng rón rén đóng cửa, sau đó giống như là con chuột ánh mắt tìm kiếm mục tiêu.

Á! Người đâu? Sẽ không chăm chỉ mà ra ngoài sớm vậy chứ?

“Ào ào.” Âm thanh có tiếng nước vang lên, phòng ngủ to vậy mà không có khóa lại để cho Tiểu Tịch lén lút vào được, thì ra là Thập Nhị đang tắm.

Tiểu Tịch cười trộm, chút nữa thì xuống nước không phải cũng tắm sao?

“Ai đó?” Trong phòng truyền đến tiếng gào thét dồn dập, Tiểu Tịch sợ tới mức rối loạn lập tức tông cửa xông vào, sau đó nháy mắt mất liên đồ.

Thập Nhị nghe có tiếng bước chân truyền đến lập tức đề cao cảnh giác, đang chuẩn bị đứng lên mặc quần áo, ai ngờ bút dây động rừng, vậy mà đối phương mở cửa đi thẳng vào. Vì vậy mà một người đàn ông cao lớn thân thể trần trụi toàn bộ bại lộ hiện ra trong làn hơi nước mờ mờ, mà tay Tiểu Tịch đang nắm tay cầm cánh cửa còn chưa có buông ra, mà một cái tay khác còn đang dùng lại trên không làm một cái thủ thế ‘Hư’.

Trong lúc nhất thời cả hai người đều ngây ngẩn cả người. Đàng trai quên mặc quần áo, đàng gái quên nhắm mắt. Tương đối tình lại trước là Tiểu Tịch khi nhìn dọc theo trên người Thập Nhị cho đến khi nhìn tới hạ thân của hắn, nhìn từ bên trái sang bên phải, nhìn trọn thân thể vân da không sót lại gì. Thân thể cường tráng hình tam giác, còn có cái đồ ở phía dưới vì được tắm rửa và ngưng ngừng mà hùng dũng ngẩng đầu.

“Á!”

Âm thanh kinh sợ này dĩ nhiên không phải được phát ra từ nữ sinh Tiểu Tịch, mà là người cái gì cũng không sợ chỉ thỉnh thoảng thấy nữ nhân là ngắt-Thập Nhị. Hắn nói không thành tiếng ngã tồm vào trong thùng nước tắm, trên mặt nước nổi lên một chuỗi bọt khí. Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái, rốt cuộc ý thức được mình quá đáng, ấp úng nói: “Ta . . . . ta đi ra bên ngoài chờ người . . . . .” Sau đó khép cửa lại cứng ngắt đi ra ngoài.

Thời điểm Thập Nhị áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt Tiểu Tịch, con mắt dài của nàng như có thể nhìn xuyên qua áo lụa, không nhìn thấy quần áo trên người của hắn, chỉ nhìn thấy da thịt trắng trẻo khỏe mạnh của hắn. Cả khuôn mặt Thập Nhị đỏ bừng, trời mới biết hắn ở bên trong mè neho cả nửa ngày mới ra ngoài, vẫn mong mỏi nàng đã bỏ đi không còn thấy bóng người ở trong phòng. Nhưng mà, hy vọng tan tanh như bọt nước, thậm chí hắn còn không dám đi lên phía trước một bước, dán chặt người vào cánh cửa hỏi: “Người . . . người muốn gì . . .”

Tại sao lại coi nàng như đạo tặc hái hoa vậy? Tiểu Tịch bật cười hỏi: “Tiểu quan nhân, người biết sao ta tới đây không?”

Sắc mặt Thập Nhị đỏ ngầu, khăn trương nuốt nước miếng nói: “Người, tìm ta có chuyện gì không?”

Lúc này Tiểu Tịch mới nhớ tới chuyện đại sự, lập tức tiến lên phía trước, mới đi được một bước Thập Nhị liền đưa tay hô to: “Đừng tới đây!”

Tiểu Tịch lúng túng đứng tại chỗ, giống như người gỗ đang đùa mà cứng ngắt đứng ở đó, khoát khoát tay nói: “Ta bị oan nha, căn bản đâu có táy máy tay chân với người đâu, bèo nước gặp nhau cũng là duyên, huống chi chúng ta còn cùng nhau trải qua hoạn nạn, người đừng xa cách ngàn dặm như vậy chứ!”

Thập Nhị mím môi thật chặt, màu sắc trên mặt giống như Trương Phi, Tiểu Tịch che miệng cười to, vung bàn tay lên phóng túng nói: “Nói thật cho người biết, hôm nay ta tới là uy hiếp người!”

Thập Nhị bị kiềm hãm, sau đó nói: “Ta chưa từng nói qua cái gì.”

Tiểu Tịch ho khan một cái nói: “Chuyện người tuyệt đối không nên làm nhất đó là đồng ý dạy Oanh Oanh bơi lội, người có biết đây là đắc tội lớn cỡ nào không!”

“Oanh Oanh cô nương là người rất tốt, nàng muốn cầu cạnh ta ta nhất định toàn lực ứng phó.” Thập Nhị hùng hồn nói.

Tiểu Tịch giống như tên côn đồ bừa bãi nói: “Nếu như không nghe lời ta nói, hôm nay ta sẽ ăn người, sau đó làm cho Đại công tử Nhị công tử chính đồn người!”

Lâm Phụng Âm mang Thập Nhị về nhà cũng từng nói rõ nguyên nhân tồn tại ‘đồng nghiệp’ trong Thanh Phong Các, dĩ nhiên Tiểu Tịch không có hoài nghi.

Vậy mà dùng Nhị công tử Tam công tử uy hiếp, nếu không phải vì bảo vệ nàng, mười một huynh đệ . . . , không, không thể nghĩ như vậy, nàng là người mà công tử dùng tính mạng cũng muốn bảo vệ, chức trách của bọn họ là bảo vệ công tử và tất cả, bao gồm cả nữ tử này.

Tiểu Tịch thấy Thập Nhị cúi đầu sắc mặt u buồn, nháy mắt mấy cái nói: “Nè, người có đồng ý hay không cũng phải nói một tiếng chứ?”

“Ừ.” Thập Nhị nói nhẹ.

“Đồng ý rồi nha?”

“Hà?”

“Ai nha thật tốt. Tiểu Thập Nhị, người quả là một nam tử hán! Ta liệt kê cho người mấy lý do cự tuyệt Oanh Oanh, người tự mình xem rồi làm.”

Tiểu Tịch lấy ra một tờ giấy rồi bày ra ở trên giường, sau đó sung sướng cười chói lọi chui ra cửa.

Thập Nhị cầm tờ giấy lên, cẩn thận nghiên cứu chữ viết bày uốn éo tám nghiêng lệch.

Lý do thứ nhất: thời tiết rét lạnh nước hồ lạnh lẽo, vốn là con gái thể hàn nếu để khí lạnh xâm nhập chính là việc bi thảm trọng đại đời người, sẽ khiến cho kinh nguyệt không đều gây vô sinh . . . . .

Lý do thứ hai: ta vừa khỏi bệnh thân thể còn chưa hồi phục, ngâm nước quá lâu còn có thể lây nhiễm vi khuẩn, bất lợi đối với thân thể của ta, dễ dàng gây ra liệt dương, xuất tinh sớm . . . . .

Thập Nhị vo tờ giấy thành một cục, cảm thấy bị người nhìn thấy lại xảy ra chuyện. Vì vậy lại mở ra thận trọng xé thành từng mảnh nhỏ, biết là cho dù liều mạng cũng không thể nào ghép lại được nữa mới an tâm. Sau đó đi ra ngoài cửa trong vườn hoa đào lỗ nhỏ chôn.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Yêu đến khắc sâu hữu tình si.

Kế hoạch học tập bội lợi được dự tính trong hôm nay lại bị Tiểu Tịch cực kỳ thông minh đánh vỡ, nàng cảm thấy thành công hết sức. Vì vậy, một tháng buồn khổ tích tụ cũng thành hư không, đi dạo trên tuyết mùa đông ở trong sân vắng.

Lâm Phượng Âm vất vả bên ngoài cả một ngày lúc đi vào hậu viện liền bị định trụ, cô gái mỉm cười mặc váy áo màu vàng ánh trắng, bên ngoài khoác áo choàng lông cáo đỏ rực phi thường xinh đẹp, tóc chỉ đơn giản dùng dây cột lại cột ở phía sau còn thả nơ con bướm. Nàng đứng trên mặt tuyết, phía sau thấp thoáng ánh nắng chiều rực rỡ, nàng đuổi theo bụi cây xanh um quanh năm, không biết là đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng còn che miệng cười khẽ.

Khóe miệng của hân cũng không tự giác mà nhếch lên, một ngày mệt mỏi cũng vì nụ cười kia mài cho tan tành mây khói.

“Đang suy nghĩ gì đó?” Lâm Phượng Âm đi tới, không tiếng động đạp lên tuyết, nhưng ở sau lưng là một dãy dấu chân nhàn nhạt.

Tâm tình Tiểu Tịch thật tốt, đem mấy ngày giả vờ cố tình gây hân quăng ra sau ót, trực tiếp lao lên kéo tay hân cười to: “Ta nói cho người nghe nha, tên Thập Nhị đó thật là buồn cười quá đi . . . . vậy mà hân cho rằng ta là nữ mà mạnh cường bạo hân! . . . . sau đó buộc hân đồng ý á . . . . , ta đem chuyện đó giải quyết xong. . . . . Đoán chừng Oanh Oanh đang suy nghĩ tìm phương pháp khác đi, ha ha ha!”

Lâm Phượng Âm cũng chịu nhìn nàng mặt mày hơn hờ kể lại sự tích anh hùng của mình, đột nhiên cảm thấy thật thoải mái. Minh còn muốn cái gì hơn nữa đây, chỉ cần nàng vẫn còn ở bên cạnh, chỉ cần bộ dáng của nàng vẫn vui vẻ như lúc ban đầu đang núp dưới cánh chim bảo vệ của mọi người, đó không phải điều quý trọng đáng giá nhất hay sao?

“Ha ha, Tiểu Âm Âm, người nói xem có buồn cười không nha~” Tiểu Tịch giống như hiến vật quý mà nói.

Lâm Phượng Âm khêu môi gật đầu mà nói: “Buồn cười.”

“Nếu buồn cười sao người cười nhạt nhẽo như vậy?” Tiểu Tịch chu mỏ.

Lâm Phượng Âm lại gần nàng, trở lại dáng vẻ phong lưu của hân trong ngày thường, mắt phượng tà nghệ nói: “Cô gái cười to gọi là sáng lạng, nam nhân cười to sẽ tiêu mất sức quyến rũ đấy.”

Tiểu Tịch nhìn gương mặt lại gần của hân, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp. Mấy ngày có phải mình quá cố tình gây sự hay không? Bởi vì không tìm được khí tức rút lui của kẻ địch, một tháng qua cũng không nhìn tới bọn họ, thỉnh thoảng còn nói đôi câu dí dỏm lạnh lẽo ngầm châm chọc. Nhìn tầm dung nhan của Lâm Phượng Âm tiêu tụy rất nhiều, trong mắt hân còn thấy rõ tơ máu, đôi môi khô nứt cũng không còn óng ánh trơn bóng như trước kia.

Nàng không khỏi đưa tay ra, dùng bàn tay nhỏ bé ấm áp của mình bưng lấy gương mặt của hân, lỗ tai lạnh cóng như băng cũng được nàng xoa nắn liên tục, chỉ một lòng muốn làm cho hân ấm áp. Thấy nàng giống như là đang nhào bột mì khiến Lâm Phượng Âm dở khóc dở cười, mình sớm muộn gì cũng bị nàng làm cho mất thính giác.

Hân tóm lấy đôi tay nhỏ bé hoạt động lung tung, giam giữ trong lòng bàn tay của mình rồi áp lên ngực của mình nói: “Ta có câu muốn hỏi người, từ đầu

đến cuối cảm thấy, đề mãi ở trong lòng rất bất an.”

“Hà? Ngươi hỏi đi.” Tiểu Tịch cười híp mắt, giống như một búp bê.

Lâm Phượng Âm nhìn nàng chăm chú, trong mắt là cung chịu và lo lắng trộn lẫn, chớp mũi người được hương hoa mai bay tới. Trên người Lâm Phượng Âm khó có lúc ít đi mùi rượu mê người kia, nhưng mà tại sao vẫn còn khiến người ta mê say muốn ngất xỉu.

“Ta muốn hỏi ngươi, đối với ta, đối với nhị ca, đối với đại ca, đối với Thu Vô Cốt, ngươi cư xử như thế nào?” Lâm Phượng Âm thoáng nắm tay nàng chặt hơn.

Tiểu Tịch cười khúc khích một tiếng: “Đây coi như là vấn đề gì nha, kỳ quái thế kia, biết rõ còn có hỏi.”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, đáp án cho biết rõ còn có hỏi là cái gì, ta muốn hình miệng ngươi nói ra.”

Tiểu Tịch bật thốt lên: “Bốn người chúng ta, là anh em tốt không rời không bỏ, là cái loại lên trời xuống đất cũng không thể thiếu một ai . . . , Thu Vô Cốt chính là bèo nước gặp nhau người qua đường nha. Hẳn khi dễ ta xong cũng không biết chạy đi đâu, ta đã nói qua ta còn muốn tìm hấn tính sổ nữa đó, lại đem ta . . . .” nàng nuốt xuống nửa câu sau, thận trọng nhìn về mặt Lâm Phượng Âm

“Cho nên, ba người chúng ta đối với ngươi là giống nhau sao?” Lâm Phượng Âm cười như không cười hỏi.

“Có thể nói như vậy, cũng có thể nói là không phải.” Tiểu Tịch cúi đầu suy nghĩ một chút , chợt ngẩng đầu cười híp mắt nói: “Ngươi công ta trở về phòng, ta từ từ nói cho ngươi biết.”

Lâm Phượng Âm bắt đầu đi mà lắc đầu, lại xoay người cúi thấp xuống, vỗ vỗ bả vai của mình để cho nàng leo lên. Tiểu Tịch chạy ra xa khoảng 3-4m để lấy đà, sau đó nhảy lên lưng Lâm Phượng Âm, đôi tay ôm chặt cổ hấn, hai chân đóng đưa hai bên. Thật là lạnh nha, nàng lấy đôi tay nhỏ nhắn chui vào cổ áo Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm bị cái lạnh lẽo xâm nhập khẽ rụt cổ. Sau đó Tiểu Tịch nhất quyết không chịu bỏ qua vẫn cứ chui vào, cũng may Lâm Phượng Âm không phải là người hay xấu hổ, cũng mặc cho nàng đem hai cái tay cứ dính trên ngực cảm thụ nhịp tim của hấn.

“Thành Trác giống như đại ca của ta, hấn thực sự có bản lĩnh cũng rất chính trực, có lúc đối với hấn vừa kính vừa sợ. Dĩ nhiên, là sùng bái nhiều hơn sợ, bởi vì hấn mặc dù lãnh khốc nhưng đối với ta rất tốt. Cuối cùng lúc ta gặp nguy hiểm thì dùng tâm lao ra, chính là cái chủng loại rất mm kia . . . , đi cùng với hấn, ta rất yên tâm. Giống như toàn thể người xấu trên thế giới không thể nào lại gần ta được. Chỉ là ta không có nghĩ đến, cũng có một ngày hấn sẽ ngã xuống. Khi hấn tỉnh, ngươi biết ta muốn nói cái gì với hấn nhất không?” Tiểu Tịch đặt cằm trên vai Lâm Phượng Âm hỏi, hà hơi lên tai làm nhột hấn.

“Cái gì?” Lâm Phượng Âm bước từng bước đạp lên tuyết, không nhanh không chậm đi tới.

“Ta muốn nói cho hấn biết, không nên đặt ta ở vị trí thứ nhất, ta không phải là đứa bé chưa trưởng thành, cũng không muốn làm cản trở người khác. Nhìn hấn bị thương còn khó chịu hơn chính mình bị thương nữa, ta tình nguyện chịu khổ cực đi học võ công cũng không muốn hấn vì ta ngăn đao đỡ kiếm.”

Lâm Phượng Âm cười khẽ nói: “Đây không phải là lỗi của ngươi, ngươi không cần tự trách.”

“Ta không có tự trách, bởi vì ta biết các ngươi coi ta thành người thân mới có thể đối tốt với ta như vậy, nếu như tự trách cũng quá đối trá rồi, ta muốn trở nên thật mạnh mẽ. Về sau thông minh một chút cách xa nguy hiểm, bất kể là chuyện gì cũng tìm các ngươi thương lượng, không bao giờ lên đi ra ngoài nữa.”

“Hiện tại đã biết giang hồ hiểm ác đi, tiểu nha đầu.”

Tiểu Tịch nghịch ngợm hôn lên gò má Lâm Phượng Âm một cái, nói: “Biết rồi, tiểu Âm Âm”

Lâm Phượng Âm tiếp tục hỏi: “Vậy còn ta và nhị ca thì sao?”

“Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Đường Đường liền ý thức được người nam nhân này chính là nhân vật nguy hiểm nhất rồi. Ngươi biết cái đạo lý biết người biết mặt không biết lòng rồi đó. Ta cho rằng người giống như thần tiên không giống người như vậy thì không chân thật. Trên thế giới lòng của họ từ bi nhất, nhưng cũng là người tình cảm lạnh nhạt nhất trên đời. Cảm giác, thật ra thì hấn không ôn hòa dễ gần giống như vẻ bề ngoài, giống như tất cả mọi người có thể đến gần hấn. Tuy nhiên mọi người cũng không hiểu hấn, gần trong gan tấc lại xa tận chân trời là cảm giác đáng buồn nhất. Cho nên ta không dám chọc hấn, ôm ý tưởng nhường bộ lui binh, nhưng về sau cảm thấy hấn thật tốt, dịu dàng mê người. Không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung, ta chưa từng gặp qua hay đến gần người hoàn mỹ như vậy, nhưng là vừa mang theo rất nhiều đau đớn và thiếu hụt.”

Lâm Phượng Âm cười cười, thời điểm nhắc tới Nhị ca giọng nói của nàng chợt rất hưng phấn, nàng không cảm giác được tâm ý của mình sao?

“Khi đó giả bộ làm chủ mẫu rất cực khổ a cực khổ, ta gặp được người hơi thông minh một chút liền chạy trốn, ài, còn đánh giá thấp sự thông minh của các ngươi, ta là con chuột các ngươi chính là mèo.”

“Nhị ca chính là người có bộ dạng như vậy, nhưng nhiều năm như vậy qua đi, chỉ có ta đại ca cùng với mẫu thân biết. Ngoài mặt, hấn tình thông mọi thứ cảm kỳ thi họa, đối nhân xử thế văn nhã lễ độ, luôn luôn là bộ dạng một người không dính khói bụi trần gian, nhưng thật ra hấn là người yếu ớt nhất. Từ nhỏ, chúng ta mất đi mẹ ruột, mặc dù mẹ lớn đối xử với chúng ta rất tốt, nhưng đúng là vẫn bị người khác xoi mói. Bởi vì sợ người khác vứt bỏ nên mới không nẩy sinh lệ thuộc và tin tưởng, ngươi cũng là cô gái đầu tiên để cho hấn đặt ở trong lòng.”

Tiểu Tịch gật đầu một cái, thở dài nói: “Tiểu Âm Âm người cũng không phải giống như vậy chứ, xem ra người so với bất cứ ai khác đều rất bất cần đời, trong mắt trừ mỹ nữ cũng không có gì khác, thật ra thì người đều là giả vờ đi!”

“A, ta phong lưu thành tính, thích hành động tùy ý.”

“Nhưng người có thói quen buông thả dục vọng, làm sao có thể nhịn một tháng mà không tìm nữ nhân lên giường chứ, thứ tình dục này giống như nghiện rượu, không phải nói cai là có thể cai được.”

Lâm Phượng Âm bật cười nói: “Người nói chuyện đúng thật là không biết che đậy miệng.”

“Trả lời mau trả lời mau, sẽ không phải là sớm già cho nên không được chứ?”

Lâm Phượng Âm dừng bước lại, kêu môi nói: “Người nghĩ thử một chút xem ta còn có được hay không không phải là biết sao?”

Tiểu Tịch vội vàng che miệng mình, cười theo nói: “Tiểu Âm Âm chính là thích nói giỡn, không phải ta đây cũng đang nói đùa với người sao?”

Lâm Phượng Âm không nói thêm gì, Tiểu Tịch cũng đem hết thầy đều giải thích rõ, dứt khoát nằm ở trên lưng của hắn, so với Simmons còn dễ chịu hơn.

Đi tới phòng của nàng, hắn mở cửa, mặc dù lưu luyến không rời, Tiểu Tịch vẫn nhảy xuống.

Lâm Phượng Âm ngưng mắt nhìn nàng nói: “Trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Ừ, ta muốn ngủ trưa.”

Hắn dừng lại một lát nói: “Trước đây ta cho người thời gian rất lâu để người quen thuộc, bây giờ sẽ cho người thời gian rất lâu để người cảm nhận, ta có thể thân nhiên nói cho người biết. Ta đối với người không xa không rời, nhưng càng chân chính mong người trở thành người Lâm gia, thời gian bao lâu ta vẫn chờ, cho đến khi nhận rõ trái tim của mình, nói cho ta biết, người đối với ta không phải là tình thân không phải là tình bạn, là yêu.”

Tiểu Tịch quả thật không nghĩ tới Lâm Phượng Âm sẽ dùng lời nói trầm trọng như vậy kết thúc buổi trò chuyện hôm nay. Cho đến khi Lâm Phượng Âm đặt xuống một nụ trên trán nàng rồi biến mất vô ảnh vô tung, nàng vẫn còn đứng ở cạnh cửa, sững sờ lấy tóc độ một phút nháy mắt một lần.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Yêu đến khắc sâu hữu tình si(tt).

Tiểu Tịch có phải hay không vẫn còn nhớ Thu Vô Cốt, nhất là thời điểm đang tắm.

Không biết đến tột cùng Thu Vô Cốt dùng sức đến đâu để hôn nàng, trên người vết hôn từ cạp đến sâu, nhưng có mấy vết chưa bao giờ mất đi. Nàng thường nhìn nó ngăn người, không biết đầu trống trải của mình suy nghĩ những gì, cho đến khi có người gõ cửa hỏi nàng có phải đã hôn mê không, nàng mới từ từ đi ra từ trong nước lạnh. Không biết mình phải đối mặt thế nào với kẻ bại hoại ăn xong đậu hũ của mình rồi bỏ trốn.(trong trường hợp này ăn đậu hũ có nghĩa là sàm sỡ, lợi dụng trên cơ thể người khác)

Tắm rửa xong nàng vẫn theo lệ cũ mang theo Ma Diễn đi tản bộ ở hậu viện.

Ma Diễn rất nghe lời đi theo phía sau nàng, tắm rửa xong nàng đi qua nơi nào đều mang theo mùi thơm hương hoa hồng, tóc nàng còn ướt có chút nước chảy xuống. Nàng lấy cái áo lông có nón trùm lên đầu, xoa xoa tay đi bộ quanh vườn hoa.

Cách đó không xa, một bóng dáng màu trắng bông bèn như ẩn như hiện, đây là lần đầu tiên Tiểu Tịch nghe được tiếng đàn của Lâm Đường Hoa.

Hắn không đánh đàn ở Lâm gia, thậm chí có người khen hắn tính thông cảm kì thư họa nàng đều cảm thấy là khoát lác. Nàng chưa bao giờ nghe được tiếng đàn sáo nào ở Lâm gia, chứ đừng nói chỉ là nhìn thấy tên giáo hoạt Lâm Đường Hoa nhàn hạ thoải mái đi tấu nhạc.

Lâm Đường Hoa đứng trong một cái đình nhỏ ở giữa Bích Thủy Hồ, gió lạnh thổi đầy đình nghỉ mát lục giác, tuyết bay đầy từ bốn phương tám hướng. Một bộ quần áo thuần trắng không nhiễm một hạt bụi của hắn lay động theo chiều gió, một đầu tóc đen bay lượn theo gió, băng gấm được buộc chỉnh tề cũng bị gió thổi tán đi, băng gấm màu xanh biếc bay xuống hồ, giống như lục bình không có rễ.

Tiếng đàn của hắn ai oán sâu kín, như khóc như kể, so với bất kỳ âm thanh gì nàng đã từng nghe trước kia đều ưu mỹ hơn rất nhiều. Nàng không khỏi dừng chân, sững sờ đứng ở nơi đó, từ từ xoa xoa tay nghe tiếng đàn trong trẻo.

Nhìn bóng lưng cô đơn như vậy, Tiểu Tịch chợt nhớ tới Thu Vô Cốt. Ánh mắt cuối cùng của nam nhân kia ở lại trong kí ức của nàng, nói không rõ nỗi khổ sở trong đó. Mỗi lần nhớ tới đều có loại ưu thương nhàn nhạt vây lấy trái tim, nàng luôn tự nhủ: người nên hận hần, có biết hay không chính hần đã cướp đi lần đầu tiên của người?

Âm cuối càng ngày càng nhỏ, dần chậm lại, cuối cùng ngón tay người đánh đàn từ từ để xuống, tiếng đàn lượn quanh mặt hồ rồi bay theo làn gió, cuối cùng biến mất không còn lại gì.

Ma Diễn kêu lên ô ô hai tiếng, móng vuốt không ngừng đào bới tuyết bên cạnh, Tiểu Tịch liếc nó một cái: “Thật là không biết thương thức, không biết thương thức nghệ thuật độc đáo.”

Một tiếng cười khê nhàn nhạt truyền đến, rõ ràng khoảng cách rất xa sao có cảm giác như có nhiệt độ ở bên tai, Tiểu Tịch nhìn lại, Lâm Đường Hoa xoay người, thanh đàn cổ để trên bàn đá, hần khoanh tay cười nhạt nhìn nàng, chờ nàng đi qua.

Nàng vỗ vỗ đầu Ma Diễn, ý bảo nó không cần chôn rộn bắt chuột nữa, nhưng Ma Diễn đối với việc hai người hẹn hò rất không thích, cho nên đào tuyết không ngừng. Tiểu Tịch bất đắc dĩ thầm than nó đời này chỉ có thể làm con chó ngu ngốc, vì vậy đi tới nơi hẹn.

Giống vậy, thật lâu chưa từng quan sát dung nhan Lâm Đường Hoa, ánh mắt của hần không còn trong trẻo như ngày trước. Tiểu Tịch có chút lo lắng, chẳng lẽ trích tiên cũng bị nhiễm khói bụi phàm trần sao? Tại sao trong mắt hần tràn đầy mệt mỏi và không còn sức? Nàng không muốn nhìn thấy đáng về bất lực chán nản thật vọng của bọn họ, như vậy sẽ làm cho nàng có cảm giác Lâm Thành Trác sẽ ngủ say cả đời như vậy.

Nàng đưa tay ra, nắm khuôn mặt của hần, cố gắng kéo lên khóe miệng của hần, không để cho nụ cười của hần cứng ngắt như vậy.

“Nơi này gió lớn, trở về thôi.” Lâm Đường Hoa cầm tay nàng để xuống.

Tiểu Tịch lắc đầu ôm đàn của hần nói: “Ta không trở về cũng không trả đàn cho người, người cũng không trở về được.”

Lâm Đường Hoa bật cười: “Ở chỗ này làm cái gì?”

“Nói chuyện phiếm.”

“Tán gẫu cái gì.” Lâm Đường Hoa nhàn nhạt hỏi tới, đối mặt với ánh mắt tràn đầy khát khao của nàng, hần sợ sự mệt mỏi của mình sẽ ảnh hưởng tới nàng, sẽ làm cho tinh linh luôn vui sướng trở nên nặng nề.

“Người không muốn nói một câu nào cùng với ta sao?” Tiểu Tịch nghiêng đầu nhìn hần, nhìn thẳng vào ánh mắt né tránh của hần.

Lâm Đường Hoa nhìn về nơi xa, trời mờ mịt, bông tuyết trắng xóa ở ngọn núi xa xa, cũng không cách nào dung hợp nàng vào trong đó.

Tiểu Tịch biết, Lâm Đường Hoa đang rất tự trách, ban đầu là hần ngăn cản không cho Lâm Phượng Âm bước vào bầy rần. Nàng có thể hiểu nỗi khổ tâm của hần, nhưng không khỏi trách hần vô tình vô nghĩa, sau đó lại suy từ bụng ta ra bụng người mà nghĩ, hần mới là người trôi qua khó khăn nhất.

“Ôm ôm.” Tiểu Tịch giang hai cánh tay, nhìn thẳng hần.

Lâm Đường Hoa và nàng nhìn nhau, nhìn ánh mắt trong veo như nước của nàng, nhìn môi hồng cong lên, thậm chí ngay cả dưỡng khí ôm nàng hần cũng không có.

Bỗng nhiên Tiểu Tịch có cảm giác, sao nàng lại đàn như vậy, người nói vô tâm người nghe có ý, câu nói ‘Vô tình vô nghĩa’ kia của nàng có phải làm tổn thương Lâm Đường Hoa quá sâu hay không? Hần vốn là người thù dai đó.

Nàng uất ức lấy lòng đi qua, cũng không xấu hổ mà ôm lấy hần, vòng tay ôm hông của hần, dán vào lồng ngực hần. Sau đó lấy áo lông cáo to lớn của mình che kín vai hần, cười nói: “Người biết không, ta thích nhất một cảnh trong phim truyền hình chính là một nam nhân cao lớn mở rộng áo khoát của mình, ôm cô gái xinh xắn lạnh lợi vào trong ngực. Hiện tại ta thì ngược lại, ta đây là một tiểu nữ nhi khoan hồng độ lượng ôm một cái thần tiên đỉnh thiên lập địa. Đừng giận ta, quên đi chuyện sai lầm ta đã làm, vui vẻ lên một chút được không? Mặc kệ sẽ có tình huống gì, chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác.”

Lâm Đường Hoa cảm động bật cười, hần vẫn luôn nghĩ không ra trong đầu nữ tử này chứa đựng những vật lý kỳ cổ quái gì nữa, cũng chính bởi vì như vậy mới yêu nàng không phải sao?

Hần vươn tay càng ôm nàng thật chặt, hôn lên tóc của nàng hỏi: “Vừa mới tắm rồi hả?”

Tiểu Tịch chê cười: “Thật sự là lỗ mũi chó.”

Lâm Đường Hoa đặt cằm lên tóc của nàng, sau đó cúi đầu hôn lên trán của nàng. Nàng không có cự tuyệt, mà là hơi ngượng ngùng nhìn hần, hần sợ ánh mắt chính trực như vậy. Vì vậy lại hôn lên mí mắt nàng, cho đến khi nàng run rẩy nhắm mắt lại, lúc này mới kẻ sát môi nàng mà hôn lên.

Tiểu Tịch không tự chủ mà đáp lại, hình như cùng Lâm Đường Hoa hôn môi là phản ứng tự nhiên bình thường nhất trên đời. Giống như đôi tình nhân bình thường thân mật, dù sao vẫn thích im lặng hôn môi như vậy, thích dùng tình tế liêm để biểu đạt khát vọng trong lòng. Bọn họ là như thế, mỗi một lần hôn không khỏi rung động cùng động lòng.

Hôn, từ tận trái tim.

Hai người mới đầu là nhàn nhạt hôn, chỉ là cảm nhận bốn cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau, cẩn thận va chạm, giống như giữa bọn họ mới vừa làm dịu quan hệ, một câu xin lỗi đều không cần phải nói mà có thể làm sống lại toàn bộ trạng thái. Tay đặt trên lưng đối phương càng thêm dùng sức, vài vóc tron nhắn dầy đưa vào nhau, cảm nhận được hai người bọc ở trong một cái lồng cáo sưởi ấm áp cho nhau. Lâm Đường Hoa chỉ là nhàn nhạt đòi lấy, nàng liền nhàn nhạt đáp lại, một cái hôn, hô hấp vững vàng bình thản, giống như có thể vĩnh cửu hôn không chút tham lam như vậy. Nhưng Tiểu Tịch lại không cam tâm, cảm giác mình không thể bỏ qua hai cánh môi ấm áp, nàng bắt đầu hoài nghi mình có phải sau khi thất thân liền có dự vọng cường đại hay không. Nghĩ như vậy nên dâng lên chút quần bách, tinh thần có chút không yên.

Lâm Đường Hoa khẽ mở mắt ra nhìn chân mày nàng khẽ nhíu, lấy trán của mình chạm vào trán của nàng, chậm rãi cọ sát, hôn lên mi tâm của nàng. Nàng nhận được đáp lại từ đối phương, liền không chút kiêng kỵ đóng vai sắc nữ. Chủ động lè lưỡi khiêu khích hắn, miêu tả hình dáng môi của hắn, giống như nữ hài tử tham lam mút vào Chocolate, chỉ còn chờ dùng đầu lưỡi của mình đi hòa tan nó. Lồng Lâm Đường Hoa từ từ dâng lên độ nóng, hé miệng tiếp thu công kích của nàng, hai bên xâm lược không chừa đường lui, quanh quẩn đảo qua đảo lại trong miệng của nhau, tựa hồ như đang cảnh báo cho đối phương, ở đây tất cả của ngươi đều là lãnh địa của ta.

Hai người hôn nhau mang theo nụ cười, cho dù không mở mắt cũng có thể hình dung về đối phương lúc này chân mày là héch lên. Ở trong gió rét lạnh lùng, đập ba tác tuyết trắng dưới chân, Tiểu Tịch nhón gót chân, thân thể mềm yếu tựa vào trong ngực hắn, cả người dính lên người hắn. Hai người ti mi triền miên hôn, đầu lưỡi không chút trở ngại mà tiếp xúc nhau, chết cũng không muốn tách rời, đảo quanh, liếm láp. Tiểu Tịch vuốt ve lưng hắn, Lâm Đường Hoa giữ chặt cái ót nàng, hai người muốn tiến thêm một bước đến gần đối phương. Lại không biết nên phải làm như thế nào mới có thể càng thêm chặt chẽ hòa làm một thể. Quên đi thời gian, vượt lên giữa trời đất, hình như toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, trong bóng đêm đôi lấy ôn tồn cùng lưu luyến cho nhau, giống như hai con cá lặn ở dưới nước hồ đóng băng, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Cuối cùng hai người cũng không còn sức tinh táo lại. Lâm Đường Hoa ôm Tiểu Tịch đặt lên bàn đá, Tiểu Tịch dùng hai chân linh hoạt kẹp bên eo của hắn. Hô hấp của hắn càng thêm dồn dập, một bộ vị nào đó đã sớm có phản ứng, nhưng mà cũng không thể dựa vào võ công mà có thể làm mất đi dự vọng. Mà Tiểu Tịch giống như hoàn toàn không biết, chỉ biết thân thể mình rất nóng, rất muốn cõi hết mặc cho hắn ôm. Tại sao lại có ý tưởng không biết xấu hổ như vậy chứ? Nàng lại ngượng ngùng, không biết Lâm Đường Hoa có thể ghét bỏ thân thể của mình bị bản hay không? Kẻ địch của Lâm gia, cường bạo nàng.

Nếu nơi này là giường, Lâm Đường Hoa nhất định bắt chấp tất cả mà mạnh mẽ muốn nàng. Thậm chí hắn không khoan nhượng một chút nào, sợ nàng sẽ rời đi bỏ hắn lại một mình, hắn nghĩ muốn đoạt lấy nàng, mặc kệ nàng có phải là băng thanh ngọc khiết hay không.

“Ừm. . . .” Nàng thở gấp ra tiếng, đã không kịp chờ mà lôi kéo xiêm áo Lâm Đường Hoa.

“Đề ta.” Lâm Đường Hoa bắt lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng, hô hấp của hai người phun ra khí nóng, quanh quẩn ở chớp mũi đối phương.

“Ngươi. . . có nguyện ý không. . . .” Lâm Đường Hoa nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Tịch mê mẩn nhắm mắt lại, không dám mở mắt ra xem thử ánh mắt của hắn. Suy nghĩ một chút. Mơ mơ màng màng gật đầu rồi lại lắc đầu, khóe miệng Lâm Đường Hoa vừa cong lên lại hạ xuống ngay lập tức.

“Đã như vậy, ta lấy phản ứng đầu tiên của nàng làm chủ, là nàng gật đầu.” Lâm Đường Hoa cười xảo trá, hắn đã không thể chờ đợi được, một khắc cũng không chờ được nữa.

Phút chốc cõi nơ con bướm trên áo bông lông cáo của nàng, bay lên ở trong gió, áo khoát cứ như vậy rơi trên bàn đá. Hắn ấn nàng xuống, tay trái đỡ cái ót của nàng để nàng không bị va chạm.

Trái tim Tiểu Tịch chợt nhảy mạnh, cảm giác sắp rơi ra cổ họng rồi.

Ở chỗ này? Đây là đánh dã chiến trong truyền thuyết?

Tiểu Tịch thử giấy giữa bò dầy, nhưng Lâm Đường Hoa đè ép nàng thật chặt không để cho nàng đứng lên được. Còn không ngừng dùng nụ hôn ngọt ngào xâm nhập nàng để cho nàng toàn thân bủn rủn vô lực mặc cho hắn trêu chọc.

Giờ khắc này, tim của của nàng khẩn trương không gì sánh kịp, gần như hít thở không thông.

Nàng nguyện ý không? Gật đầu là bởi vì nàng có chút thích Lâm Đường Hoa, còn lắc đầu là bởi vì sợ hắn sẽ ghét bỏ nàng. Hắn là người ưu tú cỡ nào, là đối tượng yêu mến của con gái khắp thiên hạ, thậm chí nằm mơ cũng muốn cùng hắn phát sinh chút xuân tình đó chứ.

Nàng nguyện ý không? Hắn biết nàng nguyện ý, sớm dĩ biết nàng tìm hắn là vì nhớ nhung, cho nên sờ dĩ ở chỗ này trêu chọc nàng, chờ đợi nàng tới cũng là vì nhớ nhung. Nhớ nhung giống như một con côn trùng nhỏ mỗi ngày mỗi đêm không ngừng ở trước mắt hắn vẽ ra hình dáng của nàng. Cho dù là tự khinh bỉ chính mình, hắn thật không muốn sẽ có một ngày mất đi nàng giống như mất một người thân bình thường.

“Lạnh quá. . . .” Tiểu Tịch run rẩy, một cơn gió thổi qua chạm vào da thịt của nàng làm cho nàng có chút lạnh. Bởi vì Lâm Đường Hoa gọn gàng lột hết quần áo của nàng như vậy, chỉ còn lại một cái yếm màu hồng có thêu hoa lan phía trên. Hoa lan, hoa lan, là biểu tượng của hắn mà, lần trước đi cùng Lâm Phượng Âm đi tới tú trang trong thành, thừa dịp hắn không chú ý liền bỏ tiền mua cái này. Vừa nhìn một cái liền rất thích, lúc ấy còn vui đùa mà nghĩ, mỗi ngày đem Đường Đường treo ở trên bụng, thời điểm ăn nhiều cái bụng sẽ phình to giống như Đường Đường bị mập rồi, nếu như mình đi nhà xí thì Đường Đường liền đau.

Nghĩ tới những thứ này nàng không khỏi cười vô hại, nụ cười này càng làm cho Lâm Đường Hoa tâm thần điên đảo, càng thêm không kiềm chế được,

ôm hôn nàng đồng thời dùng chân khì tỏa ra tạo nên bầu không khí ấm áp.

“Mở mắt, nhìn ta.” Lâm Đường Hoa hôn vành tai của nàng, thấp giọng ní non.

Tiểu Tịch run rẩy mở mắt, đập vào mi mắt là dung nhan như thần tiên của hắn, đẹp chói mắt như vậy, giống như trong ảo mộng.

“Nhìn xem ta là ai, nói cho ta biết, có nguyện ý không?” Âm thanh Lâm Đường Hoa giống như cổ độc mê hoặc, giống như vu bà cầm thủy tinh cầu ở trước mặt nàng từng lần một dạy cho nàng nói: ta nguyện ý.

Nàng gật đầu một cái, rớt cuộc cời bỏ khúc mắc, cánh tay trần treo lên cổ hắn, kéo hắn dán lên cái cổ thơm hương của nàng.

Ta yêu chàng, khó có được chàng cũng yêu thích ta, còn đòi hỏi cái gì nữa chứ?

Nụ hôn Lâm Đường Hoa mang theo nhiệt độ nóng bỏng, không lạnh lẽo thấu xương giống như Thu vô Cốt, đối với nàng mà nói cũng không hoảng hốt và sợ hãi như vậy mà là tâm ý tương thông và tin tưởng lẫn nhau, cho nhau dục vọng ham muốn.

Da thịt non mịn như ngọc thạch xích lỏa trong không khí giống như là kẹo ngọt mê người, hấp dẫn hắn đi hấp thụ nếm thử. Nhìn thấy vết hôn còn lưu lại trên người nàng, cơn giận của hắn lập tức tuôn trào, tâm tình không kìm nén được mà muốn che phủ hết những dấu vết kia. Hết lần này đến lần khác gặm nuốt hết những dấu ấn mà Thu Vô Cốt còn để lại, đem nụ hôn của mình che phủ hết trên làn da mê người mới chịu dễ yên. Yêu uất ức thật lâu cuối cùng bộc phát, giống như sấm sét ngày xuân chọt bỏ màn trời, như tia chớp rót vào nhau trong máu thịt. Rùng rục chạy nước rút, dịu dàng đón ý, ăn ý dung hợp, thỏa mãn tràn đầy, cảm thụ hai người hai người chặt chẽ dán sát, cảm thụ được vô hạn khoái cảm mang tới cho đôi phương cùng hưởng, giống như là chọt bay lên tận trời cao, trước mắt chỉ còn lại mây trắng trên bầu trời xanh thẳm, xuân về hoa nở.

Hắn lấy quần áo bọc nàng lại, ôm nàng ngồi trong đồng tuyết, tựa trên cột đình nghỉ chân, giống như đang ôm chí bảo tuyệt vời trên thế gian.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Yêu đến khắc sâu hữu tình si(tt).

“Đau không?” Lâm Đường Hoa ngửi mùi hương thơm ngát trên người của nàng, thật sâu mê say. Đây là nữ nhân đầu tiên cũng là người cuối cùng hắn yêu thích, mà rốt cuộc bây giờ đã thuộc về hắn.

“Một chút.” Tiểu Tịch ngưng ngừng kéo làn váy, đem gương mặt vui trong cổ của hắn. Lần thứ hai tuy là tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên nhưng vẫn đau tới phát run. Lâm Đường Hoa tay chân luống cuống lại tận lực dịu dàng đối đãi không dám buông thả, vẫn là nàng cắn môi nói cho hắn biết nàng không sao mới làm cho thuận lợi tiếp tục sự tình. Bây giờ suy nghĩ lại càng thêm ngưng ngưng, bản thân mình giống như là sắc nữ chưa thỏa mãn dục vọng vậy.

Lâm Đường Hoa nhân nhật cười, mười mấy ngày một môi trở thành hư không, hiện tại hắn đã có điều quý trọng nhất, những thứ khác đối với hắn mà nói . . . . không còn quan trọng như vậy nữa. Cho dù là muốn hắn cùng bọn họ trở thành kẻ địch. . . . cho dù là . . . . hắn lại không dám nghĩ tiếp.

“Nếu như có một ngày, ta cùng Lâm gia biến thành cừu địch, nàng có hận ta không?” Lâm Đường Hoa dán lên vành tai của nàng, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Tịch yếu ớt nhô đầu ra từ trong lồng ngực của hắn hỏi: “Tại sao lại biến thành kẻ địch?”

Hắn khẽ nhếch môi của nàng nói: “Thế gian này không có việc gì đã định hình thì không thể thay đổi, ta chỉ nói là, nếu như . . . .”

“Dĩ nhiên là hận ngươi.” Tiểu Tịch cười một cách tự nhiên, sau đó đưa ngón trỏ miêu tả hình dáng viền môi đẹp của hắn “Bốn người chúng ta không xa không rời, hiện tại ta và chàng càng không thể phân ra, ta là người Lâm gia, chàng phải phụ trách ta cũng như phải phụ trách Lâm gia, người nào bị quý ám mà làm cho chàng đi đối địch với Lâm gia.”

Nụ cười Lâm Đường Hoa trong nháy mắt tan rã, sau đó ôm chặt thiên hạ trong lòng, dán lên trán của nàng nói: “Vĩnh viễn đừng hận ta.”

“Vĩnh viễn không cần rời bỏ ta mà đi.” Tiểu Tịch thận trọng chạm vào môi của hắn, tâm ý tương thông nụ hôn sau đó trở nên thẹn thùng thế này, bọn họ một lần nữa hôn từ cạn tới sâu, ở trên mặt tuyết một lần nữa tiến hành quấn quýt nhau.

Cách đó không xa, có một người cực kỳ kinh hoàng, nhẹ nhàng nhô đầu ra hô hấp rồi lại chìm sâu vào trong nước. Trên mặt nước còn lại vài bọt khí, không thể tin được Lâm Đường Hoa và Tiểu Tịch vậy mà không biết xấu hổ tăng tụ với nhau như thế . . .

Ban đêm, bóng tối thâm trầm.

Tiểu Tịch ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm giác mình ngủ trên giường lớn này ấm áp còn không bằng ở trong đồng tuyết. Nhớ tới ban

ngày hai người chưa thỏa mãn dục vọng mà giằng co mấy lần, thật là dày vò mình quá chừng. Nếu không phải cuối cùng bụng của Tiểu tịch kêu vang quả quyết Lâm Đường Hoa sẽ không bỏ qua cho nàng, có lẽ còn tiến hành chiến đấu dưới nước không chừng.

“Người nào!” Ngoài cửa sổ chợt có tiếng quát to, nghe tiếng Tiểu Tịch kinh ngạc ngồi dậy, sau đó nhìn thấy bó đuốc sáng lên trong sân viện đen kịt.

“Chỉ bằng bản lĩnh này của các hạ mà cũng muốn đến Lâm gia sinh sự?” Là tiếng của Lâm Phụng Âm.

Tiểu Tịch vội vàng phủ thêm áo choàng rồi xuống giường, trong bóng tối cũng không kịp tìm giày ở đâu, vội vã cuống cuống chạy đến bên cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở nhỏ nhìn ra ngoài.

Lại không ngờ nhìn thấy một đôi mắt phượng sáng ngời.

“Mở cửa sổ ra đi, cũng biết người sẽ chạy ra nhìn.” Lâm Phụng Âm chê cười trách mắng nàng, nàng xin lỗi hắc hắc cười ngây ngô sau đó mở cửa sổ quang minh chính đại quan sát tình huống.

“Không phải ta sợ kẻ địch bắt ta làm con tin uy hiếp các người sao?” Tiểu Tịch khép lại áo choàng nhìn vào trong sân, một đám thuộc hạ quây quanh một người mặc áo đen, trên đầu người mặc áo đen trướng một mũi tên, quỳ một chân trên mặt đất sử dụng kiếm chống đỡ.

“Hắn so với Lâm Tông, bất luận là ở trí khôn hay là võ công đều kém hơn nhiều.” Lâm Phụng Âm chê cười, cúi đầu nhìn qua một cái sau đó bắt đầu đi lác đác. Đờ song cửa sổ nhẩy vào trong phòng của nàng, ôm ngang nàng lên.

“Hả?” Tiểu Tịch không hiểu ra làm sao.

Lâm Phụng Âm ý bảo nàng nhìn chân của mình, cười tà nói: “Cô nương gia để lạnh không tốt.”

Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái gật đầu thừa nhận.

“Là ai? Tới giết người nào?” Tiểu Tịch ngồi trên giường sững sờ.

Lâm Phụng Âm vậy mà ngồi xuống mang giày cho nàng!

“Dung gia, không biết chạm dây gân nào lại dám một mình đi tới, còn toan tính đánh cắp võ công bí tịch Lâm gia và Phụng Hoàng song kiếm, ài!”

“Dung gia? Dung gia nào?”

Lâm Phụng Âm ngẩng đầu cười một tiếng: “Còn có thể Dung gia nào? Mười sáu tuổi chiếm vị trí thứ tư Trung Hoa châu, chính là trong miệng người cái gì ‘là một Hoa mỹ nam’ trung đẳng, người khen hắn ‘sống mũi đẹp đáng đáp đẹp’ đấy thôi.” Lâm Phụng Âm không tự chủ mà sờ sờ mũi của mình, giống như rất không hiểu nổi lỗ mũi bộ dáng cái tên tiểu tử Dung gia có gì đẹp mắt.

Tiểu Tịch chợt hiểu ra, thì ra là tên tiểu tử kia, ban đầu nói lỗ mũi hắn đẹp thật ra chỉ là cử chỉ vô tâm, nhớ đến cũng thật xấu hổ. Sỡ dĩ xếp hắn vào nhóm trung đẳng là bởi vì nàng nghĩ làm tròn số, thật ra thì thiếu chủ Dung gia đáng đáp rất là bình thường, ngũ quan thường thường, chỉ duy nhất cái mũi coi như là khá hơn cả, nếu như không đặt trên mặt hắn thì có lẽ sẽ còn đẹp hơn. Ban đầu cảm thấy hắn là người khó khăn nhất trong bốn người, bởi vì thời điểm tặng quà hắn chỉ là một hậu bối lại bắt kính đối với Lâm chủ mẫu, cúi người chào cũng chỉ là nhẹ khom người.

“Sao tiểu tử kia lại biến thành kẻ trộm rồi hả?” Tiểu Tịch mang giày xong đứng lên, đi thông thả tới bên cửa sổ, nhìn thế cục hai bên giằng co ở trong sân, nhưng hiển nhiên là thiếu gia Dung gia bại trận rồi.

Lâm Phụng Âm một tay bắm lấy sàn nhà, chẳng những không có đứng dậy ngược lại còn ngồi xuống sàn, dựa lưng vào thành giường của nàng nhắm mắt dưỡng thần nói: “Có tiếng gió để lộ ra ngoài rồi.”

“Tiếng gió? Phong thanh gì?”

“Mới ban đầu ta đã từng nghĩ qua, những chuyện chủ mẫu không quản việc nhà, đại ca bị thương quả quyết không che giấu được lâu, bởi vì Ngọc Hoàn. Như nàng ta hoàn thành mọi việc có thể mang đầu đuôi gốc ngọn của chuyện này tung ra khắp võ lâm, đặt Lâm gia vào tình cảnh đơn độc, mượn tay giết người làm dao động vị trí Lâm gia . . . Nhưng mà đã hơn một tháng, thời điểm chúng ta chặt vật nhất nàng ta cũng không động thủ, nhưng bây giờ làm vậy, mục đích là cái gì chứ?”

Tiểu Tịch trầm ngâm một lát nói: “Có lẽ nàng ta và Thu Vô Cốt có chuyện cần làm hơn nên quên mất Lâm gia.”

Lâm Phụng Âm chê cười: “Nha đầu, người không nhìn ra được sao? Thánh nữ tộc tái xuất giang hồ, mục đích lớn nhất là tiêu diệt Lâm gia.”

“Tại sao? Các người và Thánh nữ tộc từng kết từ thù?”

Lâm Phụng Âm lắc đầu, chống thân thể đứng lên nói: “Chưa từng nghe qua mẫu thân nói qua Lâm gia và Thánh nữ tộc có quan hệ. Năm đó bởi vì hành động việc làm của Thánh nữ tộc gần như là tà đạo làm cho người trong võ lâm khinh thường cho nên mọi người cùng nhau trục xuất họ khỏi giang hồ. Thời điểm đó Lâm gia chỉ là một gia tộc nhỏ đang quật khởi, không có làm chim đầu đàn. Nếu như tính toán khoản nợ cũ này thì ngàn vạn lần cũng không tính tới được trên đầu Lâm gia.”

“Vậy thì thật kỳ quái.”

“Không có gì thật là kỳ quái, nước tới đất chặn, những kẻ gian tặc Thánh nữ tộc có thể làm lung lay căn cơ Lâm gia ta tới cỡ nào.” Lâm Phượng Âm đẩy cửa đi ra ngoài, phát phát tay, một hạ nhân Lâm gia gạt khăn đen trên mặt thiếu chủ Dung gia.

“Lỗ mũi?” Lâm Phượng Âm điểm huyết vị thiếu chủ Dung gia, sau đó đi đến trước mặt hắn cẩn thận suy nghĩ. “Có chỗ nào đẹp mắt đâu chứ?” Hắn quay đầu lại cười với Tiểu Tịch về mặt đang quần bách. Sau đó xoay người lại giơ tay lên rút đao trong tay hắn (thiếu chủ), không hề chậm trễ một khắc mà cắm vào lồng ngực của hắn (thiếu chủ).

Tiểu Tịch kinh ngạc che miệng, mặc dù nhìn thấy nhiều chuyện giết người chảy máu, Lâm Phượng Âm không nói hai lời trực tiếp xuống tay vẫn là lần đầu tiên. Từ lần trước chiến đấu đâm máu trở về, hình như hắn trở nên tàn nhẫn hơn nhiều, hắn có thói quen giắt một câu nói nơi khóe miệng: nhân từ với kẻ địch, kẻ địch sẽ gia tăng ác độc gấp bội với ngươi! Vì vậy hắn không bao giờ xuống tay lưu lại một mạng giống như trước nữa. Hiện tại chỉ dùng phương pháp đơn giản nhanh chóng nhất giải quyết sinh mạng phe địch.

Thân hình thiếu chủ Dung gia bỗng dừng một chút rồi ngã xuống đất, hạ nhân Lâm gia nhanh chóng thu thập thi thể. Lâm Phượng Âm còn phân phó bọn họ quang minh chính đại đưa về Dung gia, chứng minh địa vị Lâm gia trên giang hồ không cách nào rung chuyển.

Bọn hạ nhân nhanh chóng thu thập hài cốt, Lâm Phượng Âm đuổi chân một cái nói: “Kỳ quái, động tĩnh lớn như vậy, sao nhị ca không ra?”

“Éc . . . . có lẽ quá mệt mỏi nên không dậy nổi thôi . . . .” Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái giải thích, ai biết có phải hắn túng dục quá độ mà không dậy nổi hay không.

“Hả? Đại ca cũng không ở trong phòng, hình như sau khi ăn cơm tối thì đi ra cửa, đến bây giờ còn chưa trở về nữa.”

“À?” Tiểu Tịch không khỏi than thở, không ngờ người học võ có thể lực, nhưng không nghĩ sẽ cùng Lâm Phượng Âm cãi cọ, loại chuyện mắc cỡ này chờ Lâm Đường Hoa giao phó với liệt tổ liệt tông đi. Nàng là một nữ nhân dĩ nhiên là thuyên theo lái, gái theo chồng, nhiều lời không tiện. Vì vậy ngập một cái nói: “Về ngủ đi, ta cũng buồn ngủ rồi.”

Lúc này Lâm Phượng Âm mới hậm hực trở về phòng, đi qua thư phòng Lâm Đường Hoa từ khe hở chỉ thấy bức họa rơi tán loạn đầy trên đất, không cần nghĩ cũng biết đó là vẽ nàng. Nhưng nhị ca có tính yêu sạch sẽ, căn phòng dọn dẹp cực kỳ nghiêm khắc, ngay cả cọng tóc còn không nhìn thấy được ở đó làm sao có thể để cho bức họa rơi vung vãi? Hắn vừa định vào cửa thì bị người lôi kéo từ phía sau.

“Nhị ca, huynh đi đâu?” Lâm Phượng Âm tùy ý vờ vai của hắn hỏi.

Trên trán Lâm Đường Hoa có mồ hôi rịn ra, sắc môi hơi trắng, trong đêm tối lại càng rõ ràng tiêu tụy.

Lâm Phượng Âm kích động hỏi: “Thế nào? Bị tập kích hả?”

“Không có, chỉ là lúc luyện công nóng lòng cầu toàn thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma thôi. Làm sao đệ còn chưa đi ngủ?” Hắn lơ đãng di chuyển bước nhỏ đẩy ra tay Lâm Phượng Âm vờ vai hắn.

Cánh tay Lâm Phượng Âm dừng giữa không trung, có chút buồn bức nhìn Lâm Đường Hoa: “Mới vừa rồi người Dung gia đến thăm dò, đệ giết rồi.”

“Ừ, tin đồn Lâm gia suy bại ở Hoa Châu thành lập tức sẽ dâng lên rồi.”

“Ừ.” Lâm Phượng Âm gật đầu: “Xem ra chúng ta phải làm trò nhắc lên đùa giỡn một thời gian rồi.”

Lâm Đường Hoa gật đầu, mượn cơ hội hết sức mệt mỏi nên hai người trở về phòng của mình.

Lâm Phượng Âm nhìn cánh cửa từ từ khép lại, cúi đầu, lại phát hiện trên khung cửa lại có vết máu. Lâm Đường Hoa bị thương? Người nào có thể làm tổn thương hắn? Hắn bình yên vô sự trở lại tất nhiên chứng minh đối phương chỉ là kẻ đầu đường xó chợ. Như vậy như thế nào tổn thương được hắn? Tại sao hắn muốn giấu diếm, rõ ràng là nói dối, nhưng cần gì phải nói dối với huynh đệ ruột thịt, hắn nghĩ không ra.

Mà đứng trong vườn hoa người không ngừng run lên, nhật lên trên mặt đất cây trâm dính máu, nắm thật chặt trong lòng bàn tay. Một thân màu xanh đen ướt sũng ẩn trong bụi cỏ rất tốt, ít có người đi qua đây, hơn nữa càng ít có người biết trong bụi hoa tường vi đang che giấu một người.

Giờ phút này, toàn thân người này đã bị gai hoa tường vi đâm, nàng cắn răng nhin đau rơi lệ, nhưng trong lòng bùng lên một tia không cam lòng bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Lâm gia sóng gió không ngừng.

Trong mấy ngày này, Hoa Châu thành lại ồn ào huyền ảo. Lúc trà dư tửu hậu đề tài thảo luận của mọi người chính là Lâm gia có giống như tin đồn đã biến thành con cộp giấy hay không. Tiểu Tịch và Lâm Đường Hoa thường đi ra ngoài, ý định ban đầu là đi giải sầu nhưng không chỉ một lần nghe được lời bàn tán đa nghi. Nghe người ta bàn tán Lâm gia không chịu được một kích chí có thể buồn cười và bất đắc dĩ. Thậm chí nói ba vị công tử Lâm gia đều đã chết hết, Lâm chủ mẫu bị yêu ma nhập vào thân, dĩ nhiên đây chỉ là tin đồn của dân chúng trong dân gian. Bọn họ không quan tâm ai làm chủ ở Hoa Châu thành, chỉ cần có luật pháp Thánh quốc ở đây, chỉ cần Lâm gia không phải là phản quốc chống chính quyền, sẽ không tạo thành gió tanh mưa máu là được rồi. Bọn họ chỉ coi đây là một chuyện đùa truyền đến truyền đi, để cho một đôi bích nhân thường xuất hiện nơi công cộng vừa xấu hổ vừa lo lắng.

Hai người đứng ở ngoại thành bên ruộng cỏ lau mênh mông bát ngát, những ngọn cỏ lau nhẹ nhàng lay động giống như một năm bốn mùa đều không ngừng phất tay hướng tới người bên cạnh, giống như đã chờ đợi hồi lâu, liền mong đợi hai người trở về. Tiểu Tịch rút vào lồng ngực Lâm Đường Hoa, nhẹ nhàng thờ dài, tiếng thờ dài này bị vùi lấp trong tiếng cỏ lau rì rào, nhưng bị Lâm Đường Hoa nghe được.

Hắn cầm tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thấy nàng chân thực tồn tại ở bên cạnh mình, trong thương cảm mang theo vui vẻ. Nếu như sau này cách xa nhau Thiên Sơn Vạn Thủy, hắn cũng sẽ nhớ tất cả về nàng, cả một sợi tóc một sợi lông mi một ngón tay, ghi nhớ từng chút một.

“Có quà tặng cho nàng.” Lâm Đường Hoa hôn lên trán nàng nói.

Tiểu Tịch mở đôi tay ra, tham lam mà ngẩn nhìn hắn nhếch môi cười: “Nhất định phải có giá trị nha, ta chỉ nhìn vật không nhìn người.”

Lâm Đường Hoa giả vờ lúng túng, nhếch miệng nói: “Vây coi như xong, thay vì để cho nàng xem như phế vật mà vứt bỏ không bằng để nó vĩnh viễn bên cạnh ta.”

Tiểu Tịch nhất quyết không chịu nói, bữu môi nói: “Không được không được, đã đáp ứng rồi còn muốn nuốt lời, có phải chàng muốn ta không để ý tới chàng một tháng hay không?”

Lâm Đường Hoa sợ nhất chiều này, vốn mình cũng không còn dư lại bao nhiêu thời gian, nếu như nàng thật sự giận dữ không để ý tới hắn một tháng thì người hối hận chính là hắn. Vì vậy hắn nắm vòng eo tinh tế của nàng cười nhạt nói: “Nhắm mắt lại.”

Tiểu Tịch làm như nhắm mắt lại nhưng vẫn còn giữ lại một chút xú khe hở, Lâm Đường Hoa lắc đầu cung chiêu, biết cái quỷ tinh linh này nhất định sẽ không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, vì thế phải dùng đến tuyệt chiêu.

Tinh tế hôn lên lông mi chớp động của nàng, làm hại Tiểu Tịch không cách nào mở mắt được, bởi vì rất nhột cho nên rùng mình. Khóe miệng Lâm Đường Hoa cười giảo hoạt, ôm chặt lấy nàng, đôi tay ở phía sau của nàng mở ra quà tặng, chậm rãi đưa tới trước mắt nàng.

Môi của hắn rời đi da thịt của nàng, sau đó ngón tay thon dài như ngọc bưng lấy khuôn mặt nàng, cười chờ đợi nàng mở mắt.

Xuất hiện trước mắt là một chiếc nhẫn ngọc màu tím, Tiểu Tịch có chút buồn bực nhìn chiếc nhẫn nằm trong tay hắn. Sau đó giờ tay phải lên quơ quơ nói: “Không phải ta đang đeo vật đính ước của chàng sao, không phải để cho ta giống như nhà giàu mới nổi mà mang cả hai cái chứ?”

Lâm Đường Hoa bật cười nói: “Nói cho nàng biết bí mật, thật ra thì cái nhẫn trên tay nàng không phải là bảo vật gia truyền của ta, chẳng qua là ngày đó trên người của ta chỉ có duy nhất đồ vật là nó có thể gán nợ cho nàng.”

Giờ đây Tiểu Tịch mới hiểu được, thì ra cái gọi gia truyền là giả, trách không được, thảo nào hắn hào phóng như vậy lúc đó liền cầm cố đi, thảo nào về sau vẫn không nóng nảy đi tìm trở lại. Nếu không phải đêm giao thừa Bạch Nguyên Phong tặng lễ vật có lẽ là hắn không hề bận tâm cái nhẫn bình thường trong tiệm cầm đồ đâu.

Tiểu Tịch có chút tức giận, mỗi ngày trước khi đi ngủ mình còn thân thiết hôn cái nhẫn này đây, còn muốn nó giống như bằng chứng tình yêu của họ đó, âm ỉ cho rồi cuối cùng là giả.

“Hừ!” Tiểu Tịch làm bộ muốn tháo xuống ném nhẫn ngọc thạch đi.

Lâm Đường Hoa chặn lại bao bọc nắm tay của nàng, mở bàn tay lấy ra nhẫn ngọc bên trong: “Mặc dù không phải là bảo vật gia truyền, nhưng với ta mà nói so với cái gì cũng quan trọng hơn, ở lại bên cạnh ta đề phòng cái người phản tử bạo lực này.”

Tiểu Tịch nhân cơ hội đoạt lấy nhẫn ngọc tím trong tay kia của hắn nói: “Còn cái này? Có ý nghĩa gì?”

Không đợi Lâm Đường Hoa nói chuyện, nàng đã thấy ảo diệu trong đó, nàng kinh ngạc không ngậm miệng được, nhìn cái nhẫn này cười sắp chảy ra nước mắt.

“Thích không?” Lâm Đường Hoa hỏi.

“Thích.”

Cái nhẫn này chính là vừa vắn ngón tay áp út, xuyên qua trong nhẫn trong suốt là dung hợp một hình ảnh, mặc dù không quá rõ ràng nhưng vẫn vẫn có thể nhìn rõ.

Ngày trước, Lâm Đường Hoa tặng một bức họa cho Tiểu Tịch, Tiểu Tịch kinh ngạc phát hiện kỹ thuật của Lâm Đường Hoa không phải là cao bình thường. Bức tranh nhìn cứ như thật, trông thấy bản thân mình xuất hiện sống động trong tranh hai thước, giống như nàng đang soi gương vậy. Nhưng

đồng thời cũng không cam lòng tự trách sao mình không vẽ Lâm Đường Hoa.

Lâm Đường Hoa cũng chịu ô nhục, nàng cầm bút lông của hắn mà vẽ trên giấy, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại quan sát tỉ mỉ mặt mày của hắn. Một tờ giấy Tuyên Thành bị nàng xóa xóa và sửa sửa, cuối cùng cũng đạt được phong vận của Lâm Đường Hoa. Thực ra là chỉ là trang giấy vẽ đầu đứa bé, tóc Lâm Đường Hoa được cột lên, ánh mắt giáo hoạt ngẫu nhiên liếc xéo người khác, trên bờ môi luôn luôn nở nụ cười lễ phép nhợt nhạt, dễ thương muốn chết.

Lâm Đường Hoa nhìn thấy hình tượng của mình buồn cười như vậy nên không có cam lòng, liền ở trên giấy theo phong cách hội họa của nàng mà vẽ thêm một hình. Vẽ ra chín bản Tiểu Tích, tóc dài tới eo trông mất như sao, thỉnh thoảng sẽ chống cằm bóp thịt trên má, sau đó cười đến cực kỳ rạn rở.

Hai người vẽ hai bên trái phải trên cùng một tờ giấy, Tiểu Tích bắt lấy ngón tay Lâm Đường Hoa mà khẽ cắn, tựa hồ không hề đau lòng một chút nào để cho hắn ký tên đồng ý. Cứ thế ở trên giữa trang giấy vẽ ra một trái tim màu hồng.

Lâm Đường Hoa nói: “Trái tim chỉ có một, làm sao mà trái ngược nhau?”

Tiểu Tích muốn chạy đã chạy không được bị Lâm Đường Hoa siết chặt trong lồng ngực. Sau đó giống như nàng mà cắn ngón tay của nàng, bị đau đến nỗi nàng kêu la thiếu chút nữa kéo tới đầu trâu mặt ngựa luôn. Vì vậy vẽ ra được hai trái tim hồng tâm đầu ý hợp, trên giữa tờ giấy Tuyên Thành trở thành hình vẽ xinh đẹp bùng bùng, kết nối xung quanh trái phải hai đứa nhỏ.

Không nghĩ tới hôm nay, Lâm Đường Hoa lại đem hình vẽ hai đứa bé vào trong nhẫn Tử Ngọc. Đầu hai đứa nhỏ chạm vào nhau, cái trán chống đỡ cái trán, chớp mũi hướng tới chớp mũi cảm thụ hô hấp dịu dàng của đối phương.

“Làm sao người làm được cái này?” Tiểu Tích nhìn chằm chằm, ngón tay che chiều rộng của chiếc nhẫn lại có thể rõ ràng nhìn thấy ngũ quan sắc sảo của đứa trẻ bên trong.

Lâm Đường Hoa ôm nàng nhẹ nhàng đang đưa ra nói: “Không phải là nàng nói cho ta biết sao, nàng thấy có người có thể khắc chữ trên hạt gạo thật sao? Không phát hiện cái nhẫn này thật ra thì không phải là một khối hoàn chỉnh sao?”

Tiểu Tích cẩn thận nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trên nhẫn có một chỗ nổi . . . Nàng đã từng nói cho hắn biết đã từng gặp qua rất nhiều người thần kỳ, có người có thể dùng con dao nhỏ khắc chữ trên hạt gạo. Lâm Đường Hoa liền đem chuyện này để trong lòng, dùng con dao nhỏ ở trên mặt cắt của hai khối ngọc khắc lên đường vân hai đứa bé. Sau đó đem mực nước thượng hạng ngàn năm không phai tô vào trong đó, thấm vào từng chút một. Cuối cùng thật cẩn thận đem hai khối ngọc hợp lại cùng một chỗ. Vì vậy bên trong ngay lập tức xuất hiện hai đứa trẻ, hoa văn trong đó là dùng mực nước từng chút từng chút rót vào mà hình thành.

“Người thật thông minh.” Tiểu Tích ngẩn đầu nhìn hắn, đối với ánh mắt của mình càng thêm tự tin, thỏa mãn với sự lựa chọn phu quân của mình thông tuệ như vậy. Nhưng hơn nữa là cảm động, hắn có thể nhớ rõ ràng mỗi lời nói của nàng, còn có thể thỉnh thoảng làm cho nàng vui mừng, thì ra yêu là cảm giác tuyệt vời vậy sao.

“Chỉ vì nàng, ta sẽ trở nên rất thông minh.” Lâm Đường Hoa điểm một cái lên chóp mũi của nàng, giống như đang cưng chiều một con mèo nhỏ khả ái. Hắn lấy nhẫn ra nói: “Ta còn nhớ nàng có nói nghi thức cầu hôn.”

Dứt lời, hắn liền từ từ khụy gối, một chân quỳ trên đất.

Đã từng thấy qua giống như hoàng tử cầu hôn công chúa, dùng thời gian quý giá nói lên lời thề nguyện hẹn ước, sau đó mặc quần áo đẹp giày vàng hào hoa phong nhã cầm tay công chúa mà hôn lên bao tay ren (nghi thức hôn tay của người phương tây). Đã từng thấy qua nam nhân tây trang trắng thớm cầu hôn với cô gái áo quần cao quý. Quý tộc hào môn như thế khiến cho không biết bao nhiêu cô gái sóng lòng sôi sục. Gặp qua người bình thường trong dân chúng cầu hôn, nam nhân mang mắt kiến xấu hổ nhe răng cầu hôn nữ nhân, bầu trời bay đầy bong bóng màu hồng, bạn bè bên cạnh cũng hoan hô cổ vũ.

Nhưng là, chưa từng thấy người mặc áo bào màu trắng, dùng tư thế cổ nhân ghét nhất là quỳ đi cầu hôn một cô gái bình thường. Tiểu Tích cảm giác nước mắt của mình sắp rơi ra, che miệng không thể tin nhìn người trước mắt, sao mà lại gần gũi rõ ràng như thế. Mà người kia, đang cầm chiếc nhẫn của riêng bọn họ ngẩng đầu dịu dàng nhìn nàng nói: “Nắm tay cả đời, bên nhau đến già, đời đời kiếp kiếp, không xa không rời.”

“Đời đời kiếp kiếp, không xa không rời. . . .”

Chiếc nhẫn kia mang vào ngón áp út của nàng, làm chứng cho tình yêu của bọn họ, cũng là chứng cứ duy nhất nhận thức nhau của họ.

Trở lại Lâm gia bọn họ lại nghênh đón khách không mời mà đến.

Lâm Phượng Âm đang đứng ở cửa Lâm phủ nhìn xa xa chờ đón bọn họ, nhìn thấy bọn họ tay nắm tay bỗng nhiên có cảm giác thất vọng mất mát.

Tiểu Tích xa xa cũng nhìn thấy Lâm Phượng Âm, nghĩ tới mấy ngày gần đây hắn thường ra ngoài rất ít gặp mặt trong lòng cũng thật nhớ, vì vậy rút tay khỏi tay Lâm Đường Hoa, nắm cánh tay Lâm Phượng Âm nhảy lên “Người đứng ở ngoài cửa làm gì vậy, chờ Hoa cô nương hả?”

“Đứng vậy nha, chờ người Hoa cô nương này.” Hắn cười cười nâng cằm của nàng lên tà mị cười: “Nhớ ta không?”

Tiểu Tích đối với loại đùa giỡn này thấy nhưng không thể trách rồi, cảm giác hai người hồ nháo là chuyện bình thường không sao cả. Trong lúc nhất thời quên mất mình là người đã có gia đình, vì vậy quay đầu nhìn Lâm Đường Hoa cười lấy lòng.

Nhưng Lâm Đường Hoa chỉ ghen trong chớp mắt tiếp theo hòa hoãn cười nhạt, rộng lượng hào phóng nhìn nàng và tam đệ thân mật ở chung một chỗ.

Hắn đi tới chỉ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?!”

Lâm Phượng Âm bĩu môi nói: “Người Lâm gia vào Hoa Châu Thành, bảo là muốn đến thăm bạn cũ Lâm gia.”

Chân mày Lâm Đường Hoa khẽ nhướn một cái cười cười nói: “Người đến không có ý tốt, chỉ sợ là muốn biến ba nhà thành hai nhà.”

Lâm Phượng Âm dựa vào cánh cửa, bĩu môi chắc chắn nói: “Chúng ta cũng thương lượng chút đối sách thôi.”

“Ta có thể tiếp tục giả làm Lâm chủ mẫu, dù sao cũng đã có nhiều kinh nghiệm rồi. Quản lý Lâm gia, chỉ còn Lâm Thành Trác . . . tới không được . . .”
Tiểu Tích cau mày đi tới đi lui ở trong phòng.

Lâm Đường Hoa rót ly trà nóng đưa cho Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm ngậm trên bờ môi, chợt cười cười mà nói: “Thật ra thì, chỉ cần tìm một người quen thuộc với đại ca cho dù vụng về một chút cũng có thể chứ?”

Tiểu Tích gật đầu một cái còn nói: “Người quen biết hắn rất nhiều, nhưng mà chúng ta vẫn phong tỏa tin tức hắn hôn mê với bên ngoài, biết chuyện này chỉ có mấy người chúng ta, mặc dù Thập Nhị cũng biết nhưng hắn quen thuộc lời nói và việc làm của Thành Trác không?”

Lâm Phượng Âm liếc xéo nàng một cái, nàng vội vã khoát tay nói: “Ta còn phải giả làm chủ mẫu, không thể giả hắn nữa!”

“Không phải còn có người ư, so với quen thuộc chính mình còn muốn hiểu rõ đại ca hơn.”

Tiểu Tích kinh ngạc nhìn hắn, sau đó từ từ chợt hiểu, liền vỗ tay khen: “Âm Âm, người thật thông minh muốn chết nha! Oanh Oanh, Oanh Oanh quen thuộc nhất rồi, quen thuộc đến có thể đem từng cọng tóc của hắn ra đếm luôn rồi!”

Từ đầu đến cuối Lâm Đường Hoa không nói một lời nào, chỉ là tay bưng ly trà nhẹ nhàng run lên, trong ngày thường mặt nước chưa từng gợn sóng giờ tạo nên một tầng gợn sóng thật lâu chưa tiêu tan.

Tiểu Tích mang lên mặt nạ da người đã lâu chưa dùng tới, ăn Ngân hoa đan, sau đó mặc vào bộ quần áo quen thuộc, đứng trước gương xoay quanh, Lâm Đường Hoa ở một bên cười nói: “Có biết ban đầu vì sao nàng bị bại lộ không?”

“Hả?” Tiểu Tích nghi ngờ ra hiệu.

“Bởi vì trên mặt mẫu thân chưa bao giờ sẽ có vẻ mặt như thế, vẻ mặt vui vẻ gần như sáng chói. Kể từ khi ta hiểu chuyện tới nay, mẫu thân đối với chúng ta chỉ có nghiêm túc và nghiêm túc, lưng mang gánh nặng Lâm gia chưa bao giờ cười thoải mái như thế. Ăn cơm, uống nước, nói chuyện mỗi lời nói cử động đều phản chiếu hình ảnh của một thiếu nữ, cho nên chúng ta kết luận nàng không phải là mẫu thân.”

Tiểu Tích che miệng cười, sau đó khom người ho khan học theo bộ dạng một lão thái thái nói: “Người trẻ tuổi, không nên quá thông minh, không nên quá kiêu ngạo nha.”

Lâm Đường Hoa bắt đầu dĩ cười cười, nhìn ngoài cửa sổ, sau đó rất nghiêm túc nói cho nàng biết: “Mọi việc cẩn thận, nếu có khác thường nhất định phải ám hiệu cho ta.”

Tiểu Tích khoát khoát tay: “Người quá lo lắng rồi . . . đây chính là Lâm gia, cái nhà đầu họ Phùng kia có thể làm gì ta chứ, cắt!”

Lâm Đường Hoa còn chưa kịp nói: “Người bên cạnh mới cần phải thật chú ý cẩn thận” thì Lâm Phượng Âm đẩy cửa đi vào, xô đẩy một bóng dáng đen tuyền đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lâm gia sóng gió không ngừng(tt).

Edit: ChieuNinh

Tiểu Tích kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt mình, quả thật giống Lâm Thành Trác như đúc, nhưng mà vẫn thiếu chút khí phách, không biết Phùng Tích Viện có nhận ra hay không, nhưng đây là nước cờ tốt nhất của bọn họ rồi.

Tiểu Tích đi lên phía trước nắm cánh tay Oanh Oanh nói: “Cố lên nha!”

Oanh Oanh cau chặt mày, kinh ngạc hỏi: “Người . . . . Tiểu Tích cô nương?”

Tiểu Tịch nhảy mất mấy cái, nghịch ngợm xoay một vòng nói: “Giống hay không?”

Oanh Oanh nghi hoặc nhìn nàng, ánh mắt không khỏi dò về Lâm Đường Hoa áo trắng như tuyết bên cạnh, ánh mắt hắn cũng đang nhìn nàng không chớp. Ánh mắt vẫn bình thản như nước như cũ, nhưng mà ẩn chứa trong đó là vòng xoáy khổng lồ, cũng giống như ngày đó chính là . . . nguy hiểm

Trong lòng Oanh Oanh dâng lên nghi vấn, chỉ cần chờ cái giả thuyết này được chứng minh. Nhưng mà hiện tại bị Lâm Đường Hoa áp chế và áp bức nàng cái gì cũng không làm được.

Lâm Phượng Âm ý tứ hàm xúc quan sát ba người bọn họ, có một loại cảm giác quỷ dị vây lượn quanh bọn họ. Lúc này người hầu ở cửa thông báo: Người Phùng gia đến!

Người Phùng gia tới nhanh hơn bọn họ nghĩ, gần như ngựa không ngừng vó chạy tới Lâm gia. Người tới không có ý tốt, đã nóng lòng như vậy nhất định là không phải là vì tới cảm tạ hay thăm bạn. Bọn họ cũng chỉ là muốn đến điều tra hư thực rồi chiêu cáo thiên hạ Lâm gia đã suy bại rồi, rất dễ dàng bị Lâm gia bắt được. Rất có thể sau này trong chốn võ lâm chỉ còn lại Diệu Châu Phùng gia và Cận Châu Tư Đồ gia lực lượng ngang nhau.

Ba vị công tử ngồi ở một bên, bọn họ ngồi ở tiền thính chờ khách. Lâm Thành Trác ôm cánh tay, cầm trong tay là Hoàng kiếm Tiểu Tịch đưa cho nàng. Lâm Đường Hoa vẫn nhẹ nhàng thưởng thức trà xanh như cũ, Lâm Phượng Âm chống tay dưới cằm, mắt khẽ nhắm vô cùng lười biếng nhìn ra cửa .

Cách đó không xa một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy tới, chạy thẳng vào phủ đệ Lâm gia.

“Một hồi không cần phải nói câu gì.” Phùng Tích Viện nhắm mắt nghiêng đầu nghỉ ngơi, khinh thường ra lệnh.

Minh Chung Thu ngồi ở một bên, có chút khiếp đảm có chút hèn mọn, thậm chí còn không bằng một tì nữ cầm bánh ngọt một bên. Hắn là Minh Chung Thu Minh gia một trong bảy đại gia tộc ở Hoa Châu, từ lâu rất mến mộ Phùng Tích Viện. Rốt cuộc tìm được cơ hội ở bữa tiệc cặp kè của nàng, được nàng lựa chọn trở thành trọng phu. Nhưng đây cho tới cùng là bắt đầu may mắn hay là bắt đầu bất hạnh, chính hắn cũng không biết.

Minh Chung Thu gật gật đầu mà nói: “Nuông tử, vậy . . . cũng không cần ta đi nhục nhã bôi nhọ Lâm Thành Trác sao?”

“Làm cho hắn nhục nhã?” Phùng Tích Viện khẽ nhún mày, chê cười: “Chỉ bằng ngươi? Dựa vào cái gì nhục nhã hắn?”

Minh Chung Thu nuông mày, nuông tử vẫn luôn như vậy kể từ khi vào cửa Phùng gia ở rể. Ở trong phủ địa vị không đáng giá một đồng còn không bằng nha đầu phách lối Thiên Vân bên cạnh Phùng Tích Viện. Ở trước mặt người khác lại phải giả bộ vô cùng ân ái tương kính như tân nhưng trên thực tế từ khi vào phủ hắn và nàng vẫn là phản giường mà ngủ.

Minh Chung Thu không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, ở trong mắt nuông tử hắn là người vô dụng như vậy, cho nên cũng không cần nhiều lời chọc giận làm cho nàng không vui.

Phùng Tích Viện mở mắt, lờm một cái trọng phu mềm yếu vô năng, một cổ thù hận tan lòng nát dạ sục sôi trong lòng. Nếu không phải ban đầu Lâm Thành Trác thoái hôn trước mặt người khác làm nàng mất mặt, nàng như thế nào lại đem hạnh phúc cả đời của chính mình giao trên tay cho tên bại hoại này! Ngay lúc đó những anh hùng hào kiệt đều sợ hãi trên chóc Lâm gia kết thù, trong ngày thường cũng không dám thổ lộ tình cảm cùng với nàng. Chỉ có Minh Chung Thu này, giống như một kẻ ngu ngốc đứng ra, si ngốc nhìn nàng nói nguyện ý cưới nàng, vì vậy nàng cũng chỉ có thể gả cho hắn. Một trong bảy đại gia tộc ở Hoa Châu Minh gia, Hoa Châu Kiều gia còn sót lại cũng bị nàng mua chuộc trở thành quan hệ ngầm của Phùng gia.

Kết quả này là sai lầm của Lâm Thành Trác! Còn có cái nữ nhân càn rỡ đó! Là cái nữ nhân Lâm Thành Trác liều mạng bảo vệ.

Nàng muốn đem người Lâm gia ra giày vò cho đến chết, khiến cho Lâm Thành Trác biết cái gì là khổ sở tận xương cốt, khiến cho nữ nhân kia vì hành động của chính mình mà trả giá nặng nề!

Tiểu Tịch vẫn ngồi ở phía sau bình phong, nàng là chủ mẫu tự nhiên không thể ngồi ở sảnh đường nghênh đón tiểu bối. Cho nên chỉ có thể để ba vị công tử cùng ngang vai ngang vế đi nghênh đón Phùng Tích Viện và phu quân nàng. Đây đã là tận tình tận nghĩa rồi. Nếu không thì làm theo chủ trương của Tiểu Tịch, khi bọn họ vừa vào cửa thì tiền hạ thủ vì cường cho bọn họ một kích nghiêm trọng! (tiền hạ thủ vì cường: ra tay trước thì chiếm lợi thế)

Phút chốc xe dừng lại thì cửa Lâm gia cũng mở ra.

Bên trong xe ngựa một cô gái vén rèm lên, xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ hiện ra dung nhan xinh đẹp. Nàng nhìn bảng hiệu Lâm gia sâu kín cười một tiếng sau đó khinh thường để rèm xuống.

Phu xe xuống xe, đi trước là một tỳ nữ, chính là thường hay cáo mượn oai hùm phách lối- tỳ nữ Thiên Vân. Giờ phút này ánh mắt của nàng ta không còn giống như ngày thường, vậy mà lại khiêm nhường hơn rất nhiều. Ngay sau đó đi xuống một nam tử, xem ra có vẻ văn văn nhược nhược, lúc nhìn người khác thì ánh mắt né tránh, nhưng mà quần áo thì cao quý. Có thể cùng nữ nhân kia ngồi chung một xe, chính là phu quân của nàng Minh Chung Thu.

Thời điểm Minh Chung Thu đi xuống thì đứng ở một bên mỉm cười vờn tay. Sau đó Phùng Tích Viện liền nhìn hắn cùng nhau cười đáp lên tay của hắn rồi xuống xe. Người ở bên ngoài nhìn hai người vợ chồng ân ái ghen ghét người khác.

Phùng Tích Viện đã gả làm vợ người khác cho nên tóc búi thành búi vòng trên đỉnh đầu càng thêm lộ vẻ đoan trang. Nàng mặc váy áo màu đỏ chót, hơi có chút ý khách lần lượt chủ. Ngay ở trước mặt hạ nhân của Lâm gia lướt qua không để gì vào trong tầm mắt, rõ ràng là một loại khiêu khích và xem thường.

Nàng cùng Minh Chung Thư sóng vai nhau đi vào trong tiền đình, ba vị công tử không có đứng lên chào đón, Lâm Phượng Âm chỉ là tà nghệ nhìn nàng, quan sát từ trên xuống dưới. Nghe đồn Phùng gia đại tiểu thư sắc nước hương trời, chẳng qua cũng chỉ như thế.

Lâm Đường Hoa cười nhạt nhưng tầm mắt cũng rơi lên người Minh Chung Thư, hai người lễ phép cười một tiếng. Trong lúc Hoa Châu tụ hội hai người thường gặp mặt, dù chưa trò chuyện nhưng nhìn quen mắt. Phùng Tích Viện nhìn thấy một màn này, Minh Chung Thư cũng vừa vặn quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt hết sức bất mãn của nàng liền thu lại tầm mắt.

Oanh Oanh có chút khàn trương, giờ phút này nàng không biết nên lấy dạng tâm trạng gì đi đối diện với Phùng Tích Viện. Nếu chân chính là đại công tử thì lời nói phải hết sức thân nhiên thẳng thắn vô tư chứ? Nhưng nàng đã biết Phùng Tích Viện quá đần tàn nhẫn, khí thế cường đại của nàng ấy khiến cho nàng không dám trực tiếp nhìn thẳng. Lâm Đường Hoa ngồi bên cạnh nàng, đem ly trà trong tay để xuống, lại không cẩn thận để lệch một chút mà rơi xuống đất.

Một tiếng rào rào làm Oanh Oanh từ trong mất hồn tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo như có như không của Lâm Đường Hoa nàng cắn chặt hàm răng ngẩng đầu nhìn thẳng Phùng Tích Viện cười nói: “Tích Viện muội muội, đã lâu không gặp, chúc mừng muội tìm được lang quân như ý.”

Phùng Tích Viện không nghĩ tới Lâm Thành Trác thế nhưng không thềm để ý chút nào như vậy, lại còn há miệng chúc phúc nàng. Chúc phúc sao? Thật là chó má! Buồn cười làm sao, cho dù là hôm nay, đối với hắn là hận ý thấu tận xương cốt cũng không có cách nào hoàn toàn chôn vùi hận ý và tức giận. Nhìn gương mặt quen thuộc mỉm cười trước mặt, nàng không thể dời được tầm nhìn. Minh Chung Thư ở một bên bị thương nhìn ánh mắt hai người nhìn nhau, hắn biết rất rõ ràng trong lòng Phùng Tích Viện chưa từng quên người kia. Hắn chỉ đành phải nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng kim một chút, lúc này mới làm thức tỉnh Phùng Tích Viện.

Phùng Tích Viện khinh thường cười một tiếng: “Đã lâu không gặp, Phùng gia ta dĩ nhiên là càng ngày càng thịnh vượng, nhưng Lâm gia hình như cũng không còn chói lọi mỹ lệ như xưa đi?”

Lâm Đường Hoa phát tay ra lệnh cho người hầu thu thập cặn trà trên mặt đất sau đó cười nhạt nói: “Có gì Phùng tiểu thư nói ra lời ấy đây?”

Thiên Vân tiến lên một bước hừ nhẹ trách mắng: “Chẳng lẽ muốn tiểu thư nhà ta phải đứng nói chuyện sao?”

Lâm Đường Hoa phát tay một cái, bọn hạ nhân dâng trà và trái cây, để cho Phùng Tích Viện và phu quân ngồi ở đối diện.

Lâm Phượng Âm chống cằm nhìn ra cửa, cách đó không xa đi tới một thiếu niên hết nhìn đông tới nhìn tây giống như đang tìm kiếm cái gì.

Phùng Tích Viện cho Thiên Vân một ánh mắt, Thiên Vân đi ra ngoài nói gì đó với thiếu niên kia, thiếu niên liền cười vô cùng sáng lạn nhìn vào trong nhà một cái, tầm nhìn dừng lại lâu nhất trên mặt Lâm Thành Trác. Sau đó xoay người đi theo người làm Phùng gia được an bài đến sương phòng biệt viện. Oanh Oanh xác định mình chưa từng thấy qua thiếu niên này, nói không chừng có lẽ là người quen của của Đại công tử.

Phùng Tích Viện nhấp một miếng trà nói: “Nghe nói Lâm chủ mẫu đã mấy tháng không lộ diện rồi, trong chốn giang hồ phiên bản lời đồn thật sự là nhiều không đếm xuể. Có nói là Lâm chủ mẫu qua đời, có một số lại nói tung tích chủ mẫu không rõ. Mặc dù Lâm gia và Phùng gia đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng nói tới cũng là một trụ cột có thể đếm được trên đầu ngón tay trong chốn võ lâm. Nếu như thật sự xảy ra chuyện như tin đồn, phải cân nhắc lại một lần nữa sự an bày tình huống trong chốn võ lâm rồi.”

Lâm Phượng Âm thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa, chợt thở dài một tiếng nhìn về phía Phùng Tích Viện cười nói: “Phùng tiểu thư thật là lo cho nước lo cho dân lo cho võ lâm nha, vốn tưởng rằng đã gả cho người thì sẽ thu liễm rất nhiều, tối thiểu cũng bắt chước người ta học tam tông tứ đức giúp chồng dạy con. Chẳng lẽ còn mỗi ngày đều giúp Phùng lão gia từ chuẩn bị đánh thiên hạ hay sao?”

Phùng Tích Viện nghe những lời có gai của hắn, rất có ý tứ hàm xúc chụp mũ tạo phản cho Phùng gia, vì vậy mím môi cười mà nói: “Tam công tử nói quá lời. Trong võ lâm nữ tử cũng không giống như những cô gái bình thường trong dân chúng. Chỉ là ta với phu quân cũng chỉ tân hôn mới mấy tháng, mặc dù trợ giúp cha ta quản lý việc nhà, phu quân cũng không nói hấn. Ngược lại là Tam công tử suốt ngày quần là áo lượt chơi bởi trăng hoa không làm việc đáng hoàng. Tỷ tỷ là người từng trải, đành phải lấy thân phận trưởng bối nói vài câu kinh nghiệm. Bao nhiêu con gái đã bị người chà đạp qua, chẳng lẽ người còn phải kéo phi tử hoàng thượng vào trong màn trướng của mình nữa hay sao?” Nàng ta che miệng cười khê, lời này lại rất là đại nghịch bất đạo.

Lâm Phượng Âm không buồn không giận, hắn biết rõ nếu đây đưa những lời đại nghịch bất đạo này thì càng nói càng đối. Nếu đùa giỡn lưu manh hắn sẽ đem Phùng gia tiểu thư nói tới thất điên bát đảo không nghĩ ngợi cũng không sợ. Thế nhưng bây giờ là đang ở Lâm gia, người hầu hai nhà đông đảo nếu như truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại đạo đãi khách của Lâm gia, cho nên hắn nhất định phải ăn nhấm.

Lâm Đường Hoa chen vào nói, đánh vỡ câu nói giằng co có gai của hai người: “Không bằng dùng chung bữa cơm trưa đi, mẫu thân đang thay đổi quần áo, một lát sẽ ăn cùng chúng ta.”

Phùng Tích Viện liếc mắt nghi ngờ thần sắc lạnh nhạt của Lâm Đường Hoa, cũng dám để cho Lâm chủ mẫu đi ra gặp khách sao?

“Được, vậy ta đi nghỉ ngơi một lát.”

“Người tới, đưa Phùng tiểu thư và Minh công tử đến sương phòng nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Vì để một lát ăn cơm không đến nỗi ăn như hổ đói, Tiểu Tịch trốn tránh ở trong phòng ăn cơm trước một ít, ăn no rồi thì lúc đó giờ chiếu đùa dùng cái

muỗng cũng phù hợp phong phạm chủ mẫu.

Trong phòng chỉ có một mình nàng, chợt truyền đến một tiếng cười nói, có người hỏi: “Có thể cũng cho ta ăn một chút không?”

Tiểu Tích cả kinh vội vàng dùng khăn tay trên bàn lau lau nước canh trên miệng, cau mày nhìn bốn phía hỏi: “Người nào? Ở đâu?”

“Ta đang ở trên nóc phòng của ngươi.”

Tiểu Tích ngẩng đầu, nhìn thấy mảnh ngói trên đỉnh phòng của mình không biết bị người vén lên lúc nào, một đôi mắt tròn vo đang tò mò nhìn nàng.

Tiểu Tích cố gắng bày ra phong phạm của chủ mẫu, hạ thấp giọng nói: “Tiểu tử nhà ai lại dám ở trên nóc nhà lén lút lút, còn không mau ra ngoài!”

Thiếu niên kia cười hắc hắc sau đó đem mảnh ngói lấp kín, chỉ chốc lát sau tự mình mở cửa vào phòng.

Thiếu niên đứng ngoài cửa mặc áo khoác màu xanh lam, dáng người thấp bé chừng tới bả vai. Hắn cười sáng lạn, hai cái răng khểnh lóng lánh dưới ánh mặt trời, nụ cười này có chút quen thuộc. Nhớ tới Lưu Y ở Phùng gia, Tiểu Tích có chút buồn bã. Nhưng nhìn gương mặt bộ dáng của thiếu niên này không có chút nào giống Lưu Y, vì vậy liền hỏi: “Ngươi là ai?”

Thiếu niên không nói lời nào trực tiếp ngồi vào bên cạnh nàng, bưng lên nửa chén cơm nàng đang ăn giữa chừng, cầm đũa gấp đồ ăn vừa nhai vừa nói: “Đi cùng Phùng gia.”

“Người Phùng gia?”

Thiếu niên quanh co: “Đoạn đường này cũng không tìm lối đi, bất quá cũng thế, ngược lại ta không muốn ở trạm dịch, nhanh nhanh chạy tới Lâm gia chơi mới thích.”

Tiểu Tích đề cao cảnh giác, tiếp tục dẫn dắt từng bước hỏi: “Các ngươi tới đây làm cái gì? Ngươi có quan hệ gì với Phùng Tích Viện?”

Thiếu niên cũng không trả lời, chỉ là than thở: “Thức ăn ngon thức ăn ngon, sắc hương vị đều đủ, đúng là từ trước tới nay ta chưa từng ăn đây.”

Trong lúc nhất thời Tiểu Tích cũng quên mất mục đích của mình, thật sự là bởi vì trên người thiếu niên này không có hơi thở khiến nàng phải sinh ra đề phòng. Vì vậy không khí trở nên ôn hòa, nàng kiêu ngạo nói: “Đây chính là thực đơn trải qua sự sáng tạo của ta, chỉ ở đây có biết không?” Cũng chỉ là chút món ăn gia đình ở hiện đại, giống như gà xé cay vậy.

Thiếu niên ăn hết nửa chén cơm còn lại của nàng, sau đó một người bưng bát một người bưng nồi, đem món canh chua cay uống đến không còn dư thừa một giọt.

“Ngươi là người nào ở Lâm gia?” Thiếu niên com nước no nê nằm ở trên bàn hỏi.

“Lâm gia chủ mẫu.” Tiểu Tích nói.

Thiếu niên nhìn nhìn nàng cười cười hỏi: “Ngươi có tướng công thật sao?”

Tiểu Tích suy nghĩ một chút, nếu như nói chính bản thân mình thì Lâm Đường Hoa coi như là tướng công chưa qua cửa. Nếu nói là chủ mẫu thì đứa bé cũng lớn như vậy rồi làm sao mà có thể không có tướng công, vì vậy thuận miệng trả lời: “Đương nhiên.”

“Là người như thế nào đây?”

Tiểu Tích bĩu bĩu môi: “Là một người có thể làm thức thức bá bá gia gia của ngươi á!”

Thiếu niên ồ một tiếng đứng lên sửa sang lại quần áo một chút nói: “Ta còn phải đi tìm người.”

“Ừ, vừa đúng lúc ta cũng nên đi ra ngoài.”

Thiếu niên cười sau đó bước chân rời đi, khinh công cũng đạt tới đỉnh cao.

“Cát, tiểu tử thú, khinh công giỏi là ngon lắm sao!”

Ngày xuân ánh nắng mặt trời rực rỡ, một ít cây non đã dần dần nảy mầm, màu xanh nhạt kia làm cho tinh thần người ta vui vẻ. Nàng ở ngoài cửa nhìn phương xa hưởng thụ cảnh xuân thì có người hầu tới mời nàng chuẩn bị vào đại sảnh ăn cơm trưa.

Cùng lúc đó, vừa mới đi vào sương phòng Thiên Vân liền phục vụ Phùng Tích Viện cởi xuống áo ngoài màu đỏ, đổi sang một bộ xiêm áo màu vàng thêu đóa hoa mẫu đơn to lớn, đổi một kiểu tóc khác, trên đầu cắm đầy trân châu ngọc bích.

“Tiểu thư ăn mặc như vậy thật quý khí, đoán chừng sẽ hạ thấp Lâm chủ mẫu đi.” Thiên Vân cười nói.

“Chẳng lẽ ta cần phải so đo ăn mặc với một bà lão sao?” Nàng sờ sờ hoa tai làm bằng ngọc trai của mình từ trong gương đồng liếc mắt nhìn Thiên Vân một cái.

Thiên Vân cười nhẹ: “Dĩ nhiên không cần, nhưng mà ít nhất so sánh cách ăn mặc sau này sẽ đem cơ nghiệp Lâm gia cũng hạ thấp đi, Phùng gia tới Lâm gia liền âm thầm không có ánh sáng rồi.”

Phùng Tích Viện cười một tiếng, sau đó liếc qua Minh Chung Thư đang đọc sách một bên nói: “Ngươi làm sao không có một chút đáng về con nhà võ lâm thế gia, suốt ngày trừ sách chính là sách, ngươi muốn đi thi Trạng nguyên sao?”

Minh Chung Thư quay đầu lại nói: “Trong sách đều có báu vật, trong sách đều có vàng khảm ngọc, trong sách có binh thần điểm tĩnh, trong chốn võ lâm vĩnh viễn không thể nào có.”

“Hừ!” Phùng Tích Viện quát một tiếng: “Vậy mà còn bày ra là một trong bảy đại gia tộc. Thật không biết hai nhà Hoa Châu có phải đều là người tâm thường phê vật hay không. Đã không mưa đào lấy kiếm thì thôi lại còn cả ngày giống như thư sinh văn nhược nghiên cứu sách vở.”

Minh Chung Thư khép sách lại nói: “Khi còn bé, phụ thân thường nói con đường giang hồ không dễ đi, từng bước từng tắc cũng giống như giẫm lên băng mỏng. Hắn không muốn ta cũng giống như hắn trầm mê võ học, cả đời dành hết tâm trí nghiên cứu võ công hoang phí như vậy.”

“Hoang phí? A?” Phùng Tích Viện hết sức khinh thường, người này ngay cả làm con cò của nàng cũng không xứng!

Nàng lại hỏi: “Ngươi và Lâm Đường Hoa biết nhau?”

“Chỉ là nhiều lần nhìn thấy trong các buổi tụ hội thôi, giống như ở Hoa Châu, Minh gia cũng sẽ thường xuyên viếng thăm. Nhưng ta và Nhị công gặp nhiều là ở nghệ phường, văn nhân mặc khách thích tụ tập ở nơi đó. Nhưng một năm qua thì ít khi thấy hắn.” (văn nhân mặc khách: giới trí thức)

Phùng Tích Viện gật đầu: “Không ngờ Lâm gia cũng xuất hiện kẻ khác biệt.”

Minh Chung Thư dừng lại, còn nói: “Võ công Lâm Đường Hoa rất tốt, không giống như ta chỉ biết quyền cước đơn giản giống như làm xiếc ở chợ.” Hắn cười tự giễu một cái sau đó nói: “Ta phải đi thay quần áo rồi, hay là nương tử nghỉ ngơi trước một chút đi.”

Phùng Tích Viện nhấp môi một miếng trà, ừ một tiếng còn nói: “Ta đi tìm Lưu Y.”

Minh Chung Thư cảm y phục đi vào phía sau bình phong, gặp phải Thiên Vân đang đứng trong phòng dọn dẹp đồ trang sức của Phùng Tích Viện.

“Công tử, muốn ta phục vụ thay quần áo sao?”

“Không cần.”

Thiên Vân sớm đã đi tới phía sau bình phong, Minh Chung Thư đang xích lõa thân trên, Thiên Vân cười cười lấy ra y phục nói: “Thiên Vân giúp công tử thay quần áo thôi.” Sau đó mở quần áo ra, Minh Chung Thư xoay người, chờ tới cũng không phải là quần áo phủ lên người mà là một đôi tay đang nhẹ nhàng vuốt ve lưng của hắn.

“Thiên Vân . . . . .”

Thiên Vân ừm một tiếng chột ồm lấy lưng của hắn: “Công tử, Thiên Vân thích người.”

Minh Chung Thư sửng sốt, nhưng làm thế nào cũng cạy không ra tay Thiên Vân đang ôm chặt.

“Thiên Vân ngươi buông ra . . . . .”

“Công tử đừng cự tuyệt Thiên Vân, Thiên Vân không cầu cái gì, chỉ muốn phục vụ công tử thật tốt.”

Tay Thiên Vân không an phận dời lên trên, tinh tế vuốt ve làn da Minh Chung Thư, đảo quanh ở trước ngực của hắn, thân thể ở trên lưng của hắn cọ tới cọ lui, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ. Thân thể Minh Chung Thư cứng đờ, hắn chưa từng cùng cô gái nào xảy ra da thịt thân thiết qua, nhưng vô cớ bị khêu khích như thế này làm dấy lên dục hòa kiềm nén đã lâu.

“Công tử . . .” Thiên Vân hôn dỗi, bàn tay linh động đã cõng ra thất lưng của hắn hướng về phía bên trong từ từ dò xét đi xuống.

“Hì . . . . .” Một tiếng rên rỉ, Minh Chung Thư cảm giác đôi tay vuốt ve kia làm cho toàn thân của hắn dấy lên một ngọn lửa, không cách nào kiềm chế được dấy lòng sôi trào.

Thiên Vân thành thực xoa nắn bộ vị của hắn, dùng đầu lưỡi liếm láp sống lưng của hắn, thân thể mềm mại chậm chậm cọ xát bộ vị của hắn.

Minh Chung Thư xoay người, trong mắt dâng lên ngọn lửa.

Thiên Vân bắt đầu tự cõng y phục của mình, Minh Chung Thư sửng sốt tại chỗ, vậy mà quên mất phải ngăn cản. Khi đường cong lưng linh của cô gái bày ra ở trước mắt hắn không còn sót lại gì, hắn chỉ còn dư lại dục vọng không còn cách nào kiềm chế được.

Bầu ngực Thiên Vân đầy đặn, eo mềm mảnh khảnh, hai chân thon dài, còn có vườn hoa bí mật kia, đang làm ra hấp dẫn lớn nhất, mê hoặc nam nhân suy nghĩ bằng nửa thân dưới vươn tay tới gần mình, cầm lấy tay của hắn đặt lên ngực của mình.

“Công tử, muốn ta . . .” Ánh mắt Thiên Vân tràn đầy lửa dục không ngừng phát ra sóng mị hoặc quyến rũ hẳn.

Lòng bàn tay của hắn bắt đầu nóng lên, bắt đầu chà xát đầu nhũ mềm mại của nàng ta, mới bắt đầu là dẫn dắt về sau là không ngừng lại được rung động và cảm giác. Bị đè nén quá lâu, cả ngày nhìn Phùng Tích Viên ở trước mắt hắn, không thể cùng giường chung gối không cách nào thỏa mãn nhu cầu cơ bản của người làm chồng. Hắn đã tích lũy quá nhiều đè nén và dục vọng, hôm nay rốt cuộc phát triển mạnh mẽ bộc phát.

Hắn chọt cúi đầu, giống như một đứa bé mà ngậm cắn ngực nàng ta, cảm giác cô gái cọ xát thân thể của hắn, hắn không cách nào khắc chế, hạ thân rất nhanh đã có phản ứng.

Theo hướng dẫn của Thiên Vân, hắn chống đỡ cái đó vào cửa động ẩm ướt, máy móc tiến vào nơi ẩm áp vuốt ve, thờ hồn hên chảy mồ hôi, cá nước dây dưa cùng một chỗ.

Thiên Vân nhìn đến bóng dáng mê mang của bản thân mình ở trong mắt của hắn bỗng chột cười một tiếng, tiếp tục kêu gọi hướng dẫn cho hắn công việc của hắn, liếm láp vành tai của hắn. Hai người đứng chống đỡ tường, lấy một tư thế tràn đầy kích thích trong không gian yên tĩnh mà tạo ra âm thanh phóng đảng đắm mĩ.

Phùng Tích Viên, tiểu thư . . . . . Ngươi gia tăng thống khổ trên người của ta, ta sẽ từng chút một trả lại cho ngươi. Ngươi cho rằng phu quân của ngươi chân thành với ngươi tới cỡ nào? Nhưng mà hắn vẫn là đàn ông, chỉ là nam nhân suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Mà nữ nhân đứng ngoài cửa an tĩnh nghe đối thoại bên trong nhà, trên mặt là nụ cười tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

“Ta phục vụ công tử thay quần áo.” “Công tử, Thiên Vân thích ngươi.” “Công tử, muốn ta.” Bao gồm mỗi một câu nũng nịu đắm đuối, mặc dù hai người kia đã đè nén âm thanh, nàng vẫn có thể tưởng tượng cảnh tượng ghé tẩm hai người không màng vải che thân làm chuyện đó.

Thiên Vân, muốn đầu với ta, ngươi vẫn còn rất non, ngươi đã muốn xuống địa ngục như vậy thì để cho ta tới giúp ngươi một tay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nha đầu mơ hồ bị mất tích(hạ).

Edit: ChieuNinh

Ma Miễn làm một con chó, còn là một con chó có tiếng độc nhất vô nhị trên đời, lỗ mũi tự nhiên so với chó nhà bình thường còn bén nhạy hơn.

Lâm Phượng Âm đi đến phòng của Tiểu Tích lượm vài món quần áo ở trong một đám lung tung bãi được chất đống cho Ma Miễn ngửi ngửi, Ma Diễm khinh bỉ trợn trừng mắt nhìn. Trên người nữ nhân này thậm chí ngay cả một chút son phấn cũng không có, lấy tư cách là một con chó, đối với việc này cũng bày ra bất đắc dĩ và khinh thường.

Ma Diễm chạy trên mặt đất, Lâm Phượng Âm bay ở trên nóc phòng. Chỗ Ma Diễm đi qua không khỏi nào loạn, mọi người hốt hoảng luống cuống nhìn một con đại câu diện mạo dữ tợn đột nhiên lao ra, rồi rít tránh né hoặc là trực tiếp chui vào trong nhà. Chạy ngang qua thị trấn mọi người rồi rít ném vật trong tay làm cho con đường trở nên lộn xộn rối loạn cả lên, trứng gà cá sống ném đầy đất, lá rau cũng hợp thành món thập cẩm. Ma Diễm vừa chạy vừa cười, lúc cười cũng là cực kỳ khùng bố, trợn mắt nhe răng, răng nanh trắng như tuyết, nhìn thấy những người muốn hình muốn vẽ đột nhiên thay đổi thành mặt trắng bệch so với ăn một chậu xương còn phải thoải mái.

Lâm Phượng Âm bay ở phía trên, nhìn phía dưới Ma Diễm cố ý đùa giỡn những người bối rối khác nhau kia, không khỏi bật cười. Nếu như đại ca tính dạy nhìn thấy Ma Diễm đã biến thành dáng vẻ đạo đức như thế này không biết nên tức giận hay là đổi thành vui mừng đây. Tức giận là nó ngay cả chức trách và tính khiêm tốn, tính tình của chính mình cũng bị thay đổi, vui mừng là bởi vì con chó này đã bị Tiểu Tích huấn luyện thành bộ dáng này. Nhìn thấy người khác xui xẻo thì mình liền vui mừng, nói ra cho oai: vui vẻ trên nỗi đau khổ của người khác.

Ma Diễm một đường chạy một đường tìm kiếm, thậm chí chạy ào quán cơm lữ điểm, còn đùa dai giống như đem y phục một đám người đang tắm rửa hoặc là ân ái cũng cắn xé nát vụn. Nhưng không có người nào có thể thu phục nó, càng không có người nào dám ngăn lại.

Trải qua ba canh giờ tìm tòi, chỉ còn lại một chỗ Tây Diện Thành Giao này láchuà từng quấy rối qua. Lâm Phượng Âm kiệt sức đang tức giận bùng bùng với Ma Diễm một đường chạy băng băng, tìm từng nhà, cuối cùng dừng lại ở trước cửa một quán rượu.

Lâm Phượng Âm nhúu nhúu này, buồn bực sao mình chưa bao giờ mua rượu ở nhà này, ngược lại tiệm này rất mới mẻ, hình như là mới mở.

“Ông chủ có ở đây không?” Lâm Phượng Âm đi vào, dựa vào quầy thu ngân ngắm nhìn khắp nơi. Thậm chí nơi này có rất nhiều rượu ngon danh gia, nhưng xem ra buồn bán hết sức sa sút.

Màn trúc được vén lên, phát ra một tiếng xôn xao, một thiếu phụ duyên dáng đi ra. Bởi vì tóc được búi lên cao, trong ngực còn ôm một đứa bé, làm cho

người ta cảm giác không có chút địch ý nào, giống như dân chúng bình thường.

”Vị khách quan này muốn mua chút gì sao?” Đứa trẻ trong ngực nàng đang mút đầu ngón tay ngủ ngon lành, Ma Diễm ở phía sau đột nhiên hướng về phía bên trong nhà sửa mãi không thôi. Đứa trẻ hơi cựa mình một chút liền tỉnh, sau đó con mắt tròn tròn, đầu tiên là ngây ngẩn một hồi sau đó khóc ré lên.

Nước mắt rơi như mưa xối xả, nhưng Ma Diễm tuyệt đối không hiểu được kính già yêu trẻ là gì, vì vậy càng rống sủa to hơn.

Tiểu Tịch đang hôn mê giống như nghe được tiếng chó sủa quen thuộc, nhưng là vô luận giầy giũa như thế nào cũng không mở mắt ra được. Thật sự là quá mệt mỏi, nàng hoài nghi mình đang nằm mộng, cho tới bây giờ Ma Diễm cũng sẽ không ra khỏi phủ đệ Lâm gia, nhất định không phải là Ma Diễm tìm đến nàng.

Người thiếu phụ cũng có chút bối rối, lắc lắc đứa trẻ trong ngực đang khóc đến thê thê thảm thảm, mặt lộ vẻ buồn rầu, còn có chút khổ sở nhìn Lâm Phượng Âm nói: “Khách quan, nếu như người không phải tới mua rượu liền thỉnh rời đi đi, đứa bé của ta cũng bị chó của người hù sợ.”

Lâm Phượng Âm nhìn đứa trẻ trong ngực, sau đó cười nhạt nói: “Nếu như mới vừa rồi có lẽ ta thật sự bỏ đi, hiện tại, dù ta ta cũng không đi, nhất định phải lật ngược nơi này của người để kiểm tra.”

Thiếu phụ như rồng này, nói: “Khách quan là tới quấy rối sao?”

Lâm Phượng Âm lắc lắc ngón tay, mắt phượng nhếch lên tà ngễ nhìn nàng ta nói: “Ta đây có con chó thể gian đệ nhất vô nhị, đi qua phố phường không người nào là không tránh lui ba trượng, nhưng mà người chỉ lạnh nhạt bình tĩnh, nếu thật là thôn phụ ở nông thôn sẽ không có được khí độ như thế chứ?”

Thiếu phụ sững sờ, sau đó cố gắng khôi phục vẻ mặt nói: “Trước kia ta ở nông thôn trong núi, thấy nhiều sơn cầm dã thú, dĩ nhiên là thấy nhưng không thể trách rồi.”

”Thật sao?” Lâm Phượng Âm chu mỏ nhỏ giọng nói, sau đó kêu một tiếng: “Ma Diễm!”

Ma Diễm quay đầu lại, hiểu ý đột nhiên nhảy lên không, đánh về phía thiếu phụ đó.

Thiếu phụ lập tức tránh né, ôm lấy đứa trẻ trong ngực nhanh chóng xoay tròn chớp lóe. Ánh sáng trong mắt Lâm Phượng Âm lóe lên, thật sự kiểm tra xong mới hay nàng biết võ công!

Ma Diễm tiếp tục công kích, thiếu phụ luôn luôn tránh né, đứa trẻ trong ngực lớn tiếng khóc cùng với tiếng sủa của Ma Diễm hợp lại thành một mảnh ồn ào. Lâm Phượng Âm đứng ở một bên nhìn Ma Diễm thích nhất trò chơi ‘bắt chó đi cày’ này, nhìn nó đột nhiên bùng nổ dục vọng bắt người mãnh liệt, vì vậy buông tay mặc kệ nó đi đối phó.

Nhìn ra được thiếu phụ này mặc dù có chút võ công căn bản nhưng là nhiều năm không dùng nên vô cùng không thành thạo, động tác cũng rất cứng ngắc, mới đánh vài chiêu tốc độ đã chậm lại còn lớn tiếng thở dốc. Nhưng Ma Diễm như củ làm như không biết mệt, giống như một đội viên nhiệt tình hào phóng có lòng trách nhiệm truy bắt, đưa ra móng vuốt là có thể một chân chụp được thiếu phụ.

Nhưng là, chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Ma Diễm đột nhiên dừng lại, màu sắc dữ tợn trên mặt thể nhưng lại có biến hóa, giống như trong nháy mắt mắt hồn đang suy nghĩ gì đó.

Lâm Phượng Âm theo ánh mắt của nó nhìn lại, vậy mà có một cơ thể sinh động nhô ra từ khe hở phía dưới màn trúc, sau đó lung la lung lay từng bước một nghiêng ngã hướng về phía đám bọn họ đi tới.

Một con con chuột nhỏ màu lông thuần trắng toàn thân thấm ướt, đang kéo cái đuôi nhỏ dài, dùng móng vuốt nhỏ trên mặt đất ấn ra một loạt dấu chân. Nhưng ánh mắt vô hồn về mặt u buồn, hình như cũng không biết mình đang ở chỗ nào, giống như là. . . . . giống như là say rượu. . . . .

Ma Diễm hình như hết sức kích động, ánh mắt này vào lúc bình thường chỉ có khi nhìn thấy thịt xương thích nhất mới có thể lộ ra. Nó chột bỏ qua mục tiêu là thiếu phụ này, bước chân không tiếng động lại gần con chuột nhỏ đang mơ màng kia.

Lâm Phượng Âm bất đắc dĩ bĩu môi, Ma Diễm thật sự là bị Tiểu Tịch dạy hư rồi, sau khi trở về nhất định phải dùng gia pháp xử trí để cho nó sớm ngày cải tà quy chánh mới được. Vì vậy hần liếc về hướng thiếu phụ, dùng một loại ánh mắt trêu chọc không tiếng động nói: “Ta tới chơi với người.”

Hắn nhanh chóng lách mình đến bên cạnh thiếu phụ, thiếu phụ lập tức tránh né về phía bên trái, Lâm Phượng Âm đuổi theo nhảy qua một cái bàn, thiếu phụ làm bộ muốn ném cái bàn đi. Lâm Phượng Âm thấy dưới mặt bàn vậy mà cất dấu một cây đao, ánh mắt trời chiếu tới đây lóe ra ánh sáng nhạt làm cho ánh mắt người ta sáng lên. Hắn khiêu môi cười một tiếng, đưa tay phải ra bắt được cổ tay của nàng, tay thiếu phụ đang ôm đứa bé chột buông lỏng, một cái tay khác cũng có chút chấn động, đứa bé trong ngực mất thăng bằng sắp rơi xuống đất. Nói thì chậm xảy ra thì nhanh thì nhanh, thiếu phụ vội vàng bỏ nhào lên mặt đất chuẩn bị làm đệm thịt tiếp đứa bé rơi xuống. Nhưng Lâm Phượng Âm càng nhanh hơn, hai cái tay khê kéo đã đem đứa trẻ ôm vào trong ngực, xoay tròn một vòng, áo bào màu tím bay múa, tóc đen vũ động mang theo loại yêu nghiệt phong lưu mị thái. Đứa trẻ trong ngực giống như là làm mây trên trời đã trải qua lúc lên lúc xuống một trái một phải lại tại chỗ xoay quanh N cái, vậy mà lại ngưng tiếng khóc, theo ngón tay cái nhìn ngây ngất thúc thúc trước mắt. Trái tim nho nhỏ chưa hoàn thiện trong lúc này nhảy lên một cái lý tưởng cao thượng rộng lớn: sau khi lớn lên nhất định phải xinh đẹp giống như thúc thúc. Mặc dù mình là một tiểu nữ oa đi, nhưng là già gái nhất định cũng rất đẹp trai.

Lâm Phượng Âm đứng lại, sau đó tay trái duỗi về phía sau một cái, rút ra một thanh đao dưới mặt bàn, cực nhanh lui về phía sau hai bước, chê cười nói: “Còn muốn con của người không? Vậy thì bỏ tay chịu trời đi, ta không thích người trước khi chết còn liều mạng giãy giụa.”

Thiếu phụ hết sức quan tâm đưa bé trong ngực hẳn, thần sắc trên mặt lập tức trở nên luống cuống, thế nhưng chợt quỳ trên mặt đất là chẳng khóc mà nói: “Van ngài, tha con của ta đi, đừng thương tổn nàng.”

“Được, ta cũng không có ý định tổn thương nàng, chỉ cần ngươi phối hợp tốt thì không có chuyện gì.” Lâm Phượng Âm vươn tay cầm đao đi sờ mặt của bé gái, cười hết sức ngọt ngào. Nhưng mà ở trong mắt thiếu phụ lại nhìn mà phát hoảng, bởi vì thanh đao kia dùng để phòng thân, lưỡi đao sắc bén vô cùng, chỉ cần chạm vào, da thịt trẻ con non nớt là có thể có một vết thương thật sâu.

“Ta nói, ta nói, ngài hỏi đi cái gì ta biết ta sẽ nói hết với ngài, cầu xin ngài đừng làm tổn thương con gái của ta.” Thoáng cái nước mắt của thiếu phụ lập tức tuôn ra, nhìn Lâm Phượng Âm cầu xin, Lâm Phượng Âm lắc đầu than thở nói: “Ta đã nói rồi sẽ không làm thương tổn nàng, các ngươi những nữ nhân làm mẹ không phải đều phiền phức như vậy chứ? Ta ghét nữ nhân chảy nước mắt, trước khi ta chán ghét ngươi tốt nhất lau sạch sẽ cho ta.”

Hắn có chút không vui, thiếu phụ vội vàng ba chân bốn cẳng dùng tay áo gạt lệ, nói: “Được được được.”

Lâm Phượng Âm lúc này mới hỏi: “Ngươi ở nơi này, có giấu một cô gái hay không, cao chừng này, mặc y phục của hạ nhân, nhưng là rất đẹp.” Hắn khoa tay múa chân, ước lượng Tiểu Tịch cao đến bờ môi của hắn.

Thiếu phụ chân mày nhíu nhẹ hình như có chút do dự, đây chính là người - đã từng là ân nhân cứu mạng - Minh gia đưa tới, cứ như vậy liền giao ra, được không?

Lâm Phượng Âm hình như rất không bình tĩnh, đứng đưa đao trong tay một cái, giống như đang nói..., nói láo hoặc là không nói ta lập tức có thể đem con của ngươi lăng trì.

“Ồ đây, ở trong hầm rượu!” Thiếu phụ hét hoảng kêu lên.

Lâm Phượng Âm cười một tiếng, nói: “Dẫn đường!”

Lâm Phượng Âm ôm bé gái đi theo thiếu phụ đi vào bên trong, đi qua bên cạnh Ma Diễn vẫn không quên than thở một tiếng hình như hết sức tiếc hận.

Ma Diễn đang ngoan ngoãn nằm ở trên sàn nhà, mặt đệm ở trên móng vuốt duỗi thẳng mắt không chớp nhìn chăm chăm con chuột uống say trước mắt.

Con chuột kia đang ưỡn phình cái bụng, nằm ngửa trên cánh tay mềm mại của nó(MD) ngủ cực ngon, Ma Diễn cứ như vậy bảo hộ ở bên cạnh nó, một khắc cũng không rời đi.

Đây là bạn chơi duy nhất của nó sau nhiều năm ở Lâm gia, trong địa lao dưới nước duy nhất có một con chuột là không biết bơi chỉ có đi vào chứ không có đi ra. Kết quả là một con chuột ở trong địa lao cùng với nó mỗi ngày chơi trò chơi “chó bắt chuột”, nó cảm thấy những ngày sau này mặc dù đơn điệu nhưng cũng không thiếu niềm vui. Vậy mà con chuột nhỏ cũng không cảm thấy như vậy, trở mắt nhìn những đồng bạn đứng cạnh đi ra khỏi Bích Thủy Hồ đến thế giới đặc sắc bên ngoài dạo chơi, nó mỗi ngày đều buồn bức không vui, cho đến có một ngày, Tiểu Tịch xuất hiện hoàn toàn cứu vớt nó.

Ngày trước Ma Diễn không được thả ra khỏi thủy lao, cho nên nó cũng bị ép đi theo Ma Diễn ở lại trong thủy lao nhằm chán sống qua ngày. Nhưng sau khi Tiểu Tịch xuất hiện Ma Diễn có thể tùy thời mà được thả ra thủy lao ngược xuôi hưởng thụ không khí mới mẻ, thường xuyên đem con chuột nhỏ ném ở trong tù. Có một ngày nó rút cuộc không kềm chế được mà nói lên yêu cầu với Ma Diễn muốn xem thế giới bên ngoài. Dùng hết lời ngon tiếng ngọt mới dụ được Ma Diễn đem nó ngâm trong miệng đi ra ngoài, nhưng vừa mới lên bờ nó vụt một cái liền biến mất, bắt đầu một mình từ từ dạo chơi ngắm nhìn thế giới.

Ma Diễn cô độc đã lâu, rốt cuộc tìm được bạn chơi của mình, một từ kích động làm sao có thể hình dung, rất nhẩn nại rất vui sướng vì mất đi mà lại có được!

Ma Diễn cứ như vậy an tâm làm kẻ canh giữ cho nó, một khi con chuột nhỏ tỉnh lại nó sẽ cắn một cái mạng về Lâm gia, giam cầm nó vĩnh viễn!

“Người đâu?!” Lâm Phượng Âm rống giận.

Cả hầm rượu chỉ liếc mắt một cái là có nhìn hết bên trong, trên mặt đất có trái cỏ tranh và chấn bông, còn có một chiếc vớ dính máu của nàng. Lâm Phượng Âm biết đó nhất định là hành động của Tiểu Tịch, bởi vì thời đại này cô gái sẽ không dễ dàng để cho người khác nhìn đến bất kỳ bộ phận nào của thân thể bản thân.

Thiếu phụ người hét hoảng đi tới, không biết vì sao người vẫn được trông coi lại đột nhiên không thấy, khóa cửa bị cạy mở ra, sau đó người bị giam không cánh mà bay.

“Ta không biết, thật không biết. . . . . Ta với chồng của ta trước kia ở Kỳ Châu chọc giận Dương gia, được Minh gia công tử giải cứu còn cho chúng ta mượn bạc ở Hoa Châu làm một ít mua bán. Chúng ta thật sự là muốn an phận sống qua ngày, nhưng hôm qua Minh công tử tìm đến chúng ta nói muốn mượn hầm rượu cất giấu một người. Chúng ta đối với ân nhân cứu mạng không có cách nào cự tuyệt. . . . . công tử, ta thật sự là không biết cô nương kia đi đâu rồi. . . . .”

Lâm Phượng Âm ổn định lý trí, hỏi: “Trượng phu của ngươi đâu?”

“Hắn? Hắn đang ở trong phòng bếp làm cơm trưa. . . . .”

Nhưng trong phòng bếp cũng không có một bóng người, lửa vẫn còn đang cháy, gạo trong nồi cũng đã được nấu thành sền sệt.

Lúc này thiếu phụ mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nói: “Có thể là nghe được chúng ta ở bên ngoài đánh nhau, chồng ta dẫn nàng đi rồi!”

”Sẽ mang đi đâu?” Lâm Phụng chất vấn.

”Không biết, thật sự không biết.”

Lâm Phụng Âm cắn răng, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng lại để nàng biến mất ngay tại dưới mắt mình!

Hắn nhìn tới phía trên vớ của nàng có vết máu nói: “Các người dụng hình đối với nàng rồi hả?”

”Không có, tuyệt đối không có, Minh công tử cũng dặn dò qua nhất định phải đối xử tử tế vị cô nương này!”

”Cái này gọi là đối xử tử tế?!” Lâm Phụng Âm giận dữ, kéo chần và cò tranh ẩm ướt, đặt đứa trẻ trong ngực lên cò tranh dùng chần bao lại nói: “Nếu như người cho rằng đây chính là đối xử tử tế, vậy thì người để cho con của người ở chỗ này cả đời đi!”

Thiếu phụ lập tức sững sờ, vội vàng ôm con của mình đi, Lâm Phụng Âm vội vã rời khỏi, kiên quyết đem Ma Diễm có chết cũng không động dấy ra khỏi quán rượu.

Hắn đứng ở giữa đường, không biết đi phải con đường nào, giờ đây, nàng lại bị bắt đi đâu? Chẳng lẽ lại giống như buổi sáng lại một lần nữa tìm khắp toàn thành?

Ánh nắng ấm áp chiếu qua đầu, Tiểu Tích đang hôn mê có chút khát nước, nhưng cảm giác thân thể của mình không ngừng di động tới phía trước, khẽ lên khẽ xuống trông chừng lác lác, mình đang ở trên công cụ giao thông gì sao? Tại sao còn có tiếng bánh xe lăn.

Một người đàn ông trung niên đang kéo một chiếc xe, phía trên để la liệt mấy cái rương. Trong đó có một cái lớn nhất chính là vị trí của Tiểu Tích, hắn muốn đưa nàng ra khỏi thành.

Nơi cửa thành đã sớm có người của Lâm gia ngăn chặn, bọn họ cho quan binh gác cổng rất nhiều bạc, để cho bọn họ cẩn thận lục soát mỗi một cỗ xe đi qua xe và những người khả nghi, sau đó ở chỗ này cẩn thận giám sát.

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua hàng hóa trên xe của mình, không ngờ chỗ cửa thành vậy mà cũng có bố trí, vì vậy đang chuẩn bị đi tới liền quay trở lại tìm đường khác, đầu tiên là muốn tới Minh gia mật báo.

”Hi hi, người đang kéo gì đó?”

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nha đầu mơ hồ bị mất tích(hạ)(tt).

***Cần giúp đỡ: Các bạn vui lòng back lại trang trước đọc hướng dẫn share và share giúp mình với nhé. Mình cảm ơn các bạn nhiều!!!

Đi qua một bóng cây, hắn dừng lại nghỉ ngơi, uống một hớp nước trong túi, từ Thành Tây đến Thành Đông có rất nhiều đường đi tới Minh gia.

Trên cây một thiếu niên áo lam đang gặm một quả lê, đang đưa hai chân cười hỏi.

Nam tử trung niên liếc hắn một cái, chỉ coi hắn là một đứa bé mười ba mười bốn tuổi, vì vậy nói: “Nhanh xuống rồi về nhà đi, đừng ngã.”

“Người đang kéo gì đó?” Thiếu niên lại hỏi, hàm răng trắng nõn, răng khểnh ở hai bên sáng lấp lánh.

“À, ta là đưa tiêu.” Nam tử trung niên nói tùy tiện ngay trang.

“Người là tiêu cục nhà ai?”

Nam tử trung niên chỉ muốn lừa dối đứa trẻ cho qua, thuận miệng nói: “Bất Dạ Thành tiêu cục.”

“Ha ha!” Thiếu niên cười ha hả, ôm bụng cười nói: “Bất Dạ Thành tiêu cục là tiêu cục lớn nhất toàn bộ Thánh quốc, làm sao có thể đưa ra một người đơn sơ như vậy vậy tiêu. Hơn nữa lại chỉ có một mình người, chẳng lẽ võ công của người tốt đến mức có thể lấy một địch mười sao?”

Nam tử trung niên bị một đứa bé vạch trần khó tránh khỏi có chút không vui, đẩy xe dự định tiếp tục lên đường.

Thiếu niên chọt từ trên cây nhảy xuống, chuẩn xác không có làm rơi vào trên xe nói: “Ta muốn biết bên trong là cái gì.”

Nam tử trung niên lập tức khấn trương, khinh công của nam hài này cao như vậy, từ trên cây cao như vậy rơi xuống mà một chút âm thanh cũng không có, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Hắn lập tức để xe xuống, vung hai tay đánh ra.

Thiếu niên áo lam né tránh một cái, ném hạt táo qua, giống như ám khí bay nhanh tới. Nam tử trung niên lách mình nhanh chóng tránh qua, sau đó lại xông tới hắn.

“Không phải là nương tử của ta ở trong này chứ?” Hắn cười cười vô hại, sau đó đi mở cái rương lớn nhất.

Thiếu niên áo lam chính là Lưu Y. Ban đầu lúc Tiểu Tích rời khỏi Phùng gia hắn muốn tìm nàng ôm một cái. Sau đó nhân cơ hội ở trong lỗ tai của nàng hạ xuống một viên thuốc cực kỳ nhỏ, viên thuốc này có thể phát huy liên tục một mùi hương người thường người không thấy được. Chỉ có hắn đã nghiên cứu qua hoa cỏ được liệu thể gian mới có thể ở trong vòng mười trượng người được. Nhưng mà lúc ở tại Lâm gia, Tiểu Tích ăn Ngân Hoa đan hoàn toàn che giấu mùi thuốc làm cho hắn trong lúc nhất thời mất đi phương hướng tìm kiếm. Ai ngờ từ Lâm gia chạy ra ngoài chơi đùa cũng làm cho hắn người thấy được hương vị của nương tử, vì vậy lần theo dấu vết, đi theo chiếc xe này.

“Nương tử của ta cũng không phải là nương tử của người, nương tử và đứa bé của người đều đang ở nhà đó thôi, mau mau trở về đi. Cái nam nhân kia đáng đáp rất đẹp mắt võ công cũng quá tốt, nói không chừng sẽ khi dễ vợ và con người đây.” Lưu Y chu mỏ, sau đó ném ra một cây ngân châm, chính xác đâm vào một huyết vị trên cổ nam nhân trung niên. Đột nhiên toàn thân hắn vô lực, chỉ có thể dựa vào một chút hơi sức có thể đi bộ, nhưng chiêu thức võ công hoàn toàn không thi triển ra được.

Lưu Y cười cười, sau đó mở cái rương ra đau lòng nhìn cô gái sắc mặt trắng bệch hôn mê bất tỉnh bên trong, nói: “Nương tử, đừng sợ, Lưu Y tới đón người.”

Lâm Phượng Âm tìm kiếm không có kết quả, Ma Diễm hình như không còn hứng thú với hoạt động lung bắt như buổi trưa, dọc theo đường đi đều rất sa sút, nhưng con chuột nhỏ ngậm trong miệng ngũ rất ngon, mặt đầy cảm giác hạnh phúc. Hắn chỉ đành mang theo Ma Diễm đi về Lâm gia trước xem chỗ Lâm Đường Hoa có chút tin tức nào không.

Lâm Đường Hoa đang ngồi ở trên ghế trong tiền sảnh nhìn hộp gỗ trong tay, khóe miệng hắn treo một nụ cười.

Nếu như hắn đề nghị một vật đổi một người, Minh Chung Thư có thể đồng ý giao Tiểu Tích ra hay không đây?

Một ngón tay khác như có như không gõ nhẹ trên mặt bàn, lá trà trong ly nước trà chậm rãi nhẹ nhàng lay động.

“Nhị công tử, Phùng đại tiểu thư nhất định xuất phủ, người Phùng gia đã tập hợp xong rồi.” Có hạ nhân báo lại.

Ngón tay Lâm Đường Hoa ngừng lại, nói: “Ngẩn.”

Hạ nhân ngập ngừng nói: “Vâng” sau đó lui ra.

Phùng Tích Viện tập hợp người Phùng gia đang lúi rúi đàm luận ở cửa Lâm phủ. Nhưng gia pháp lớn như trời, đội cung tiễn Lâm gia đang ở một bên chờ lệnh, một hàng thuộc hạ bên này thì rút đao kiếm ra nghênh đón, người Phùng gia không chiếm được ưu thế về số người.

Phùng Tích Viện hơi bực bội, dứt khoát chui vào trong xe ngựa sinh hờn dỗi. Thiên Vân ở phía dưới giả vờ phối hợp, thật ra thì hận không thể đem chuyện này càng thêm âm ỉ, hận không thể hai nhà Phùng Lâm cãi nhau oanh oanh liệt liệt. Nàng chỉ muốn xem người mình ghét chịu khổ chịu tội là được rồi, cái khác không sao cả, kể cả lãng phí thời gian.

Thời điểm Lâm Phượng Âm trở về phủ sức cùng lực kiệt, Ma Diễm cũng không để ý tới hắn phản ứng tự nhiên trở về dưới địa lao, chuẩn bị mang theo con chuột nhỏ tiếp tục cùng Lâm Thành Trác trải qua cuộc sống đơn giản an nhàn.

“Nhị ca, đã tìm được chưa?” Lâm Phượng Âm đi vào tiền sảnh hỏi dồn dập.

Lâm Đường Hoa lắc đầu một cái thờ dài, xem ra hai người đều không có kết quả.

“Cái gì vậy?” Lâm Phượng Âm ngồi xuống, trực tiếp uống ly trà của Lâm Đường Hoa. Nước trà vừa nguội nhiệt độ vừa phải, hắn uống vài hớp mới nói: “Chẳng lẽ huynh có bảo bối gì?”

“Với chúng ta chỉ là vật chán ghét, nhưng với vài người lại là bảo bối.” Lâm Đường Hoa cân nhắc hộp gỗ nhỏ trong tay.

Lâm Phượng Âm cau mày, khóe miệng giật giật nói: “Không phải là hủ tro cốt chứ?”

Lâm Đường Hoa như không có chuyện gì xảy ra gật đầu.

Lâm Phượng Âm thiếu chút nữa ngắt đi, nhị ca luôn luôn có tính khiết phích nghiêm trọng vậy mà lại đang cầm hủ tro cốt nhà khác. (khiết phích: yêu sách

sẽ)

“Đây là tro cốt mẹ ruột của Minh Chung Thư, lấy tới từ Minh gia.” Lâm Đường Hoa như không có gì nhẹ nhàng nói.

Lâm Phụng Âm bật cười: “Ha, thì ra là trộm tới, nhị ca nguoi thật là. . . . .”

“Thật là cái gì?” Lâm Đường Hoa vô tội hỏi, thành thật như thể mình chẳng làm chuyện xấu gì.

“Không có việc gì không có việc gì, vậy. . . . . Minh Chung Thư tới thật sao?”

“Còn chưa, bắt quá ta nghĩ, cũng sắp tới.”

Lâm Đường Hoa vừa dứt lời, lập tức có hạ nhân vội vã chạy tới thông báo: “Nhị công tử, Tam công tử, Minh gia Đại thiếu gia mang theo đám người Minh gia đang ở trước cửa phủ cầu kiến.”

“Cho bọn họ vào đi.” Lâm Phụng Âm cười nói, sau đó hào hứng bùng bùng chuẩn bị xem cuộc vui.

Minh Chung Thư sai bước chạy tới tiền sảnh, nhìn thấy hủ tro cốt của mẹ mình đang ở trong tay Lâm Đường Hoa, hân bình thân ung dung vuốt vuốt ngọc thạch trong tay.

Mẫu thân Minh Chung Thư là một trong số ít người của thời đại này sau khi chết lại lựa chọn hỏa táng. Khi còn sống mẫu thân có nói, muốn cả đời đều ở Minh gia, chỉ có thể chọn lựa biện pháp như thế.

Hắn mỗi ngày sáng chiều phụng dưỡng, sau buổi cơm trưa mỗi ngày đều trở về Từ Đường bái tế mẫu thân. Nhưng trưa hôm nay không thấy hủ tro cốt mẫu thân đâu.

Tay hắn siết chặt thành quyền, khẽ khom người nói: “Lâm công tử, cái hộp trong tay nguoi. . . . .”

“Hả? Cái hộp làm sao vậy?” Lâm Đường Hoa cười nhạt hỏi lại.

Hắn ẩn nhẫn con tức giận nói: “Hôm qua sau khi người Lâm gia đến lục soát chỗ ta, thì bị thiếu đi một món đồ hết sức quan trọng.”

“Hả? Là cái gì vậy?” Lâm Đường Hoa tiếp tục giả vờ hỏi.

“Chính là cái hộp trong tay nguoi, hủ tro cốt của mẹ ta.”

Lâm Phụng Âm xen vào một câu, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Hủ tro cốt?”

Minh Chung Thư gật đầu một cái, nói: “Xin trả lại hủ tro cốt của mẫu thân, ta không hy vọng nhìn thấy quan hệ hai nhà Lâm Minh tan vỡ.”

Lâm Đường Hoa khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy, hai nhà Lâm Minh luôn luôn hết sức sự hòa thuận. Lần này lại bởi vì hành động của Minh gia và Phùng gia để cho chúng ta như thế. . . . . Ai, thật là đáng tiếc. . . . .”

Minh Chung Thư vội nói: “Lâm nhị công tử, xin trả lại tro cốt mẫu thân của ta!”

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười, hào hoa phong nhã mà nói: “Xin Minh Công tử trả lại vị hôn thê.”

Lâm Phụng Âm trong lúc giằng co sắc mũi thuốc súng lại nghe được rõ ràng ba chữ vị hôn thê. Hắn biết rõ tính tình của Nhị ca, sẽ không có tình nói chuyện rầu rìa bậy bạ. Chẳng lẽ, hắn và Tiểu Tích, thật đã ước định rồi?

Trong bầu không khí giằng co đó, Phùng Tích Viện mang theo Thiên Vân hùng hùng hổ hổ đi vào, sau đó hướng Minh Chung Thư trách mắng: “Nguoi đang ở đây làm cái gì, nghe được tiếng kêu của ta cũng mặc kệ!”

Thiên Vân ở phía sau bình tĩnh đứng thẳng, mới vừa rồi ở trong sân nàng bấm báo nói rõ công tử tới. Phùng Tích Viện chợt vén rèm lên kêu tên của hắn nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, vội vã chạy vào tiền sảnh, có thể để cho nàng nhìn thấy kịch hay trong lòng thực thoải mái.

Minh Chung Thư quay đầu, không nói được lời nào nhìn về phía Phùng Tích Viện đang rít gào, chỉ cứng rắn nói với Lâm Đường Hoa: “Trả lại cho ta.”

Lâm Đường Hoa giống như ở chốn không người, nhưng khí thế quanh thân chân thật đáng tin không cho bác bỏ, trong giọng nói bao hàm ý lạnh nói: “Thả nàng.”

Phùng Tích Viện kéo tay áo Minh Chung Thư, tính tình đại tiểu thư nói trở mặt là trở mặt: “Minh Chung Thư, cái người phé vật này! Bị hắn nắm được nhược điểm gì!” Nàng quay đầu hướng Lâm Đường Hoa hung ác cười nói: “Nữ nhân kia ngày thường thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng bỏ đi còn tới tìm chúng ta, đây là cấp bậc lễ nghĩa của Lâm gia các nguoi sao?”

“Trả lại cho ta.”

“Thả nàng.”

Hai người tiếp tục giằng co, bầu không khí căng thẳng vô cùng.

Cuối cùng, rốt cuộc Minh Chung Thư lui về phía sau một bước nói: “Ta thả.”

“Nàng ở đâu?!” Lâm Phượng Âm vội vàng hỏi.

“Trong hầm rượu ở thành tây.” Minh Chung Thư vô lực nói.

Lâm Phượng Âm cau mày: “Ta đã đi qua nơi đó, nàng sớm đã bị người bắt đi rồi!”

Minh Chung Thư cũng cực kỳ kinh ngạc, nói: “Không thể nào! Ta. . . . .”

“Chẳng lẽ, người cũng không biết nàng đi đâu?”

Minh Chung Thư lắc đầu, nhìn không giống như đang nói dối.

Phùng Tích Viện cười mỉa nói: “Ha ha, xem ra là đang tranh giành nữ nhân hả, thật không biết tại sao nhiều nam nhân động lòng đối với mặt hàng như vậy, ta còn tưởng rằng Lâm gia công tử sẽ không giống người khác, xem ra. . . . . ha ha, cũng như nhau cả.”

Lâm Đường Hoa lại ngồi xuống, tỉ mỉ suy nghĩ chân tướng quan hệ trước sau của chuyện này. Nếu như Minh Chung Thư không có nói láo, như vậy Tiểu Tịch lại bị bắt đi nơi nào?

*****

“Nương tử người hẳn nhìn một chút.” Lưu Y trong tay cầm một cây đao nhỏ, đang cắt dây trói trên chân Tiểu Tịch.

Tiểu Tịch đau muốn chết, sau đó mở mắt ra liền thấy gương mặt quen thuộc, cứ tưởng là đang ở trong mộng.

“Ủa? Sao người lại tới đây?” Tiểu Tịch mơ mơ màng màng hỏi.

“Nương tử, người rốt cuộc tỉnh.” Lưu Y để đao xuống, sau đó bôi thuốc gì đó ở ngón chân của nàng.

“Ta là đang nằm mơ sao?” Tiểu Tịch dụi mắt nhìn một chút động tác của hắn, sau đó kinh ngạc kêu: “Người đang làm gì! Muốn cắt ngón chân của ta sao?!”

“Nương tử đừng động!” Lưu Y quát một tiếng sau đó đè lại thân thể nàng đang di chuyển lung tung nói: “Ta đang bôi thuốc cho nàng.”

“Ta làm sao vậy?” Tiểu Tịch buồn bực nhìn chân của mình.

“Người bị con chuột cắn, miệng vết thương bị thối rữa.”

“Chúa ơ!” Tiểu Tịch đau lòng nhìn ngón chân bị thương của mình nói: “Đây là vi khuẩn lây bệnh phong đòn gánh trong truyền thuyết sao? Ai!”

Lưu Y nở nụ cười xán lạn nói: “Nương tử, người nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lưu Y tỉ mỉ băng bó cho nàng, sau đó đắp chăn cho nàng, làm bộ muốn chui vào.

“A, người muốn làm gì?” Tiểu Tịch che lồng ngực của mình.

“Nương tử, hiện tại trời đã tối rồi, ta muốn ngủ với nàng nha, khách điểm này không có dư phòng, chỉ còn duy nhất một phòng thôi. Ta cứu nàng lại trị thương cho nàng, chẳng lẽ nàng muốn ném ta ra bên ngoài sao?”

Nét mặt kia thật đáng thương, giống như con chó nhỏ bị người vứt bỏ, Tiểu Tịch đành phải xê dịch tới giữa giường nói: “Cởi quần áo dơ ra, lên đây đi.”

Vóc dáng của Lưu Y quả nhiên là loại hình người bạn nhỏ, sau khi cởi áo khoác chỉ còn lại chiếc áo đơn màu trắng phong phanh, tóc đen áo ngắn càng lộ vẻ giống như là đứa bé, nhất là nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, lộ ra răng khềnh, lông lách dưới ánh nến.

“Làm sao người lại tới nơi này, không phải nói không thể rời khỏi Phùng gia sao?” Tiểu Tịch nghi ngờ hỏi, gối lên cánh tay mình nói.

“Vốn là không thể.” Lưu Y nhắm mắt trả lời.

“Vậy làm sao lại có thể rời hả?”

“Bởi vì ta ăn một loại thuốc.”

“Hả? Thuốc gì?” Tiểu Tịch hỏi.

“Chính là một loại độc dược, chỉ cần ta ngoan ngoãn trở lại Phùng gia thì có thể lấy được thuốc giải rồi.”

Tiểu Tịch kinh ngạc ngồi dậy, nhìn Lưu Y khoan thai tự đắc nói: “Người vậy mà vì muốn ra cửa Phùng gia phải nuốt độc dược?! Ngộ nhờ bọn họ không cho người thuốc giải thì làm thế nào! Là ai? Phùng Tích Viện?!”

Lưu Y gật đầu một cái, không lo lắng chút nào mà nói: “Không sao, ta đối với Phùng gia còn có chỗ dùng rất lớn, hiện tại bọn họ sẽ không để cho ta chết.”

Lúc này Tiểu Tịch mới yên lòng lại, liền nằm xuống lại duỗi lưng một cái nói: “Như vậy là tốt nhất, người còn nhỏ, đừng để bị khi dễ.”

Lưu Y xoay người nhìn nàng nói: “Nương tử, ta không còn nhỏ, đã hai mươi lăm tuổi rồi.”

Tiểu Tịch cười gượng: “Dạ dạ dạ, thật đúng là, cuối cùng là ta lại quên, đối với thân thể nhỏ và gương mặt trẻ con của người ta không cách nào liên hệ được đến số tuổi, thật sự không quen.”

Nàng sờ sờ đầu của hắn, còn nói: “Làm đệ đệ của ta đi, luôn gọi ta là nương tử nương tử cũng có chút kỳ cục.”

Lưu Y chợt giữ chặt lấy tay nàng, sau đó mỉm cười nhắm mắt lại dụi dụi vào cổ của nàng nói: “Nương tử, ta không thể làm đệ đệ của nàng, ngủ đi, hôm nay khẳng định nàng mệt mỏi, ta cũng vậy rất mệt mỏi.”

Đêm dần dần sâu lắng, Tiểu Tịch và Lưu Y đều ngủ rất yên ổn, nhưng Lâm gia vẫn như cũ đèn dầu sáng rờ rờ ngheh đón lại một đêm không ngủ.

Trong thành tiếp tục tìm kiếm cực kỳ náo nhiệt, người Phùng gia Minh gia đều bị tạm giữ ở Lâm gia. Lâm Đường Hoa lúc nào cũng mang theo hủ tro cốt bên người, thỉnh thoảng đi qua bên cạnh Minh Chung Thụ còn cười cười vô hại vẫn nhả, làm cho Phùng Tích Viện cũng không khỏi không tức giận. Kể từ khi biết chuyện tro cốt mẫu thân Minh Chung Thụ nàng ở trong lòng phẫn nộ rất nhiều lần, nếu không phải nhất định hỏa táng hóa thành tro cốt, bọn họ sẽ thấp kém cầu xin Lâm gia như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 67

Ma Miễn làm một con chó, còn là một con chó có tiếng độc nhất vô nhị trên đời, lỗ mũi tự nhiên so với chó nhà bình thường còn bén nhạy hơn.

Lâm Phượng Âm đi đến phòng của Tiểu Tịch lượm vài món quần áo ở trong một đống lung tung bãi được chất đống cho Ma Miễn ngủ, Ma Diễm khinh bỉ trợn trừng mắt nhìn. Trên người nữ nhân này thậm chí ngay cả một chút son phấn cũng không có, lấy tư cách là một con chó, đối với việc này cũng bày ra bất đắc dĩ và khinh thường.

Ma Diễm chạy trên mặt đất, Lâm Phượng Âm bay ở trên nóc phòng. Chỗ Ma Diễm đi qua không khỏi náo loạn, mọi người hết hoảng hốt cuống nhìn một con đại câu diện mạo dữ tợn đột nhiên lao ra, rồi rít tránh né hoặc là trực tiếp chui vào trong nhà. Chạy ngang qua thị trấn mọi người rồi rít ném vật trong tay làm cho con đường trở nên lộn xộn rối loạn cả lên, trứng gà cá sống ném đầy đất, lá rau cũng hợp thành món thập cẩm. Ma Diễm vừa chạy vừa cười, lúc cười cũng là cực kỳ khủng bố, trợn mắt nhe răng, răng nanh trắng như tuyết, nhìn thấy những người muốn hình muốn vẽ đột nhiên thay đổi thành mặt trắng bệch so với ăn một chậu xương còn phải thoải mái.

Lâm Phượng Âm bay ở phía trên, nhìn phía dưới Ma Diễm có ý đùa giỡn những người bối rối khác nhau kia, không khỏi bật cười. Nếu như đại ca tính đây nhìn thấy Ma Diễm đã biến thành dáng vẻ đạo đức như thế này không biết nên tức giận hay là đổi thành vui mừng đây. Tức giận là nó ngay cả chức trách và tính khiêm tốn, tính tình của chính mình cũng bị thay đổi, vui mừng là bởi vì con chó này đã bị Tiểu Tịch huấn luyện thành bộ dáng này. Nhìn thấy người khác xui xẻo thì mình liền vui mừng, nói ra cho oai: vui vẻ trên nỗi đau khổ của người khác.

Ma Diễm một đường chạy một đường tìm kiếm, thậm chí chạy ào quán cơm lữ điểm, còn đùa dai giống như đem y phục một đám người đang tắm rửa hoặc là ân ái cũng cắn xé nát vụn. Nhưng không có người nào có thể thu phục nó, càng không có người nào dám ngăn lại.

Trải qua ba canh giờ tìm tòi, chỉ còn lại một chỗ Tây Diện Thành Giao này là chưa từng quấy rối qua. Lâm Phượng Âm kiệt sức đang tức giận bùng bùng với Ma Diễm một đường chạy băng băng, tìm từng nhà, cuối cùng dừng lại ở trước cửa một quán rượu.

Lâm Phượng Âm nhú nhú mày, buồn bực sao mình chưa bao giờ mua rượu ở nhà này, ngược lại tiệm này rất mới mẻ, hình như là mới mở.

“Ông chủ có ở đây không?” Lâm Phượng Âm đi vào, dựa vào quầy thu ngân ngắm nhìn khắp nơi. Thậm chí nơi này có rất nhiều rượu ngon danh gia, nhưng xem ra buồn bán hết sức sa sút.

Màn trúc được vén lên, phát ra một tiếng xôn xao, một thiếu phụ duyên dáng đi ra. Bởi vì tóc được búi lên cao, trong ngực còn ôm một đứa bé, làm cho người ta cảm giác không có chút dịch ý nào, giống như dân chúng bình thường.

“Vị khách quan này muốn mua chút gì sao?” Đứa trẻ trong ngực nàng đang mút đầu ngón tay ngủ ngon lành, Ma Diễm ở phía sau đột nhiên hướng về phía bên trong nhà sửa mũi không thôi. Đứa trẻ hơi cựa mình một chút liền tỉnh, sau đó con mắt tròn tròn, đầu tiên là ngây ngẩn một hồi sau đó khóc ré lên.

Nước mắt rơi như mưa xối xả, nhưng Ma Diễm tuyệt đối không hiểu được kính già yêu trẻ là gì, vì vậy càng rống sủa to hơn.

Tiểu Tịch đang hôn mê giống như nghe được tiếng chó sủa quen thuộc, nhưng là vô luận giầy giũa như thế nào cũng không mở mắt ra được. Thật sự là quá mệt mỏi, nàng hoài nghi mình đang nằm mộng, cho tới bây giờ Ma Diễm cũng sẽ không ra khỏi phủ đệ Lâm gia, nhất định không phải là Ma Diễm tìm đến nàng.

Người thiếu phụ cũng có chút bối rối, lắc lắc đứa trẻ trong ngực đang khóc đến thê thê thảm thảm, mặt lộ vẻ buồn rầu, còn có chút khổ sở nhìn Lâm Phượng Âm nói: “Khách quan, nếu như người không phải tới mua rượu liền thỉnh rời đi đi, đứa bé của ta cũng bị chó của người hù sợ.”

Lâm Phượng Âm nhìn đứa trẻ trong ngực, sau đó cười nhạt nói: “Nếu như mới vừa rồi có lẽ ta thật sự bỏ đi, hiện tại, đồ ta ta cũng không đi, nhất định phải lật ngược nơi này của người để kiểm tra.”

Thiếu phụ như rồng mây, nói: “Khách quan là tới quấy rối sao?”

Lâm Phượng Âm lắc lắc ngón tay, mắt phượng nhếch lên tà nghệ nhìn nàng ta nói: “Ta đây có con chó thể gian đệ nhất vô nhị, đi qua phố phường không người nào là không tránh lui ba trước, nhưng mà người chỉ lạnh nhạt bình tĩnh, nếu thật là thôn phụ ở nông thôn sẽ không có được khí độ như thế chứ?”

Thiếu phụ sững sờ, sau đó cố gắng khôi phục vẻ mặt nói: “Trước kia ta ở nông thôn trong núi, thấy nhiều sơn cầm dã thú, dĩ nhiên là thấy nhưng không thể trách rồi.”

“Thật sao?” Lâm Phượng Âm chu mỏ nhỏ giọng nói, sau đó kêu một tiếng: “Ma Diễm!”

Ma Diễm quay đầu lại, hiểu ý đột nhiên nhảy lên không, đánh về phía thiếu phụ đó.

Thiếu phụ lập tức tránh né, ôm lấy đứa trẻ trong ngực nhanh chóng xoay tròn chớp lóe. Ánh sáng trong mắt Lâm Phượng Âm lóe lên, thật sự kiểm tra xong mới hay nàng biết võ công!

Ma Diễm tiếp tục công kích, thiếu phụ luôn luôn tránh né, đứa trẻ trong ngực lớn tiếng khóc cùng với tiếng sủa của Ma Diễm hợp lại thành một mảnh ồn ào. Lâm Phượng Âm đứng ở một bên nhìn Ma Diễm thích nhất trò chơi ‘bắt chó đi cày’ này, nhìn nó đột nhiên bùng nổ dục vọng bắt người mãnh liệt, vì vậy buông tay mặc kệ nó đi đối phó.

Nhìn ra được thiếu phụ này mặc dù có chút võ công căn bản nhưng là nhiều năm không dùng nên vô cùng không thành thạo, động tác cũng rất cứng nhắc, mới đánh vài chiêu tốc độ đã chậm lại còn lớn tiếng thở dốc. Nhưng Ma Diễm như cũ làm như không biết mệt, giống như một đội viên nhiệt tình hào phóng có lòng trách nhiệm truy bắt, đưa ra móng vuốt là có thể một chân chụp được thiếu phụ.

Nhưng là, chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Ma Diễm đột nhiên dừng lại, màu sắc dữ tợn trên mặt thể nhưng lại có biến hóa, giống như trong nháy mắt mất hồn đang suy nghĩ gì đó.

Lâm Phượng Âm theo ánh mắt của nó nhìn lại, vậy mà có một cơ thể sinh động nhô ra từ khe hở phía dưới màn trúc, sau đó lung la lung lay từng bước một nghiêng ngã hướng về phía đám bọn họ đi tới.

Một con con chuột nhỏ màu lông thuần trắng toàn thân thấm ướt, đang kéo cái đuôi nhỏ dài, dùng móng vuốt nhỏ trên mặt đất ấn ra một loạt dấu chân. Nhưng ánh mắt vô hồn vẻ mặt u buồn, hình như cũng không biết mình đang ở chỗ nào, giống như là.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 68

Sáng sớm, tiểu nhị đến gõ cửa, âm thanh không lớn, nhưng Tiểu Tịch ngủ liên tục mười mấy tiếng vốn đã không còn bao nhiêu mệt mỏi, giấc ngủ nông nên dễ dàng tỉnh lại, nàng nhò mắt, xoa đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ, sau đó vươn vai duỗi rộng cái lưng mỏi. Cùng lúc đó, một vật bay tới.

Không phải là đồ vật gì, mà là một người, một người ngủ say giống như heo chết.

Tiểu nhị ở bên ngoài nhẹ giọng hỏi: “Khách quan, các người tỉnh chưa? Đã giữa trưa rồi, đã đến lúc trả phòng nên thu dọn rồi.”

Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ Lưu Y người này chỉ đóng ít tiền như vậy, chỉ có thể ngủ đến buổi trưa liền bị đuổi đi?

Tiểu Tịch móc móc hà bao của mình, hỏi: “Cần bao nhiêu phí nữa? Ta sẽ đóng thêm tiền cho một buổi chiều nữa, còn có tiền com, đôi bụng!”

Tiểu nhị cười một cái nói: “Cô nương, nơi này của chúng ta là quán rượu tốc hành, lầu một là phòng ăn, thỉnh xuống lầu dưới ăn com, về phí tăng thêm mời đến quầy thu ngân.”

Chẳng lẽ mình ngủ một giấc xuyên trở về hiện đại rồi hả? Sao những lời đối thoại này thật mới mẻ (mode) hơn nữa còn quen thuộc như vậy?

Tiểu Tịch sử dụng ‘Hàng Long Thập Bát Chương’ đánh thức Lưu Y bên cạnh, sau khi Lưu Y thức dậy nhìn thấy tóc Tiểu Tịch lộn xộn như ổ gà thì cười đến không khép miệng được.

Tiểu Tịch trừng mắt nhìn hắn nói: “Người tự mình soi gương xem người đi, cũng không có tốt hơn ta bao nhiêu đâu!”

Tiểu Tịch bò xuống giường mang giày xong, sau đó hỏi: “Từ điểm này tên gì?”

“Bát Dạ Thành.” Lưu Y cũng đi tới, ngoài cửa tiểu nhị cũng đồng thanh nói.

Vậy thì khó trách, ý tưởng kinh doanh của Bạch Nguyên Phong trước giờ vẫn luôn tiên tiến, tổ tiên lại là nữ tử xuyên qua tài giỏi nổi danh lẫy lừng, dĩ nhiên đã cải thiện thương trường triều đình cũng cực kỳ Hiện Đại Hóa.

Tiểu Tịch uống trà vẫn hướng về phía ngoài cửa nói: “Chúng ta ngồi đây được rồi, người đi đi.”

Tiểu nhị đáp một tiếng liền đi, Lưu Y ngồi đối diện nhìn chăm chăm ngực của nàng không chớp mắt, Tiểu Tịch nhìn theo ánh mắt hắn sau đó che ngực trách mắng: “Tên tiểu tử thôi này, nhìn đi đâu vậy!”

Lưu Y chợt đứng lên khom người thò đầu tới gần nàng, sau đó đưa hai cái tay tà ác hướng tới trước ngực của nàng sờ qua .

Tiểu Tịch cản trở hai cái móng vuốt làm cản trên không trung, cuối cùng nói lảm bảm chửi mắng: “Người đang làm gì, mau tránh ra!”

“Đừng nhúc nhích!” Lưu Y bắt được hai cổ tay của nàng, nghiêm túc làm cho Tiểu Tịch sùng sốt.

“Đây là cái gì?” Lưu Y lấy ra một cái hà bao nho nhỏ từ trong cổ áo trước ngực nàng, đang lóe ra ánh sáng nhạt màu đỏ.

“Ah? Vật này còn có thể sáng lên? Có lẽ là ta luôn bọc nó trong quần áo cho nên không có nhìn ra.” Tiểu Tịch đoạt lấy cái hà bao đó cười hì hì nói: “Ta cũng không biết đây là cái gì, nhưng nhất định là một bảo bối. Nói cho người biết, là một người bệnh thần kinh cho ta, có lẽ là nhận lầm người. Ta cảm thấy đây nhất định là vật giá trị liên thành thể gian hiếm có, ha ha, hôm nay người có phúc rồi, cho người ngó ngó.” Tiểu Tịch thận trọng đem nó móc ra.

Một viên trân châu màu đỏ sáng rực lộ ra ngoài, mượt mà sáng bóng, cái màu đỏ đó rất tươi đẹp giống như là máu và da người. Lúc trước trên đường đi tới Phùng gia gặp Độc Cô Úc ném đồ cho nàng, nàng vẫn bí mật cất giữ lấy. Giờ phút này hưng phấn cầm hạt châu này cho Lưu Y biểu hiện mình của cái phong phú.

Lưu Y thật sự tròn tròn mắt, Tiểu Tịch nhìn có cảm giác hết sức thành tựu, càng thêm xác định đây là bảo vật. Ở tiệc sinh nhật của Phùng Tích Viện, Lưu Y vẫn luôn giảng giải xuất xứ những quà tặng cho nàng, quý giá thế nào hắn cũng đều biết rõ ràng, vậy mà bảo vật trước mắt của mình vẫn để cho hắn giật mình sao?

Tiểu Tịch cười một cái nói: “Có phải thấy choáng hay không?” Tiểu Tịch làm bộ muốn cất vào .

“Làm sao người có vật này?” Lưu Y đột nhiên hỏi, sắc mặt hết sức nghiêm túc.

“Một người bệnh thần kinh cho ta.” Tiểu Tịch nắm hạt châu nhét vào trong ngực nói: “Người ước ao ghen tị có phải hay không, mặc dù người là đệ đệ ta, ta cũng sẽ không cho người.”

Lưu Y lắc đầu một cái nói: “Đây là Hồn Sinh Mộng Tử, là bảo vật thể gian hiếm thấy, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, thậm chí có thể cải tử hồi sinh.”

Lúc này lại đến Tiểu Tịch tròn tròn mắt, tay của nàng buông lỏng, hạt châu kia rơi trên mặt đất. Nàng phục hồi tinh thần lại, lập tức đuổi theo viên châu đang lăn tròn kia. Phí hết hơi sức mới có thể bắt được nó từ dưới gầm giường. Sau đó đứng lên ôm lấy Lưu Y vui vẻ kêu: “Nó lại là Hồn Sinh Mộng Tử, chúng ta đã tìm nó hơn mấy tháng rồi! Người có thể xác định đây là hàng thật sao? Đây mới thật là hàng thật sao?” Nàng cực vui mà khóc: “Hắn rốt cuộc được cứu rồi, rốt cuộc được cứu rồi!”

Tiểu Tịch quyết định nhanh chóng chạy về Lâm gia nói chuyện này cho bọn họ, cũng không còn cố ngồi xuống ăn cơm trưa, hai người chớp lấy bánh dầu vội vã chạy băng băng ở trên đường cái.

Tiểu Tịch hận không được ở chỗ này mở một công ty xe taxi, mặc dù nhà nhà có ngựa có lừa, nhưng dù sao ra cửa vẫn là đi bộ chiếm đa số. Cho dù tốn không bao nhiêu tiền bạc cũng có thể giải quyết vấn đề không có phương tiện giao thông nơi này, huống chi còn có thể nâng đỡ người khác có công ăn việc làm. Tiểu Tịch chắc chắn thâm than tại sao mình không có vào hoàng cung làm tốt quan hệ với hoàng thượng đương triều, biết đâu sẽ được làm một đại quan.

Đang lúc dùng đầu óc nghĩ lung tung, rồi dùng hai chân chạy hết tốc lực, đột nhiên Lưu Y nắm tay nàng ngừng lại. Chỉ thấy thị trấn phía trước đã bị cản trở rồi, mọi người rối rít nghị luận chỉ chỉ chỗ chỗ, không biết đang vây xem cái gì.

Nơi đó bị mọi người vây tới nước chảy không lọt, Tiểu Tịch và Lưu Y không thể chui không qua không thể làm gì khác hơn là đi phía trước một chút tham gia náo nhiệt.

Chỉ thấy một lão gia gia(cụ ông) khoảng sáu bảy mươi tuổi đang cúi gập lúi kéo một cô nương tựa hồ đang phân rõ phải trái. Cô nương kia khoảng mười tám mười chín tuổi, mắt hạnh lóe sáng, gương mặt búp bê, lông mày ngay ngắn, còn mặc bộ quần áo thường màu đỏ cùng với đôi giày màu đen. Thoạt nhìn rất giống như trang phục và đạo cụ hành tẩu giang hồ, trên eo nàng đeo một cây roi, hẳn là vũ khí nàng quen thuộc. Nàng bấu môi, hình như cảm thấy chán ghét đối với ông lão liến thoắng không ngừng. Nhưng ông cụ lúi kéo cổ tay của nàng không để cho nàng đi, nàng dậm chân tại chỗ hướng bốn phía nhờ giúp đỡ. Người khác cũng chỉ là bàng quan, thương mà không giúp gì được.

“Ồi chào? Đại ca? Có chuyện gì vậy?” Tiểu Tịch vỗ vỗ một trung niên nam tử đang bàng quan vậy xem hỏi.

Nam tử cười một cái nói: “Thật là một chuyện ly kỳ, ở thị trấn này lần đầu tiên xuất hiện xem tướng xem bói. Ừ, cũng chính là cô nương đó, sáng nay ở đây bày quầy coi bói còn không thu tiền, nhưng một ngày chỉ xem cho ba người. Tất cả mọi người cảm thấy chỉ là một đứa bé ham chơi nên cũng không có để ý, cụ ông này là người khách đầu tiên.”

“Tuổi lớn như vậy còn muốn xem bói cái gì? Không phải là xem có khả năng có một đứa con trai tuổi muộn?” Tiểu Tịch che miệng cười trộm.

Đại ca trung niên rất thật thà, không có bởi vì nàng không lựa lời nói mà cảm thấy lúng túng, chỉ

□ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 68.2

Tiểu Tịch ôm tinh thần ‘Giúp người giúp đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên’, quyết định tác hợp tiểu tử ngốc và cô nương nhà đồ tể. Vì vậy dưới tình huống Lưu Y y thuật tinh xảo và Tư Đồ Tinh Nhi phá lệ bói quẻ cho bọn họ nói họ sẽ hạnh phúc cả đời. Tiểu Tịch khua môi múa mép y như bà mai, rốt cuộc nhà đồ tể quyết định, nếu nhưng trong vòng một tháng tiểu tử ngốc có thể khôi phục lại bình thường thì để cho bọn họ thành thân.

Con gái đồ tể dĩ nhiên là rất vui mừng, hướng về phía ba người ân nhân bọn hắn lạy vài lạy. Lưu Y dạy nàng một chút phương pháp xoa bóp và điểm huyết, để cho nàng trong một tháng này làm theo mà chăm sóc tiểu tử ngốc, như vậy hẳn sẽ kịp tỉnh lại trong ngày thành thân của họ.

Một cuộc lương duyên mỹ mãn đã định, mặt trời cũng về tây.

“Tinh Nhi, ngươi muốn đi đâu?” Tiểu Tịch vừa đi vừa hỏi.

“Không biết, ta muốn hành tẩu giang hồ.” Tư Đồ Tinh Nhi cười cười trả lời.

“Vậy không bằng về nhà cùng ta đi, chúng ta cùng nhau chơi đùa mấy ngày có được hay không?” Tiểu Tịch đề nghị.

Lưu Y nhướng mày nhìn chằm chằm Tư Đồ Tinh Nhi, nhưng Tiểu Tịch không có chú ý tới gợn sóng giữa hai người.

Tư Đồ Tinh Nhi cười rục rờ một tiếng giống như đang khoe khoang, kéo tay Tiểu Tịch nói: “Thật tốt thật tốt, tỷ tỷ, tỷ phải cho muội com ăn nha!”

“Nhất định nhất định, ta cũng đói bụng, chúng ta về nhà nhanh đi!”

Lâm gia, trong chính sảnh đang ngồi ngay ngắn chán đến chết Lâm gia Nhị công tử, Tam công tử, Phùng gia đại tiểu thư, Minh gia Đại công tử, đám người đứng ngồi hoặc là nghiêng người dựa vào cột, đều không nói một lời, lần ngồi xuống đúng một ngày một đêm.

Thập Nhị đi vào phòng khách thì nhìn thấy bầu không khí hết sức lạnh lẽo, quả thực không biết nên để chân trái hay chân phải bước qua bậc cửa, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Phụng Âm.

Lâm Phụng Âm đứng lên run lấy bấy khoác áo, sai bước đi ra ngoài.

Thập Nhị và hắn thối lui sang một bên, sau đó nghiêm túc báo cáo: “Công tử, người Thánh nữ tộc đang ở bên trong Hoa Châu thành . . . . hình như là biến mất. Vô Cốt Viên bị người khác mua đi, là một thương nhân Thành Nam muốn mua nhà mới dùng làm phủ đệ đón dâu. Vốn Phụng Phi lâu tất cả mọi người đều bỏ chạy rồi, nhưng mới vừa rồi nhận được tin báo, hôm nay có người đi trước mặt tiền Phụng Phi lâu, nói là khai trương lại lần nữa.”

Lâm Phụng Âm “Ừ” một tiếng, nói: “Tra được là ai không?”

Thập Nhị cười một cái nói: “Đã nghe ngóng, là Bạch Nguyên Phong công tử, muốn ở Hoa Châu mở chi nhánh thứ một trăm mười.”

Lâm Phụng Âm chê cười: “Cái tên Bạch Nguyên Phong này, kiếm nhiều tiền như vậy còn chưa đủ, thật là không thể vượt qua quốc khổ. Nếu không phải Thủy Hoàng để lại di ngôn, hẳn nhất định sẽ bị lấy tội danh ‘công cao hơn chủ’ mà bị triều đình sờ gáy.”

Thập Nhị buồn bực, hỏi: “Thủy Hoàng có di ngôn với Bạch gia?”

Lâm Phượng Âm gật đầu một cái, nắm một nhánh cây vừa mọc mầm mới nói: “Thánh quốc Thủy Hoàng đầu hù cô quạnh khi sống đã từng hạ thánh chỉ, trong địa giới Thánh quốc, chỉ cần là Bạch gia muốn đất nào cũng có thể chiếm giữ, hơn nữa vô luận Phú Khả Dịch Quốc hay là công cao hơn chủ, cũng sẽ không bị triều đình uy hiếp. Nhiều đời quân chủ phải thi hành theo lệnh này, tuyệt đối không được động thủ với người Bạch gia, mà người Bạch gia cũng chỉ có thể cả đời làm thương làm nông, tuyệt đối không thể tham chính.”

(Phú Khả Dịch Quốc: giàu có không ai bằng; tham chính: tham gia thi cử làm quan, tham gia chính quyền)

Thập Nhị tinh ngộ gật đầu nói: “Thì ra là như vậy.”

Lâm Phượng Âm phân phó: “Tiếp tục điều tra, một khi có tin tức phải kịp thời cho ta biết.”

Thập Nhị khom mình nói: “Vâng”

Lâm Phượng Âm nhìn chăm chăm hán hỏi: “Những người mới biểu hiện như thế nào?”

Thập Nhị hơi gật đầu, cười nói: “Mặc dù không bằng đám người bọn ta năm đó cùng nghiêm chỉnh huấn luyện, nhưng mọi người đều là người thông minh. Công tử lựa chọn chưa từng có phạm sai lầm qua, cho nên ta có lòng tin sẽ huấn luyện tốt bọn họ.”

“Vậy thì tốt, vất vả cho người rồi.”

Thập Nhị thì lễ rồi đi, Lâm Phượng Âm nhìn mây tím đầy trời phương xa.

Kể từ khi mười hai ẩn sĩ mất đi mười một người, Lâm Phượng Âm nhanh chóng tập hợp 50 người giao cho Thập Nhị đi huấn luyện, tranh thủ lần nữa rèn luyện ra ẩn sĩ Lâm gia thiết huyết tinh thần, lấy tế vong linh.

Tiểu Tích trở lại Lâm gia, hạ nhân ở cửa một đồn mười, mười đồn trăm, tin tức này nhanh chóng truyền tới tiền đình. Tất cả mọi người kinh ngạc đứng lên, Phùng Tích Viện mặt đầy bất mãn cắn răng nghiêng lợi, Minh Chung Thư bắt đắ đi nhìn Tiểu Tích cô nương may mắn bình an trở về, Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm đến ngoài cửa nghênh đón, thấy nàng liền kích động cười vui vẻ.

“Các người làm sao vậy, chẳng lẽ thấy ta cũng tròn mắt?” Tiểu Tích cười hỏi.

Phùng Tích Viện lườm một cái cô gái gọn gàng diêm lệ, mắt quét đến Lưu Y ở sau lưng thì dừng lại, một con lửa giận chọt bay lên, thì ra là vừa hán phá rồi tưởng vui này.

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy người phía sau, hiển nhiên sững sờ.

Tư Đồ Tinh Nhi từ lúc tiến vào Lâm gia thì nhìn chung quanh bốn phía, đối với vườn hoa Lâm Đường Hoa tạo ra đánh giá rất cao, Tiểu Tích cũng vui mừng giải thích, khó có thể đè nén tâm tình mình được về nhà.

Lâm Đường Hoa trước tiên đưa mắt nhìn thoáng qua Lưu Y lai lịch không rõ, sau đó thấy thiếu nữ sau lưng Lưu Y thì cười nhạt, ngược lại Lâm Phượng Âm càng thêm kinh ngạc hô lên: “Tư Đồ nha đầu, làm sao người cũng tới?”

“Các người biết nhau?” Tiểu Tích chỉ chỉ Tư Đồ Tinh Nhi.

Tư Đồ Tinh Nhi cười xán lạn, sau đó ôm quyền nói: “Đường Hoa ca ca, Phượng Âm ca ca, đã lâu không gặp, ừ, còn có Phùng Tích Viện đại tiểu thư đầu nha, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Dễ dàng nhận thấy quan hệ thân sơ, đối với người Lâm gia là hết sức quen thuộc, đối với Phùng Tích Viện chính là khách sáo.

Phùng Tích Viện ngược lại không giận, liếc nhìn nàng cười nói: “Tư Đồ tiểu thư chán ở Tư Đồ gia rồi hả? Đi thật xa vòng qua Diệu Châu, từ Kỳ châu đi tới Hoa Châu, xem ra Tư Đồ lão gia từ trông coi cũng rất lòng lèo đấy.”

Tư Đồ Tinh Nhi cười một cái nói: “Cha ta gần đây công

□ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: chương 69

Sáng sớm hôm sau Tiểu Tịch nấu chè hạt sen đi gõ cửa phòng Lâm Đường Hoa, cửa không có khóa, đẩy nhẹ mở ra. Nàng nhỏ giọng kêu “Đường Đường” nhưng không có người nào trả lời, nàng bước qua bậc cửa đi vào, sau đó đem chè hạt sen ấm áp để lên bàn. Nhìn thấy trên bàn sách mở ra một bức tự họa đề ngay ngắn, vẽ một cô gái toàn thân ẩm ướt đứng ở trong đình lục giác, dựa lưng vào thành hồ. Lấy sắc trời lam nhạt làm viễn cảnh, nàng ôm cánh tay hình như có chút rét run, y phục trên người lãnh ướt bao quanh vóc người gầy nhỏ của nàng, nàng cười sang sảng, mắt híp lại thành một đường cong, đắm đuối đưa tình nhìn người đối diện.

Ngày hôm qua lúc đi ra từ trong địa lao dưới nước, nàng không cẩn thận bị rêu trơn bên bờ trượt một cái sau đó liền ngã nhào “chổng vó” ở trên thảm cỏ. Sau khi bò dậy nàng nhìn Lâm Đường Hoa hắc hắc cười ngây ngô, sau đó liền ở trong đình nghỉ ngơi một chút. Té một cái cũng không nặng không nhẹ, nhưng cánh tay của nàng bị trầy xước, vì vậy khi đứng ở nơi đó Lâm Đường Hoa hỏi: “Lại có sự cố?”

Nàng “Cát” một tiếng vỗ vỗ ngực tán dương năng lực ứng biến rất thông minh của mình, vẫn cứ nói da của mình cũng không bị thương, thật ra thì cùi chó đã rịn ra tia máu, vì vậy nàng ôm cánh tay làm tướng kiêu ngạo, bởi vì ngăn chặn Lâm Đường Hoa sau khi biết sẽ lo lắng.

Nàng cẩn thận quan sát bức họa trước mắt, vết mực mới vừa khô, nhất định là thành quả của một đêm vẽ ra.

Gần đây giống như Lâm Đường Hoa không có ngủ mà chỉ lo vẽ tranh cho nàng, từ ăn cơm đến uống nước thậm chí ngủ, hận không thể đem bộ dạng của nàng vẽ ra toàn bộ làm bằng báo cáo. Nàng cầm bức họa lên lật đầu một cái, phải nói, vẽ mặt vừa cười vừa khổ lại quật cường trên mặt mình thật là vẽ giống như đúc, để cho nàng giống như đang soi gương, thấy được cái gốc của mình.

Trang giấy bên cạnh có một hàng chữ: thời điểm nàng ngã, cảm giác của ta còn đau hơn so với nàng.

Nàng bật cười, đây không phải là lời khiển trách của nàng với Lâm Đường Hoa ngày hôm qua sao? Lúc đứng dậy nàng nói: “Chàng nên hỏi ta có đau hay không, sau đó đau lòng cảm động nói, so với ta chàng đau gấp trăm lần.” Không ngờ Lâm Đường Hoa luôn luôn làm chuyện gì cũng thông minh, thời điểm nói yêu đương lại giống như một kẻ ngốc lần đầu học nói, đáng yêu như vậy.

Nàng đợi một hồi, cảm giác chè hạt không còn nóng nữa, vì vậy bưng chén đi ra khỏi cửa, liếc nhìn cửa bên cạnh, nếu không cho lão Tam đi? Nàng vui cười đi qua gõ cửa, vậy mà lão Tam cũng không ở đây! Nàng chợt nhớ tới ngày hôm qua lão Tam uống rượu một mình ở trong sân, sau đó nhắm mắt, rồi đem rượu ngon trong bầu rượu vẩy trên đất giống như đang bái tế. Sau đó hắn quay đầu lại, ánh mắt có chút mê ly, thừa dịp trong bóng đêm hoa lệ mập mờ, hắn cười không tìm không phổi như cũ. Khóe miệng cười ung dung, áo bào màu tím bị lay dính rượu, tóc theo gió thổi tung bay, trong tay cầm một bầu rượu nói: “Bắt đầu từ ngày mai, bọn họ đi chính là con đường của bọn hắn trước kia. . . . .”

Tự nhiên Tiểu Tịch biết hắn đang bái tế ai, Thanh Phong Các mười một ẩn sĩ hi sinh vì nhiệm vụ. Mà một thế hệ ẩn sĩ mới thông qua tầng tầng sàng lọc và huấn luyện, từng bước một mang trên lưng sứ mạng của Lâm gia, đi con đường nguy hiểm hắc ám.

Xem ra Âm Âm cũng không ở đây, nấu món ngon không ai chia sẻ thật đáng tiếc. Tiểu Tịch lắc đầu một cái, ngồi ở trong phòng Lâm Phượng Âm tự nhiên bưng chén ăn.

“Ngươi vẫn như trước, áo cơm không lo, trong lòng cũng không lo.”

Tiểu Tịch nuốt xuống miếng cuối cùng, liền nghe thấy một câu than vãn, nhưng hàm chứa trách cứ thật sâu.

Nàng quay đầu lại, không ngờ thấy được Ngọc Hoàn một thân váy màu vàng nhạt, mới vừa đóng cửa đi vào phòng Lâm Phượng Âm.

“Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Tiểu Tịch bị sợ đến vội vàng đứng lên, một chân đá ngã ghế ngồi của mình. Lâm Phượng Âm nói Ngọc Hoàn là người Thánh nữ tộc, hơn nữa còn là thủ hạ ngay sau thủ lĩnh Thu Vô Cốt, trình độ nguy hiểm không thể khinh thường.

Ngọc Hoàn nhàn nhạt nhìn nàng, giống như là một người bạn cũ gặp mặt bình thường quan sát xem nàng béo hay gầy, cao hơn hay thấp đi, nhìn hết sức cẩn thận, lại làm cho Tiểu Tịch rung mình.

Nếu bây giờ rống một tiếng “Cứu mạng”, có phải mình bị bắt cổ ngay lập tức hay không?

Nàng nuốt ngụm nước miếng, nói: “Ta nói cho ngươi biết, đây là Lâm gia, giết chết ta rồi ngươi cũng không chạy được đâu.”

Ngọc Hoàn nhàn nhạt nâng khóe miệng, không tính là cười nói: “Ta vẫn không hiểu, tại sao hắn phải yêu ngươi, hiện tại vẫn không hiểu như cũ, ngươi có cái gì đáng giá để người khác yêu. Hắn vì ngươi trả giá nhiều như vậy, ngươi quên hắn không còn một mống, như vậy đáng giá sao, làm sao đáng giá đây. . . . .”

Tiểu Tịch có chút buồn bực, nhìn ánh mắt ai oán của Ngọc Hoàn, giống như là một oán phụ bị người vứt bỏ. Nhớ tới thời điểm xuất hiện ở Lâm gia, Tiểu Tịch sắp xếp Ngọc Hoàn xem chút nữa bị Lâm Phượng Âm cưỡng bạo làm chuyện nam nữ. Nàng “Ah” một tiếng sau đó “Nha” một tiếng nói: “Ngươi hiểu lắm có phải hay không? Ta với Lâm Phượng Âm chỉ là bạn bè, nếu ngươi yêu thích hắn phải theo đuổi nha, không nên bội nhọ tình hữu nghị thuần khiết của chúng ta.”

“Ha ha.” Ngọc Hoàn đi lên phía trước, từng bước ép sát mà hỏi: “Ngươi là thật không biết hay là đang giả vờ ngây ngốc? Ta và Lâm Phượng Âm, là hai người căn bản không có khả năng, giống như ngươi và Thu Vô Cốt, giữa các ngươi yêu và hận chẳng lẽ không phải một hai lời đã nói xong?”

Tiểu Tịch cười ha ha, lặp lại lời của nàng... “Ngươi nói ta và Thu Vô Cốt? Không phải đang đùa chứ?”

Tiểu Tịch ôm bụng cười lăn lộn, nhưng rồi lập tức cũng không cười tiếp được nữa, nhìn thấy ánh mắt sắc bén sáng loáng của Ngọc Hoàn, nàng dần dần

ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Nàng thử hỏi: "Cái đó. . . . . Ngươi nói lời này là có ý gì?"

Một buổi sáng tinh mơ Oanh Oanh liền giả dạng thành Lâm Thành Trác, tính tìm đến Lâm Phượng Âm mượn cái chìa khóa xuống địa lao thăm Lâm Thành Trác chân chính. Bởi vì nàng tự học, ba lần bốn lượt bị sặc nước, rốt cuộc học lặn xong, rốt cuộc thấy cửa sắt địa lao chỗ Lâm Thành Trác đang ở.

"Hắn vì ngươi, vì cứu mệnh của ngươi, lấy chính sinh mệnh của mình đền cho ngươi. Nhưng còn ngươi, không những không biết cảm kích, còn quên sạch sẽ hắn, cùng người Lâm gia đây đưa không rõ suốt ngày mập mờ, hành động việc làm của ngươi có nửa điểm nào không phụ lòng hắn?"

Bên trong nhà truyền ra một hồi chất vấn dồn dập, âm thanh nghe hết sức quen thuộc. Oanh Oanh cẩn thận tựa vào cạnh cửa, nghiêng tai tiếp tục nghe.

"Ta không biết, ta thật sự là không biết. . . . . Hắn nói, hắn nói hắn muốn thân thể của ta chính là vì để cho ta nhớ kỹ hắn hơn nữa còn hận hắn, nhưng ta cảm thấy quên hắn thì ta sẽ khoái hoạt hơn. . . . . Ta thật sự là không biết hắn là vì ta. . . . . Như vậy hắn đã chết sao?" Là âm thanh Tiểu Tịch! Oanh Oanh dựng lỗ tai lên.

"Chết rồi, nhưng ngươi vẫn còn có thể gặp lại được hắn, thân thể hắn khóa trong phòng Hàn Băng ở Thánh nữ cung."

Tiểu Tịch yên lặng không nói gì.

"Có đi hay không là ở ngươi, nhưng phải suy nghĩ thật kỹ, ngươi nợ hắn, đời này vẫn không rõ."

Có người mở cửa, Oanh Oanh lập tức ngồi xuống núp ở phía sau bồn hoa cao lớn, Ngọc Hoàn từ trong nhà đi ra, sau đó bay lên mái hiên, xoay người một cái liền biến mất.

Oanh Oanh cắn cắn môi. Thì ra nàng ta còn là chiếc giày rách? A, xem ra Lâm Đường Hoa cũng không có chiếm được tiện nghi gì đâu!

Oanh Oanh cười một tiếng, theo bản năng sờ một cái cây trầm trên đầu, cây trầm màu đỏ Kê Huyết đã đâm một người, nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó ở trong vườn hoa, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Vốn cho là mình ẩn núp trong nước sẽ không bị hắn phát hiện, thật không nghĩ đến, Lâm Đường Hoa vậy mà chú ý tới mặt nước nổi bọt khí, sau khi đưa Tiểu Tịch đi liền lần theo dấu vết của nàng.

Khi đó nàng mới bò lên bờ ngồi nghỉ ngơi, trên mặt đất xuất hiện một cái bóng lặng yên không tiếng động hiện ra ở trước mặt mình. Nàng kinh ngạc quay đầu lại, thì thấy Lâm Đường Hoa đã mất đi nụ cười ôn hòa đang khoanh tay đứng ở sau lưng nàng, hỏi: "Nhìn đủ rồi?"

Nàng cảm giác toàn thân Lâm Đường Hoa tản ra sát khí, mà với công lực của hắn có thể dùng hai ngón tay liền bóp đứt cổ của nàng.

Theo trực giác nàng phản kích, nhặt lên cát đá bên cạnh ném tới trên người hắn, sau đó tay chân luống cuống bò dậy bỏ chạy.

Lâm Đường Hoa vận khinh công, một bước bằng nàng chạy ba bước, cho nên dễ như trở bàn tay hắn đã đuổi kịp nàng, bức nàng vào góc chết trong vườn hoa.

Quả thật hắn muốn giết nàng, không cho phép bất kỳ người nào biết bí mật cầu thả của bọn họ.

Trong lúc nguy nan, trước mắt nàng chợt hiện ra bóng dáng của Lâm Thành Trác, sau □ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 70.1

Tối nay là 15, đêm trăng tròn, cũng chính là ngày Lâm Thành trác tỉnh lại.

Vào ban ngày trên dưới Lâm gia công việc cũng lu bù lên, hạ nhân giới nghiêm, chủ nhân cảnh giới. Nhất là Phùng Tích Viện như cũ vẫn ở Lâm gia không đi cần phải trông chừng kỹ. Nói đến Phùng Tích Viện cũng thực kỳ quái, hiện tại hành động không quá thích hợp, vì lúc ban ngày thì ra cửa du ngoạn Hoa Châu thành, buổi tối liền ngoan ngoãn trở về phòng ngủ. Nhìn thấy Lâm Đường Hoa Lâm Phượng Âm hoặc là Tiểu Tịch cũng chỉ cười nhạt thoáng gật đầu, làm đủ lễ tiết khách khí với mọi người sau đó rời đi.

Bởi vì Ngân Túc nói sau khi Lâm Thành Trác tỉnh lại thân thể sẽ rất yếu ớt, cần phải truyền thụ chân khí, cho nên Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm đều ở trong phòng vận công điều khí chuẩn bị tốt mọi thứ.

Nhưng Tiểu Tịch lại nóng lòng vô cùng, không còn bao nhiêu thời gian, nàng nhất định phải làm mọi chuyện của mình cho xong!

Đóng kín cửa, khóa trái, nàng ngồi ở trên ghế cần cây viết, suy nghĩ một chút sau đó bồi bồi xóa xóa la liệt trên mặt giấy, cuối cùng để lại mấy dòng chữ, rồi cuộc làm xong chuyện cuối cùng cần làm.

Nàng vội vã chạy đến phòng của Lâm Phụng Âm, thử đẩy cửa đi vào lại không có kết quả, lại gõ vài cái lên cửa. Lâm Phụng Âm mở cửa thấy là nàng vì vậy cười nói: “Không phải là muốn ta chứ?”

Tiểu Tịch da mặt dày cười: “Đúng nha đúng nha, một khắc không thấy như cách ba thu!” Nàng giống như là cá chạch chui vào phòng Lâm Phụng Âm.

Đánh giá chung quanh xong, sau đó cầm ấm trà trên bàn chuyển đi, đặt cái hộp trong tay xuống, mở ra từng cái từng cái lại liệt kê chỉnh tề.

Lâm Phụng Âm bất đắc dĩ chế nhạo: “Ngươi muốn làm gì, bày một đồng sơn phấn trong phòng ta làm chi?”

Tiểu Tịch ngoắc ngoắc tay để hấn tới, chờ hấn ngồi vào chỗ của mình, nàng nghiêm túc cầm tay Lâm Phụng Âm dùng ánh mắt tội nghiệp cầu xin mà nói: “Ta nghĩ, muốn nhìn ngươi biến thành nữ nhân.”

Sấm sét kinh hồn đánh tới trên đầu Lâm Phụng Âm, khoe miệng hấn co quắp, tà tà cười toe toét nói: “Ta chợt nhớ tới còn có chút chuyện muốn đi tìm nhị ca. . . . .” Vì vậy nhanh chân bắt đầu chuẩn bị chạy trốn.

“Âm . . . . . Âm . . . . .” Tiểu Tịch kéo dài âm điệu, dùng một loại âm sắc cực độ mềm mại triền miên kêu gọi hấn. Lâm Phụng Âm lạnh đến buồn nôn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đôi mắt thiết tha mong đợi đáng thương tội nghiệp đang nhìn hấn, giống như là con chó nhỏ bị người vứt bỏ lưu lạc. Nhưng mà đối với Tiểu Tịch mà nói, trước mắt là một cục xương lớn mới phải, là bữa thịnh yến, cấp thiết phải có ăn.

Tiểu Tịch chưa từng cư xử hết lòng như vậy, mà bây giờ trong tay đang cầm một tấm dung nhan tuyệt sắc, chỉ đành phải chặc chặc khen ngợi. Sau đó dùng kỹ thuật không quá quen thuộc hóa trang giúp hấn. Ba phen mấy bận Lâm Phụng Âm nhìn thấy trong gương một khuôn mặt bảy vụn tám lệch, chân mày một dài một ngắn cũng tức giận hết hoảng. Sau đó đoạt lấy công cụ trong tay nàng thông thạo tự mình loay hoay.

Tiểu Tịch cắn ngón tay sắp chảy nước miếng, si ngốc hỏi: “Âm Âm, có phải trước kia ngươi thường giả trang phụ nữ hay không?”

Lâm Phụng Âm liếc nàng một cái không nói gì, mắt phượng chau lên, gương mặt mang theo sắc hoa đào ái muội, mười phần điện giật.

Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái, ánh mắt lóe lên, nếu mình là nam nhân nhất định chống đỡ không được lập tức đụng ngã nàng.

Lâm Phụng Âm nhìn thấy bộ dạng ngu dại của nàng xi cười một tiếng, còn dịu dàng như nước lấy tay che miệng cười duyên nói: “Trước đây những nữ nhân kia, mỗi lần chia tay cũng để cho ta về mi tô son cho bọn họ, dần dà cũng sẽ quen thôi.”

Tiểu Tịch “Nha” một tiếng, sau đó lẩm bẩm: “Ta cũng muốn cùng rất nhiều nam nói yêu thương, lúc chia tay cũng kêu họ cho ta một cái quần lót, ta đoán chừng mỗi ngày chỉ còn xe chỉ luân kim thôi.”

Lâm Phụng Âm nghiêng đầu, trong ánh mắt là ánh sáng sắc bén, Tiểu Tịch giống như là tiểu quý thấy thiên thần, lập tức ưỡn oải xuống.

Lâm Phụng Âm thở dài một tiếng, sâu kín nói: “Tiểu Tịch, ta biết rõ ngươi lựa chọn nhị ca.”

“Hả?” Tiểu Tịch kinh ngạc, cảm thấy những lời này từ trong miệng Lâm Phụng Âm nói ra mang theo vẻ cô đơn.

“Vẫn luôn bỏ rơi người lần đầu tiên bị người bỏ rơi, tư vị thật là không dễ chịu mà.” Hấn lắc đầu một cái, giống như không có việc gì tiếp tục tô môi.

“Vậy về sau ngươi cũng đừng bỏ rơi người ta nữa.” Tiểu Tịch dạy bảo hấn.

Hấn gật đầu một cái, thấp giọng nói gì đó, dùng âm thanh không thể nghe thấy tự lẩm bẩm: “Ta thậm chí không xác định sau này còn có thể yêu nữ nhân khác hay không.”

Một trong những nguyện vọng của Tiểu Tịch chính là nhìn lại một lần Lâm Phụng Âm trong trang phục nữ, cùng hấn kết nghĩa kim lan, hóa giải tình cảm nguy cơ và lúng túng giữa bọn họ.

Trong sân dưới một cây đào đang nảy mầm, một bầu rượu hai cái ly nhỏ, hai người quỳ trên mặt đất.

“Ta cái gì cái gì Tịch. . . . .” Tiểu Tịch thề.

“Cái gì cái gì Tịch là cái gì?” Lâm Phụng Âm chế cười.

“Cái gì cái gì chính là dòng họ của ta, ai biết ta rốt cuộc là họ gì.” Tiểu Tịch lườm hấn một cái trách mắng: “Thành tâm là được, biết không hả!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 70.2

Lâm Phụng Âm bắt đầu đi gặt đầu một cái tiếp tục: “Ta Lâm Phụng Âm . . . .”

“Trời đất làm chứng: ta nguyện cùng cái gì cái gì Tịch (Lâm Phụng Âm) kết nghĩa kim lan, giống như huynh đệ tỷ muội ruột thịt. Không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ cầu cưới cùng năm cùng tháng cùng ngày, sinh con cùng năm cùng tháng cùng ngày, có phúc cùng hưởng có tiền cùng chia.”

Hai người đồng thanh tuyên thệ, sau đó Tiểu Tịch gờ ly rượu lên đưa cho Lâm Phụng Âm cười rực rỡ hô: “Nào, uống rượu!”

Lâm Phụng Âm đành uống, hỏi: “Tại sao không phải chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, tại sao không có nạn cùng chịu?”

Tiểu Tịch lườm hần một cái, hung tợn nói: “Nữ nhân sống lâu hơn nam nhân, ta lạc quan sáng sủa như vậy so với người luyện võ bị thương thì tuổi thọ sinh mệnh dài hơn, chúng ta cùng chết cũng quá thiệt thòi cho ta rồi! Hơn nữa, ta bình sinh không làm việc trái với lương tâm, ở đâu ra khó khăn và tai họa, ngược lại là người đó, chắc chắn,

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 71

Mắt thấy Đại Cầu lao thẳng tới, Phùng Tích Viện lập tức lui về phía sau, sau đó đẩy Thiên Vân lên phía trước ngăn cản. Tuy Thiên Vân biết chút võ công, nhưng Ma Diễm thế tới rào rạt, dưới sự huấn luyện của Lâm Thành Trác, Ma Diễm có tốc độ bay nhanh đồng thời có thể cắn chết hai người võ công có chút thành tựu, lại càng không nói tới Thiên Vân là cô gái gà mờ như vậy.

Thiên Vân tay nắm chặt ngân châm, bởi vì tình thế khẩn cấp không thấy rõ phương hướng, chỉ có thể đem ngân châm ném lung tung, có mấy cây rơi trên mặt đất, có mấy cây đâm vào thân thể của nó, nhưng Ma Diễm giống như không việc gì xảy ra, vẫn không có ý dừng lại.

Phùng Tích Viện quát: “Người ở đây làm cái gì! Mau giết nó!”

“Không thể giết!” Oanh Oanh ngăn lại: “Ma Diễm là con chó Đại công tử thích nhất, các người. . . .”

Thiên Vân từng bước lui về phía sau, nhưng là Ma Diễm vẫn đuổi theo sát, một trảo đã đánh ngã Thiên Vân, Thiên Vân kinh ngạc đã quên mất gào thét, chỉ đành phải dùng tứ chi đá đập Ma Diễm.

Tất cả mọi người không dám tiến lên, chỉ có thể ở một bên lẳng lặng quan sát thế cục, nhưng Ma Diễm lại đột nhiên ngừng lại, nét mặt hung ác cũng có chút hòa hoãn, răng nanh từ từ thu hồi. Thiên Vân nhân cơ hội cầm toàn bộ ngân châm còn lại ở trong tay đâm vào trong thân thể của nó, Ma Diễm bị đau kêu một tiếng, Thiên Vân liền thoát thân. Lúc này mới phát hiện ra Ma Diễm cũng giống như Nguyệt Duyệt toàn thân bủn rủn vô lực, có lẽ là thân thể của nó quá mức cường tráng, những thứ ngân châm kia phát huy tác dụng chậm.

Thiên Vân thoát hiểm, may mắn được phát tác kịp thời, nếu không nàng nhất định sẽ bị mất mạng. Mà về mặt Phùng Tích Viện nhận nhặt ở một bên vẫn lạnh nhạt xem trò vui, hình như rất không hài lòng không nhìn thấy tràng diện máu tanh.

“Đi giết nó.” Phùng Tích Viện phân phó Thiên Vân, sau đó móc chủy thủ trong giày ra đưa cho nàng.

Thiên Vân thần nhiên nhìn nàng một cái, sau đó nhận lấy chủy thủ. Nàng còn cần ẩn nhẫn, bởi vì bây giờ còn chưa tới lúc, nàng cần phải thận trọng, sau này chỉ cần đánh một trận với Phùng gia, chứ không phải gây thương tổn nhỏ bây giờ.

“Nha đầu chết tiệt kia cút ngay!” Phùng Tích Viện xông về phía trước đẩy Oanh Oanh sang một bên. Oanh Oanh tay trái gà không chặt, lão đảo một cái bị đẩy ngã bên tường. Nàng vội vàng bò dậy lần nữa tiến lên ngăn cản, nhưng ngay cả Ngân Túc cũng không cách nào đối phó với ngân châm Phùng gia, chỉ có thể nhìn Thiên Vân và Phùng Tích Viện muốn làm gì thì làm.

Ma Diễm hấp hối nằm ở một bên, nó trúng độc nhiều nhất, thân thể đã sớm không chịu nổi gánh nặng tê liệt ngã xuống. Ánh mắt của nó khẽ híp, hình như rất không muốn nhắm mắt lại ngủ, ép buộc chống đỡ lấy mí mắt không để cho nó sụp xuống nhưng nó không còn hơi sức mà hành động. Con chuột nhỏ núp ở một bên vốn định thừa dịp loạn chạy đi, nhưng nhìn thấy Ma Diễm trúng độc, đôi mắt nhỏ chuyển quay tròn. Bị trận ác đấu mới vừa rồi dọa ngất đầu óc, giờ phút này nó phục hồi tinh thần lại vội vàng chạy đến bên cạnh Ma Diễm, đứng ở trước lỗ mũi nó hươ tay múa chân, hình như là đang hỏi thăm thương thế. Ma Diễm kêu lên vài tiếng ư ừ, âm điệu cao thấp phập phồng giống như là đang trả lời nó. Mắt thấy một bóng đen bao trùm thân thể của bọn họ, Ma Diễm mở mắt liền thấy Thiên Vân cầm chủy thủ đi tới, cảnh giác đến gần, thử cầm một đao ở trên đầu của nó. Con chuột nhỏ bị sợ đến run rẩy không dám nhúc nhích, Ma Diễm liều mạng đưa ra một cái móng vuốt đẩy nó ra, nó biết mình khó thoát khỏi một kiếp, chỉ là chủ nhân, chủ nhân làm sao bây giờ?

Lâm Thành Trác như cũ nằm ở trên giường không nhúc nhích, nhưng tất cả mọi người trông mong hẳn không phải vĩnh viễn nằm ở trên giường, mà là đứng lên, dùng ánh mắt sắc bén ngưng mắt nhìn mọi người. Sử dụng thân thể to lớn của hắn gánh vác gia nghiệp Lâm gia. Là nam tử dùng tài nghệ trấn

áp quần hùng ở đại hội võ lâm, là nam tử lâm người ta nghe tin đã sợ mất mật trong giang hồ, lại nằm ở trên giường mấy tháng, an tĩnh thoải mái như thế, lại tác động tới trái tim của tất cả mọi người.

Oanh Oanh hô to: “Nó không còn uy hiếp với chúng ta, không cần giết nó!”

Phùng Tích Viện hừ lạnh một tiếng: “Cũng chỉ là đồ súc sinh, lưu nó làm gì? Động thủ!”

Lưỡi dao lóe sáng, Ma Diễm nhìn thấy ánh dao lóe lên, bộ lông dựng đứng, dùng hết sức lực toàn thân bỏ nhòe dậy, nghẹn ngào đi tới Thiên Vân.

Oanh Oanh có chút sốt ruột, siết tay không biết làm sao. Nếu Ma Diễm chết rồi, Đại công tử nhất định sẽ đau lòng. Đại công tử có thể hận nàng hay không? Nghĩ đến đây, nàng rút ra cây trâm trên đầu xông tới ngăn ở trước mặt Ma Diễm nói: “Không cho đến gần nó, nếu không ta giết chết ngươi! Cây trâm này không phải cây trâm bình thường, bên trong có kịch độc! Đừng tới!”

Thiên Vân hơi sững sờ, không ngờ Oanh Oanh trối gạ không chặt vậy mà vì một con chó dám vọt tới trước mặt nàng.

“Tránh ra!” Thiên Vân không kiên nhẫn quát.

Oanh Oanh có chút phát run, tay siết chặt cây trâm, Thiên Vân biết sợ hãi của nàng, vì vậy từng bước lên trước, uy hiếp nàng để cây trâm xuống.

Thiên Vân thừa dịp nàng thất thần, một cước đá cho văng tay của nàng, cây trâm rơi xuống đất. Oanh Oanh vẫn còn trong buồn thương liên kinh ngạc, Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: chương 72

“Ngươi có thể đừng quản ta hay không!” Rốt cuộc Lưu Y đang đi ở trong sân không kèm chế được đứng lại sau đó quay đầu lại quát Tư Đồ Tinh Nhi đang theo sát hần.

Chưa từng thấy qua Lưu Y tức giận như vậy, Tinh Nhi cũng có chút sững sờ, Lưu Y mặc kệ nàng tiếp tục đi về phía trước, hần đã tìm thật lâu còn không thấy bóng dáng của nương tử.

“Ca ca. . . . .” Tư Đồ Tinh Nhi ở phía sau nhẹ giọng kêu: “Ca ca. . . . .”

“Ta không phải ca ca của ngươi.” Lưu Y trách mắng: “Ta và Tư Đồ gia không có bất cứ quan hệ gì!”

“Ca ca, nhiều năm như vậy phụ thân chưa từng có tha thứ cho mình, hần biết mình làm sai lầm rồi. Nhưng hần vẫn không dám nói với ngươi, cũng không dám đi Phùng gia tìm ngươi. Ca ca, trở về với ta đi, người một nhà chúng ta đã thật lâu cũng không có ở cùng nhau.” Tư Đồ Tinh Nhi thở hắt hần đi theo hần, nhưng hần lại không thêm để ý.

Thời điểm đó Tư Đồ Tinh Nhi chỉ có bốn tuổi, Lưu Y mười tuổi, mỗi ngày bọn họ đều ở chung một chỗ học tập, luyện võ, phụ thân rất yêu thương bọn hần, nhưng đại hội võ lâm năm ấy lại là một lần cuối cùng cả nhà bọn họ ở chung với nhau.

Từ lúc Tư Đồ gia tự lập môn hộ tới nay vẫn lấy chiêm tinh bói toán mà vang danh võ lâm, mà Tư Đồ môn chủ mỗi đời lại càng thêm sở trường biết Thiên Cơ suy đoán mạng người, ngay từ nhiều năm trước đã có thể tính được.

Đại hội võ lâm nhiều năm trước, quần long tụ. Trong chốn võ lâm Lâm gia, Tư Đồ gia chính là hai đại gia tộc quyền thế rất mạnh, hai nhà nhiều năm duy trì tiền thân ở địa vị Tam đại chủ nhà, vậy mà vị thứ ba ở võ lâm lại đang biến hóa. Tỷ như hiện nay ở bên trong bảy đại gia tộc, Ký Châu Khúc gia, Định Châu Tiền gia cũng đã phụ thuộc vào trong tam đại gia tộc. Vậy mà đại hội võ lâm lần trước, không ngờ Phùng gia lại chen chân vào được.

Đây là một ước định không muốn người biết.

Năm ấy ba vị công tử Lâm gia đều chưa tới tám tuổi, mặc dù võ công của Lâm Thành Trác có chút thành tựu nhưng vẫn chưa thể làm trụ cột vững vàng gánh vác trọng trách Lâm gia. Năm ấy, Lâm gia mất đi cơ hội tốt, không nằm trong địa vị Tam đại chủ nhà, bởi vì Lâm gia ra xảy ra một việc lớn.

Phu quân chủ mẫu Lâm Triều Hi - Thu Trường Khôn và tiểu thiếp Diệp Trang, không giải thích được biến mất khỏi thế gian.

Mà đồng thời, Tư Đồ môn chủ tính ra được con trai Tư Đồ Lưu Y sắp có đại kiếp nạn, nếu không vượt qua được kiếp này trong vòng ba ngày tất nhiên chết bất đắc kỳ tử. Phương pháp duy nhất để vượt qua chính là để cho Lưu Y rời xa Tư Đồ gia.

Hôm đó, Tư Đồ môn chủ đứng yên thật lâu ở trước mộ thê tử, gió thật to, lá rụng xào xạc, hần nhớ tới thê tử trước khi lâm chung nói phải chăm sóc tốt cho Lưu Y, nhưng. . . . .

“Giấc mộng hư không, một hồi phù hoa, đối tửu đương ca, ca không thành, đối nguyệt hư không càng uống càng cô đơn.” Một tuyệt đại nam tử tao nhã đi qua, áo trắng như tuyết, tóc dài chấm đất, trong tay hắn đang cầm một bầu rượu. Đầu tiên chỉ là cười nhạt, rồi sau đó nhìn thấy Tư Đồ môn chủ mất mắ, lại cười ha hả, nghiêng đổ bầu rượu, một phần chảy vào trong miệng, một phần chảy ra vạt áo, hào phóng mà lại tuấn lãng.

Khi đó Tư Đồ môn chủ ba mươi tuổi, nam tử kia cũng ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Nhưng cũng không thô bạo giống như người trong võ lâm, cũng không giống như thư sinh văn nhược cổ hủ mềm yếu, mà là tự nhiên thoải mái độc lập vốn có như vậy, dù là nam tử cũng sẽ bị rung động, chớ nói chi cô gái.

Tư Đồ môn chủ chỉ coi người nọ giống như là thần tiên từ trên trời giáng xuống, lại run rẩy hỏi: “Xin hỏi cao nhân chỉ điểm, làm sao ta mới có thể cứu con ta đây?”

Nụ cười nhạt nhòa của tuyệt đại nam tử ngấm nhìn hắn, nói: “Buông bỏ, bỏ xuống được, thì tự nhiên hắn có mệnh sinh tồn.”

“Có thể giúp con trai ta vượt qua kiếp này hay không?” Tư Đồ môn chủ khom người hỏi.

Nam tử kia trầm mặc một lát, uống cạn rượu trong bầu, ném bầu rượu qua một bên trong rừng rậm, sau đó thông dong cười một tiếng: “Ta một thân một mình, không biết khi nào theo mệnh trời sẽ chết đi, ta đưa con trai ngươi theo bồi dưỡng, sau đó đưa tới Diệu Châu Phùng gia. Ngươi am hiểu suy đoán ý trời, nên biết, Diệu Châu là nơi tốt nhất thuộc về hắn.”

Tư Đồ môn chủ gật đầu một cái. Tình trạng biểu hiện, gần tới để độ, long phượng khí tràn đầy, có thể chống đỡ kiếp nạn đen tối của Lưu Y. Mà đôi mắt nhìn khắp Diệu Châu, có thể bảo hộ được Lưu Y chu toàn chỉ có phụ thuộc võ lâm thế gia Phùng gia. Mặc dù Phùng gia không có sở trường nào khác, nhưng vẫn phải phát triển từ đây. Hôm nay mình có việc cầu Phùng gia, tất nhiên muốn đưa ra đại lễ mới có thể đổi được thù lao ngang hàng.

Vì vậy, yêu cầu để cho Phùng   Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 73

Edit: ChieuNinh

Sắc trời có chút mờ tối, âm u sắp mưa.

Lâm Thành Trác trầm mĩ đẩy xe, đi xuyên qua cỏ dại mọc lan tràn trong rừng cây.

“Đại công tử, để thuộc hạ đến đây đi.” Thập Nhị phụng mệnh theo ở phía sau, nhưng kể từ lên núi tới giờ hắn đã không có bất cứ chuyện gì để làm, muốn giúp Đại công tử xe đẩy nhưng Đại công tử luôn không nói một lời lắc đầu cự tuyệt .

Ngon núi này, là nơi lần đầu tiên Lâm Thành Trác gặp Ma Diễm. Hạ táng, coi như từ đầu tới đây thì lại trở về nơi đó. Hoa Châu thành lưu truyền một truyền thuyết, người cũng được, súc sinh cũng được, chỉ cần đưa bọn họ lên đường, thì có thể thuận lợi đầu thai chuyển thế.

Hôm nay lại có một trận mưa lớn, từ đêm qua đã bắt đầu tối tăm, kìm nén đến giờ trận mưa này như trút nước.

Lâm Thành Trác đẩy xe, Ma Diễm nằm ở phía trên đang đắp vải trắng, sắc mặt Lâm Thành Trác nặng nề, lại đi vài chục mét về phía trước, chính là nơi bọn họ gặp nhau lúc ban đầu. . . . .

Khi đó, trời cũng là như thế, mây sầm sùng thăm . . . . .

“Ngươi bị thương?” Lúc đó Lâm Thành Trác chưa tới hai mươi tuổi mặc toàn thân áo đen, trong tay đang cầm một thanh kiếm sắc bén. Thời niên thiếu hắn đã trần đầy anh khí, giữa hai lông mày đã hình thành một sự uy nghiêm. Hắn đi qua nơi này, nhìn thấy trên mặt cô tranh pháp phồng, còn nghe được tiếng kêu khổ sở, vì vậy vạch cô tranh ra hai bên nhìn thấy trong bầy rập rồi kêu lên.

“Ngao! Ngao!”

Bình thường trong cạm bẫy cũng sẽ có rất nhiều thú bị mắc bẫy, nó khẳng định không cách nào may mắn thoát khỏi gặp nạn nên bị thương, nhưng tiếng sủa của nó vẫn còn tinh thần, khiến cho Lâm Thành Trác không khỏi lau mắt mà nhìn.

“Ngươi thật có dũng khí! Ta thích ngươi! Chờ, ta sẽ đi xuống cứu ngươi!” Lâm Thành Trác đeo kiếm ở hông, sau đó tìm mấy dây leo cột chắc, một đầu buộc bên eo của mình, một đầu khác cẩn thận cột vào trên cây khô, sau đó lợi dụng khinh công rào rào nhảy vào bầy rập.

Bình thường, dã thú bị thương sẽ hung ác hơn, thế nhưng hình như con chó này lại rất có linh tính. Kể từ khi Lâm Thành Trác nhảy vào bầy rập nó liền

không kêu rên nữa, mà là ư ử dẫn đường cho hắn.

Cái bấy này rất lớn, nhưng làm Lâm Thành Trác kinh ngạc nhất là hình thể của con chó này, vậy mà có vẻ to lớn tàn bạo hơn tất cả những con chó mà hắn đã từng thấy qua. Trong bóng tối, ánh mắt của nó đen láy sắc bén có vẻ khác thường, lấp lánh có hồn, làm Lâm Thành Trác hết sức thích thú.

“Ta dẫn ngươi đi lên, sẽ trị thương cho ngươi được không, ôm lấy ta nha.” Lâm Thành Trác cời sợi dây xuống, sau đó cột bọn họ lại với nhau, móng vuốt của con chó rất sắc bén, nhưng nó thận trọng dùng bốn móng ôm lấy thân thể Lâm Thành Trác, nỗ lực không để cho hắn bị thương.

“Móng vuốt của ngươi bị thương, có đau không?” Lâm Thành Trác kéo xuống vạt áo của mình băng bó cho nó, sau đó nói: “Nơi này trời sắp mưa, ngươi nhanh về nhà đi, ta cũng phải đi rồi!”

Hắn đi vài bước, phát hiện con chó kia vẫn đi theo hắn.

“Ngươi muốn về nhà cùng ta sao?”

Con chó nức nở nhìn hắn.

“Nhưng mà nhà ta gia giáo rất nghiêm, ngươi sẽ nghe lời của ta sao?”

Con chó gâu gâu sủa hai tiếng, khó nén mừng rỡ.

“Vậy ta đặt tên cho ngươi đi! Ma Diễn có được hay không?”

Con chó xồng lên liếm liếm lòng bàn tay của hắn, giống như chưa từng chịu qua thương tổn nào, đi sau lưng hắn vô cùng uy vũ.

Một tiếng ầm vang, sấm sét rung trời, đêm Lâm Thành Trác từ trong kí ức tỉnh lại. Trong tay còn nắm tay cầm, đang đi tới trên con đường gồ ghề. Hắn vẫn như cũ nhớ rõ phương hướng trong rừng này, bởi vì năm ấy mẫu thân lên núi bế quan, hắn thường một mình lên núi xa xa nhìn nơi của mẫu thân. Ngày ngày mong mỗi thời gian trôi đi thật nhanh, để người một nhà được đoàn tụ.

“Đến rồi.” Lâm Thành Trác chợt dừng lại, Thập Nhị đi lên trước, nhìn thấy trên đất trước mặt có một tấm bia đá dựng đứng, không phải là mộ bia được làm tốt, mà chỉ là một tảng đá bình thường, bị người dùng vũ khí sắc bén vẽ lên vết tích chữ viết.

Thập Nhị cẩn thận quan sát bia đá kia, loáng thoáng có thể phân biệt chữ viết đã bị mài mòn phía trên.

“Săn thú phải bằng bản lĩnh thật sự? Há?” Thập Nhị nửa ngồi trên mặt đất, có chút không hiểu, Lâm Thành Trác đi tới mang theo nụ cười nhạt nói: “Thật ra nơi này có một cái bẫy rập, ngày đó sau khi cứu Ma Diễn xong, hai chúng ta dùng đất lấp nó lại.”

Thập Nhị cười hỏi: “Đây là Đại công tử để lại?”

Lâm Thành Trác nhớ tới năm đó cũng có chút buồn cười, cười đáp lại: “Ừ. . .”

Nhưng mà, năm đó một người một chó cùng nhau lấp bẫy rập, hôm nay lại phải đào ra. Lâm Thành Trác khắc lên chữ viết mới trên mặt trái bia mộ: mộ Ma Diễn. Trước sau hai mặt đều có chữ viết, nhưng có thể thấy được xuất phát từ bút tích của một người, chỉ là càng thêm vang vang có lực.

Từ đầu tới đây, bụi trần về nơi nào. Lâm Thành Trác sẽ không quên, rốt cuộc là ai giết chết nó.

“Không xong!”

Lúc sáng sớm, Lâm Thành Trác mới vừa sửa sang ăn mặc xong, đẩy cửa ra nháy mắt đã nhìn thấy một hạ nhân gấp hoang mang chạy tới.

“Vội cái gì, Lâm gia vẫn còn, mạng của ngươi vẫn còn, la lớn như vậy còn thể thống gì.” Lâm Thành Trác cau mày, uy nghiêm lăm lăm nhìn hắn. Hạ nhân kia lập tức ổn định chút, đứng lại, thờ bình thường rồi nói: “Bẩm báo Đại thiếu gia, Hoa Châu tứ tiểu gia, toàn bộ bị thảm diệt môn.”

(Hoa Châu tứ tiểu gia: bốn gia tộc nhỏ ở Hoa Châu_ Lâm gia là đại gia tộc)

Lâm Thành Trác đứng ở trên bậc thang, môi mím chặt.

Kể từ sau khi hắn tỉnh lại chính là thời buổi rối loạn, chính đốn sự vụ Lâm gia mấy tháng gần đây, hắn mới biết tình hình Phùng Tích Viện thể nhưng trở nên tàn nhẫn như thế, thiếu chút nữa nhắc lên gió tanh mưa máu ở Lâm gia.

Vậy mà hôm nay, Hoa Châu thành cũng xảy ra chuyện lớn như vậy, trong một đêm, Hoa Châu tứ tiểu gia bốn vị Thiếu chủ lại bị thảm diệt môn!

“Tình huống hiện tại?”

“Tứ tiểu gia cũng đóng cửa không ra, một mặt xử lý tang sự một mặt tụ họp lại với nhau,

□ Chương Tiếp

Chương 87: Chuyển trạm hướng Bồng Lưu Sơn.

Lâm gia vẫn như cũ do Lâm Thành Trác nắm giữ quyền hành, Lâm Phụng Âm bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ, hộ tống Tư Đồ Tinh Nhi về nhà, thuận tiện cùng Tư Đồ Môn chủ thương thảo các việc liên hiệp chung. Nhưng trước đêm xuất phát lại phát sinh chuyện trì trệ, cũng không ai ngờ tới Tư Đồ Tinh Nhi lại khóc lóc sụt sùi không chịu đi.

Lâm Phụng Âm kéo rèm xe ngựa xuống, nhẹ nhàng bấu môi hỏi: “Nha đầu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ là ở Lâm gia rất thư thái không nở đi?”

Tư Đồ Tinh Nhi lau nước mắt nhìn vào trong cửa nói: “Phụng Âm ca ca, ta muốn mang theo Lưu Y ca ca cùng đi.”

Lâm Phụng Âm ủ rũ cúi đầu giải thích lần nữa: “Ta đã nói với hân thật nhiều lần rồi, nói bóng nói gió cộng thêm trực tiếp hỏi ý kiến ít gì cũng có mười mấy lần. Nhưng hân không nói lời nào, nằm ở trên giường nhìn nóc phòng, chẳng qua ta nhìn bộ dáng kia cũng có chút đáng thương, không lẽ là bị bệnh?”

Nước mắt Tư Đồ Tinh Nhi giống như chuỗi ngọc bị đứt, lập tức ào ào rơi xuống, cổ tinh Lâm Phụng Âm gặp phải đôi mắt hàm chứa mất là không có sức đề kháng. Hân trời sinh chính là nam nhân có tính tình tốt thật sự, không nhìn nổi nữ nhân khóc. Trước kia mỗi lần thấy nữ nhân khóc hân liền trực tiếp chạy trốn, cho nên mấy môn công phu trong kinh công học nhanh nhất. Hôm nay hân coi Tư Đồ Tinh Nhi là muội muội thể nhưng lại khóc đến đáng thương như vậy, so với đứa trẻ gầy còm dân chạy nạn bụng đói kêu vang còn đáng thương hơn. Hân than nhẹ một tiếng vỗ phía sau lưng của nàng dịu dàng: “Ngao, Tinh Nhi không khóc, có chuyện gì phiền lòng ca ca giải quyết cho ngươi còn không được sao?”

Vành mắt Tư Đồ Tinh Nhi giống như là miệng cống, tức là miệng cống này bị Lâm Phụng Âm vài ba lời liền phát động mở chốt, nước lũ cuộn trào mãnh liệt chạm vào là nổ ngay. Nàng chui vào lòng ngực Lâm Phụng Âm, nước mắt rất nhanh thấm ướt áo của hân, hân thở dài một tiếng, đối với cái loại ôm ấp yêu thương này tập mãi thành thói quen. Huống chi đây là lần đầu tiên ôm ấp không có bất kỳ tư tình nhi nữ nào, chỉ cho là dỗ dành nha đầu nhỏ hơn hân 5, 6 tuổi, giống như khi còn bé hân còn ôm qua nàng lúc đó còn thiếu một chiếc răng cửa, nghĩ tới đây không khỏi cười cười.

Tư Đồ Tinh Nhi nín lấy tay áo Lâm Phụng Âm, cảm giác mình sắp ngạt thở, nhưng vẫn ngửi được mùi rượu trên người của hân, còn có mùi thơm hoa quế. Loại mùi thơm này trước kia luôn ngửi được ở trên người phụ thân, nhưng bây giờ phụ thân phải xử lý nhiều chuyện, tuổi cũng lớn. Nàng luôn ngăn trở mọi người đưa rượu cho phụ thân, thêm mười hai canh giờ trông coi nghiêm khắc cuối cùng sửa lại thói quen mượn rượu tiêu sầu của ông. Nhưng Phụng Âm ca ca có nhiều âu sầu lo lắng gì mà nhất định phải dùng rượu tới lấp đầy khoảng trống đây?

Nghe nhịp tim vững vàng của hân, trong lòng của nàng vậy mà như có một con nai con đang lao đi lộc cộc, trong lòng một mảnh yên vui, giống như có một mảnh bình nguyên vô tận, tựa vào trên bả vai người này làm sao lại thư thái như vậy đây?

“Này, tiểu nha đầu, cũng không nên ngủ thiếp đi ở trong lòng ta.” Lâm Phụng Âm thấy nàng hồi lâu không còn thanh âm khóc thút thút, liền duỗi ra ngón tay gõ gõ đầu của nàng.

Tư Đồ Tinh Nhi ngừng khóc, tức giận từ trong ngực hân chui ra, vênh môi, tức giận xoa cái ót oán trách: “Phụng Âm ca ca không được xem ta như đứa bé, lại còn dám đánh đầu của ta, Tinh Nhi cực kì thông minh sớm muộn cũng sẽ bị ngươi đánh thành ngu!”

Lâm Phụng Âm cười ha ha, cảm giác gương mặt Tinh Nhi nước mắt nước mũi hồng hồng như phấn tưa như đặc biệt tức cười, cười nhạo nói: “Ngu thì ngu, Tư Đồ gia còn không nuôi nổi ngươi sao?”

Hân phân phó gia đình đánh xe ngựa trở về, xem ra tạm thời là đi không được rồi.

Tư Đồ Tinh Nhi thấy Lâm Phụng Âm đi vào trong sân Lâm gia vội vàng đuổi theo, tức giận nói: “Nếu Tư Đồ gia không nuôi được thì làm thế nào?!”

Lâm Phụng Âm thuận miệng đáp lời: “Lâm gia có thể nuôi ngươi, tiền ta mua rượu cũng đủ cho ngươi ăn uống mặc dùng.”

Tư Đồ Tinh Nhi suy nghĩ một chút, chẳng biết tại sao cảm thấy rất vui vẻ, coi như nửa đời sau của mình an tâm giao phó đi ra ngoài, dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, vui mừng hôn hờ theo Lâm Phụng Âm đi vào.

Nàng theo thói quen dặt tay Lâm Phụng Âm, Lâm Phụng Âm cũng qua quýt trở tay cầm tay nhỏ bé của nàng hỏi: “Lưu Y ở trong phòng sao?”

Tư Đồ Tinh Nhi có hơi thất thần trả lời: “Có lẽ vậy, ca ca bị trúng độc, hiện tại giống như là người bị liệt, căn bản không đi đường được.” Nói đến đây lại có chút khổ sở, nước mắt từ từ tuôn rơi.

Lâm Phụng Âm không cần quay đầu lại cũng biết nha đầu tâm tình bất định hay thay đổi giờ phút này lại bắt đầu nổi lên gió mưa. Vì vậy lập tức ổn định bước chân, quay đầu lại dùng tay che ánh mắt của nàng nói: “Gia chủ của một gia tộc chưa bao giờ biết tư vị nước mắt, ngươi cũng không cần trong một ngày nếm thử nhiều lần như vậy. Về sau nói thế nào cũng phải làm đường gia chủ nhà, luôn là bộ dạng tiểu nữ nhi này thì sao được, ta biết Tinh Nhi chính là một đại hiệp nữ ngông nghênh nhà.”

Tư Đồ Tinh Nhi nở nụ cười xán lạn, Lâm Phụng Âm nhìn thấy hai cái răng khểnh giống như Lư Y dưới ánh mặt trời nở rộ hết như ánh sáng trên châu. Chợt có chút hoảng hốt nhớ tới Tiểu Tích luôn nói: ta chính là thích nụ cười của Lư Y, làm cho người ta quên mọi phiền não!

Lư Y nằm một mình ở trong phòng, cảm giác bắp thịt và máu của mình cũng dừng lại. Tưởng rằng ban đầu độc tố lan tràn chỉ là toàn thân vô lực hành động chậm lại, nhưng vừa qua hai ngày lại không cách nào nhúc nhích. Lư Y cười khổ, sự phụ chính là sự phụ mà, không những y được cao hơn hẳn rất nhiều, ngay cả độc dược cũng xảo trá như vậy. Hẳn khổ cực suy nghĩ hai ngày hai đêm lại vẫn không thông suốt được thành phần gì trong thuốc độc này.

“Lư Y ca ca!” Tư Đồ Tinh Nhi một cước đá tung cửa trực tiếp nhào tới.

Lâm Phụng Âm cùng đi theo vào, liếc mắt cánh cửa một cái, lễ mừng năm mới vừa mới sơn trắng xanh bị nằng một cước đá vào, không biết là thợ thủ công dùng vật liệu phế vật hay là uy lực của nằng quá mạnh mẽ.

Lư Y vẫn thờ ơ nhìn chằm chằm xà nhà, hỏi: “Còn chưa có về nhà?”

Tư Đồ Tinh Nhi bĩu bĩu môi: “Ca ca không trở về ta cũng không trở về! Phụng Âm ca ca nói rồi, nuôi nổi ta, cũng khẳng định nuôi nổi người.”

Lâm Phụng Âm cảm thấy sắc mặt của Lư Y giữa ban ngày mà vẫn tái nhợt, trừ gương mặt, toàn thân đều nhét vào trong chăn bông đến tận cổ. Nếu nói bởi vì rét lạnh cũng không đến nỗi vậy, nhưng môi hẳn hoàn toàn không có huyết sắc, trong con ngươi không hề có ánh sáng, một mảnh tĩnh mịch, nếu không lên tiếng cũng không khác gì người chết.

Lâm Phụng Âm có chút tự trách, lông mày khẽ nhíu. Tiểu Tích nhất định là hết sức để ý hẳn, nhưng nằng đi, bọn họ chỉ lo trông nom những chuyện ngôn ngữ kia lại bỏ quên khách. Mấy ngày không thấy, thế nhưng Lư Y lại thay đổi tiêu tụy như thế, một chút cũng không có sức sống.

“Là độc gì?” Lâm Phụng Âm tiến lên một bước, vén chăn lên muốn bắt mạch cho hẳn, nhưng vừa vén ống tay áo của hẳn, liền kinh ngạc ngây người. Tư Đồ Tinh Nhi ngồi ở bên cạnh ngẩng đầu bắt lực nhìn Lâm Phụng Âm, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Lư Y nhàn nhạt liếc qua Lâm Phụng Âm, sau đó nhẹ nói: “Tinh nhi, đắp mền lên, sẽ dọa đến người khác.”

Tư Đồ Tinh Nhi cắn môi, dịch dịch góc chăn cho Lư Y.

Lâm Phụng Âm cảm giác mình có chút cương cứng, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy độc như vậy.

Trên cánh tay hẳn, tất cả trong tĩnh mạch động mạch ẩn núp con sâu màu đen, kích cỡ giống như gòi bọ đang dạo chơi cách một tầng da thật mỏng, tốc độ di chuyển của bọn chúng hết sức nhanh, tốc độ sinh sôi cũng hết sức nhanh. Lâm Phụng Âm đề cánh tay của hẳn ở bên ngoài ngăn ngừa chỉ thoáng qua, vậy mà con sâu màu đen bơi qua bơi lại trên cánh tay lại thêm gấp đôi. Cứ theo tốc độ này, rất nhanh, sẽ không nhìn thấy làn da trắng nõn của hẳn, toàn bộ đều bị màu đen xâm nhập bao trùm.

“Toàn thân đều có sao?” Lâm Phụng Âm hỏi.

Tư Đồ Tinh Nhi ghé vào bên giường Lư Y nói không nên lời: “Ca ca trúng độc ba ngày rồi, mỗi ngày ta đều phải chích máu bức ra những độc trùng kia. Độc trùng bị nước nóng bỏng chết ngay cả nước cũng bị biến thành màu đen, nhưng là bọn nó giống như liên tục không ngừng, thế nào cũng diệt trừ không hết. . . .”

Lư Y cười một cái nói: “Loại độc này gọi ‘Thập Lục Nguyên Vị’, năm đó sư phụ luôn nói hẳn tốn mười năm, du lịch mười sáu châu, dùng mười sáu thủy thổ ở mười sáu châu mới nuôi ra những cô trùng này. Thế gian này không người nào có thể làm ra thuốc giải, ngoại trừ chính hẳn. Sư phụ đúng là sư phụ, ta vĩnh viễn cũng không vượt qua được hẳn, bởi vì hẳn nói cho ta biết, đã hứa hẹn thì phải dùng hết lòng tuân thủ mà không được làm trái, ta phản bội lời cam kết rồi khỏi Phùng gia, làm quý Đoán Mệnh cũng là báo ứng.”

“Ca ca! Sẽ không! Ai nói ca sẽ đoán mệnh, Tinh nhi biết coi quẻ, còn có thể giúp ca thay đổi vận mệnh, ca tin tưởng Tinh nhi, tin tưởng mình sẽ sống thật tốt, không phải là ca muốn nhìn thấy Tiểu Tích tỷ tỷ ư, Tiểu Tích tỷ tỷ nhất định cũng sẽ nghĩ tới ca!”

Lâm Phụng Âm dạo bước ở trong phòng, trong võ lâm y dược thế gia chính là Phùng gia. Nhưng hôm nay Phùng gia cùng Lâm gia thế bất lưỡng lập tất nhiên là không tìm được bất kỳ trợ giúp nào. Loại độc này thấy cũng chưa từng thấy lại mới nghe lần đầu, lang trung bình thường thậm chí là ngự y chỉ sợ cũng bó tay hết cách, điểm đột phá duy nhất đang ở trên người sư phụ Lư Y.

Cho nên bọn họ trừ tính chức trách cho từng người lại một lần nữa, phân chia mười người ẩn sĩ Lâm gia cho Lâm Thành Trác, để hẳn trấn giữ Lâm gia cùng giải quyết sự kiện tử tiểu gia diệt môn ở ba ngày sau. Hai mươi ẩn sĩ do Lâm Phụng Âm dẫn dắt hộ tống Lư Y, Tư Đồ Tinh Nhi thăng hương Bồng Lư Sơn. Hai mươi ẩn sĩ còn lại do Lâm Đường Hoa quản lý tiếp tục tìm kiếm tung tích Tiểu Tích thuận tiện phụ trợ Lâm Thành Trác quản lý việc nhà.

Trên thực tế, Lâm Đường Hoa căn bản không có ý định tìm kiếm, bởi vì hẳn rất rõ ràng Tiểu Tích ở đâu, chỉ cần biết nằng bình an, sớm muộn gì cũng sẽ đoàn tụ. Ẩn sĩ nhất định phải sai phải ra đi ngoài che giấu tai mắt người khác, hẳn cũng không chuẩn bị báo lại tất cả cho đại ca và tam đệ.

Bồng Lư Sơn ở biên cảnh Thánh quốc, nếu như đem bản đồ Thánh quốc triển khai, càng giống như là tạo hình một đóa mẫu đơn. Bộ phận hình tròn sắc màu rực rỡ chính là các đại châu huyện Thánh quốc, vậy mà rễ cây đóa hoa mẫu đơn này kéo dài vạn dặm. Ở trên địa đồ hiện ra một con đường hẹp nhỏ dài, bởi vì nơi này chỉ có một lối đi, chung quanh đều bị sa mạc bao quanh, không người nào tìm được đường tới đó. Vậy mà Lư Y lại nói mình đến

từ nơi đó, đến từ phía bên kia sa mạc, nơi địa phương không một ai biết đến.

Lưu Y miêu tả, đi qua sa mạc rộng lớn liên tục đi về phía tây, sẽ đến được một ốc đảo, mà nơi đó có một tòa núi cao, cao ngất chót vót thẳng tới trời xanh, chân núi sườn núi không có người ở giống như tiên cảnh nhân gian, mà sự phụ của mình đang ở nơi đó, tự cho là Tuyền Tiên.

Lâm Phụng Âm đối với chuyến hành trình đi vào sa mạc lần này lo lắng vô cùng. Trước khi xuất phát ba huynh đệ ở trong phòng trầm mặc hồi lâu, thậm chí vì cái vấn đề “Người nào đi” này mà tranh chấp hồi lâu. Mà bạn tốt Bạch Nguyên Phong của Lâm Phụng Âm biết hẳn muốn đi thế nhưng lại bộc phát ý tưởng đi bộ lữ hành nổi lên hứng thú. Lại chiêu mộ một đội thương lữ thường ra vào sa mạc đi theo, một đoàn người trùng trùng điệp điệp rời đi Hoa Châu thành.

Trên xe ngựa, Lâm Phụng Âm Bạch Nguyên Phong ngồi đối diện đánh cờ, Tư Đồ Tinh Nhi gối lên lưng Lâm Phụng Âm ngủ gật, trong lúc ngủ mơ vẫn luôn nắm tay Lưu Y. Có lẽ là bởi vì đau đớn, dọc đường xóc nảy, giấc ngủ Lưu Y cũng rất mỏng, cơ hồ thời gian một nén nhang sẽ tỉnh lại sau đó thật sự buồn ngủ vô lực lại hôn mê.

Trong vòng một ngày, ra khỏi Hoa Châu thành, vòng qua Định Châu, chạy qua Cổ Thành Nguyên Kim quốc, dọc theo Nguyên Khương quốc tạo dựng lên trung tâm tơ lụa, chạy thẳng hướng tây, cho đến địa thế thấp phẳng, liền có thể tới sa mạc mênh mông bát ngát.

“Bạch huynh, mặc kệ mà buông bỏ nhiều gia sản như vậy, đi theo ta tới thâm sơn cùng cốc này, không sợ chỉ có đi chứ không có về sao?” Lâm Phụng Âm nhón lấy một quân cờ trắng đặt vào một chỗ bên trái bàn cờ, lúc này mới nhướn lông mày cười liếc hắt.

Bạch Nguyên Phong cầm quân cờ đen, bàn tay chống cằm suy tư một lát, rốt cuộc hạ một quân cờ nói: “Nói chuyện với ta lúc nào thì có trật tự như vậy rồi, chúng ta từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau, có mấy lời không cần nói rõ cũng nên hiểu chứ.”

Lâm Phụng Âm cười sáng chói nói: “Tài đánh cờ của ngươi vẫn tinh xảo vô cùng, nghiêm cẩn như nhị ca cũng thường xuyên thua còn ngươi.”

Bạch Nguyên Phong lại hạ thêm một quân đen, bao vây quân trắng, trên bàn cờ quân trắng không còn gì cả, thắng bại rõ ràng.

“Thương nhân cùng người trong võ lâm vĩnh viễn đều có một sự khác biệt rõ rệt.” Bạch Nguyên Phong cười cười, dựa về phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Hà? Rửa tai lắng nghe.” Lâm Phụng Âm sớm đoán được mình sẽ thua, thành thoi dọn dẹp quân cờ đen trắng.

“Thương nhân thích quanh co lòng vòng, người trong võ lâm thích gọn gàng dứt khoát.” Bạch Nguyên Phong cười cười, mở ra một hộp điểm tâm đưa tới nói: “Ném thử một chút, trộm sách nấu ăn từ Tiểu Tích cô nương, bánh mì bơ hình bướm.”

Lâm Phụng Âm nhận lấy bánh ngọt màu vàng kim, cười nhạt nói: “Ngươi nói rất đúng. Hiện tại tất cả mọi chuyện đều đã núp ở dưới ngon sòng, trước kia ăn chơi đàng điểm ngọc trong vàng son đã quen, lúc này mới phát hiện ra thật ra thì địa vị cao của Lâm gia vô cùng rét lạnh, vậy mà gặp phải nhiều chuyện như vậy đưa tới, một đầu không đủ dùng rồi.”

Bạch Nguyên Phong lắc đầu một cái nói: “Giống như là ở trong biển bắt cá, ngươi không thể vọng tưởng một cái tát vỗ xuống tất cả cá cũng tự động nổi lên mặt nước nhảy vào trong sọt của ngươi. Cũng không thể làm một cước quăng một câu, tung một lưới, lớn nhỏ ăn sạch, mới phải là kỹ xảo sinh tồn tốt nhất. Lần này theo ngươi đi Bồng Lưu Sơn, thứ nhất là lo lắng ngươi giữa đường sẽ gặp phải chướng ngại gì, thứ hai là lòng hiếu kỳ thật sự khó có thể nhẫn, thứ ba cũng là vì buồn bán. Trung tâm tơ lụa vẫn là một khối thịt béo, hàng hóa nơi đó xuất sản chất lượng rất cao, vận chuyển đến trong thành giá tiền so với vải vóc bình thường cao hơn mấy lần. Nhưng lại ít có người đi, giống như là chia rẽ, sản phẩm vải dệt của tất cả mọi người đều là tự cấp tự túc tự động tiêu thụ, không bằng ta đi nói chuyện một chút, cảm quyền mua lại nơi đó. . . . .”

“Chắc chắn. . . . . Thật là coi là một khoản sổ sách ngon lành. Đầu nói thương nhân lòng tham không đáy, ngươi quả thật chính là kẻ tham ăn ăn uống quá độ, nhà giàu phú khả địch quốc. Tập hợp tất cả ăn uống giải trí tiêu cực thành một đại tập đoàn, lại vẫn muốn ôm đồm buôn bán tơ lụa, ăn mặc ngủ nghỉ cũng để cho ngươi chiếm hết.” (phụ khả địch quốc: giàu không ai bằng)

Bạch Nguyên Phong cười nhạt không nói, lúc này Tư Đồ Tinh Nhi ngủ đủ, lau nước miếng, mơ hồ nói: “Ca ca, đói bụng.” Cũng không thèm nhìn rõ vật trong tay Lâm Phụng Âm, há mồm liền cắn, đem bánh mì bơ hình bướm và ngón tay của hắn cũng mút vào ở trong miệng.

“Tinh nhi tinh!” Lâm Phụng Âm bắt đắc dĩ gõ vào trán của nàng, miệng nàng buồm lỏng, còn dính một chút mảnh vụn, Lâm Phụng Âm buồn cười lấy tay lau cho nàng, trong miệng còn nói lảm bảm oán trách: “Cái vật nhỏ này, vĩnh viễn không lớn lên à?”

Nhìn thật kỹ đôi môi th阜 đỏ anh đào, mềm mại như hoa đào, Tinh Nhi mê mang nhìn môi mỏng của Lâm Phụng Âm, cảm giác không khí hơi thờ ơ rơi trên tóc của nàng, đụng vào ngón tay ngọc của mình quét qua nơi đâu thì nơi đó liền phỉm hồng.

Nàng chợt nhớ tới, Tiểu Tích cô nương luôn tưởng tượng diện mạo ba vị công tử, nói bọn họ là thiên hạ tuyệt sắc. Mũi Lâm Thành Trác, mắt Lâm Đường Hoa, môi Lâm Phụng Âm, đều là đại biểu hấp dẫn cùng mỹ hoặc, liếc mắt nhìn là có thể đắm chìm, sẽ oán niệm tạo hóa có phải hay không là cao thủ hội họa hoặc là người nặng con to he phóng khoáng lạc quan.

Bạch Nguyên Phong đem bộ dạng hoa si của Tư Đồ Tinh Nhi nhìn không hề bỏ sót, lại nhìn vẻ mặt cung chiêu cùng với bắt đắc dĩ của Lâm Phụng Âm, biết ngay người này lại hồ đồ rồi. Lâm Phụng Âm duyệt qua vô số nữ nhân, luôn khoe khoang rùm beng mình hiểu lòng nữ nhân nhất. Nhưng những thứ nữ nhân nông cạn kia chỉ vì diện mạo của hắn liền cuồng dại nhất định rất dễ dàng hiểu được. Huống chi Lâm Phụng Âm đối với thủ đoạn thống nhất và nhảm chán của bọn họ, cũng chỉ là cảm giác mới mẻ ba phút sau đó liền vứt như giấy dế. Nếu như nói trên thế gian này có ba loại nữ nhân Lâm Phụng Âm không hiểu nổi, loại thứ nhất đó là người thân, tỷ như Lâm chủ mẫu, loại thứ hai là người yêu, tỷ như Tiểu Tích, loại thứ ba chính là người coi như muối muối, tỷ như Tư Đồ Tinh Nhi trước mắt. Ngay cả ánh mắt mập mờ sùng bái của nàng như vậy đều không nhìn thông suốt, thỉnh thoảng thói quen vờ

ngớ ngẩn của Lâm Phụng Âm thật có khả năng để lại mầm tai vạ.

Bạch Nguyên Phong kịp thời giải cứu: “Ai nha, chúng ta xuống xe ăn bát mì đi, phía trước là chi nhánh Bát Dạ Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Tạm ở lại Định Châu – bịa chuyện.

Đọc theo đường đi, Lưu Y vẫn ở trong trạng thái hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh. Bạch Nguyên Phong thường nói, có tiền có thể sai khiến ma quỷ. Hắn là người rộng rãi hiếu khách hào phóng khảng khái, kết giao bằng hữu bất luận là đến từ giang hồ hay là đến từ triều đình cũng hết sức nghiêm túc chân thực. Ngay cả bảo vật thuốc men quý hiếm trong cung đều có thể cầm lấy sử dụng, chính là nhờ những thứ kì trân dị bảo kia mới có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch cho Lưu Y. Những cỗ trùng trong máu kia có dinh dưỡng có thể hút lấy liền tạm thời buông lỏng đòi hỏi huyết dịch trong thân thể hắn.

Sắc mặt Tư Đồ Tinh Nhi vẫn u buồn, nói chuyện cũng là hữu khí vô lực, từ nhỏ nàng được ăn sung mặc sướng chưa từng có xa nhà lâu như vậy, lặn lội đường xa như vậy. Xe ngựa xóc nảy làm nàng muốn gãy cả lưng, ở chi nhánh Bát Dạ Thành ngồi trên ghế chống cằm, phờ phạc rũ rượi nhìn bình trà tách trà trên bàn.

“Lúc nào thì mang thức ăn lên a. . . . .” Nàng lại ủ rũ cúi đầu hỏi ra câu hỏi lần thứ hai mươi bảy.

Lâm Phụng Âm cũng có chút đói bụng, liếc xéo Bạch Nguyên Phong nói: “Cái chi nhánh này của ngươi, phục vụ thật chu đáo đâu rồi, đã tới lâu như vậy, ngay cả tiểu nhị gọi thức ăn cũng không có thấy.”

Bạch Nguyên Phong cũng có chút ảo não, không biết chi nhánh mình quản lý lại hơi hợt như vậy. Không chỉ là một bàn này của bọn họ, ngay cả khách nhân chung quanh cũng hết sức nóng nảy. Có tiếng chửi rủa không ngừng, có người dứt khoát kiên quyết rời đi, vẫn còn người ở lại nghị luận rớt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Xin lỗi xin lỗi các vị, hôm nay đầu bếp của chúng ta. . . . . bị bệnh, chương quỹ trong nhà có. . . . . có việc gấp, tiểu điểm phải đóng cửa ba ngày, kính xin các vị cũng đi chỗ khác ăn đi, xin lỗi. . . . .” Một tiểu nhị gấp gấp hoang mang từ trong nhà đi ra, sắc mặt hốt hoảng, ngay cả khăn mặt khoác lên trên vai hôm nay cũng cầm xuống siết trong tay, con người loạn chuyên phóng đại, hiển nhiên không phải là lời nói thật.

Mọi người có mặt tan rã trong không vui, một số người miệng hùng hùng hổ hổ nhưng không thể làm gì, mắt thấy khách nhân đều đi hết nhưng còn có một bàn khách không biến sắc vẫn đang phẩm trà, tiểu nhị không khỏi luống cuống tay chân, lần nữa đi tới giải thích.

Nếu như chỉ là quan sát từ phía sau lưng, rõ ràng rành rành, quần áo hai vị công tử bàn này cao quý đẹp đẽ, ngay cả y phục đều không phải là vải vóc bình thường, quan ngọc dùng buộc tóc trên đầu cũng là vật phi phàm. Tiểu nhị đã gấp qua không ít quan lại quyền quý, vẫn có thể đơn giản phân biệt thân phận cao thấp của những người này. Vì vậy hậm hực mà đi tới tính toán mời hai vị gia này đi, nhưng khi nhìn đến mặt hai vị gia, ngay cả mình là một nam tử cũng không nhịn mà kinh ngạc.

Công tử mặc trường sam màu trắng ngà mặt mũi tuấn tú, mặt mày thanh tú nụ cười ưu nhã, mặc dù chưa tính là tuyệt thế nhưng bốn chữ phong lưu phóng khoáng này cũng không tính là khoa trương. Trên áo khoác của hắn thêu đồ án từng đóa Tường Vân (mây lành), thợ thêu chế tác cũng không phải là người tầm thường, trong mỗi đường kim một sợi chỉ hình như có màu vàng kim long lánh. Nếu không phải hắn đã từng nhìn thấy qua chương quỹ đề dành một năm mua qua một cái vải thêu tương tự, hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không biết vàng thật ra có thể làm thành chỉ khảm vào trong quần áo. Mà vị công tử sử dụng kim tuyến (chỉ vàng) nếu so với mảnh khăn tay của chương quỹ thì nhiều hơn, trong tay trái của hắn đeo hai chiếc nhẫn, ngón tay cái mang nhẫn ngọc lục bảo màu sắc thông thấu nồng đậm, vừa nhìn liền biết là thượng phẩm. Trên ngón áp út là một chiếc nhẫn nhỏ chỉ là hình dáng chế tác tinh tế không còn cái khác, nhưng mà hoa văn đặc biệt, tựa hồ đã thấy qua nơi nào. . . . .

Lại nói công tử mặc áo bào màu tím bên kia, tiểu nhị đã thấy nhiều người lớn nhỏ trong Định Châu thành này, nhưng cho tới nay chưa từng thấy qua dáng dấp công tử nào lại xinh đẹp như thế. Lông mày nhỏ nhắn của hắn khẽ héch lên, mắt phượng hẹp dài mang theo đường cong cũng rất giống trời sinh, xem ra mặc dù tà mị nhưng không cợt nhả, mặc dù quyến rũ nhưng không mất anh khí. Chỉ vì nhìn dáng dấp lỗ mũi thật sự đoan chính, sống mũi cao thẳng môi mỏng nhấp nhẹ miệng chén bạch ngọc. Ngón tay thon dài căn cứ giống như xanh miết, trong đó ba ngón nắm ly trà, ánh mắt như có như không nhìn chăm chăm mặt nước rồi lại giống như liếc xéo hắn. Nụ cười thủy chung chứa ở trên môi, một lúm đồng tiền nhân nhật hiện ra, mặc dù nhìn ra là phong trần mệt mỏi mà đến, thế nhưng thu lại một chút sắc bén, càng thêm mê đắm lòng người.

Cô gái áo đỏ vẫn gục xuống bàn ngủ cũng đột nhiên tỉnh lại, ngẩng đầu lên ánh mắt mê mang nhìn tiểu nhị. Mắt quàng thâm, sắc mặt trắng nõn ngũ quan tinh xảo, nhưng là vừa nhìn liền biết là một nữ oa chưa dứt sữa, số tuổi cũng không vượt qua mười sáu tuổi. Nàng bĩu môi nói: “Cho ta hai chén cơm té.”

Tiểu nhị rồi mới vừa buồn bực tình hồn từ trong tuyệt thế phương hoa của hai vị công tử, quanh co trả lời: “Xin lỗi khách quan, hôm nay tiểu điểm có chút chuyện phiền toái, hay là các ngài đến nhà khác đi ăn cơm thôi.”

Tư Đồ Tinh Nhi vừa nghe, mắt lập tức có thể phun ra lửa, chờ lâu như vậy chờ tới một câu không cho cơm ăn, chẳng lẽ ở cùng hai vị ca ca cũng sẽ bị đói?!

Tư Đồ Tinh Nhi vỗ mạnh cái bàn một cái đứng lên, đôi tay chống nạnh, chân phải phịch đập ở trên ghế, cả giận nói: “Cái người này, đây không phải chỗ ăn cơm ư, ta chỉ muốn hai chén cơm tẻ cũng không cho, sợ chúng ta không trả nổi tiền hả, nói cho người biết, người muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, những vàng bạc kia lấy ra có thể chôn tổ tông 800 đời của người!”

Tiểu nhị bị khí thế của cô nương này làm cho sợ hết hồn, ai biết một giây trước nàng vẫn còn yếu ớt ỉu xiu vậy mà một giây sau liền hóa thân bạo lực nữ năng lượng tràn đầy, nói chuyện tuyệt không giống như là tiểu cô nương đại gia khuê tú. Hắn nhìn roi bên hông cô nương, thế này mới ý thức được ba vị này không phải cái gì quan lại quyền quý thân hào nông thôn phú hào, thì ra là người trong võ lâm!

“Tiểu thư ơi cô nương ơi, thật là xin lỗi mà, đừng nói là cơm tẻ, hiện tại chúng ta ở trong phòng bếp ngay cả một lá rau cũng không có. . . . .” Ngũ quan tiểu nhị đều nhăn lại một chỗ, cũng từ từ giải thích.

“Hả? Chẳng lẽ điểm nhà các người đóng cửa hả?” Tư Đồ Tinh Nhi nghi ngờ nhều mày hỏi, sau đó xem một chút Bạch Nguyên Phong vẫn bình thản ung dung. Bạch Nguyên Phong không sao cả nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ý bảo: Bất Dạ Thành không thể nào có cách nói đóng cửa này.

Quả thật, trải qua ngưng kết trí khôn một đời lại một đời, Bất Dạ Thành hôm nay đã phát triển trở thành dây xích đại tập đoàn đệ nhất của Thánh quốc. Mà bọn họ bền vững không suy nguyên nhân trọng yếu chính là đoàn kết, cường giả giúp đỡ yếu kém cùng phát triển. Cửa hiệu chỉ huy của Bất Dạ Thành là ở Hoa Châu, sau đó là Diệu Châu và Kỳ Châu là hai tiệm cũ có thâm niên lâu đời, còn lại chi nhánh các địa phương cũng được tiệm lớn nâng đỡ. Mặc kệ kinh doanh tốt xấu cũng không thể xuất hiện tình trạng đóng cửa, hơn nữa, hàng năm bình chọn một lần chương quỹ ưu tú còn nhận được gấp đôi tiền lương hàng năm làm phần thưởng. Cho nên tất cả chương quỹ cũng quyết chí tự cường sôi nổi so đấu, tranh thủ để cho túi tiền của mình được phòng cộm.

Tư Đồ Tinh Nhi nhận được tín hiệu, càng thêm có sức lực khiển trách tiểu nhị, dứt khoát rút ra roi da khoanh hai tay ngang ngực trước mặt hắn, uy hiếp nói: “Không cho cơm ăn liền ăn người.”

Tiểu nhị lui về phía sau một bước, bị sợ đến sắp rơi nước mắt, hắn áp úng toàn thân run rẩy núp ở phía sau cây cột nói: “Người...các người . . . . . các người cũng là Thần Thú.”

“Thần Thú?!”

Ba người trăm miệng một lời, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Phượng Âm nổi lên hứng thú, đề ly trà xuống liếc mắt chê cười hỏi: “Người biết cái gì là Thần Thú, chẳng lẽ cũng biến thành hình người?”

Tiểu nhị cắn răng, cái mũi cũng bởi vì chạy trốn quá nhanh mà nghiêng lệch, run rẩy nói: “Công tử cô nương, các người đều là người tốt, ánh mắt của các người đều là sáng như tuyết, nhìn ta, trên có già dưới có trẻ chính mình còn ăn không đủ no, không thịt không huyết toàn thân cao thấp lại là một dạng xương cốt thối, các người găm cũng không tận hưởng mà! Tha cho ta đi, tha cho ta đi!”

Tư Đồ Tinh Nhi “Cát” một tiếng, giọng nói cực kỳ giống Tiểu Tịch, ngay cả Lâm Phượng Âm trong nháy mắt cũng hoảng hốt. Có lẽ đứa nhỏ này ở cùng Tiểu Tịch mấy ngày đó liền học được múa mép khua môi, hiện tại nổi lên đùa bỡn còn có khuôn có dạng của người gây sự.

“Người là Thần Thú, cả nhà các người đều là Thần Thú! Mẹ nó! Cũng dám đem đường đường Bạch công tử đường đường Lâm thiếu gia đường đường Tư Đồ đại tiểu thư trở thành yêu quái! Ta xem người là chán sống rồi! Nói cho người biết, lúc cô nài nài muốn ăn, đừng nói người toàn thân cao thấp đều là xương cốt thối, toàn thân cao thấp của người cũng hư thối ta vẫn xem là mỹ vị!”

Nghe nói tới đây hai mắt tiểu nhị không hề chớp một cái, mắt thấy cô nương hung dữ dõi theo hắn, còn lẽ lưỡi liếm môi một cái, thiếu chút nữa ngất đi.

Bạch Nguyên Phong đã sớm không nhìn nổi rồi, đi tới bắt được tay Tư Đồ Tinh Nhi cười nói: “Người lại không đói bụng rồi hả?”

Bụng Tư Đồ Tinh Nhi lại kêu lên ừng ực, nói chuyện lãng phí sức, lần này một chút sức nói chuyện cũng không có rồi.

Bạch Nguyên Phong cười cười trấn an tiểu nhị nói: “Thấy rõ chưa, chúng ta là người, thật sự là người. Chẳng qua ta rất buồn bực, tại sao người phải hoài nghi chúng ta là yêu ma quỷ quái, chẳng lẽ, người gặp rồi?”

Tiểu nhị hoảng thần, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy công tử kia tươi cười ung dung sang trọng, nên buông lỏng ổn định tâm thần nói: “Nhìn ba vị đều không phải là người địa phương, vẫn là khuyên các vị nhanh lên rồi đi tiệm chúng ta thôi.”

“Hả? Làm sao vậy?”

Mặt tiểu nhị lộ vẻ khó khăn mà nói: “Trong phòng bếp tiệm chúng ta, có một con Thần Thú đi vào, nói là Thần Thú cũng chỉ là cách nói kính trọng, ta xem chừng chính là một con yêu tinh! Hiện tại đầu bếp của chúng ta cũng bị nhốt ở bên trong, chương quỹ cũng bị hù dọa mà bệnh, mời mấy đạo sĩ đang ở hậu viện làm phép. Mấy vị rồi đi nhanh lên, ta đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đóng cửa sau đó nhanh lên về nhà đấy.”

Ngón tay Lâm Phượng Âm chậm rãi gõ một cái ở trên mặt bàn, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạng, hình như thấy được một trò chơi rất vui hỏi: “Người nói là, tại hậu viện?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị bò dậy nói.

“Này, dẫn chúng ta đi xem một chút đi.” Lâm Phượng Âm đứng dậy bước thong thả.

Sắc mặt tiểu nhị tái xanh, lập tức khoát tay: “Không được không được, ta muốn đóng cửa rồi rồi đi!”

Một chân tiểu nhị mới vừa bước ra cửa còn đang lơ lửng trong không trung, bất thành linh đã bị một cây roi buộc lại rồi. Tư Đồ Tinh Nhi hí mắt cười hết sức dí dỏm nói: “Ta sẽ ném ngươi tới Hoa Châu đi hả?!”

Dứt lời đưa roi da ra, chân tiểu nhị bị roi trói làm hắn đứng không vững thẳng tắp ngã xuống đất, hoảng sợ kêu: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng, tiểu nhân liền mang các người đi, mang các người đi. . . . .”

Hậu viện rất rộng rãi, nhìn ra được cuộc sống của chương quý hết sức xa xỉ, đình đài lầu các biệt viện hành lang, bất luận là trang hoàng hay là diện tích cũng gần đuổi kịp biệt viện của Bạch Nguyên Phong ở Định Châu.

Đi một lát liền nghe được từng trận âm thanh huyền ảo, tiếng đồng la còn kèm theo tiếng người, giống như đang đọc chú ngữ gì đó.

Tiểu nhị đi ở phía sau ba người, không dám đi đầu phía trước.

Rốt cuộc đi tới hậu viện, chỉ thấy nơi này bốn phía đều bày lên cái bàn, trên bàn phủ lên vải vàng, trên vải vàng để một chút trái cây và hương đàn, một người mặc áo bào đạo sĩ cầm phát trần ở chính giữa hươ tay múa chân. Tiểu Đạo Sĩ ngồi trên chiếu chu vi vòng quanh cũng nhắm chặt mắt ra vẻ tự đắc đọc đi đọc lại gì đó.

Bạch Nguyên Phong chịu sự hun đúc của tổ tông, luôn luôn là người theo thuyết vô thần, không khỏi xi mũi coi thường đối với cảnh tượng này: “Nếu như thực có một yêu ma quỷ quái quấy rối, chỉ một bằng những người này mà cũng có thể hàng phục ư, không phải ở chỗ này ngồi chờ chết sao?”

Nghe nói như thế, một người trưởng giả trung niên đứng ở một bên quay đầu lại trừng hắn, nhưng khi ánh mắt chạm tới quanh thân của hắn, liền bị sự ung dung hoa quý thu phục, liền ngậm miệng không nói. Ngược lại tiểu nhị ngoài ý muốn phát hiện nhỏ giọng kêu: “Chương quý!”

Nam tử trung niên kia dò xét, lúc này mới thấy rõ tiểu nhị đang núp ở sau lưng ba vị khách lạ mặt, sau đó đi tới chỗ bọn hắn.

“Xảy ra chuyện gì? Máy vị này. . . . .?”

Tiểu nhị giải thích: “Máy vị này đến từ Hoa Châu, theo đường nhỏ Định Châu đến tiệm chúng ta ăn cơm.”

“Không phải nói đóng cửa sao, như thế nào lại mang khách nhân đến đây!” Chương quý có chút tức giận đưa tay muốn đánh hắn, tiểu nhị giật mình một cái vội vàng núp ở sau lưng Tư Đồ Tinh Nhi, hi vọng vị hiệp nữ này có thể chiếu cố hắn. Quả nhiên, quả đấm của chương quý mới vừa vuron ra liền bị Tư Đồ Tinh Nhi đánh trở về.

“Ồi chào.” Chương quý đứng lại: “Hiệp nữ tha mạng.”

Âm thanh đầu đón gào thét quá lớn, thế cho nên đám đạo sĩ đang niệm kinh đều sững sốt sau đó ngừng lại.

“Cút hết đi, giả thần giả quỷ.” Bạch Nguyên Phong chê cười: “Linh bạc rồi nhanh về nhà đi.”

Đám đạo sĩ bị vạch trần, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, chương quý hình như rất kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải, không biết tình huống thế nào.

Chỉ nghe một tiếng tru lên, tất cả mọi người cả kinh, ngay cả đám đạo sĩ đang ngồi dưới đất cũng lăn bò dậy, luống cuống tay chân nhặt bạc lên bỏ chạy.

“Này này này! Các ngươi đừng lấy bạc của ta! Còn chưa có làm xong việc đâu!” Chương quý vừa gào thét vừa dậm chân, tức giận lại ho khan không thôi.

Ngược lại, Lâm Phượng Âm nghe được tiếng kêu trong phòng liền cau mày lại.

Tại sao, âm thanh này. . . . . giống Ma Diễn như vậy?

“Tình huống thế nào?” Một khi Lâm Phượng Âm nghiêm chỉnh nghiêm túc lên, có thể đem người hù chết, chương quý lập tức đứng lại, nhanh chóng báo cáo.

“Sáng sớm mở cửa buôn bán, những món ăn khách nhân gọi đã lâu cũng không thấy mang lên, ta liền tự mình đến phòng bếp thúc giục. Nhưng cửa phòng bếp mở toang hoác, bên trong nồi niêu chén bát đều bị vứt ra ngoài. Ta đi vào nhìn thử, các đầu bếp cũng đang chen chúc ở trong góc tường run run, một con chó lớn như vậy há miệng to như chậu máu đang muốn ăn bọn họ!”

Chương quý nói khoa trương, khoa tay múa chân miêu tả miệng của con chó kia, thậm chí lớn như một cái bánh xe vậy. Khó trách, bọn họ nói thấy Thần Thú muốn ăn thịt người?

“Ta đi xem một chút!” Tư Đồ Tinh Nhi quát roi trên mặt đất một cái nói: “Nhà ta cũng nuôi chó, ta cũng không tin có con chó lớn như vậy!”

Lâm Phượng Âm lại kéo nàng lại, cười nói: “Chương quý hình dung hơi khoa trương, nhưng mà ta lại nghĩ, con chó bên trong này nhất định còn lớn hơn người.”

“À?” Tư Đồ Tinh Nhi không thể tin kêu la: “Làm sao có thể làm sao có thể, mở cửa nhanh ta muốn nhìn!” Nàng theo sát ở sau lưng Lâm Phụng Âm, rất là vui vẻ chạy tới.

Lâm Phụng Âm một cước đá văng cửa phòng, trước mắt nhào lên một cái, một bóng đen thoắt qua, hần khom người chột lóe. Sau đó xoay người vòng chặc sau lưng Tư Đồ Tinh, mang theo nàng ở tại chỗ xoay một vòng, tránh đà bóng đen vọt tới.

Chương quý và tiểu nhị đột nhiên nhìn thấy một con chó lớn phá cửa kêu ngao một tiếng chạy ra ngoài, chân mềm nhũn ngồi dưới đất. Bạch Nguyên Phong nhíu nhíu mày, lúc này mới thấy rõ con kia là một con chó lớn dũng mãnh.

“Ma Diễn?”

“Quả thật hình dáng rất giống với Ma Diễn!”

Bạch Nguyên Phong gặp qua Ma Diễn nhiều lần, thấy trong viện này lại sống sò sò một Ma Diễn khác không khỏi kinh ngạc: “Không ngờ thế gian này còn có một con chó thứ hai dũng mãnh như thần như thế!”

Tư Đồ Tinh Nhi còn nằm ở trong ngực Lâm Phụng Âm, nhô đầu ra nhìn, không khỏi ai nha kêu một tiếng nói: “Ôi trời ơi, thật là có chó lớn như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy đó!”

Đại Cầu rất giống Ma Diễn đã ăn uống no đủ, đứng trong đình viện chột ngao một tiếng, rung trời động đất chấn động màn nhĩ, nó lay động bộ lông màu đen toàn thân, sau đó nhìn chằm chằm bọn họ.

“Chỉ là, Ma Diễn là đực, nó là cái.” Chẳng biết từ lúc nào Bạch Nguyên Phong đã ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu quan sát cấu tạo của nó, cười nói.

Lâm Phụng Âm lườm hần một cái, sau đó buông ra Tư Đồ Tinh Nhi đi vào nhà.

Những thứ kia nòi chén . . . xác thực đều đã nát vụn, quả nhiên một mảnh lá rau cũng không còn nhất định là tất cả đều bị nó ăn sạch. Nhưng mấy người đầu bếp kia lại không thiếu một ai, trừ đi một người đang khóc ra còn lại cũng bị té xỉu bất tỉnh.

“Chó này, ta muốn rồi.” Bạch Nguyên Phong cười như tắm gió xuân, đứng lên vuốt áo khoác một cái như đã tính trước mà nói.

Lâm Phụng Âm cười nhạo một tiếng: “Loại chó ngao này luôn luôn đều là thuộc về Lâm gia ta, một con như thế hai con cũng như thế, cho dù có 100 con, tất cả đều là của Lâm gia.”

“Chắc chắn, Phụng Âm, ngươi quá ích kỷ, ta nuôi chó giống như là sủng vật, Lâm gia ngươi nuôi ra chính là đấu sĩ chịu chết, đương nhiên là nên cho ta.”

“Tốt, vậy hãy để cho chính nó chọn thôi.” Lâm Phụng Âm chấp tay sau lưng, cùng Bạch Nguyên Phong từ hai phương hướng từng bước một đi về hướng nó.

Con chó ngao kia có chút khó hiểu, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác, vì vậy rống to cảnh báo, chân trước cong chân sau đứng thẳng, cái đuôi chống đỡ chuẩn bị công kích.

“Đi theo ta, có ăn có uống có mỹ nữ, núi vàng núi bạc hưởng không hết, bất luận món đồ chơi trên trời dưới đất ngươi muốn có ta đều mua được, để ngươi trở thành Thần Khuyển duy nhất ở Bát Dạ Thành chỉ dưới một người trên vạn người!”

Bạch Nguyên Phong phản chấn bày tỏ đuôi theo cảm nghĩ con chó.

Lâm Phụng Âm lắc đầu một cái ôm bụng cười lăn lộn: “Ngươi cho rằng ngươi đang cầu hôn sao?” Sau đó hần từ sau lưng đưa ra một cái tay đưa đến trước mặt đại cầu. Chó ngao ngửi ngửi, vậy mà ngưng tiếng kêu đem miếng gì đó màu trắng sữa nuốt vào, lại dịu dàng nức nở yêu cầu cho thêm một khối.

Nghẹn họng nhìn trần trối, ngay cả Bạch Nguyên Phong cũng tức giận toàn thân run rẩy, hô to: “Ngươi dụ ăn!”

Lâm Phụng Âm cười chói lọi, mắt híp thành một đường thẳng, dưới ánh mặt trời đặc biệt mê người, hần khoan thai nói, giọng nói mang theo nghịch ngợm khiêu khích: “Có bản lĩnh ngươi cũng tới đi, không ngờ nó và Ma Diễn thường thức giống nhau, Tiểu Tịch làm thịt bò khô quả thật nó chống lại không được.”

“Wow! Tiểu Tịch tỷ tỷ thật là lợi hại! Nguyên Phong ca ca mở quán cơm đây này cũng chống lại không được!” Tư Đồ Tinh Nhi vỗ tay thừ đi tới, Lâm Phụng Âm sờ sờ đầu chó ngao nói: “Đi theo ta, về sau mỗi ngày đều có cái này ăn.”

Chó ngao đột nhiên ngoan ngoãn, đứng nghiêm ngay ngắn mặc cho Lâm Phụng Âm vuốt ve lông của nó.

“Hừ!” Bạch Nguyên Phong tức giận khề hừ, quay đầu hướng chương quý kêu: “Còn không cứu tình mấy đầu bếp, đói chết!”

Chương quý mới vừa rồi nhìn đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của hần, hoa văn phía trên chính là đại diện của Bát Dạ Thành. Mà vật kiện này chứng minh một thân phận, đương kim trên đời chỉ có duy nhất một người tổng chương quý Bát Dạ Thành Bạch Nguyên Phong, vật chứng cũng đúng tên cũng đúng lên, 100% không thể sai rồi.

Rốt cuộc ăn được bữa trưa, nhưng ở trên bàn có thể nghe được chỉ có chuông quỹ cùng Tư Đồ Tinh nhi đối thoại. Có thể nhìn ra Bạch Nguyên Phong còn đang tức giận, còn có Lâm Phụng Âm và chó cưng mới Mộc Mộc thân thiết dựa vào nhau. Mộc Mộc, cái tên này mặc dù nghe thật tâm thường, nhưng là vì tức Bạch Nguyên Phong liền lấy chữ Lâm mở ra, để thời khắc rêu rao nó đã là một thành viên Lâm gia. (Lâm gia: chữ Lâm_林 gồm 2 chữ 木_Mộc ghép lại)

Sau buổi cơm trưa, Bạch Nguyên Phong ôm một bụng tức giận rơi trên người chuông quỹ, cho tới bây giờ hẳn đều là ung dung hòa nhã thế nhưng cũng bộc phát ra một mặt nghiêm nghị như vậy. Ở trong phòng mạnh mẽ lên án sự thất trách chuông quỹ một trận, sau đó lúc mở cửa đi ra vẫn hào hoa phong nhã nho nhã ung dung như cũ, cười nói: “Chúng ta tiếp tục gấp rút mà lên đường thôi.”

Đường nhỏ đám người đông đúc, Mộc Mộc liền bắt đầu đi núp ở trong xe ngựa, lúc không có người thì xuống xe chạy như điên sau mông ngựa. Con ngựa thấy có chó dữ truy kích chạy càng thêm nhanh hết sức, chó ngoai kích phát tiềm năng con ngựa tùy ý chạy như điên. Nhưng trong xe ngựa làm dạ dày của ba người quặn quai, Tư Đồ Tinh Nhi bảo vệ thân thể Lưu Y, nghĩ thầm có lẽ đã hiểu cảm thụ đi xe tàu lượn cao tốc Tiểu Tịch tỷ tỷ thường nói là cái tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ngoài ý muốn trên đường đi gặp kẻ thù cũ(thượng).

Lúc ban đêm, rốt cuộc ra khỏi Định Châu thành, bọn họ đang tiến về phía biên giới Định Châu.

Tàn tích Cổ Thành Nguyên Kim quốc bây giờ đã biến thành một Châu Thành khác, chẳng qua phong tục tập quán của người dân nơi này và Hoa Châu chênh lệch khá xa. Ở Hoa Châu, chung quanh có thể thấy được quán ăn và chỗ ăn chơi, mà nơi này lại theo thời gian biến hóa thành văn hóa tập trung.

Hiện tại Thánh quốc phần lớn văn hào thi nhân cũng nguyện ý tôn sùng đi tới nơi này tụ tập, hiểu được tự nhiên học hỏi lẫn nhau. Điều mà họ gọi là, ăn no đủ biết lễ tiết, ăn no đủ biết phẩm đức. Giống như là đại đa số người Trung Quốc cũng hướng tới Tây Tạng thần bí, mà ở đây người dân Thánh quốc ăn uống no đủ về sau thích nhất là địa phương ngắm cảnh du lịch.

Cho nên đó là lý do nơi này cũng không phát đạt, ngay cả hệ thống Bát Dạ Thành cả nước ở chỗ này cũng chỉ có ba nhà, là một phần ba Hoa Châu Diệu Châu Kỳ châu.

“Ta không muốn ăn cơm của nhà người nữa.” Tư Đồ Tinh Nhi cắn bánh nướng, cố gắng cắn một miếng lại phải nhai thật lâu mới có thể nuốt xuống.

Bạch Nguyên Phong liếc xéo nàng một cái, nghiêng đầu sang một bên, đưa tay vén rèm.

Một mùi thơm ngát nhẹ nhàng bay vào, Tư Đồ Tinh Nhi hét lớn một tiếng: “Dừng xe!”

Phu xe chợt nắm chặt dây cương, dọc theo đoạn đường này Tư Đồ Tinh Nhi náo loạn rất nhiều lần kêu dừng xe, hẳn sớm đã thành thói quen, dần dần ngay cả kỹ xảo thắng xe cũng càng ngày càng trở nên thuần thục.

Tư Đồ Tinh Nhi lạnh lẽo xuống xe, chạy thẳng tới bên cạnh một quầy hàng. Là xe đẩy bán bánh bao của một lão nhân, lão nhân vừa nặn vừa chưng bánh bao, động tác thuần thục nhanh chóng, nhưng là, khách rất ít. . .

Chẳng lẽ đại gia bánh bao này ăn không ngon? Tư Đồ Tinh Nhi quan sát một cái bánh nhân thịt bên trong nồi, xem ra món ăn có thịt mới mẻ phong phú, cũng sẽ không đến nỗi khó ăn như vậy chứ?

Lâm Phụng Âm và Bạch Nguyên Phong đi theo xuống xe ngựa, bọn họ cũng đói bụng. Nhưng nhìn đến cảnh tượng vắng vẻ cũng không khỏi có cùng nghi vấn giống như Tư Đồ Tinh Nhi. Người qua đường rồi rít quăng tới ánh mắt khác thường, một số người còn chỉ chỉ chỗ chỗ, thậm chí quăng tới ánh mắt đồng tình với bọn họ, còn dùng tay ra hiệu cho bọn họ đi nhanh lên.

Lão nhân bán bánh bao thờ dài, ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy rõ trên mặt lão lại có một vết sẹo thật sâu còn chưa vẩy kết, hẳn là mới bị thương.

“Mấy vị là người bên ngoài tới sao?” Lão nhân gia hỏi, âm thanh có chút bắt đầu đi cùng mệt mỏi.

“Đúng vậy, chúng ta từ Hoa Châu tới, muốn đi trung tâm tư lự.” Tư Đồ Tinh Nhi cười cười, chỉ vào bánh bao hỏi: “Chín chưa, cho ta mười cái.”

Lão nhân dừng một chút, cuối cùng than thở, sau đó đẩy nắp lại, đẩy xe muốn đi.

Tư Đồ Tinh Nhi thoáng vâng, liền vội vàng kéo bên kia chiếc xe: “Lão nhân gia, bánh bao của ta!”

Lão nhân lắc đầu một cái khoát khoát tay mà nói: “Ta không thể hại các người, không bán nữa, không bán nữa. . .”

“Hại chúng ta cái gì? Chẳng lẽ người hạ độc bánh trong bao sao?” Tư Đồ Tinh Nhi che miệng kinh ngạc hỏi.

Lão nhân gia sững sờ, vội vàng giải thích nói: “Không phải không phải, ta là người đàn ông hoàng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy.”

“Làm sao vậy?” Tư Đồ Tinh Nhi theo thói quen từ Lâm Phượng Âm móc ra một ít bạc để lên bàn. Sau đó tự mình mở nắp vung, lúc nói chuyện đã căn xuống một cái. Mùi thịt mềm mại dôi ra mỹ vị rau dưa mới mẻ, bánh bao này ăn ngon khó lường, tại sao một khách hàng cổ vũ cũng không có?

Ở dưới tình huống lão nhân gia tròn tròn hai mắt kinh ngạc không thôi, Tư Đồ Tinh Nhi thuận tay đưa cho Bạch Nguyên Phong và Lâm Phượng Âm mỗi người một cái bánh bao. Hai người này cũng thật sự rất đói bụng, cố gắng vẫn nhả gặm bánh bao, cũng khen không dứt miệng.

Nhưng mà ngay cả nửa cái bánh bao còn chưa có ăn xong, bốn phía phản phật lập tức xông lên một đồng người nặng nề vây quanh bọn họ lại rồi.

Hơn mười nam tử bì ổi ăn mặc y phục gia đình trong tay cầm đao thương gây gộc, nhìn bọn họ giống như là nhìn thấy con mồi trong tay.

Lão nhân gia lão lệ tung hoành, cúi người xuống bái lạy bọn họ. Bạch Nguyên Phong lập tức đỡ lão dậy, trong miệng Tư Đồ Tinh Nhi còn nhai bánh bao, lẩm bẩm: “Nhìn ý tứ là muốn đánh nhau? Đợi ta ăn no trước bổ sung thể lực rồi lại nói.”

Lâm Phượng Âm cũng không ngừng ăn tiếp một cái bánh bao, tà nghệ nhìn những gia đình dạng chó hình người, cười nhạo nói: “Cứ như vậy mà cũng gọi là đánh nhau? Nhà bình dân bách tính ngay cả như vậy cũng coi là chơi đùa đi? Bạch huynh?”

Bạch Nguyên Phong liếc hẩn một cái nói: “Người trong võ lâm các ngươi suốt ngày đánh đánh giết giết tự nhiên thấy nhưng không thể trách. Chỉ là nhìn đáng đáp bọn họ có chỗ nào là gia đình đại hộ, ừ, trên y phục còn thêu chữ Tần, ta nhớ rõ trong thành này có một người làm ăn gọi Tần Khang, dường như cùng ta có chút qua lại.”

Lão nhân gia nghẹn ngào nói: “Mấy ngày trước đây ta ở trên đường bán bánh bao, có người ăn bánh bao không trả tiền, ta đuổi theo hẩn thì hẩn liền phải tùy tùng đánh ta. Vết thương trên mặt này cũng chính là hẩn dùng đao chém làm bị thương. Sau này ta mới biết hẩn là cháu trai bà con xa của địa chủ Tần Khang. Bọn họ tuyên bố nếu ta ra ngoài bày quầy liền đã thương tất cả khách của ta, đã có mấy người bị đám bọn chúng đánh, không còn có người nào dám mua bánh bao của ta nữa!”

Tư Đồ Tinh Nhi gật đầu một cái nói: “À, thì ra là bắt nạt người – côn đồ lưu manh! Không giáo huấn không được, bánh bao ăn ngon như vậy không bán không phải quá tiếc rồi hả?”

Tư Đồ Tinh Nhi liếc mắt nhìn Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm hiểu ý cười yếu ớt nói: “Đối phó những người này còn phải để chúng ta tự mình ra tay ư, ngay cả thắng cũng thắng không hay, chỉ làm trò cười cho người trong thiên hạ.”

Hẩn nhẹ nhàng vỗ tay ba tiếng, bỗng nhiên từ trong xe ngựa chui ra một con chó ngao, giống như là từ trời cao hạ xuống, những gia đình kia giật nảy mình lên tiếp lui về phía sau. Mọc Mọc làm động tác công kích, ngao một tiếng cũng đủ để cho những người đó sợ vỡ mật.

“Thế nào thế nào, thế nào lại như vậy!” Một người đàn ông từ trong đám người chen lẫn đi vào. Người hết sức nhỏ gầy, bước đi giống như ngựa trời trái uồn éo phải vắn vẹo, hai bên mép là hai chòm râu nhỏ, cái mũi che giữa lông mày, mắt nhỏ giống như là cầm đao kéo ra một cái khe hở, hết sức bì ổi. Hẩn vỗ bốp một chưởng lên đầu gia đình bên cạnh kêu: “Không phải chỉ là một con chó ư, còn có thể ăn được người sao! Cút!” Tiếp theo đá một cước đẩy hẩn đi lên phía trước, tên gia đình kia đứng không ổn định, giò cây gây liền hướng Tư Đồ Tinh Nhi vọt tới. Tinh Nhi cười ha hả, đem bánh bao ném một cái nhét vào trong miệng gia đình, sau đó cũng học nam nhân bì ổi có chòm râu nhỏ đá hẩn một cước, tên gia đình bay thẳng lại hướng vừa rồi. Mọc Mọc thấy nhân vật khả nghi xuất hiện lập tức sửa lên hai tiếng, sau đó thân thể bay lên không, gào một tiếng xô ngã tên gia đình xuống đất.

Hẩn run một cái, cây gậy trong tay rơi trên mặt đất, nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Tư Đồ Tinh Nhi cười ha hả, lại cầm lên một cái bánh bao mới nói: “Bánh bao ăn thật ngon, đáng tiếc đáng tiếc.” Sau đó lại ăn tiếp.

Có vết xe đổ, những người khác càng không dám tiến lên, bọn họ đều nhìn rõ ràng con chó lớn uy lực này, hành động cường tráng khỏe mạnh, răng nanh sắc bén bén nhọn, đoán chừng đồng thời đối phó với mười mấy người cũng không thành vấn đề.

Con người nam nhân có chòm râu nhỏ xoay vòng vòng giống như là con chuột, nhặt lên đại đao ở gần đó run rẩy hô: “Đi, chém chó kia kéo về hầm cách thủy thật ngon cho ta! Nếu không ta liền đem vợ con các ngươi cũng hầm cho chó ăn!”

Những gia đình kia lập tức hoảng hồn, gian nan nện bước bước đi về phía trước, ôm quyết tâm phải chết phát động hỗn loạn độ sức cùng một con chó ngao. Có lẽ là bọn gia đình ý chí cầu sinh quá mạnh mẽ, dọc đường Mọc Mọc cũng đói bụng lúc đến còn chưa kịp lấp đầy bụng, vì vậy Tư Đồ Tinh Nhi vừa đưa cho nó bánh bao thịt, vừa chỉ huy Mọc Mọc dọa lui kẻ địch.

“Ha ha, chơi thật vui chơi thật vui, Mọc Mọc bên trái! Nhìn bên phải, có một cây gậy! A phía sau! Người nam kia mới vừa rồi bị người cắn lỗ tai!” Tư Đồ Tinh Nhi vừa cười vừa kêu la, nằng kéo lên không khí sung sướng, ngay cả lão nhân gia cũng ngưng oán trách, vui tai vui mắt nhìn trận ác đấu khàn trương này. Những khán giả núp ở phía sau nhà quan sát cũng toát mồ hôi đầm đề, trong nháy mắt lo lắng bắt được gia đình chạy trốn thì ném hột gà thúi là cái trắng.

Cuối cùng, trong quá trình một con chó ngao vừa chơi vừa chiến đấu đã cắn hơn mười tên gia đình ngã xuống đất không dậy nổi, những thứ đao thương gây gộc đã sớm không biết vứt đi nơi nào rồi. Chính nó cũng hết sức kiêu ngạo, ngoắc ngoắc cái đuôi trở lại bên cạnh Lâm Phượng Âm một lần nữa, Lâm Phượng Âm móc ra một khối phở mai đưa cho nó làm phần thưởng. Dĩ nhiên, trong lúc xem cuộc chiến, Bạch Nguyên Phong và Lâm Phượng Âm

chưa bao giờ ăn quán ven đường - một người lấy tới một cái ghế, từ quầy hàng bên cạnh thuận tay lấy tới hai bình rượu, cầm bánh bao thịt lấp đầy bụng.

Nam nhân bị ôi thấy tình thế bất lợi cho chính mình thì nhanh chân mà bỏ chạy, Tư Đồ Tinh Nhi dùng dây buộc lại thân thể gầy nhỏ của hắn lôi kéo đến trước mặt. Sau đó một cước đạp đáy quần hắn, lập tức sắc mặt hắn xanh mét té quỵ xuống đất, ôm lấy bụng dưới nói không ra lời.

“Tiểu Tịch tỷ tỷ dạy diệu kế tuyệt sát đối phó với lưu manh thật là hay nha!” Tư Đồ Tinh Nhi vui mừng vỗ tay.

Lâm Phụng Âm bắt đầu cười lắc đầu, Bạch Nguyên Phong nhân nhạ liếc nhìn tên râu mép hỏi: “Người chính là cháu của Tần Khang?”

“Người . . . Người biết cứu cứu(cậu) của ta. . . cứu cứu ta là lớn nhất nơi này, địa chủ lớn nhất! Các người chộc ta. . . Chính là chộc hắn! Ta, hiện tại thả ta, ta liền không truy cứu!”

“Ta nhỏ vào!” Tư Đồ Tinh Nhi phun một bãi nước miếng trên mặt hắn, cảm thấy có chút bất nhả nên không tiếp tục phun cái thứ hai.

Bạch Nguyên Phong đứng lên đi tới trước mặt hắn, trên cao nhìn xuống nhìn hắn nói: “Ta không giết người không phạt người, trở về nói cho Tần Khang, Bạch Nguyên Phong, tới đây, ừ, ở trong khách điểm này, ta ở nơi này.” Hắn tự tay chỉ chỉ khách điểm sau lưng, cười nhân nhạ nhân nhạ.

Tiểu Hồ Từ(tên râu mép) cảm thấy cái tên này hết sức quen thuộc, nhưng vội vàng chạy trở về Tần gia báo cho cứu cứu của mình. Lúc này mới nhớ tới Bạch Nguyên Phong này là ai, không phải là cứu cứu cả ngày chửi mắng giắt trên khoe miệng Bất Dạ Thành tổng chương quỹ sao?

“Cậu, cái tên họ Bạch quả thật chính là khi dễ Tần gia ta không người nào mà!” Tiểu Hồ Từ nháy mắt ra hiệu ở trong sảnh đường đi đi lại lại, huơ tay múa chân miêu tả cảnh ngộ bị thảm gặp phải hôm nay ở trên chợ.

Tần Khang vỗ mạnh lên bàn một cái, tức giận đến chòm râu cũng phải bay lên. Tần Khang năm nay năm mươi hai tuổi, bụng phệ eo thô chân ngắn, cảm đôi đầy thịt cơ hồ không nhìn ra có cổ. Muốn nói cùng Bạch gia rồi rầm còn phải nói đến một đoạn chuyện cũ từ ba năm trước đây.

Khi đó Tần Khang chỉ là kẻ tiểu nhân tay trắng dựng nghiệp, nhưng luôn luôn hết ăn lại nằm chính hắn lại cố gắng tìm kiếm phương pháp kiếm tiền, nghe người khác nói làm chương quỹ Bất Dạ Thành cả đời ăn mặc không lo tiền tài cuộn cuộn. Vì vậy nghe nói chỉ hánh Bất Dạ Thành đang tuyển người hắn liền chạy tới, không ngờ nộp đơn cho Bạch Nguyên Phong làm chuyện quỹ dị không hợp với lẽ thường, lần đầu tiên gặp mặt đã nói lòng dạ hắn bất chánh vì vậy không nhận, cứ thế để cho hắn tới làm chương quỹ cho đối diện là Lưu gia.

Từ đó về sau hắn liền dốc lòng cố chấp phải làm một kẻ có tiền, một ngày tốt, tổ phụ để lại một mảnh đất đai bởi vì ngành du lịch phát đạt mà nên, bởi vậy cũng tăng giá trị không ít. Hắn chỉ bán một nửa đất đai liền trong một đêm trở thành phú hào có thể đếm được trên đầu ngón tay ở trong trấn nhỏ này. Dĩ nhiên, còn là trước sau vẫn thấp hơn danh hiệu chương quỹ Bất Dạ Thành, điều này làm cho hắn nhớ tới năm đó gặp phải cự tuyệt lúng túng và khó chịu. Thế cho nên mỗi ngày đều phải đọc Kinh niệm Phật bái lạy hết tài thần sau đó mới nguyện rửa Bạch Nguyên Phong nửa canh giờ.

Không ngờ thế nhưng hắn tới nơi này, ngày đầu tiên liền hưởng quyền lợi của hắn khiêu chiến, thù này không báo không phải là quân tử!

Lại nói cái cộc thù hận cũ này đến trong miệng Bạch Nguyên Phong trình bày và phân tích ra lại là một tầng đáng vẻ khác.

Ba người đang ngồi ở khách sạn, bên trên một cái bàn ăn đang bày thức ăn tinh xảo, bên cạnh còn có một túi lớn bánh bao mà lão nhân bán bánh bao tỏ vẻ cảm tạ đưa tới.

Tư Đồ Tinh Nhi nâng má nghi ngờ hỏi Bạch Nguyên Phong đang ngồi ở bên trái: “Năm đó tại sao người nhìn một cái liền không chấp nhận hắn vậy?”

Bạch Nguyên Phong nhân nhạ quăng cho nàng một cái liếc mắt nói: “Ta chưa bao giờ sẽ bởi vì nhìn diện mạo một người không vừa mắt mà coi thường năng lực của hắn. Giống như Phụng Âm huynh, diện mạo của hắn ta cũng không thích, nhưng ta vẫn cùng hắn làm bằng hữu, thật ra thì ta là loại người rất rộng lượng.”

Bên cạnh Lâm Phụng Âm đang uống trà thiếu chút nữa phun ra ngoài, nhưng miễn cưỡng nuốt xuống sau đó cười nói: “Dĩ nhiên dĩ nhiên, chỉ là Bạch huynh có một chút cùng ta là giống nhau, đó chính là phong lưu và đa tình, ta nghĩ, chuyện này cùng một cô nương xinh đẹp có liên quan gì chứ?”

Bạch Nguyên Phong quay lại cười một tiếng lấy trà thay rượu cung kính nói: “Người hiểu ta không phải là Phụng Âm huynh thì không còn ai nữa. Năm đó không phải là bộ dáng Tần Khang làm ta chán ghét, mà chính là nhi nữ Lưu gia ở đối diện thật sự hết sức động lòng người, vì theo đuổi nàng tự nhiên muốn lấy lòng phụ thân của nàng.”

Tư Đồ Tinh Nhi bừng tỉnh hiểu ra nói: “Ồ! Thì ra là người xem trọng khuê nữ người ta, vì dễ lấy lòng nhạc phụ tương lai cho nên đi quan hệ! Hừ, Nguyên Phong ca ca cũng bị ôi!” Nàng chột bủ bủ môi hỏi: “Vậy Lưu gia tiểu thư đâu? Đến nay huynh vẫn độc thân, chính là không có cưới được?”

Bạch Nguyên Phong cười lắc đầu nói: “Ai ngờ Lưu gia và Tần gia quan hệ thân mật như thế, Lưu gia tiểu thư bị Tần Khang cưới đi, bây giờ là chánh phòng phu nhân của hắn.”(chánh phòng phu nhân: vợ cả)

Chuyện này chính là quỷ thần khiến xui như vậy, Bạch Nguyên Phong và Tần Khang liền kết oán. Sau đó hiện tại nhân quả báo ứng, ba năm sau rốt cuộc bắt đầu nhắc lại nợ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ngoài ý muốn trên đường đi gặp kẻ thù cũ (hạ).

Lâm Phụng Âm cho là chuyện này thích hợp giải hòa không thích hợp tranh đấu gay gắt, Bạch Nguyên Phong đối với mình đã từng khắp nơi lưu tình bày tỏ thịnh nộ, Tư Đồ Tinh Nhi lại tự nguyện đem mình làm sứ giả, quyết định dò thăm Tần gia rồi đàm phán.

Trước khi đi Bạch Nguyên Phong nói: “Ta nhượng bộ tối đa là đem một chi nhánh Bất Dạ Thành giao cho hãn quân lý, cũng không thể để cho ta đem toàn bộ tư sản tất cả đều cho hãn chứ?”

Tư Đồ Tinh Nhi dưới sự chỉ đạo của Lâm Phụng Âm mặc xong nam trang, Lâm Phụng Âm có chút mất hồn, nhìn khuôn mặt nàng xuất khí rực rỡ, chợt nhớ tới Tiểu Tịch mắt tích đã lâu.

Một buổi sáng tinh mơ, gà vừa gáy, sắc trời còn chưa hoàn toàn sáng trong.

Tư Đồ Tinh Nhi một người một ngựa đứng ở ngoài cửa lớn Tần gia gõ cửa, nam nhân bị ối từ cửa trong khe hở lộ mắt nhìn ra bên ngoài, Tư Đồ Tinh Nhi cũng tròn to hai mắt nghênh đón. Mắt lớn trùng mắt nhỏ, lúc này Tiểu Hồ Tử mới nhớ tới nữ giả nam trang này người là người nào, kết quả là mạnh mẽ chốt then cửa, vừa nhảy vừa búng chạy vào trong nhà.

Tần Khang mới vừa rời giường, đang để Lưu nương tử hầu hạ thay quần áo, Tiểu Hồ Tử gõ cửa ầm ầm hô to: “Người của Bạch Nguyên Phong đến đập quán rồi!”

Lưu nương tử cột cúc áo cho Tần Khang, càng ngày càng cảm thấy cái tên Bạch Nguyên Phong này quen tai vô cùng, lúc này mới nhanh trí nhớ tới, kinh ngạc hỏi: “Lão gia, đó là tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Bạch Nguyên Phong hả?”

Bụng dạ hẹp hòi của Tần Khang lại tái phát, liếc xéo nàng ta một cái nói: “Còn nhớ hả?”

Lưu nương tử có chút bất ngờ tận tình khuyên bảo: “Ta...ta chỉ là. . . Lão gia, chuyện này qua đã lâu như vậy, ngài cần gì lại tức giận nữa chứ.”

Tần Khang hất tay của nàng ra hừ một tiếng nói: “Nhớ ngày đó nếu để cho ta làm chương quỹ Bất Dạ Thành, tòa nhà của chúng ta cũng sẽ không nhỏ như vậy! Người biết Bạch Nguyên Phong có bao nhiêu tiền không, đó là người căn bản không tưởng tượng ra, ngay cả quốc khố cũng không bằng của cái phong phú của nhà hãn!”

Tần Khang sập cửa đi ra ngoài, Lưu nương tử hơi mím môi, màu sắc đôi mắt u buồn, than nhẹ một tiếng, một mình đi tới bàn trang điểm mở ra hộp trang sức. Trong đó có một cái hộp tử kim nhỏ nhỏ tinh xảo, bên trong có một khối tơ lụa màu vàng tầng tầng bao bọc một con dấu, chuyện cũ hiện lên trước mắt. . .

Một năm trước, phụ thân đem con dấu chương quỹ Bất Dạ Thành giao cho nàng, chỉ mong nàng có thể nhắc nhở Tần Khang biết tiến thủ, sớm ngày rèn luyện để tiếp nhận chương quỹ Bất Dạ Thành. Nhưng, từ đầu đến cuối nàng không có nói với phụ quân mình, bởi vì trong lòng Tần Khang vẫn tích tụ oán hận, đối với quyền quản lý Bất Dạ Thành như hồ rình mồi, nhưng mà hãn lại không có năng lực kia.

Lưu nương tử cầm con dấu trong lòng bàn tay, đi theo ra tiếp khách.

Tư Đồ Tinh Nhi đợi trong chốc lát vẫn là không thấy có ai ra mở cửa đón khách, vì vậy nàng đưa chân đạp một đạp, trong cửa lớn vừa đúng lúc có người mở cửa, nàng lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã nhào.

Sửa sang lại áo mũ, khom người hướng về phía trước mặt Tần Khang vừa xuất hiện, đang muốn nói chuyện Tiểu Hồ Tử đánh đòn phủ đầu mà nói: “Nói cho người biết, muốn phá hủy cái nhà này, trừ phi để cho Bạch Nguyên Phong dùng một núi vàng bạc cho, phải lớn như vậy!” Tiểu Hồ Tử chỉ chỉ một đội tỳ nữ đứng một bên đón khách, hơn mười người, chiếm cứ bảy tám khối gạch lớn.

Tư Đồ Tinh Nhi mắt nhìn thẳng lên trời, trong lòng thầm than những tên nhà quê này căn bản không hiểu tình thế, như vậy một tòa núi nhỏ vàng bạc (Tiểu Kim sơn) như vậy ở trong tài sản Bạch Nguyên Phong chỉ là một sợi lông của chín trâu!

“Không thành vấn đề!” Tư Đồ Tinh Nhi cười giơ một tay lên, cho là mình đã đàm phán xong, đang muốn chào rồi đi. Tần Khang lại đột nhiên chen miệng, đưa tay đẩy Tiểu Hồ Tử tới bên cạnh, hừ lạnh một tiếng nói: “Cho là Tần Khang ta dễ đuổi đi như vậy? Trở về nói cho chủ tử người biết, Tần Khang ta không phải là ăn mày, không dễ thỏa hiệp như vậy. Đây chính là ân oán ba năm, hãn một chút thành ý cũng không có, thế nào không tới cửa chịu đòn nhận tội! Người tới, tiền khách!”

Tư Đồ Tinh Nhi á khẩu không trả lời được, miệng há mở có thể bỏ vào một trái hồ đào, bị hơn mười người tỳ nữ xô đẩy đưa ra cửa chính, cho đến khi cửa chính đóng bùm... một tiếng nàng mới hoàn hồn, hung hăng dậm chân, ở trên đại môn phun vài ngụm nước miếng, sau đó cưỡi ngựa nghênh ngang rời đi.

“Ta cũng đoán được hãn nhất định là lòng tham không đáy, người như vậy. . . Ai. . .” Bạch Nguyên Phong châm nước trà, gật gù hả hê cảm thán.

Lâm Phụng Âm liếc xéo hãn một cái cười với Tư Đồ Tinh Nhi đầu đầy bụi đất nói: “Cái này cũng không trách người, Nguyên Phong ca của người ở

lúc tuổi tác Tần Khang tốt nhất thì làm trẻ nãi tiền đồ người ta. Phải biết rằng, một người hận so yêu càng hiện dễ dàng phát sinh, cũng càng lâu dài hơn. Hôm nay Tần Khang đã sắp năm mươi tuổi rồi, bây giờ có được gia nghiệp chính là gia nghiệp hắn có trước lúc chết.” Hắn bấm ngón tay tính toán một chút nói: “Nếu như ban đầu hắn trở thành chương quỹ Bất Dạ Thành, hơn nữa nhà mình lại có đất đai, hôm nay có thể đã trở thành Nhất Thành Chi Chủ rồi.”

Hắn khẽ cười, ánh mắt Bạch Nguyên Phong hết sức sắc bén quăng tới, Tư Đồ Tinh Nhi cái hiểu cái không hỏi: “Vậy làm sao bây giờ, một tòa Kim Sơn hắn không vui, bằng không đổi thành hai tòa Kim Sơn? Mười tòa người cũng cho đi!”

Bạch Nguyên Phong than nhẹ một tiếng đứng dậy, lấy nhẫn trong tay xuống đưa cho Tư Đồ Tinh Nhi nói: “Hỏi Tần Khang một chút rốt cuộc muốn cái gì, sau đó cầm cái này đi ghi sổ bất cứ thứ gì đó ở Bất Dạ Thành, chỉ cần chương quỹ kia không chê nhiều thì người tùy ý lấy. A đúng rồi, ta còn có chuyện muốn thương lượng với thương lữ, tạm tiếp theo muốn đi trung tâm tư lựa, đây mới là mục đích căn bản lần này ta lên đường.” Hắn ưu nhã cười nhạt, khẽ gật đầu ý bảo cảm tạ sau đó mở cửa rồi đi.

Lâm Phượng Âm định cười ra tiếng, Tư Đồ Tinh Nhi nắm nhẫn tượng trưng thân phận chắc chắn nói: “Vật này sau khi ta dùng xong cũng không trả lại cho hắn, để cho hắn tới cầu xin ta, Phượng Âm ca ca, ta chính là đứng ở phía người.”

Lâm Phượng Âm theo thói quen sờ sờ đầu của nàng, vuốt vuốt tóc của nàng, cười một cái nói: “Thế nào cũng là bằng hữu cùng nhau đi tới, trước tiên đem chuyện này làm xong, nếu không chúng ta cũng không thể rời đi này.”

Lâm Phượng Âm và Tư Đồ Tinh Nhi chuẩn bị thích đáng đang muốn ra cửa, cửa khách sạn dừng lại một chiếc xe ngựa cao quý, rèm xe nhẹ nhàng vén lên, một vị phu nhân đoan trang được nha hoàn dìu đỡ đi xuống xe ngựa. Phu xe chỉ chỉ Lâm Phượng Âm và Tư Đồ Tinh Nhi nói: “Phu nhân, lần trước đánh ngã chúng ta, chính là bọn họ.”

Lưu nương tử phát phát tay để cho hắn lui ra, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phượng Âm cung kính khẽ chào nói: “Tiểu nữ Tần thị bái kiến công tử.”

Môi Lâm Phượng Âm thâm thúy nhếch lên cười đáp lễ: “Tại hạ Hoa Châu Lâm Phượng Âm, vị này là xá muội Tư Đồ Tinh Nhi, ngài là tìm đến Bạch huynh đi, đi vào với ta.”

Lưu nương tử vội vàng khoát tay, nói không nên lời, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nói: “Xin đem cái này trả lại cho Bạch công tử giúp, một năm trước cha ta có ý định từ chức chức vụ chương quỹ Bất Dạ Thành. Hiện nay tất cả đều là do ta âm thầm xử lý, nhưng như vậy thủy chung không ổn, cho nên trả lại cho Bạch công tử thôi.”

Lâm Phượng Âm suy nghĩ một chút, đẩy cái hộp lui về nói: “Ta vốn định tới cửa nói xin lỗi, vốn không biết đoạn chuyện xưa này của các người, nhưng mà nếu đã như vậy, ta cũng không lại đi tới trong phủ làm phiền. Con dấu này ngài liền giao cho Tần Khang đi, chi nhánh của Bạch huynh nhiều như vậy, cho dù sập tiệm một cái cũng không cách nào rung chuyển căn cơ của hắn một chút nào. Bất luận Tần huynh là muốn thu vào hay là muốn kinh doanh, cũng do các người thôi. Chỉ là, ta cho phu nhân một đề nghị, tốt nhất đừng nói con dấu này đã sớm ở trong tay ngài, không bằng nói là chúng ta vô tình gặp được ở thị trấn, liền đem vật này tặng đi.”

Mặt Lưu nương tử lộ vẻ lúng túng, nhưng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, nàng thu hồi lại cái hộp, trước khi đi không ngừng liếc mắt nhìn khách điểm, từ biệt nói: “Vậy thì nhờ công tử chuyển lời, tiểu nữ cảm tạ Bạch công tử tặng.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thánh nữ cung nghênh đón người quen.

Thiên Vân áp dụng phương thức truyền tin rất bí mật, nhưng vẫn chạy không khỏi ẩn sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện. Nói là ẩn sĩ, nhưng kỳ thật cũng không khác gì tình báo. Trải qua gây dựng lại cùng huấn luyện, Lâm gia đã huấn luyện được năm mươi tân sinh, bao gồm Lâm Thành Trác chừng chạc, Lâm Đường Hoa cẩn thận, Lâm Phượng Âm quý kế đa đoan.

Thiên Vân và Phùng Tích Viện ở phía xa Kỳ Châu thông qua con chim truyền tin, để cho Minh gia ban bố tin tức sẽ phải tương đối nhiều kỳ xảo chút. Cửa sau kỹ viện là một ngõ nhỏ ít có người qua lại, Thiên Vân đi qua hậu viện đúng lúc sẽ viết lên bùn đất trên mặt đất mệnh lệnh đơn giản. Mà người Minh gia đến xem xong sẽ xóa mờ đi tất cả dấu vết. Nếu không phải ẩn sĩ Lâm gia theo dõi suốt mười hai canh giờ(24h) cũng sẽ không phát hiện mỗi lần Thiên Vân đi dạo vườn hoa hoặc là thời điểm đi nhà xí sẽ đi qua cửa sau.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, chỉ còn chờ cơ hội. Lâm Thành Trác an bày xong một vở kịch hay, giống như là nhóm bài Tarot ngăn nắp chỉnh tề, một khối sụp đổ thì những lá còn dư lại liền vòng vòng đan xen. Gia chủ Tứ tiểu gia đều ở đây dưới sự an bài chờ trong một gian sương phòng ở kỹ viện, bọn hắn cũng đều thông qua dịch dung rồi chia ra đi vào kỹ viện, không một người nào phát hiện. Chuyện hết sức căng thẳng, đã kéo ra mở màn biểu diễn.

***Bài tarot: Bài Tarot gồm 78 lá bài và mỗi lá bài có mỗi hình ảnh khác nhau đại diện cho một biểu tượng nào đó. Giống như bất kỳ loại bài khác, bài tarot cũng phân ra bốn loại khác nhau giống như Bích, Cọ, Rô, Chuồn vậy. Ở bài Tarot chúng ta gọi nó là (Suits - Wands, Swords, Cups, Circles hay Pentacles) Trái tim, Kim cương, Bích và Câu lạc bộ, trong bài Tarot những loại đó được phân ra nhiều lá bài và được đặt tên theo nhóm như Cây dừa phép, thanh kiếm, ly tách, hình tròn hay Pentacles. Các bạn có thể tham khảo thêm ở đây: <http://www.12cungsaio.com/p/tarot.html>

Ba ngày trước, Lâm Thành Trác chận tin Thiên Vân đưa cho Phùng Tích Viện, tay không bắt sống con chim, gỡ xuống tờ giấy dưới chân, trên đó viết: khi nào sẽ cùng? Rồi sau đó, nhận được thư hồi âm của Phùng Tích Viện, trên thư viết: mấy ngày sắp tới đến Kỳ Châu sẽ cùng. Lâm Thành Trác sai người bắt chước bút tích viết ra một cái khác tờ giấy thay thế đưa cho Thiên Vân: chuyện của người và Minh lang ta đã biết, hai người các người không cản trở lại Phùng gia.

Đoán chắc thời gian con chim mang thư bay trở về trong tay Thiên Vân, quả nhiên thấy được nét mặt dữ tợn tức giận của nàng ta.

“Phùng Tích Viện! Người cho là sau khi ta vì người làm việc rồi có thể tùy tiện vứt bỏ như phế vật ư, người bắt nạt ta bắt nạt!” Nắm chặt tờ giấy ở trong lòng bàn tay, bùm... một tiếng đóng cửa sổ.

Đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi Minh Chung Thư nhăn nhó lông mày hỏi: “Thế nào?”

Ánh mắt Thiên Vân lấp lóe, bùng lên cơn tức giận mà hô: “Phùng Tích Viện trục xuất chúng ta khỏi Phùng gia! Thì ra là nàng luôn biết quan hệ của chúng ta! Lần này lợi dụng chúng ta hoàn thành chuyện này xong sau đó chẳng ngó ngàng gì tới một cuộc đả văng chúng ta! Hừ! Ta sẽ không để cho nàng đạt được, cho dù có chết, cũng phải bắt nàng cùng nhau xuống Địa ngục!”

Minh Chung Thư nghe nói chuyện lạc lối của mình đã bại lộ từ sớm liền luống cuống tay chân. Minh gia nhỏ nhỏ, lại còn cắt đứt quan hệ với Hoa Châu Lâm gia, trừ Phùng gia không còn chỗ nào có thể dựa vào. Nếu thật bị Phùng Tích Viện một tờ hưu thư bỏ rơi, mặt mũi của mình hoàn toàn không còn, mặt mũi gia tộc hoàn toàn không có, cho nên, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cơn sóng dữ này.

Minh Chung Thư bắt đầu bối rối lên, lập tức từ trên tháp đứng lên vọt tới trước mặt Thiên Vân quát: “Người dám!”

“Ta không dám!” Thiên Vân tà nghệ hần, hừ lạnh nói: “Ta còn có cái gì không dám, Phùng Tích Viện làm những chuyện này đối với ta còn nhẹ hơn nhiều đối với Tứ gia Gia chủ, bọn họ chết sáng khoái, một chiêu bị mất mạng, người cho rằng hiện tại ta còn sống rất dễ dàng sao?”

Minh Chung Thư trợn mắt nhìn chăm chăm Thiên Vân, hai tay giữ chặt vai của nàng ta dường như muốn bóp vỡ xương bả vai của nàng ta, trợn mắt nhìn chăm chăm Thiên Vân hét: “Người muốn chết có phải không, hiện tại ta liền giết chết người!”

Cùng lúc đó, Minh lão gia đứng ở trong phòng cả người run rẩy, mồ hôi lạnh từ bên trán theo thái dương chảy xuống, tay chân lạnh lẽo. Gia chủ Tứ gia ngồi xung quanh ở trên ghế, trên mu bàn tay nổi gân xanh, đều muốn đem cái ghế trong tay tan thành phần vụn. Nhiều người nhìn trừng trừng, Minh lão gia cười hồ hởi xuống, đám người kia dưới sự hướng dẫn của Lâm Thành Trác tụ họp ở phòng sát vách của Thiên Vân, vách tường đã sớm bị động tay động chân, có thể nghe rõ từng câu từng chữ vào trong tai.

Thiên Vân cảm giác bàn tay trên vai mình càng ngày càng dùng lực, nàng ta dùng ngón tay bấu lên mu bàn tay của Minh Chung Thư quát to: “Minh Chung Thư! Người giết ta người cũng chạy không được! Gia chủ Tứ gia đều là do Minh gia người giết, cho dù ta không nói Lâm gia cũng sẽ tra được! Người cho rằng giết chết ta rồi là có thể xong hết mọi chuyện hay sao?!”

Minh Chung Thư lại đột nhiên từ trong tay áo móc ra một cây chủy thủ, vươn thẳng đến cầm của nàng nói: “Giết chết người rồi ta liền có thể trở về đến bên cạnh Tích Viện, lại có thể có Phùng gia bảo bọc! Chỉ cần người chết, Tích Viện nhất định sẽ tha thứ ta, đừng nói Hoa Châu tứ tiểu gia, chỉ cần nàng muốn, ai ta cũng có thể giết, Phùng gia và Minh gia nhất định có thể tung hoành thiên hạ.”

Tuy Thiên Vân có võ công, nhưng chống không lại Minh Chung Thư đang giận dữ công tâm, hơi sức của hắn lớn đến kinh người, nắm cổ của nàng ta khó có thể nói được lời nào, thanh chủy thủ kia vạch một đường lên da trên cổ nàng ta. Nàng có thể cảm thấy máu toàn thân và mồ hôi đều ngưng kết ở chung một chỗ trên lưỡi đao lạnh lẽo.

Lâm Thành Trác lạnh nhạt ngồi trên ghế, Gia chủ Tứ gia buồn giận đan xen, rồi rít quăng ánh mắt căm hận rét lạnh lên Minh lão gia. Vốn Minh lão gia lo lắng sau khi tuổi già mới thoái ẩn giang hồ, nhưng nhĩ tử nói làm một chuyện cuối cùng tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào, lại không có nghĩ tới sự việc đã bại lộ còn đem chính mình ném vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Hắn quỳ phịch trên mặt đất, hai tay ôm đầu khóc rống thất thanh.

“Xin lỗi, xin lỗi các vị, đều là sai lầm của ta, ta không biết cách dạy con!” Minh lão gia khóc thất thanh.

Lâm Thành Trác liếc hắn một cái, lạnh giọng nói: “Chỉ là tội lỗi không biết dạy con thôi sao? Minh lão gia, ngài làm Hoa Châu đại Gia chủ mấy chục năm, lại làm ra chuyện mất hết tính người như thế, trời đất không tha.”

Gia chủ Tứ tiểu gia chỉ còn chờ một cơ hội này, lời nói của Lâm Thành Trác không thể nghi ngờ là cho bọn hắn ăn viên định tâm hoàn (thuốc an thần), cũng đang nhắc nhở bọn họ: Minh gia nhất định phải hủy, bọn họ có thể vì báo thù mà muốn làm gì thì làm.

Thay mặt Gia chủ Dung gia là một vị phụ nhân, nàng đã sớm khóc khóc không thành tiếng, lúc này bất chợt đứng, vọt ra khỏi cửa phòng, người khác cũng chạy theo sát, trước tiên chìa lưỡi dao lên kẻ thù chân chính: Minh Chung Thư.

Minh lão gia trước sau vẫn quỳ trên mặt đất, gần như ngất xỉu nói không ra lời, gia chủ Hà gia sai người trói gô hắn lại rồi mang đi ra ngoài điều phở thị chúng. Mà ở trong cái phòng bên cạnh, Minh Chung Thư bị bắt, Thiên Vân lại nhân cơ hội chạy trốn.

Thiên Vân chạy đi đương nhiên là do Lâm Thành Trác cố thả đi, hành động của Phùng Tích Viện làm người thân (thích) hận kẻ thù sung sướng, không bằng thả hổ về rừng, đợi cho Long Tranh Hồ Đấu, ngư ông đắc lợi.

Từ đó, lấy Hoa Châu Lâm gia cầm đầu trận doanh, lấy Diệu Châu Phùng gia dẫn đầu phe cánh bước đầu tạo thành. Thế lực của hai bên không ngừng mở rộng, phơi bày thế cục giương cung bạt kiếm, người trong võ lâm cũng lo sợ bất an, chỉ sợ vào sai trận doanh. Bởi vì Kỳ Châu Khúc gia và Lâm gia có chút gút mắc, Phùng Tích Viên thành công thuyết phục Khúc gia liên kết với Phùng gia. Mà bên kia Lâm Đường Hoa thanh thân dễ chịu nghỉ ngơi ở Kỳ châu Tư Đồ gia, bình thường giống như là đang ở Lâm gia, không nói một chữ tới chuyện kết minh.

Kỳ châu Tư Đồ gia.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào song cửa sổ, mấy tỳ nữ bụng chầu đồng khăn lông bánh ngọt nước trà bay tới tập hướng tới khách nhân.

“Ta đi, hôm nay nên ta phục thị công tử thay quần áo rồi!” Một tỳ nữ trên mặt mang xuân sắc, mắt hạnh trong suốt, một tay bụng cái đĩa một tay xô đẩy tỳ nữ bên cạnh.

Tỳ nữ bên cạnh cũng không nhường cho, bữu môi trừng mắt nhìn ta nàng nói: “Hôm qua chính là ta phục vụ Lâm công tử, Lâm công tử còn cười với ta, chứng minh hẳn rất ưa thích ta đấy.”

Một đứa tỳ nữ khác lớn tiếng nhạo báng, gần như không đứng thẳng lên được nói: “Ngươi tự cho mình là tốt, cũng không nhìn lại cái tư sắc của ngươi một chút. Hôn nữa, Lâm công tử đối với người nào mà không cười, đối với người nào mà không phải là giống như gió xuân đập lể.”

Tỳ nữ ban đầu nói chuyện cấn cấn môi, chợt móc ra hai cái vòng tay từ trong tay áo nói: “Hai cái này ta để dành lương tháng thật lâu mới mua được, các ngươi để cho cơ hội này cho ta, ba người chúng ta không thể để cho người khác thừa cơ. Các ngươi xem mấy người phía sau một chút, vừa nhìn liền biết tâm tư bất chính!” Nàng hướng phía sau nháy hai mắt, quả nhiên, trên đường rất nhiều tỳ nữ vội vàng vàng chạy tới, đều đang tới đưa quà tặng mình quý trọng.

Sư Đồ gia chủ ngồi ở trong chính sảnh, một bàn tay lơ lửng trên không trung không ngừng bấm đốt ngón tay. Thỉnh thoảng cau mày thật chặt, thỉnh thoảng nhẹ nhõm buông ra, thỉnh thoảng thở than một tiếng, thỉnh thoảng nghi ngờ nhìn trời suy tư, cuối cùng, rốt cuộc cười thần nhiên lắc đầu một cái nói: “Người trẻ tuổi, thế hệ này của chúng ta thật là già rồi, xem ra lần này không thể toàn thân mà lui rồi, số mệnh a. . .”

“Người đâu!” Sư Đồ gia chủ kêu một tiếng, thấy hồi lâu mà không có ai xuất hiện lại kêu một tiếng: “Người đâu!”

Một gia đình vội vàng vàng chạy tới, quỳ bùm xuống hỏi: “Lão gia có gì phân phó?”

Sư Đồ gia chủ giọng bất đắc dĩ hỏi: “Chẳng lẽ lại chạy hết tới phòng khách rồi?”

Gia đình cười một cái nói: “Lâm công tử sức quyến rũ thật là lớn, nha hoàn Sư Đồ gia chúng ta cũng bị hấp dẫn đi hết, cả ngày quảng mắt hồn phách, chặc chặc, cái này kêu là cười một tiếng nghiêng phòng khách đi!”

Sư Đồ gia chủ liếc hẩn một cái, nói: “Lúc không có chuyện gì làm thì đi học nhiều một chút, đừng đi ra để cho người ta chê cười, người học võ chúng ta cũng phải cần hiểu có chút học vấn, đi, đi mời Lâm công tử tới cho ta.”

Ánh nắng chiếu đầy trong phòng, gian phòng sáng rộng rãi lại chật chội rất nhiều oanh yến.

Một người nam tử, áo trắng trắng tuyết, tóc đen như suối tán lạc, gió nhẹ lay động, trong phòng thơm ngát hương mực. Vị công tử này giống như Tiên Nhân hạ phàm gian giống như không dính một hạt bụi, đi tới chỗ nào cũng giống như từng bước sinh lan, mang theo mùi thơm U Lan. Trong phòng trưng bày mấy bồn hoa lan nở rộ tư thái cao ngạo, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng càng lộ vẻ xa hoa lại không lãng phí, lạnh nhạt cũng không tầm thường, đều là Lâm Đường Hoa tùy thân mang theo. Cho dù xe ngựa một nhọc cũng sẽ không bị nhằm chán vượt qua chặn đường, chăm sóc hoa che chở hoa là yêu thích của hắn.

“Công tử. . . Xin, xin dừng. . . Này này này, là ta, tự. . . mình làm. . .” Một tỳ nữ ấp úng nói xong, chính là cô gái mới vừa rồi dùng vòng tay mua được cơ hội lần này, thế nhưng lúc này đột nhiên biến thành nói lắp.

Lâm Đường Hoa vẩy ít nước trong lên cánh hoa lan, sau đó quay người lại, một nụ cười kia, giống như hoa nở trong nháy mắt, chỉ là hương hoa trong khoảnh khắc nhưng lại có thể bảo tồn vĩnh viễn ở trong ký ức. Một nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành giống như thế gian không còn hắc ám có thể bao trùm lòng người, một nụ cười kia ấm áp giống cỏ xanh như vạn tượng, một đóa Yên Vân (làn khói) tiêu tán ở trong không khí làm người ta trầm mê, lại tựa như một bầu rượu ngon lâu năm mùi thơm tự nhiên thấm vào ruột gan.

“Cám ơn.” Lâm Đường Hoa nhẹ giọng lên ngón tay ngọc, cầm lấy điểm tâm tỳ nữ đưa tới, chính là đáng về ăn uống cũng là hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Ngoài cửa âm thanh tỳ nữ hết sức huyền ảo, chen lấn đi vào bên trong cửa. Tỳ nữ bụng cái đĩa ổn định lại tâm thần, hít sâu một hơi đang muốn biểu đạt tâm ý, chợt nghe một tiếng động, sau đó là một trận trầm mặc, theo sát là tiếng gõ cửa dồn dập, một giọng nam cất tiếng nói: “Lâm công tử, lão gia cho mời.”

Rốt cuộc đã tới, Lâm Đường Hoa cười nhạt, liếc mắt, ánh mặt trời ấm áp tỏa vào tô vẽ vàng sáng trước mắt.

“Mùa xuân a. . .” Lâm Đường Hoa nhân dịp nói, sau đó hẩn lễ phép gật đầu một cái đối với tỳ nữ trước mặt, dịch bước rồi đi. Chỉ còn lại tỳ nữ kia ngây ngốc ngay tại chỗ, bị nụ cười mê người này trộm đi ba hồn bảy phách.

Lâm Đường Hoa đi tới Tư Đồ gia bảy ngày rồi, từ đó đến nay một chữ cũng không nói đến chuyện kết minh. Bởi vì hắn đoán khi Hoa Châu truyền đến tin tức, mà hắn đang làm khách ở Tư Đồ gia Tư Đồ gia chủ khó mà hạ lệnh đuổi khách, cũng ngại ngùng mặt mũi giao tình nhiều năm cùng Lâm gia. Trong chốn vô lâm đã sớm phân hướng phe cánh, Tư Đồ gia cũng phải chọn một đối tượng ủng hộ. Điểm này không cần hắn đi hao tổn miệng lưỡi mà nói, chỉ cần một ít thời gian chờ đợi xác định trở lại. Vì vậy trong bảy ngày này hắn chỉ là thật sự đến làm khách, thỉnh thoảng cùng nhau ăn bữa cơm nói lời khách sáo việc nhà, thỉnh thoảng một mình ngắm hoa trợ giúp Tư Đồ gia thiết kế xử lý vườn hoa, chỉ bằng một dung nhan tuyệt thế liền đem lòng dạ trên dưới nữ quyến của Tư Đồ gia toàn bộ bắt đi.

“Hiện chất ngủ ngon giấc không?” Tư Đồ gia chủ sai người dâng trà, sau đó nụ cười âm u thăm hỏi.

Lâm Đường Hoa uống một ngụm trà, cười nhạt gật đầu nói: “Rất tốt.”

Tư Đồ gia chủ lần đầu tiên cẩn thận quan sát “Hiện chất” này như vậy, nhìn tư thái hắn tràn đầy tự tin tự nhiên, thế này mới ý thức được thì ra mình bán khoán suy nghĩ đã sớm ở trong dự liệu của hắn. Không trách được lần này tới Tư Đồ gia làm khách một chút áp lực cũng không có. Hậu Sinh Khả Úy, hắn không thể không thừa nhận mình đã già.

“Hoa Châu bên kia truyền đến tin tức nói, Lâm gia cùng Phùng gia đã chính thức tuyên chiến, đem địa vị vô lâm lần nữa phân chia. Đây là một cơ hội tốt, Tư Đồ gia tự nhiên toàn lực ủng hộ Lâm gia, hiện chất cần phải trở về hiệp trợ xử lý việc nhà rồi. Dù sao, chủ mẫu và Tam hiện chất không có ở đây, Lâm gia phải có nhiều chuẩn bị mới tốt.”

Lâm Đường Hoa cười một tiếng nói: “Phùng gia, chỉ bằng vào một người đại ca đủ ứng phó rồi. Thường nghe mẫu thân nói, thuật xử quẻ của Tư Đồ gia chủ coi là chính xác, lần này vẫn bồi tâm phục khẩu phục.” Hắn sớm biết bằng Tư Đồ gia biết bói quẻ nhất định sẽ biết tình cảnh Lâm gia phải đối mặt, mà những chuyện chủ mẫu mất tích Tam đệ đi ra ngoài này quả quyết không gạt được hắn, nhìn vẻ mặt Tư Đồ gia chủ một chút hốt hoảng thác loạn cũng không có, tất nhiên là đã tính ra được kết quả cuối cùng hoàn hảo.

Hắn rút cuộc, có thể an tâm rồi đi, cho dù Lâm gia không có Lâm Đường Hoa, vẫn như cũ không tồn hao gì, người khác cũng không thay đổi được cái gì ở Lâm gia.

“Vậy, thứ cho hiện chất nên rời đi rồi.”

Tư Đồ gia chủ gật đầu một cái, sai người giúp một tay chuẩn bị xe ngựa, lúc Lâm Đường Hoa rời đi, Tư Đồ gia chủ chỉ nói một câu: “Mọi việc chú cường cầu, tất cả đều có ý trời.”

Bánh xe lộc cộc ngược hướng về Hoa Châu mà đi, nơi đó chính là con đường tiến về phía Bắc Hải Thánh nữ cung.

Bắc Hải Thánh nữ cung, một năm bốn mùa như mùa xuân, gió nhẹ ấm áp, không tuyết ít mưa, bốn phía là biển rộng bao quanh mênh mông, màu xanh dương sâu kín cùng trời chạm vào nhau.

Tiểu Tịch đi tới nơi này hơn nửa tháng, cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua chán đến chết.

Ngọc Hoàn dẫn nàng đến Thánh nữ cung sau liền biến mất không thấy, chỉ còn lại một người đang đông lạnh trong hầm băng, bốn phía đều là băng lạnh trong suốt, mười mấy viên dạ minh châu vây quanh ở trên tầng băng phát ra ánh sáng ấm áp. Mà bên trong gian phòng cô tịch, chỉ có một nam tử đang hôn mê ở đây, không tiếng động nằm ở trên Hàn Băng ngàn năm, sắc mặt bình yên vô sự, nhưng, cũng không còn một chút sức sống.

Tiểu Tịch mặc áo lông thật dày, tầng tầng bao bọc nàng giống như là một cái bánh chưng thịt, tay bị nứt nẻ đông lạnh đỏ bưng. Hệ thống nấu nước nóng chảy vào hầm băng trong nháy mắt biến thành nước ấm, nàng vội vã bụng chấu đồng chạy đến bên giường Hàn Băng, vắt khô khăn lông bắt đầu công việc mỗi ngày phải làm, đó chính là, lau thân thể cho Thu Vô Cốt.

Vào giờ phút này Thu Vô Cốt không khiếu nại trong trí nhớ của nàng, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, giống như cự người ngoài ngàn dặm. Hắn nhắm mắt lại, lông mi rậm thon dài là đồ Tiểu Tịch thích tẩy máy nhất, giống như đang quan sát một đứa bé sơ sinh. Nàng dùng khăn lông ấm lau chùi sương lạnh trên mặt hắn, làn da của hắn trắng nõn trong suốt ấm áp, mang theo một tầng sắc đỏ nhàn nhạt. Nàng nâng tay của hắn lên, thật cẩn thận lau ngón tay của hắn, công việc này làm cực kỳ tỉ mỉ, thận trọng đối đãi với cơ thể không có một chút sinh cơ nào. Không biết vì sao, ban đầu mới tới cũng chưa có sự sợ hãi khi đối mặt với người chết ấy, rõ ràng là một cỗ thi thể lại hoàn toàn không cảm thấy đáng sợ, ngược lại tạo thành thói quen mỗi ngày tâm sự trò chuyện với hắn.

“Người chừng nào thì tỉnh đây? Ta ngày hôm qua lại nằm mơ, mơ thấy huynh đệ Lâm gia tìm được ta...chúng ta cùng nhau chơi trốn tìm ở trong hoa viên đây, ha ha, rất ngây thơ có phải hay không, nhưng người thích ta sẽ phải rất ngây thơ, ta không thích lời nói lạnh nhạt ngôn ngữ thành thực quái dị.” Tiểu Tịch dùng lược chải sơ qua tóc cho hắn, động tác nhẹ nhàng, nhưng mà, trên lược vẫn có không ít tóc quăn quanh.

“Người lại rụng tóc rồi, có phải nơi này quá lạnh rồi hay không hả? Nhưng đưa người đi ra người sẽ bị bệnh, còn sẽ có quạ đen và chim ưng ăn hết người. Ta không có võ công, sẽ không bảo vệ người được, bằng không, chúng ta dùng nước vo gạo và mè đen gội đầu có được hay không, ngày mai ta gội đầu tóc cho người.” Tiểu Tịch nói một chút trong lòng lại chua xót, hắn thật sự đã chết rồi, một chút nhịp tim cũng không có, chỉ là bằng vào những thứ thảo dược cổ quái kia mới có thể bảo trụ được cỗ thi thể này. Mỗi ngày tóc cũng sẽ rơi hơn mấy trăm ngàn sợi, giống như là có khô mùa đông đột ngột bay lên từ mặt đất, chỉ cần một trận gió thổi lên lại không chịu được.

Bất tri bất giác, trong hốc mắt lại có hơi nước mờ mờ, trước mắt mê mê mang mang, nàng cúi ra y phục của hắn chà lau thân thể cho hắn, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve con bướm bướm màu đen xám trên cánh tay hắn.

Nghe nói, trên cánh tay tộc nhân Thánh nữ tộc đều có một con bướm bướm giương cánh, mới đầu là màu bạc. Ngay sau khi lập gia đình sẽ biến thành

màu tím, mà sau khi chết, sẽ biến thành màu đen xám khô cần.

Mỗi ngày có hai hạng mục công việc dành cho Tiểu Tịch chính là phục vụ Cung chủThánh nữ cung Điện Trang. Nàng luôn cảm thấy cái tên này quen tai vô cùng, giống như đã nghe qua ở nơi nào đó, nhưng thần kinh của nàng lại là rương lớn trí nhớ kém, đã sớm quên chuyện nghi ngờ này ra sau ốt rồi. Sau khi đi ra hầm băng liền bắt đầu liên tục cời xuống một tầng một tầng áo khoá trên người mình, mặc trang phục mùa xuân, chạy đi hướng biệt viện Cung chủ.

“Ta tới đây ta tới đây!” Tiểu Tịch kêu, sau đó mở cửa chui vào, chạy thẳng tới bàn trang điểm.

Điện Trang đang ngồi ở trước gương bàn trang điểm chăm sóc khuôn mặt của mình, tỉ mỉ quan sát góc nếp nhăn “Ừ” một tiếng nói: “Mau tới, hôm nay ta còn chưa có đắp mặt nạ dưỡng da, còn nữa, ngày hôm qua người dạy cái kiểu tóc kia cho nha hoàn nhưng mà bọn họ còn không có học được, cũng là người có vẻ thuận tay.” Âm thanh của nàng lười biếng và từ tính, không nhanh không chậm không hồn không giận nói, giống như tiếng nước chảy róc rách ngưng tụ yên tĩnh. Nếu không có danh hiệu “Cung chủ” đó, nàng cũng muốn hoài nghi người tên Điện Trang có phải là người lãnh đạo có lòng dạ độc ác hay không.

Sau khi nàng đi tới trên đảo, rốt cuộc phát huy tác dụng làm đẹp của mình, nhất là chống lại nếp nhăn, tẩy đi tế bào da chết, làm trắng đẹp, còn có thường ngày nàng yêu thích thiết kế kiểu tóc, tỷ như đầu tóc kiểu nụ hoa đầu tóc kiểu đạo cô. Hiện tại người Bắc Hải Thánh nữ cung đồn đãi, cũng ba chân bốn cẳng đi tới phòng của nàng lãnh giáo một hai. Nhất là Điện Trang này, tuổi đã gần bốn mươi, đặc biệt để ý dung mạo của mình, luôn để cho nàng phục vụ toàn bộ.

“Cung chủ, người không biết, cái mặt nạ này cũng không phải ngày ngày đều phải làm, làm quá thường xuyên đối với da cũng không tốt đâu, nhất là lòng trắng trứng, thời điểm nuôi dưỡng cũng sẽ có tác dụng phụ.” Tiểu Tịch cắt tia tóc của nàng, sau đó lén nhổ ra mấy cọng tóc màu bạc trắng vứt đi, nói tiếp: “Phương pháp tốt nhất để dưỡng dung nhan chính là tinh thần phải thoải mái, tâm tình tốt việc phiền lòng ít, mới là bí quyết trẻ tuổi. Ngài cả ngày việc phiền lòng nhiều như vậy, sầu lo quá nặng, trong lúc vô hình chính là tăng áp lực đối với cơ năng của thân thể đấy.”

Nàng đứng đối diện với gương, điều chỉnh độ cao xong, sau đó dùng dây trên bàn bắt đầu cuộn tóc, chọn lựa mấy cây trâm tinh xảo cắm trên tóc nàng ta.

Điện Trang nhận nhặt liếc nhìn nàng nói: “Lần trước người nói cái loại hoa đó, tìm được chưa?”

Tiểu Tịch gật đầu nói: “Ừ, trên đảo mặc dù ít, nhưng vẫn có, chẳng qua ta không dám đi hái, khắp nơi có độc vật, ta không phải là thân thể bách độc bất xâm.”

Điện Trang nhẹ giọng cười cười mà nói: “Lát nữa lại để cho bọn họ dẫn người đi lấy, ta còn không biết móng tay cũng có thể nhuộm màu, màu đỏ, ta thích vô cùng.”

“Ừ.” Tiểu Tịch đáp lời, xem ra hôm nay tâm tình Điện Trang rất tốt, nàng không khỏi cả gan hỏi thăm: “Cung chủ, Lâm gia, có động tĩnh gì không?”

Điện Trang từ trong gương đồng liếc nàng một cái, sau đó đứng lên nói: “Nha đầu, bây giờ người đang ở Thánh nữ cung, đời này cũng sẽ ở Thánh nữ cung, Lâm gia cùng người có quan hệ gì.”

“Nhưng mà, ta chỉ là muốn biết bọn họ có bình an hay không. . . mà thôi. . .” Nàng dần dần cầm thanh.

“Ta biết rõ người và người Lâm gia có quan hệ không tầm thường, nhưng phải nhớ, nam tử thiên hạ đều phụ lòng phụ bạc, cho dù là người Lâm gia, cho dù đã từng thề non hẹn biển, người cho rằng cả đời cũng không đổi? Hừ.”

Tiểu Tịch gật đầu một cái đáp một tiếng “Oh.”

Trong lòng hết sức không ủng hộ lời Điện Trang nói, từ lúc tiếp xúc lần đầu tiên nàng liền phát hiện nữ nhân này là một oán phụ không tin tình yêu. Dĩ nhiên, nàng còn có rất nhiều thói quen cùng tật xấu, tỷ như không cây rau thơm và ớt xanh. Lâm Phụng Âm cũng ăn kiêng như thế, tỷ như nàng ta và Lâm Đường Hoa giống nhau cũng có tính thích sạch sẽ rất nghiêm trọng. Sau mỗi lần trang điểm xong ngay cả chút phấn roi rớt ở trên bàn cũng sẽ dọn sạch, trên y phục không cho phép có một chút nếp nhăn. Tiểu Tịch hận không được tự mình phát minh sau đó sáng tạo ra một bàn là điện, nhớ ngày đó y phục Lâm Đường Hoa đều là bọn hạ nhân dùng cây gậy đánh đánh lên, nàng đã từng còn dùng sức phá vỡ vài món.

“Cung chủ.”

“Vào đi.” Điện Trang mặc xong xiêm áo, đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

Một hầu gái duyên dáng che mặt lượn lờ đi tới, bẩm báo nói: “Cung chủ, có một nam tử đang trôi dạt đến trên đảo.”

“Còn phải tới hỏi ta sao, giết.”

“Nhưng. . .”

“Nhưng mà cái gì.” Điện Trang trầm giọng hỏi.

“Nhưng là, người này là. . . Là đại sư huynh.”

Con mắt sắc của Diệp Trang sáng lên, giều cột hừ nhẹ một tiếng nói: “Là hần? A, mắt tích nhiều năm như vậy rồi cuộc chịu trở lại?”

“Hần đang ở trên một thuyền cá, hình như là bị đầu sóng đẩy tới.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chứng bệnh mau quên tuổi còn nhỏ.

Hai tay Tiểu Tích nâng lên lại để xuống, chân mày vừa khóa lại buông ra. Khi người khác cũng xem xong não nhiệt rồi tản đi, một mình nàng đi tản bộ ở trong rừng rậm trên đảo nhỏ, thật sự không nghĩ ra Độc Cô Úc đã xảy ra chuyện gì. Nếu hần là Đại Đệ Tử Thánh nữ cung, chẳng lẽ cũng là người xấu? Nhưng tại sao hần phải đem Hồn Sinh Mộng Tử cho nàng đây? Hơn nữa, hần hôn mê, chẳng lẽ trong nháy mắt kia là ảo giác của nàng?

Cái gì cũng nghĩ không thông, Tiểu Tích bủn rủn môi, thật sự cảm thấy người trong Thánh nữ cung này đều là bệnh thần kinh, giống như là quái vật sống một mình rừng sâu núi thẳm, tính tình quái dị cử chỉ thần bí, rõ ràng là tù binh, lại cả ngày không ai trông coi, ngay cả một người có thể nói chuyện phiếm đùa giỡn cũng không có.

Buổi trưa, Tiểu Tích bắt một con cá biển, dài chừng nửa cái chân vậy, nàng chán đến chết tự mình chuẩn bị ăn cơm đã ngoại, trên đất bằng bên bờ biển đốt lên một đống lửa, chuẩn bị tự mình thiêu nướng.

Hôm nay cảnh sắc tươi đẹp trời trong vạn dặm không có bóng mây, chỉ thấy trên đảo nhỏ Bắc Hải những đám mây đơn độc lượn lờ, một nữ tử vây quanh một đống lửa di chuyển tới lui, hai ngón tay còn không ngừng nắm cái gì đó vẩy vào con cá lớn cắm trên một nhánh cây, mùi thơm nồng đậm dần dần tràn ngập trong không khí.

Chợt, trong rừng cây có tiếng vang, thật giống như lá cây bị cái gì kích thích, lỗ tai Tiểu Tích vừa động, nhưng trong lòng hết sức ổn định. Nếu như có người đặt chân tới Thánh nữ cung, người và động vật nơi này cũng đã sớm phát hiện, trừ phi theo dõi cuồng là một vợ.

Tiểu Tích lắc lắc cái đầu, trong miệng còn ngâm nga tiểu khúc, xoay người lắc lư, dùng ánh mắt liếc nhìn vào trong rừng rậm lộ ra ngoài một góc áo, thì ra là hần . .

Tiểu Tích ngồi thẳng lên, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, hần nhất định là đến đòi sổ sách, mình chết không nhận là được.

“Người đi ra đi.” Tiểu Tích giờ lên dao nhỏ cắt xong cá nướng nói: “Một con lớn như vậy, ăn không hết thật lãng phí nha.”

Trong rừng rậm một người cao lớn đứng thẳng, người sống lâu ở trên hòn đảo này sẽ biết, dưới đảo sóng triều di động là người Thánh nữ cung, trên đảo chỉ có loài bò sát thấp bé. Thình thoảng xuất hiện một người ngấm cảnh giống như Tiểu Tích thật sự là khó có được, mà nam tử cao lớn chính là “Hôn mê bất tỉnh” Độc Cô Úc.

Trên mặt Độc Cô Úc mang nụ cười, mắt cong cong giống như là trăng non, sắc mặt và sắc môi đều rất bình thường, không chút nào giống như là bệnh nhân sắp chết. Trong tay hần cầm một hoa hồng mới tỉnh, màu sắc đỏ ngầu giống như là màu máu, gai hoa lệ cũng ghim không tới ngón tay của hần. Hần tiện tay ước lượng hoa hồng, từng bước từng bước cả lộ phát phơ đi tới, nhưng mà ánh mắt lại là hết sức không có tiền đồ nhìn chăm chăm cá nướng thơm nức trong tay Tiểu Tích.

“Muốn ăn sao?” Tiểu Tích vu vạ chỉ chỉ cá lớn thơm ngát hướng về phía hần hỏi.

Độc Cô Úc giống như ngu si gật đầu cười chới lại.

Tiểu Tích hướng dẫn mà nói: “Vậy. . . Ta cho ngươi ăn hết con cá này, nhưng mà ta lại có một điều kiện, như thế nào?”

“Ừ?” Hàm răng Độc Cô Úc trắng nõn ngậy thơ cắn cành hoa hồng, không hợp thời nuốt ngụm nước miếng.

“Ngươi không tìm ta đòi ‘Hồn Sinh Mộng Tử’ ta liền cho ngươi ăn hết con cá này có được hay không?” Tiểu Tích hướng dẫn từng bước nói.

Độc Cô Úc nhìn Tiểu Tích một chút sau đó lại nhìn cá lớn một chút, trán định lắc đầu một cái nói: “Không được.”

Tiểu Tích lao đảo một cái thiếu chút nữa té ngã xuống đất, cũng biết hần đến là muốn đòi sổ sách . . . Như thế này mà khó dây dưa, xem ra nàng phải sử dụng mấy Tật Sát Kỹ sau: tỷ như một vốc chua cay chảy nước mắt, tỷ như uy lực mạnh mẽ vừa thấy. . .

Chợt Độc Cô Úc cười lên, ngồi xuống đất, nhặt lên chủy thủ Tiểu Tích chuẩn bị dùng để “Uy hiếp” nói: “Con cá này lớn như vậy, một mình ta làm sao ăn hết được, ta muốn chúng ta cùng nhau ăn.” Hần ngửa đầu cười ánh mắt loạn loạn, thoạt nhìn lại đơn thuần như vậy.

Tiểu Tích đảo quanh con người, đi tới bên cạnh hần ngồi xổm xuống, thử dò xét hỏi: “Ngươi không phải tìm ta muốn đòi Hồn Sinh Mộng Tử?”

“Cái gì gọi là Hồn Sinh Mộng Tử?” Độc Cô Úc cắn một cái thịt cá, sau đó không nói gì giờ ngón tay cái lên.

Tiểu Tịch ngây ngẩn cả người, sau đó đôi tay vòng thành một cái hình tròn, ra đầu hạt châu kia nói: “Tương tự như vậy, ừ, lớn như vậy, tròn trịa, Hồn Sinh Mộng Tử!”

Độc Cô Úc dùng một loại ánh mắt kỳ quái khác thường nhìn nàng, sau đó cười cười, một tay cầm cá một tay khác từ trong quần áo móc ra một đồng một đồng gì đó. Sau đó giống như là bắn bi ném xuống đất, lại là hạt châu có nhiều màu sắc khác nhau, dĩ nhiên, càng nhiều là dạ minh châu trong suốt cực lớn, còn có trân châu biển sâu, hoa hoa lệ lệ nằm một chỗ, khiến cho ánh mắt Tiểu Tịch trực tiếp sáng lên.

“Này này chuyện này. . .” Tiểu Tịch ngẫm nghĩ một viên rồi lại một viên, vậy mà đều là trân châu mã não Phi Thửy thạch anh, quả thật chính là mỏ ngọc điểm cũng được.

“Người muốn chính là những thứ này sao? Đều cho người.” Độc Cô Úc lại cười rục rờ, rút lấy ngón tay, bắt đầu ăn cá nướng. Tiểu Tịch sững sờ nhìn xem hắn, chợt nhớ tới nha hoàn có nói: Đại Sur Huỳnh hi nộ vô thường, cũng thường không nhớ được mọi chuyện, gần như là tháng sau sẽ quên tất cả chuyện xảy ra một tháng trước.

Tiểu Tịch chỉ chỉ chính mình, sau đó nắm cổ áo của Độc Cô Úc hỏi: “Người biết Hồn Sinh Mộng Tử là vật gì không?”

“Hả? Không phải là một hạt châu? Ta trộm nhiều hạt châu, không biết người nói cái nào.”

“Đó chính là người đưa cho ta, người thật thật thật không nhớ rồi?” Tiểu Tịch ngừng một cái hỏi.

Độc Cô Úc cười bỏ tay của nàng qua một bên nói: “Chúng ta đã gặp qua sao?”

Tiểu Tịch nhất thời hóa đá, nhưng nhịp tim có một loại cảm giác hưng phấn tự nhiên sinh ra, người chủ nợ này thế nhưng quên mất người thiếu nợ, nàng đây chính là vận may mắn thuận lợi đó!

“Khụ khụ, chúng ta dĩ nhiên chưa từng thấy qua. . . Lúc ấy người muốn trộm hạt châu trong tay ta, nhưng mà ta lại không cho người trộm được.” Tiểu Tịch bắt đầu nói năng bừa bãi, dương dương tự đắc cười, sau đó to gan đoạt lấy cá nướng trong tay hắn hung hăng cắn một cái.

Chân mày Độc Cô Úc nhất thời nhăn thành một đoàn, trong kẽ răng còn vướng một cái xương cá nói: “Không thể nào, ta không thể nào có thời điểm thất thủ!”

Tiểu Tịch trừng mắt nhìn hắn nói: “Người bình thường dĩ nhiên không ngăn được người, nhưng mà ta lại không phải người bình thường à. Lúc người muốn trộm đồ của ta nhưng thất bại hoa rơi nước chảy, sau đó còn quý xuống dập đầu cho ta nói muốn bái ta làm thầy đây.”

Độc Cô Úc há miệng, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Tịch, bộ dạng rõ ràng cho thấy không hề tin.

Tiểu Tịch bị loại ánh mắt đó nhìn đến lông tơ dựng đứng, khoát tay nói: “Ặc, thật ra thì ta khoa trương một chút xíu á..., nhưng người thật không có trộm được đồ của ta, hơn nữa trước kia chúng ta quen biết, thực sự quen biết.”

“Oh.” Độc Cô Úc cúi đầu tiếp tục ăn nói: “Ta đây tháng này quen biết tháng sau cũng không biết.”

“Vậy người tại sao hướng ta nháy mắt?”

“Nháy mắt?”

“Mới vừa rồi lúc người hôn mê bị người khiêng đi đó, không phải nháy mắt với ta hay sao?”

“Nha. . .” Độc Cô Úc đột nhiên kéo dài âm thanh giống như tình ngộ nói: “Mới vừa rồi cát bay vào mắt, ta liền chớp chớp, không có gì.”

Tiểu Tịch cảm giác đầu của mình bị sét đánh trúng, khiếp sợ nói không ra lời, mắt thấy đầu cá sắp bị hắn ra tay chiếm trước, Tiểu Tịch hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đưa ra ma trảo cướp đi đầu cá, sau đó giống như khoe khoang ở trước mặt hắn giờ giờ, sau đó dùng sao nhỏ cắn lấy mắt cá nhét vào trong miệng, nhai hai cái rồi nuốt xuống.

Lần này đến phiên Độc Cô Úc kinh hãi, buồn nôn đến ngừng nhai.

“Ta vốn là muốn đem đầu cá vứt bỏ. . .” Hắn nói quanh co nói.

“Người biết cái gì?” Tiểu Tịch lườm hắn một cái, sau đó lại đi khoét một mắt cá khác nói: “Đây chính là tinh hoa, ăn gì bỏ nấy nghe nói qua chưa? Tại sao đôi mắt của ta sáng như tuyết như vậy, cũng là bởi vì ăn cá mắt, tại sao ta thông minh như vậy, BINGO! Cũng là bởi vì Ăn! Đầu! Cá!”

Lúc này Tiểu Tịch coi như là hoàn toàn để xuống phòng bị đối với Độc Cô Úc, nhưng Độc Cô Úc ăn uống no đủ lại bắt đầu động con mắt rồi.

Cái gì quên nàng là người nào, cái gì hạt cát bay vào mắt, vậy cũng là nói láo, đều là lấy lệ! Mặc dù trí nhớ của hắn rất kém cỏi, kém đến nỗi đầu óc một tháng tự động rửa sạch một lần, nhưng là hắn muốn ghi nhớ một người cũng không có dễ dàng quên mất như vậy!

Nữ tử này, từ lần đầu tiên gặp mặt đã để cho hắn cảm thấy không giống với bất cứ người nào khác, cũng giống như hắn thích nhất là con chim rất lớn,

hết sức có linh tính. Mà hạt châu đưa cho nàng hẳn thật sự không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ bộ dáng của nàng, không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp, ánh mắt của hẳn mới phải sáng rõ như vậy. Đối với sự vật có cảm giác hứng thú hẳn có thể đã gặp qua là không quên được, nhưng đối với chuyện hay vật nhàm chán có thể xem qua liền quên ngay.

“Làm sao ngươi tới nơi này? Nghe nói ngươi là Đại Sư Huỳnh, nhiều năm trước vẫn mắt tích, bây giờ lại tự chui đầu vào lưới rồi hả?” Tiểu Tịch thận trọng nhặt xương cá nói, mắt to chớp nhìn hẳn.

Độc Cô Úc ăn uống no đủ, vòng đôi tay gồi đầu ở trên bờ cát nằm phơi nắng nói: “Ta đi bắt cá, ở trên biển gặp bão táp liền bị bức trôi dạt đến nơi này.”

Nói láo! Hẳn sẽ ngu như vậy? Độc Cô Úc hẳn ở trên đời này là người vĩ đại nhất! Trở về Thánh nữ cung cũng chỉ là bởi vì chờ đợi người kia, hơn nữa hẳn cũng muốn trở lại xem Sư đệ Thu Vô Cốt chết đi, thời điểm muốn đi bất cứ lúc nào cũng có thể đi, ai cũng không ngăn được hẳn.

Nhưng giờ phút này Tiểu Tịch không biết suy nghĩ trong nội tâm của Độc Cô Úc, chỉ cho là hẳn tinh thần thác loạn luôn làm một chút chuyện kỳ quái, lại hỏi: “Đừng rồi, chim gỗ của ngươi đâu?”

“Tặng người.” Nhắc tới cái này Độc Cô Úc cắn răng nghiêng lợi, hình như không có cam lòng.

“Tặng người. . . cái này cũng có thể đưa. . . Lớn như vậy, người bệnh thần kinh nào sẽ thu hả. . .” Tiểu Tịch lắc đầu một cái nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng Độc Cô Úc căn bản không có chú ý nghe nàng nói gì, còn đắm chìm trong sự kiện hai ngày trước bị người kia chặn đường kia, nói là cả đời này muốn sửa trị nhưng mà người không có biện pháp đối phó chỉ sợ cũng chính là hẳn.

“Lúc này ngươi trở lại, có cái gì chơi vui phải không?” Tiểu Tịch trề miệng nói: “Ta thật nhàm chán.”

Độc Cô Úc sờ lên cằm, chợt khê động nhanh trí, quay đầu bẻ gãy cành hoa hồng kẹp lên búi tóc của nàng, nói: “Chúng ta cùng nhau làm một việc đi, ngươi có thể giúp ta!”

Rốt cuộc Tiểu Tịch chờ đến lúc nhiệm vụ có thể giải buồn bức tự nhiên hồi hộp, nhưng thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, Độc Cô Úc lại đối xử với nàng như lao động cường tráng, thế nhưng làm dân công miễn phí!

Độc Cô Úc muốn tái tạo lại một con chim gỗ khác, đây là một công trình rất cường đại, hẳn là thiết kế sư kiêm công tượng, mà nàng chính là tiểu tướng đồn cũi. Ở dưới sự chỉ đạo của Độc Cô Úc chọn lựa cọc gỗ thích hợp đi đồn, sau đó đi thật xa vòng quanh hải đảo đưa qua cho hẳn, còn phải hoàn toàn đề cao cảnh giác đề phòng sinh vật có độc trên đảo, hết một ngày chính là kiệt sức vừa ngã đầu là ngủ ngay.

Nhưng mà, thật sự là cải thiện giấc ngủ, cuộc sống cũng phong phú, nên nàng cũng nhận.

*****

Rốt cuộc ba người Lâm Phượng Âm đã tới trung tâm tơ lụa, nơi này đã hiện ra cảnh tượng sa mạc. Khách sạn rất ít, người ở thưa thớt, khắp nơi đều là người kỳ trang dị phục(trang phục kì dị), ngoài đường phố dẹt thêu sau đó mua bán vài vốc.

Từ lúc đến nơi này Bạch Nguyên Phong liền bận tới mảy mòi mắt, dẫn mấy người thương lữ kia đi theo rốt cuộc có đất dựng võ, từng nhà thăm hỏi, chính hẳn cũng thường xuyên thể nghiệm và quan sát dân gian thu góp tình báo.

“Nguyên Phong ca ca quả nhiên là người kỳ tài buôn bán.” Tư Đồ Tinh Nhi ngồi ở ven đường cắn hạt dưa mới vừa mua được, ăn sạch một chén trước mặt đầy vỏ hạt dưa.

Lâm Phượng Âm cười lắc đầu, gấp một đũa thịt bò nói: “Mục đích chuyến công tác này của hẳn chính là ở đây, những tiểu thương này đều là kinh doanh đơn lẻ, kiếm được đều là vốn nhỏ buôn bán. Từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ chạy xa như vậy đến đây thu thập kỹ thuật của bọn họ, hẳn nghĩ ở chỗ này thành lập một trung tâm tơ lụa, khiến cho thương hộ phân tán biến thành thống nhất quản lý.”

“Những người đó có nguyện ý không?” Tư Đồ Tinh Nhi nháy mắt hỏi.

Lâm Phượng Âm nghiêng khóe miệng cười một tiếng nói: “Ngươi nhìn những lão nhân dẹt thêu kia một chút, tại sao tuổi đã cao còn phải ra mặt kiếm tiền? Còn không phải là bởi vì nghèo túng. Nơi này giao dịch đều là buôn bán nhỏ, người mua ra giá đều không cao, người bán tần tần khổ khổ một ngày cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng Bạch Nguyên Phong trả tiền công cao, có thể so với bọn họ kiếm được cao hơn gấp mấy lần.”

“Vậy Nguyên Phong ca ca không phải thua thiệt?”

“Thua thiệt? Hẳn sẽ làm làm ăn lỗ vốn? Dù là tin tưởng Lâm Phượng Âm ta cả đời không động vào nữ nhân cũng không cần tin tưởng hẳn sẽ làm nhà từ thiện.”

Tư Đồ Tinh Nhi bĩu bĩu môi, cười xấu xa nhìn Lâm Phượng Âm, nhỏ giọng nói: “Phượng âm ca ca, chúng ta đi hơn nửa tháng, ngươi thật vẫn không có phu kỳ (chơi gái) ư!”

Sắc mặt của Lâm Phượng Âm trong nháy mắt có biến hóa, nhưng rất nhanh lại khôi phục thái độ tự nhiên bình thường, nói: “Mỗi ngày ngồi xe ngựa thật sự kiệt sức, ngươi còn nhỏ, không hiểu được có số vận động là rất lãng phí thể lực.”

Mặt của Tư Đồ Tinh Nhi lập tức liền đỏ giống như là gấc chín, dẫn tới Lâm Phụng Âm cười to một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cảnh tượng Tân thiếu chủ giá lâm.

Chó ngao Mọc Mọc đang nằm ngủ ở một bên đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Bạch Nguyên Phong sủa một tiếng. Lâm Phụng Âm nhìn lại hần, cười nói: “Nguyên Phong huynh bản chuyện buồn bán xong rồi?”

Bạch Nguyên Phong một tay ở trước một tay để sau lưng, khẽ vuốt cằm cười nói: “Chuyện này thật là thuận buồm xuôi gió.”

Tư Đồ Tinh Nhi vỗ bàn một cái, vỏ hạt dưa xếp thành núi nhỏ trong nháy mắt đổ sụp vung vẩy đầy bàn, nàng không quan tâm đi thẳng tới xe ngựa nói: “Đi thôi, lên đường!” Mọc Mọc cũng lên tinh thần, đắc ý run rẩy đi theo phía sau chân nàng, cái đuôi ngoắt ngoắt đi tới, một người một chó một cao một thấp, dương dương hã hã chui vào xe ngựa.

Trạm tiếp theo sẽ phải đi qua một thôn trang, rồi chân chính tiến vào sa mạc.

Cát vàng đầy trời, tiếng gió gào thét từ khắp mọi nơi mệnh mông bát ngát cuốn qua. Bọn họ chỉ có thể rời bỏ xe ngựa, dắt ba con Lạc Đà, đặt Lưu Y nằm ở trên xe dắt đi. Trong sa mạc thênh thang chỉ nghe được tiếng chim ưng bay qua, thênh thang còn có tiếng vọng của Mọc Mọc gào thét đưa tới.

“Phụng Âm ca ca, con đường này chúng ta có phải đã đi qua rồi hay không?” Sắc mặt Tư Đồ Tinh Nhi tái nhợt, nhưng mà mồ hôi chảy ướt sống lưng như cũ. Ánh nắng mặt trời ở sa mạc chiếu cao rực rỡ, thật sự là không tránh thoát ánh mặt trời chiếu rọi, đi ra đi vô nửa ngày, phía trước lại còn là đất cát mệnh mông bát ngát.

Thể lực Lâm Phụng Âm tương đối mà nói khá hơn một chút, nhưng mà vẫn như cũ mất đi phong thái bình thường, có vẻ nhếch nhác rất nhiều, trên giày của hần dính đất cát, biểu lộ có chút ngưng trọng, nhìn phương xa, nói: “Hình như chúng ta lạc đường.”

Những lời này không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang. Tư Đồ Tinh Nhi cúi người xuống chống đầu gối của mình thở. Bạch Nguyên Phong thường ngày hết sức kim quý, ra cửa chính là xe ngựa hoa lệ, đã bao giờ đi bộ qua lâu như vậy, đã sớm mặt rồi tinh rồi mù.

Hần lắc đầu một cái, mi tâm khóa chặt nói: “Lạc đường? Người thể nhưng lại lạc đường?”

Lâm Phụng Âm kéo khoe miệng, nhưng là khó có được thời điểm cười không nổi, nói: “Trong sa mạc nào có không lạc đường, lại nói, ta cũng là lần đầu tiên tới, nước của chúng ta còn bao nhiêu?”

“Nước?” Khóe miệng Tư Đồ Tinh Nhi co giật hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta không phải mang theo rất nhiều túi nước ư, xem một chút còn có thể chống đỡ bao nhiêu ngày, nhìn tình hình này nhất thời nửa ngày sẽ không đến được rồi.” Lâm Phụng Âm lau mồ hôi trên trán một cái, nhìn chung quanh, nhưng nơi nào cũng đều là cảnh tượng giống nhau như đúc.

“Nước. . . Chỉ còn lại ba túi thôi, ta đều dùng để rửa tay rửa mặt rồi. . .” Tư Đồ Tinh Nhi hơi nhỏ tiếng than thở, năng ý thức được mình phạm vào sai lầm nghiêm trọng cỡ nào.

Hai người Lâm Phụng Âm và Bạch Nguyên Phong đều là cùng một vẻ mặt, không lời nào có thể diễn tả được sự khiếp sợ cộng thêm oán giận cùng trách cứ còn có rất là bất đắc dĩ, cuối cùng hóa thành tự mình buồn chán than thở một hồi.

Tư Đồ Tinh Nhi quay lưng đi, căn môi nhìn chằm chằm thái độ bình thường của Mọc Mọc, nhưng Mọc Mọc chỉ là nhìn phía Tây không nhúc nhích nhìn ánh chiều tà.

Bỗng nhiên, giống như là chưa từng ngừng nghỉ truyền đến một trận tiếng rống, tiếp theo Mọc Mọc cũng ở ngay tại chỗ ngược cổ gầm lên, giống như là tiếng sói gọi nhau.

Lâm Phụng Âm quay đầu cẩn thận quan sát Mọc Mọc, nó ngoắt ngoắt cái đuôi kêu lên một tiếng dài một thanh ngắn, đối phương hình như là đang trả lời nó cái gì. Bất chợt, móng sau Mọc Mọc bắt đầu ma sát mặt đất làm ra bộ dạng muốn chạy, hướng Lâm Phụng Âm ngao umh ngao umh kêu lên. Lâm Phụng Âm mừng rỡ, dắt Lạc Đà hô: “Mọc Mọc biết chỗ, chúng ta đi theo nó đi!”

*****

Tiểu Tịch từng phát từng phát chém cọc gỗ, mà Độc Cô Úc vừa lòng nằm ở trên nhánh cây, trong lỗ mũi đang kẹp một mảnh lá cây màu xanh biếc. Nhìn như đang ngủ, thật ra thì một lát chớp mắt một cái kiểm tra công tác của nàng làm có đến nơi đến chốn hay không.

Tiểu Tịch mài nhãn góc cạnh cọc gỗ, phải mài đến trơn tru mới thôi, mồ hôi đầm đề làm việc, cuối cùng nói lẩm bẩm nguyên rửa cái người lười biếng nào

đó.

“Mấy cây rồi hả?” Độc Cô Úc lười biếng duỗi lưng một cái, hỏi.

Tiểu Tịch duỗi ra ngón tay ra đếm rồi nói: “348!”

“Hả?” Độc Cô Úc nháy mắt mấy cái ngồi dậy nói: “Ta chỉ muốn 300 cái à, 48 cái này làm gì?”

“Cái gì? Ngày hôm qua ngươi còn nói muốn 348 cây!” Về mặt Tiểu Tịch đưa đám, chán chường ngồi dưới đất.

“Ài, trí nhớ của ngươi thật không tốt!” Độc Cô Úc bắt đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó từ trên cây nhảy xuống, không biết từ đâu biến ra một bó hoa hồng, nhét vào trong ngực nàng nói: “Ừ, bồi thường cho ngươi.”

Tiểu Tịch liếc hần một cái, ngay cả tặng hoa cũng có thái độ không tốt.

Độc Cô Úc nhìn sắc mặt nàng cũng không quá tốt, biết là mấy ngày nay công việc làm nàng mệt. Thế nhưng nha đầu ngốc thần kinh thô này không có phát hiện, thời điểm mỗi lần nàng trở về đi ngủ hoặc là sáng sớm đi phục vụ Thu Vô Cốt chải đầu rửa mặt, hần sẽ tự mình ra tay, trong hơn ba trăm cốc gỗ có một nửa đều là hần làm cho.

Độc Cô Úc nhảy đến phía sau nàng cười nói: “Ta xoa bóp cho ngươi hả!” Sau đó đôi tay liền đặt trên vai của nàng, vuốt ve bả vai cho nàng.

“Ừ, không tệ không tệ, có tiến bộ.” Tiểu Tịch nhắm mắt lại hưởng thụ mỉm cười, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được ánh mặt trời ấm áp và xuyên qua lá non bụi rậm trong rừng cây lấp lóe loang lổ đường vân ánh sáng.

Độc Cô Úc nhìn dáng vẻ Tiểu Tịch nhắm mắt mỉm cười, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, màu vàng tinh linh ở trên gò má trắng nõn của nàng nhẹ nhàng tung bay, lông mi rậm rạp giống như là quạt hương bồ mờ ra, ở gió nhẹ lay động nhẹ nhàng nhấp nhô.

Nàng cũng không thoa son phấn, nhưng làn da tinh tế tỉ mỉ trơn bóng, giống như là Dương Chi Bạch Ngọc trong suốt, giống như chạm vào liền vỡ ra. Chỉ là, hình như nàng lại gầy, mắt quầng thâm cũng nồng đậm hơn. Vốn tưởng rằng để cho nàng ngày ngày trở nên bận rộn một chút nàng sẽ vui vẻ, nhưng những thứ vui vẻ kia vào thời điểm đêm khuya yên tĩnh sẽ chậm rãi mà biến mất, thay vào đó chính là nồng đậm nhớ nhung đi?

Nàng ở đây trong lờ đờ không chú ý sẽ nhắc tới từng chút từng chút lúc ở Lâm gia, còn có một cái nhàn mảy một nụ cười những người khác ở Lâm gia, hình như đang ở trong đầu của nàng chưa bao giờ từng có chia ly.

Hần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cái trán của nàng. Tiểu Tịch bất ngờ không kịp đề phòng mở mắt ra, vừa chống lại ánh mắt thâm tình và trong trẻo của hần, hai người một người hướng lên một người hơi cúi nhìn đối phương, trong lúc nhất thời quên mất nói chuyện.

“Ngươi . . .” Tiểu Tịch không chịu nổi ánh mắt không tránh né chút nào như vậy, chỉ cảm thấy gương mặt bắt đầu nóng lên, sau đó lộ vẻ tức giận từ phía dưới cằm của hần từ từ đi ra ngoài, bò đứng dậy.

Độc Cô Úc không hiểu, ngờ ngác nhìn nàng sau đó cười một cái nói: “Mới vừa rồi trên tóc của ngươi có một con đom đóm, ta giúp ngươi bắt đi.”

Tiểu Tịch co quắp khóe miệng, vô nhẹ trán mình hỏi: “Đom đóm đâu?”

“A. . .” Độc Cô Úc cười cười xấu hổ, sau đó ý tưởng chợt lóe lên chỉ vào miệng mình nói: “Ta ăn!”

“Ăn?” Tiểu Tịch càng thêm bất đắc dĩ, nghe cái đáp án nói hươu nói vượn này không thể làm gì khác hơn là im lặng, đi tới một bên tiếp tục làm việc. Độc Cô Úc làm việc cô quái, thật là không thể dùng lý lẽ của người thường suy xét đâu!

Độc Cô Úc vỗ vỗ miệng của mình, mới vừa rồi làm sao giống như có cái gì dẫn dắt hần cúi người hôn nàng cơ chứ? Hần lắc đầu một cái, quyết định đi bờ biển bắt cá giải quyết đáy lòng sầu lo.

Tiểu Tịch tiếp tục làm công việc đang làm dở dang, mà Độc Cô Úc kéo ống quần xuống biển cạn, lưng mang sọt nhỏ chuẩn bị bắt cá để cho Tiểu Tịch làm chút món ăn ngon.

Xa xa, một chiếc thuyền con giương buồm mà đến, trên mặt biển xanh thẳm phiêu đảng một chấm nhỏ. Độc Cô Úc lấy tay che ánh mặt trời ngửa đầu nhìn xa. Chợt từ phía sau đi ra rất nhiều hầu gái, đồng loạt đứng ở sau lưng Độc Cô Úc, do thân phận hạn chế họ rồi rít chấp tay thi lễ kêu: “Đại Sur Huynh!”

Đồng thời lên tiếng làm cho Độc Cô Úc đang thất thần sợ hết hồn, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã quỵ trong biển, hần trấn định bước chân, hỏi: “Có người ngoài đột kích?”

Một hầu gái dẫn đầu nhú nhú mày nói: “Nhìn dáng dấp, không giống.”

“Cũng thế, nếu tới tấn công Thánh nữ cung cũng phải có mấy cái thuyền lớn chứ, quang minh chính đại đi tới một chiếc thuyền nhỏ thùng thì tính là gì.” Độc Cô Úc vòng hai cánh tay ở trước ngực cười nói: “Các ngươi không bẩm báo Cung chủ?”

“Không cần, ta tới đây.” Một tiếng nói thông thả và ưu nhã, mặc dù không lớn cũng rất có lực xuyên thấu. Đám người dần dần mở ra hai bên, Diệp

Trang một thân quần áo màu xanh nhạt đoan trang tô điểm váy xanh đậm, theo bước chân di chuyển lượn lờ thướt tha, đang lúc mọi người tím tím thì trang phục lộng lẫy xuất hiện.

Độc Cô Úc vẫn nhớ mãi không quên đối với người sư phụ này, bởi vì từ nhỏ thủ đoạn giáo dục của nàng hết sức tàn nhẫn, cũng may hắn tự học biết được tam thập lục kế tẩu vi thượng sách (ba mươi sáu kế chạy là tốt nhất), vì vậy luôn chơi trò mất tích. Nhưng cuối cùng sư phụ đối với hắn cũng không trách móc nặng nề, luôn có chút ý vị mặc kệ. Nhưng hắn vẫn còn rất cung kính cúi đầu thi lễ với nàng, nói: “Sư phụ.”

Điệp Trang nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, nói: “Tạm thời đừng đi, ở chỗ này cung nghênh Tân thiếu chủ thôi.”

Độc Cô Úc nhú mày hỏi: “Nhanh như vậy đã tới rồi?”

“Thế nào? Hiện nay Thánh nữ cung không có Thiếu chủ, ta cũng không để ý hết những chuyện vụn vặt, người lại càng thêm không ngó ngang tới, sớm ngày xác lập Tân thiếu chủ cũng là quyết định vô cùng cấp bách.”

“Dạ dạ dạ, ta mới không làm chân chạy Thiếu chủ kia đâu, cuối cùng đều giống như Sư đệ không có kết quả tốt.” Độc Cô Úc nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trên thuyền, một vị bạch y công tử đứng ở đầu thuyền, sóng biển dập dờn, thuyền nhỏ nhấp nhô, tóc đen lay động theo gió quần quanh. Loáng thoáng trong nước là bóng dáng ảnh ngược áo trắng không nhiễm một hạt bụi, nhưng mặt hắn không chút thay đổi, gột rửa đi ưt ất nhu nhả hôm qua, nhưng bây giờ giống như biến thành người khác. Trên gương mặt tuấn tú mang theo vẻ trầm tĩnh, trong mắt phượng nhìn non sông tươi đẹp chung quanh, giống như hắn liếc mắt một cái có thể bao hàm toàn diện, thiên địa chúng sanh đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

“Công tử, phía trước chính là Thánh nữ cung rồi.” Thanh Xà Sứ giả báo cáo.

“Ừ.” Công tử kia chỉ là thân nhiên với tất cả, Thanh Xà Sứ giả lui về phía sau, lấy một pháo hoa trong tay áo ra, hướng không trung bắn tín hiệu.

Trên đảo, người Thánh nữ cung thấy pháo hoa nở rộ trên bầu trời, khóe miệng cũng chứa nụ cười nhàn nhạt.

Sau khi thiếu chủ cũ Thu Vô Cốt chết đi, rất nhiều việc Thánh nữ cung cũng không có người xử lý. Mà Cung chủ Diệp Trang chỉ là ra quyết định với chuyện lớn, cũng không rời khỏi đảo, mà tất cả chuyện ở Trung Nguyên đều phải do Thiếu chủ quyết định, đã vài lần bọn họ lọt vào bầu không khí rồi thành một núi.

Hiện tại, tân Thiếu chủ tới, nghe nói, Thiếu chủ tài hoa hơn người tao nhã lịch sự, nghe nói Thiếu chủ làm việc mạnh mẽ vang dội cơ trí không sai, nghe nói Thiếu chủ võ công cái thế khuyh đảo chúng sanh, nghe nói . .

Tất cả nghe nói, đôi lấy thời khắc kích động lòng người này, tất cả mọi người xuất cung ở trên bờ chờ đợi, chỉ chờ chiêm ngưỡng dung mạo Thiếu chủ. Nhưng, có một người, căn bản không biết cảnh tượng vì sao những người khác vội vã chạy đến bên bờ biển, chỉ là một không đứng dậy nổi, cho nên ngồi vào xích đu buộc lên giữa hai cây trên đảo nghỉ ngơi.

Thuyền nhỏ tới gần, lập tức có một nhóm người ủa lên, công tử quả nhiên tuyệt đại phong hoa, bóng lưng đứng ở dưới phiến xanh thăm hòa hợp không có gì sánh kịp, giống như gió xuân ôn hoà loại ấm áp, giống như chạc cây mát mẻ lại nhu hòa, giống như loại nước ngọt tao nhã, giống như loại núi sông thanh tú bình thân ung dung.

Đang lúc mọi người tím tím, Diệp Trang run rẩy đưa tay ra cầm tay Lâm Đường Hoa, im lặng ngưng tụ nghẹn ngào, nhưng nếp nhăn tinh tế ở khóe mắt đã nói rõ tất cả kích động và nhớ nhung.

Độc Cô Úc sững sờ nghẹn giọng, người này. . . Không phải là. . . Không phải là mấy ngày trước, nửa đường chặn đường hắn đánh hắn ngã đi ném lên trên thuyền sau đó ù ừ cạc cạc trời lênh bênh trở về Thánh nữ cung? Mặt từ tâm ngoan, trịch tiên?(Mặt từ tâm ngoan: mặt hiền lành lòng dạ độc ác)

Lại là hắn! Độc Cô Úc hận nghìn răng nghìn lợi.

Ngày đó, hắn cũng chỉ là nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ vội vã chạy băng băng, nghĩ tới chủ nhân xe ngựa này nhất định là gia tài bạc vạn, vì vậy một đường theo dõi. Cho đến khi đến khách sạn, người nọ xuống xe đi vào nghỉ ngơi, hắn liếc mắt một cái liền thấy dây chuyền trên cổ hắn, một ngọc trụ màu trắng. Nhưng phía trên có khắc hoa văn hình như rất kỳ lạ, hắn yêu thích nhất chính là sưu tập cho mình thứ gì đó vừa liếc mắt đã vừa lòng, cho nên nổi lên ác ý.

Ban đêm, hắn dò thám khách sạn, ở trong bóng tối lục lọi giường đệm, lại đột nhiên bị người tím cổ, sau đó hắn bị đánh ngã, mơ mơ màng màng ném tới trên cái đảo này.

Dĩ nhiên Lâm Đường Hoa cũng nhận ra hắn, nếu không phải ngày đó Thanh Xà Sứ giả nhận ra hắn chính là Đại Sư Huynh đã mất tích nhiều năm, hắn (LDH) nhất định đem hắn (DCU) cắt thành một ngàn miếng ném xuống sông làm mồi cho cá. Bởi vì hắn lại dám đánh chủ ý lên dây chuyền đuổi tà ma Tiểu Tịch đưa hắn, vì vậy hắn giúp người hoàn thành ước vọng, sai người trước tiên đuổi hắn về Thánh nữ cung.

Nguồn gốc sâu xa chính là như thế, dĩ nhiên, Độc Cô Úc sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, đang định khảo nghiệm một chút năng lực của Tân thiếu chủ này.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Không thể giải thích chuyện đã qua

Đoàn người Lâm Phượng Âm ở dưới sự dẫn dắt của Mộc Mộc nhanh chóng chạy băng băng. Trong sa mạc đất cát cuộn cuộn văng khắp nơi, nơi bọn họ đi qua đều là địa phương dữ dội bốc lên, tạo thành rào cản cát bụi tăng tăng mờ mịt, làm cho tầm mắt người ta cũng mờ hồ.

Mộc Mộc nghe tiếng chó sủa nơi xa truyền tới phân biệt mục tiêu rõ ràng, giống như là trở lại địa phương ban đầu, ở trong sa mạc mênh mông bát ngát như vậy mà phân biệt phương hướng. Bọn họ cũng đang mong đợi, hi vọng Mộc Mộc dẫn dắt là một đường về chân chính, có thể trực tiếp chạy thẳng tới Bồng Lư Sơn.

Giữa ốc đảo trong sa mạc, Tú Sơn xanh tươi đầy sức sống. . .

Tư Đồ Tinh Nhi ngồi ở trên xe chở Lư Y, ôm thân thể bất động của ca ca tận lực giảm bớt ma sát và va chạm cho hắn. Từng đoàn từng đoàn đất cát bay lên che chắn tầm mắt, nàng lấy tay lau mặt ho khan không ngừng, dùng cái chăn bao phủ Lư Y. Mắt thấy những độc trùng kia đã bò lên cổ của hắn, mà Lư Y đã hôn mê ba ngày, chỉ dựa vào chút ít nước thấm trên môi và chân khí Lâm Phượng Âm truyền thụ mà sống.

“Nhịn thêm một chút, ca ca, sắp đến nơi rồi, Tinh nhi không thể không có ca, Tinh nhi muốn người một nhà vui vẻ ở cùng nhau.” Tư Đồ Tinh Nhi kiên định nói, rất chờ mong một giây tiếp theo trong nháy mắt là có thể thấy kỳ tích. Nhưng mà, nàng nhìn thấy lại là một mảnh đen kịt, giống như là mây đen thăm trầm cuộn cuộn mà đến, không sai, đó là con dơi, toàn bộ đều là cánh dơi đen nhánh. Trên không trung tiếng kêu ken két phát ra không ngừng, trồn lẩn thành một mảnh, tập trung phong tỏa nơi này, quanh quẩn bay lượn ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Tiếng sủa của Mộc Mộc trong nháy mắt khuếch đại gấp mấy lần, tràn đầy cảnh cáo cùng đề phòng. Người đến không có ý tốt, dơi này giống như là có người chăn nuôi, giờ phút này đối diện với bọn họ nóng lòng muốn thử.

Mộc Mộc không ngừng hướng lên bầu trời gào thét, mà phương xa những tiếng chó sủa dẫn đường kia cũng vang lên liên miên trong sa mạc trống trải, hình như cũng đang lo lắng cho bọn họ.

“Những con dơi này không phải bình thường!” Chân mày Lâm Phượng Âm nhíu chặt, lấy nhuyễn kiếm đeo ở hông ra, bảo hộ Bạch Nguyên Phong không biết võ công ở sau lưng.

“Thật buồn nôn.” Bạch Nguyên Phong chán ghét nhíu nhíu mày, nói: “Tại sao có người phải nuôi vật như vậy, cũng chỉ nhiều hơn con chuột một đôi cánh, nhìn thật xấu.”

Lâm Phượng Âm hơi mím môi, rất hoài nghi suy nghĩ quái gở của Bạch Nguyên Phong. Chẳng lẽ vào giờ phút này hắn không phải nên lo lắng hai quả đảm làm thế nào chống được nhiều đôi cánh như vậy ư, huống chi, rất khó nói những con dơi này có độc hay không.

“Ghê tởm sao? Ta lại cảm thấy chúng thật đáng yêu, chop tới làm sủng vật để nuôi hoặc là hầm canh uống đều là chọn lựa không tồi chứ? Nguyên Phong huynh, Bất Dạ Thành có muốn thêm một món ăn mới: Thập Toàn Đại Bồ canh con dơi hay không.” Lâm Phượng Âm cười trách hắn, cùng lúc đó dùng sức giữ chặt dây xe Tư Đồ Tinh Nhi và Lư Y, từng chút một kéo bọn họ đến bên cạnh bảo hộ.

“Phượng Âm ca ca, chúng ta bị bao vây, làm sao bây giờ?” Tư Đồ Tinh Nhi lo lắng từ trên xe nhảy xuống, nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Lư Y, bất luận xảy ra chuyện gì nàng cũng sẽ không buông tay!

Lâm Phượng Âm trầm mặc chốc lát, nói: “Nhìn dáng dấp, những con dơi này là có người thả ra đặc biệt nhằm vào chúng ta, nhất định là không thể nào trốn được, mọc cánh cũng không nhanh bằng chúng nó, huống chi xóc nảy sẽ làm gia tăng tốc độ phát tác độc tố trong cơ thể Lư Y nhanh hơn. Nhưng mà, hình như không còn cách nào, chúng nó chỉ là phụ trách nhìn chăm chăm vào chúng ta, nhưng sẽ không chủ động công kích. Cho nên chúng ta nhất định phải thử một lần, từ nơi đông nghẹt này xông ra, bệnh tình của hắn vô cùng cấp bách, nhớ, chúng ta nhất định phải xông ra!”

Lời nói của Lâm Phượng Âm kiên định mà nghiêm túc, cho tới bây giờ đều là bộ dạng phong lưu quần là áo lụa rất hiếm khi nhìn thấy hắn lại nghiêm trang và nghiêm chỉnh chỉ thị cái gì như thế. Nhưng mà lời này lại như là một tiếng chuông, gõ vào lòng của bọn họ.

“Nhất định phải xông ra. . . Nhất định phải xông ra. . .” Tư Đồ Tinh Nhi tự nhủ như vậy, mà Bạch Nguyên Phong là thủy chung tin tưởng Lâm Phượng Âm. Hắn sống an nhàn sung sướng cả đời không hối tiếc, vô thân vô cố không nhớ thương, chết lại có chỗ nào đáng sợ? Hành trình lần này có lẽ là hạng mục hắn trải qua kích thích nhất có ý tứ nhất, hắn rất nguyện ý dùng cuộc sống của mình đánh cược một lần, xông vào một lần cửa ải khó khăn trong võ lâm.

Lâm Phượng Âm buông thả lạc đà, dùng sợi dây buộc chặt thắt lưng ba người lại, sau đó để cho bọn họ chuẩn bị xong vũ khí của mình, nhất định phải mang theo lưỡi dao sắc bén. Bọn họ kéo ba sợi dây buộc lên xe Lư Y đang nằm. Trên xe Lư Y ngủ bình yên, nhưng thân thể bị tăng tăng buộc chặt lại, cố định để bảo đảm không để cho hắn rút xuống. Tính toán của bọn họ chính là, dùng sức mình chạy đi kéo theo Lư Y. Mộc Mộc dẫn đầu lao ra khỏi vòng vây, bọn họ muốn trong lúc hỗn loạn đánh nhau chạy nhanh đi theo Mộc Mộc. Nhưng nếu có một bên bị bao vây không cách nào chạy trốn nữa, người đó liền phải tự chặt dây thừng, tối thiểu để cho đồng bạn có thể an toàn rồi đi.

“Một! Hai! Ba!” Lâm Phượng Âm vung lên nhuyễn kiếm, Mộc Mộc gầm lên chạy về phía trước, ba người bọn họ quơ múa binh khí của mình, nỗ lực chạy như điên hướng về một phương. Bánh xe lăn đều, kéo theo Lư Y hôn mê bất tỉnh, bọn họ tin tưởng trước khi trời tối nhất định phải tìm được Bồng

Lưu Sơn. Nếu qua hết đêm nay, có lẽ bọn họ sẽ bị chết đói chết khát, Lưu Ý cũng đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Không giống như Lâm Phụng Âm đoán, những con dơi kia là được người thuần dưỡng, mà mục đích bọn nó cũng chỉ là lấy thân phận của chủ nhân ngăn chặn bọn họ đi về phía trước, nhưng cũng sẽ không chủ động công kích loài người, mà một khi bọn họ muốn xông vào bao vây, con dơi sẽ cúi người xuống đến vị trí của bọn họ để quấy nhiễu.

Hiện giờ, những con dơi đó một đợt lại một đợt lao xuống, bọn họ huy động đao kiếm trong tay, vẫn như cũ đi theo phương hướng của Mộc Mộc xông về phía trước.

Tư Đồ Tinh Nhi lớn như vậy, cũng chưa từng gặp qua nhiều con dơi như thế, cảm giác màng nhĩ của mình đều bị tiếng kêu ầm ầm ì ầm làm cho chấn kinh. Nàng nhìn không rõ đường ở phía trước, chỉ cảm thấy trước mắt lung lay không phải là cánh cũng chính là đầu dơi, mà móng vuốt bọn chúng sắc bén. Roi của nàng cuộn thành một đoàn đánh tan những con dơi kia, tay trái siết chặt chùy thủ, gần như mỗi khi roi xuống một lần sẽ cắm vào thứ gì đó, đồng đúc như thế. Nàng chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy bóng dáng áo trắng và từ y bên cạnh mình ló lên. Phân biệt tốt hướng đi của Lâm Phụng Âm và Bạch Nguyên Phong đang xông tới, nàng sẽ không tụt lại phía sau, sẽ không mang đến trở ngại cho bọn họ, càng sẽ không để cho bọn họ bị một chút tổn thương.

Thật ra thì, mặc dù Lâm Phụng Âm nói, nếu người nào bị tụt lại phía sau liền tự sát không cần liên lụy người khác, nhưng quả quyết hẳn sẽ không cho phép tình huống như thế xảy ra. Nhưng nếu có người tụt lại phía sau, hẳn sẽ đưa Lưu Ý cùng những người còn lại an toàn ra ngoài, sau đó không sợ gian nguy chạy trở về lần nữa.

Mà Bạch Nguyên Phong, luôn luôn không để ý sống chết, hẳn quý trọng Lâm Phụng Âm cùng nhau lớn lên cùng thấu hiểu lẫn nhau, quý trọng Tư Đồ Tinh Nhi dám yêu dám hận tự nhiên hoạt bát, cảm thấy đoạn đường này mặc dù khổ cực lại phong phú thú vị. Để cho hẳn trở mặt nhìn đồng bạn hy sinh? Không thể nào! Mặc dù hẳn không biết võ công, nhưng vẫn sẽ cố gắng bảo vệ tốt chính mình, sẽ không để cho người khác lo lắng.

Mộc Mộc tiến lên mở đường ở phía trước, nó nhảy vọt lên không lại ổn định chạm đất, tư thái giống như là sư tử hoang dã mạnh mẽ chạy như bay. Nhưng đám dơi cũng sẽ đi ngăn chặn nó, mà chân nó dùng để chạy, chỉ có thể dùng miệng cắn xé con dơi, lại ứng phó không xuể.

“Không được, chúng ta phải đi tiếp ứng Mộc Mộc, nó đi không được!” Tư Đồ Tinh Nhi cắn răng nói xong, đám dơi thậm chí đều muốn chui vào miệng của nàng tiếp xúc thân mật. Nàng lơ đãng một cái liền đến bên Mộc Mộc đã bị con dơi rậm rạp chẳng chịt bao quanh, căn bản không thể nữa chạy.

Nhưng mà, roi của nàng rơi xuống, thậm chí không còn kịp nói: “Không cần”, Lâm Phụng Âm đã cắt đứt sợi dây của mình, quơ múa nhuyển kiếm chạy nhanh tới, còn dư lại hai người nàng và Bạch Nguyên Phong. Đột nhiên mất đi lực lượng một người người kéo xe, bọn họ có chút ứng phó không nổi lui về sau một bước, thật vất vả đứng vững. Đám dơi kia căn bản không để cho người ta cơ hội thở dốc lại bắt đầu phát động một vòng công kích mới.

Bạch Nguyên Phong bị Lâm Phụng Âm thỉnh linh “Chạy trốn” mà giật mình một cái, chờ phản ứng lại thời điểm nhìn thấy Tư Đồ Tinh Nhi bên cạnh cũng đang chuẩn bị cắt đứt sợi dây, hẳn vội vã chạy nhanh tới ôm thật chặt Tư Đồ Tinh Nhi vào trong ngực.

“Nha đầu ngọc, ngươi vẫn không rõ ý tứ của hẳn ư, hẳn là vì chúng ta mà mở ra lối đi, chứ không phải để cho ngươi đi theo chịu chết, ngươi không phải còn chiếu cô ca ca ngươi ư, tại sao hiện tại muốn buông tay!”

Nước mắt Tư Đồ Tinh Nhi lớn như hạt trân châu tràn mi, đầu của nàng chôn ở trong ngực Bạch Nguyên Phong, chỉ có thể dùng hai tay cầm vũ khí tùy ý huy động chém giết, nàng nói không nên lời: “Nhưng. . . Phụng Âm ca ca. . . Ta cũng không hy vọng Phụng Âm ca ca chết. . .”

“Hẳn sẽ không chết!” Giọng nói của Bạch Nguyên Phong kiên định lạ thường, tràn đầy tự tin, cho dù là dưới tình huống hoảng hốt như vậy vẫn trầm ổn mà trấn định như cũ. Âm thanh của hẳn giống như là linh dược có thể trấn an tâm linh tốt nhất, trong âm thanh còn mang theo nụ cười, nhẹ giọng quanh quẩn ở bên tai nàng, nói: “Yên tâm, hẳn là Lâm Phụng Âm”

Đúng, hẳn là Lâm Phụng Âm, không học vấn không nghề nghiệp Lâm Phụng Âm, phong lưu quần áo lụa là Lâm Phụng Âm. Nhưng mà có rất ít người biết hẳn nghiêm túc hẳn chuyên nhất hẳn chừng mực cùng cơ trí. Cùng hẳn lớn lên, Bạch Nguyên Phong lại sâu sắc biết được, chỉ cần một cái ánh mắt một động tác, ngay lập tức hẳn (BNP) sẽ rõ ràng những gì hẳn (LPA) làm, thậm chí là mục đích làm chuyện này.

Có lẽ, võ công của hẳn không phải tốt nhất ở Lâm gia, nhưng mà hẳn có điểm đặc biệt riêng. Trong chốn giang hồ, ít có người là âm tính võ công kỳ tài võ học, hẳn chính là một người trong đó. “Nguyệt Ngu” Lâm gia chính là hẳn am hiểu chiêu số nhất, đúng là trong nháy mắt kết tụ không khí chung quanh thành một mảnh đông lạnh.

Thình lình xảy ra bị khí lạnh xâm nhập còn có Mộc Mộc, nó liên tục nhảy hai mũi cái rớt cuộc thích ứng nhiệt độ quanh thân của chủ nhân, chỉ thấy động tác của đám dơi kia vậy mà chậm lại một chút, ngay cả tần suất đập cánh cũng chậm lại rất nhiều.

Lâm Phụng Âm một bộ áo bào tím bay lên trên không trung, giống như là cờ xí trên chiến trường dữ dằn khếch lệ, giống như là hào quang nhuộm màu đỏ tía, nhưng mà lại trung ra gương mặt yêu nghiệt mềm mại đáng yêu. Thế nhưng lúc này lại hạ xuống như băng tuyết vạn năm, ánh mắt chớp động, bên trong như có sóng lớn mãnh liệt. Khóe miệng của hẳn, từ từ ẩn chứa nụ cười quen thuộc, mắt phượng hẹp dài, đường cong mê người giống như là trăng sáng mê ly. Giống như một đóa Mạn Đà La màu tím điểm dóa lẳng lơ nở rộ ở nơi mệnh mỏng bất ngờ trong sa mạc này. Ánh tà dương nơi phương xa đã phai nhạt ẩn vào chân trời, chỉ để lại chiều tà nhàn nhạt, bóng mây phương xa cũng dần dần co lại để thành một hình ảnh hơi nhỏ. Mà riêng hình tượng sắc đen đầy trời của đám dơi cũng làm nổi bật lên càng thêm to lớn và tráng lệ. Trong lúc đó giống như trời đất hòa làm một, tất cả chim bay cá nhảy đều vì hẳn mà dừng lại, đều không thể bức lui bước chân của hẳn, mờ mắt như ma, nhắm mắt tựa như yêu, bình tĩnh vững vàng, rồi lại tà mị khinh cuồng.

“Phụng Âm ca ca. . .” Tư Đồ Tinh Nhi từ trong ngực Bạch Nguyên Phong nhô đầu ra, chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Con dơi bên cạnh bọn họ đều giống như binh tướng thần phục, tập trung ở phía trên Lâm Phụng Âm chậm rãi quanh quẩn. Mà hẳn thì trở thành một Thuần Thụ Sư, khiến

những thứ chim muông kia cũng vây quanh hân, thành một cảnh sắc xinh đẹp nhất trên sa mạc.

Ngay cả mấy chục năm sau, khi nàng đã từ thiếu nữ má hồng biến thành bà bà tóc trắng xoá, khi một lần nữa đứng ở rìa sa mạc nhìn địa phương xa xa đã từng đi qua, bên cạnh vẫn là hân, lại đã sớm không thấy hân.

Bạch Nguyên Phong nhẹ nhàng vuốt tóc Tư Đồ Tinh nhi, ném xuống đất đao kiếm trong tay, hân cười nhạt, nói: “Ta biết ngay, hân là Lâm Phượng Âm”

Tư Đồ Tinh Nhi ngẩng đầu lên, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này, thật là đẹp quá, mà bên cạnh Bạch Nguyên Phong đang nhẹ tay vuốt ve tóc của nàng để cho nàng không hiểu sao lại an tâm.

“Nguyên Phong ca ca, chúng ta thắng à. . .”

“Đúng, chúng ta thắng.”

Đúng lúc này, đàn doi bay lên cao hơn, giống như là một cây nấm, tiếng chó sủa nơi xa so với mới vừa rồi càng thêm nhiệt liệt, vang dội khắp sa mạc. Mà ngay tại khi ánh chiều tà cuối cùng biến mất, màn đêm dần dần kéo ra, lại xuất hiện ảo cảnh, không, đó không phải là ảo cảnh, đó là tòa núi xanh đột ngột mọc lên từ mặt đất, Bồng Lư Sơn.

Từ nơi sườn núi mây khói liền bắt đầu lượn lờ, sương mù nhàn nhạt quần quanh cũng rửa sạch lên mọi thứ sắc màu. Rốt cuộc Bồng Lư Sơn thần bí xuất hiện tại đầu bên kia sa mạc, mà trước mắt của bọn họ xuất hiện một mảnh sáng ngời.

Bọn họ tiếp tục tiến lên, giống như là hành hương, kích động cùng hân hoan ở đáy lòng khó có thể đè nén. Bọn họ vội vã đến gần, cho đến khi đi tới trước ngọn núi, đột nhiên vang lên tiếng đàn ưu nhã.

Tiếng đàn xuyên thấu sông núi, vang dội sa mạc, lại giống như thúc giục con chim nhanh lên về tổ, ánh trắng hiện lên trên bầu trời quang đãng, khiến cho người ta cảm thấy bình thản tĩnh mịch, cũng có thể an ổn thư thái.

“Lên đây đi.” Một giọng nói vang lên xa xa, giống như tiếng trời ưu nhã thông dong, mang theo âm thanh vang dội khá dài ở cuối chân trời.

Đoàn người Lâm Phượng Âm bước lên Bồng Lư Sơn, đường núi bằng phẳng, những bông hoa đại trên núi nở đầy rực rỡ. Dư âm lượn lờ, tiếng đàn không ngừng, giống như là chỉ dẫn khách đi về phía trước.

Nơi lưng chừng núi, đã sớm bị mây mù lượn quanh, tiếng đàn im bất, sau đó sương khói phía trước tản ra, một gian nhà nhỏ lịch sự tao nhã hiện ra ngay trước mắt.

Lâm Phượng Âm có chút sững sờ, gian phòng trúc này, giống như đúc phòng trúc chỗ mẫu thân bề quan, cho dù là từ cấu tạo hay là phương hướng, cùng trong trí nhớ của hân không sai chút nào.

“Phượng Âm. . .” Giọng nói ưu nhã lần nữa vang lên, cửa phòng trúc khe khẽ mở ra, một nam tử áo trắng hơn tuyết đi ra.

Không chỉ là Lâm Phượng Âm, ngay cả Bạch Nguyên Phong và Tư Đồ Tinh Nhi cũng kinh ngạc mà nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Không thể giải thích chuyện đã qua (tt).

Nam tử kia, tóc đen xen lẫn tóc trắng, mặc dù đã qua đi tuổi đời đẹp nhất, nhưng vẫn phong nhã động lòng người như cũ. Mặt mũi của hân xinh đẹp tuyệt trần, nhưng không mất phong thái cường tráng. Nhưng để cho bọn họ khó có thể kiềm chế chính là, tư chất tự nhiên của người này hoàn toàn quen thuộc như thế.

Mây kiếm mũi cao, thu hết toàn bộ anh khí của Lâm Thành Trác. Nụ cười nhạt nhòa chứa trên bờ môi, cực kỳ giống trích tiên Lâm Đường Hoa không nhiễm một hạt bụi trần. Mắt phượng hẹp dài híp lại, thì giống như đúc Lâm Phượng Âm đang đứng đối diện.

“Phượng Âm” Trung niên nam tử kia cũng là phong hoa tuyệt đại, bung lên bình rượu trong tay uống một hơi cạn sạch. Thứ nước cay ngọt dọc theo chiếc cảm thon chảy tới cổ mảnh khảnh, hân chợt xoay người hào phóng cười một tiếng, nói: “Người so tượng tượng của ta lớn lên nhanh hơn, không hề là con trai của ta.”

Lâm Phượng Âm tuyệt đối không ngờ rằng, sinh thời vẫn có thể nhìn thấy cha ruột của mình Thu Trường Khôn. Hân vẫn cho là hân (TTK) và mẫu thân cùng nhau biến mất, có lẽ đã sớm không còn ở nhân gian. Hai mươi năm qua, ba huynh đệ bọn họ ở chung một chỗ nương tựa vào nhau lớn lên, căn bản không bàn về cùng cha khác mẹ hay là ruột thịt thứ xuất. Ba người họ quý trọng đối phương như ruột thịt máu mủ, hân và Lâm Đường Hoa chưa bao giờ lo lắng cha mẹ không chịu trách nhiệm đã rời đi tới nơi nào. Vậy mà hôm nay, hân liền đứng ở trước mặt mình, so với tượng tượng của hân còn khôi ngô anh tuấn hơn, còn thoải mái hơn, không nhìn thấy chút chật vật nào.

“Tại sao mẹ ta rời đi?” Hấn không biết ban đầu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong một đêm, phụ thân cùng mẫu thân song song mất tích, giống như biến mất khỏi thế gian này.

“Một chút chuyện năm chuyện xưa rồi, ha ha.” Thu Trường Khôn ngẩng đầu cười cười: “Năm đó, ta cùng nàng gặp nhau ở một gian trà lâu, vẫn nhân mặc khách tỷ thí cảm kỳ thư họa với nhau. Ta vốn không thích quy củ thể tục, về tranh thư pháp cũng thích phong cách thông dong thoải mái. Những người đó bởi vì ta là chủ nhân Lâm gia liền nịnh hót khen tặng, chỉ có cô gái đột nhiên toát ra kia là khác người như thế. Nàng hiểu cảm của ta, hiểu tranh của ta, vì vậy, chúng ta lâu ngày sinh tình, nàng chưa gả, nhưng ta đã cưới, liền mang nàng vào Lâm gia. Mặc dù là làm thiếp, nhưng lúc đó tình cảm của ta cùng với Lâm Triều Hi đã nguội lạnh, cùng với nàng cảm sát hòa mình cuộc sống hết sức vừa lòng. Nhưng có một ngày ta phát hiện một bí mật, điều bí mật này, cho dù là ta đây không quan tâm chút nào chuyện giang hồ cũng không cách nào giấu giếm được nữa.” Hấn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, như có vô hạn cảm khái.

“Bí mật gì?” Lâm Phượng Âm hỏi tới.

“Trên cánh tay của nàng, có một con bướm bướm màu tím.”

“Thánh nữ tộc?!” Lâm Phượng Âm chột cau mày, Thu Trường Khôn nghiêng đầu, hướng về phía hấn cười nhạt gật đầu nói: “Không sai, người Thánh nữ tộc, nàng chính là Cung chủ Thánh nữ cung Điện Trang. Năm đó, Thánh nữ tộc là tà giáo trong chốn giang hồ kiêng kỵ nhất, nhất là Lâm gia cùng Thánh nữ tộc có quan hệ rất sâu xa. Năm đó Thánh nữ tộc bị người trong võ lâm xua đuổi, Lâm gia lại dẫn đầu. Ta không biết nàng có phải bởi vì trả thù mà đến gần Lâm gia hay không, nhưng nếu Lâm Triều Hi biết thân phận của nàng tất nhiên sẽ khiến cho sóng to gió lớn. Ta không thể để cho nàng lâm vào hiểm cảnh, càng không thể đặt Lâm gia vào hoàn cảnh bị người phi nhủ chỉ trích, cho nên, ta để cho nàng đi, cũng đồng ý theo nàng cùng nhau cao bay xa chạy.”

“Ha ha, sau đó thì sao, người từ bỏ nàng hay là nàng không cần người nữa? Cái gọi là tình yêu, cũng chỉ là nhất thời xúc động.” Lâm Phượng Âm rất nhanh uống xong một bầu, đem bình rượu để qua trên cây khô, rầm một tiếng vỡ thành từng mảnh, hấn lại gơ lên một bầu, ngựa cổ nuốt vào, cũng cay đắng như vậy.

“Nàng hận ta không có đảm đương, lại không biết chính ta đang suy tính cái gì. Năm đó ta mang nàng ra khỏi Hoa Châu thành, ở cửa thành nàng liền tự bộc lộ thân phận, nói kiếp này cũng sẽ không quên mối hận diệt tộc nỗi đau xót bị xua đuổi, thề hủy diệt toàn bộ Lâm gia. Những năm gần đây ta thủy chung ở trong bóng tối canh chừng từng cử động của nàng, bao gồm nàng phái người bắt cóc Lâm Triều Hi.”

“Chẳng lẽ, Tiểu Tịch là do người mang tới?” Lâm Phượng Âm cau mày hỏi.

“Chính ta ở trong rừng cây gặp nàng đang hôn mê bất tỉnh, nghĩ tới có lẽ nàng không nhà để về. Trong lúc nhất thời lại không tìm được người thế thân, liền đem mặt nạ da người và Ngân Hoa đan lưu lại, không ngờ nàng thật có thể hiệp trợ các người, cũng coi là duyên phận rồi.”

Lâm Phượng Âm không tiếp tục hỏi, giờ phút này nói cái gì là oán hận hoặc là trách cứ đều là dư thừa. Hấn chỉ nghĩ nhanh một chút rồi đi đất thị phi này, tựa như chưa bao giờ gặp qua người và chuyện hôm nay.

*****

Bắc Hải Thánh nữ cung nghênh đón Tân Thiếu chủ, đang tiến hành nghi thức lửa nóng nghênh đón.

Mà Tiểu Tịch lại hoàn toàn không biết, ngủ đến trời đất u ám, đợi nàng mở mắt, lại thấy hầu gái đứng thành một hàng hướng về phía nàng gật đầu mỉm cười.

“Tiểu Tịch cô nương, Cung chủ cho mời.” Họ đồng thanh nói, Tiểu Tịch cảm thấy như vậy căn bản không giống như là muốn mời, còn có ý vị bắt cóc hơn. Vì vậy lộ vẻ tức giận xuống đu dây, một mạch đi theo họ tới cung điện trong lòng đất.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sinh nhật Cung chủ hay là Cung chủ sanh con?” Nàng cắn ngón tay trước sau ngắm nhìn, nhìn thấy trong cung điện to như vậy thế nhưng để rất nhiều rất nhiều cái bàn, bày ra nhiều loại trái cây chỉnh tề, giống như là đang nghênh tiếp ngày lễ gì quan trọng.

Đi ở phía trước là một hầu gái đáng yêu duyên dáng ngày trước ở trên bờ cát cùng nàng trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Giờ phút này đột nhiên quay đầu lại dùng ngón tay ngăn ở bên môi ý bảo nàng không được nói, sau đó nhỏ giọng nói: “Trong cung Thánh nữ chúng ta tổng cộng mới có ba nam nhân, Cung chủ làm sao sẽ sanh con sao! Lời này nếu để cho người khác nghe, truyền tới trong tai Cung chủ người nhất định sẽ chết á!”

Tiểu Tịch cảm kích khoát khoát tay, cười nói: “Ta sai rồi ta sai rồi, nói chuyện lộn xộn.” Nhưng nàng không có chú ý nghe hầu gái đó nói, nam nhân trong cung Thánh nữ từ hai biến thành ba, nhiều hơn một người chính là một hồi sẽ phải nhậm chức Tân Thiếu chủ Thánh nữ cung Lâm Đường Hoa.

Điện Trang ăn mặc chỉnh tề, ngồi nghiêm chỉnh ở bên trong phòng, đang chờ Tiểu Tịch tới trang điểm cho nàng, dĩ nhiên, nàng còn có một mục đích khác. Nàng khổ cực bồi dưỡng đồ nhi Thu Vô Cốt là vì nữ tử trước mắt này mà chết, một Tân Thiếu chủ càng là con trai ruột của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép nữ nhân này gieo họa nữa cho người nàng coi trọng, nhất định phải ngăn cản bọn họ gặp mặt, sau này ai đường nấy đi.

“Hôm nay, ta thả người tự do.” Điện Trang gọi nàng tới đây, nhìn trong gương gương mặt thanh tú ngũ quan xinh xắn của nàng ta. Rốt cuộc nữ tử này có cái ma lực gì lại khiến cho nam tử phong hoa tuyệt đại khuynh đảo, ngay cả con trai của Điện Trang nàng cũng không ngoại lệ.

“Tự do? Cái gì tự do?” Tiểu Tịch chưa kịp phản ứng, ở một bên chọn cây trầm thích hợp cho trang phục lông lấy ngày hôm nay.

“Một hồi ta phải người tiễn đưa người trở về Trung Nguyên, về sau người không cần đợi ở chỗ này nữa.” Diệp Trang cười dắt tay của nàng nói: “Người làm đã nhiều cho Thu Vô Cốt rồi, người chết không thể sống lại, ta không thể lãng phí tuổi thanh xuân của người. Đối với cô gái mà nói, tuổi xuân chỉ có mấy năm này, tốt nhất người nên quý trọng đi.”

“À? Thả ta đi?” Tiểu Tịch không thể tin nhìn Diệp Trang trong gương, hỏi: “Có thật không?”

“Ừ. Thu thập xong ta phải người tiễn đưa người trở về.”

Tiểu Tịch nhảy nhót nhót nhót bái biệt Diệp Trang, vẫn cho là mình sẽ ở trên đảo cô đơn tới già, không ngờ Diệp Trang luôn luôn lòng dạ độc ác thế nhưng lại thả nàng tự do. Nàng ba chân bốn cẳng trở về phòng thu thập xong bọc hành lý, hầu gái canh gác ở bên ngoài đã sớm chuẩn bị tốt thuyền bè hộ tống nàng.

Mà lúc này, trong chánh điện đàn sáo êm tai, trên dưới Thánh nữ cung theo cấp bậc phẩm cấp rồi rít ngòi xuống, Diệp Trang ngồi ở trên cùng, mỉm cười quan sát mọi người. Mà mọi người ngồi quay quanh nam tử ngồi ở chính giữa, nhẹ nhàng như trích tiên, rồi lại tựa như yêu ma mê hoặc, trong mắt mang theo tự tin bề thế thiên hạ, khỏe miệng chứa đựng nụ cười nhạt tự nhiên và nhu nhã. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là bề ngoài giả nhân giả nghĩa, tim của hắn so với băng tuyết còn rét lạnh hơn, so với sắt thép càng thêm cứng rắn hơn, so với tà ma ngoại đạo càng thêm hung dữ quyết tuyệt. Đây chính là Tân thiếu chủ của bọn họ, Lâm Đường Hoa, quân tử Như Ngọc, chúc chúc kỳ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 82: Rốt cuộc gặp lại người một lần.

Độc Cô Úc ở dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tịch, thành công thu thập các loại cọc gỗ. Nhưng hắn quyết định bỏ qua làm chim gỗ, dự định làm một cái hình nhân quái thú, liều đánh xuống cùng với Thiếu chủ mới nhậm chức. Nhưng mà quái thú còn chưa kịp tiến hành công trình cuối cùng, phát hiện cu li miễn phí Tiểu Tịch đồng hành không thấy đâu.

Độc Cô Úc cảm giác mình giống như là bị mất bảo bối quan trọng, lục lọi đảo lộn trong túi, những thứ trộm được nằm ngổn ngang hoàn hảo hảo không chút tổn hại dịch ở trong lòng mình, chỉ thiếu đi một chú chim nhỏ rú rít bên cạnh, hắn cảm giác không khí cũng không dễ chịu rồi.

Độc Cô Úc vội vã chạy vòng ở trên đảo, muốn tìm người hỏi thăm vị trí Tiểu Tịch, nhưng tất cả mọi người trên đảo đều đi vào Địa Hạ Cung Điện (cung điện trong lòng đất) tham gia nghi thức rồi. Vội vàng nhảy lên ngọn cây ngắm nhìn chung quanh, rốt cuộc ở địa phương gần bờ biển của đảo nhỏ thấy được một đoàn người.

“Tiểu Tịch cô nương, mời lên thuyền.” Một hầu gái quay đầu lại gọi nàng.

Tiểu Tịch đang thất thần, xoay người lại nhìn địa phương mình sinh sống thật lâu thử hỏi: “Thật không thể quay lại nhìn Thu Vô Cốt sao?”

Hầu gái cười nhạt nói: “Tiểu Tịch cô nương thật đúng là trọng tình trọng nghĩa, nhưng Cung chủ đã nói không cần, hai người các người không thiếu nợ nhau.”

“Vậy ta có thể đến nhìn Độc Cô Úc không? Ta còn chưa có từ biệt với hắn!”

Hầu gái lắc đầu một cái nói: “Không cần.”

Vừa dứt lời, Độc Cô Úc liền từ trên trời giáng xuống. Hắn mặc trường bào màu đỏ sậm, nhưng vì lo ngại mỗi ngày phải làm thợ mộc, cho nên hai đầu áo choàng cột thành một cái gút gục ở cạnh chân, nhìn thì gọn gàng, chỉ là càng giống như là đi bắt cá.

“Này! Các người muốn mang nàng đi đâu!” Trong miệng Độc Cô Úc cắn gốc hoa hồng, tia mật hoa ngọt ngào rót vào trong miệng. Hắn thích mỗi ngày hút toàn bộ chất mật các loại rễ hoa, hơn nữa tạo thành thói quen nhai cánh hoa hồng.

Mấy đứa hầu gái hai mặt nhìn nhau, vẫn biết Đại Sur Huỳnh này có chút tố chất thần kinh, cho nên thật không dám không vâng lời hắn.

“Đại Sur Huỳnh, Cung chủ để cho chúng ta đưa Tiểu Tịch cô nương trở về Hoa Châu Lâm gia.”

“Hoa Châu Lâm gia? Địa phương nào?” Độc Cô Úc buồn bực hỏi.

“Là chỗ cũ ta ở.” Tiểu Tịch trả lời, sau đó cười chạy tới nói: “Thật tốt, có người đưa tiễn ta, thật sự sợ là về sau sẽ không còn được gặp lại người. Mặc dù đi cùng với người ta chịu khổ chịu vất vả, nhưng vẫn rất đỡ buồn, có thời gian tới Hoa Châu tìm ta chơi nha, ta sẽ làm một hướng dẫn viên du lịch tốt đấy!”

Độc Cô Úc túm cánh tay nàng nói: “Ai nói để cho người đi, không cho đi, đồ của ta còn chưa có làm xong!”

“Đại Sư Huỳnh Đại Sư Huỳnh. . . Cung chủ nói. . .”

Độc Cô Úc quay đầu lại vô hại cười nói: “Cung chủ nói là Cung chủ nói, ta nói là ta nói, nếu các người cảm thấy ngăn được ta liền cản chứ sao.”

Tiểu Tích quay đầu lại nhìn một chút bọn hầu gái tay chân luống cuống, lại nhìn một chút Độc Cô Úc, hỏi: “Này, đi làm gì?”

“Dẫn người đi xem náo nhiệt, hôm nay Tân thiếu chủ nhậm chức, khó có khi lễ lớn.”

Độc Cô Úc dắt tay Tiểu Tích đi vào lối vào Địa Hạ Cung Điện, đám hầu gái đều bận rộn giăng đèn kết hoa chuẩn bị, không có ai chú ý tới hai người không nên xuất hiện ở đây. Tiểu Tích hỏi Độc Cô Úc, hẳn nói lễ nhậm chức của Tân thiếu chủ, Tân thiếu chủ đáng đáp rất đẹp mắt nhưng là người rất âm hiểm, người khác sẽ không biết rõ.

“Từ nhỏ mẫu thân đã không ở bên cạnh người, đừng trách ta, nếu không phải Lâm Triều Hi từng bước bức bách, Thu Trường Khôn bạc tình vô nghĩa, ta tuyệt đối sẽ không ẩn cư ở nơi khó có thể gặp người này.”

Thật cao phía trên cung điện, Diệp Trang nói lời thăm thía giải thích với Lâm Đường Hoa.

Lâm Đường Hoa như cũ vẫn là vẻ mặt gió nhẹ mây trôi trăm năm không đổi, cho dù đối với mẹ ruột của mình vẫn như cũ không biến sắc, chỉ là gật gật đầu nói: “Đường Hoa hiểu, mẫu thân cực khổ.”

Diệp Trang nhàn nhạt quét mắt nhìn hẳn một cái, mặt khác đối với nhi tử trước sau vẫn duy trì một khoảng cách này, cho dù là lần này gặp lại nhưng mà cũng chỉ là cảm thấy bên cạnh nhiều hơn một người dùng được, không nói đến máu mủ thân tình.

“Người vẫn còn trách ta?” Diệp Trang nhún mày hỏi.

“Không dám, chỉ hi vọng là mẫu thân tuân thủ lời hứa.” Lâm Đường Hoa tay trái bưng ly trà, tay phải nắm nắp ly khép lại lá trà bồng bềnh trên mặt nước, ánh mắt như có như không quét mắt nhìn phía dưới, nhưng không có bất kỳ vật nào thật sự bỏ vào tầm mắt.

Diệp Trang hừ nhẹ một tiếng, nói: “Là người lựa chọn tiếp nhận thay thế thân phận Tân thiếu chủ, cũng là người yêu cầu đưa nữ nhân kia về Lâm gia, ta đều đồng ý, chẳng lẽ người còn không hài lòng?”

“Mẫu thân làm như vậy, rất tốt, chỉ là hi vọng về sau không cần lại đi tìm Lâm gia gây thêm phiền toái, nếu không, ta cũng sẽ phá hủy nơi này như vậy.”

“Người!” Diệp Trang chợt vỗ tay vịn, trái tim kịch liệt nhảy lên.

Nam tử trước mắt này, chính là con trai ruột của nàng, hình dáng bên ngoài rất giống Thu Trường Khôn, nhưng lại trong ngoài không đồng nhất. Nhìn như có thể đối với mọi người rất ấm áp, nhưng lại đối với tất cả mọi người rất lạnh lẽo. Mà nàng, chỉ có thể luôn yêu cầu cùng uy hiếp, nhưng không cách nào chân chính để hẳn tự nguyện cho nàng sử dụng. Nàng biết, chẳng qua là Lâm Đường Hoa coi như làm giao dịch mà đổi lấy thân phận của Thiếu chủ Thánh nữ cung, đơn giản bởi vì cái hấn quan tâm, đều ở trong lòng bàn tay của nàng. . .

Từ sau khi Thu Vô Cốt chết đi, Thánh nữ cung nhiều việc lộn xộn không có người xử lý, tất cả sự việc lại một lần gặp trở ngại phải dừng lại. Mà lúc đó Diệp Trang mới đột nhiên phát hiện, những năm gần đây quá mức dựa vào và tin cậy Thu Vô Cốt, cho tới khi hấn tiêu vong, Thánh nữ cung cũng lâm vào hỗn loạn từng bùng.

Thánh nữ tộc cần thủ lĩnh mới, tân Thiếu chủ tới quản lý, mà thích hợp nhất không có gì hơn máu mủ cốt nhục.

Nàng nghĩ tới Lâm Đường Hoa và Lâm Phụng Âm đã thất lạc nhiều năm chưa từng gặp mặt. Nhưng, lúc phái Thanh Xà Sứ giả tìm được Lâm Đường Hoa, hẳn lại đã sớm biết tất cả.

Có lẽ là nhìn thấy bướm bướm hiện ra trên cánh tay mình nên biết thân phận của mình, nhưng thật không ngờ hẳn thân nhiên như thế.

Mất Lâm Đường Hoa nhìn xuống đám người phía dưới, có lẽ sau này, mình thật sự cách xa vô lâm đường đường chánh chánh, phải mang theo Thánh nữ tộc tà đạo tái xuất giang hồ, nhưng mà tất cả đều đáng giá.

Hắn không muốn khiến cho lưng Tam đệ phải đeo cái trọng trách nặng nề này, sở dĩ hấn chủ động yêu cầu đi Tư Đồ gia Kỳ châu đàm phán, chính là vì sau khi sự tình giải quyết xong có thể thuận đường đi tới Bắc Hải Thánh nữ cung. Từ nhỏ Tam đệ đã học xong bề ngoài giả dối của chính mình có yếu ớt cùng vô dụng, luôn là một bộ dáng không sao cả. Chỉ có chính hấn (LDH) và đại ca biết, hấn (LPA) là một người có bao nhiêu nhát gan, hấn sẽ sợ hãi đêm tối, sẽ sợ hãi ác mộng, sẽ sợ hãi nhớ nhung. Cho nên luôn là trước hoa dưới trăng mượn rượu giải sầu, luôn tỏ ra là người quần áo lụa là, luôn dùng chiêu bài nụ cười giắt trên khóe miệng, nhưng phía sau nụ cười kia chua cay và rét run lại ít có người biết.

Mẫu thân đồng ý, chỉ cần mình trở lại Thánh nữ Cung chủ trị đại cục, thì có thể bỏ qua cho Tiểu Tích. Nàng cũng chỉ là một người vô can bị cuốn vào nước xoáy. Nếu như mình rời đi Lâm gia có thể đổi lấy người mình quan tâm được an nhàn, cứ sao mà không làm?

Lâm Đường Hoa cảm giác nước trà trong miệng không còn ra hương vị ngọt ngào lúc ban đầu. Nước là dùng băng tuyết tan ra, trà là mình cùng Tiểu Tích hái tới từng lá từng lá trà mới, nhưng mà, lại đắng chát như này.

“Cung chủ, tất cả đều chuẩn bị xong, có thể bắt đầu.” Thanh Xà Sứ giả cung kính khom người nói.

Diệp Trang khẽ giọng tay lên nói: “Bắt đầu đi.”

Trong phút chốc, ánh đèn sáng choang, bảy bảy bốn mươi chín viên dạ minh châu biển sâu được lá sen bao trùm, phóng đại chói lọi. Ngũ thái Lưu Ly, bàn uốn khúc như Phượng, làm cho một gian điện dưới đất được trang trí muôn hồng nghìn tía. Người Thánh nữ tộc rồi rít quỳ xuống lạy, một tầng một tầng váy áo màu sắc rực rỡ giống như là muôn hoa đua thắm khoe hồng, biển hoa nhộn nhạo sóng lớn cuộn cuộn, thanh âm mềm mại thanh thúy cùng lúc vang lên, đồng nhất hợp thành.

“Cung nghênh Tân thiếu chủ, Thánh nữ tộc vạn đời Bất Hủ.”

Mà nam tử kia, đứng ở trên điện đường, thanh âm vang vọng giữa cung điện to như vậy, toàn thân hần áo trắng, cũng không có vẻ đơn điệu, nhưng lại trong trẻo mà lãnh ngạo như thế. Nụ cười tan biến, hần chấp tay sau lưng, tóc rơi tán lác trước vai, hơi gật đầu một cái, nói: “Mời đứng lên.”

“Lâm . . Đường . . Hoa?”

Một tiếng kêu to, giống như là tiếng thủy tinh bể tan tành, mang theo chút run rẩy, khó có thể chống lại kích động cùng không hiểu.

Đang lúc mọi người ngồi xuống, một cô gái đột nhiên xông vào cung điện, trên mặt đều là khiếp sợ, nàng có chút gầy đi, sắc mặt cũng không đỏ thắm trắng nõn như ngày trước, cô đơn đứng ở nơi đó, đỡ vách tường, ngón tay gắt gao khản trương, đôi môi cắn chặt, có chút chật vật.

Độc Cô Úc đứng ở sau lưng nàng, không xa không gần, canh chừng bóng lưng nàng, không dám tiến lên, chợt có một loại ảo giác không cách nào đến gần. Hình như bóng lưng của nàng mang theo sức mạnh bài xích cự tuyệt, để cho hần chỉ có thể trông chừng, thận trọng che chở.

Ánh mắt, giống như là có thể xuyên qua thân thể ngàn người vạn người, giống như là có thể ngăn cách thế sự xoay vần sông núi trùng điệp.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Hần thật không ngờ, rõ ràng đã an bài cho nàng rời đi, vậy mà luôn luôn ngoài ý muốn như vậy, gặp nhau lần nữa.

Nàng thật sự không ngờ, Thiếu chủ vạn chúng chúc mục, chính là người yêu mình tâm tâm niệm niệm, mà nàng vẫn chẳng hay biết gì.

Mọi người hình như cũng nín thở, nhìn hai người này vượt qua cự ly xa xôi, không nhúc nhích ngưng mắt nhìn đối phương. Thâm tình trong mắt tựa như sóng lớn mãnh liệt dời núi lấp biển mà đến, tất cả tiếng vang không tới được nơi này, yên tĩnh, hoặc chỉ là tạm thời tê dại, mắt, chỉ nhìn thấy được đối phương, tai, chỉ nghe được tiếng kêu gọi nhọt nhọt của đối phương.

“Đường Đường . . Là chàng sao. . .”

“Đường Đường . . Có phải là chàng hay không. . .”

“Đường Đường . . Tại sao là chàng. . .”

Nàng từng bước từng bước đi về phía trước, Độc Cô Úc ở phía sau từng bước từng bước đi theo, hần nhìn thấy trong ánh mắt Diệp Trang tràn ngập sự phần nộ cùng sát ý, mình nhất định phải lấy lực lượng lớn nhất bảo vệ tốt cho nàng.

Trên chân, như có nặng ngàn cân, dưới chân, hình như là đường xá không bình ổn nhấp nhô. Nàng gian nan đi từng bước từng bước khó khăn, nhưng trong lòng vui vẻ tràn trề, hình như con đường này vĩnh viễn không có cuối. Hần đứng ở đầu kia, không nhúc nhích, mà nàng, lại đi thật vất vả, giống như bất kể chạy như thế nào hoặc là đi tới đâu không thể chạm đến hần một phân một hào. (hào: đơn vị đo chiều dài và trọng lượng)

“Yêu nàng, liền thả nàng, không làm cho nàng bị chút tổn thương nhỏ nào.” Hần đã tự nói với mình như vậy. Lúc này Lâm Đường Hoa mới ném thư, tự vị đáng chất nhất không phải rượu mạnh, không phải trà đậm, mà là, tro mắt nhìn nàng đến gần, lại không thể bước lên trước.

Hần biết, hiện tại Diệp Trang đã chuẩn bị, chỉ cần nàng gần thêm một chút nữa, chờ đợi nàng chính là rừng girom mưa đạn, hần không cách nào tượng tượng Diệp Trang sẽ dùng dạng phương pháp gì đi đối đãi với nàng, tàn nhẫn cùng khốc lệ như thế nào.

“Nhớ, nam nhân và nữ nhân vĩnh viễn chỉ có thể liên lụy lẫn nhau, nhưng nếu con trai của ta giống đệ tử ta bình thường không có tiền đồ, cũng là vì cùng một cái nữ nhân không biết sống chết này, ta sẽ không tha nàng.” Diệp Trang ở một bên nhắc nhở Lâm Đường Hoa, nhận thấy được bầu không khí vi diệu như vậy, dĩ nhiên bà không hy vọng lại một lần nữa đã chọn sai người.

Hần muốn bất chấp tất cả xông lên phía trước ôm nàng biết bao, cỡ nào muốn mang theo nàng đánh giết ra khỏi trùng vây chạy trốn tới chân trời góc biển. Nhưng mà, chân trời góc biển là nơi nào, nơi này không phải là chân trời góc biển ư, hần làm sao có thể đạt được bảo vệ nàng.

Nhưng nếu mình có thể mang tới chỉ là tổn thương, không bằng buông tay, thả nàng trở về bầu trời xanh thẳm, trở về đến nơi ẩn náo ấm áp Lâm gia, tập hợp tất cả thương yêu cùng cưng chiều cho bản thân.

“Người trở về đi.” Lâm Đường Hoa nhàn nhạt nói, Tiểu Tịch đứng lại, hình như không có nghe rõ hần đang nói gì, hỏi ngược lại: “Trở về nơi nào?”

“Trở lại Lâm gia.” Lâm Đường Hoa nhàn nhạt liếc qua nàng, chỉ là trong phút chốc. Trong mắt không có vẻ thâm tình khẩn thiết, hình như mới vừa rời chẳng qua chỉ là tượng xa vời, trong mắt hần lạnh lẽo chứng minh mới vừa rời chưa bao giờ có tồn.

“Tại sao?” Tiểu Tịch cảm giác đôi môi mình bị cắn sinh đau, nếm được một chút mùi vị tanh mặn của máu.

Lâm Đường Hoa biết, lúc nàng khổ sở thích cắn môi miệng, cho nên mỗi lần nàng lại ngậm ngẫn, hẳn thấy sẽ vừa hôn miệng ngăn cản nàng tự làm tổn thương mình. Hẳn biết, thời điểm nàng khẩn trương thích dùng ngón tay bươi móc vật cứng, cho nên luôn dùng bàn tay của mình bao chặt tay của nàng, e sợ nàng sẽ chịu đau xót tay đứt ruột xót.

Hẳn biết, nàng thích hỏi rất nhiều lần một cái vấn đề, nhưng luôn kiên nhẫn giải đáp cho nàng, không biết bao nhiêu lần, không biết mệt mỏi không biết chán ghét, giống như là hiện tại, nhưng mà, thế nhưng hẳn lại không thể cung chiều nàng như vậy nữa.

“Không có vì cái gì, người cản trở ta, liền phải rời đi, không cần chờ ta đuổi, hiện tại, tự mình trở về.” Lâm Đường Hoa kiên định nói, một chữ một chữ truyền vào trong tai Tiểu Tịch, nhưng mà nàng thật là muốn bám dính chính mình, tự nói với mình đây chỉ là mộng.

Làm sao Lâm Đường Hoa sẽ trợ giúp Thánh nữ tộc chứ, làm sao sẽ không giải thích được trở thành Tân thiếu chủ, mà người chiếm giữ tình cảm chân thành của nàng, như thế nào lại vô tình đuổi nàng đi như vậy.

“Ta không đi.” Nàng chợt cười, nhưng là cười vô lực như vậy, thậm chí chán nản.

Trong mắt của nàng chứa đầy nước mắt, hẳn sẽ rất ít thấy nước mắt của nàng, cho dù là ở lúc trên đường vội vàng chạy đi bị ngã xuống, nàng cũng chỉ biết vỗ vỹ y phục dấu môi nháy nhót đi về nhà. Cho dù là không cần thận cất một vết thương nàng cũng chỉ biết an tĩnh băng bó, tê tê kêu đau, nhưng mà, chỉ ở thời điểm đại ca bị trọng thương nàng mới lệ rơi thành sông, vậy mà hôm nay, một câu nói cự tuyệt của hẳn, nước mắt không cảm được mà rơi xuống.

“Ta nơi nào cũng không đi, mặc kệ là ta tìm được chàng hay là chàng tìm được ta...chúng ta ở cùng một chỗ, thì cũng không cần lại tách ra.” Tiểu Tịch lau nước mắt một cái, nhưng càng lau càng nhiều, không ngừng thấm ướt vạt áo của nàng.

Tim của hẳn, đau buốt, nhưng miệng cũng nhất quyết không buông tha nói qua lời ác độc.

“Lại hâm nóng trà, cũng sẽ lạnh, hoa lại xinh đẹp, cũng sẽ rơi, vật đổi sao dời, tách ra rất bình thường, chẳng lẽ người còn muốn để cho ta mỗi ngày phải nhìn một người không thích ở trước mắt ta lúc ẩn lúc hiện sao?”

Tiểu Tịch cảm giác, một đạo sấm sét bổ qua trước mắt, làm cho tầm mắt nàng mờ mịt mà mơ hồ.

“Ngày trước, ta cũng chỉ là không có cam lòng, tại sao đại ca tam đệ cũng đối với người khuynh tâm trọng tình. Nhưng mà hình như người cũng không có đặc biệt như vậy, cũng vội vã ôm ấp yêu thương như thế. Người là nữ nhân ta chơi ngán, bây giờ đối với ta không có một chút giá trị lợi dụng, hãy trở về Lâm gia đi, coi như ta đưa quà tặng cho đại ca tam đệ.” Nụ cười của hẳn có chút gượng ép, lần đầu tiên cảm thấy, mỉm cười lại so tu hành còn muốn gian nan hơn.

Tiểu Tịch cười rơi lệ, nụ cười thâm đậm, nhưng nàng vẫn như cũ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hẳn. Cho tới giờ phút này hẳn mới phát hiện, mình khổ sở đè nén nhớ nhung lại nặng như vậy, nặng như vậy, đè hẳn không thở nổi, trái tim đều muốn ngưng đập vậy.

“Nói lời ác độc nữa đi, tiếp tục nói với ta chàng chỉ là lợi dụng ta, chàng không yêu ta, quá khứ của chàng và ta đều là giả vờ. Nói cho ta biết chàng diễn kỹ đến cỡ nào mới được, nói cho ta biết ta có ngu đường nào. Lâm Đường Hoa, nói cho chàng biết, ta xem qua phim truyền hình kỹ thuật diễn cao hơn chàng cực kỳ nhiều. Chàng cho rằng chàng rất thông minh sao, chẳng qua ta chỉ hỏi chàng tại sao ở chỗ này, chàng phải trả lời ta chàng phải ở chỗ này thì được rồi, ta sẽ không hỏi nhiều. Ta chỉ là muốn cùng với chàng, chàng không cần phải xua đuổi ta đi, không cần ở trong lòng nghĩ tới vì an toàn của ta không thể lưu ta lại bên cạnh. Ta mới không cần buông tha vĩ đại như vậy, ta chỉ nghĩ muốn cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn, tin tưởng lẫn nhau hơn nữa lệ thuộc vào. Được, ta đi, ta sẽ đi, lúc này rời đi thôi, trở lại Lâm gia, chàng đề cho ta làm sao thì ta sẽ làm như thế, ta sẽ rất nghe lời. . .” Hai tay Tiểu Tịch lung tung lau nước mắt, sau đó lưu lại hình ảnh cuối cùng, giống như là hoa dâu trong núi tuyết nở rộ dưới trời chiều, tươi sáng và xinh đẹp, xoay người, bước ra khỏi cung điện, trong ánh mắt mọi người, mỉm cười rồi đi.

Độc Cô Úc hình như sáng tỏ thế cục quan hệ này, hẳn biết nên coi trọng Tiểu Tịch. Cho nên đi theo phía sau nàng rời đi, mà trong đại điện vẫn như cũ lặng yên không một tiếng động, giống như là không có bất kỳ người nào, chỉ còn dư không khí trống rỗng, đường khí rất mỏng manh.

Khóe miệng Lâm Đường Hoa chất chứa nâng lên một nụ cười, nàng thỉnh thoảng ngu dốt, thỉnh thoảng thông tuệ, thỉnh thoảng bày ra tùy hứng, thỉnh thoảng tâm ý tương thông. Được thế như thế, phu lại như này, tương cứu trong lúc hoạn nạn, không bằng cả đời quên nhau.

“Trở về Lâm gia, ta muốn trở về Lâm gia, lập tức trở về Lâm gia. . .” Tiểu Tịch lau khô nước mắt, mặc cho gió biển mặn mặn thổi khô gương mặt của nàng. Độc Cô Úc hai bước thành một đuổi theo, kéo lại cánh tay của nàng hỏi: “Có phải người muốn rời khỏi nơi này hay không?”

Tiểu Tịch gật đầu một cái.

Độc Cô Úc bĩu bĩu môi, lại hỏi: “Người vẫn còn muốn trở lại tìm hẳn sao?”

Tiểu Tịch kiên định gật đầu một cái lần nữa nói: “Hẳn nhất định là có nỗi khổ tâm, ta hiểu rõ hẳn, một mình ta năng lực có hạn, muốn cùng người khác thương lượng một chút, nhất định phải trở về Lâm gia.”

Độc Cô Úc cười ngấm nghĩa hoa hồng trong tay rồi ném trên thuyền, sau đó chạy lên thuyền, đối với nàng phát tay nói: “Ta và người cùng đi, nếu không, người sẽ tìm không được đường đến Thánh nữ cung!” Hẳn nhỏ giọng lấy tay làm cô, hai người lên thuyền, hướng trùng điệp vô tận trên biển bước đi. (từ cô 孤 trong câu này mình không hiểu nghĩa, tra cũng không được nên tạm thời vẫn giữ như vậy. Có bạn nào biết thì chỉ giúp mình nhé. Thanks!)

*****

Trên Bồng Lư Sơn, đây đã là ngày thứ ba trị liệu cho Lư Y.

Cảm xúc của Tư Đồ Tinh Nhi đã ổn định rất nhiều, hơn nữa, lần này nhờ có Bạch Nguyên Phong đồng hành. Bởi vì bọn họ mới biết được, Thu Trường Khôn một mình ở nơi này lại không ăn đồ ăn chín.

Thì ra là, Ma Diên và Mộc Mộc đều là chó ngao Thu Trường Khôn nuôi dưỡng, mà loại này tại Trung Nguyên rất ít giống nhưng ở Bồng Lư Sơn lại tồn tại như là chim muông bình thường. Mỗi ngày, Thu Trường Khôn tự mình chưng cất rượu, ăn đều là chó ngao cùng đám doi ra cửa thu thập rau dại quả dại. Hai ngày trước, bọn họ vẫn có thể chấp nhận ăn chút cơm nấu không trôi là rau diếp, nhưng ngày thứ ba cũng đã chịu đựng không nổi rồi. Nhất là Bạch Nguyên Phong quen dùng bình vàng chén ngọc ăn sơn hào hải vị, rốt cuộc không chịu nổi bụng đói kêu vang ăn như nhai sáo, bắt đầu cảm lên muống lớn làm đầu bếp.

Cái đầu bếp này, trong thiên hạ chỉ có một, ngay cả Đường Kim hoàng thượng cũng không có vinh hạnh ăn được thức ăn tổng chương quỹ Bất Dạ Thành tự mình làm. Nhưng hắn cũng đang ở dưới hình thể cấp bách, chủ động yêu cầu gánh vác lên công việc nấu cơm, hơn nữa khi hoàn thành đều đủ sắc hương vị.

Ban đêm, Tư Đồ Tinh Nhi sử dụng đao pháp mình mới học ở trong phòng bếp cùng Bạch Nguyên Phong nghiên cứu chuẩn bị cơm tối. Thu Trường Khôn và Lâm Phượng Âm nhắm mắt nghỉ ngơi dưới một gốc cây đào ở trong sân.

“Ngươi có biết, nương của ngươi đã từng thu dưỡng qua rất nhiều cô nhi không?” Thu Trường Khôn nhàn nhạt hỏi.

Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Phượng Âm cảm giác vùng núi yên tĩnh và gió mát để cho hắn yên lòng không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, hắn chỉ là “Ừ” một tiếng đáp lại.

“Nàng đã từng thu dưỡng hai mươi mấy cô nhi, nhưng mà cuối cùng chỉ để lại ba người, cũng chính là ba chủ quản Thánh nữ tộc, Độc Cô Úc, Ngọc Hoàn và Thu Vô Cốt.”

“Ừ.”

“Năm đó, Diệp Trang cùng ta rời khỏi Lâm gia, ta cũng không biết, nàng đã có có thai.”

Mắt phượng Lâm Phượng Âm chợt mở to, liếc xéo Thu Trường Khôn, chờ đợi đoạn sau.

Thu Trường Khôn cười nhạt lướt mắt nhìn hắn, nói: “Khi đó, nàng không nhà để về không có chỗ có thể đi, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, nàng hận ta, ta cũng không tiện theo sát, cũng chỉ có thể âm thầm chăm sóc. Mắt thấy bụng của nàng càng ngày lại càng lớn, cho đến khi nàng ở khách điểm sinh hạ một nam hài, ta từ trên nóc phòng nhìn, nàng lại muốn giết chết đứa bé. Ta chỉ có thể mang đứa bé đi.”

“Mang đi đâu?”

Thu Trường Khôn thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ mà lắc đầu cười nói: “Qua mấy tháng, ta nghe nói nàng nhận được tin tức kế nhiệm Cung chủ Thánh nữ cung. Ta mang theo đứa bé đi gặp nàng, nàng cam kết không giết hắn, nhưng ta không thể tin được, vì vậy dùng phương pháp thay xà đổi cột, lúc nàng nhận nuôi mấy đứa bé kia chiếm con của chúng ta vào.”

“Hắn bây giờ còn còn sống, hơn nữa, là một trong những đệ tử của Diệp Trang?” Lâm Phượng âm cười một cái nói: “Thu Vô Cốt và ngươi cùng họ Thu, chẳng lẽ chính là hắn? Không, có lẽ không phải, lòng ngươi cảnh giác nghiêm trọng như thế, ban đầu Diệp Trang muốn giết đứa bé kia, ngươi vì bảo vệ hắn chu toàn, có lẽ sẽ ly miêu hoá thái tử, chẳng lẽ, Độc Cô Úc là đứa bé của ngươi?”

Thu Trường Khôn cười ha ha, nói: “Ngươi quả nhiên càng giống Diệp Trang, nhưng ý định kín đáo có lúc cũng không phải là chuyện tốt. Năm đó, ta biết rõ Diệp Trang tất nhiên sẽ hoài nghi Độc Cô Úc là máu mủ ruột thịt của nàng, nhưng kỳ thật, Thu Vô Cốt mới là huyết mạch thật sự. Cho nên, những năm gần đây nàng trọng dụng Thu Vô Cốt làm việc chừng chặc, lại với tính tình quái đản của Độc Cô Úc luôn nhẫn nhịn, dù sao máu mủ tình thâm, nàng đối với hài tử của mình vẫn là có chút tình.”

“A, tình cảm? Thu Vô Cốt là chân chính huyết mạch của nàng, không phải phải có chút cảm ứng tình mẹ con gì đó ư, chẳng lẽ cái này cũng có thể nhận lầm? Nhiều năm như vậy, nàng chẳng ngó ngàng gì tới đối với người thân của mình, chỉ sinh không nuôi, ta chưa từng thấy nữ nhân kia đối với người nào từng có tình cảm” Giọng Lâm Phượng Âm mang theo thật sâu giễu cợt, chê cười nói.

“Nhưng, Thu Vô Cốt chết rồi. . . Dù sao hắn cũng là đệ đệ ruột các ngươi.”

Lạc Hà cùng cô vụ cùng bay, Thu Thủy chung Trường Thiên toàn là.**

Xuyên thấu qua cửa sổ phòng bếp rộng mở, toát ra nhàn nhạt khói bếp, Tư Đồ Tinh Nhi cười như hoa nở hô: “Ăn cơm đi!”

Lúc này Lâm Phượng Âm mới hoàn hồn trở lại, mà Thu Trường Khôn bên người đã sớm di chuyển bước vào nhà, chỉ còn dư lại một mình hắn chán nản. Thì ra là, đầu đi đầu lại, cũng chỉ là Lâm gia tứ huynh đệ tự chém giết lẫn nhau, Diệp Trang dẫn dắt, thật là một hồi kịch hay. Hai chữ mẫu thân đối với hắn mà nói, xa lạ như thế.

** Minh đề hai câu Hán Việt như vậy cho hay hay. Nghĩa của nó mình tạm dịch là: Đám mây rơi xuống và vịt cô đơn bay lượn, nước mắt mùa thu cùng với cảnh sắc bầu trời).

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hoàn toàn dựa vào Lâm Thành Trác.

Tiểu Tịch gấp rút chạy về Hoa Châu thành, một khắc bước vào trạm kiểm soát ở cổng thành, bỗng nhiên nàng rất muốn chạy như điên, tiến về căn nhà quen thuộc.

Quả thật nàng chạy hết tốc lực, vượt qua sóng người di động trên thị trấn, xuyên qua con sông đào bảo vệ thành quen thuộc cùng cầu đá Dương Liễu. Đến khi nhìn thấy cánh cửa vô cùng quen thuộc, bảng hiệu quen thuộc, “Lâm phủ”.

Độc Cô Úc vẫn thật chặt chẽ đi theo nàng, ở trên biển phiêu bạt nàng cũng không thành thật, bao giờ cũng là khi thì khóc khi lại cười. Nhưng đến khi lên trên đất bằng vẫn như cũ giống như là con thỏ nhỏ điên cuồng nhảy nhót căn bản là bất không được. Cho đến khi nàng đứng ở trước cửa Lâm phủ, nhìn chằm chằm cánh cửa ngăn người, lại một bước cũng không dám tiến lên.

“Đi vào đi, không phải người rất vội sao?” Độc Cô Úc thở hổn hển hỏi.

Nàng hờ hững nhìn hán một cái, chợt cười, giống như là chậm lụt sau đó chợt nở nụ cười, gật gật đầu mà nói: “Đúng nha, ta đã trở về.” Nàng đưa tay gõ cửa, tới mở cửa cũng chính là Nguyệt Duy, khi nhìn thấy đối phương cả hai đều giật mình.

“Tiểu Tịch cô nương, người. . . Làm sao người trở lại. . . Không, không phải, làm sao người có thể. . . Ai, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, mấy ngày nay người đi đâu. . .” Nguyệt Duy hỏi tới tấp, hai người mặt đối mặt đứng ở cạnh cửa, Nguyệt Duy lôi kéo tay của nàng một khắc cũng không buông lỏng.

Độc Cô Úc nhìn “Mỹ nữ” tóc bạch kim này từ trên xuống dưới, tám tấc thâm than ở cùng Tiểu Tịch thật là phiền phức không cạn. Hán nhẹ giọng ho khan một cái ý bảo bên cạnh còn có người ở đây. Lúc này Nguyệt Duy mới chú ý tới Độc Cô Úc đứng bên cạnh, mặt mũi khôi ngô, nhưng nụ cười tăng thêm mười phần, làm cho người ta rất có ấn tượng tốt.

Tiểu Tịch liếc liếc về Độc Cô Úc, hiển nhiên nhìn thấu tâm tư của hán: người trong “Hội chuồng ngoại hình”, cũng sẽ nghiêng đổ đối với bộ dáng đặc biệt của Nguyệt Duy. Nhưng mà, hình như Độc Cô Úc không quá thích hợp. Mặc dù nội tâm của nàng vẫn rất ủng hộ đam mỹ, nhưng so sánh với một người ngoài tới thì nàng thích tình yêu cảm kích của huynh đệ Ngân Túc Nguyệt Duy hơn. (Hội chuồng ngoại hình: giống như là những người có ngoại hình đẹp, cũng chú ý lựa chọn người đẹp làm bạn hoặc người yêu)

Tiểu Tịch xô đẩy Nguyệt Duy đi vào Lâm gia, dọc đường nghe Nguyệt Duy miêu tả mới biết. Hôm nay Lâm gia chỉ còn lại Lâm Thành Trác, Lâm Phượng Âm mang Lưu Y trúng độc đi Bồng Lưu Sơn tìm người. Vốn ban đầu Ngân Túc Nguyệt Duy cũng định đi theo, nhưng sau khi đến Định Châu liền nghe nói Kỳ châu Tư Đồ gia hứa hẹn toàn lực hiệp trợ Lâm gia, Lâm Phượng Âm sợ sắp tới Lâm gia sẽ có chuyện rối loạn, nên để hai người có năng lực khác thường ở lại phụ trợ cũng tốt.

Hôm nay Tiểu Tịch muốn nhìn thấy nhất chính là chủ quản Lâm Thành Trác, bởi vì hiển nhiên bọn họ cũng không biết sau khi Lâm Đường Hoa rời đi Tư Đồ gia đã đi Bắc Hải Thánh nữ cung. Mà bây giờ thế lực Lâm Đường Hoa đại biểu là con đường khác với nhân sĩ chính đạo trong chốn vô lâm.

Lâm Thành Trác phái ra nhóm ẩn sĩ khắp nơi vẫn không tìm ra được tung tích Tiểu Tịch, chợt nghe được tin tức nàng trở về, Lâm Thành Trác sai bước từ trong phòng bước đến tiền sảnh, quả thật thấy được bóng dáng quen thuộc.

Nàng thật sự gầy đi, váy áo trên người không gọn gàng diêm lệ giống như trước, giày dưới chân dính đầy bụi bặm, ống quần còn có chút nước đọng, tóc của nàng buộc lên thật cao như một đuôi ngựa. Theo thói quen hai chân cũng dẫm lên trên ghế, ôm đầu gối cúi đầu trầm tư, không biết lại đang suy nghĩ gì.

Hán từ từ đi qua, sau đó đứng lại, Tiểu Tịch ngẩng đầu lên, nhìn thẳng thấy một nam tử toàn thân áo đen mạnh mẽ bức người, kiếm Phượng kiếm vát ở bên hông, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt tựa như ngôi sao sáng nhất ban đêm, mắt không chớp chăm chú nhìn nàng.

“Người trở lại.” Hán chỉ nhàn nhạt nói như vậy, vẫn như cũ là giọng nói tràn đầy tự tin của hán, ngay một giây trước khi nhìn thấy nàng mới vừa giống như trầm tĩnh chững chạc lại, giấu đi tất cả tâm tư có thể tràn đầy không dễ bị người phát hiện.

“Ta đã trở về.” Tiểu Tịch vô thức đáp trả, cảm giác nhìn thấy Lâm Thành Trác thật tốt, cảm giác trở lại Lâm gia thật tốt. Rốt cuộc nàng có thể an tâm cười, tìm nơi nương tựa đến một bến cảng an toàn, không còn sợ mưa bão gió tuyết nữa.

“Bây giờ Đường Đường đang ở Thánh nữ cung, hán bị người bắt đi làm Thiếu chủ Thánh nữ tộc, nhất định không phải hán tâm cam tình nguyện, cũng không phải phản bội Lâm gia, chúng ta nhất định phải cứu hán!” Tiểu Tịch một hơi kể hết tất cả chuyện. Sau đó rầm rầm uống nước, uống quen nước ngầm Thánh nữ tộc đào lại lần nữa uống suối ở Lâm gia, tư vị thật không phải một loại ngọt lành nhẹ nhàng khoan khoái bình thường.

Lâm Thành Trác trầm mặc một chút, Ngân Túc Nguyệt Duy ngồi ở một bên ân ái cũng lo lắng trùng trùng. Độc Cô Úc lại không có hứng thú đối với hoạt động cứu người này. Hơn nữa người kia lại là người mà hắn quyết tâm hảo hảo muốn chinh người, quân tử báo thù mười năm không muộn, nếu Tiểu Tịch thích, thì cứu ra về sau lại sửa trị.

“Nhiệm vụ biết hắn đang làm cái gì, căn cứ theo tình huống người nói, người Thánh nữ tộc sẽ không làm tổn thương hắn.” Lâm Thành Trác phân tích nói.

Độc Cô Úc tùy ý nói tiếp: “Dĩ nhiên, Thánh nữ cung thật vất vả nghênh đón Tân thiếu chủ, huống chi là một người như thế, đương nhiên có thể thờ phụng giống như thiên thần rồi.”

Lâm Thành Trác nói tiếp: “Hiện tại ở vào thời khắc liên quan đến tồn vong Lâm gia, trong chốn võ lâm sẽ nhắc lên một hồi sóng to gió lớn, nội bộ tranh đấu vẫn chưa xong, vấn đề Thánh nữ tộc thì ngược lại lại là thứ yếu. Huống chi, hiện nay có nhiệm vụ trấn giữ thống lĩnh, ngược lại vì võ lâm Trung Nguyên mưu được một cái thời cơ tốt. Dù sao, chuyện trai cô tranh nhau ngư ông đắc lợi, tuyệt không thể xảy ra. Năm đó Thánh nữ tộc bị trục xuất đã là kết quả từ thù, bọn họ nhất định muốn chọn một thời cơ thích hợp để phản công, thừa lúc vắng mà tính kế rất dễ dàng được như ý.”

Mặc dù Tiểu Tịch rất muốn mang Lâm Đường Hoa đi, nhưng Lâm gia cùng tồn vong thịnh suy của cả võ lâm cũng hết sức quan trọng. Nghe Lâm Thành Trác vừa phân tích như vậy cảm giác mình đúng là tầm mắt hạn hẹp rồi.

Độc Cô Úc cười nghe Lâm Thành Trác nói chuyện, người này thật sự là rất nhìn xa trông rộng. Lâm gia, rốt cuộc là một gia tộc như thế nào, sinh ra đứa bé nào cũng đều là hào kiệt xuất sắc. Điều này làm cho Độc Cô Úc hết sức khó chịu, không ngờ những người này gặp may mắn như thế.

Lâm Thành Trác nói sẽ đi xử lý chuyện này thì nhất định sẽ đi làm, Tiểu Tịch rất tin nhiệm vụ, biết chuyện này cũng không thể vội vàng. Thôi lữa rồi mới nấu cơm, trước xấu chỉ rồi mới thêu hoa, những chuyện này phải đi từng bước, một chút cũng không gấp được.

Cởi xuống một thân quần áo dơ, đỡ xuống một ngày mệt mỏi, nàng thân thể trần truồng nằm ở trong thùng tắm. Gian phòng vẫn là phòng của nàng, ngay cả trang hoàng bố trí cũng không có thay đổi, nhưng hình như lại có chút gì đã thay đổi một cách vô tri vô giác, người đi không giữ lại được.

Giống như là Oanh Oanh dịu dàng nhỏ nhắn mềm mại, giống như là thời điểm đã từng bị ba nhi từ đùa giỡn xoay quanh. Sống phóng túng không có tim không có phổi hành sự tùy ý như vậy. Nhưng bây giờ hình như mình không có thoải mái như thế, trong đầu có rất nhiều rất nhiều chuyện.

“Nguyệt Duy cô nương, Nguyệt Duy cô nương, người chờ ta chút à!”

Tiểu Tịch đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt mở mắt, nghe được âm thanh của tên sắc quỷ Độc Cô Úc kia ngoài cửa sổ.

“Nguyệt Duy cô nương?” Chờ nhận quả đâm đi! Tiểu Tịch cười trộm, sau đó vù vù đứng lên từ trong thùng nước, dầm xuống băng ghế ở một bên, lại đột nhiên trượt chân, trực tiếp cắm mặt xuống đất.

Cùng lúc đó, Lâm Thành Trác mới vừa đi tới trước cửa phòng Tiểu Tịch, đầu tiên là nghe bên trong phịch một tiếng sau đó là tiếng thét chói tai kinh sợ của nàng.

Lâm Thành Trác cho là xảy ra chuyện gì, bùm... một tiếng đá văng cửa phòng phóng vào trong phòng ngủ, cửa phòng tắm chỉ là nhẹ nhàng treo một bên cũng không có khóa. Tiểu Tịch đã sớm nghe âm thanh cánh cửa vỡ tan, biết nhất định là nam nhân có sức lực kinh người. Nhưng mình đang xích thânỏa thể (trần truồng) nằm ngửa trên đất, quả thật giống như là cô gái nhếch nhác bị giày vò qua. Nghe tiếng bước chân tới gần, nàng nhanh chân đẩy ngã bình phong bên cạnh, sau đó nhìn phương hướng nó ngã xuống, nhặt lên y phục treo trên đó đắp lên người.

Bùm... một tiếng, cửa phòng tắm của nàng cũng bị bạo lực đá văng ra, mi tâm Lâm Thành Trác nhú chặt chạy vào, lại ầm ầm, đầu giống như bị nổ tung, đứng im bất động.

Mới vừa rồi, hắn rõ ràng vừa chạy đi vào vừa gọi tên Tiểu Tịch, nhưng không người nào trả lời, cho nên hắn cho là nàng xảy ra nguy hiểm.

Lòng Tiểu Tịch như lửa đốt tìm y phục, làm sao còn bận tâm trả lời người gọi tên nàng, vì vậy một màn bi kịch xảy ra.

Y phục của Tiểu Tịch chỉ có thể che đậy từ xương quai xanh trở xuống từ bắp đùi trở lên. Ở hiện đại cởi mở vậy chỉ coi như là trang phục áo tắm. Nhưng mà ở thời điểm đó cũng đủ dễ xưng là “phóng đảng” và “phơi bày” rồi. Ngay cả Lâm Thành Trác đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, Lâm Thành Trác trôi long đàu lờ mờ mà mặt cũng không đổi sắc đều đỏ mặt, giống như là tôm luộc chín.

“Người...” Tay chân Lâm Thành Trác cũng không biết để vào đâu.

Tiểu Tịch một tay lôi y phục, một tay chống mặt đất, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Làm sao cánh cửa còn mở toang hoác?” Một giọng nói quen thuộc vang lên lần nữa, lúc này không chỉ là Tiểu Tịch, Lâm Thành Trác càng thêm luống cuống tay chân, thừa dịp Độc Cô Úc còn chưa có chui vào, lập tức đóng cửa lại, rắc rắc khóa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tiểu Tịch và Lâm Thành Trác, hai người cũng lúng túng muốn chết, nhưng Tiểu Tịch vẫn là người vui sướng khi người gặp họa. Đầu tiên, mình cũng chưa ăn thua thiệt, thứ hai, lộ một chút da có thể nhìn thấy Lâm Thành Trác bối rối như thế, thật đáng mừng.

Lâm Thành Trác không biết tại sao mình phải đóng cửa lại, kết quả biến thành tình cảnh hai người một chỗ, nhưng hắn đang sợ hãi cái gì đâu chứ. Sợ Độc Cô Úc kia bày ra bát quái miêng rộng sẽ nói ra chuyện làm hư danh dự và thanh bạch của nàng. Sợ Tiểu Tịch sẽ thẹn thùng sau đó không xuống đài được, cho nên, cô nam quả nữ, ở chung phòng tắm.

Độc Cô Úc đã gõ cửa “đông đông đông”, Tiểu Tịch và Lâm Thành Trác nhanh chóng liếc nhau một cái, Tiểu Tịch thu lại thần sắc hô: “Ta đang mặc quần áo, đợi một chút!”

Độc Cô Úc tựa vào trên khung cửa, lưu manh mà nói: “Có muốn ta mặc giúp ngươi hay không nha?”

Tiểu Tịch kêu to: “Muốn sống, sớm cầm miệng!”

Tiểu Tịch chỉ chỉ thùng nước tắm một bên, không tiếng động ý bảo Lâm Thành Trác trốn đằng sau thùng, mình phải thay đổi y phục.

Dĩ nhiên Tiểu Tịch tin tưởng Lâm Thành Trác là chính nhân quân tử tuyệt đối sẽ không nhìn lén, nhưng không ngờ Lâm Thành Trác để chứng minh mình thật sẽ không nhìn lén, vậy mà lặn vào trong thùng nước nín thở, mắt thấy tóc của hắn bông bênh ở trên mặt nước, người đã chìm trong cánh hoa.

Tiểu Tịch lắc đầu bất đắc dĩ, không ngờ Lâm Thành Trác chính trực thành cái bộ dáng này, tình nguyện toàn thân ướt nhẹp cũng không nguyện để cho nàng có một chút khó chịu. Nhưng cũng không thể khiến hắn ngập nước mà chết, cho nên nhanh chóng mặc quần áo tử tế vào, mở cửa khiến Độc Cô Úc gặp được mình vừa tắm xong.

“Thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, hắc hắc.” Độc Cô Úc lơ đãng nhìn vào bên trong một chút, hỏi: “Làm sao cánh cửa bị đập hư thế này? Ta còn tưởng rằng có lưu manh!”

Tiểu Tịch xô đẩy hắn, nói: “Vậy sao vậy sao, mau cùng ta đi xem một chút, không phải ngươi là thợ mộc ư, sửa cửa mới là chuyên môn của ngươi à!”

Độc Cô Úc không cách nào cự tuyệt bị Tiểu Tịch đẩy đi, nhưng bên trong phòng tắm vẫn yên tĩnh một mảnh như cũ, Lâm Thành Trác cũng không có lập tức xuất hiện.

Trời mới biết trong đầu Độc Cô Úc chứa đựng ý tưởng kỳ kỳ cổ quái gì, vậy mà tránh ra khỏi trói buộc của Tiểu Tịch lại một lần nữa chạy về quét nhìn một vòng trong phòng, thấy vẫn như cũ không có gì khác thường mới xoay người rời đi.

“Ngươi có bệnh à!” Tiểu Tịch giận hằn.

“Bệnh gì!” Độc Cô Úc đi theo Tiểu Tịch ra cửa, đang chuẩn bị đi phòng chứa củi tìm một chút công cụ sửa cửa.

“Đa nghi nghi ngờ!” Tiểu Tịch tức giận trừng hắn, hung hăng bấm một cái trên cánh tay hắn.

Độc Cô Úc “Ai ư” một tiếng, che cánh tay bị thương của mình vừa nhảy vừa kêu: “Không phải ta đây sợ ngươi bị người chà đạp sao?”

“Được, nhưng ta lại sợ ngươi chà đạp người khác, cho nên tốt nhất vẫn là móc hết mắt của ngươi, cắt đầu lưỡi, đánh gãy gân cốt tứ chi thì tốt hơn.”

Càng lúc càng xa, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, Lâm Thành Trác từ trong nước ló đầu ra, sau đó đạp dọc theo thùng gỗ nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Rốt cuộc thoát khỏi một chuyện phiền toái, cái gọi là lời người đáng sợ hắn cũng không muốn thử một chút hiệu quả.

Nhưng mà, giống như là Đường Tăng sẽ phải trải qua chín chín tám mươi mốt khó khăn. Bước đầu tiên Lâm Thành Trác bước ra cửa phòng tắm, liền nhìn thấy Ngân Túc Nguyệt Duy đang kinh ngạc giống nhau.

“Đại công tử, làm sao ngươi lại từ nơi này ra ngoài. . . Hơn nữa. . .” Nguyệt Duy chỉ vào hắn, lại nhìn hắn toàn thân ẩm ướt, chẳng lẽ là tắm uyên ương? Ngân Túc và Nguyệt Duy hai mắt nhìn nhau. Lâm Thành Trác vừa muốn giải thích, Ngân Túc dẫn đầu nói một câu: “Chợt nhớ tới chúng ta còn có việc phải làm, đi trước.” Ngay sau đó, mai danh ẩn tích.

Lâm Thành Trác cảm giác mình giống như ăn đau mà không dám kêu, nhưng với bộ dáng này của hắn hiện tại, mười phần sẽ làm cho người mơ màng.

“Cái gì?!” Độc Cô Úc không thể tin, ánh mắt lóe lên, hình như không cách nào đè nén kích động của mình.

Tiểu Tịch nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, chải lấy tóc vẫn còn ướt của mình, cười nói: “Không tin, đây cũng là sự thực không cách nào thay đổi được. Ngân Túc hẳn chính là nam, 100%, không thể giả được.”(theo mình nên là Nguyệt Duy mới đúng, nhưng vẫn để là Ngân Túc theo tg nhé.)

Độc Cô Úc đặt mông ngồi xuống dưới đất, tiện tay nhặt lên củi đốt ở một bên hung hăng đánh mặt đất, hình như còn đang oán trách ông trời bất công, hô to: “Tại sao vậy tại sao, nam nhân đều có dáng dấp đẹp như thế làm gì!”

Tiểu Tịch cười ha hả, nói: “Ngươi không phải cũng là nam nhân sao, còn là nam nhân bộ dạng xinh xắn đâu!”

“Thật sao?” Độc Cô Úc nghiêng đầu, rũ mắt đăm đăm đưa tình nhìn nàng: “Ta so với Lâm Đường Hoa thì sao?”

Tiểu Tịch kéo kéo khóe miệng, hà hề nói: “Đương nhiên là Đường Đường đẹp trai nhất, ngươi hà, thì có đầu óc đơn giản, điểm này thật đáng yêu, cố gắng sửa cửa đi, ta muốn đi ăn món điểm tâm ngọt.” Tiểu Tịch phất tay một cái, từ biệt thợ mộc miễn phí, bỏ lại Độc Cô Úc ngu si ở lại trong phòng củi.

“Đáng yêu? Nói là trừ Lâm Đường Hoa người khác ai cũng không sánh nổi, ý của ngươi là vậy đi! Nữ nhân này vẫn không tính là có mắt không trông!”

Hai người Ngán Túc Nguyệt Duy tận lực né tránh Đại công tử, bởi vì này mấy ngày nay chung đụng bọn họ hết sức hiểu rõ tính tình Đại công tử.

Một, chính trực giống như Tùng giống như Trúc vậy. Hai, bị người vạch trần hoặc là nhìn thấu sẽ tức giận, càng sẽ không khinh suất tha thứ người truyền bá lời đồn. Cho nên bọn họ cần phải làm chính là giữ kín như bưng. Đang lúc cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, bởi vì e ngại ánh mắt Lâm Thành Trác, cho nên ngay cả cơm tối cũng không kịp ăn.

Tiểu Tịch vẫn như cũ ăn như hổ đói, chán ăn thủy sản Bắc Hải, rau dưa Lâm gia trở nên ngon miệng như vậy. Độc Cô Úc vẫn hăng hái thiếu não, cắn chiếc dưa không biết đang ngậm ngậm cái gì. Lâm Thành Trác yên tĩnh nhất, chỉ cúi đầu ăn cơm, rất quy củ, giữa ba người ngay cả một ánh mắt trao đổi cũng không có.

Thời điểm Thập Nhị thủ lĩnh ân sĩ gõ cửa, người ngẩng đầu đầu tiên chính là Tiểu Tịch đang chán đến chết. Nàng hưng phấn kêu Thập Nhị ngồi vào bên cạnh nàng, lại không biết thật ra Thập Nhị người ta rất e ngại Tiểu Tịch đầy nhiệt tình.

“Ôi trời ơi Thập Nhị à, sao giờ người mới tới chứ, ăn chưa?” Tiểu Tịch lấy tới một bộ đồ ăn Nguyệt Duy không dùng tới nhét vào trong tay hắn, nói: “Mau ăn mau ăn, vẫn còn nóng lắm!”

Thập Nhị lúng túng giật nhẹ khóe miệng, mặc dù thịnh tình khó từ chối, nhưng trên bàn, làm sao còn có món ăn dư thừa nào. . .

Chỉ là trước mặt Tiểu Tịch thì chất một đồng như một ngọn núi nhỏ, trong đó bao gồm hành gừng tỏi ớt xanh rau thơm các loại, nàng lựa chọn bỏ ra ngoài những thứ không ăn. Mà trước mặt trong đĩa đã cần quét sạch sẽ, chỉ còn lại một chút nồng đậm nước canh.

“Ha ha, ta ăn no rồi.” Thập Nhị nói dối, nhưng rất vui mừng.

“Thật sao? Vậy coi như xong.” Tiểu Tịch mỉm miệng nói: “Vừa đúng lúc ta ăn quá no, chúng ta đi chơi một lát đi!”

Trong nháy mắt sắc mặt Thập Nhị âm trầm không ánh sáng, vội vàng từ trên ghế đứng lên, cung kính đến bên cạnh Lâm Thành Trác khom người bẩm báo nói: “Thuộc hạ đã điều tra được rồi, quả thật Thiên Vân cô nương đang ở chung với Oanh Oanh cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Tam phương chuẩn bị xuất phát.

Lâm Thành Trác nhàn nhạt nhìn lướt qua Tiểu Tịch, phá lệ một câu nói làm cho Thập Nhị thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Biết rồi, chuyện này ta sẽ cân nhắc, người theo Tiểu Tịch cô nương đi dạo một chút đi.”

Thập Nhị nhìn vẻ mặt áy náy của Lâm Thành Trác, biết nhất định là vì khiến hắn đi theo nàng giải sầu. Mặc dù mình căn bản không có cái gì âm ức, nhưng chuyện này nếu nàng là nhược điểm nắm ở trong tay, đoán chừng về sau Lâm Thành Trác sẽ đối với nàng nói gì nghe vậy.

Tiểu Tịch lời Thập Nhị còn không có từ trong tin dữ tỉnh lại, cười híp mắt ra khỏi phòng. Sau đó khoát tay áo từ biệt hướng về phía Độc Cô Úc đang ăn không biết ngon. Độc Cô Úc u mê ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ, đợi đến khi trong phòng cũng không còn có mùi của nàng, lúc này mới chợt ý thức được cái gì, buông chén dưa xuống chạy ra ngoài.

“Tiểu Tịch cô nương, người đi thật lâu rồi, muốn làm cái gì?” Thập Nhị đi theo ở phía sau, hắn vốn cho là Tiểu Tịch sẽ nghĩ ra phương pháp li kỳ cổ quái gì để chinh hán. Nhưng là bây giờ nhìn lại, hình như Tiểu Tịch không có hứng thú vui chơi cái gì, chỉ chậm rãi đi ở trước mặt. Sau đó lo lắng đi tới Bích Thủy Hồ, đứng ở trên con đường lát đá ngoài đình.

Thập Nhị cũng dừng lại cách một mét ở ngoài, canh chừng bóng lưng nàng, im lặng không lên tiếng.

“Thập Nhị, người có từng thích qua ai đó hay không?” Tiểu Tịch mỉm miệng hỏi.

Thập Nhị sừng sốt một chút, hình như có chút xấu hổ nói: “Tiểu Tịch cô nương. . . . . Chúng ta là ân sĩ, từ nhỏ đều ẩn núp ở trong bóng tối, trong suy nghĩ trong nội tâm chỉ có một mục đích, thời điểm Lâm gia cần chúng ta là lúc vô điều kiện xuất hiện. Làm sao có thể có cơ hội thích người nào. . . . . ngay cả tiếp xúc với nữ tử, cũng là ít lại càng ít. . . . .”

Tiểu Tịch nhẹ giọng cười một tiếng, quay đầu lại hỏi: “Ta không phải là trong ít lại càng ít đó chứ?”

Thập Nhị ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, để cho tóc nàng như trân châu đen càng thêm lộ ra vẻ rực rỡ, như là thác nước lóe sáng nhu nhả. Nụ cười của nàng so với tia sáng ánh mặt trời nhún nhảy càng rực rỡ hơn, con ngươi sáng rỡ, như rơi vào rượu xuân, hán giống như nhìn thấy sóng nước mênh mông, đứng ở nơi đó gần sát như thế, rồi lại xa xôi như thế.

Đúng vậy, vẻ đẹp của nàng không gì sánh kịp, vì vậy khiến các công tử ưu tú như thế đều có chút khuynh tâm. Mặc dù họ phải trả giá thâm, cũng

muốn bảo vệ nàng, giống như là bảo vệ một pho tượng thánh khiết trong trắng, một đóa hoa sen không nhiễm nước bùn, là người mà tất cả mọi người nguyện hết lòng che chở thật lòng thương yêu, động lòng người như thế, âm áp như thế.

“Thập Nhị, ngươi gặp được ý trung nhân thì nói cho ta biết đi, ta sẽ đi cầu bọn hắn. Có nhà có thể thất nếu như còn làm công việc nguy hiểm như thế thật không tốt. . . . .” Tiểu Tịch đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, sáng khoái nói.

Trong nháy mắt Thập Nhị có chút hoảng thần, nhưng rất nhanh liền cười cười xấu hổ, giống như vừa ở trong mộng mới tỉnh hận không được cho mình một cái tát. Cô gái hắn gặp qua ngoại trừ người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, chính là kẻ địch lúc thi hành nhiệm vụ hung hiểm âm độc. Duy nhất duy nhất, chính là nàng, luôn là để cho hắn rất quần bách khác hẳn một tinh linh vui sướng như vậy.

“Đa tạ Tiểu Tịch cô nương.” Thập Nhị nhân nhật đáp lại, Tiểu Tịch cảm thấy về mặt của hắn có chút chán nản, có chút đồng tình với bọn họ những ân sĩ này. Ân sĩ Lâm gia, phục tùng vô điều kiện mọi mệnh lệnh, cho dù là nhiệm vụ nguy hiểm có liên quan sinh tử cũng muốn hoàn toàn tập trung tinh thần đi giải quyết, giống như là đặc cảnh nằm vùng ở hiện đại. Mỗi một giây cũng coi như là điểm cuối của sinh mệnh, mỗi một khắc đều đáng quý trọng. Hắn sẽ không có thể thiếp sao, cứ an phận như vậy chục năm, cô gái nào sẽ gả cho người nam tử không có tương lai chứ. Nàng không khỏi có chút khổ sở, vì người trong võ lâm mà có một loại bi ai này, nhưng nàng nhìn không hiểu nét mặt Thập Nhị, không biết ẩn sâu trong mắt của hắn là ưu thương và hèn mọn lùi bước cỡ nào. . . . .

Yêu, nếu như cũng có thể nói ra khỏi miệng, nếu như cũng có thể làm cho đối phương biết, là có may mắn hay là bất hạnh. . . . .

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên nổ rộ một pháo hoa ngắn ngủi.

Thập Nhị ngửa đầu nhìn, nắm chặt quả đấm thở phào nhẹ nhõm nói: “Tam công tử sắp trở về rồi!”

Độc Cô Úc ở Lâm gia vẫn không quên nghiên cứu phát minh làm bằng gỗ của mình. Mỗi ngày đứng ở trong phòng củi đóng cửa suy nghĩ, thoát nhìn rất buồn bực, thật ra thì hắn tuyệt không phải bởi vì “Thất tình”, mà là đang nghiên cứu diện mạo của mình.

Ở Bắc Hải Thánh nữ cung, trừ đi hắn và Thu Vô Cốt là hai mỹ nam tử, trước kia lúc hành tẩu giang hồ sẽ mang theo áo choàng hoặc là cái khăn che mặt, bởi vì sợ cô gái khác sẽ đối với hắn vừa thấy đã yêu. Nhưng sau lại gặp nhiều vô số, lại đều là người hơn người, hơn nữa ở Lâm gia này, mình hèn mọn giống như một người làm bình thường. Điều này làm cho hắn nhớ tới khi còn bé ở trong một đám đệ tử đó, mình vẫn luôn là một người đàn nhất kém cỏi nhất hèn nhất vậy, võ nghệ cũng vẫn là người rất yếu.

Nếu như không có sự phụ dễ dàng tha thứ và trông nom, có lẽ hắn không sẽ sống đến cuối cùng, cũng sẽ không làm Đại Đệ Tử còn sống ở đời. Hắn vẫn cảm thấy, mình tựa như một cây cỏ nhỏ được đại thụ sum xuê che chở, hèn mọn và yếu ớt, chịu đựng không được gió táp mưa sa. Cho nên hắn nghĩ muốn một mình hành tẩu giang hồ chứng minh thật ra mình là người rất có đảm đương. Thế nhưng sau nhiều năm qua, mình chỉ là vui đùa với thế gian, chỉ là đơn giản làm theo ý mình, để chứng minh thực lực của mình mà trộm cắp. Nhưng mất đi hăng hái thì ném hết tất cả bảo vật, bởi vì từ đầu đến cuối hắn không có tìm được cho mình ý nghĩa chân chính và vị trí tốt nhất.

Hắn gọt dao nhỏ, khắc từng vết dao nhỏ ở trên một cục gỗ, mới vừa nhìn qua hình dáng, là một pho tượng tượng gỗ.

Bùm... một tiếng, cửa phòng chứa củi mở ra, Độc Cô Úc giật mình xê dịch tay, ngón tay tay bị dao nhỏ làm bị thương.

“Nha! Làm sao lại chảy máu rồi!” Tiểu Tịch chạy vào, nắm ngón tay bị thương của hắn cau mày.

Độc Cô Úc ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái, rút tay về lại, nhưng Tiểu Tịch hung ác mạnh mẽ nắm được trường mắt nhìn hắn nói: “Làm gì, chơi xấu hổ à! Thiệt là.” Tiểu Tịch móc ra khăn tay sạch sẽ băng bó lên ngón tay hắn, cười nói: “Trước kia ta á, thường hay bị thương chảy máu, Đường Đường luôn chuẩn bị cho ta rất nhiều khăn tay sạch sẽ đây, ừ, đây chính là một cái trong đó. Hắn nói rồi, mỗi ngày cần phải mang theo một cái, bởi vì bảo vệ không cho phép lúc nào thì sẽ gây ra phiền toái, ha ha ~ hôm nay ta rất khỏe mạnh, cho ngươi dùng á!”

Tay nàng rất thuần thực nhuần nhuyễn, rất nhanh tay băng bó kỹ ngón tay hắn, cuối cùng còn thắt nút hai lỗ tai con thỏ, thoát nhìn rất dí dỏm. Nàng nắm ngón tay của hắn cười gật gật đầu mà nói: “Không tệ, không tệ đi! Rất tốt!”

Độc Cô Úc ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Tiểu Tịch bĩu bĩu môi, nói: “Không có việc gì, ngươi là người duy nhất biết Thánh nữ cung, là dẫn đường của chúng ta, khách nhân quan trọng!”

“Chỉ là khách?” Mi tâm Độc Cô Úc nhăn lại thành một chữ bát nhân nhật (bát: 八).

“A, không phải, hi hi, ngươi là bạn tốt của ta!” Tiểu Tịch che miệng cười nói: “Ngươi và Lưu Y, Đường Đường, Thành Trác và Âm Âm, mọi người đối với ta đều quan trọng giống nhau. Mặc kệ người nào trong các ngươi xảy ra chuyện ta đều sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước xông ra cứu các ngươi đây! Tiểu Úc Úc thì sao, giống như rất thương cảm đó, nếu là vì chuyện Nguyệt Duy cũng không đáng đầu, người ta thiên sinh lệ chất, là có chút giống như nữ nhân á..., Nhưng rừng rậm lớn như vậy, ngươi nhất định phải treo cổ trên một thân cây ư, ta biết tiểu Úc Úc là người rất kiên cường.” Nàng đứng vỗ vỗ bả vai Độc Cô Úc, giống như là chủ nhân trên cao nhìn xuống an ủi tiểu súc vật vậy.

Độc Cô Úc vui vẻ cười cười, sau đó gơ lên tượng gỗ mới khắc có một nửa quơ quơ ở trước mắt nàng nói: “Đây chính là một tượng hình người lần đầu tiên ta làm trong đời, tặng cho ngươi.” Hắn dùng ngón tay bị thương nắm dao nhỏ, sau đó mím môi hết lòng điêu khắc vì nàng. Tiểu Tịch đứng ở một bên khom người, nhìn hắn thận trọng hạ dao, khắc ra tướng mạo của nàng.

Vào lúc giữa trưa, nắng ấm chiếu sáng trên không, một phòng ấm áp, nhưng ở một địa phương khác lại lạnh lẽo như là địa ngục.

Lâm Đường Hoa đứng ở trước quan tài Thu Vô Cốt, hai người áo trắng giống nhau, băng xích trong suốt long lánh và quan tài, cũng chiếu rọi sắc mặt của hai người sáng long lanh mà trấn tĩnh.

“Thiếu chủ, hoa lan mang tới rồi.” Thanh Xà Sứ giả rón rén đi tới, vẫn vừa sợ lại cung kính đối với người thiếu chủ này.

“Ừ.” Lâm Đường Hoa gạt đầu một cái, nhận lấy hoa lan Thanh Xà Sứ giả đưa tới, sau đó đặt ở một bên quan tài, nói: “Đang ở Thiên Sơn trên nóc đầu, đột nhiên nham sâu và Diệu Hương nhiều. Không phải là không dưới chân Phù Vân nào, không tới hiểu nhau đi không lưu.” (Tạm dịch: Trên đỉnh Thiên Sơn, hương thơm khắc sâu. Không phải cái dưới chân Phù Vân, tới không hiểu nhau đi không để lại.)

Đây là một chậu Hương Phù Lan hân thích nhất, hôm nay đưa cho đệ đệ thân sinh của mình cũng không quá đủ. Có lẽ Diệp Trang còn không biết người này mới chính là con trai ruột của mình, nhưng Tư Đồ Môn chủ đã sớm nói với hắn, quái tượng chắc sẽ không gạt người.

“Thiếu chủ, Cung chủ phái thuộc hạ đến hỏi thăm, khi nào khởi hành đi đại hội võ lâm.”

“Đại hội võ lâm, có mời Thánh nữ cung sao?” Lâm Đường Hoa cười nhạt hỏi, đùa nghịch nhụy hoa lan.

“Nhưng . . . . . Thiếu chủ, Cung chủ nghĩ thừa dịp lần này rửa sạch sỉ nhục trước kia, Thánh nữ tộc chúng ta đã từng bị nhân sĩ tự xưng chính phái đuổi đi, lần này lại là cơ hội tốt, có Thiếu chủ ở đây, nhất định có thể. . . . .” Thanh Xà Sứ giả lời đến khóe miệng, bị một ánh mắt của Lâm Đường Hoa bác bỏ đi.

“Ta ở đây, sẽ biến tà môn ngoại đạo trở thành danh môn chính phái à. . . . .” Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng, nhưng trong lời nói lại không có một tia âm áp, lạnh lẽo làm cho người ta run lên.

“Nhưng mà, đây là tâm nguyện của Thánh nữ tộc bao nhiêu năm. . . . .” Thanh Xà Sứ giả hạ giọng thấp xuống chút, cúi đầu.

Trong không khí là một mảnh yên lặng, qua hồi lâu Lâm Đường Hoa mới nói: “Đi xuống đi.”

Trong phòng băng chỉ có hắn và đệ đệ của mình, nghe nói, thời điểm Tiểu Tịch ở đây, mỗi ngày đều là nàng lau cho hắn, sửa sang lại quần áo cho hắn, cho nên mới được sạch sẽ chỉnh tề như vậy. Chợt thấy bên gối hắn để một cái túi thơm nho nhỏ, hắn cầm lên đặt ở trong lòng bàn tay, là một túi thơm màu xanh ngọc, bên trong chính là hoa thơm phổ thông dùng một lần, cũng là trước kia thời điểm Tiểu Tịch tắm rửa giặt quần áo thích dùng nhất, cho nên trên người hắn luôn có hương thơm đủ các loại hoa, mát mẻ hợp lòng người.

Đám người Lâm Phượng Âm ra roi thúc ngựa lên đường, không có gian nan hiểm trở, lại có thêm một Thu Trường Khôn dẫn đường hợp cách. Nếu không phải Tư Đồ Tinh Nhi một khóc hai nháo ba thất cố yêu cầu Thu Trường Khôn đi theo về nhà, bất kể như thế nào Lâm Phượng Âm cũng không mở miệng.

Lưu Y đã tỉnh rồi, vượt qua thời kỳ nguy hiểm nhất, nhưng dinh dưỡng không đủ dẫn đến thân thể hết sức yếu ớt, cho nên bọn họ vẫn lựa chọn đi xe ngựa.

“Sư phụ, đệ tử cô phụ kỳ vọng của người. . . . .” Đây đại khái là một câu nói dọc đường Lưu Y nói nhiều nhất.

“Sai lầm chính là sai lầm rồi, không cần nhiều lời làm gì nữa.” Thu Trường Khôn cũng là lời nói ác độc như vậy, không cho người ta có cơ hội hời hợt cãi chút nào.

“Sư phụ, đệ tử sẽ trở về Phùng gia.” Lưu Y nhàn nhạt nói, tràn đầy bất đắc dĩ.

Tư Đồ Tinh Nhi hừ nhẹ một tiếng, nói: “Người nào đồng ý nguoi trở về Phùng gia rồi hả? Phải về cũng là trở về Tư Đồ gia!”

Thu Trường Khôn im lặng không lên tiếng, Lâm Phượng Âm nhắm mắt dưỡng thần, Bạch Nguyên Phong ngược lại hào hứng bưng bưng. Liên tục thảo luận y dược kết hợp cùng đồ ăn với Lưu Y, chuẩn bị cho Bát Dạ Thành tăng thêm được thiện mới.

“Lưu Y huynh, cho dù là Tư Đồ gia hay là Lâm gia, căn bản chỉ cần không làm trái với ích lợi của Bạch mỗ và Phượng Âm huynh, ta nguyện ý cùng huynh tới cùng, phải biết huynh nguyện ý đầu nhập vào trong việc buôn bán của ta, trong chốn võ lâm ồn ào hỗn loạn cũng không phải là một địa phương an ổn. Trong thương nghiệp cũng không giống nhau, huynh sẽ phát hiện một chuyện tốt đẹp hơn.” Bạch Nguyên Phong luôn luôn giới thiệu lời kéo, nhưng mà Lưu Y toàn tâm toàn ý chỉ hy vọng lấy được sự tha thứ của sư phụ.

Bạch Nguyên Phong có chút nóng nảy, cuối cùng ra đòn sát thủ.

“Lần trước nghe huynh nói muốn gặp nương tử của huynh, huynh yên tâm, nếu huynh gia nhập vào ta, mặc kệ nương tử của huynh là Bò Tát Thần Tiên hay là Yêu Ma Quý Quái, ta đều có thể cho người tìm về cho huynh.”

Lưu Y ngó hắn một cái, ánh mắt tràn đầy chờ mong, nói: “Thật ra thì, nàng chỉ là một cô gái rất bình thường, nhưng mà với ta mà nói thì ngay cả Thần Tiên cũng không kịp, Tiểu Tịch là nữ hài tử khả ái nhất ta đã gặp. . . . .”

Trong không khí, trong nháy mắt có như băng tinh giá rét đang lưu động tăng lên theo cấp số nhân.

Bạch Nguyên Phong yên lặng không nói, mắt phượng hẹp dài của Lâm Phượng Âm lần đầu tiên có địch ý với Lưu Y. Tư Đồ Tinh Nhi chợt cười sáng

sủa, nói: “Nguyên Phong ca ca, người đánh bàn tính sai lầm rồi! Tiểu Tịch tỷ tỷ không cần phải hao tâm tổn trí đi tìm, Phượng Âm ca ca nói cho ta biết, Tiểu Tịch tỷ tỷ đã trở lại Lâm gia, hiện tại đoán chừng lại đang nghiên cứu chuyện đùa giỡn ăn ngon!”

Thu Trường Khôn vẫn rượu bất ly thân, cảm giác không khí giữa những người trẻ tuổi này thật vi diệu, không biết nên may mắn hay là bất đắc dĩ. Mình chỉ là lượm được một cô gái lạc đường ở trong rừng rậm lúc trời mưa to giã giũa, thế nhưng dính dấp ra nhiều ân ân oán oán như vậy. Mà con trai của mình, đồ đệ của mình đều đang bị cái cô nương đầu đầy bụi đất đó mê hoặc xoay quanh, không biết rốt cuộc nàng có chỗ đặc biệt gì. . . . .

Xe ngựa thật nhanh chạy về hướng Hoa Châu, đi theo phía sau hiển nhiên là đội ngũ thương lữ cũng là xe ngựa lao đi. Bóng dáng người đánh xe ở dưới trời chiều có vẻ có chút mệt mỏi và cô đơn, nhưng tất cả mọi khó khăn cũng không bỏ buộc được thần sắc hờ hững, cái này so với buôn bán, kiếm một mớ khăm.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mọi mặt chuẩn bị chiến cuộc.

Tin tức Lâm Phượng Âm trở lại Hoa Châu thành, truyền thật nhanh đến Lâm gia, người đầu tiên nhảy nhót nhót chính là Tiểu Tịch.

“Trở lại? Trở lại?” Tiểu Tịch nghe được có người bẩm báo trong sân, đang nằm vội vàng bật dậy, leo từ trên giường xuống, liến thoắng mặc quần áo mang giày vào, bùm... một tiếng đẩy cửa ra, chạy nhanh đi về nơi cửa chính.

Băng qua sương phòng, xuyên qua nhà chính, lướt qua tiền đình, cho đến trước cửa lớn, nhìn thấy Lâm Thành Trác chấp tay sau lưng đứng ở dưới ánh mặt trời. Cửa chính, ánh mặt trời màu nâu đỏ lấp lánh nhảy nhót như nốt nhạc, hần quay đầu lại, định thần nhìn Tiểu Tịch ăn mặc xốc xếch, đi tới, chỉnh sửa cổ áo nàng cho đúng, gỡ lấy sợi tóc của nàng đang tán lác qua một bên, cười nói: “Vội vàng lo lắng làm gì.”

Tiểu Tịch ngượng ngùng cười cười, ngay sau đó chỉnh sửa y phục của mình một chút, sau đó le lưỡi một cái dí dỏm nói: “Đây không phải là nghe nói Âm Âm trở về sao, ta tới nghênh đón hần.”

“Ừ, chỉ là vừa vào thành, không vội.” Giọng nói của Lâm Thành Trác nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, ôn hòa và ấm áp giống như là tắm chăn được ánh mặt trời sấy qua, có một loại cảm giác làm cho người ta thân thiết.

Hai người sóng vai đứng ở ngưỡng cửa, chỉ chốc lát sau Ngân Túc Nguyệt Duy cũng đi ra nghênh đón.

Tiếng vó ngựa vang tới, ngay sau đó một tiếng ghim cương ngựa vang lên, Tiểu Tịch không kịp chờ đợi bước ra ngưỡng cửa, đứng ở trước mặt xe ngựa mới vừa dừng lại, kích động hô to: “Âm Âm! Lão nương tới đón người đây!”

Lâm Phượng Âm đang sửa sang lại bọc quần áo, nghe một tiếng hò hét như thế thiếu chút nữa ngã nhào. Bạch Nguyên Phong bật cười, Tư Đồ Tinh Nhi cũng hần hai mặt nhìn nhau lại chế giễu Lâm Phượng Âm nói: “Phượng âm ca ca, mẹ của người, thật trẻ tuổi nha!”

Lâm Phượng Âm dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, áo bào màu xanh biếc tung bay trong gió xuân giống như là chồi non mới nhú cành, giầy lẩy dính bụi đất, nhất định là xe ngựa không ngừng vó chạy về. Ngay cả là Lâm Phượng Âm thần sắc thiên tư cũng có vẻ hơi mệt mỏi, không hề yêu mị như vậy nữa, mà nhiều hơn là âm trầm nặng nề, khom người cười nói: “Nhi tử thỉnh an mẫu thân, không biết nhi tử đi mấy ngày nay, mẫu thân ăn được thuốc tốt gì bảo vệ tuổi thanh xuân? Cho ta kiểm tra một chút xem.” Nói xong, nụ cười quen thuộc treo lên khóe miệng, sau đó giễu cợt cười một tiếng đi tới, túm chặt cổ tay Tiểu Tịch liền kéo vào trong nhà luôn.

Tiểu Tịch vội vàng cười khúc khích khoát tay chào hỏi với những người còn lại đang từ trong xe ngựa chui ra ngoài. Nụ cười của Bạch Nguyên Phong nhạt nhòa, vẫn như cũ ung dung sang trọng đứng ở nơi đó, khó nén quý khí. Tư Đồ Tinh Nhi mím miệng, không biết hỏi thăm Bạch Nguyên Phong cái gì. Rồi sau đó, từ trong rèm lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Lưu Y, cười cực kỳ nhạt nhẽo.

Tiểu Tịch chợt định trụ, sững sờ nói: “Lưu Y, làm sao có thể bệnh thành bộ dáng kia?”

Lâm Phượng Âm lúc này mới nhớ tới bây giờ không phải là thời điểm “Dọn dẹp” nàng. Vì vậy ngừng lại, buông tay nàng ra nói: “Lưu Y mới vừa giải độc, đoạn đường này cũng rất khổ cực, chúng ta ngồi xuống ăn cơm trước rồi hãy nói.”

Bạch Nguyên Phong đi vào cửa, lễ phép gật đầu, lui tới cửa Lâm gia giống như là ra vào nhà mình vậy.

Lưu Y đã có thể chậm rãi đi bộ, mặc dù có chút suy yếu, nhưng bên trái là Tư Đồ Tinh Nhi bên phải là Tiểu Tịch, hai người đều dìu đỡ lấy hần. Nụ cười của Lưu Y mặc dù có chút tái nhợt, nhưng cũng rực rỡ giống như ánh nắng mặt trời trước kia.

Trên bàn cơm, Thu Trường Khôn ngồi ở chủ vị.

Rốt cuộc Tiểu Tịch biết tại sao ban đầu đứng ở cửa Lâm Thành Trác có một chút sầu muộn. Bởi vì hần đã sớm nhận được tin tức truyền đến, cha đẻ của mình, sẽ cùng trở lại Lâm gia.

Tiểu Tịch cắn chiếc dưa, cau mày nhìn Thu Trường Khôn, thật sự cảm thấy rất ít có nam tử nào ở cái tuổi này còn phong nhã hào hoa như vậy. Có anh khí, cũng có khí chất văn nhã, càng có một loại hơi thở yêu mị mê hoặc lòng người, nhưng mà ba phong cách không hợp nhau lại dung hợp tại cùng một chỗ, cũng tự nhiên như vậy. Đối mặt với ánh mắt hoa si đang nghiên cứu của Tiểu Tịch, Thu Trường Khôn chỉ là cười nhạt, giơ lên ly rượu một bên, hỏi thăm với nàng. Tiểu Tịch cũng hào sảng bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Tiểu Tịch?” Thu Trường Khôn hỏi.

Tiểu Tịch hơi ním môi, liếm liếm chất lỏng rượu còn sót lại trên môi, cười gật đầu một cái.

Thu Trường Khôn cười một tiếng, nói: “Chúng ta sớm đã quen biết rồi.”

“À?” Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái, nhìn lướt qua Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm, suy nghĩ một chút nói: “Tuy rằng hóa trang qua làm mẹ của bọn hần, nhưng mà ta lại chưa từng thấy qua ba của bọn hần.”

Thu Trường Khôn nhú mày cười hỏi: “Mẹ? Ba?”

“À, ý tứ chính là mẫu thân và phụ thân, người nói hai chúng ta đã sớm biết, lúc nào vậy?”

Thu Trường Khôn định thần nhìn nàng, có chút nghiền ngẫm, ngược lại Lâm Phượng Âm bắt đắc dĩ mà lắc đầu, tiếp nhận mà nói: “Người chính là bị hần ném vào tiểu trúc trong núi.”

“À?” Tiểu Tịch nhất thời không phản ứng kịp, đợi đến khi nhớ tới chuyện mình đột nhiên xuất hiện, tròn to hai mắt vỗ bàn đứng lên, hô: “Là người?! Lúc ta hôn mê người xuất hiện là người?! Vậy người thay quần áo giúp ta không phải là người chứ!”

Nụ cười của Thu Trường Khôn cứng lại nhìn nàng, chấp nhận.

Mặt Tiểu Tịch nhất thời đỏ đến cổ, sau đó ảo não ngồi xuống tiếp tục gặm com.

Lâm Thành Trác cung kính gật đầu nói: “Phụ thân, chuyện này trở lại, có ở lại Lâm gia luôn hay không?”

Thu Trường Khôn cảm thán nói: “Ta nghĩ, chờ sau khi Triều Hi trở về lại tính toán tiếp thôi.”

“Được.” Lâm Thành Trác gật gật đầu mà nói: “Đại hội võ lâm sắp tới, gần đây sẽ có chút vội, phụ thân đại nhân tùy tiện.”

Tiểu Tịch cảm thấy Lâm Thành Trác nói chuyện cũng cực kỳ lạnh nhạt, cho dù là đối đãi với Bạch Nguyên Phong cũng sẽ không như thế.

“Các người ăn com cũng không gọi ta, đói chết ta rồi!” Xa xa chỉ nghe thấy kêu rên cộng thêm âm thanh gào thét, Độc Cô Úc vuốt bụng lười biếng đi tới, hần còn không coi trọng hình tượng hơn so với Tiểu Tịch, mang một cái đầu tổ chim đập cửa mà vào.

“Ồi? Có khách?” Độc Cô Úc nháy mắt mấy cái, lúc này mới thấy rõ một bàn nam nam nữ nữ, sau đó càng thêm khiếp sợ.

Trên đời này, còn có một số nhân vật như vậy, quả thật chính là Tiên Nhân tụ hội!

Nam tử ngồi ở trên cùng mặc dù tóc hoa râm nhìn ra đã có bốn mươi tuổi, nhưng Phong Hoa Tuyết Đại không thua Lâm Đường Hoa chút nào. Toàn thân áo trắng trắng noãn như tuyết, bộ dạng thông dong ưu nhã bung ly rượu lên, dáng vẻ khí tức thư sinh dung hợp cùng phong thái võ hiệp tại cùng một chỗ lại hài hòa như thế. Ngồi ở một bên là Lâm Phượng Âm, áo bào xanh biếc, tóc dài tăn mạn buông xuống, ngón tay thon dài mảnh khảnh vuốt vuốt ly rượu trong tay, khóe miệng trước sau vẫn treo nụ cười nhân nhật trên choker, độ cong giống như trăng non yêu mị. Hần nghiêng đầu, mắt phượng híp lại nhìn Độc Cô Úc, Độc Cô Úc cảm giác một ánh mắt của nam tử này có thể đánh ngã một mãnh, hần bất tri bất giác run rẩy, nhưng nhìn đến nụ cười nam tử kia càng thêm tùy tiện.

Hơn nữa bên cạnh là một người hết sức ưu nhã, thế nhưng lúc này cảm thấy nhìn hết sức quen mắt, giống như đã thấy qua ở nơi nào.

“Hí. . . . . Chậc chậc. . . . .” Độc Cô Úc suy nghĩ một chút vẫn không nghĩ ra.

Ngược lại Bạch Nguyên Phong đứng lên chấp tay với hần, ưu nhã nói: “Các hạ không nhớ rõ tại hạ sao? Đã từng ở hoàng cung. . . . . Người trộm đi Từ Ngọc châu ta cống hiến cho hoàng thượng.”

Độc Cô Úc bĩu bĩu môi, nói: “À, ta nhớ ra rồi, trách không được cảm thấy người nhìn quen mắt, người đưa hạt châu thật to tròn, hơn nữa rất đẹp, màu tím, chẳng qua sau đó ta lại không thích, đưa cho nàng rồi.” Độc Cô Úc chỉ chỉ Tiểu Tịch, Tiểu Tịch một miếng com thiếu chút nữa thì ghen, hướng về phía Bạch Nguyên Phong ở đối diện xấu hổ cười cười nói: “Ta không biết là của người, hắc hắc, trở lại trả người.”

Độc Cô Úc ngồi xuống ở bên cạnh Lưu Y người duy nhất nhìn dễ khi dễ, cẩn thận đánh giá sắc mặt của hần, thật là rất tái nhợt, nhưng cũng không làm giảm chút nào sự rực rỡ và hân hoan trong tươi cười của hần, nụ cười mang theo má lúm đồng tiền sáng rỡ khiến tâm tình Độc Cô Úc cũng không khỏi thật tốt.

Từ Đồ Tinh Nhi đối với Độc Cô Úc đột nhiên chui vào hơi tức giận phần nộ, nhưng mà Bạch Nguyên Phong kéo Từ Đồ Tinh Nhi gần lại một chút, gấp một khối bánh ngọt mát lạnh nàng thích nhất cho nàng. Từ Đồ Tinh Nhi ăn vào đồ tốt liền quên tức giận, cùng Bạch Nguyên Phong còn nói nói cười cười

ăn cơm.

Một bữa cơm cũng coi như vui vẻ hòa thuận, Tiểu Tích mang theo Độc Cô Úc hướng dẫn nàng đi làm một xe lẫn. Lưu Y ở bên cạnh nhìn, kêu nương tử nương tử, Tiểu Tích nghe riết cũng quen, ba người buồn bực ở trong đình viện nhìn về phía một đồng cọc gỗ được chuyển tới.

Bạch Nguyên Phong lấy danh tướng ăn vật kéo Tư Đồ Tinh Nhi đến phòng bếp, dĩ nhiên tự tay xuống bếp làm các loại ăn ngon cho nàng. Tư Đồ Tinh Nhi càng ngày càng cảm giác Bạch Nguyên Phong giống như một mặt trời ấm áp, so với Phụng Âm ca ca muốn ấm áp nhiều hơn.

Thu Trường Khôn và Lâm Thành Trác, Lâm Phụng Âm cũng đang buồn bực ở trong phòng, bầu không khí có chút đông cứng quý dị.

“Nơi này, là địa điểm cử hành đại hội võ lâm.” Lâm Thành Trác chỉ vào một tòa bình nguyên trên bản đồ nói: “Chung quanh là đồi núi thấp bé, không có núi cao ngăn trở, nhưng mà phía tây, chính là Bắc Hải.”

“À, đây là người nào chọn địa điểm, hưởng thụ như vậy, nhìn núi ngắm biển.” Lâm Phụng Âm cười nhạo một tiếng.

Lâm Thành Trác lắc đầu một cái nói: “Chỗ này là Tam đại chủ nhà cùng chung quyết định, Tư Đồ gia xử qua quẻ bói, nói quái tượng kỳ lạ, không nói nhiều, sẽ có điều xấu lại tới nhưng hiển nhiên cũng có khả năng chuyển biến tốt. Mà ta nhận được tin tức của nhị đệ, nói Thánh nữ tộc sẽ không can thiệp vào đại hội võ lâm.”

“Hả? Nhị ca gọi thư rồi hả?”

“Ừ.” Lâm Thành Trác gật đầu mà nói: “Chữ của Nhị đệ có lẽ sẽ bị bắt chước, nhưng là họa kỹ, thiên hạ to lớn này tuyệt đối không người nào có thể bắt chước.” (họa kỹ: kỹ thuật, kỹ năng vẽ)

Lâm Phụng Âm nhìn kỹ bức tranh, gật đầu nói: “Là Nhị ca vẽ, cũng chỉ có nhị ca sẽ vẽ vườn hoa Lâm gia sinh động như vậy đây, hơn nữa vườn hoa là hần kiến tạo, tự nhiên không sai chút nào.” Sau đó hần thu tay lại chỉ vào vùng biển bốn phía nói: “Nơi này, người quen thuộc địa hình nhất đúng là Độc Cô Úc, không ngại dùng một chút.” Hần cười nhu nhã, nhưng mà thời điểm mỗi khi ý xấu xuất hiện chính là như vậy. Nếu như Tiểu Tích ở đây nhất định sẽ là vẽ mặt xanh mét á khẩu không trả lời được.

Đại hội võ lâm, Phùng gia cũng đang tích cực làm chuẩn bị, võ lâm hai đại phái dựa theo kế hoạch liên minh của mình nỗ lực tìm cách. Phùng Tích Viện có Ký Châu Khúc gia và mấy nhà Diệu Châu ủng hộ, lần này đối với vị trí võ lâm Chí Tôn mất nhìn chăm chăm như hổ đói.

“Tích Viện, ta sai rồi, lần này ta nhất định sẽ giúp cho ngươi, nhất định!” Minh Chung Thư quỳ trên mặt đất, bởi vì say rượu nhiều ngày, sớm đã không có bộ dáng ngọc thụ lâm phong. Râu ria mọc đầy cằm, mắt lõm xuống thật sâu, ngay cả y phục chỉnh tề cũng sẽ không còn bằng phẳng, che kín đầy nếp nhăn và nước đọng bắn thiu. Hần nằm rạp ở dưới chân Phùng Tích Viện sờ cầu khân, giống như là tên ăn xin bán thiu chán chường.

“Chỉ với bộ dáng này của ngươi, còn có thể làm cái gì? À, ta không cần ngươi vô dụng ở bên cạnh làm chướng mắt ta.” Phùng Tích Viện một cước đá văng hần, một nam nhi bảy thước như vậy lại chịu không được sức lực của một cô gái nhu nhược, té ngã sang một bên, xương mềm giống như là con tôm.

“Tích Viện, ta sai rồi, ta sai rồi. . . . . Nhưng lần này ta thật sự có thể giúp ngươi...ngươi quên, ta giúp ngươi vẽ tranh rồi sao?” Trong mắt Minh Chung Thư xuất hiện màu sắc cầu xin tha thứ lấy lòng.

Phùng Tích Viện hừ lạnh một tiếng, nói: “Rất tốt, ngươi quả nhiên sùng bái Lâm Đường Hoa đã lâu rồi, bắt chước họa kỹ của hần giống như đúc, ngay cả những người Lâm gia đó cũng không nhìn ra, nhưng mà, trừ lần đó ra ta cũng không cần ngươi nữa.”

Phùng Tích Viện đóng ầm xích sắt cửa chính, tiếp tục nhốt Minh Chung Thư ở trong địa lao.

Khúc Thanh Hồ đi lên trước, cười nói: “Phùng đại tiểu thư quả nhiên lòng dạ ác độc, mà các ngươi lại là vợ chồng son.”

“Vậy thì như thế nào?” Phùng Tích Viện cười trêu chọc nói: “Khúc gia chủ không phải cũng là một dạng có mới nói cũ sao, nếu không cũng sẽ không cười nhiều phòng phu nhân như vậy đi. Chỉ là Khúc gia chủ cũng là người có trái tim nhân ái, nếu không thì nhiều phòng thê thiếp như vậy, sẽ không chỉ để lại Khúc Thanh Khởi đại tiểu thư một người thừa kế chứ?”

Sắc mặt Khúc Thanh Hồ mới có chút hòa hoãn, nói: “Nữ nhi vĩnh viễn là bảo vật trên tay ta, nàng là chánh thất sở sinh, những đứa bé do nữ nhân khác sanh không có tư cách tiếp nhận Khúc gia.”

“Thật sao? Nhưng hình như Khúc gia đại tiểu thư là người không phải rất quang minh chính đại đâu, nàng thích rình coi sao?” Phùng Tích Viện hướng một bên vách tường nhìn một cái, Khúc Thanh Hồ cũng nghe tiếng nhìn lại. Khúc Thanh Khởi núp ở sau tường nghe lén căn môi, yếu yếu ớt ớt đi ra ngoài.

“Thanh Khởi, làm sao ngươi lại lén lút lút lút, khách nhân ở này làm sao thất lễ như thế.” Khúc Thanh Hồ cau mày nhỏ giọng khiển trách.

Khúc Thanh Khởi liếc mắt nhìn Phùng Tích Viện ngang ngược càn rỡ, lo lắng hỏi: “Phụ thân, ngươi thật sự muốn cùng Phùng Tích Viện đối phó Lâm gia sao?”

Khúc Thanh Hồ hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiện nay thế cục khẩn trương, nếu như không có người nào ngăn được Lâm gia, sợ rằng thiên hạ này khắp chốn giang hồ đều muốn chấp tay nhường người ta rồi.”

“Nhưng mà, Lâm gia không phải thế lực như vậy! Phụ thân, chúng ta. . . .” Khúc Thanh Khôi vịn cánh tay Khúc Thanh Hồ, liên tiếp cau mày.

Phùng Tích Viện cười nhạo một tiếng, nhíu mày nói: “Khúc tiểu thư sẽ không phải đối với Lâm Phụng Âm còn nhớ mãi không quên chứ? Bên vực Lâm gia như vậy, nhưng mà sẽ khiến Khúc gia chủ đau lòng, cùi chỏ làm sao có thể rẽ ra ngoài đây?”

Khúc Thanh Hồ nhớ tới nữ nhi đã từng bị Lâm Phụng Âm chà đạp qua, nổi gân xanh, thật giận, thật giận, phần nộ nói: “Người đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, ngoan ngoãn trở về phòng cho ta, không cho phép ra cửa! Tiểu tử Lâm Phụng Âm kia, Lâm gia thiếu Khúc gia ta sớm muộn gì cũng phải toàn bộ trả trở về!”

“Không thể, phụ thân, dù như vậy cũng là nữ nhi cam tâm tình nguyện, nữ nhi thích Lâm Tam công tử, là bản thân nữ nhi bị coi thường, thật cùng Lâm gia không có liên quan. Khúc gia và Lâm gia giao tình nhiều năm như vậy rồi, tại sao có thể vì chút tư tình nhi nữ này mà tan vỡ chứ, phụ thân nghĩ lại đi!”

“Người tới, mang tiểu thư về, không có lệnh của ta không cho phép ra khỏi cửa phòng một bước!” Khúc Thanh Hồ giận dữ, mấy người làm dẫn Khúc Thanh Khôi khổ sở khóc đứt quãng đi xuống. Phùng Tích Viện lạnh bạc cười một tiếng, xem ra mình quyết định tìm Khúc gia mạo danh, là đúng.

Mà ở một nơi khác, còn có hai người, chuẩn bị trả thù.

Đó chính là Thiên Vân và Oanh Oanh, hai nữ nhân này, không có quyền to không có cái gì khác có thể lợi dụng, duy nhất chỉ có sắc đẹp.

Quần thần Đương kim Thánh quốc triều đình nhiều lần thượng tấu, gia sản Bất Dạ Thành Bạch Nguyên Phong đã sớm vượt qua quốc khố. Hơn nửa một vại võ lâm thế gia ở dân gian có danh tiếng cực cao, bọn họ một lòng muốn diệt trừ những thứ này có khả năng sẽ rung chuyển căn cơ thế lực dân gian. Trở ngại vì hoàng đế khai quốc lập di chỉ nên chậm chạp không có xuống tay đối với bọn họ. Hôm nay Thánh quốc Hoàng đế cũng lo sợ lo lắng, có lẽ sẽ phải nhúng tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Kế hoạch của Thiên Vân và Oanh Oanh.

Trong một phòng hào hạng của kỹ viện Hoa Mãn Lâu ở Diệu Châu, trên bàn bày đầy món ăn hải sản quý và lạ, một Lão Công Công bụng to phê phê nói với thuộc hạ say rượu bên cạnh: “Gần đây Hoàng thượng muốn cải trang vì hành tẩu Diệu Châu, các người cần phải dán mắt cẩn thận.”

Người bên cạnh chỉ lo sờ eo nhỏ nhắn của mỹ nhân lập tức sững sốt, hỏi: “Công công ngài mới vừa nói gì, hoàng thượng muốn tới?”

Vị công công này trừng mắt liếc hắt một cái giọng nói bèn nhợn: “Người làm Thống đốc là làm như thế nào vậy, loại tin tức này nên sớm nhận được mới phải. Nếu không phải nhìn người coi như làm việc tiêu chuẩn mà nói, ta cũng không muốn làm trái ý tứ hoàng thượng tới giúp người.”

Người nọ vội vàng cười làm lạnh rớt rượu sau đó nói: “Công công ngài uống rượu, uống rượu, ngài là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, rất nhiều chuyện còn cần phải làm phiền ngài chỉ điểm nhiều hơn.” Nói xong, hắn từ trong tay áo móc ra một chục ngân phiếu nhét vào trong tay áo công công, hỏi: “Công công, lần này hoàng thượng sẽ mang theo người nào lên đường?”

“Lần này Hoàng thượng không muốn kinh động bất luận kẻ nào, chỉ mang theo bên người một ngự tiền thị vệ đơn độc làm việc. Đầu tiên là ở Diệu Châu dạo một vòng, chưa biết chừng còn có thể đi chỗ khác. Hoàng thượng luôn luôn hi vọng vô thường tâm tư khó dò, chúng ta làm nô tài chỉ có đoán ý nói đùa thôi, cũng không dám ngông cuồng suy đoán và quyết định thêm. Tự người có chút mắt tinh mồm bén, phục vụ hoàng thượng thật tốt không chừng có thể thăng cấp cho người.”

“Dạ dạ dạ, hạ quan nhất định phục vụ hoàng thượng thật tốt, nhưng cho tới bây giờ thuộc hạ chưa từng thấy qua hoàng thượng, phải làm sao nhận biết đây?” Vị quan kia dò hỏi.

Công công cười một cái nói: “Vị ngự tiền thị vệ kia rất đặc biệt, da rất đen, ánh mắt rất lạnh, là cái loại người liếc mắt nhìn cũng không dám nhìn lại lần thứ hai ấy... Trong ngày thường chính ta cũng phải đi vòng qua hắn, không biết vì sao sao hoàng thượng cứ yêu thích hắn như vậy. Còn nữa, kiểm trong tay người thị vệ kia, chỗ chuỗi kiểm xăm đầu một con rồng, đó là bảo kiếm hoàng thượng ngự tứ.”

“Hoàng thượng rất trắng chứ?” Vị quan lại hỏi.

“Hoàng thượng năm nay mới hai mươi tuổi, suốt ngày nuôi dưỡng ở trong thâm cung nội viện, dinh dưỡng cũng rất kỹ càng, không trắng sạch mới là lạ, không giống như chúng ta, tuổi tác trôi qua thì càng già.” Công công sờ sờ da mặt lông buồm xuống dưới của mình. Vị quan kia nháy mắt về phía kỹ nữ bên cạnh, người nọ chính là Thiên Vân.

Thiên Vân cũng không giận, bàn tay trắng nõn giơ lên, nắm một cái ly uống rượu đưa tới trước mặt công công, nói: “Công công, ngài uống rượu, nhìn ngài phong nhã hào hoa, làm sao lại nói mình già đây?”

Sắc mặt Công công nhú lại, liền uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó nắm gương mặt của Thiên Vân, theo cổ tròn mềm đi tới trước ngực bóp một cái, cười nói: “Ta làm sao bì kịp Tiểu thiếu nữ thủy nộn như ngươi chứ!” Nói xong, một cái tay khác cũng không yên phận, dò vào dưới váy Thiên Vân.

Vị quan kia cười gian, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới, sau đó tự mình vuốt ve chung quanh hông của Oanh Oanh bên cạnh, thỉnh thoảng cắn hai cái ở trên cổ, rượu vậy đến trên vật áo, dính ướt trước ngực.

Trong gian phòng hào hạng to như vậy truyền đến tiếng thờ dốc dầm dằng, kèm theo tiếng rên sáng khoái của giống đực. Không có ai chú ý tới âm thanh của nơi này, bởi vì mỗi gian phòng trong thanh lâu đều như thế, tằm hoan tác nhạc.

Tiến bước hai vị quan nhân, Thiên Vân lau chùi thân thể trần trụi của mình, sau đó mặc một thân quần áo mới, trong miệng thỉnh thoảng mắng: “Cái lão bất tử này, mình không có gốc rễ còn nhất định làm, ngón tay lại to lớn thô ráp như vậy, ghê tởm chết ta.” (gốc rễ: là ‘cái đó’ đã bị cắt của thái giám)

Oanh Oanh ở một bên vẫn chán nản như cũ, làm nghề này một tháng, nhưng mà vừa vào thanh lâu thì sẽ không ra được.

Còn nhớ rõ một tháng trước, mình vội vàng hấp tấp chạy khỏi Lâm gia, sợ Nhị công tử sẽ phái người truy đuổi, vì vậy mình chạy thực mạng về phía trước, không phân biệt phương hướng mà chạy. Cuối cùng chạy tới cửa thành Hoa Châu thành, lại không ngờ gặp kẻ thù Lâm gia đang ở nơi đó, Thiên Vân.

Thiên Vân thấy nàng một thân nghèo túng nhếch nhác, hỏi nàng có muốn có một ngày chính thức tiến vào Lâm gia hay không.

Nàng nói, muốn, rất muốn rất muốn.

Thiên Vân nói, nếu như ngươi có thể nhẫn nại cùng ta, là có thể đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng.

Nhưng nàng vụn vụn không ngờ, cái phương pháp mà Thiên Vân nói chính là đi tới Hoàng Thành Diệu Châu làm kỹ nữ. Nhớ lần đầu tiên vào ở Hoa Mãn Lâu ký khế ước bán thân, nàng nghênh đón thứ thô kệch, ghê tởm to lớn trên người nam nhân kia, cũng làm cho nàng cả đời khó quên.

Vốn định lùi bước, vốn định rời đi, nhưng mà lên giường sẽ không xuống giường được. Những nam nhân kia giống như là dã thú trói buộc nàng, lần lượt gầy xéo, còn phải miễn cưỡng cười vui, thời gian lâu dài cũng chịu đựng. Bởi vì nàng vẫn nhớ tới, nghĩ tới, vạn sự khởi đầu nan, cũng đã bước ra bước đầu tiên, bước đầu tiên cũng đã đi một nửa đường, nàng không thể buông tha, vì trở lại Lâm gia, quang minh chính đại trở lại Lâm gia.

“Thiên Vân tỷ, chúng ta còn phải đợi bao lâu?” Oanh Oanh nhẹ nhàng lau son phấn, lòng không yên ngồi ở trước bàn trang điểm đang nhìn dung nhan mình trong gương.

“Hừ, rất nhanh, không nghe thấy ư, hoàng thượng sắp tới.” Thiên Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng mà nụ cười lại càng ngày càng đậm.

“Hoàng thượng? Chuyện triều đình và chuyện giang hồ có quan hệ gì đâu.”

Thiên Vân đứng dậy, dùng lược chải tóc, nói: “Chuyện triều đình và chuyện giang hồ, tuy nói là không hề có liên quan, nhưng mà đối với Lâm gia cũng không giống nhau. Lâm gia là chủ thể lực trong võ lâm, triều đình vẫn muốn diệt trừ căn bệnh võ lâm này, cho nên đối với Lâm gia đứng mũi chịu sào. Tiếp theo, chính là Phú Khả Định Quốc chương quỹ Bạch Nguyên Phong Bất Dạ Thành. Từ trước tới nay Bất Dạ Thành là một cái tâm bệnh các đời Hoàng Đế, nếu như có cơ hội, tất nhiên bọn họ rất muốn nhổ tận gốc, nhất là người tiếp quản thế hệ này Bạch Nguyên Phong, chính là một thể hệ buôn bán kỳ tài. Toàn bộ mạch máu kinh tế trên dưới Thánh quốc cũng nắm trong tay hắn, hắn nói một câu là có thể dao động bảy phần căn cơ của quốc gia. Nếu ngươi là Hoàng đế, ngươi nguyện ý nuôi hổ tại họa sao?” Thiên Vân liếc qua Oanh Oanh ngầm chế giễu.

Oanh Oanh hỏi: “Ngươi nói là, rất có thể hoàng thượng đánh chủ ý đối với Bạch Nguyên Phong?”

“Mấy ngày nay chúng ta đã gặp quan lại quyền quý không ít, hầu như cũng đang thảo luận vấn đề Bất Dạ Thành. Ta nghĩ, Bạch Nguyên Phong bị thu thập hết là chuyện sớm hay muộn, mà Bạch Nguyên Phong và Lâm gia công tử có mối tương giao quá sâu, luôn luôn là cùng vinh cùng nhục. Bạch Nguyên Phong gặp chuyện không may, tất nhiên Lâm gia sẽ tương trợ, đến lúc đó ngao cò tranh nhau, ngư ông dĩ nhiên do chúng ta đến làm.”

“Nhưng ta không muốn hại Lâm gia, ta chỉ muốn cho Đại công tử. . . . .”

“Ta biết rõ.” Thiên Vân đi tới sau lưng Oanh Oanh, cầm lược lên chải đầu cho nàng ta, cười nhìn nàng ta nói: “Muội muội ngoan, ngươi suy nghĩ một chút, nếu Lâm gia lâm vào một mảnh hỗn loạn, mà khi đó ngươi vẫn như cũ không xa không rời, có thể Lâm Thành Trác rất cảm kích ngươi không đây? Thật ra thì, nam nhân rất dễ dụ rất dễ lừa, nhất là thừa lúc vắng mà vào, lần nào cũng chẳng sai. Tốt lắm, nghỉ ngơi thật tốt, nghe ý tứ này, có lẽ ngày mai hoàng thượng sẽ tới đây.”

Hôm sau, sáng sớm.

Mọi người cũng đi tới trên chợ tập hợp, mua thức ăn và rau quả mới mẻ. Một công tử quần áo cao quý cầm cây quạt nhìn quanh nhìn quẩn, còn rất hài lòng đối với dân phong thuần lương, lúc nào cũng gật đầu mỉm cười. Vị công tử này ra tay hào phóng, mua đồ này nọ chỉ cần thích, chọn cũng không chọn, cũng không trả giá mà trực tiếp mua. Tình huống như thế, đáng lẽ những tiểu thương người bán hàng rong kia vốn hẳn là nên nhân cơ hội vơ vét một số lớn, nhưng khi nhìn đến người ở sau lưng công tử kia, bỗng nhiên cảm thấy áp lực mười phần, chỉ có thể bỏ qua ý tưởng tăng giá.

Người nọ áo đen mặt đen, đôi con ngươi sâu không thấy đáy, làm cho người ta chỉ liếc mắt liền chợt cảm thấy không cách nào hô hấp, đó là một loại áp bức mạnh mẽ. Mặc dù mặt hắn không chút thay đổi, người lại cảm giác giống như là quỷ sai tới đón ngươi lên đường tử vong, ngay cả ánh mặt trời dù âm áp thế nào cũng không cách nào làm mất đi lạnh lẽo của người nọ. Vì vậy trên chợ người đi qua không phát ra một chút tiếng động nào, chợ náo nhiệt

mười phần cũng chậm chậm trở nên lạnh nhạt.

Công tử phía trước cảm giác ánh mắt những người đi đường luôn trốn tránh lướt qua người sau lưng hắn, vì vậy liền mất hứng, nhỏ giọng nói: “Lãnh Dịch, đi thôi.”

Người họ gọi là Lãnh Dịch, là nhất đẳng ngự tiền thị vệ, lớn lên cùng với đương kim Hoàng đế Thánh quốc Hách Liên Tuyên Mẫn, từ nhỏ đã tạo thành quan hệ chủ tớ trung thành có một không hai.

Lần này Hách Liên Tuyên Mẫn cải trang ra ngoài, theo thói quen chỉ mang theo mình hắn, nhưng mà lại quên hắn có một bộ dung nhan và khí chất biết hút chết người, vì vậy ảo não mang theo hắn chạy ra khỏi chợ cực kỳ náo nhiệt.

“Lãnh Dịch, người nói chúng ta đi đâu đây, ta xem dân chúng trong thành Diệu Châu này cũng không có kiến thức gì, rất nhát gan. Có phải Hoàng Thành thái bình cho nên không có cách nào để cho bọn họ sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy hay không, ả, hãy tìm địa phương nhiều người giang hồ đi dạo một chút thôi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Công tử kia gấp quạt lại lập tức vung tới, nhưng ở địa phương cách cái trấn hắn một tấc lập tức ngừng lại.

Hắn cười nói: “Gọi ta công tử, Hạ công tử.”

“Dạ, công tử.” Lãnh Dịch lên tiếng: “Chúng ta có thể đi Hoa Châu, không phải hoàng thượng vẫn muốn xem tổng điểm Bát Dạ Thành và Bạch Nguyên Phong một chút sao?”

Công tử kia bĩu bĩu môi, nói: “Được rồi, phải đi Hoa Châu!” Nói xong hắn cất bước xoay người, giẫm chân trên cầu đá loang lổ nhiều màu chậm rãi thả bước.

“Thiên Vân tỷ, hoàng thượng muốn ra khỏi thành?”

“Nhất định là đi Hoa Châu.” Thiên Vân tựa vào vào cửa sổ trong một gian sương phòng Hoa Mãn Lâu nhìn ra ngoài. Một công tử mặc trường bào màu trắng ánh trắng cao quý đi theo phía sau là thị vệ ngự tiền cận thân mặt lạnh tâm lạnh, mà phương hướng bọn họ muốn đi chính là nơi cửa thành.

“Chúng ta cũng đuổi theo đi!” Oanh Oanh thu thập xong bọc quần áo, lấy ra hai thanh kiếm mua xong trước đó. Hôm nay họ đổi một thân trang phục hành tẩu giang hồ hết sức hiện ngang, lấy thân phận người giang hồ làm bộ như vô tình gặp được hoàng thượng.

Thiên Vân và Oanh Oanh dùng giá tiền gấp đôi chuộc thân, sau đó cùng nhau lên đường đuổi theo hoàng thượng.

Ngay ở một chỗ trạm dịch ngoài cửa thành Diệu Châu, bọn họ muốn đi trước mua ngựa.

Con ngựa la liệt bên trong chuồng ngựa ở trạm dịch, đang ăn thức ăn gia súc.

“Đi, Lãnh Dịch, chọn hai con ngựa tốt.” Hách Liên Tuyên Mẫn ngồi ở bên bàn đơn sơ, chỉ vào chuồng ngựa ra lệnh.

“Tỷ tỷ, ta không sẽ chọn ngựa, ả!” Một giọng nữ mềm mại ở đối diện vang lên, hai cô gái đặt kiếm lên bàn, bọc quần áo trên vai cũng cảm xuống. Người nói chuyện chính là Oanh Oanh, mặt nàng u buồn, mắt nhìn chuồng ngựa cách đó không xa.

Thiên Vân ngồi ở một bên cũng than nhẹ một tiếng nói: “Ta không biết, sư phụ đã không dạy chúng ta cách chọn ngựa, nhưng nếu chọn không tốt, sợ cũng chạy không tới Hoa Châu, đường xá xa xôi phải làm sao bây giờ đây.” Nàng nhếch lông mày lên nhìn về Hách Liên Tuyên Mẫn đối diện, cười nói: “Vị công tử này, ngài có thể giúp hai tỷ muội chúng ta chọn hai con hay không?”

Hách Liên Tuyên Mẫn quay đầu lại nhìn Lãnh Dịch một cái, phân phó nói: “Chọn giúp hai vị cô nương này hai con.”

Lãnh Dịch quay đầu lại cảnh giác quét mắt nhìn một vòng Thiên Vân và Oanh Oanh. Hai người đã sớm dự liệu được Lãnh Dịch sẽ có thái độ này, Oanh Oanh có dáng vẻ làm bộ như sợ hãi bắt lấy cánh tay Thiên Vân nói: “Tỷ tỷ, ánh mắt vị kia có sát khí.”

Hách Liên Tuyên Mẫn nghe nói thì cười cười mà nói: “Lãnh Dịch, không cần nhìn chằm chằm con gái người ta.” Sau đó hắn khẽ mỉm cười nói: “Xin lỗi, tùy tùng này của ta chính là như vậy, đối với người nào cũng thế nếu có gì bất kính đối với hai vị cô nương. Xin hãy tha lỗi.”

Thiên Vân ôm quyền cười cười mà nói: “Công tử khách khí, người trong giang hồ chúng ta không có nhiều đề ý như vậy.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười hỏi: “Hai vị cô nương cũng phải cần đi Hoa Châu sao? Không bằng chúng ta cùng đường đi chung được không?”

Thiên Vân và Oanh Oanh nhìn nhau cười cười mà nói: “Như vậy rất tốt, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhìn công tử đáng vẻ được nuông chiều từ bé không giống như là người thường hành tẩu giang hồ đi. Tên ta là Thiên Vân, đây là Oanh Oanh sư muội ta.”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Hoàng thượng cải trang đến Hoa Châu.

Thiên Vân và Oanh Oanh chia ra vây lượn bên cạnh Hách Liên Tuyên Mẫn, mà Lãnh Dịch thì ở phía sau giống như là khối sắt đi theo. Mặc dù ẩn mình ở phía sau, nhưng mà vẫn như cũ có thể cảm nhận được cái loại hơi thở lạnh lẽo đó, giống như là thời thời khắc khắc có người mang theo một thanh đao bén nhọn chống đỡ ở tại sau lưng người, cảm giác áp lực lúc nào cũng lớn vốn bao phủ ở quanh thân không ngừng.

Thiên Vân cảm thấy Lãnh Dịch này sẽ là trở ngại lớn nhất của mình, liền nghĩ đến rất nhiều chủng loại phương pháp đối phó, nhưng mà Lãnh Dịch hoàn toàn không phải là một nam nhân bình thường, bất luận là sắc dụ hay là cái khác hần đều là một bộ không ăn vào.

“Công tử, ngài đây là muốn đi đến nơi nào?” Thiên Vân biết rõ còn cố hỏi. Bây giờ đã là ngày thứ hai bọn họ cùng khởi hành, nhưng Hách Liên Tuyên Mẫn vẫn không lo lắng tuyệt không gấp gáp lên đường, Thiên Vân và Oanh Oanh cũng lúc cùng đi theo, khi thì dừng lại nghỉ ngơi thảnh thơi ngắm nhìn non sông tươi đẹp.

Hách Liên Tuyên Mẫn ngồi ở trên ngựa, con ngựa ăn no thả bước chậm lộc cộc ở đường nhỏ đi vào trong rừng cây. Hách Liên Tuyên Mẫn nghiêng đầu cười cười mà nói: “Ta muốn đi Hoa Châu nha.”

Oanh Oanh bật cười, nói: “Công tử, ý của tỷ tỷ là hỏi, ngài đi làm cái gì.”

“Hà? Vậy các ngươi phải đi làm cái gì đấy?” Hách Liên Tuyên Mẫn không trả lời mà hỏi lại.

Thiên Vân đậm cười, chỉ vào cách đó không xa nói: “Chúng ta vốn là người Kiều gia Hoa Châu, nhưng Lâm gia khi dễ chúng ta quá đáng hại cả nhà ta bị diệt. Lần đại hội võ lâm này nhất định phải báo thù rửa hận, lần này đi Hoa Châu là muốn cùng với nhà khác tụ họp cùng thương thảo đối sách chung. Nhìn công tử cũng không phải là người trong võ lâm, công tử muốn đi làm cái gì?”

Hách Liên Tuyên Mẫn trầm mặc một lát cười nhạt nói: “Đi Hoa Châu ngắm cảnh, thưởng thức phong thổ, còn nữa, muốn ném thử một chút thủ nghệ tổng điểm chương quỹ danh chấn Thánh quốc là Bất Dạ Thành.” Nụ cười của hắn hết sức ung dung hoa quý, cười ưu nhã, nhưng là trong mắt lại dần hiện ra hơi thở nguy hiểm, đó là ánh mắt tràn đầy tự tin của một vương giả thời điểm đối mặt một con mồi.

Thiên Vân và Oanh Oanh cho nhau một ánh mắt, rốt cuộc xác nhận địa phương Hách Liên Tuyên Mẫn muốn đi, là Hoa Châu, mà hắn muốn đối phó họa trong lòng chính là Bạch Nguyên Phong.

Lúc này Bạch Nguyên Phong đang ngồi ở hậu viện trong đại trạch Bất Dạ Thành nghỉ ngơi.

Xuân về hoa nở, chồi non cành mới, trong đình viện sân nhà lát đá cẩm thạch màu xám tro trong đó mang theo màu xanh. Bạch Nguyên Phong một thân trường bào màu xanh nhạt đứng ở trong đình viện, khẽ nhắm đôi mắt, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt của hắn, toàn thân kim tuyến chiếu sáng loáng.

“Nguyên Phong ca ca!” Tư Đồ Tinh Nhi hô to một tiếng, sau đó cửa phòng bếp bịch một tiếng bị đá văng. Tư Đồ Tinh Nhi bụng một măm lớn chạy như điên ra ngoài, bước chân vững vàng không hổ là người luyện võ qua, nàng vội vã chạy tới, sau đó cực kỳ cẩn thận dịu dàng đặt cái măm lên bàn.

Bạch Nguyên Phong chậm rãi mở mắt ra, trong mắt đều là vẻ mặt bi thương, quay đầu u oán nhìn Tư Đồ Tinh Nhi, muốn nói lại thôi.

“Nguyên Phong ca ca. . . . .” Tư Đồ Tinh Nhi nghẹn miệng, một đôi mắt to ngập nước chớp chớp mang theo dòng điện chung tình mà tề đại tập kích Bạch Nguyên Phong, nhỏ giọng ngọt ngào giống như là bôi hương vị mật ong.

“Được, ta thử một chút.” Bạch Nguyên Phong thở dài một tiếng, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng lại đưa tay cung chiêu sờ sờ đầu của nàng, nụ cười tràn đầy trên khóe miệng cũng chôn dấu chút đau khổ cùng sầu lo dưới tấm lòng.

Tư Đồ Tinh Nhi hưng phấn gật đầu một cái, vội vàng mở nắp ra, Bạch Nguyên Phong nhất thời sét đánh ngoài khét trong lòng.

Nằm ở trong đó, đến cùng có phải là điểm tâm hay không? Chẳng lẽ là cà phê hoặc là Chocolate trong truyền thuyết? Nhưng rõ ràng nàng nói muốn làm bánh ngọt Quê Hoa. . . . .

“Chuyện này. . . . .” Khóe miệng Bạch Nguyên Phong có chút run rẩy.

Tư Đồ Tinh Nhi nhếch miệng mân mê, chậm chạp nói: “Đây là ta làm tốt nhất rồi đó, làm cho tới trưa đấy, Nguyên Phong ca ca không thích sao?”

“Thích thích, làm sao sẽ không thích, đây là quà tặng sinh nhật ngươi tặng cho ta, làm sao sẽ không thích.” Bạch Nguyên Phong ngoài miệng cười theo, nhưng trong lòng khổ phát run.

Kể từ hai ngày trước Tư Đồ Tinh Nhi biết hôm nay là sinh nhật Bạch Nguyên Phong, liền quyết định tự mình xuống bếp, tự tay làm bữa ăn thứ nhất của nàng hiến tặng cho Nguyên Phong ca ca. Thế nhưng đã không dưới trăm bữa ăn, Bạch Nguyên Phong thiếu chút nữa ăn không biết ngon đánh mất luôn

vị giác. Mỗi ngày đối mặt với thức ăn cháy khét hoặc là vị không bình thường, trong dạ dày quay cuồng còn phải kiên trì nuốt xuống.

Ngón tay ngọc của Bạch Nguyên Phong vót chiếc thìa lên, trong lòng bàn tay là mớ xôi rét run, hắn kẹp lại một miếng bánh ngọt cứng như sắt đưa vào trong miệng, sau đó để cho hàm răng mình chịu hết ngược đãi từ từ khép lại, nhẹ nhàng cắn.

Hả? Mùi vị cũng không tệ lắm?

Bạch Nguyên Phong kinh ngạc mở to mắt, sau đó cẩn thận thưởng thức mùi vị một chút, trong đắng chát có ngọt, trong một chút xiu mặn mang hương thơm mát.

“Ăn ngon không?” Tư Đồ Tinh Nhi tiến tới, hương thơm thiếu nữ của nàng đang quanh quẩn ở trước mặt của Bạch Nguyên Phong. Mà Tư Đồ Tinh Nhi có ngũ quan xinh xắn làn da tinh tẻ, đôi mắt thu thủy lẳng đọng xinh đẹp hấp dẫn hắn không dời mắt nổi.

“Ừ.” Bạch Nguyên Phong cười nhạt đáp lại, cảm giác hương thơm mùa xuân mê người như thế, mà một đóa chóm nở đang ở gần trong gang tấc trước mặt hắn.

“Cái này gọi là Đề Lạp Mễ Tô (tiramisu), là Tiểu Tịch tỷ tỷ dạy ta làm, chỉ là nàng nói ở đây không tìm được bột cà phê thích hợp chế biến qua, cho nên liền thay đổi thành màu đen.”

Bạch Nguyên Phong trả lời: “Theo lời nàng nói quá trình sao bột cà phê quá mức phức tạp, có rất nhiều kỹ thuật bây giờ còn không cách nào làm được. Nhưng sẽ có một ngày, ta muốn nhìn một chút cái Đề Lạp Mễ Tô chánh tông đó là cái dạng gì.”

“Sẽ có cơ hội đi, Nguyên Phong ca sắp xếp lợi hại như vậy, trên đời này có cái gì mà người không tìm được, hi hi, ta cũng vậy muốn nhìn một chút Đề Lạp Mễ Tô đẹp mắt nhất là cái dạng gì đây. Tỷ tỷ còn nói muốn cho Độc Cô đi làm cái ly đẹp mắt đây.” Tư Đồ Tinh Nhi huơ tay múa chân hình dung, Bạch Nguyên Phong nhẹ nhàng nhàn nhạt cười.

Ánh mặt trời ấm áp, năm tháng tĩnh lặng, nhưng mà, chỉ là ngẩn ngui trong chớp lát.

Phùng Lâm hai nhà ở trong võ lâm gây ra sóng gió giống như là sóng biển ngập trời, rất nhanh sẽ quét sạch một mảnh giang hồ.

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm cũng vận sức chờ phát động, chuẩn bị bước lên tiến về phía hội trường tỷ võ phụ cận Bắc Hải.

“Không để cho ta đi, ta càng muốn đi!” Tiểu Tịch ngồi ở trong phòng củi, dùng cái búa chém từng cái cọc gỗ, bên cạnh là Độc Cô Úc đang ngồi ngáp. Rõ ràng thời gian một nửa mỗi ngày của hắn đều là để ngủ, nhưng kể từ khi vào Lâm gia lại luôn bị quấy rầy.

“Này, tiểu Úc Úc, người có đang nghe ta nói chuyện hay không vậy!” Tiểu Tịch chém một búa lên thớt gỗ, hai tay chống nạnh trừng hai mắt hỏi.

Độc Cô Úc ngẩng đầu lên, hỏi: “Hả? Muốn đến thì đến đi, người cũng không phải là chưa đi qua.”

“Nhưng mà bọn hắn không để cho ta đi!” Tiểu Tịch nhanh chóng chạy đến bên người hắn nói: “Cho nên tất cả liền nhìn người đó!”

“Ta có thể làm thế nào?” Độc Cô Úc nghi ngờ hỏi.

Con người Tiểu Tịch đảo lòng vòng nói: “Người ấy, biết đường, cho nên là lựa chọn tốt nhất, 200% bọn họ sẽ không vứt bỏ người. Hơn nữa đoán chừng người nói yêu cầu gì cũng sẽ đồng ý, cho nên ấy, lợi thế của ta chính là người, lợi thế của người chính là người biết đường, bọn họ không có lợi thế, cho nên chúng ta quyết định bọn họ! Khả khả!” Tiểu Tịch cười gian, kéo cổ áo của Độc Cô Úc tiến tới trước mặt hắn, lập tức tới làm một gấu ôm thật to, nói: “Nhờ vào người! Chúng ta thương lượng, người nghe ta chỉ huy tất cả!”

Độc Cô Úc không giải thích được ừ ừ cạc cạc bị đưa đến tiền đình. Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm đang chuẩn bị lên đường, thấy bọn họ tới, hơn nữa đáng về Tiểu Tịch tràn đầy tự tin kiêu ngạo như đã tính trước, vừa nhìn chính là quý lĩnh tinh lại bắt đầu phát huy tài chiêu.

Gặp chiêu phá chiêu, lấy tĩnh chế động, là phép tất bọn hắn tổng kết hàng phục Tiểu Tịch. Nhưng mà hôm nay bọn họ không nghĩ tới Tiểu Tịch so với bình thường thông minh hơn một chút. Trong ngày thường dùng là mưu kế không khác gì khổ nhục kế, oán trách làm nũng đeo bám dai dẳng, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Nhưng là hôm nay, lại giống như có khí phách.

“Ta là tới đàm phán!” Tiểu Tịch đi thẳng vào vấn đề, khí phách mười phần nhìn chăm chăm Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm, hai cánh tay khoanh trước ngực ngang đầu liếc xéo bọn họ, khí thế hoàn toàn.

“Ừ.” Lâm Phượng Âm tà ngễ nhìn nàng, nụ cười hài hước trước sau vẫn giữ trên môi, hơi có chút hứng thú vui đùa.

Tiểu Tịch hung hăng trừng mắt nhìn hắn, mặt ngó Lâm Thành Trác nói: “Ta muốn yêu cầu cùng đi!”

“Lý do đâu.” Lâm Thành Trác tỉnh táo hỏi.

Tiểu Tịch đẩy Độc Cô Úc vô tội về phía trước, nói: “Đầu óc hắn không tốt, rất hay quên, hắn chỉ nhớ một nửa đường, còn dư lại chỉ có ta biết rõ! Không có ta, các người cũng sẽ bị cuốn vào bên trong sóng biển không thể vớt mình, còn có Sa Ngư Kinh Ngư gì gì đó, Lâm gia liền xong đời! Cái

gọi là Biết Người Biết Ta Bách Chiến Bách Thắng, không có bản đồ còn muốn thám hiểm? Tuyệt đối không thể! Không có nội gian hướng dẫn còn muốn chơi rồi loạn địa bàn người khác? Mơ mộng hào huyền! Từ đó tổng hợp lại, quả thật chính là không có ta là không thể, không có ta cũng không có ánh sáng cuối con đường! Cho nên, dẫn ta theo! Không mang ta theo thì Tiểu Úc Úc cũng không đồng ý phải hay không?” Tiểu Tịch hung hăng vừa bắm vận thịt sau lưng Độc Cô Úc, Độc Cô Úc khổ sở cau mày lập tức gật đầu nói: “Đúng đúng đúng!”

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm hai mặt nhìn nhau, cảm thấy hai người này thật là hát bè với nhau được, hơn nữa hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, thế nhưng lấy chuyện biết đường làm uy hiếp.

Lâm Thành Trác ngồi xuống, vừa vận Thập Nhị từ ngoài cửa chạy tới, nhìn thấy Tiểu Tịch khẽ gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Lâm Thành Trác Lâm Phượng Âm cung kính khom người nói: “Công tử, đồ mang tới rồi!”

Lâm Phượng Âm trực tiếp ném bọc quần áo nhận được vào trong ngực Tiểu Tịch nói: “Lần này ngươi thật sự muốn đi không phải không có lý do, bởi vì Lâm gia thiếu một một chủ mẫu. Chúng ta biết chuyện này rất nguy hiểm, cho nên thương lượng xong nếu như ngươi đã đến rồi cố ý muốn đi chúng ta liền đồng ý ngươi, nếu như ngươi không muốn đi chúng ta cũng quyết không cưỡng cầu. Xem ra, chúng ta ít phải cùng nhau rồi.”

Tiểu Tịch ôm bọc quần áo mở ra, bên trong là Ngân Hoa đan và mặt nạ da người còn có xiêm áo chuẩn bị xong, Tiểu Tịch cười ha hả nói: “Yes Sir Yes Sir! Ngài xin được rồi!” Sau đó mặc kệ Độc Cô Úc đang trong trạng thái ánh mắt mù mịt, ném “Đồng minh” này đi.

Đoàn người Hách Liên Tuyên Mẫn đứng ở nơi cửa thành Hoa Châu, Lãnh Dịch tiến lên đưa thẻ bài cho Tiểu Quan giữ cửa sau đó nói rõ tình huống liền lập tức cho đi. Bọn họ chỉ coi hấn là Khâm sai chứ tuyệt đối sẽ không nghĩ tới lại là hoàng thượng vi hành.

Mà ngày trước ở trong thanh lâu Tri Phủ Diệu Châu cùng công công nói chuyện trời đất thế nhưng cũng chuyển trạm tới Hoa Châu, cũng nguy trang thành thành quan liêm mình vì phục vị hành tẩm hiểu dân tình. Theo lời công công thấy một công tử cao quý bên cạnh là cận vệ cận thân đầu đen mặt đen thì con người xoay động, chuẩn bị đến đầu đường vô tình gặp được.

“Ngượng ngùng ngượng ngùng.” Tri Phủ kia kêu hạ nhân xông về phía trước đựng phải Hách Liên Tuyên Mẫn, vốn Lãnh Dịch định rút kiếm chào đón. Nhưng không ngờ cây quạt Hách Liên Tuyên Mẫn xuất hiện so với hấn sớm hơn, đang chống đỡ ở chỗ cổ tay hấn để cho hấn không nên có hành động thiếu suy nghĩ.

“Ha ha, không sao.” Hách Liên Tuyên Mẫn liếc mắt nhìn nam nhân vội vã chạy tới nói xin lỗi, cười nhạt nói.

Nam nhân kia chính là Tri Phủ Diệu Châu, vội vàng khom lưng bồi tội nói: “Xin lỗi xin lỗi, thuộc hạ của ta thật sự quá lỗ mãng, quá nhiều công tử xin hãy tha lỗi.”

“Đừng ngại.” Hách Liên Tuyên Mẫn làm bộ phải đi, nhưng Tri Phủ lại vội vàng cản lại, nói: “Tại hạ họ Quách, nhìn đáng vẻ công tử chắc là ngoại thành tới đi, hiện tại Hoa Châu thành tụ tập rất nhiều giang hồ nhân sĩ, khách sạn đã sớm đầy người rồi, không bằng đến ở nhà bạn của tại hạ được không, cũng để tại hạ tận tình chủ nhà hướng mấy vị nói xin lỗi.” Quách tri phủ mắt quét qua bốn người bọn họ, đảo quanh ở trên người Thiên Vân và Oanh Oanh một phen. Oanh Oanh đột nhiên nhớ tới Tri Phủ này chính là khách mình từng tiếp qua, nhưng Thiên Vân lại hình như hết sức bình tĩnh, ngược lại càng có nắm chắc nhìn lại cười cười.

Hách Liên Tuyên Mẫn ở trọ lại biệt viện Tri phủ Hoa Châu, phàm là người sáng suốt đều có thể nhìn ra diện tích biệt viện này rộng rãi khí vũ bất phàm. Hơn nữa ngoài cửa có trọng binh canh giữ vừa nhìn liền biết không phải gia đình phàm phu tục tử. Tri Phủ Hoa Châu họ Lưu, cùng Quách tri phủ Diệu Châu chẳng có quan hệ thân thích gì, nhưng là chữ lợi trên đầu cá mè một lứa gặp nhau là khó tránh khỏi, nhất là thời điểm phân thịt.

Hách Liên Tuyên Mẫn ý thức được mình chui vào nhà quan, nhưng nhìn Lưu tri phủ là người háo khách ngây ngốc o o, hoàn toàn không có nửa điểm bộ dạng coi hấn là hoàng thượng mà chăm sóc. Suy nghĩ một chút mình cũng sẽ không để lộ thân phận vì vậy thoải mái làm khách, mang theo Lãnh Dịch đi dạo xem hoa, chim, cá, sâu đi.

“Đại nhân.” Thiên Vân và Oanh Oanh miệng đồng thanh quỳ lạy.

Quách tri phủ sờ sờ cằm nói: “Lại là hai người các người, rốt cuộc các người là ai, lại đi theo bên cạnh hoàng thượng!”

Thiên Vân lập tức nằm ở trên đất cuống quít dập đầu, giọng điệu Oanh Oanh cũng cố làm ra vẻ mang theo mềm yếu e ngại nói: “Đại nhân trách lầm chúng ta, chúng ta thật sự không biết kia là hoàng thượng, chẳng qua là nửa đường vô tình gặp được. Ta và tỷ tỷ vốn là gái lầu xanh, mấy năm như vậy cũng đã để dành tiền chuộc thân áo gấm về nhà, không có nhiều ý tưởng không an phận, xin đại nhân tha tội!”

Quách tri phủ ở trước mặt bọn họ đi tới đi lui, Thiên Vân nhẹ nhàng đứng lên run rẩy nói: “Đại nhân, có lẽ chúng ta có thể giúp ngài đấy.”

“Hả? Các người giúp ta thế nào?” Quách tri phủ hứng thú.

Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Mục đích của ngài và chúng ta giống nhau, không bằng, chúng ta cùng nhau hợp tác có tốt không? Đại nhân có phải đang suy nghĩ, làm sao mới có thể tạo cho hoàng thượng một cái lý do vừa vận diệt trừ Bạch Nguyên Phong và Lâm gia những thứ tai họa ngầm này đây?”

Ánh mắt Quách tri phủ thoáng qua một tia sáng lên một chút, cúi người xuống nâng cằm Thiên Vân lên, cười tà nói: “Vậy ta cũng muốn xem một chút, đầu óc của người có phải giống như thân thể của người sử dụng tốt như vậy hay không?”

Hắn lập tức đẩy vẩy trên người Thiên Vân, nhanh chóng ôm giữ Oanh Oanh, một phòng hỗn độn xốc xếch.

“Lãnh Dịch, mua cho người cái mặt nạ như thế nào?” Hách Liên Tuyên Mẫn giờ một mặt nạ ở trước mặt hân hoan.

“Đều nghe công tử.” Lãnh Dịch khom người nói.

“Thật ra thì người lại dịch dung, tại sao không làm cho mình tuần tú hơn chút chứ, ai.” Hách Liên Tuyên Mẫn táp tắc nói.

“Ta cảm thấy không cần thiết.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười cười mà nói: “Ban đầu ta chính là coi trọng lãnh và tuyệt của người, cội đời này một người người muốn giết sợ rằng ít có người có thể tuyệt tay sống trọn, cho nên người cũng không cần sợ có người dựa theo diện mạo của người tìm tới trả thù, quang minh lỗi lạc đi.”

“Ta công tử khích lệ.”

“Phía trước chính là Bát Dạ Thành rồi, chúng ta không ngại đi trước ném thử món ăn một chút?” Hách Liên Tuyên Mẫn sai bước hướng về phía trước cửa hàng tráng lệ mà đi, ý cười dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chuẩn bị diệt trừ cái đình trong mắt (thượng).

Trang trí bên trong tổng điểm Bát Dạ Thành so ra cao hơn một tầng so với chi nhánh ở Diệu Châu. Nếu không phải Hách Liên Tuyên Mẫn tự mình đến đây, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới Bát Dạ Thành Hoa Châu thành có trình độ phát triển và khí phái như vậy. Không trách được các đại thần quan viên đều nói, bình sinh không đến tổng điểm một lần, thì coi như chưa từng thể nghiệm vị thức ăn ngon nhất Thánh quốc. Hách Liên Tuyên Mẫn nghĩ, chỉ với kết cấu và trang hoàng ở nơi này, cũng đủ để cho một người khách đối với đồ ăn thông thường nâng cao một cấp độ, tràn đầy hảo cảm vô hình.

“Hai vị khách quan mời vào bên trong.”

Bọn họ vừa bước vào cửa, tiểu nhị liền tiến lên nghênh đón, nhưng mà so sánh nơi khác hẳn đã trải qua cùng với nơi này thì tiểu nhị ở đây không có cái loại hơi thở con buôn đó, mà là rất là văn nhã, khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp, tiến lên khẽ khom người giờ tay lên đón khách cho đến khi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống thì có nữ tử dung mạo xinh đẹp thướt tha đi đến, tuổi trẻ trang nhã không là loi, giờ bình trà lên, đưa lên hai ly trà xanh thượng hạng, sau đó đưa lên hai phần thực đơn tinh xảo mạ vàng, giọng nói mềm mại ôn hòa như cô gái Phương Nam: “Mời hai vị khách quan chọn món ăn.”

Loại đãi ngộ này, ngay cả là Hoàng thượng chịu sự phục vụ của cung nữ trong hoàng cung cũng không có hưởng thụ qua như thế. Cả phòng ấm áp, kèm theo ánh mặt trời ôn hòa chiếu rọi, ghé đây mây thoải mái dễ chịu, trên vách tường vẽ bức tranh Cao Sơn Lư Thủy thấm vào lòng người. Nhấp một ngụm trà sẽ cảm thấy thư thái hoạt huyết, cả người cũng nhẹ nhõm gấp trăm lần, mà mùi cơm chín bên trong nhà càng thêm làm người ta thêm nhỏ dãi không kịp chờ đợi muốn thưởng thức mỹ vị.

“Ha ha, vừa ngồi xuống thế này, ngược lại thật có cảm giác đói bụng.” Hách Liên Tuyên Mẫn khép cây quạt lại để ở một bên, hướng về phía Lãnh Dịch ngồi đối diện tự nhiên cười cười mà nói: “Hôm nay do người làm chủ, món ăn ở trên này xem ra cũng không tệ, ta không quyết định được, cứ cho là ta ban thưởng yến tiệc cho người.”

Lãnh Dịch khẽ gật đầu, dò xét cẩn thận tên món ăn kỳ lạ trên thực đơn, so với những món ăn (toàn tịch) được truyền ngày trước của hoàng thượng cũng muốn đa dạng. Mặc dù Lãnh Dịch không hiểu ra sao nhưng mà cũng không có ý định để cho hoàng thượng tự mình chọn món ăn. Bởi vì như vậy sẽ làm tổn hại mặt mũi của hắn, vì vậy lựa chọn vài thức ăn thông thường trên thực đơn.

“Mùi vị này thật là tuyệt!” Một tiếng cười từ bàn kế bên truyền đến, mọi người rồi rít nhìn sang nhưng chỉ là nhìn liếc qua một chút rồi tất cả lại chú ý ăn cơm của riêng mình, chỉ là ánh mắt Hách Liên Tuyên Mẫn lại không rời khỏi người vừa nói chuyện.

Người nọ chính là đương kim Thừa Tướng mỗi ngày vào triều cũng sẽ đối mặt cùng Hách Liên Tuyên Mẫn, mà ngồi chung bàn với hắn còn có hai ba quan nhân phẩm cấp khác. Mà một khi nhìn kỹ, trong một phòng ăn này người hỗn tạp có quan to hiển quý và dân chúng bình dân, giá món ăn không mắc nhưng hàng thật đúng giá. Nơi gọi là tổng bộ của Bát Dạ Thành được mọi người đánh giá rất cao. Nghe nói người mới tới đây lần đầu, đến lần thứ hai sẽ được ghi tên vào sổ. Mục tiêu bọn họ hướng tới chính là mọi người đều có cơ hội ăn được đồ ăn tốt nhất một cách bình đẳng, tránh trường hợp có người đặt bao hết hoặc là hưởng thụ một mình.

“A, Bát Dạ Thành này thật là nổi tiếng.” Hách Liên Tuyên Mẫn khẽ mỉm cười quan sát người đang ngồi ở đây, cũng buông xuống dáng vẻ kiêu ngạo và quan uy ngày thường, cho dù là giữa người phú quý và bình dân dân chúng cũng không có hiềm khích, một mảnh ôn hòa.

“Người cảm thấy nơi này như thế nào?” Hách Liên Tuyên Mẫn hỏi.

Lãnh Dịch hơi trầm ngâm, nói: “Tuồng hòa yên tĩnh, làm cho người ta không khỏi có cảm giác an tâm.”

“Ha ha, ngay cả Lãnh Dịch luôn luôn cảnh giác mười phần, đến nơi này cũng sẽ có cảm giác an tâm?”

Sắc mặt Lãnh Dịch trầm xuống, đáp: “Thần. . . . .”

Hách Liên Tuyên Mẫn đưa tay khẽ ngăn cười nói: “Không có ý tứ trách cứ ngươi, ta cũng có loại cảm giác này, đã quen nhìn lục đục đầu đá trong cung rồi, đã quen nhìn các đại thần ở giữa kết bè kết cánh rồi, chuyện ưu phiền trong thiên hạ từng cái đều lướt qua ở trước mắt của ta. Nhưng nơi này hình như không có phân tranh không có ham muốn cá nhân, ta cũng rất thoải mái. Ta chỉ là đang suy nghĩ, dạng nhân tài như thế nào mới có thể xử lý ngay ngắn rõ ràng như thế. Hơn nữa không ngừng mở rộng thương nghiệp của gia tộc, mà người có một cái đầu óc khôn khéo này. . . . . Nếu nói trị quốc có thể càng thêm thích hợp hơn trầm hay không. . . . .”

Hách Liên Tuyên Mẫn nói đùa khiến Lãnh Dịch cảm thấy có một chút oán giận xen lẫn trong đó, mặc dù nụ cười trên mặt hắn chưa giảm, nhưng ánh mắt đã sắc bén hơn rất nhiều.

“Nguyên Phong ca ca, nhanh lên một chút đi! Không đi nữa sẽ không tới kịp đấy!”

Một bóng dáng màu đỏ tung bay ra ngoài, thời điểm chui ra khỏi rèm châu ngọc thạch tron bóng, màu đỏ tươi đẹp khác thường dễ thấy, khiến cho Hách Liên Tuyên Mẫn cũng không nhận được mà sửng sốt.

Nàng kia mất hạnh như nước, long lanh phơi phới, giống như nhẹ nhàng nháy mắt là có thể rơi ra một viên thủy tinh. Mà nàng có mái tóc đen suôn dài như thác nước buộc lên thật cao như một đuôi ngựa, coi như tiện lợi quấn lên mà hiên ngang, nụ cười sáng lãng hai hàng hàm răng trắng nõn tạo thành đường cong đẹp mắt, giống như là một vòng mặt trời từ phía trên dõng xuống đi giá đến nơi này, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Ít có thể chứng kiến có cô gái sáng lãng và hoạt bát như thế, Hách Liên Tuyên Mẫn không khỏi có chút mất hồn.

Trong cung cô gái làm ra vẻ mềm mại, tự nhiên thanh thản, mặc dù thướt tha duyên dáng nhưng có chút vô cùng giả tạo. Mặc dù mở miệng làm văn chương biết được lễ tiết, nhưng quá coi trọng lễ quân thần để cho hắn không cảm thấy được một chút ôn tồn thoải mái, chỉ là ngăn cách. Mà cô gái linh động như chim Yến trước mắt này lại làm cho hắn chợt có chút cảm giác ấm áp, mỗi tiếng nói hành động đều là làm theo cảm tính.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Hách Liên Tuyên Mẫn chỉ dừng lại trong nháy mắt, ngay sau đó liền hết sức chăm chú trên thân người đồng thời từ bên trong đi ra. Người nọ áo tơ trắng thuần như ánh trăng, ung dung hoa quý, sắc mặt tuấn tú văn nhã, nếu không phải người người cũng biết thân phận của hắn, quả quyết sẽ không cảm thấy công tử phong nhã này cũng là người dính hơi tiền nhiều nhất trong khắp thiên hạ.

“Muội chậm chút, người bọn họ hai ngày sau mới có thể lên đường, chào từ biệt cũng không gấp gấp nửa khắc này.” Bạch Nguyên Phong cung chiêu cười một tiếng, đi tới dắt bàn tay Tư Đồ Tinh Nhi bao ở trong lòng bàn tay cười nói: “Nếu như không lôi kéo muội...muội liền muốn cao bay xa chạy như chim nhỏ phải không?”

Sắc mặt Tư Đồ Tinh Nhi ửng hồng, có chút không biết làm sao, ngay cả là cô gái lạnh lệ như thế cũng sẽ có dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng của cô gái nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy càng thêm động dung.

“Thật ra thì muội cũng là gấp gấp đi nhìn Tiểu Tịch tỷ tỷ làm sữa ô mai, nghe nói Thành Trác ca ca tự mình đúc băng đấy. Huynh không biết chứ, kiểm pháp Lâm gia được kêu là xuất thần nhập hóa, huynh gặp qua Phượng Hoàng song kiểm thiên hạ tiếng tăm lừng lẫy đồng thời xuất động lại là vì đúc băng ư, ngàn năm khó gặp!” Trong mắt Tư Đồ Tinh Nhi mang theo vô hạn sùng bái và ước ao, Bạch Nguyên Phong bắt đắc dĩ mà lắc đầu cười nói: “Thật là hết cách với muội, chúng ta. . . . .”

Hắn ôm lấy Tư Đồ Tinh Nhi vừa muốn đi về phía trước, mắt thoáng nhìn, không ngờ thấy được một người.

Lại là cửu ngũ chí tôn, Hoàng đế Thánh quốc Hách Liên Tuyên Mẫn, đang ngồi ở nơi đó miệng hơi cười nhìn hai người bọn hắn đang tình chàng ý thiếp.

Hàng năm, Bạch Nguyên Phong sẽ tiến cung tặng lễ, mà Hách Liên Tuyên Mẫn, là người mà hắn tuyệt đối sẽ không nhận làm, nhưng lại không hợp thời ngoài ý liệu xuất hiện ở trước mặt của mình, cái gọi là người đến không có ý tốt, Bạch Nguyên Phong cũng không có buông lỏng cảnh giác.

“Tinh nhi, muội đi trước vào trong xe ngựa một chút, đồ chúng ta mang đi cho bọn họ có đủ không, chuẩn bị một chút thôi. Ta quên mất còn có một món nợ phải kết toán, rất nhanh thôi, muội chờ ta.”

Bạch Nguyên Phong cười ôn hòa nói với Tư Đồ Tinh Nhi, Tinh Nhi gật gật đầu mà nói: “Muội đi kiểm tra một chút đồ ăn ngon mang đi cho bọn hắn có chính tề hay không, huynh nhanh một chút nha.”

Tiến bước Tư Đồ Tinh Nhi, Bạch Nguyên Phong cười nhạt, không lên tiếng ngồi vào đối diện với Hách Liên Tuyên Mẫn, khẽ gật đầu với Lãnh Dịch, hướng Hách Liên Tuyên Mẫn khẽ mỉm cười nói: “Ngài quang lâm, về vang cho kẻ hèn này, vô cùng vinh hạnh.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười một cái nói: “Nơi này là chỗ của ngươi, tùy ý một chút là được.”

Đúng lúc đó tỷ nữ liền tiếp đưa đồ ăn lên, rất nhanh bày đầy cái bàn, Bạch Nguyên Phong ra lệnh lấy ra một bầu Kiềm Nam Xuân thượng hạng, rót đầy ba chén kính Hách Liên Tuyên Mẫn nói: “Mời.”

Hách Liên Tuyên Mẫn uống một hơi cạn sạch, Lãnh Dịch chỉ là nhàn nhạt nhấp môi một cái, làm người hộ vệ bên cạnh hoàng thượng phải giữ vững hoàn toàn tỉnh táo, tuyệt đối không thể vì rượu mà hỏng việc.

“Không biết, lần này ngài tới. . . .” Bạch Nguyên Phong để ly rượu xuống, cung kính hỏi.

Hách Liên Tuyên Mẫn dựa ra phía sau, làm bộ dáng tùy ý nói: “Chỉ là vì phục xuất tuần mà thôi, nghĩ đến cửa hàng của người ở chỗ này nên muốn ghé một chút cho biết. Quả nhiên là danh bất hư truyền, đầu óc buôn bán của ái khanh ở toàn bộ trên dưới Thánh quốc sợ rằng không người nào có thể đuổi kịp, điểm này, làm ta cũng phải cam bái hạ phong đấy.”

“Không dám. Ngài là Thánh nhân anh minh, thiên hạ xã tắc to lớn như thế, làm sao kinh doanh mua bán có thể so sánh được, quá khen quá khen rồi.” Bạch Nguyên Phong cười nhạt một tiếng, cảm thấy Tiểu Diện Hồ (hồ biết cười) này ý vị thâm sâu, xem ra, hẳn vẫn là làm cái đỉnh trong mắt, không có một Hoàng đế nào có thể dễ dàng tha thứ đối với sự vật tồn tại uy hiếp cho mình xuất hiện, tâm tư của hắn (HLTM) thận trọng, nên càng phải như vậy.

“Ái khanh là muốn đi đến nơi nào sao?” Hách Liên Tuyên Mẫn nhắc đũa gấp một con tôm đã lột vỏ, dò xét cẩn thận sắc màu gọn gàng, sau đó há miệng cắn xuống.

“Muốn đi tới Lâm gia Hoa Châu dự tiệc tiễn đưa một người bạn cũ.” Bạch Nguyên Phong đáp.

“Lâm gia. . . . . Nghe nói Bạch Nguyên Phong lòng dạ rộng rãi hào phóng khảng khái, giao tiếp bằng hữu rất rộng, bất luận là bình dân hay là người hiền hách đều có thể hết sức chân thành mà đối đãi. Xem ra ái khanh thật là một nhân tài khó được, nhưng vì sao, không đảm đương một quan chức đốc sức cho triều đình đây?” Khóe miệng Hách Liên Tuyên Mẫn nhú lại hỏi: “Hay là ái khanh cảm thấy, quan chức nhỏ nhỏ, không đủ phù hợp với thân phận của người?”

Bạch Nguyên Phong càng chắc chắn người đến không có ý tốt, xem ra kế hoạch mình bo bo giữ mình vẫn bị thất bại, vẫn cho là ý vào di chiếu Thánh quốc Thủy Hoàng lưu lại mà có thể bảo vệ một cái tánh mạng cho mình, nhưng hôm nay xem ra, thủ đoạn của Hách Liên Tuyên Mẫn đủ để cho hắn đi vào chỗ chết.

Hắn cúi đầu xuống, trấn định nói: “Buôn bán chỉ là dùng hơi chút khôn vặt, mà trị quốc phải là Đại Trí Tuệ, Bạch Nguyên Phong ta trời sinh không thích bị trói buộc nhận quà tặng bị ràng buộc, tự nhận là càng không cách nào tạo phúc xã tắc. Thiên hạ rộng lớn người tài rất nhiều, người đọc sách trong lòng chí lớn lo cho thiên hạ, bất luận là người nào so với ta cũng đều càng nóng lòng đốc sức tạo phúc cho dân chúng với hoàng thượng, Nguyên Phong vốn chỉ là một người vì tư lợi, bình thường như thế làm sao có thể gánh vác được.”

Hách Liên Tuyên Mẫn tự mình rót cho hắn một ly rượu, Bạch Nguyên Phong cung kính nâng chén đón chào, nhưng rượu lại đầy tràn, theo miệng ly rơi xuống, rót vào trong thức ăn ở trên bàn.

“Chén đầy phải tràn, làm người cũng như thế.” Trong nụ cười của hắn mang ý nghĩ sâu xa, Bạch Nguyên Phong khẽ vuốt cằm nói: “Cần tuân dạy bảo.”

Lúc Tư Đồ Tinh Nhi trở lại, rất là kỳ quái tại sao vẻ mặt Bạch Nguyên Phong có vẻ luống cuống như thế, lúc bọn họ rời đi nàng cảm thấy tay của hắn lạnh như băng, lòng bàn tay còn có rất nhiều mồ hôi rỉ ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chuẩn bị diệt trừ cái đỉnh trong mắt (trung).

Thời điểm Bạch Nguyên Phong và Tư Đồ Tinh Nhi đến Lâm gia, Tiểu Tịch đang bề bộn lo trong lo ngoài chuẩn bị một dạ tiệc phong phú. Bởi vì lần này là tiệc đưa tiễn chứ không phải tiệc rượu, ở Lâm gia thiết yến khoản đãi một đám bằng hữu.

Tiểu Tịch đã sớm nhìn ra Bạch Nguyên Phong thành tâm thành ý đối với Tư Đồ Tinh Nhi, nhìn thấy hai người bọn họ đi vào cửa chính Lâm gia, lập tức cời tạp dề ra nghênh đón.

Bạch Nguyên Phong chậm rãi đi ở phía sau, Tư Đồ Tinh Nhi nhảy về phía trước chui vào tiền thính, lấy tay bốc lên một cái cánh gà liền đưa vào trong miệng. Tiểu Tịch giờ đưa lên đánh một cái vào trên mu bàn tay của nàng, cười quở trách: “Đều đến tuổi lập gia đình rồi, còn không có quy củ cứ muốn làm gì thì làm như vậy à!”

Tư Đồ Tinh Nhi ôm mu bàn tay bấu môi nhìn nàng, dậm chân một cái nói: “Tiểu Tịch tỷ tỷ làm sao tỷ khi dễ Tinh nhi, rõ ràng bao giờ tỷ cũng ăn vụng đấy!”

Vừa đúng lúc Lâm Thành Trác Lâm Phụng Âm đi tới thấy hai kẻ dờ hơi oán trách lẫn nhau cũng bắt đầu cười. Tiểu Tịch cảm thấy mắt mặt rồi, liền ho khan một cái nghiêm mặt nói: “Tiểu Tịch tỷ tỷ hiện tại trưởng thành nhiều rồi á..., nhẹ nhàng thực nữ biết không? Nữ hài tử nhà nào cũng không cần phải tay chân vụng về sơ ý lơ là, tránh cho về sau không ai thèm lấy!”

Tư Đồ Tinh Nhi chu mỏ, nói: “Ta mới không nóng nảy gả người đâu!”

Tiểu Tịch liếc mắt nhìn Bạch Nguyên Phong một cái, hôm nay hắn có chút mất hồn mất vía, vẻ mặt nhàn nhạt xen lẫn có chút sầu lo. Tiểu Tịch cẩn thận quan sát Bạch Nguyên Phong, Bạch Nguyên Phong ngẩng đầu lên cùng với nàng bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tiểu Tịch sắc bén

hon, Bạch Nguyên Phong miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, sau đó ghé mắt nhìn về phía bóng lưng của Tư Đồ Tinh Nhi.

Tiểu Tịch bình tĩnh hiểu ra, thì ra là Bạch Nguyên Phong nghe được Tư Đồ Tinh Nhi nói không muốn gả cho người cho nên rầu rĩ đi! Nàng là đại tỷ tỷ tri tâm tại sao có thể mặc kệ loại việc thiện tích đức này đây? Tiểu Tịch trên dưới nhìn lướt qua Tư Đồ Tinh Nhi, từ khi biết nàng tới nay vẫn là trang phục như vậy, vừa nhìn là biết đã nha đầu xuất thân võ lâm, gầy da roi da bất ly thân. Hôm nay mình nhất định phải một lần làm thợ trang điểm hoàn toàn cái tạo nàng ấy.

“Mùi vị gì?” Lâm Phụng Âm đột nhiên hỏi.

Tiểu Tịch phục hồi tinh thần lại dùng lỗ mũi ra sức hít hà, vẫy tay đẩy Bạch Nguyên Phong nói: “Nhanh nhanh nhanh! Trong phòng bếp đang hầm cách thủy con ba ba đó, khét khét! Nước cạn khô rồi!”

Bạch Nguyên Phong làm người duy nhất biết nấu ăn bị ném vào phòng bếp, Tiểu Tịch ném tạp dề ở trên người hắn, sau đó quay đầu lôi kéo Tư Đồ Tinh Nhi chuẩn bị ăn vụng lần nữa tự nhiên chui vào nội đường, phát tay với Lâm Thành Trắc và Lâm Phụng Âm nói: “Chờ chúng ta lập tức ra ngoài!”

Bạch Nguyên Phong đi vào phòng bếp, ở đó đã bốc lên một tầng khói mù nồng nặc, hắn nhanh chóng đi tới bếp lớn đang cháy khét hạ nhỏ lửa trước, sau đó đổ chút nước vào trong nồi, tiếp tục hầm cách thủy con ba ba kia, nước canh chỉ còn dư một chút ở đáy nồi, cộng với dáng vẻ nằm ở trung tâm nhìn hết sức tức cười, Bạch Nguyên Phong không khỏi cười khở: “Rốt cuộc cũng mặc người chém giết, cho dù có vỏ bọc thì thế nào chứ.”

“Ồ ẩn trong bóng tối thì sẽ không bị bắt được, phồn hoa hậu thế liền bị phá vỡ.” Ngoài cửa một người bước vào, dưới ánh mặt trời áo trắng hơn tuyết, làm cho người ta không chú ý hoảng hốt một cái cho là Lâm Đường Hoa trở lại. Nhưng cẩn thận quan sát dung mạo của hắn, mới biết là dung nhan hơn người, chỉ là tuổi đã gần đến bốn mươi năm mươi, hơi tang thương.

“Thu tiền bối.” Bạch Nguyên Phong cười cười cung kính khom người chào: “Tiền bối tới lấy rượu sao?”

Thu Trường Khôn cười gật đầu một cái, vắn đi tới bên cạnh giá đỡ cao chót vót cầm lên một bầu rượu mờ nắp liền sáng khoái uống vào.

“Tiền bối ‘ngàn chén không say’, làm cho người ta hâm mộ.” Bạch Nguyên Phong yên lặng mà nói.

“Nghĩ muốn điên cuồng say một lần, say thì sẽ không buồn lo vô có, sẽ không vì không cách nào đoán trước mọi chuyện quan tâm sầu lo.” Thu Trường Khôn nói chuyện bình thản đơn giản, hình như không có ngụ ý lại hình như có chỗ thông suốt. Bạch Nguyên Phong trầm ngâm chốc lát, rốt cuộc nở một nụ cười, nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Thu Trường Khôn khoát khoát tay: “Không thể nói là chỉ điểm hay không, ta cũng không biết bản khoán trong lòng ngươi, nếu ngươi có thể nghĩ thông suốt cũng là một chuyện tốt. Ha ha!” Hắn hào phóng cười một tiếng, bụng bầu rượu nói: “Chuông trống soạn ngọc chưa đủ quý, chỉ mong trường túy không còn tỉnh nữa. Xưa nay Thánh Hiền đều tịch tịch, chỉ có người uống lưu kỳ danh. . . . . Thơ của nha đầu kia thật không tệ!”

*** Đây là bài thơ Thương tiễn tử của Lý Bạch mình tìm được ở <http://www.thivien.net>. Các bạn có thể vào đó để đọc thêm.

將進酒

君不見：

黃河之水天上來，

奔流到海不復回？

又不見：

高堂明鏡悲白髮，

朝如青絲暮成雪？

人生得意須盡歡，

莫使金樽空對月。

天生我才必有用，

千金散盡還復來。

烹羊宰牛且為樂，

會須一飲三百杯。

岑夫子，

丹丘生，

將進酒，
杯莫停。
與君歌一曲，
請君為我傾耳聽。
鐘鼓饌玉何足貴，
但願長醉不願醒。
古來聖賢皆寂寞，
唯有飲者留其名。
陳王昔時宴平樂，
斗酒十千恣歡謔。
主人為何言少錢，
逕須沽取對君酌。
五花馬，
千金裘，
呼兒將出換美酒，
與爾同消萬古愁。

Thương tiễn tửu

Quân bát kiến:

Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bát phục hồi!

Hạ bát kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh ty mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tạn hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tạn hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vì lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử,

Đan Khâu sinh.

Thương tiễn tửu,

Bôi mặc đình!

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thỉnh:

“Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đã nguyện trường tuý bất nguyện tỉnh!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thời yển Bình Lạc,

Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước“.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ,

Hồ nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Dịch nghĩa:

Anh không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống

Chảy ra đến biển không quay trở lại nữa

Anh lại không thấy:

Cha mẹ soi gương buồn nhìn tóc bạc

Sáng còn xanh mượt, chiều tối đã thành trắng như tuyết

Đòi người khi nào đắc ý nên tận tình vui sướng

Đừng để ly rượu vàng cạn queo nhìn vàng trắng

Trời sinh ra ta có tài thì ắt sẽ được dùng

Ngàn vàng tiêu sạch hết rồi sẽ có trở lại

Mỏ dê giết trâu cứ vui cái đã

Uống một lần ba trăm ly rồi hãy tính

Này ông bạn họ Sầm

Này ông bạn Đan Khâu

Xin mời uống rượu

Chớ có ngừng chén

Tôi xin ca một khúc cho các anh

Xin các anh vì tôi lắng tai nghe

Chuông trống cổ bản không đáng quý trọng

Chỉ xin được say hoài không muốn tỉnh

Xưa nay các bậc thánh hiền đều không còn tiếng tăm

Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại tên tuổi

Trần vương hồi xưa mở yến hội ở Bình Lạc

Mười ngàn đấu rượu tha hồ mà hoan lạc vui cười

Tại sao chủ nhân lại nói ít tiền

Hãy mau mau mua rượu mời các anh uống

Này ngựa hoa năm sắc

Này áo cừu giá ngàn vàng

Kêu đứa nhỏ ra đem đổi lấy rượu

Cùng bạn tiêu mỗi sầu vạn cổ

Hắn tiêu sái rồi đi, khói mù nhạt bớt, chỉ còn lại Bạch Nguyên Phong một mình đứng ở nơi đó, giống như đưa tay xua tan mây thấy ánh trăng. Hắn nhìn cảnh liễu ngày xuân ngoài cửa sổ, gió nhẹ nước chảy, trong lòng rõ ràng trong vắt một mảnh.

“Tiểu Tịch tỷ tỷ, tỷ làm gì đấy!” Tur Đồ Tinh Nhi khoanh tay che ngực liên tiếp lui về phía sau mấy bước. Tiểu Tịch kéo nàng vào phòng ngủ sau đó liền bắt đầu cởi y phục của nàng ra, nhìn đáng dấp như sói như hổ làm cho người ta sợ.

“Tiểu Tịch tỷ tỷ, tỷ... có phải tỷ thay đổi sở thích hay không!” Tur Đồ Tinh Nhi nuốt xuống một ngụm nước miếng khẩn trương hỏi.

Tiểu Tịch khoát tay áo: “Khụ! Muội nghĩ đi đâu rồi! Tỷ muốn sắc cũng không sắc muội à, tỷ cũng không phải là lesbian! Tỷ thay đổi quần áo cho muội, thay đổi quần áo biết không?”

“Thay đổi quần áo? Ăn mặc cái gì?”

“Đương nhiên là nữ trang, trang phục thực nữ!” Tiểu Tịch mở hộc tủ ra, ở trong đó y phục ngay ngắn chỉnh tề một tầng lại một tầng một cái lại một món tươi đẹp sáng ngời được xếp chồng chất, so với tấm vải đỏ cuộn trên người Tur Đồ Tinh Nhi thì phải cao quý hơn rất nhiều.

Tiểu Tịch nhếch miệng, từ bên trong chọn ra một bộ mềm mại màu hồng nhạt và màu cam nhạt ở trước mặt nàng khoa tay múa chân nói: “Bạch Nguyên Phong có nhiều tiền như vậy cũng không biết đưa cho muội may chút y phục, càng tiền càng keo kiệt, hắn cũng thật là.”

Tur Đồ Tinh Nhi lắc đầu một cái nói: “Bộ y phục này chính là Nguyên Phong ca ca đưa cho muội, hắn may một trăm bộ theo kiểu dáng muội thường mặc, nói là để cho muội ngày ngày đều mặc quần áo mới.”

Tiểu Tịch hóa đá, rốt cuộc nhớ tới một câu trong mắt người tình là Tây Thi có thể hình dung tác phong ngu xuẩn của Bạch Nguyên Phong, sau đó nói: “Hiện tại tỷ sẽ cải tạo muội thành hình tượng thực nữ nhẹ nhàng, thật xinh đẹp, thay bộ này ra!”

Tur Đồ Tinh Nhi không cưỡng được Tiểu Tịch, không thể làm gì khác hơn là trốn ở phía sau bình phong đi thay quần áo, ngay cả giày đều phải đổi thành giày vải gót (đệm) cao có thêu hoa. Tiểu Tịch ở trước bàn trang điểm loay hoay phối hợp đồ trang sức và son phấn, lựa chọn một bộ màu cam nhạt phối hợp với váy màu hồng cây trâm hoa ly.

Người dựa vào quần áo ngựa dựa vào cái yên, thời điểm Tur Đồ Tinh Nhi từ phía sau bình phong đi ra, hoàn toàn đã biến thành một người khác. Mặc dù nàng đi bộ một bước lại một dừng một bước có vẻ hết sức xa lạ, nhưng tăng thêm vài phần văn tĩnh hiền thực.

“Tiểu Tịch tỷ tỷ, ăn mặc như vậy muội giống như sẽ không đi bộ được.” Tur Đồ Tinh Nhi vuốt tơ lụa vải vóc trên người, kìm nén muốn cởi ra.

Tiểu Tịch kịp thời ngăn cản hô lên: “Không được nhúc nhích! Hôm nay muội đều phải nghe lời của ta, ta là nhà tạo hình!” Sau đó kéo Tur Đồ Tinh Nhi đến trước bàn trang điểm, một tay gỡ xuống băng gắm trên tóc nàng, tóc buộc lên theo kiểu đuôi ngựa rơi tán lác, một đầu tóc đen dài thẳng xuống tới thắt lưng, càng hiện ra tư thái tiểu nữ nhi. Tur Đồ Tinh Nhi liếc mắt nhìn mình trong gương, có chút hoảng thần, không ngờ mình còn có thời điểm dịu dàng ít nói như vậy.

“Tinh nhi chúng ta là thiên sinh lệ chất được trời ưu ái đó, chỉ cần ăn mặc đơn giản một chút mà có thể diễm áp quần phượng, tuyệt đối để cho người trong lòng muội không chạy được, khiến cho một mực chỉ yêu thích muội! Hắc hắc.” Tiểu Tịch cười gian, sau đó cái lược nhẹ nhàng chải tóc của nàng, ở đỉnh đầu co lại một búi tóc, sau đó mặc cho những sợi tóc còn dư lại rủ xuống tự nhiên, nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên. Cài thêm một cây trâm hoa ly và mấy đoá hoa tinh xảo. Nàng tỉ mỉ vẽ phác thảo lông mày Tur Đồ Tinh Nhi, hơn nữa tu bổ đơn giản một chút, sau đó thoa môi hồng, đánh chút son phấn, nhất thời liền biến Tur Đồ Tinh Nhi thành một người khác.

“Chuyện này. . . . . Bộ đáng như vậy vẫn là muội sao?” Tur Đồ Tinh Nhi đang nâng khuôn mặt trong veo như nước của mình mà ngây người.

Tiểu Tịch vỗ vỗ tay nói: “Về sau Tinh nhi của chúng ta đều phải ăn mặc như vậy mới phải, đã là đại cô nương không còn là cô gái nhỏ rồi, cũng phải có chút dáng vẻ thành thực có đúng hay không?”

Tư Đồ Tinh Nhi ngơ ngác gật đầu một cái.

“Muội đối với Bạch Nguyên Phong . . . . . Tinh nhi à, muội biết hẳn thích muội chứ?”

“À?” Tay Tư Đồ Tinh Nhi run một cái, làm rơi một hộp phấn trên bàn xuống đất.

“Chẳng lẽ muội không biết?” Tiểu Tịch kinh ngạc hỏi: “Muội lại trì độn thế kia!”

Lời này nếu để cho ba vị công tử Lâm gia nghe thấy không tránh được lại muốn cười nhạo một phen. Tiểu Tịch quả thực là chó chê mèo lắm lông, lúc người ta thích nàng đã lâu rồi nàng còn không tự giác. Ngay cả mình thích hay không thích người khác cũng buồn rầu giống vậy. Bây giờ Tư Đồ Tinh Nhi quả thật chính là bán sao nhỏ hơn nàng mấy tuổi, chưa cảm thụ nổi tình đâu.

“Nguyên Phong ca ca. . . . . Yêu thích muội sao?” Mặt của Tư Đồ Tinh Nhi đỏ hơn gấp mấy lần so với mới vừa rồi, giống như là một quả táo chín, nang mím môi ánh mắt lóe lên, hỏi: “Phải làm gì đây Tiểu Tịch tỷ tỷ.”

“Cái gì làm thế nào?” Tiểu Tịch cười ha hả: “Người thích hẳn thì tiếp nhận hẳn, không thích thì nói rõ ràng chứ sao! Chỉ là xem bộ dạng Tinh nhi của chúng ta, hơn phân nửa là thích rồi! Bạch Nguyên Phong đây chính là Quý công tử, muốn khí độ có khí độ, muốn gia sản có gia sản, kim cương vương lão ngũ đây!” Tiểu Tịch đếm ưu điểm của Bạch Nguyên Phong, càng làm cho trong lòng Tư Đồ Tinh Nhi như nai con chạy loạn.

Tiểu Tịch hài hước xô đẩy nàng một cái nói: “Làm sao, điều này cũng phải do dự sao? Được rồi, ta tin tưởng lâu ngày biết nhân tâm, có lẽ bây giờ muội không thấy rõ tim của mình, biết đâu cơ duyên xảo hợp muội có thể chứng thật hẳn đối với muội rồi cuộc có quan trọng hay không hoặc là trọng yếu bao nhiêu rồi. Đi, chúng ta đi ra ngoài đi, bọn họ chờ chúng ta ăn cơm đây.”

Tất cả mọi người bày bàn đã xong, ngồi chủ vị là Lâm Thành Trác, từ bên trái bắt đầu, theo thứ tự là, Lâm Phụng Âm, Bạch Nguyên Phong, Độc Cô Úc, Lưu Y, Ngân Túc Nguyệt Duy, còn có mới xuất hiện trễ một chút Thu Trường Khôn, còn dư lại hai vị trí chính là Tiểu Tịch và Tư Đồ Tinh Nhi. Tất cả mọi người kinh diễm nhìn Tư Đồ Tinh Nhi, Tiểu Tịch đi tới, âm thầm hung hăng đá Độc Cô Úc một cước, sau đó liêu mạng nháy mắt để cho hắn nhường ra chỗ ngồi cho Tư Đồ Tinh Nhi.

Tinh Nhi có chút xấu hổ có chút nhún nhó bị Tiểu Tịch hung hăng dè xuống, sau đó Bạch Nguyên Phong ở bên tai nàng nhẹ nhàng cười cười mà nói: “Tinh nhi rất đẹp.”

Chỉ là câu tán thưởng thật đơn giản này, Tinh nhi cảm giác nai con trong lòng mình lại thêm gấp mấy lần, khí huyết phùng cương giã đạp ở trong lòng của nàng thành bình nguyên, không hạn chế chạy, dừng cũng dừng lại không được.

Tinh nhi như vậy, là những điều hắn chưa hề thấy, hắn nhìn về phía Tiểu Tịch cười một tiếng, Tiểu Tịch hiểu ý nháy mắt mấy cái ý bảo hắn không ngừng cố gắng. Độc Cô Úc bị Tiểu Tịch bắt chạy tới ngồi xuống bên cạnh mình, mắt còn không thể rời khỏi một thân trang phục này của Tư Đồ Tinh Nhi. Cho tới lúc này mới tỉnh hồn lại nhớ tới, bé gái này không phải là cái đồ hấp tấp đại tiểu thư Tư Đồ gia?

Lưu Y cũng an nhiên nhìn muội muội mình, nhìn về phía Tiểu Tịch nhàn nhạt cười một tiếng. Tiểu Tịch nhớ rõ Lưu Y có nói qua: sinh thời, hy vọng nhất là nhìn thấy muội muội trở nên thành thực, có người chăm sóc, cũng có thể chăm sóc mình, cho dù hắn có đi cũng sẽ an tâm.

Tiểu Tịch thấy trên mặt Lưu Y mang theo tinh thần thương tổn và nụ cười xúc động, đột nhiên cảm thấy, một trận bệnh nặng lần ngày thật sự đã khiến cho nụ cười rực rỡ ngây thơ động lòng người của Lưu Y biến mất. Hắn đã từng chết qua một lần liên quý trọng hơn thời gian mình còn dư lại không nhiều, mà mình cũng không cho được hắn nhiều chăm sóc và yêu thương hơn. Bởi vì toàn tâm toàn ý của nàng đều không ở trên người của hắn, mà là trên người Lâm Đường Hoa đang phía xa Bắc Hải bị người đè ép làm Thiếu chủ.

Mọi người cùng nhau nâng chén, rượu ngọt ngào thơm mát, bọn họ chỉ là nói chút việc nhà, thưởng thức mỹ vị thức ăn, một bữa ăn ăn vui vẻ hòa thuận, giống như tất cả mọi người không có một chút ý thức lo âu. Thật ra thì, tất cả mọi người đều biết lần này đi sẽ đối mặt với khiêu chiến ác liệt cỡ nào. . . . .

Hai ngày sau đó, chính là ngày Lâm gia lên đường. Lâm gia tạm thời giao do Thập Nhị và Ngân Túc Nguyệt Duy cùng nhau xử lý, Bạch Nguyên Phong không phải một phần tử của Lâm gia, nhưng là có đủ quyền uy phát hiệu lệnh. Nhưng chính hắn, hoàn thành chuyện khó nhất để tự bảo vệ mình. Tất cả mọi người không nghĩ tới, trong một đêm, tông điểm Bát Dạ Thành bị thiêu thành tro bụi, mà người phóng hỏa kia lại chính là Bạch Nguyên Phong tự mình. . . . .

“Cái gì?!” Tiểu Tịch chột từ trên ghế nhảy lên, không dám tin gào thét: “Người kia đâu? Có người chết không?”

Sắc mặt Lâm Thành Trác nặng nề, Lâm Phụng Âm lắc đầu một cái thở dài nói: “Cũng may trước đó điều mọi người đi, chỉ là cửa tiệm kia toàn bộ đốt rụi rồi. Người cũng biết trang hoàng nơi đó đều là làm bằng gỗ hoặc là thủy tinh, sau khi đập lửa chỉ còn lại màu đen tro bụi đầy đất, thủy tinh cũng bị dân chúng lượm đi.”

Tiểu Tịch cả giận nói: “Mẹ kiếp! Người nào không biết xấu hổ phóng hỏa đốt người nhà ta như vậy! Lại có người vẫn dám đốt Bát Dạ Thành!?”

Lâm Thành Trác đi mấy bước nói: “Nếu ta đoán không sai, là Bạch Nguyên Phong tự mình phóng hỏa. Nếu là hỏa hoạn do lơ đãng nổi lên, sẽ không thể không có người thương vong. Ngày đó trong tiệm Bát Dạ Thành không có một người, ta điều tra, còn có nồng đậm mùi rượu, phải là rải đầy tất cả ngõ

ngách, người ngoài không thể nào làm được điểm này.”

“Tại sao. . . . .” Tiểu Tích nghi ngờ hỏi.

Lâm Phụng Âm than thở nói: “Có lẽ là, chuyện chúng ta vẫn luôn sợ xảy ra rốt cuộc vẫn phải tới. . . . . Đập nổi đim thuyền, tìm đường sống trong cõi chết, Bạch huynh có cái nhần tâm này.”

“Vậy Bạch Nguyên Phong? Tinh nhi đâu? Bọn họ đi nơi nào?”

Lâm Phụng Âm mi tâm nhú chặt, trầm giọng nói nhỏ: “Người, không thấy.”

*****

“Nguyên Phong ca ca, chúng ta phải chạy đến nơi đâu?” Cả đêm bốn ba, giục ngựa lao nhanh, Tư Đồ Tinh Nhi có chút chịu không nổi, vừa điều khiển ngựa chạy theo vừa nghiêng đầu hỏi.

“Tinh nhi, cùng với ta, muội sợ không?” Ánh mắt Bạch Nguyên Phong kiên định, chưa bao giờ có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

“Sợ cái gì?”

“Sợ ta không có tiền, không nuôi nổi muội, sợ muội cùng với ta, không được cầm y ngọc thực như trước kia.”

Tư Đồ Tinh Nhi sáng khoái cười một tiếng: “Nguyên Phong ca ca, ta có thể nuôi huynh nha, Tư Đồ gia chúng ta nhiều thêm huynh ăn cơm sẽ không chết đói!”

Bạch Nguyên Phong hoảng hốt cười một tiếng, nói: “Được, bây giờ chúng ta liền đi Tư Đồ gia được không?”

“Được, muội để cho huynh trông thấy phụ thân muội, phụ thân nhất định rất thích huynh!”

Bạch Nguyên Phong cười gật đầu một cái, nhưng là cười tan rã như thế.

Trong lúc chạy trốn Tư Đồ Tinh Nhi không thấy rõ kiên định trong ánh mắt hần giờ phút này thật ra thì còn kèm theo phức tạp không thôi cùng quyết tuyệt. Hần sẽ đưa nàng an toàn về Tư Đồ gia, đang không có một gốc cây che chở sau đó phải tìm được một cây khác che chở nàng, không để cho nàng bị tổn thương nhỏ tí tẹo nào. Có lẽ, sau này hần chính là bình dân bách tính ẩn cư ở trong rừng, có lẽ chính là Cửu Tử Nhất Sinh mặc người chém giết, nhưng mà tuyệt không thể liên lụy người khác. Đây cũng là yêu cầu cuối cùng của Bạch Nguyên Phong hần, cho nên một cây đuốc hần đốt Bất Dạ Thành, ngay trước khi Hách Liên Tuyên Mãn phái người hành động.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chuẩn bị diệt trừ cái đình trong mắt (hạ).

Lâm Phụng Âm tổ chức ẩn sĩ tìm kiếm bốn phương, mở ra mạng lưới liên lạc tất cả các góc trải rộng khắp giang hồ, nhưng mà lưới tung ra, giang hồ lại quá mức mờ mịt, tìm hai người phổ phổ thông thông giống như mò kim đáy biển, tạm thời khó có thể tìm được.

Huống chi, Bạch Nguyên Phong hiểu rõ Lâm Phụng Âm và uy lực ẩn sĩ Lâm gia, chỉ chọn lấy con đường nhỏ hẹp vô danh, giục ngựa phi nhanh, thoắt lên một mảnh mênh mông cát vàng.

Lúc đó là ngày xuân, thời tiết ấm áp. Nhưng bọn họ cả đêm bốn ba, ăn gió nằm sương, thể lực cạn kiệt trong nháy mắt không đủ, mặc mấy tầng áo vẫn có chút cảm thấy lạnh như cũ.

“Nguyên Phong ca ca, đây hình như là phương hướng đi Kỳ Châu.” Tư Đồ Tinh Nhi xoa xoa mắt, tốc độ phi ngựa hơi chậm lại. Chạy một ngày một đêm trên đường chưa từng chợp mắt, mặc dù Tư Đồ Tinh Nhi từ nhỏ luyện võ nhưng vẫn không chịu nổi. Dù sao vẫn là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng mà Bạch Nguyên Phong càng thêm nhếch nhác, rõ ràng thể lực tiêu hao khó có thể ứng phó với bốn ba như vậy. Tóc tai rối bời, hốc mắt hăm sâu, ngay cả y phục trắng noãn cũng lấy dính rất nhiều bụi bặm dơ bẩn, xem ra giống như là dân chúng nghèo túng. Ai có thể nghĩ tới đây chính là đường đường Bạch Nguyên Phong tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Phú Khả Định Quốc buôn bán kỳ tài thiên hạ ngàn năm khó gặp?

“Chúng ta chính là đi Kỳ Châu, Tinh nhi ngoan, trở về nhà là có thể nghỉ ngơi rồi.” Bạch Nguyên Phong không còn hơi sức nói xong, một tay níu lại dây cương ngựa của mình, một tay khác lôi kéo ngựa của Tinh nhi, chia sẻ cho nàng.

Khi đi qua một con đường nhỏ vắng vẻ, bốn phía đều là rừng cây hoang vắng, nơi này cách Kỳ Châu còn có nửa ngày lộ trình, chỗ này trời xa người ở thưa thớt, chỉ có vài con chim dừng lại. Chợt sau đó, tiếng chim ồn ào kêu gào một mảnh, ngựa của bọn họ cũng chợt ngưng lại, vó trước nâng lên hí một tiếng, làm Bạch Nguyên Phong và Tư Đồ Tinh Nhi sợ hết hồn.

“Có người!” Đột nhiên Tư Đồ Tinh Nhi ý thức được cái gì, vừa định xuống ngựa, thì trước mặt bay tới một trận mưa tên, mắt thấy sắp phải xuyên thấu lồng ngực nàng, nàng vội vàng né tránh, lưu loát lặn xuống khỏi yên ngựa, con ngựa bị kinh sợ hí một tiếng nhấc chân bỏ chạy.

Cùng lúc đó Bạch Nguyên Phong thấy Tư Đồ Tinh Nhi từ trên ngựa ngã xuống cũng hoảng hồn, không có chỗ ngồi trên con ngựa khác mà trực tiếp từ trên ngựa ngã xuống. Con ngựa kia cũng cùng nhau chạy trốn đi theo con ngựa lúc trước, chạy vào thoát ra khỏi rừng cây, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

“Không có bị thương chứ?” Bạch Nguyên Phong không biết võ công, đâm đầu chạy thẳng tới bên cạnh Tư Đồ Tinh Nhi, thấy nàng bàn tay đã bị mài hồng da.

“Không có việc gì.” Tư Đồ Tinh Nhi cắn cắn môi: “Có người đánh lên chúng ta!”

Về mặt Bạch Nguyên Phong càng thêm nặng nề, bốn phía yên tĩnh, chỉ có âm thanh gió lay động lá cây, từng mảnh từng mảnh chim chóc bay vào lên từ trên nhánh cây, đập cánh rồi đi, giống như là đang tránh né uy hiếp to lớn nào đó.

“Không chỉ có một người, chúng ta gặp phải mai phục.” Trong lời nói của Bạch Nguyên Phong mang theo rất là bất đắc dĩ, hắn thận trọng cầm bàn tay bị thương của Tư Đồ Tinh Nhi, nói: “Nếu có cơ hội thì tự mình rời đi, nhất định phải về nhà, có nhớ không?”

“Nguyên Phong ca ca thì sao?”

“Ta sẽ bảo vệ ngươi, chờ ngươi về nhà, ta cũng sẽ về nhà rồi, ta sẽ đuổi theo ngươi.” Nụ cười Bạch Nguyên Phong nhạt nhòa, giống như là mặt trời mùa đông, ngay cả ánh sáng cũng mờ hồ mà quanh quẩn như vậy.

“Ngươi gạt người!” Tư Đồ Tinh Nhi chợt đẩy ra hắn, hô to: “Ngươi muốn hy sinh mình giúp ta có đúng không? Căn bản ngươi cũng không biết võ công! Ta có võ công! Ta sẽ dẫn ngươi cùng đi!” Tư Đồ Tinh Nhi lui về phía sau một bước, nhanh chóng cưỡi xuống roi quẩn bên hông mình hướng về phía rừng cây hô: “Các người ra ngoài! Lén lút lút đều là chuyện bọn chuột nhắt làm! Khốn kiếp!”

“Khanh khách, Tư Đồ đại tiểu thư thật là một người sáng khoái!”

Thiên Vân cười nhạo thấp thoáng từ từ đi ra từ sau rừng cây, bên người nàng ta còn có Oanh Oanh đi theo, phía sau là từng hàng cung tiễn thủ, đột nhiên từ hai bên cùng trên ngọn cây thật nhanh chạy xuống, nhanh chóng giống như là từ trên trời giáng xuống, đều là Đại Nội Cao Thủ nhanh chóng và sẵn sàng.

“Ngươi không phải là tỷ nữ Lâm gia sao? Làm sao sẽ ở chung một chỗ với người của Phùng gia!” Tư Đồ Tinh Nhi chỉ vào Oanh Oanh hô: “Tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Lúc trước nên xử tử ngươi tại chỗ, để khỏi phải lưu lại ngươi bây giờ còn tới gieo họa cho người khác!”

Oanh Oanh có chút tức giận, Thiên Vân liếc nàng một cái nói: “Sao phải tức giận cùng cô gái nhỏ này, nhiều lắm là một lát để cho ngươi đâm nàng thêm mấy dao là được.” Rõ ràng là kẻ giết người như ngóc lãnh huyết vô tình, hết lần này tới lần khác nói lời nói nghe thật cảm động lại uyển chuyển. Nàng ta cười khúc khích đi chuyển bước chân lên trước nói với Tư Đồ Tinh Nhi: “Tư Đồ đại tiểu thư thật là người thẳng thắn, nhưng mà, thế cục bây giờ đối với các người rất bất lợi đây, người thẳng thắn như vậy sẽ làm chúng ta không thoải mái.”

“Chớ sẵn! Phùng gia chính là chớ sẵn!” Tư Đồ Tinh Nhi quát.

“Phùng gia?” Cặp mắt Thiên Vân khẽ híp, lộ ra ánh sáng bén nhọn nguy hiểm: “Ta và Phùng gia sớm đã không còn một chút dính líu, thù không đội trời chung cũng chẳng qua là như thế. Nhưng ta cũng sẽ không ủng hộ Lâm gia, ta muốn nhìn hai nhà Phùng Lâm này như hai con chó cắn xé lẫn nhau, để cho ta thấy thịt đỏ máu, mới có thể thoải mái!”

“Ngươi!”

Bạch Nguyên Phong kéo Tư Đồ Tinh Nhi, ôm nàng đến phía sau, nói: “Các người rất thông minh, hiểu được mượn đao giết người, bằng vào cái núi dựa triều đình này đưa chúng ta vào chỗ chết, chúng ta ngay cả một chút cơ hội xoay mình cũng không có. Nhưng mà, triều đình căn chính là mệnh của Bạch Nguyên Phong ta, thả Tinh Nhi, ta đi với các người.”

Thiên Vân khom lưng cười ha ha, khen: “Bạch Nguyên Phong không chỉ là một buôn bán kỳ tài còn là một lãng tử đa tình! Không sai, là hoàng thượng sai khiến chúng ta tới, muốn chính là hoàn toàn diệt trừ không để lại hậu hoạn. Ngươi thật cam lòng một cây đuốc đốt đi Bất Dạ Thành, tài phú lớn như vậy mua bán nhiều như vậy, trong một đêm hóa thành số không. Hiện tại Bất Dạ Thành cả Thánh quốc cũng bị triều đình phong tỏa, Bạch Nguyên Phong ngươi chính là một quý nghèo không có đồng nào! Cho tới bây giờ còn muốn lo lắng tánh mạng Tư Đồ tiểu thư? Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không giết nàng, nàng ta còn có chỗ dùng khác, đây chính là khối thịt béo, không chỉ là chúng ta, Phùng Tích Viện cũng rất muốn đem nàng làm con tin!”

Nàng ta liếc Oanh Oanh một cái, sau đó hai người lui về phía sau, cung tiễn thủ tiến lên, dàn ra thành trên dưới hai hàng trận hình, dây cung kéo căng vận sức chờ phát động.

“Tư Đồ Tinh Nhi muốn sống, thì tự động đầu hàng, hôm nay Bạch Nguyên Phong, hắn phải chết không thể nghi ngờ!”

Một giọng nữ bén nhọn này, giống như là bùa đòi mạng, đột nhiên Tư Đồ Tinh Nhi ý thức được, bọn họ đã trở thành cá trong chậu, mục tiêu công kích. Nàng nắm chặt roi trong tay, nhưng có chút run rẩy.

Nếu như cận chiến vật lộn hoặc là một chọi một đon đả độc đấu có lẽ còn có phần thắng, nhưng mà hiện tại đối mặt là ngàn vạn mũi tên né tránh không kịp. Bọn chúng chỉ ở nơi xa mà có thể phát động công kích, mà bọn họ ở chỗ này lại không cách nào tạo thành một chút tổn thương nào cho đối phương.

“Tĩnh nhi, người theo chân bọn họ rời đi! Đại hội võ lâm còn chưa có bắt đầu, người thân là hòn ngọc quý trên tay Tư Đồ môn chủ bọn họ nhất định sẽ muốn lợi dụng người cho nên sẽ không làm thương tổn người, chỉ cần người an toàn, nhất định Lâm gia có thể tìm được người.” Bạch Nguyên Phong kiên định nói.

“Ta không đi, đừng nghĩ đuổi đi ta!” Tư Đồ Tĩnh Nhi nhất quyết không tha gắt gao lôi kéo tay áo Bạch Nguyên Phong.

Cho tới bây giờ, đối mặt với sống chết chia lìa, nàng mới biết, thì ra Bạch Nguyên Phong đối với nàng mà nói thật sự rất quan trọng, chỉ mong tất cả không muộn với thời gian.

“Nguyên Phong ca ca, ta muốn cùng với người.” Ánh mắt của Tư Đồ Tĩnh Nhi giống như là ngôi sao sáng ngời, con ngươi sâu và đen sáng chói tràn đầy kiên định tín niệm, còn có thật sâu quyền luyện đối với một người. Đó là vẻ mặt Bạch Nguyên Phong chưa từng chú ý tới, hôm nay lần đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, lại là đẹp như thế.

Bạch Nguyên Phong nở nụ cười nhàn nhạt, cảm thấy trời cao đang trêu đùa với hắn, trời cao trơ mắt nhìn hắn đang trần trọc nằm rạp trong lòng bàn tay, chỉ vì đùa bỡn hắn cười nhạo hắn, để cho đầu óc trời sanh của hắn không cách nào phát huy, để cho người hắn yêu mãi cho đến trước khi chết mới yêu hắn, đây là bi ai cỡ nào!

“Thả Tĩnh nhi, các người mang nàng đi, ta không biết võ công, sẽ không làm thương tổn các người.” Bạch Nguyên Phong nói với Thiên Vân và Oanh Oanh.

Oanh Oanh nửa tin nửa ngờ nói: “Làm sao chúng ta biết được người không có bất kỳ âm khí nào đây?” Nàng ta rút ra cây trâm bình thường trên đầu ném tới nói: “Đánh gãy gân tay gân chân của mình!”

“Đừng!” Tư Đồ Tĩnh Nhi ôm chặt lấy Bạch Nguyên Phong, nước mắt không nghe lời tràn mi mà ra giống như là suối nước.

“Tại sao phải nghe bọn hắn, không cần nghe bọn họ, chúng ta cùng chết ta cũng không sợ, ta không muốn Nguyên Phong ca ca biến thành tàn phế, ta không muốn người bị một chút tổn thương nào!” Lời Tư Đồ Tĩnh Nhi vẫn chưa nói hết, Bạch Nguyên Phong hơi dùng sức đánh xuống ở sau gáy của nàng, nàng chảy nước mắt, chỉ kinh ngạc trong chớp lát sau đó liền ngất đi.

Oanh Oanh từ từ đến gần, thúc giục: “Nhanh lên một chút! Hoàng thượng ra thánh chỉ, không chết thì tàn, tuyệt đối không thể giữ lại người quấy nhiễu xã tắc.”

Bạch Nguyên Phong khổ sở cười một tiếng, thận trọng đặt Tư Đồ Tĩnh Nhi ở trên đất, để cho nàng ngủ điềm đạm, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, sau đó đặt xuống một nụ hôn ở trên trán nàng, tình sâu ly biệt.

“Nhớ lời các người nói, không nên thương tổn nàng.” Bạch Nguyên Phong nghiêng đầu nói, sau đó nhặt cây trâm dưới đất lên, hung hăng đâm vào nơi mắt cá chân của mình. Hắn cắn chặt hàm răng, sắc mặt ngay lập tức biến thành trắng bệch. Sau đó, vớ màu trắng vạt áo màu trắng, cũng bị nhuộm đỏ bởi huyết dịch phun trào như dòng suối, diện tích lây dính và thấm ướt càng lúc càng lớn, một mảnh màu đỏ chói mắt.

Rất đau, đau tê tâm liệt phế, nhưng đây chỉ là nỗi đau chọc phá da thịt. Khi Bạch Nguyên Phong sử dụng hết sức lực toàn thân đánh gãy chân gân của chính mình, thì đã chết lặng không có cảm giác nào, chỉ cảm thấy toàn bộ thân kinh đều bị mất cảm giác. Hai chân của mình không có bất kỳ cảm giác gì, run rẩy lay động một cái, chỉ còn lại đau đớn hợp với lực phủ ngũ tạng cũng bị liên lụy tra tấn.

Toàn thân Bạch Nguyên Phong cũng bị mồ hôi thấm ướt, bởi vì đau đớn mà gân xanh trên trán cũng nhô lên, giống như là sông núi liên nhau ngưng tụ ở mi tâm hắn, ánh mắt âm trầm không có ánh sáng, càng ngày càng đen tối. Mà sự vật trước mắt hắn càng ngày càng mơ hồ, chỉ thấy người mặc áo long bào sáng loáng đứng ở trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống, khoe miệng mỉm cười.

“Hoàng thượng, đã hôn mê.” Lãnh Dịch bẩm báo nói.

“Ừ.”

“Vậy bây giờ. . . . .”

“Cả gân tay cũng đánh gãy, ném vào trong nước đi, nếu như thật sự còn sống thì không tiếp tục truy cứu, nếu chết, cũng coi là Thiên Mệnh của hắn là như thế.” Hách Liên Tuyên Mẫn quay người lại, Thiên Vân và Oanh Oanh vội vàng hành lễ với Hách Liên Tuyên Mẫn thỉnh linh xuất hiện. Người ta nói làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Hách Liên Tuyên Mẫn phái Lưu tri phủ xử lý chuyện này, Thiên Vân và Oanh Oanh tự nguyện lĩnh mệnh, không ngờ Hách Liên Tuyên mẫn lại đột nhiên xuất hiện, vậy có tính là không tin tưởng không? Mà lòng của đế vương sâu như biển, ngoài mặt bình thản ôn hòa, thật ra thì so với ai khác đều muốn tàn nhẫn sắc bén hơn.

Lãnh Dịch phụng mệnh gật đầu, ngay cả chính hắn giết người không chớp mắt khi đối mặt với hủy hoại của Bạch Nguyên Phong cũng lộ vẻ có chút xúc động. Chỉ vì cây to đón gió thì nhất định bị giải quyết rồi, tâm tư của hoàng thượng thật quá khó khăn nắm bắt rồi.

Hắn gợn kiếm, xuống tay ổn chuẩn ngoan ngoan nhanh, đánh gãy gân cốt hai cổ tay của Bạch Nguyên Phong. Sau đó chỉ huy mấy thị vệ mang hắn đến bờ sông cách đó không xa, ném xuống dòng nước chảy xiết.

Chương 105: Đại hội võ lâm gặp gỡ (thượng).

“Một ngày một đêm, a, chưa bao giờ biết Bạch sẽ trốn kỹ như vậy!” Lâm Phượng Âm nói đùa, nhưng ánh mắt sắc bén, ngón tay nắm chặt, hoàn toàn có thể nhìn ra hấn đang lo âu và gấp gáp.

Sắc mặt Thập Nhị nghiêm trang, hồi báo nói: “Chỉ tra được Bạch công tử và Tư Đồ cô nương ra khỏi Hoa Châu thành, nhưng mà Kỳ Châu không có chút tin tức nào, xem ra cũng không có tính toán đi Kỳ Châu.”

Mắt phượng Lâm Phượng Âm khép chặt, nhẹ nhàng hô hấp, nhánh cây mới nảy mầm che ở mí mắt hấn, chỉ thấy trên gương mặt hẹp dài tuấn mỹ vô song, lông mi thon dài che lấp, môi mỏng đơn sắc mịn thật chặt, hồi tưởng nói: “Khi còn bé, chúng ta cùng nhau chơi trò chơi trốn tìm, đại ca thích trốn ở địa phương hắc ám và ẩn nấp khó tìm nhất, nhị ca thích địa phương sạch sẽ, mà Bạch Nguyên Phong ẩn trốn ở địa phương không có ý tưởng mới nhất, hấn thích đụng tới phòng bếp hoặc là rượu thịt. Nhớ có một lần ta hỏi hấn tại sao muốn trốn tới nơi có thức ăn, hấn kiêu ngạo khác thường nói cho chúng ta biết, hấn sợ chúng ta không tìm được hấn, hấn cũng sẽ không đói bụng. Ha ha.” Lâm Phượng Âm mở mắt, con ngươi màu mâu lạnh băng lấp lánh có hồn, nói tiếp: “Hấn luôn thích làm một chút chuyện tự cho là để lại đường lui cho mình, thật ra thì mỗi lần đều là tình trạng nguy hiểm nhất. Hấn nhất định sẽ đi Kỳ Châu, bởi vì hấn cũng muốn giải trừ tất cả hậu hoạn, cho nên hấn mang Tư Đồ Tinh Nhi đi theo, chính là muốn tạo cho nàng một điều kiện an toàn. Kỳ châu Tư Đồ gia là lựa chọn duy nhất cũng là tốt nhất. Phái người vẫn truy xét dọc theo đường từ Hoa Châu đến Kỳ Châu!”

Thập Nhị lĩnh mệnh nói: “Dạ!”

“Còn có. . . . . Ngươi mới vừa nói, một người khả nghi tới Hoa Châu thành?” Lâm Phượng Âm khẽ cau mày hỏi.

Thập Nhị gật đầu nói: “Dạ, ngày trước ở cửa thành có một nam tử đen thui lấy ra một khối Kim Bài Hoàng đế Ngự Tứ, rồi sau đó bọn họ tiến vào trong nhà Tri Phủ. Thuộc hạ suy đoán nhất định là khách quý, bởi vì Lưu tri phủ tự mình cung tiễn, thuộc hạ nghĩ nhất định là đại quan triều đình.”

“Hiện tại người đâu?”

“Đi, rồi khỏi Hoa Châu, xem bộ dáng là muốn đi Diệu Châu. Chỉ là có một chút khác thường, thời điểm bọn họ tới chỉ là hai nam hai nữ kết bạn mà đi, nhưng lúc rời đi lại hết sức phô trương, đội ngũ ngựa xe có rất nhiều.”

Lâm Phượng Âm chợt nghĩ đến một loại khả năng, tim của hấn đập có chút nhanh chóng, ra lệnh: “Phái người giám thị hướng đi của đội xe ngựa này, tốt nhất nên rõ ràng thân phận của mỗi người nơi đó. Sau đó nắm kỹ tìm kiếm tung tích Bạch Nguyên Phong và Tinh nhi!”

Ánh nắng tươi sáng, nhưng là có một ít giá lạnh giống như là lắng đọng trong nhiều năm không cách nào hòa tan, nói thí dụ như, Bạch gia cùng triều đình trong lúc đó là thế cục Thủy Hỏa Bất Dung. Nước dâng nhưng lại không có nước (quốc gia), hỏa hung nhưng lại đốt thành, từ xưa công cao hơn chủ thì nhất định sẽ bị Quân Vương coi là cái đinh trong mắt.

Bao nhiêu lần, hấn nhắc nhở Bạch Nguyên Phong, cây cao đó gió lớn, hấn chỉ là cười nhạt một tiếng nói nhớ kỹ, nhưng vẫn cứ đã tạo thành thế cục hôm nay. Nhưng nếu như thật sự triều đình muốn diệt trừ hấn, trong thiên hạ đều là vương thổ, hấn có thể làm được gì?

Một ngày sau, người Lâm gia không thể không lên đường rời khỏi Hoa Châu, tiến về hướng Bắc Hải.

Đầu tiên là đường bộ, năm người Thu Trường Khôn, Lâm Thành Trác, Lâm Phượng Âm và Tiểu Tịch, Độc Cô Úc. Bởi vì Lưu Y nhớ mong Tư Đồ Tinh Nhi và phụ thân mình, cũng lựa chọn đi cùng, một nhóm sáu người. Bởi vì lo ngại cho Tiểu Tịch không biết cỡi ngựa, thân thể Lưu Y không tốt liền thay đổi ngựa thành xe ngựa, tốc độ đi đường liền chậm lại.

Tiểu Tịch ở trên xe soi gương tỉ mỉ quan sát, những thứ dùng để giả trang thành Lâm Triều Hi, đầu mới chính mặt nạ da người quả thực là hạ bút thành văn, không cần người khác trợ giúp nàng cũng có thể giả trang vô cùng thành thực, sờ sờ tóc mai chỉnh tề liên kết, sau đó ho khan một cái, giả giọng âm thanh già nua nói: “Người nào đó, con bắt hiểu!”

Lâm Phượng Âm đang nhắm mắt nghỉ ngơi, một ngày lên đường xe ngựa lắc lư làm cho hấn cảm thấy càng thêm mệt mỏi, cuộc sống kiêng rượu rất khó chịu. Nhưng mà hấn không muốn lại uống rượu làm hỏng việc, hơn nữa quá nhiều chuyện lo lắng, cả người hấn cũng có vẻ phờ phạc rã rượi. Lúc này nghe giọng nói tức cười của Tiểu Tịch, trực giác liền mở mắt cười cười, mặt mày cũng híp lại thành một đường cong hẹp dài, xem ra hết sức mỉa mai, vẻ mặt thành thực lại mang theo rất nhiều mệt mỏi.

Tiểu Tịch hoảng thần, lại mặc quần áo này một lần nữa, nhớ tới lúng túng và rối rắm thời điểm bọn họ mới quen biết. Nàng giống như là kẻ ngu ngốc bị bọn hấn đùa bỡn tới đùa giỡn đi, mà nàng cấy vào thân phận chủ mẫu của mình còn nghĩa chánh ngôn từ giáo dục người khác. Nhưng, chỉ mới một năm, cái gì cũng tốt lại giống như biến hóa rất nhiều, nhất là cõi lòng.

Lâm Phượng Âm và Lâm Thành Trác cũng không kiềm hãm được đưa mắt tập trung ở trên người nàng, ba người cũng lâm vào hồi ức, giữa hè năm ấy, tất cả không khí đều là hương thơm tràn ngập ánh mặt trời nhu hòa, nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu, lại không ai sẽ chịu sự nhiễm bẩn của

năm tháng phù hoa.

Thu Trường Khôn ngồi ở góc xéo đối diện, nhìn bộ dáng trầm tư của Tiểu Tịch, trong trí nhớ giọng nói và dáng điệu, nụ cười và nét mặt của Lâm chủ mẫu toàn bộ tái hiện ở trong đầu hần lăm hần hoảng hốt cười cười. Lại nhìn một chút hai đứa con trai bên cạnh, đã sớm qua tuổi mới biết yêu, hôm nay liền có thể từ thích thẳng cấp thành yêu chứ?

Độc Cô Úc vẫn luôn ngủ mê man, có lúc sẽ gồi lên Lâm Thành Trác, nhưng sẽ bị hần vô tình ném qua một bên dựa vào cây cột, cho nên hần lựa chọn Lưu Y có tính khí tốt nhất. Bởi vì Lưu Y luôn cười không niệm không nói, luôn thận trọng cắt trái cây, miếng thứ nhất cho Thu Trường Khôn, miếng thứ hai cho Tiểu Tịch, miếng thứ ba bị hần đoạt đi sau đó một hơi nuốt vào lại yêu cầu miếng thứ tư.

Đoàn người lại vừa nói vừa cười vui vẻ hòa thuận, mặc dù phía trước còn có rất nhiều nguy hiểm, bọn họ chỉ coi một ngày thì được một ngày, tận tình hưởng thụ.

“Cái gì? Không thấy Tinh nhi?!”

Bùm... một tiếng, Tư Đồ Môn chủ một quyền đâm ở trên bàn, gấp gấp đi qua đi lại bởi hồi.

“Môn chủ đừng nổi giận, Lâm gia phái người cho chúng ta biết, nói đại hội võ lâm sắp tới xin ngài chuẩn bị, có lẽ kẻ địch muốn dùng tiểu thư làm con tin uy hiếp chúng ta! Hôn phân nửa là người Phùng gia làm.” Hạ nhân thông báo vội vàng đưa lên một chén nước trà.

Tư Đồ Môn chủ cau mày, ở trong đại sảnh quanh quẩn đi qua đi lại, chợt dừng lại quay đầu lại hô: “Người đâu tới đây! Thu dọn đồ đạc, chúng ta cũng nhanh chóng đi tới đại hội võ lâm!”

Đến đây kết thúc sự chuẩn bị, trong chốn võ lâm tất cả chủ nhà mọi người ở tiểu gia cũng phái ra nhân sĩ chủ yếu đi hướng Bắc Hải, chỉ vì ở trên đại hội võ lâm có thể thấy võ công thượng thừa nhất của các nhà, còn có tín vật Minh Chủ hiếm thấy.

Kể từ khi tất cả chủ nhà phân chia trong chốn giang hồ, mọi người, liền không có Võ Lâm Minh Chủ thống nhất giang hồ, vị trí võ lâm Chí Tôn vẫn còn trống, trong này còn bao hàm một bí mật khác.

Truyền thuyết, võ lâm mấy trăm năm trước, Võ Lâm Minh Chủ sẽ có một khối lệnh bài nhỏ dài, chỉ có kích cỡ như một ngón trỏ. Nhưng khối lệnh bài này đã mất tích mấy trăm năm, đương kim võ lâm chỉ có một người biết được tung tích của nó chính là Trí Ngộ đại sư. Nhưng Trí Ngộ đại sư chính là Phật giáo Thánh Nhân, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ nguyện thiên hạ thái bình. Những năm gần đây trong chốn võ lâm vì để tránh cho gió tanh mưa máu chỉ biết chọn lựa tam đại gia tộc kìm chế lẫn nhau, tránh khỏi xuất hiện thế cục nghiêng về một bên. Trí Ngộ đại sư cũng vẫn bảo vệ bí mật như vậy, không chịu cho biết tung tích tín vật Chí Tôn. Còn lần đại hội võ lâm này, lại có thể mời được Trí Ngộ đại sư chủ trì công đạo, còn phải chọn lựa một tân Võ Lâm Minh Chủ, đây quả thực là cục diện xưa nay chưa từng thấy. Cho dù là không có năng lực nhúng tay vào cướp đoạt địa vị nhưng người người đều tới tham gia náo nhiệt, ghi chép xuống thời khắc ngàn năm một thuở này.

Về phần Trí Ngộ đại sư tại sao phải đột nhiên xuất hiện, còn phải nói đến từ ba ngày trước.

Trí Ngộ vốn là thần trên trời, nhưng bởi vì tự mình thay đổi số mệnh của Tiểu Tịch bị biếm làm Tiên Nhân ẩn dật ở nhân gian. Năm nay tuổi thọ của hần đã là 4384 tuổi, ở lại nơi này trong ngàn năm tổng quản biến hóa thế sự nhân gian, chứ đừng nói chi là giang hồ trong chốn võ lâm trên đất Thánh quốc xuất hiện đủ chuyện phong phú lý thú, chơi đùa tốt nhất phải kể tới về tranh đoạt vị trí Võ Lâm Minh Chủ.

Năm đó, người trong võ lâm vì một thánh vật Chí Tôn, không tiếc đánh đổi mạng sống đi tranh đoạt, nhất thời nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu. Mà nếu nói thánh vật Chí Tôn, chẳng qua cũng chỉ là một hạt sen trong Thiên Thượng Dao Trì rơi xuống phạm trần. Thần vật trên trời rơi xuống phạm trần liền hóa thành một khối phế liệu, chỉ là sáng bóng rực rỡ. Nhưng không biết làm sao bị những người đó ca tụng thành thánh vật, bãng vào một miếng sắt nhỏ nhỏ liền có thể hiệu lệnh cả võ lâm.

Rồi sau đó, trong chốn võ lâm xuất hiện mấy gia tộc lớn, Tư Đồ gia lưu đến ngày nay là gia tộc cổ xưa nhất. Từ thế hệ tổ tiên bọn họ liền ước định, sau này giang hồ do các đại gia tộc chủ nhà, mọi người, tiểu gia cùng chung tạo thành, trợ giúp lẫn nhau, kìm chế lẫn nhau, nhưng nếu có một phương tạo phản, thì tất cả tấn công tiêu diệt.

Mà một miếng sắt được cung phụng trong lòng bàn tay Phật trước Như Lai ở trong chùa, toàn bộ gian phòng được phong kín còn có tầng nhân trông chừng, lại ở ngày nào đó đột nhiên không cánh mà bay, đến bây giờ vẫn bí ẩn như cũ.

Nhưng ai ngờ, một miếng sắt nhỏ nhỏ, không phải là bị người trộm đi, mà là một động vật, là một con chuột nhỏ đào động đất chui vào Phật Đường ăn trộm. Mà con kia con chuột, có thể có đặc quyền hình như ở trên đất Lâm gia thoải mái tiêu sái, nhìn thấy mèo hoang cũng sẽ dựng râu trợn mắt. Vậy mà hôm nay nó canh giữ ở một nơi nhỏ nhỏ trong khe núi, ở trước một nắm đất mà chờ đợi Ma Diễn đã chết đi.

“Cung chủ, hiện tại người trong võ lâm đã đến không sai biệt lắm, buổi trưa ngày mai đại hội võ lâm sẽ chính thức bắt đầu.” Thanh Xà Sư già khom người bẩm báo.

Điệp Trang ngồi ở trên ghế, khẽ mỉm cười nghiêng đầu nói với người bên cạnh: “Thiếu chủ, không phải chúng ta cũng đến lúc thu thập một chút rồi hả?”

Lâm Đường Hoa một bộ áo trắng như cũ, thật ra thì màu trắng chói mắt này khiến Điệp Trang hết sức chán ghét. Ngày trước bà rất ưa thích dáng vẻ hơi thờ thờ sinh quần áo màu trắng, tỷ như Thu Trường Khôn vậy, tác phong nhanh nhẹn dung nhan hoàn chỉnh. Nhưng mà sự thật chứng minh đây chính là một màu sắc xúi quẩy, tỷ như đồ nhi Thu Vô Cốt mình tí mi đào tạo mấy năm thế nhưng bởi vì một nữ nhân mà chết, thật là không có tiền đồ!

Đôi mắt Lâm Đường Hoa thản nhiên, hình như không chút cử động, nhẹ giọng hỏi: “Cung chủ muốn làm cái gì đây?”

“Đương nhiên là muốn thiên hạ võ lâm đều ở trong tay, Thánh nữ cùng chúng ta đã từng bị trục xuất, nhếch nhác giống như là chó lang thang! Hiện tại chính là thời điểm chúng ta rửa sạch sỉ nhục trước kia!” Trong ánh mắt của Diệp Trang có ánh sáng lấp lánh, nhìn ra là lòng nàng tràn đầy tự tin.

“Ta rất muốn biết, ngươi dùng biện pháp gì, mới triệu được những người này đến Bắc Hải.” Lâm Đường Hoa uống một ngụm trà nhàn nhạt hỏi, ánh mắt như có như không quét qua Thanh Xà Sứ giả đang quỳ phía dưới. Thanh Xà Sứ giả cúi đầu, mỗi lần thấy vị thiếu chủ này sẽ không tự chủ mà khó chịu sợ hãi.

Diệp Trang hừ nhẹ một tiếng nói: “Thật ra thì, không cần ta đi làm thêm cái gì, hiện nay trong võ lâm đã rạn nứt, nhất là Lâm gia và Phùng gia. Ta cũng chỉ là thương lượng xong cùng Phùng đại tiểu thư, ta sẽ giúp nàng tiêu diệt hết Lâm gia, nàng thì giúp ta dẫn mọi người tới bên cạnh Bắc Hải mở đại hội võ lâm.”

“Một câu nói của nàng, không thể nào khiến người trong võ lâm đều nghe theo, nhất định ngươi đã dùng thủ đoạn khác.” Lâm Đường Hoa lạnh lùng nói.

Diệp Trang cười cười mà nói: “Không hổ là con trai của ta, ta còn lợi dụng thanh danh của ngươi, người Lâm gia lại nhận được một phong thư phỏng theo mẫu chữ viết của ngươi, mới quyết định tới nơi này. Ta biết rõ ngươi rất không muốn nhìn thấy thảm trạng Lâm gia diệt môn, nhưng mà bây giờ đã chậm rồi, bọn họ, đã đến. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Đại hội võ lâm gấp gáp (trung).

Bắc Hải mệnh mông bát ngát, trừ bỏ vài người ở ngoài, gần như chưa có mấy người biết Thánh nữ tộc cư ngụ ở trên một đảo nhỏ hoang vắng trong đó. Cho dù là tìm được hòn đảo kia, cũng rất khó khăn sống sót. Trên đảo đều là độc vật, có thể ngay lập tức đã đưa người đến cái chết oan uổng. Mà Thánh nữ cung đang ở trong Địa Hạ Cung Điện, giống như là một tàu ngầm khổng lồ trôi lơ lửng ở trên mặt biển, mặc dù chìm sâu dưới nước âm u, nhưng an toàn và bí mật.

Ngay bên bờ biển, có một chỗ bằng phẳng, đất đai phì nhiêu ít có người ở, ngư dân phụ cận cũng thường xâm nhập trốn tránh. Mà địa điểm mở đại hội võ lâm, giống như là đáy một chén cơm, bốn phía địa thế hơi cao, vây lượn một đám người ở một cái đồi núi trong cùng. Địa thế như vậy nếu như đánh giặc sẽ hết sức khó phòng ngự, rất dễ dàng bị kẻ địch vòng quây bọc đánh, cũng khó mà chạy trốn.

Nhưng mà đối với với nhân sĩ võ lâm mà nói, nơi này có lẽ có lợi. Đầu tiên, địa thế nơi này xa xôi, không dễ dàng bị triều đình ngăn cản và chú ý. Tiếp theo, nơi này coi như rộng rãi mệnh mông, dễ dàng cho hai bên phát huy võ công thực lực đấu võ. Quan trọng hơn là, địa điểm này trải qua sàng chọn, làm cho ba đại chủ nhà võ lâm cũng hết sức tán thành.

Nhưng mà, ngoại trừ kẻ khởi xướng Phùng gia, Lâm gia và Tư Đồ gia còn bị người chen vào chỗ trống. Cái chỗ này căn bản không phải Lâm Đường Hoa sàng chọn, mà là Phùng Tích Viện ra lệnh Minh Chung Thư giả mạo bút tích bắt buộc Lâm Đường Hoa viết thư. Trong thiên hạ căn bản cho là không có người nào có thể có đủ họa kỹ bắt buộc Lâm Đường Hoa, nhưng lại bỏ quên Minh Chung Thư là “thư sinh trong Võ lâm”. So với môn sinh đồ đệ có lẽ còn có thiên phú hơn, chỉ là bị phụ thân áp bức mới vút bút theo võ.

Các gia tộc võ lâm đã đến nơi, nhất thời khắp chốn sôi trào, bốn phía đều là rừng cây bụi rậm, một đám người trong võ lâm thấp thoáng trong đó. Bọn họ có ngồi trên chiếu, có tham gia thảo luận võ học lẫn nhau, có ở một bên làm vận động nóng người, giống như là bạn bè đã lâu không gặp náo nhiệt thảo luận, thật ra thì hơn phân nửa tham gia đại hội võ lâm lần này là vì “Chí Tồn Huyền Thiết Lệnh” hiện thế.

“Đến rồi! Phùng gia đến rồi!” Không biết là người nào hô to một tiếng, mọi người đều đưa tầm mắt chuyển tới một bên, trông thấy bên cạnh rừng cây một đội người ngựa lao tới. Định thần nhìn lại, dẫn đầu hiện ngang mặt phi nhanh chính là Phùng Tích Viện.

Hôm nay, nàng ngồi ở trên con ngựa màu hồng rậm nắng, vành áo hiên ngang, toàn thân mặc quần áo cỡi ngựa màu cam đỏ. Mặc dù đã gả làm vợ người nhưng không có búi tóc lại thật cao, hai bên tóc mai theo vành tai rũ xuống, giống như là cô nương mười bảy mười tám tuổi, ít đi ung dung hoa quý ngày thường, hiện tại ngược lại càng lúc càng giống như là một nữ hiệp võ lâm. Nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa, cho đến khi lao đến trước mặt người khác, cười chói lọi ôm quyền nói: “Các vị, khỏe!”

“Phùng đại tiểu thư khỏe.” Mọi người rồi rít cung kính cúi chào đáp lễ, dù sao Phùng gia cũng là gia đại nghiệp đại cũng vang danh ở trong võ lâm. Mà nay, Phùng lão gia từ sắp thoái vị, địa vị của Phùng Tích Viện không thể bỏ qua.

Phùng Tích Viện nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng rơi xuống đất, tà nghệ mọi người, ánh mắt như có như không quét qua mọi người, cười nói: “Thế nào, ba đại chủ nhà chỉ có Phùng gia ta hết lòng tuân thủ uy tín, đúng lúc tới tham gia sao?”

Có người nói tiếp: “Mặc dù Phùng đại tiểu thư là một nữ lưu, nhưng phong thái anh hùng không hề kém so với nam nhân!”

Phùng Tích Viện cười nhạt nói: “Chẳng lẽ Lâm gia cùng Tư Đồ gia là sợ hay sao?”

Mọi người thôn thức, không có ai đáp lại, bọn họ cũng không muốn bị cuốn vào trong tranh chấp riêng của hai nhà Phùng Lâm.

“Ha ha, Phùng đại tiểu thư trước sau như một, miệng không tha người, tâm như con bò cạp.” Một tiếng cười nhạo truyền đến, theo tiếng bánh xe ngựa lộc cộc, tiếng chuông nhỏ nhỏ lay động vang tí tích ở trong gió. Hết sức dễ nghe.

Người người đều cỡi ngựa mà đến, một người một ngựa xuất hiện, mà Lâm gia lại có vẻ hết sức phú quý, hoa lệ trong xe ngựa chuyên chở mọi người. Đầu tiên Lâm Phụng Âm vén rèm đi xuống, mắt cười mê người, lời nói hài hước bắt đầu từ trong miệng hân truyền đến.

Phùng Tích Viện xoay người, hừ nhẹ, trong ánh mắt mang theo thật sâu khinh thường, nhưng ngoài miệng nụ cười không giảm, giọng âm khí nói: “Làm sao Lâm Tam công tử có vẻ tiêu tụy như thế, chẳng lẽ gia đạo Lâm gia sa sút rồi hả?”

Lâm Phụng Âm bắt đầu đi lắc đầu cười cười, thờ dãi nói: “Ha ha, quả thật là nói không lại người, có phải gia đạo sa sút hay không còn phải xem thực lực, ta đường đường nam nhi bây giờ làm sao nói lại xả hạt phụ nhân đây.” Hân nghiêng đầu cười đùa xoay người nói: “Đại ca, ánh mắt của ca quả nhiên sắc bén, may mà không có cưới loại nữ nhân này vào cửa, mặc dù ban đầu cự hôn có chút lúng túng, nhưng cái quyết định này tuyệt đối không sai. Chỉ tiếc đáng thương cho Minh Công tử, hôm nay không có đi cùng người tới đây sao?”

Nhắc tới chuyện cũ năm xưa, cự hôn là một chuyện Phùng Tích Viện mất mặt nhất. Thời đại này cô gái ở trước mặt mọi người tỏ tình sau đó bị vô tình cự hôn, cuối cùng lại có thể tìm được một nhà dưới đây là chuyện hết sức không dễ dàng. Nghe đâu Minh Chung Thụ Minh Công Tử và Phùng đại tiểu thư này chìm cả tình thâm vợ chồng tôn trọng nhau, nhưng thời điểm đại hội võ lâm quan trọng như vậy lại là nàng một mình một ngựa mà đến không thể không làm cho người mong tưởng.

Mọi người nghị luận âm ỉ, đều nhỏ giọng thử thăm dò, có người thậm chí không nhịn được cười, thế là cười ra tiếng.

Lâm Phụng Âm cũng cười theo, giống như vô tình nói: “Chẳng lẽ là Minh Công tử lại cùng đứa nha hoàn nào cầu thả đi?”

Tiểu Tịch giả trang thành Lâm chủ mẫu ngồi ở trong xe ngựa, nghe Lâm Phụng Âm ở bên ngoài xe khẩu chiến quần hùng, hết sức muốn đi theo náo nhiệt một chút, nhưng ngại vì trang phục và thân phận của mình bây giờ, chỉ có thể kìm nén lấy phần tức giận này ở trong lòng, ngóng trông Lâm Phụng Âm nói nhiều thêm mấy câu không nể mặt nói đến nữ nhân ác độc này hận không được tìm khe hở chui vào.

“Nắm chặt ta.” Tiểu Tịch đẩy Lưu Y ở bên cạnh một cái nói.

“Nương tử, nàng. . . . .” Lưu Y kinh ngạc hỏi, nhìn cánh tay trắng nõn của nàng lộ ra ngoài vôi vàng kéo tay áo nàng xuống nói: “Nương tử, nàng không được lộn xộn, bây giờ nàng là Lâm chủ mẫu đáng vẻ đoan trang.”

Tiểu Tịch làm một cái mặt quỷ về phía hân, nếp uốn mặt nạ da người hết sức kinh khủng, làm ra động tác dí dỏm cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy giống như là từ trong nghĩa địa chui ra ngoài.

Lưu Y tối mặt, cười đến nghẹn, nhưng Độc Cô Úc ở một bên lại đột nhiên ôm bụng cười lăn lộn, một hộp nước trà phun đến trên người Thu Trường Khôn ngồi đối diện.

“Người xấu muốn chết!” Độc Cô Úc cười ha ha, Tiểu Tịch chợt ý thức được âm thanh của hân bây giờ quá lớn hoàn toàn là cao giọng xấu mặt, vội vàng che cái miệng của hân nhỏ giọng nói: “Câm miệng!”

“Trên xe là người phương nào? Chẳng lẽ Lâm gia mời được cứu binh tới?” Phùng Tích Viện nghe được tiếng cười chói tai đột nhiên cất giọng hỏi.

Tiểu Tịch ở trong xe hung hăng vỗ đầu Độc Cô Úc, than thở hân làm hư việc nhiều hơn là thành công. Thu Trường Khôn bắt đầu cười cười, lắc đầu một cái nhìn nước động trên y phục mình nói: “Các người cũng xuống xe, ta muốn thay quần áo.”

Tiểu Tịch ngạc nhiên, nhìn thấy vẻ mặt Thu Trường Khôn một bộ dáng đương nhiên, ngại vì hân là trưởng bối còn là bố chồng tương lai của mình, không thể làm gì khác hơn là cười cười xấu hổ nói: “Đi xuống, ha ha, chúng ta đi xuống. . . . .”

Mọi người cũng có hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Phùng Tích Viện cũng không có nghĩ đến, ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi mới ra ngoài cũng là Lâm chủ mẫu Lâm Triều Hi. Vốn cho là mình có thể thấy được một bộ dạng Lâm gia nghèo túng, không ngờ cứu tinh và đồng lõa Lâm gia lại càng nhiều.

“Vị này là. . . . .?” Bốn phía có người hỏi.

Lại có người nói tiếp: “Đó không phải là thân y Lưu Y Phùng gia sao? Làm sao ở chung một chỗ với người của Lâm gia?”

Sắc mặt của Phùng Tích Viện lại đỏ lên một tầng, phần hân nhìn chăm chăm Lưu Y.

Lưu Y và Độc Cô Úc đứng một trái một phải, làm bộ nâng đỡ Lâm chủ mẫu, giống như là thần giữ cửa đứng vững vàng ở hai bên.

“Người đó là ai đây?” Lại có người bà tám hỏi, chỉ vào Độc Cô Úc ở một bên cà lơ phất phơ.

“Chưa từng thấy qua.”

Độc Cô Úc vừa nghe đến danh tiếng của mình còn không bằng tiểu thí hải Lư Y, lập tức nổi nóng hô: “Ta! Ta! Biết không? Thợ mộc ưu tú nhất khắp thiên hạ Độc Cô Úc!”

Mọi người thôn thức, dùng một loại tư thái nhìn Vương bà buồn đưa xì mũi coi thường, tầm mắt cũng chuyển đến trên người Lâm chủ mẫu.

“Các vị anh hùng hào kiệt, đã lâu không gặp!” Tiểu Tích thong dong rộng lượng cười nói, khe ôm quyền, rất có phong phạm võ lâm lão tiền bối.

Mọi người ríu rít uốn thẳng sống lưng lên, ôm quyền thi lễ đồng thanh nói: “Bái kiến Lâm chủ mẫu!”

“Chúng vẫn bối, hôm nay rất là náo nhiệt.” Lâm chủ mẫu lại có ngụ ý cười nói, ánh mắt như có như không liếc qua sắc mặt khó coi Phùng Tích Viện.

Phùng Tích Viện hừ nhẹ một tiếng, cực kỳ hết sức khinh thường, xoay người đi tới một bên.

Hiện tại ba đại chủ nhà đã tới hai nhà, chỉ còn lại Tư Đồ gia, mà Tư Đồ gia cách Bắc Hải gần nhất hôm qua cũng đã khởi hành, lại chậm chạp chưa tới.

“Môn chủ, đại hội võ lâm tổ chức vào buổi trưa, chúng ta chỉ còn lại một canh giờ.” Một thuộc hạ Tư Đồ gia đuổi ngựa theo hô lên.

Tư Đồ Môn chủ càng già càng dẻo dai, nói: “Một canh giờ, ra roi thúc ngựa chạy tới!”

“Môn chủ, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?”

Tư Đồ Môn chủ lâm vào hồi ức, không nói một lời thật sâu thò dài một tiếng, ngựa đầu nhìn cảnh sắc tươi đẹp một chút, đã gần giữa trưa rồi.

“Người phải đi cũng nên đến chứ?”

“Ừm!”

Tư Đồ Môn chủ gật đầu một cái: “Giá!” một tiếng, con ngựa chạy như điên, nghênh ngang nhấc lên một tầng bụi đất, vẩy lên một tầng sương mù mờ mịt.

“Người của Tư Đồ gia cũng đến!” Có người hô to một tiếng, chỉ thấy nhóm người Tư Đồ môn phái giục ngựa dừng lại, vô trước nâng lên, bởi vì chốt ghim chặt cương ngựa mà hí một tiếng.

Người Tư Đồ môn phái tổng cộng có hơn ba trăm người, trong đó trừ đi Tư Đồ Tinh Nhi tiếp nhận đòi kế tiếp Tư Đồ gia, còn có bảy người đồ đệ của Tư Đồ môn chủ. Người lớn nhất được đặt tên cho là Tư Đồ Mộc, là người trung hậu đảng hoàng, khí vũ bất phàm, hấn lặc mình xuống ngựa nói: “Tư Đồ Môn chủ có chuyện quan trọng trong người, phải trễ một chút mới trở lại, bảy người chúng ta phụng mệnh tới đây trước lấy tư cách làm chứng, trước tiên các vị có thể tiến hành tỷ thí!”

Vì vậy, một cuộc tỷ thí đại hội võ lâm lửa nóng và bạo lực, bắt đầu khai mạc.

Trong chốn võ lâm tất cả tiểu gia bắt đầu tỷ thí, mỗi nhà phái ra một người làm đại biểu, bất luận nam nữ cũng có thể thân là đại biểu tham gia đại hội.

Một võ đài rất to được xây dựng ở trung tâm, ba đại chủ nhà làm công chứng ngồi ở nơi đầu tiên dưới đài, phía sau có tầng tầng lớp lớp người, nhưng cũng ngồi trên chiếu.

Tiểu Tích tò mò lui về phía sau nhìn lướt qua tình hình, chợt cảm giác không khí này thật sự là kích lệ lòng người, giống như là ở trong phim truyền hình sửa đổi thành từ tiểu thuyết của Kim Dung thấy những trường hợp đại hội võ lâm. Nhưng càng thêm lo lắng đề phòng, nâng cho rằng rất nhanh những vũ khí kia sẽ giống như là quạt điện mở ra bay một vòng rớt ở trên người nàng, nếu như bỏ mệnh ở đây há không phải là mất nhiều hơn được?

Lâm Phụng âm ngồi ở bên trái Tiểu Tích, lúc nhìn thấy nét mặt sợ hãi của nàng chợt cười một tiếng, giọng bình trà lên nhẹ nhàng rót đầy bảy phần ở trong chén nàng, nói: “Ta tự nhận còn có thực lực tiếp được những binh khí ám khí kia, hướng chỉ, đại ca ở tại bên phải ngươi, ngươi sợ cái gì.”

Tiểu Tích “A” một tiếng, nghi ngờ quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt cười đùa của Lâm Phụng Âm, hung hăng trừng mắt liếc, ho khan một cái nói: “Ta mới không sợ, ta là một mối.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Đại hội võ lâm gặp gỡ (hạ).

“Tại hạ Trang gia Diệu Châu! Xin chỉ giáo!”

“Tại hạ Dung Gia Hoa Châu, xin mời huynh đài!”

Trên đài là hai người thủ lĩnh tiểu gia đang tỷ võ, mà Dung Gia Hoa Châu lại là một nữ tử. Tuy nói nàng không xinh đẹp, nhưng ngũ quan đoan chính, nhất là một đôi mắt hết sức sắc bén, lớn mà có hồn. Cho dù chỉ là từ mặt bên thấy tướng mạo cô gái kia, vẫn như cũ sẽ cảm thấy trên người nàng có một loại hồn nhiên thiên thành kiên định và dũng cảm.

Tiểu Tịch nhìn từ trên xuống dưới cô gái mặc một thân trang phục áo gai vải thô, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ nàng. . . .”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái, nói: “Sau khi người mất tích không lâu, Hoa Châu bốn tiểu gia tộc bị diệt cả nhà, Dung Gia này chính là một trong số đó, Thiếu chủ chết rồi, Thiếu chủ phu nhân tạm quản lý gia vụ.”

“Oh.” Tiểu Tịch tán thưởng nói: “Thật là nữ anh hùng, trượng phu không có ở đây, thế từ gánh vác cả gia tộc to lớn, bội phục bội phục!”

Trên đài đã đấu võ, Trang gia phái ra là một đệ tử có tài của Trang gia, toàn thân đều là bắp thịt. Trong khoảng thời gian này ở đây xuân hàn se lạnh, vậy mà cỡi áo choàng ngắn trên người ở tại chỗ, thân trên xích lửa phía dưới quần xắn lên, tay nâng đại đao, gương mặt dữ tợn mắt tròn to, một bộ dạng đồ tể dã man. Khiến cho Tiểu Tịch giống như nhìn thấy Tyson uy vũ, mà Tyson lại xuống tay với một cô gái yếu đuối trước mặt.

Trường hợp như vậy thế nào cũng có vẻ không ăn khớp, giống như là một con lang sói hung ác đối mặt với một con thỏ trắng nhỏ nhắn. Dung phu nhân một thân đồ tang trắng thuần đứng ở nơi đó, trong tay giơ lên một thanh kiếm mỏng, nghe nói đó là bảo kiếm gia truyền của Dung Gia, bảo kiếm khi Dung Thiếu chủ dung mạo tuấn mỹ và trẻ tuổi còn sống vẫn không rời người. Hiện tại Dung Gia trên có lão giả hữu tâm vô lực, dưới không con nối dõi tiếp nhận, chỉ còn dư một nữ lưu yếu đuối đảm đương trách nhiệm to lớn. Chỉ vừa nghe thông tin Lâm Phượng Âm kể lại, Tiểu Tịch đối với người trên đài như Mộc Quế Anh thời này càng thêm gia tăng kính nể sùng bái không dứt.

Lâm Phượng Âm hóp một ngụm trà nói tiếp: “Dung Gia Thiếu chủ này, cũng đã từng là một công tử phong lưu đấy.”

Tiểu Tịch cười mỉa nói tiếp: “Dáng dấp mặt trắng nhỏ như vậy, không ra trêu hoa ghẹo nguyệt không phải đáng tiếc sao!”

Lâm Phượng Âm liếc nàng một cái nói tiếp: “Dung Gia thiếu phu nhân này trước kia cũng không phải là cái đèn cạn dầu. Nàng là con gái một Đại Đạo Đệ Nhất Giang Nam, cha nàng là Thanh Sơn trộm đạo, bản lĩnh nhanh nhẹn, kinh công thiên hạ không ai bằng, am hiểu nhất là Cách Không Thủ Vật. Chỉ cần là hấn muốn trộm muốn cướp cũng chưa có không cách nào tới tay. Ngay cả là bảo bối trong nội viện hoàng cung cũng cầm tới tay. Nhưng mà hấn cũng không tùy tiện trộm đạo, nhất định lựa chọn vật có giá trị nhất mới xuống tay, bởi vì tất cả đồ đệ hấn đều là đại đạo hiếm có giang hồ. Nhắc tới Dung phu nhân, nàng thích nhất là cướp của người giàu giúp người nghèo khó, nói đến đoạn thời gian nàng và Dung Gia Thiếu chủ gặp nhau rồi quen biết kia, vẫn được khen là giai thoại võ lâm, cũng là một việc rất buồn cười trời ban thưởng lương duyên.”

Lâm Phượng Âm tức thời dừng lại đề tài làm người khác khó chịu vì đang hứng thú, Tiểu Tịch vội vàng chụp hấn một chưởng cả giận nói: “Nếu không nói tiếp, Hằng Long Thập Bát Chương phục vụ!”

Lâm Phượng Âm liếc nàng một cái cười nói: “Người cũng không tích thiện thành đức, Hằng Long Thập Bát Chương là nghe được từ đâu, chỉ là tên không tề, về sau tự nghĩ ra một bộ chương pháp ngược lại cũng có chỗ dùng được, khí phách mười phần.” Nhìn hấn nhìn cô gái trang nghiêm trên đài kia, nói: “Năm đó, Dung Gia Thiếu chủ còn chưa thừa kế gia nghiệp, giống như chúng ta chỉ là con nhà giàu, chỉ thích gây chuyện thị phi. Chơi đùa khắp Hoa Châu thành thì đi Diệu Châu Kỳ Châu Ký Châu, bọn họ chính là ở trên đường đi Kỳ Châu thì biết nhau. Dung phu nhân năm đó chủ trương cướp của người giàu giúp người nghèo khó, chỉ thích ở trên quan đạo ép buộc gia sản của quan to tai to mặt lớn, tài sản của những quan to kia đều là thu hồi lộ không sạch sẽ mà đến. Dù là mất đồ cũng không dám báo lên cho quan phủ, cho nên loại buôn bán này gần như là tới một chuyến thành một chuyến. Nhưng mà, Dung Thiếu chủ cùng mấy tên Công Tử ca cả lợ phát phơ Hoa Châu thành một đường rêu rao đi về phía tây, trên quan đạo lại gặp một người đạo tặc chánh nghĩa.”

Lâm Phượng Âm cười cười, Tiểu Tịch tiến tới hỏi: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

“Cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, dĩ nhiên Dung Thiếu chủ tâm cao khí ngạo, thấy có người dám ép buộc hấn tự nhiên khó chịu, hai bên nổi lên tranh cãi. Sau đó Dung phu nhân càng thêm kiên quyết, trực tiếp lấy kiếm ra hai người liên một chọi một đơn độc chiến đấu.”

“A! Người đó thua?” Tiểu Tịch tò mò hỏi tới.

“Không quan trọng ai thắng ai thua, bởi vì căn bản sẽ không ra kết quả, Dung phu nhân đánh đánh tới mệt mỏi. Bởi vì võ công của Dung Thiếu chủ cao hơn nàng rất nhiều, căn bản không giống như là đơn đả độc đấu, hoàn toàn giống như là đang chiếm tiện nghi. Ta cùng với Dung Thiếu chủ quen biết không thân, nhưng mà cũng biết hấn là người phong nhã, thích nhất liệt nữ tâm cao khí ngạo, khắp nơi vui thích chơi đùa chinh phục mà không phải đã man đánh bại. Cho nên, hấn một mực biến tướng trêu chọc nàng kia, sau lại, hai người liên thay đổi thành vợ chồng.”

Tiểu Tịch chột vồ tay, người đi theo phía sau cũng vồ tay theo cùng một lúc. Mặc dù cảm thấy trên đài tỷ thí cũng không có xuất hiện cái tuyệt kỹ gì, nhưng mà Lâm chủ mẫu cũng tán thưởng không dứt, người khác quyết định không thể không hưởng ứng.

Tiểu Tịch không ngờ mình tùy tiện giơ tay lên thôi cũng có thể đưa tới chấn động, lập tức ưỡn oai đi xuống trở nên thành thật hơn rất nhiều, thăm dò cười nói: “Xem ra trong quan hệ nam nữ thật đúng là té nhị, ai, đáng tiếc, nàng trẻ tuổi như vậy liền chết mất chồng, ngay cả kết tinh tình yêu cũng không có lưu lại. Nôn!” Chột một trận buồn nôn, Tiểu Tịch không tự chủ thân thể khom xuống nôn mửa, nhưng chỉ là ho khan ngược lại không nôn ra ngoài thứ gì, nhưng mà trong khẩu vị giống như biển rộng sôi trào rất khó chịu.

“Làm sao vậy?” Lâm Phượng Âm vội vàng hỏi tới, Lâm Thành Trác cũng bung ly trà đưa lên trước.

Tiểu Tịch nôn khan một hồi, khoát khoát tay nhắc đầu, bởi vì nôn mửa, trong đôi mắt đều là nước mắt, nàng hít sâu một cái vuốt ve cổ họng nói: “Đoạn

đường này ta ăn quá nhiều, chống đỡ, cũng có lẽ không quen khí hậu. Dù sao lương khô trái cây không có uống phí Nguyên Phong nấu com ăn ngon, dạ dày ta hiện tại quá yếu ớt rồi.” Nàng lau lấy mồ hôi, tận lực vượt lên cảm xúc khó chịu trong dạ dày. Hai người Lâm Thành Trác và Lâm Phụng Âm chăm sóc nhìn nàng uống một ly trà xanh, lúc này mới yên tâm.

Phùng Tích Viện ngồi ở trên ghế một bàn kế bên, nhìn dáng vẻ Lâm chủ mẫu chợt nôn mửa lại chợt ỉu rử cúi đầu, nhẹ giọng trách mắng: “Đây võ lâm, đều là địa phương người trẻ tuổi nán lại, lão nhân nên thoái vị rồi, bằng không tới đây cũng là thân thể khó chịu, cần gì làm khó mình!”

Bây đại đệ tử Tư Đồ gia đều là người an phận thủ thường, vốn cũng không phải ưa thích Phùng đại tiểu thư quái đản, ánh mắt vô tình liếc về sắc mặt tái nhợt của Lâm chủ mẫu, cũng có chút âm thầm lo lắng nhàn nhạt. Nhưng thấy Lâm Thành Trác anh khí mười phần ở một bên, giống như là một khối chiêu bài Lâm gia giờ lên, giống như âm thanh vang vang có lực nói với mọi người: Lâm gia không ngại, làm cho lòng người sinh ra kính sợ.

Ánh mắt Lâm Thành Trác tùy ý liếc tới bên cạnh, bảy đại đệ tử Tư Đồ gia, ngay cả đệ tử cầm đầu Tư Đồ Mộc cũng lễ phép cung kính gật đầu. Lâm Thành Trác hiểu ý gật đầu trở lại, chào hỏi tới bọn hắn, ánh mắt liếc về Phùng Tích Viện, ánh mắt oán độc của Phùng Tích Viện giống như là cây đinh cứng, hận không được chặt hẳn làm trăm mảnh.

Lâm Phụng Âm cũng nhìn theo, cười nhạt nói: “Đại ca, khoản nợ phong lưu không phải trả tốt như vậy, ở phương diện này ca lại tuyệt đối không bằng đệ. Phải để nữ nhân quyết một lòng đối với ca, mà không phải vì yêu sinh hận, ca xem, có phải rất phiền toái hay không.” Hắn không sao cả cười cười, sau đó rêu rao cười một tiếng vô hại với Phùng Tích Viện, càng chọc giận nàng ta tức giận hơn.

Tiểu Tích ngẩng đầu lên, vuốt dạ dày của mình, những ngày gần đây luôn cảm thấy khó chịu, không phải buồn nôn chính là khẩu vị mở rộng ra. Nàng cũng không để ý, dời mắt đến trên đài, chỉ thấy ngân đao của đại hán vạm vỡ ầm một tiếng chém vào trên đài làm từ gỗ, rào rào tan vỡ một tiếng. Cừ thật! Thanh đại đao này có lẽ nặng trăm cân! Ánh sáng màu bạc lóe lóe làm người ta rợn cả tóc gáy. Mà lúc này Dung phu nhân lẫn mình một cái từ trên mặt đất luồn lút đứng lên, cự ly thân thể nhỏ nhắn chỉ cách đại đao hơn một tấc, Tiểu Tích nhìn mà không khỏi run như cây sậy.

Dung phu nhân lấy kiếm chống đỡ lập tức đứng dậy, sau đó mũi chân điểm một cái bay vọt đi ra ngoài, đồng thời kiếm mỏng quơ múa đâm thẳng tới, chiếu theo đã nhân Trang gia mà đi. Bắp thịt trên người đã nhân Trang gia đột nhiên gồng lên, mạnh mẽ huy động đại đao. Bỗng nhiên có một trận gió đánh tới, khiến Dung phu nhân cau lông mày lại, Tiểu Tích cũng cả kinh, cảm thấy ánh mắt người Trang gia này sắc bén như ưng, nhưng mà mang theo màu đỏ không bình thường, càng giống như là thường đánh BOSS trong trò chơi, kinh hãi như thế.

“Mau tránh ra, mau tránh ra!” Tiểu Tích không thể không lên tiếng kinh hô, bởi vì Dung phu nhân lại không sợ chút nào tiếp tục xông về phía trước, hoàn toàn không có dừng lại hoặc là ý tứ tránh né. Mắt thấy thanh đại đao nặng trăm cân giống như là chém đầu hổ xuống, thanh kiếm mỏng có vẻ như thể đơn lực bạc căn bản không cách nào chống cự, giống như là trúng gà chọi vào hòn đá. Tiểu Tích đột nhiên đứng dậy, gấp đến muốn dậm chân.

Nhưng vào lúc này, cây đại đao kia ầm ầm rơi xuống, tất cả mọi người hít thở không thông, căn bản không cách nào tưởng tượng cây đao kia rơi xuống, Dung thị có thể biến thành hai đoạn hay không.

Đinh!

Tiếng vang thật nhỏ, kèm theo tiếng gió sắc bén, sau đó liên tiếp mấy viên đá từ không trung bay tới, có đánh vào trên đao có đánh vào trên cánh tay của và trên người đã nhân Trang gia, sau đó đương đương đương rơi xuống đầy đất.

Lúc này đã nhân chợt giống như là bị điểm huyết không thể nhúc nhích, giống như là pho tượng con tò he dừng lại mấy giây, sau đó chợt giống như là khí cầu xì hơi toàn thân mềm ra suy sụp ngã xuống đất.

Mọi người thôn thức, nhưng mà đợi rất lâu cũng không có tùy tùng và người thân Trang gia tới phía trước nhận lãnh. Dung phu nhân kinh nghi chưa ổn định thở hỗn hển, nắm chặt chuỗi kiếm đứng nghiêm ở một bên, cũng không dám nhúc nhích một bước.

Mới vừa rồi nàng đã làm gì. . . . . Thế nhưng một lòng muốn chịu chết, đi Hoàng Tuyền Bích Lạc theo đuổi linh hồn tương công! Nhưng mà, một nhà già trẻ Dung Gia nên xử lý như thế nào? Tại sao nàng có thể ích kỷ như thế?

“Ha ha!” Chợt từ phía sau trong đám người truyền đến một tiếng cười to, sáng lạng và thư thái, mọi người quay đầu lại, không tự chủ nhường ra một lối đi. Trung niên nam tử mang theo một bầu rượu, vừa đi vừa uống, rượu mát lạnh thuận theo cổ của hắn trơn trượt đi xuống, rơi vào trên áo trắng của hắn. Người đó có một loại dung nhan rất động lòng người, mặc dù trên mặt hắn đã có dấu vết tang thương, nhưng cái loại phong cách vẫn như cũ không cách nào giảm trừ tiêu diệt đó làm cho người ta vừa liếc mắt nhìn liền không nhịn được cảm phục. Giống như một luồng gió xuân thổi qua lạt phất, giống như là ánh mặt trời trong ngày đông tuyết phủ.

Hắn cất bước đi tới, cho đến dưới đài.

“Cuộc đời tự cổ ai không chết, ha ha, câu dưới thì sao đây?” Hắn chợt đặt câu hỏi.

Người có chút phản ứng nhanh bắt đầu suy tư, cuộc đời tự cổ ai không chết, lần này nên đối đáp câu như thế nào mới có thể không phải ngang ngược.

Tiểu Tích chợt đứng lên, liếc nhìn bố chồng tương lai Thu Trường Khôn kịp thời chạy đến, cười nói: “Chết sớm chết muộn đều phải chết.”

Người trong võ lâm ít có người có tài văn chương xuất chúng, đa số từ nhỏ đều là hán tử thô tục quen nhìn đao thương kiếm kích, nghe được Lâm chủ mẫu đối đáp như vậy chợt bộc phát một trận cười to, tiếng cười liên tiếp không ngừng ngược lại đánh vỡ không khí khẩn trương quý dị mới vừa rồi, làm tan đi mấy phần.

Trong đám người có người có chút lớn tuổi, chợt nghi ngờ hỏi: “Ôi? Đây không phải là phu quân Lâm chủ mẫu Thu Trường Khôn tiền bối sao?”

Như con kết, đầu óc Tiểu Tịch ông ông nổ vang một mảnh.

Hiện tại nàng giả bộ thành Lâm chủ mẫu, chẳng phải là làm xong nhi tử lại muốn làm cha?

Nàng lộ vẻ tức giận lườm Thu Trường Khôn một cái, nhưng thấy hắn ngược lại có dáng vẻ nhẹ nhàng không sao cả.

Khấp nơi lại có người hỏi: “Tiền bối là Thu Trường Khôn?”

Thu Trường Khôn hai ba ngụm uống sạch một vò rượu ngon, sau đó dùng tay áo bào lau đi môi đẹp mắt, ném rượu bình qua một bên, nhìn như tùy ý ném một cái, thật ra thì nội công thâm hậu lại ném tới ở ngoài rừng cây, ngay cả âm thanh bình rơi xuống đất vỡ tan cũng không nghe được.

“Đúng vậy.” Thu Trường Khôn ôn hòa cười nói.

Mọi người vội vàng chấp tay thi lễ, Thu Trường Khôn cũng nhân dịp gật đầu đáp lễ, không có ai nghĩ đến Thu Trường Khôn vẫn nhược thư sinh biến mất nhiều năm lại biến thành tiền bối võ học nội công thâm hậu. Chỉ dựa vào mấy cục đá bắn ra mới vừa rồi và tư thế ném bầu rượu chính là một loại tuyên cáo không tiếng động: người này không dễ chọc.

Thu Trường Khôn nhân dịp liếc mắt nhìn Tiểu Tịch lúng túng mà đứng, Tiểu Tịch nhếch miệng cười một tiếng, sau đó chán nản ngồi trở lại chỗ cũ, bộ dáng đứa bé phạm sai lầm hơi ảo não.

Thu Trường Khôn đi lên đài, lúc này Dung phu nhân mới chậm chậm tỉnh thần lại. Đúng lúc này trong đám người có mấy người vội vã mà đến, phần nhiều lại là phụ nhân, liền vội vàng tiến lên kéo Dung phu nhân, trong miệng lầm bầm: “Dung Gia có thể duy trì đến hôm nay đã không dễ, Thiếu chủ phu nhân, Dung Gia còn cần ngài chủ trì đại cục, đừng bị kích động!”

Dung phu nhân bị người nhà lôi lôi kéo kéo vừa đỡ lại lừa mang đi, Tiểu Tịch nhìn bộ dạng đám bầy bà tám cô chăm sóc quan tâm không khỏi cười một tiếng. Không ngờ trong chốn võ lâm cũng có thể cảm nhận được thân tình cảm rằm dài dòng như vậy. Hai năm qua thấy nhiều gia tộc võ lâm vợ con ly tán hoặc là nhà hủy người chết, không ngờ còn có thể thấy một đám nữ quyến tràn đầy ôn hòa thân tình như vậy. Tiểu Tịch âm thầm quyết định về sau nhất định kết thành kim lan tỷ muội cùng Dung phu nhân, tốt nhất tìm thêm cho nàng một cái cộc nhân duyên mới thật tốt.

Thu Trường Khôn đứng ở bên cạnh đã nhân Trang gia ngã xuống đất không dậy nổi. Sau đó cúi người dùng ngón tay điểm mấy đạo huyết vị trước ngực, sau đó cầm đao của hắn ném ở một bên lên, làm bộ sẽ phải chém xuống.

“Tiền bối!” Có người hô to, không biết tại sao hắn lại có cái hành động này.

Thu Trường Khôn ngừng lại, sau đó đặt đại đao ở một bên, cười nói: “Người này trúng chung độc, hiện tại chỉ là tạm thời hôn mê, nhưng nếu không xử tử, sẽ lại có thêm nhiều người hơn bị độc xâm nhập.”

“Trúng độc?” Tiểu Tịch kinh ngạc, sau đó vội vàng đi lên đài cao, Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm liếc mắt nhìn nhau cũng đi theo, đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Thu Trường Khôn đứng ở một bên, Tiểu Tịch dò xét cẩn thận đã nhân Trang gia bị trúng độc. Lâm Thành Trác ngồi xổm người xuống bắt mạch kiểm nghiệm, quả thật phát hiện chỗ khác thường.

“Mạch tượng rất yếu, nhưng mà tốc độ đập thật nhanh, so với người thường nhanh hơn gấp ba lần.” Lâm Thành Trác cau mày nói.

Tiểu Tịch âm thầm trề môi: “Vậy trái tim không phải muốn nổ tung?”

Thu Trường Khôn nói tiếp: “Người này trúng chung độc Thánh nữ tộc, được đặt tên là Thất Tâm Chung. Người trúng độc này sẽ mất hết tâm tính, giống như một con tượng gỗ nhằm vào bất luận kẻ nào, lục thân không nhận tình cảm trí tuệ hoàn toàn không có, chỉ biết nghe theo người hạ chung ra lệnh.”

Một khi dính tới Thánh nữ tộc, thì tuyệt đối không có chuyện tốt. Tiểu Tịch âm thầm tính toán, sau đó ngẩng nhìn liếc về hướng rừng cây xe ngựa bọn họ vừa dừng lại. Độc Cô Úc thể nhưng tựa vào trên bánh xe ngủ thiếp đi! Người này tuyệt đối là bại hoại của Thánh nữ tộc, một chút âm độc cũng không có học theo.

Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt sợ hãi, không biết Thánh nữ tộc yên lặng biến mất nhiều năm làm sao sẽ tái xuất giang hồ, đúng là Thất Tâm Chung vừa nghe liền biết là không hề tầm thường. Người có quen biết với đệ tử kia Trang gia càng thêm khiếp sợ không thôi, bây giờ suy nghĩ một chút mới phát giác được người mới vừa rồi căn bản không giống như là người sinh động có tư tưởng, hoàn toàn là một Dã Nhân bạo ngược, nhất là ánh mắt lóe màu đỏ của hắn.

Đang lúc mọi người còn đắm chìm trong không khí hoảng hốt, người nằm trên đất chợt mở mắt, giống như dã thú đứng dậy gào lên, đoạt lấy cây đại đao Thu Trường Khôn đặt ở một bên. Tất cả người ở trên đài đều không kịp ứng phó, chỉ đành phải từng bước lui về phía sau tán ra biến thành một vòng tròn.

“A!” Đột nhiên Dã Nhân đứng lên, lồng ngực bắp thịt của hắn phập phồng khẽ lên khẽ xuống, hình như ẩn chứa lực lượng vô hạn, ánh mắt của hắn từ hồng lóe lên biến thành màu đỏ thẫm, giống như là có một ngọn lửa thiêu đốt vô tận không cách nào tiêu diệt.

“Phong bế đại huyết trên người hắn chỉ có thể tạm thời phong tỏa ý chí của hắn, nhưng mỗi lần hắn tỉnh lại lực lượng sẽ càng ngày càng mạnh, cuối cùng chúng ta sẽ không cách nào khống chế! Giết hắn, đây là biện pháp duy nhất.” Thu Trường Khôn lý trí nói, nhưng mà mấy người trên đài cũng có chút không đành lòng.

Tiểu Tịch tức thời né qua một bên, vì không tạo thành quấy nhiễu cho bọn họ lúc động thủ không thể làm gì khác hơn là mình trốn sang một bên, phát tay hô: “Không có biện pháp khác sao?”

Thu Trường Khôn thờ dãi một tiếng nói: “Hắn đã bị độc Khô Lâu xâm vào xương cốt, hoàn toàn đánh mất thần trí, nếu như dung túng hắn sống như vậy nữa, sẽ càng có nhiều người hơn bị quấy nhiễu và độc hại!”

Lâm Phụng Âm chỉ cần nhắc trong chốc lát, chợt rút nhuyễn kiếm từ hông ra bước lên trước một bước chuẩn bị ám sát Dã Nhân, nhưng Thu Trường Khôn chợt đưa tay cản lại.

Dã Nhân đang găm thét, giống như là một quái thú bạo ngược, Tiểu Tịch tránh né qua một bên, đáng vẻ làm bộ như hết sức không sợ chút nào. Nhưng mà nàng đứng ở trong một góc quan sát thời cuộc, quả thật không quá phù hợp thân phận.

Thu Trường Khôn liếc mắt nhìn Tiểu Tịch một cái, thờ dãi bất đắc dĩ, nói: “Loại chất độc này yêu cầu người cầm kiếm nội tức âm nhu, chỉ có phái nữ mới có thể. . . . .”

Tiểu Tịch cảm giác giống như nghe được sấm sét giữa trời quang, kinh ngạc nhảy mắt, nhìn dã nhân quơ múa đại đao muốn tách cả sàn nhà ra, ý của bọn hắn là muốn nâng tiến lên chém giết quái vật? OH NO!

Tiểu Tịch từ từ chậm chạp cạo bước chân, hận không được nhét trọn thân thể biến mất vào trong khe hở nhỏ hẹp. Nhưng ánh mắt của mọi người không ngừng quét vào trên người nàng, nàng là diễn viên có nghề nghiệp tổ đường, hiện tại diễn trò Lâm gia chủ mẫu đứng đầu mọi người võ lâm, tuyệt đối không thể mất thân phận.

Dưới đài thật ra thì còn có một nữ nhân, là Phùng Tích Viện, hơn nữa người ta võ công rất tốt, gan dạ sáng suốt hơn người, nhưng mà vẫn ôm tâm trạng xem trò vui chê cười nhìn trên đài.

Thế cục trên đài đã đến trạng thái không thể không giải quyết, nhưng mà chậm chạp không có phái nữ cầm kiếm đến gần, có người ở phía dưới hô: “Phùng đại tiểu thư, ngài. . . . .”

Phùng Tích Viện chợt cười một tiếng nói: “Đây đều là công lao Lâm gia, ta ngồi mát ăn bát vàng chẳng phải là quá thất lễ.”

Những người đó im lặng, tất cả đều gò gắm hi vọng ở trên người Lâm chủ mẫu.

“Mẫu thân, hắn đã bị chúng ta khống chế rồi!” Lâm Phụng Âm ôn hòa nói, nhưng thật ra là đang nhắc nhở Tiểu Tịch bọn họ sẽ hết sức bảo vệ nàng chu toàn.

Lâm Thành Trác cũng hướng nàng kiên định gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Chỉ nghe một tiếng gào thét, đột nhiên Dã Nhân huy động đại đao lên, miệng to như chậu máu lại mở, diện mạo dữ tợn. Lâm Thành Trác Lâm Phụng Âm và Thu Trường Khôn lập tức tiến lên, kiếm Lâm Thành Trác đâm tới, Thu Trường Khôn chợt hô to một tiếng: “Đừng!”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đây là khoản nợ người nào đó thiếu.

Thu Trường Khôn vẫn luôn luôn bình tĩnh thông dong thế nhưng kêu thất thanh cản lại, ngay cả Tiểu Tịch cũng giật mình một cái.

Mặc dù Tiểu Tịch rất sợ đại BOSS đó, nhưng rất rõ ràng Lâm Thành Trác kích động đã tạo thành ảnh hưởng thật không tốt, Tiểu Tịch lại lập tức chính nghĩa hiên ngang xông ra ngoài, chạy thẳng tới Lâm Thành Trác.

Nhưng dù sao Lâm Thành Trác cũng là người luyện võ, nghe được Thu Trường Khôn phát hiệu lệnh thì trong nhảy mắt hắn liền ngừng lại, nhanh chóng thu hồi kiếm Phụng kiếm. Quán tính Tiểu Tịch lao ra quá lớn, dưới lòng bàn chân không thể tùy thời phanh lại nhất thời chốc lát không thắng được. Mất thấy thân thể sắp phải tiến công vào trong lồng ngực quái nhân kia, may nhờ có Lâm Phụng Âm đã sớm ngờ tới sẽ có xấu mặt vào thời khắc này, tay trái nhanh chóng đưa ra ngoài kéo cánh tay của nàng, sau đó phát động nội lực để cho nàng dừng lại, lại nhanh chóng vung tay ra.

Tất cả chỉ chuyển động trong chốc lát, người bên dưới chỉ thấy Lâm chủ mẫu giống như là mũi tên vọt ra, sau đó đến gần quái nhân chỉ kém chút nữa sẽ gặp rơi vào ma thủ, nhưng dễ dàng thu hồi quán tính, trong lúc bất chợt lui về phía sau mấy bước, cũng không có bước chân, mà là giống như dùng khinh công trượt đi về vị trí phía sau. Sau đó xoay tròn một vòng nguyên tại chỗ, đứng lại, đã cách xa vị trí nguy hiểm. Tất cả đều giống như một vũ điệu tự nhiên thông dong, một loạt hành động hoàn mỹ vô cùng.

Lâm Phượng Âm giễu cợt cười một tiếng đối với Tiểu Tịch kinh nghi chưa định. Tiểu Tịch ổn định tinh thần, sửa sang lại y phục, chân chính bước vào trong vòng nguy hiểm nên cũng không sợ như vậy nữa. Lại nói hiện tại mấy trăm con mắt đang nhìn nàng, lâm trận bỏ chạy thì một chút thể diện cũng không còn rồi. Nàng đành phải kiên trì đứng ở một bên, tận lực gần sát người Lâm gia để tìm kiếm sự che chở.

Ánh mắt tên quái nhân lóe ánh sáng màu đỏ thắm, nhưng mà tinh mạch vô hồn, bắp thịt toàn thân căng thẳng, nhưng trái lại hành động chậm chạp hơn không thể linh hoạt so với người bình thường. Hắn nắm đao thật chặt, huyền thiết nặng trăm cân trong tay hắn đơn giản giống như là một quả bóng vậy.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . .” Tiểu Tịch tự mình thì thào, không dám nhìn thẳng ánh mắt Thu Trường Khôn.

Nhưng mà thế cục cấp bách, quái nhân kia lại quơ múa đại đao trong không trung, hơi sức to lớn rất nhanh lại nổi lên một trận gió lốc cuốn cuộn, cát bay bốn phía, đất và nhánh cây cũng bắt đầu vang sáo sạt. Sau đó giống như là lốc xoáy bốc lên một tầng sương mù từng chút một lan tràn tới cao hơn. Tiểu Tịch bị đất cát bay lên sặc một cái sau đó liền tiếp ho khan. Đám người Lâm Thành Trác lập tức ngừng thở, ngay cả đôi mắt cũng không cách nào mở ra.

“Mau ra tay! Lực lượng của hắn sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc đó căn bản chúng ta không cách nào chống chế!” Trong lúc hỗn loạn Thu Trường Khôn kêu lên, vô lâm nhân sĩ bốn phía cũng không dám đến gần trước đài. Phùng gia vẫn ôm tâm trạng xem trò vui chờ hai bên tổn hại ngồi làm ngư ông thụ lợi. Duy chỉ có bảy tên đệ tử Tư Đồ gia tương đối có lòng hiệp nghĩa, tiến lên vài bước muốn bay lên, nhưng bị Lâm Thành Trác quả quyết cự tuyệt.

“Trên đài không thể đứng quá nhiều người, nếu không sẽ không dễ làm việc, quái nhân kia suy nghĩ trì hoãn hành động chậm chạp, không nên thiết lập quá nhiều mục tiêu truy kích cho hắn, các người ở phía dưới phụ trợ là tốt rồi!”

“Vậy dựa vào Đại công tử sai khiến!”

Tất cả mọi người đang khẩn trương chuẩn bị chiến tranh ở bên trong, dĩ nhiên, mọi người cũng đều gởi gắm hi vọng lên trên người Lâm chủ mẫu Lâm Triều Hi đang đến gần mục tiêu nguy hiểm cũng có địa vị giang hồ đầy đủ nhất, dưới đài là rất gấp gáp hốt hoảng, trên đài là một hồi khát khao chờ đợi.

Cho dù là đất cát tràn ngập mờ mịt, hình như Tiểu Tịch vẫn như cũ có thể cảm nhận được ánh mắt kiên định của Lâm Thành Trác, cảm nhận được Lâm Phượng Âm tràn đầy nụ cười với nàng ý bảo “Người có thể làm được.” Thấy nét mặt Thu Trường Khôn mang theo nợ kỳ bất tranh của tiền bối trao cho hậu bối. Vì vậy tư tưởng Tiểu Tịch kiên định, nàng là chủ nhân kiếm Hoàng kiếm, là một phần tử Lâm gia, bây giờ còn sắm vai nữ hiệp Lâm chủ mẫu thân kiếm trọng trách một thế hệ vô lâm, mình mang hình dạng kinh hãi nhất định là không được, vì vậy nàng cắn răng dậm chân, rút kiếm ra.

Chỉ thấy kiếm Hoàng kiếm hồng sắc bảo thạch, giống như là trên bầu trời đầy mây đen u tối ánh mặt trời lại chợt chui ra, ánh sáng màu đỏ chói mắt lại chói mắt, bất đồng với màu đỏ tà quái trong mắt quái nhân kia, loại màu đỏ này càng có tác dụng làm cho người ta có lòng tin dũng cảm.

Tiểu Tịch cảm giác lực lượng của kiếm Hoàng kiếm trong tay giống như là tràn đầy vô hạn, đến cả chuôi kiếm cũng bộc phát ra ánh sáng long lánh, mà kiếm Hoàng kiếm ở trong tay nàng không ngừng rung động giống như sẽ phải rời khỏi tay, hận không được dùng bản thân mình xỏ xuyên qua lòng ngực kẻ địch. Mà Tiểu Tịch ở dưới sự chỉ dẫn của cổ lực lượng cường đại, không thể không di chuyển bước chân lên phía trước.

“Xuống tay phải nhanh!” Thu Trường Khôn ở bên cạnh nói khẽ: “Đám giữ ấn đường!”

“Ấn đường là nơi nào?” Tiểu Tịch run rẩy hỏi.

“Mi tâm!”

“Ồ! Địa phương chí mạng của mỹ nhân. . . . .”

Ánh mắt của Tiểu Tịch giống như là bị mù-tạc và hành tây trộn lại mà bị sặc, trong đất cát đang bay căn bản không mở mắt ra được, nàng chỉ có thể một tay cầm kiếm một tay kia che mắt để lộ ra một khe hở, quan sát tình hình phía trước.

Có vẻ như màu hồng của Hoàng kiếm và hồng trong mắt quái nhân tạo thành một loại ấn ý, giống như là hấp dẫn lẫn nhau. Kiếm Hoàng kiếm chợt bộc phát lực lượng, Tiểu Tịch chậm rãi bước cũng không thể không tăng tốc, giống như là đột nhiên bị sợi dây lỏi kéo, vọt tới phía trước.

Tiểu Tịch nhanh chóng chạy băng băng về phía trước, Lâm Thành Trác Lâm Phượng Âm một trái một phải cũng đi theo đi tới, Thu Trường Khôn cũng lập tức bay đến sau lưng quái nhân chờ tiếp ứng, phía dưới bảy đệ tử Tư Đồ gia cũng tận lực đến gần phía trước chờ đợi tiếp viện. Bởi vì huyệt mi tâm một khi bị đâm thủng, quái nhân kia sẽ có bạo phát trong nháy mắt, lực lượng kia không phải là Tiểu Tịch có thể ngăn cản được đâu.

Ở trong phạm vi mơ hồ, Tiểu Tịch hết sức chăm chú đề cao cảnh giác, sau đó gờ kiếm Hoàng kiếm, lần đầu tiên trong đời dùng thanh danh kiếm này làm một chuyện giết người đã thương người.

Không nghe được bất kỳ âm thanh gì, thì ra là kiếm tốt giống như là xe hơi có được trang bị tốt, đúng là im ắng không tạp âm.

Không cần phải cố sức, thì đã đâm vào mi tâm một người, thịt và xương giống như là thịt heo thịt bò không có gì khác nhau.

Nhưng mà, khoảnh khắc rút kiếm ra ngoài, Tiểu Tịch cũng cảm thấy một cổ lực lượng cường đại đang chống lại nàng, giống như là có người ở trước mặt đẩy nàng một cái, bước chân di chuyển xê dịch về sau không dừng lại được.

Mà phía trước lại đột nhiên bộc phát một vòng ánh sáng khổng lồ màu vàng sáng mãnh liệt, Tiểu Tịch bị đẩy ra ở bên ngoài vòng sáng. Ba người Lâm Thành Trác Lâm Phượng Âm Thu Trường Khôn trước sau giáp kích, không thể dùng vũ khí, chỉ có dùng tay phong tỏa các huyệt vị lớn nhỏ toàn thân

hắn.

Tất cả đều trong lúc điện quang hỏa thạch, nhưng lại cảm giác phải thật dài thật lâu, toàn thân Tiểu Tịch cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Thời điểm trấn định lại lần nữa chỉ nhìn thấy một cổ thi thể nằm trên mặt đất, dù sao đại đao của quái nhân kia bị ném qua một bên, mà phụ tử Lâm gia đều ngồi ở trên đất, hết sức tùy ý giống như là đang ở một tiệc trà.

Tiểu Tịch cất kiếm Hoàng kiếm xong, mọi người ở đó cũng có chút buồn bực, làm sao chỉ trong nháy mắt giống như là gió nhẹ nước chảy giống như là thật sự chưa từng phát sinh chuyện gì vậy?

Sắc mặt Lâm Thành Trắc xanh mét, thái dương dính mồ hôi, có vẻ mệt mỏi và ưu sầu, mi tâm khóa chặt, hình như gặp phải chuyện gì nghiêm nghị. Thu Trường Khôn luôn luôn đều giống như là Thánh Nhân vô tâm ở bên cạnh lưỡi kiếm. Hắn đứng lên trước hết, xiêm áo trắng thuần không nhiễm một hạt bụi, tóc dài thẳng đứng xoa xuống nhẹ nhàng tán lác, hắn giống như không coi ai ra gì đi xuống bậc thang, xuyên qua đám người đi thẳng tới nơi để xe ngựa, sau đó đi vào nghỉ ngơi. Chỉ còn lại một mình Lâm Phượng Âm giống như là không nghĩ ra cái gì, thỉnh thoảng lắc đầu cười một tiếng thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng thở dài.

“Âm Âm, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Tịch đi tới vỗ nhẹ bờ vai của hắn hỏi.

Lâm Phượng Âm ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó lắc đầu cười khổ nói: “Vậy mà hắn vì đỡ cho ta. . . . . Ta vẫn cảm giác ta có thể cùng hắn không hề có quan hệ. . . . .”

Tiểu Tịch có chút buồn bực, hỏi: “Ngươi nói cái gì. . . . .”

Lâm Phượng Âm nâng mắt lên nhìn nhìn nàng, nhưng mà trong đôi mắt có chút ý vị không rõ, hắn nhận nhạ ni non, thu lại tất cả nụ cười, nói: “Máu độc Thất Tâm chung bắn tung tóe ra ngoài. . . . . Vốn là sẽ tới trên người ta, nhưng. . . . . Hắn đỡ được.”

Tiểu Tịch kinh ngạc, máu độc Thất Tâm chung, giống như là vì khuẩn truyền nhiễm, trong một nháy mắt kiếm của nàng rút ra kia, hắn là Lâm Phượng Âm dùng nội lực đẩy nàng ra không để cho nàng bị độc hại, nhưng Thu Trường Khôn nóng lòng bảo vệ con trai, đẩy Lâm Phượng Âm ra đỡ được máu độc từ hắn mi tâm bắn ra.

Không trách được, Lâm Phượng Âm sẽ cảm thấy bất an như vậy.

Thật ra thì ngay từ đầu, nàng đã cảm thấy Thu Trường Khôn và Lâm Phượng Âm trong lúc đó có loại quan hệ vi diệu. Mặc dù là cha con, nhưng không đủ thân cận, so với người có quan hệ thân thích thì một loại xa cách. Chỉ là Lâm Phượng Âm đúng là một đứa bé có tâm sự rất nặng, luôn đối với người phụ thân này không đủ thân thiện, giống như trong lòng có một tầng cách ngăn không cách nào loại bỏ được. Mặc dù không có hồi ý nghĩ chân thật của Lâm Phượng Âm, nhưng Tiểu Tịch biết Lâm Phượng Âm vẫn là người yếu ớt nhất, biểu hiện ra ngoài là tên hoàn khổ phong lưu cũng không hề ở trong lòng, thật ra thì hắn là người khó khăn suốt nhất.

Mà lần này, hắn vẫn không muốn nhận thức phụ thân của hắn, lại là người trong lúc quan trọng dùng tánh mạng của mình đổi lấy tánh mạng của hắn. . . . .

Tiểu Tịch thở dài, cảm thấy hy sinh như vậy nếu là người sẽ phải cảm động, nhưng khi nhìn cặp mắt phượng của Lâm Phượng Âm, cuối cùng không còn bộ dáng trong ngày thường, mà là có chút mê ly. Nàng cúi người ôm lấy Lâm Phượng Âm, sau đó kéo hắn lên, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Ngoan, đây chính là đại hội võ lâm, không cần xấu mặt ở đây, trước tiên đứng lên đi.”

Trải qua chuyện này, Lâm gia giải quyết tốt đẹp làm cho tất cả người trong võ lâm cũng cảm động bội phần và vô cùng kính nể. Mà Phùng Tích Viện lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ chuyện này lại giải quyết nhanh như vậy, bản thân muốn làm Hoàng Tước nhưng không được, ngược lại tạo uy tín cho Lâm gia.

“Tỷ võ tiếp tục tiến hành, cho đến cuối cùng chọn lựa được Võ Lâm Minh Chủ!” Đệ tử Tư Đồ gia làm công chứng, sau khi xử lý sạch sẽ thi thể, đã đến gần hoàng hôn, trời sắp ngã về chiều.

“Cung chủ, ngoại trừ Môn chủ Tư Đồ gia, tất cả các đại gia võ lâm tề tựu rồi.”

Điệp Trang đứng ở rìa Bắc Hải, trời chiều trầm trầm, chim biển một mỗi bay. Mặc dù không thấy được tình cảnh mọi người tụ tập phía bên trên bình nguyên, nhưng nghe thấy thị nữ bẩm báo cũng đã vui mừng rất nhiều.

“Thiếu chủ đâu?”

“Thiếu chủ ở băng quán, nói là nhìn Thiếu chủ cũ một chút.”

“A.” Diệp Trang nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Nếu không phải ta hiểu biết rõ đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn của Thu Trường Khôn, có lẽ thật muốn cho là Thu Vô Cốt và Lâm Đường Hoa đều là máu mủ của ta rồi, hai đứa bé này đều lạnh lùng giống nhau.”

Hầu gái đứng ở một bên, chờ sai khiến, chợt một con chim báo tin bay tới, nàng mở ra xem sau đó nói: “Cung chủ, người Trang gia chúng ta hạ chung bị người xử tử.”

“Hả? Người Lâm gia làm?”

“Có người trang phục thành Lâm Triều Hi xuất hiện ở trên đại hội võ lâm, còn có một người, tự xưng là Thu Trường Khôn phu quân Lâm chủ mẫu, độc chung chính là hắc phát hiện trước nhất.”

Diệp Trang cả kinh, hừ lạnh một tiếng nói: “Vậy mà hắc lại rồi nui, ta còn tưởng rằng hắc đã sớm chết rồi!”

“Chỉ là Cung chủ, Thu Trường Khôn này sợ cũng sống không lâu rồi, lúc bọn họ xử tử người Trang gia, nhưng bị chung độc truyền tới trên người Thu Trường Khôn, hắc trúng độc, nhân sĩ võ lâm cũng sẽ không bỏ qua cho hắc, điều này hiển nhiên là hắc gieo gió gặt bão rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Mặc dù ta hận ta yêu ngươi.

Một gian trạm dịch, toàn bộ lầu ba, bị người bao trọn.

Bên ngoài một gian phòng, Lưu tri phủ lấy lòng nhỏ giọng bẩm báo: “Hoàng thượng, ngoài cửa có một người cầu kiến.”

“Hả? Người nào.” Bên trong Hách Liên Tuyên Mẫn đang đứng ở trước bàn đọc sách, tay phải cầm bút, ở trên cái bàn lớn như vậy trên tất cả giấy Tuyên Thành đều vẽ tranh viết chữ, vừa nghe vừa vung bút như mưa, khoe miệng thùy chung chứa đựng một nụ cười không dễ dàng phát giác.

“Nói là họ Tư Đồ. . . . .”

Hách Liên Tuyên Mẫn nhẹ nhàng nâng ngẩng đầu lên, để bút xuống, quan sát cẩn thận kiệt tác mình làm cả một buổi sáng. Từ nhỏ Hách Liên Tuyên Mẫn học tập cảm kỳ thư họa, lại còn am hiểu nhất thư họa, mà giờ khắc này bày ở trước mặt hắc cũng chính là một bức vẽ.

Họa lên một cô gái rất sống động, một thân áo ngắn màu đỏ cầm roi ngựa, tóc đuôi ngựa từ sau rũ xuống bả vai, hiển ngang mạnh mẽ đứng ở dưới một thân cây. Nàng quật cường khê ngẩng đầu, đôi môi màu son tròn bóng mím chặt, mắt rất lớn giống như là ngôi sao thiện lương ban đêm, nhưng mà xen lẫn tức giận trong đó, giống như vừa lên tiếng thì sẽ thao thao bất tuyệt mắng chửi người.

Đây là ngày trước, sau khi Tư Đồ Tinh Nhi tình lại cô gắng chạy trốn lại bị người của hắc chặn đường bắt trở về, bộ dáng đứng dưới tàng cây, đôi tay nàng nắm thành quyền, trên gương mặt một nỗi tức giận và không cam lòng, nhưng mà hai bên cách xa quá lớn, nàng không thể không đầu hàng.

Mà bây giờ, Tư Đồ Tinh Nhi uống nước thuốc định thần thái y mở, đã ngủ được trầm tĩnh giống như là trẻ nít bình thường.

Khoe miệng hắc cười sâu hơn một chút, dịch bước đi tới bên giường, bước chân im ắng yên tĩnh hết sức nhẹ nhàng, mà một nữ tử đang nằm trên giường nhỏ kia, trông mắt khép lại an tường ngủ say, hình như là gặp con ác mộng, mi tâm hơi hơi nhú, trán còn có mồ hôi hơi rịn ra.

Hách Liên Tuyên Mẫn cười cười, móc khăn ra, rón rén lau mồ hôi trên trán cho nàng, sau đó nắm tay nàng lộ ở bên ngoài, nhẹ nhàng nắm, truyền nhiệt độ qua.

Tư Đồ Tinh Nhi gặp ác mộng, trong mộng, Bạch Nguyên Phong rơi xuống vách đá, nhưng mà nàng không cách nào ngăn cản cũng không có biện pháp kéo hắc đi lên. Nàng nhìn thấy mặt của Bạch Nguyên Phong hoàn toàn thay đổi, toàn thân tê liệt tàn phế, nằm ở trong bụi rậm dày đặc, toàn bộ trên người là khối lớn đá vụn đè ép đập vào. Mà nàng chỉ có thể nhìn từ xa xa, toàn thân giống như là bị điểm huyết một bước cũng không đi được. Ngay vào lúc này, một hơi ấm áp nhàn nhạt theo lòng bàn tay truyền đến, kèm theo mùi Long Tiên Hương, thần trí của nàng từ trong cơn ác mộng kia kéo đi ra, an an ổn ổn lâm vào một mảnh tĩnh mịch trống không.

“Hoàng thượng. . . . .?” Lưu tri phủ ở ngoài cửa nhẹ giọng thử dò xét.

Hách Liên Tuyên Mẫn nhìn Tư Đồ Tinh Nhi an tường điềm tĩnh một cái, sau đó lưu luyến buông tay ra dịch tốt góc chần cho nàng, sau đó sải bước đi ra khỏi phòng.

“Hoàng thượng.” Lưu tri phủ nịnh nọt khom người thi lễ.

Hách Liên Tuyên Mẫn đóng kín cửa, đôi tay chấp ở sau lưng cũng không nhìn hắc cái nào, hỏi: “Người ở đâu?”

“Ồ đại sảnh.”

“Ừ, phái người canh kỹ Tư Đồ tiểu thư, nếu có nửa điểm sơ xuất, ta muốn đầu người.” Hách Liên Tuyên Mẫn nhàn nhạt nói xong, không đợi Lưu tri phủ phục hồi tinh thần lại đã cất bước đi ra ngoài.

Lưu tri phủ vội vàng khom lưng tiễn bước, cuống quýt nói: “Hoàng thượng yên tâm, hoàng thượng yên tâm!”

Tư Đồ Môn chủ đứng ở trong đại sảnh ương, bốn phía là cấm vệ quân, xem hắc như là thù phạm vây quanh hắc ở chính giữa, lấy binh khí ra, nghiêm

trang nghiêm cẩn. Mà Tư Đồ Môn chủ lo lắng trùng trùng đứng đó, bên cạnh còn có một đệ tử Tư Đồ gia đi theo, cũng khẩn trương duy trì cảnh giác.

Hách Liên Tuyên Mẫn đi xuống lầu, giày đạp ở trên bậc thang, ở trong không khí tĩnh mịch có vẻ rõ ràng chói tai khác thường. Tư Đồ Môn chủ chợt ngẩng đầu lên, phịch một tiếng quỳ xuống, đệ tử kia kinh ngạc một chút, sau đó cùng quỳ xuống theo.

Người trong võ lâm, không quý quan to hiển quý, không chịu hoàng mệnh quản lý, nhưng mà, Tư Đồ Môn chủ lại không nói hai lời đã quỳ.

“Tham kiến Ngô Hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tư Đồ Môn chủ dập đầu xuống, cúi đầu này, hết sức thấp kém.

Hách Liên Tuyên Mẫn đi xuống, đứng lại ở trước mặt hắn, sau đó ôn hòa cười một tiếng, cúi thân mình xuống đỡ hai cánh tay Tư Đồ môn chủ lên nói: “Lão tướng quân, tại sao lại làm đại lễ này?”

Tư Đồ Môn chủ run rẩy đứng dậy, lão lệ tung hoành, nói: “Hoàng thượng, thần. . . . . thần có tội.”

“Hà? Tướng quân có tội gì? Tướng quân phụ tá tiên đế thủ vệ giang sơn thái bình loạn lạc, từ khi ta còn nhỏ vô cùng sùng bái người, đáng tiếc Tuyên Mẫn không có cái phúc phận có thể lưu Tướng quân lại. Nếu không hiện tại trăm cũng sẽ không lo lắng trong triều đình người lừa ta gạt người tranh ta đoạt như thế rồi.”

“Ăn lộc vua gánh phiền cho vua. Cự thần tuổi tác đã cao, có lòng không đủ lực. Năm đó hoàng thượng kế vị đã là quốc thái dân an mưa thuận gió hòa, trong triều bề tôi mới chẳng những mọi người đều là người tài có thể sử dụng. Cự thần lại ở lại trong triều hưởng thụ bổng lộc triều đình nữa thật sự hồ thẹn, chỉ muốn mang theo thê quyến trở về quê cũ, an hưởng tuổi già, mong rằng hoàng thượng thương cảm, mong hoàng thượng tha tội. . . . .” Tư Đồ Môn chủ lại một lần nữa lễ bái thật sâu.

Hách Liên Tuyên Mẫn dịu dàng cười một tiếng, nói: “Người tới, còn không đỡ Tư Đồ lão Tướng quân dậy, ban thưởng ghế ngồi.”

Sau khi Tư Đồ Môn chủ ngồi xuống, Hách Liên Tuyên Mẫn ở đối diện một chữ cũng không nói, chỉ là lấy tịnh chế động cùng đợi hắn đi mở đề tài. Tư Đồ Môn chủ bắt đầu, chỉ đành phải từ trong ngực móc ra một mảnh vải màu vàng, thận trọng mở ra sau đó nâng lên cao tới đỉnh đầu nói: “Hoàng thượng, đây là một khối kim bài tiên hoàng ngự tử, năm đó tiên hoàng nói, thần có thể dùng kim bài này đổi lấy một nguyện vọng.”

“Hà?” Ánh mắt Hách Liên Tuyên Mẫn như có như không liếc về khối kim bài kia, chuyện kim bài không phải là hắn không biết, đã sớm ngờ tới Tư Đồ Môn chủ tới tìm hắn trừ nguyện vọng đó ra không còn gì khác.

“Hoàng thượng, thần biết, bây giờ tiểu nữ Tư Đồ Tinh Nhi đang ở trong tay hoàng thượng, xin hoàng thượng, thả tiểu nữ.” Tư Đồ Môn chủ cúi thấp đầu, kiên định giờ khối Kim Bài Ngự Tử kia, giọng nói vang vang có lực, hình như hạ quyết tâm thật lớn.

“Thật là phụ nữ tình thâm, Tư Đồ tiểu thư có phụ thân như ngài đây cũng là tu luyện phúc phận. Nếu như trăm không có nhớ lầm, hôm nay là ngày đại hội võ lâm đi, Tư Đồ Môn chủ lại bỏ qua cơ hội thật tốt này?” Hắn cười, lại cảm giác chất vấn hết sức sắc bén.

Mặt Tư Đồ Môn chủ không đổi sắc, nói: “Ồ trong lòng cự thần, tiểu nữ là trân bảo nhất, danh lợi thế gian đều là phù vân lướt qua, thần chỉ mong một nhà già trẻ có thể an phận sống qua ngày, cầu xin hoàng thượng thành toàn.”

“Nhưng mà, cái kim bài này chỉ có thể dùng một lần thôi, nếu như lần này ta thả Tư Đồ Tinh Nhi, lần sau lại bắt nàng trở lại thì phải làm sao đây?” Hách Liên Tuyên Mẫn vuốt vuốt nhần trên tay, giống như vô tình nói qua.

Tư Đồ Môn chủ cả kinh, vội vàng nói: “Hoàng thượng, xin bỏ qua cho tiểu nữ, không biết tiểu nữ làm sao đắc tội với hoàng thượng, cự thần nguyện ý bồi tội, cho dù là dùng tánh mạng đi theo, thần cũng nguyện ý!”

“Đừng!” Một tiếng gào thét bén nhọn vang lên. Lưu tri phủ đi theo ở phía sau lưng nữ tử áo đỏ không ngừng la lên, hắn hươ tay múa chân không ngừng. Thấy ánh mắt sắc bén của Hách Liên Tuyên Mẫn quét qua thiếu chút nữa từ trên cầu thang ngã xuống.

“Đừng! Phụ thân!” Tư Đồ Tinh Nhi, lại chân trần từ trong phòng chạy đi ra, chỉ mặc một cái áo đơn màu trắng, sắc mặt trắng bệch giống như là bệnh nhân vừa khỏi bệnh, nàng kêu lên, sau đó dậm chân trên cầu thang mà xuống, thời điểm sắp đến gần bị đao kiếm một đám thị vệ ngăn cản đường đi.

“Buông ta ra!” Tư Đồ Tinh Nhi gào thét.

Hách Liên Tuyên Mẫn nhíu nhíu lông mày, khoát khoát tay mà nói: “Buông nàng ra.”

Thị vệ lui ra, Tư Đồ Tinh Nhi vội vã chạy vội tới bên cạnh Tư Đồ Môn chủ, lập tức quỳ xuống ôm lấy cánh tay của hắn chui vào trong ngực của hắn.

“Phụ thân, Tinh nhi rất nhớ người.” Nước mắt nàng rơi như mưa, nhiều ngày cho tới nay sợ hãi và uất ức bộc phát, mà Tư Đồ Môn chủ chỉ đành phải dùng bàn tay nứt nẻ vuốt tóc con gái, nhẹ giọng than thở.

“Tốt lắm, Tư Đồ Tướng quân người cũng thấy đấy, con gái người hoàn hảo không chút tổn hại.” Hách Liên Tuyên Mẫn cười một cái nói.

Tư Đồ Tinh Nhi quay đầu lại, cặp mắt to rung rung giống như là không tiếng động tố cáo hắn, để cho hắn giật mình trong lòng.

Nữ tử này yêu hận, cũng biểu hiện rõ ràng như vậy. Rất dễ nhận thấy, hắn đã bị liệt vào ở trong danh sách người hận không được muốn nghiền xương thành tro rồi.

“Thả ta và cha ta rồi đi!” Tur Đồ Tinh Nhi lạnh lùng nói.

Tur Đồ Môn chủ vội vàng cúi đầu nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ bướng bỉnh. . . . .”

Lời còn chưa dứt, Hách Liên Tuyên Mẫn liền đưa tay cắt đứt lời hắn, không sao cả nói: “Ta không muốn thả, thả cũng chỉ thả một người là cha ngươi, người phải ở lại bên cạnh ta.”

“Tại sao?!”

“Bởi vì ta muốn ngươi làm hoàng hậu của ta.” Hách Liên Tuyên Mẫn cười nói, tràn đầy tự tin, hình như bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ không cự tuyệt điều kiện phong phú như vậy. Nhưng mà hắn cũng biết, Tur Đồ Tinh Nhi trước mắt là một ngoại lệ, cũng là khiêu chiến hắn thích.

Tur Đồ Tinh Nhi cười nhạo một tiếng, hình như nàng càng thêm thành thực một chút so với ngày thường, đối với lời Hách Liên Tuyên Mẫn nói chỉ cho rằng giống như đang đùa giỡn hừ lạnh một tiếng nói: “Dẫu có chết, ta cũng sẽ không gả cho ngươi.”

Ánh mắt của Hách Liên Tuyên Mẫn khẽ nheo lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm, tay hắn chấp ở sau lưng đã nắm lại thật chặt.

Hắn hận loại lạnh nhạt này, tình nguyện nàng cuồng loạn gào thét với hắn, tình nguyện nàng mỗi đêm mỗi ngày đánh chửi, nhưng mà, loại vẻ mặt lạnh lùng này là hắn không muốn nhìn thấy nhất. Như vậy bày tỏ, vị trí của hắn ở trong lòng nàng ngay cả một chút chán ghét căm hận cũng đều chưa từng chiếm lĩnh!

“Tur Đồ Tinh Nhi, ngươi muốn chết, chẳng lẽ ngươi muốn cho Tur Đồ gia từ trên xuống dưới cũng chôn theo sao?”

“Ngươi đang uy hiếp ta?”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười nhạo một tiếng, tà nghệ nàng hỏi: “Vậy thì như thế nào? Trẫm không có vốn liếng này sao?”

Tur Đồ Tinh Nhi quay đầu sang một bên, nói: “Đổi một điều kiện, mạng của ta giao cho ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi, nhưng mà không nên thương tổn người của Tur Đồ gia!”

“A, ta chỉ là muốn ngươi gả cho ta, cũng không có muốn tánh mạng của ngươi. Tur Đồ Tinh Nhi, đời này, ngươi nhất định làm nữ nhân của ta rồi, phải suy nghĩ kỹ một chút.” Hách Liên Tuyên Mẫn cười lớn một tiếng, sau đó xoay người đi lên lầu, từ trên bậc thang, hắn buông lời nói: “Tur Đồ Môn chủ, nhưng nếu ngươi thật dùng cái kim bài đó đổi Tur Đồ Tinh Nhi đi, trẫm vẫn sẽ đuổi theo bất năng trở về. Vật trăm cân, cho tới bây giờ cũng chưa có cơ hội thất thủ. Còn nữa, Bạch Nguyên Phong, ngươi cũng không cần nhớ nhưng, hắn đã chết. . . . .”

Sấm sét giữa trời quang, giống như là thế giới của nàng lập tức mất đi một khoảng trời, áp suất thấp khổng lồ bao phủ nàng, chỉ là giống như trong phút chốc, nàng cũng cảm thấy giống như bị chìm xuống nước chặt vật không thở được. Nàng siết tà áo trước ngực thật chặt, từ từ ngồi xổm người xuống, cảm giác ngực không chỉ có buồn bực, còn đau, đau tê tâm liệt phế, đánh tới cả một phiến không còn chút nào.

Bạch Nguyên Phong. . . . . chết rồi. . . . .

Nguyên Phong ca ca, sẽ chết sao. . . . . Nàng cho là hắn sẽ còn sống, nàng vô điều kiện tin tưởng hắn, cho là hắn sẽ có bản lĩnh lên trời xuống đất có thể giải cứu bọn họ, nhưng mà, hắn đánh nàng ngất xỉu, mình lại rơi vào tuyệt cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nhưng trăng sáng lại chiếu nương máng.

“Phụ thân. . . . .” Tur Đồ Tinh Nhi nhẹ giọng ní non, trong ánh mắt hoàn toàn tĩnh mịch ảm đạm không có ánh sáng.

“Tinh nhi, khóc lên đi, trong lòng sẽ dễ chịu hơn chút, phụ thân ở đây.” Tur Đồ Môn chủ ôm thân thể gầy yếu của nữ nhi, cảm giác nữ nhi không bao giờ giống như là đoá hoa kiều diễm nở rộ nữa. Trước kia nàng cũng không sẽ bị bất kỳ gió táp mưa sa xâm nhiễm, mà bây giờ lại như bất lực suy sụp tinh thần.

“Phụ thân!” Rốt cuộc Tur Đồ Tinh Nhi lệ như suối trào, gào thét một tiếng, phát tiết trầm tích đè nén đã lâu ở đáy lòng, tiếng gào thét kia, thể lương như thể bức bách như thể lại bất chấp tất cả như thế. Ở trong trạm dịch bồi hồi thật lâu, mà Hách Liên Tuyên Mẫn nửa bước khó đi, nghe tiếng gào thét đau triệt nội tâm của cô bé kia, nổi trận lôi đình.

“Bạch Nguyên Phong. . . . . Tinh nhi là của ta, ngươi giành cũng giành không được, ta so với ngươi, gặp nàng sớm hơn!” Đoạn hồi ức kia, quá khứ phủ bụi, bị hắn từng chút từng chút xúc lên, phủ đầy bụi sương, loang lổ mà lại khô héo, đó tuổi thơ của hắn và nàng, hồi ức chân thật nhất. . . . .

“Trẫm trịnh trọng cất cử Tư Đồ Tướng quân là chủ tướng, bình định Tây Nam làm phản, bây giờ lập tức lên đường!”

Trên đại điện Hoàng cung, tiên hoàng đế đứng dậy, từ trên long ý từng bước đi xuống, hần tuổi tác đã cao, hơn nữa gần đây cơ thể suy yếu, bước đi cũng có chút lung la lung lay, thái giám ở một bên dịu dõ nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, ngài chậm một chút.”

Tư Đồ Tướng quân quỳ gối dưới đường, đã gần bốn mươi tuổi, chính là nam nhân phong hoa, hần ngẩng đầu lên, đôi tay chấp lại nói: “Hoàng thượng, thần nhất định cúc cung tận tụy, bảo hộ xã tắc Thánh quốc ta phồn thịnh!”

“Được, được, trẫm tin tưởng khanh gia!”

Một năm kia, nổi lên đội quân khởi nghĩa Tây Nam, bắt nguồn từ một cái trấn nhỏ, một đám sơn tặc kết hợp một số dân chúng lật đổ thân hào nông thôn địa chủ địa phương. Rồi sau đó càng thêm tụ hợp thành đội, lại từng bước tích tiểu thành đại tạo thành trận thế có thể chống cự quân đội thủ vệ địa phương, cũng tạo thành một đoàn thể lớn dự bị thu trọn toàn bộ Tây Nam vào lòng, hiện dòm ngó mong muốn giang sơn cả Thánh quốc.

Từ cổ chí kim, bất luận là chính sách tàn bạo không đức su cao thuế nặng của Tần Thủy Hoàng như vậy hay là Khang Càn Thịnh Thế hòa bình chục năm như vậy, cũng sẽ xuất hiện đội quân khởi nghĩa. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, triều đình muốn phát hiện được sớm thì diệt trừ sớm, mới sẽ không bị tổ kiến nhỏ nhỏ phá hủy đề lớn ngàn dặm.

Năm đó Tư Đồ Tướng quân, mang binh nghiêm khắc Trầm Trận Trầm Thắng đã Danh Chấn Thiên Hạ. Từ lúc tiên hoàng đế lên ngôi hần vẫn đi theo phụng bồi, từ trẻ tuổi làm Phó tướng lại làm được đến Trấn Quốc tướng quân hôm nay. Nhưng hần vẫn có một nguyện vọng, đó chính là cách xa triều đình người tranh ta đấu người lừa ta gạt, có thể quy ẩn điền viên, một nhà già trẻ cùng hưởng Thiên Luân Chi Nhạc.

Mà tiên hoàng đế đến gần năm mươi tuổi, thân thể vẫn không đủ khang kiện, quốc sự hỗn loạn hần thấp đèn chủ trì, mà khối thân thể gầy vò càng thêm yếu ớt.

“Hoàng thượng, lần này thần đánh thắng trận xong, muốn thoái ẩn.”

“Ái khanh, người cũng biết, thời gian của trẫm thật sự là không nhiều lắm. . . . . Thái tử lên ngôi kế vị, vẫn cần các cựu thần phụ tá mới phải! Khụ khụ. . . . .”

Tư Đồ Tướng quân quỳ gối trước màn trướng của hoàng thượng, muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dài một tiếng.

Hoàng thượng nằm lẳng lẳng trên giường khê ngọc, cận thân thái giám liền nhanh chóng lấy tới một cái hộp vàng óng ánh đưa cho Tư Đồ Tướng quân.

Hoàng thượng lại yếu đuối ho khan một cái nói: “Trẫm biết người ở đây bận tâm cái gì, trẫm tin tưởng người mới để cho người liên tiếp thăng chức, bao nhiêu người dòm ngó mong muốn vị trí của người, mà trong triều đình kết bè kết cánh, người là sợ trẫm không có ở đây, sẽ đối với người và Tư Đồ gia bất lợi thôi. . . . . Hôm nay Trẫm ban thưởng cho người một khối kim bài cũng lưu lại di chiếu, khối kim bài này có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của ái khanh, chỉ cần không tổn hại đến giang sơn xã tắc Thánh quốc, Hoàng đế đời sau phải tuân thủ. . . . . Người có thể quy ẩn, nhưng mà, chờ sau khi thái tử kế vị, thiên hạ an định rồi hãy nói. . . . .”

“Dạ, tạ hoàng thượng.”

Đầu mùa hè, gió xuân nhẹ từ từ ảm áp, trong ngự hoa viên, chính là Bách Hoa khoe sắc, tất cả đám cung nữ bọn họ đều mặc màu sắc sáng lạng.

Một vị cung nữ trẻ tuổi lôi kéo tay một nữ hài, cô bé chỉ có ba tuổi, mà ngọt ngào ngây thơ, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Thái tử, tiểu thư vẫn sẽ không nói nhiều lời như vậy.” Cung nữ cười hành lễ cho thái tử đối diện.

Thái tử năm nay bảy tuổi, mặc y phục thái tử màu vàng sáng, ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu căng phách lối, khá giống bộ dáng tiểu đại nhân.

“Nhanh, con đế, nếu không hôm nay không cho ăn cơm!” Thái tử ra lệnh, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ cắn răng nghiêng lợi.

Tiểu cô nương dẩu miệng, một tay lôi kéo cung nữ một tay nắm chặt thành quyền, mi tâm thịt thịt nhăn lại tạo thành một chữ Xuyên (川), cặp mắt to lớn đến lạ kỳ, cực kỳ đen, giống như chiếm cứ một nửa gương mặt nàng.

“Nhanh, con đế!” Thái tử hùng hổ dọa người, duỗi ra đầu ngón tay chỉ về phía nàng, cách chớp mũi nàng chỉ có một tấc.

Tiểu cô nương nhìn chăm chăm ngón tay hần, thiếu chút nữa biến thành con gà chọi, sau đó ngẩng đầu hung hăng liếc hần một cái, chọt hé miệng, cắn chặt ngón tay.

“Ai u, này!” Thái tử chọt kêu to, một cái tay khác thì đi đẩy ngực cô bé, cô bé vẫn không cam lòng chịu thua, miệng ngậm chặt giống như là vỏ trai, mà thái tử đau đến dậm chân, bàn tay cũng vẫn đẩy trước ngực cô bé.

Cung nữ sợ hết hồn, liền vội vàng tiến lên khuyên can, nhưng mà hai tiểu nhân này thời điểm tức giận hơi sức thật là lớn vô cùng, bất kể là ai cũng kéo không ra.

“Buông ra! Bằng không ta ban thưởng Tư Đồ gia người tru di —— cừ —— tộc!!!” Thái tử gần từng chữ uy hiếp, sắc mặt đỏ lên.

Tư Đồ Tinh Nhi cắn ngón tay của hắn, lắc đầu, sau đó liếc mắt nhìn hắn giống như đang khinh bỉ nói: “Không có bản lãnh, chỉ biết sử dụng hoàng quyền áp ta!”

“Nha đầu chết tiệt kia! Buông ra!”

Tư Đồ Tinh Nhi khiêu khích không thả, còn nhe răng trợn mắt cho hắn nhìn ngón tay hắn bị bắt làm tù binh.

“Cung nữ chết tiệt, không muốn sống sao? Bê tay của bản thái tử làm gì!” Thái tử nổi giận nói, đôi tay cung nữ kia nắm ở cánh tay thái tử để cho hắn buông tay, nhưng thái tử chết sống nắm vậy cô bé kia không thả.

Mặt của cung nữ lúc đỏ lúc trắng, liền vội vàng giải thích: “Thái Tử Gia, nữ hài tử cái chỗ này, không được sờ. . . . .”

“Tại sao không được sờ? Từ nhỏ ta đã bú sữa nơi này của nương mà lớn lên!” Thái tử kêu ngạo nói, không thêm đề ý.

Cung nữ có chút xấu hổ, nói: “Cho nên, càng không thể đụng, nhất là nữ hài tử còn chưa có gả đi. . . . .”

“A, chẳng lẽ nàng cũng có sữa? Ngươi sợ ta cầm hồng sữa của nàng vậy sao, không sao, bản thái tử sẽ bồi thường, sẽ bồi nàng rất nhiều sữa.”

Cung nữ hoàn toàn ngắt xiu, nghe nói Thái Tử Gia thông tuệ hơn người, văn võ song toàn, nhưng làm sao tình thương người thấp như vậy, không thông suốt như vậy?

Nhưng mà, lúc này Tư Đồ Tinh Nhi lại có chút nghi hoặc, cũng lơ đãng nhả miệng, thái tử thừa dịp rút ngón tay ra, cũng không dám lấy tay vênh mặt hất hàm sai khiến đối với nàng nữa.

“Hừ!” Tư Đồ Tinh Nhi trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào, dây dưa tồn hơi thừa lời bày tỏ rằng lợi rất tốt không có áp lực chút nào.

Sau khi Thái tử bó tay xong, tay đứt ruột xót, bị sưng vù.

Hắn chợt nhớ tới, mình đã hỏi Thái Phó, phương pháp tốt nhất hành hạ một nữ nhân là cái gì?

Khi đó Thái Phó uống say, lão đảo vui vẻ, hắn lắc đầu một cái, cười ha hả nói: “Cưới nàng làm vợ, để cho nàng sống là người của ngươi, chết là quỷ của ngươi!”

Lúc này đầu óc thái tử nhảy bén, hô to một tiếng, giống như là tuyên thệ nói: “Ngươi, ta muốn cưới ngươi!”

Một câu nói lúc tuổi thơ, giống như là bom hẹn giờ, thời gian quyết định là đến gần hai mươi năm.

Lúc đó Tư Đồ Tinh Nhi sợ mà nhanh chân bỏ chạy, bởi vì nghe nói, thời điểm mẹ ruột của nàng chết là khóc mà đi, nói hối hận gả cho cha của nàng, ba mươi năm cơ khổ, coi chừng giường không, hạ nóng đông lạnh.

Mà bây giờ, trí nhớ quay về đến thời điểm ban đầu hai người nhỏ, hắn tự nhìn ngón tay mình, đã sớm không thấy tung tích. Vậy mà, mặc dù chỉ có một chút hứng thú, hắn cũng nhất định phải bỏ vào trong túi, chỉ cần là đồ hắn muốn thì phải lấy được, không chừng thủ đoạn nào cũng muốn chiếm hữu mới thôi.

“Phụ thân, chúng ta làm sao bây giờ. . . . . Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. . . . .” Trầm tĩnh lại Tư Đồ Tinh Nhi rúc vào trong lòng Tư Đồ môn chủ, phờ phạc rồi rụi mặt xám như tro tàn.

Tư Đồ Môn chủ than thở một tiếng, im lặng ngưng nghe.

“Phụ thân, nếu như mà con gả cho hắn, thì cứu được Tư Đồ gia có phải hay không. . . . . Nguyên Phong ca ca, cũng sẽ sống lại có phải hay không. . . .” Mặt của nàng đã khóc sưng giống như một hột đào, phát ra màu hồng rậm rạp.

“Phụ thân phái người đi tìm. Tinh nhi, con tin tưởng phụ thân không?”

“Tinh nhi tin tưởng.” Nàng nhàn nhạt mỉm cười, giống y hệt như đóa hoa phù dung, mỹ lệ mà thê lương.

“Hoàng thượng sẽ không làm thương tổn con, như vậy phụ thân an tâm. Hiện tại võ lâm đại hội đã tổ chức, các lộ anh hùng hào kiệt tập trung ở chung một chỗ. Nếu như phụ thân đoán không sai, đại hội võ lâm lần này sẽ xảy ra một lần bạo kiếp. Phụ thân muốn đi qua, giúp Lâm gia một tay, mà Bạch Nguyên Phong, phụ thân cũng sẽ tận tâm tận lực đi tìm. Con chỉ cần tự chăm sóc mình tốt, để phụ thân ở nhà không có buồn phiền là tốt rồi.” Tư Đồ Môn chủ nói lời thăm thía.

Tư Đồ Tinh Nhi khẽ cau mày, sau đó nặng nề gật đầu.

“Làm sao Tư Đồ Môn chủ còn chưa tới, chẳng lẽ hôm nay, Tư Đồ gia sẽ không muốn tranh vị trí Võ Lâm Minh Chủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Lâm gia là cái đích cho mọi người chỉ trích.

Một vài chiếc thuyền nhỏ lần lượt cập bờ, khách quan mà nói thì thuyền Điệp Trang lớn hơn thuyền khác, trang trí cũng tương đối cao quý. Ngồi trên thuyền có Lâm Đường Hoa còn có Thanh Xà Sứ giả. Ánh mắt Điệp Trang có ý vô ý đảo qua Thanh Xà Sứ giả, sau đó cười nói: “Hôm nay, chính là ngày lễ trọng đại của Thánh nữ tộc rửa sạch sỉ nhục trước kia.”

Thanh Xà Sứ giả như cũ không nói một lời đứng ở một bên, Lâm Đường Hoa khẽ vuốt áo từ từ đứng dậy, ở trong biển hiện ra một cái bóng cao lớn mà ưu buồn, nhẹ nhàng như trích tiên. Cho dù là ở trong chốn hồng trần lộn xộn như vậy.

“Thanh Xà, ngươi nói, từ xưa tới nay chỉ có trời và đất, nhưng rốt cuộc trời và đất là thuộc về người nào sở hữu đây?” Hắc thân khẽ lại tựa như tự hỏi tự đáp, âm thầm lắc đầu cười khổ một cái, phất tay áo đi xuống thuyền.

Thanh Xà cúi đầu, nắm thật chặt cái khăn che mặt trên mặt, chỉ có thể ở trong ánh trăng mờ thấy con ngươi nàng sáng trong, hình như lóe ra ánh sáng bén nhọn, nhưng mà nhẹ giọng thở dài dưới khăn che mặt kia vẫn truyền đến trong tai Điệp Trang.

Điệp Trang được một hầu gái đỡ dậy, đứng ở trên bờ cát, nhẹ giọng cười một tiếng, hình như có điều ngụ ý mà nói: “Có một số việc, làm cũng giống như với việc tự tìm đường chết, còn có thể mang đến nguy hiểm và phiền toái cho người khác, cần gì chứ?”

Lâm Đường Hoa căn bản không đặt mắt vào thân thể ở trong mắt, trong lòng của hắn, võ lâm là nhỏ, mạng người các gia tộc là nhỏ, nhưng mà tánh mạng Lâm gia là quan trọng nhất.

Chuyện cho tới bây giờ, nếu không thể nào để cho bọn họ có con đường lui, chỉ có thể dùng lực lượng lớn nhất của mình cứu người Lâm gia và Tiểu Tích ra.

Tư Đồ Môn chủ một đường xông ba, tốc độ so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém, vô ngựa tung bay tung lên bụi đất, dẫm đạp ở trên bùn đất hình thành từng lớp từng lớp dấu chân vút qua.

Hôm qua hắn đã đo lường tính toán được, trong chốn võ lâm sẽ bùng nổ một lần đại kiếp, Tình tượng biểu hiện gặp nạn chặn đường tạo thành bao vây, giống như một tầng sóng lớn ngập trời sẽ bao trùm cả các đại gia tộc võ lâm, mà Lâm gia sẽ là gia tộc chịu tổn thất lớn nhất.

Tư Đồ gia và Lâm gia luôn luôn tương giao quá sâu, Tư Đồ Môn chủ lo lắng tuyệt đối không phải không có căn cứ.

Tất cả mọi người đắm chìm trong tí thí kích động lòng người, chỉ có rất ít người cảm nhận được không khí chung quanh khác thường.

“Có người tới.” Lâm Thành Trác tay nắm thành ghế ngồi nổi lên cảnh giác.

“Sẽ là ai. . . . .” Lâm Phượng Âm hình như cũng đã nhận ra khác thường, nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Tích đang kẹp ở chính giữa, nhìn Lâm Thành Trác bên trái một chút nhìn Lâm Phượng Âm bên phải một chút, nháy mắt mấy cái hỏi: “Đây không phải đều là người sao?”

Ngồi ở hàng sau, bảy đệ tử Tư Đồ gia đều đã được sự phụ cảnh báo phải thường xuyên cảnh giác, nhưng không ngờ hai vị công tử Lâm gia lại nhanh chóng cảm nhận được biến hóa vi diệu này trước.

Chỉ là bằng thính giác mà có thể cảm nhận được, trong gió truyền tới tí ti hơi thở, là hơi thở nữ nhân, mà không phải số ít nữ nhân.

“Thánh nữ tộc?” Đột nhiên Lâm Phượng Âm khiêu môi cười một tiếng.

Lâm Thành Trác cúi đầu yên lặng suy tư một lát, ngẩng đầu trang nghiêm nói: “Nơi này cách chỗ ở Thánh nữ tộc rất gần, bọn họ là muốn đến ngồi làm ngư ông đắc lợi đem chúng ta một lưới bắt hết.”

“Nhưng mà, làm sao nhị ca sẽ tự mình gửi thư tín cho chúng ta đi đến nơi này mở đại hội võ lâm. . . . . Chẳng lẽ trong này có cái hiểu lầm gì?” Lâm Phượng Âm không khỏi suy tư, mặc dù chân tướng chuyện này trong có một sai sót nhỏ nhỏ đang thoáng qua ở trong đầu, nhưng còn chưa kịp thành hình đã bị đánh tan, đột nhiên trong đoàn người có một người chột hô to: “Có, có người đánh lên!”

Có lẽ là người nọ đi vào rừng cây đi tiểu, lại không cẩn thận bị mai phục và tập kích, dùng hết hơi sức toàn thân chạy tới nói một câu nói này, sau đó lại suy sụp ngã xuống, ngay cả quần cũng chưa mặc kịp, bộ vị hạ thân, toàn bộ đều là máu.

“Đúng là các nàng!” Lâm Phượng Âm cắn răng nghiêng lợi, hắn sẽ không quên thảm trạng mười một tên tử sĩ chết đi ngày trước, bọn nữ nhân ác độc biến thái này lúc giết người không chỉ xuống tay tàn nhẫn, hơn nữa thích đùa cợt nam nhân.

“Quả nhiên thực sự là Thánh nữ tộc, ha ha, xem ra chúng ta có phiền toái lớn rồi.” Lâm Phượng Âm lắc đầu cười khổ, cũng đã đề cao cảnh giác, nắm Tiểu Tích ở sau lưng nói: “Ngươi, đi lên xe ngựa, Lưu Y và Độc Cô có thể bảo vệ ngươi, nơi này một lát nhất định rất hỗn loạn.”

“Ta không đi.” Tiểu Tịch kiên định nói, ngưng mắt nhìn nơi xa, nàng tìm kiếm mục tiêu trong từng bóng dáng nói: “Ta tới để tìm Đường Đường, không nhìn thấy hấn, ta không đi.”

“Người ở nơi này sẽ làm trở ngại chúng ta, đi mau!” Lâm Phụng Âm cau mày nói.

Tiểu Tịch dừng một chút, sau đó không sao cả cười cười trả lời: “Âm Âm, ta sẽ không gây phiền toái cho người, ta hiểu biết rõ người là vì tốt cho ta. Ba huynh đệ các người đều có một tật xấu, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, được rồi, ta đi vào ẩn nấp trong xe ngựa, yên lặng theo dõi biến hóa.” Lập tức Tiểu Tịch từ dưới tay Lâm Phụng Âm chạy đi, giống như một con cá chạch xuyên qua, lập tức liền không thấy bóng dáng.

Tiểu Tịch chui vào trong xe ngựa, lại không ngờ thấy Thu Trường Khôn quần áo xốc xếch hôn mê ở trên xe ngựa. Tiểu Tịch cả kinh, lấy tay che miệng lại xem chút nữa bị hàm răng của mình cắn. Còn chưa kịp thét lên, Lưu Y liền vén rèm lên, nhìn thấy Tiểu Tịch ở nơi này lập tức kinh sợ, sau đó kéo nàng ra ngoài.

“A, làm sao vậy, làm sao vậy?” Tiểu Tịch lão đảo đứng lại, hỏi.

Lưu Y cau mày, sau đó bắt được cổ tay của nàng bắt mạch, sau một lát mới nhẹ một hơi nói: “Hoàn hảo cũng may, người còn chưa có đụng vào sự phụ chứ?”

“Ừ. Đúng vậy, không phải ta mới vừa lên xe liền bị người túm xuống sao.”

“Không nên cách sự phụ quá gần, chung độc này sẽ lây nhiễm, người bằng vào ý chí của mình vẫn có thể tạm thời áp chế độc tố tán loạn, nhưng mà người thì không được. Nếu như người bị lây bệnh ngay cả một chút nội công cũng không có, nhất định sẽ rất nhanh biến thành người điên mất tâm trí đấy!” Lưu Y liền dọa dẫm mang theo quan tâm nói, Tiểu Tịch đỏ mặt hơi hột, may mắn mình còn chưa kịp vì quá hiếu kỳ mà đi đến đụng vào Thu Trường Khôn.

“Lưu Y, vậy người làm sao bây giờ, người chăm sóc hấn không phải cũng sẽ bị lây bệnh?” Tiểu Tịch bắt lấy tay áo của hấn kiểm tra có chỗ bị rách hoặc là vết máu hay không, có lẽ chất độc này giống như bệnh Xida sẽ lây bệnh thông qua máu.

Lưu Y nở nụ cười xán lạn, bắt được bàn tay không an phận của nàng nói: “Nuông tử, người yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, ta mới vừa hái chút thảo dược, có thể được một chút tác dụng, nếu không nàng cũng ăn chút đi.”

Lưu Y đưa thảo dược tới, Tiểu Tịch nhìn Lưu Y giống như là tặng hoa đưa bó thuốc tới trước mặt, hơn nữa còn có mùi vị nặng nề, không cần nếm cũng biết nhất định rất đắng rất chát.

“Cứ ăn như vậy? Không cần chế biến sao?” Tiểu Tịch chỉ vào bó nhánh cây màu nâu đỏ run rẩy hỏi.

“Đúng vậy đó, loại thảo dược này không nên dùng nước chế biến, dược hiệu tốt nhất, nhanh ăn đi.”

Thuốc đắng dã tật, Tiểu Tịch chịu đựng mùi tanh chất cắn từng miếng từng miếng, nhạt như nước ốc, tràn đầy trong miệng cũng bị cái hương vị khó ngửi đó, tê dại thần kinh và vị giác.

Độc Cô Úc lại cảm giác giấc ngủ này ngủ thật lâu thật lâu, vẫn luôn dựa vào bánh xe xe ngựa, cho đến Tiểu Tịch đi tới đá hấn hấn mới phản ứng kịp, câu thứ nhất há mồm liền hỏi: “Thế nào trời đã tối rồi?” Sau đó hấn liếc nhìn Tiểu Tịch, lại dụi dụi con mắt, hỏi: “Người làm sao vậy, tại sao đôi môi là màu đen!”

Tiểu Tịch nghi ngờ suy nghĩ một chút, sau đó lấy tay áo lau đi đôi môi, mẹ nó, chất lỏng thảo dược này lại còn nhuộm màu! Môi của nàng gần như biến thành màu đen nâu đỏ!

“Nhanh, chuẩn bị chiến đấu cấp độ một, bên kia sắp chiến tranh rồi!” Tiểu Tịch kéo Độc Cô Úc lên, sau đó xô đẩy Lưu Y nói: “Hai người hóa trang thành một phụ nữ và trẻ con, còn có một bệnh nhân, bốn người chúng ta một phe, tự bảo vệ mình!”

Độc Cô Úc nhìn lại nơi mọi người võ lâm đang tập trung, trên đài tỷ thí cũng tạm ngừng, tất cả mọi người lấy binh khí ra như lâm đại địch.

“Sự phụ người bọn họ đánh tới rồi!” Tiểu Tịch giải thích.

“Oh.” Độc Cô Úc phát phát tay nói: “Bây giờ chúng ta tốt nhất là chạy trốn, bằng không, rơi vào trong tay bọn họ không phải chết cũng bị hành hạ, dĩ nhiên, ta còn khá hơn một chút, bọn họ đối với ta vẫn luôn luôn tương đối tôn kính, ai bảo ta là Đại Đệ Tử!”

Tiểu Tịch liếc nhìn hấn một cái nói: “Lúc này người còn thú P! Thánh nữ tộc bây giờ là kẻ địch toàn võ lâm, người nên khiêm tốn một chút tránh cho bị người phát hiện vậy công người!”

Ngay tức khắc Độc Cô Úc đứng im lặng, sau đó bủn rủn môi làm mặt quỷ liền chui đến sau lưng Lưu Y, hấn vỗ vỗ xe ngựa nói: “Đi, chúng ta tìm một chỗ lánh nạn đi, ở đây ta rảnh!”

Vốn Lưu Y muốn lên xe chăm sóc Thu Trường Khôn, Độc Cô Úc tháo dây cương đang cột, chỉ còn lại Tiểu Tịch đứng ở phía dưới do do dự dự.

“Ta không đi, không thể đi.” Tiểu Tịch hơi mím môi nói: “Lâm gia gặp nguy hiểm, Đường Đường cũng có nguy hiểm, suy nghĩ có tội tệt ngu ngốc cũng có

thể đứng ở trên một trận tuyến với bọn họ.”

Độc Cô Úc than thở gật gù đắc ý, Lưu Y dứt thuốc cho Thu Trường Khôn, sau đó nhô đầu ra cười nói: “Nếu chúng ta đã đi cùng nhau, giống như nương tử nói, chúng ta là một đội, phải đi cùng cùng đi.”

Điệp Trang đã đứng ở trên đồi, mắt nhìn xuống phía dưới giống như là nhìn món ăn trong mâm, nàng cười, giọng cao khác thường.

“Các vị, thật là thật hăng hái, đại hội võ lâm cũng chạy đến trước cửa Thánh nữ tộc, chẳng lẽ tự mình lên mặt làm lễ đưa tới rồi hả?”

Mọi nơi tất cả mọi người đề cao cảnh giác, Diệp Trang vừa dứt lời, người Thánh nữ tộc lại bọc đánh toàn bộ chung quanh, chuẩn bị hóa tiễn cùng độc vật. Căn bản bọn họ không chiếm ưu thế, cho dù là khinh công cái thể cũng không thấy được có thể phòng thân, bọn họ giống như là ở dưới đáy chén, người Thánh nữ tộc đang ở chỗ cao nhìn bọn họ. Đối với Diệp Trang mà nói bọn họ càng giống như là cá trong chậu, giống như là con ruồi đứt cánh không bay ra được một chút xíu nào.

“Không ngờ Thánh nữ tộc lại không có bị diệt sạch sẽ toàn bộ!” Có người hô.

Mặc dù đa số bọn họ là hậu bối trẻ tuổi, thế nhưng cuộc chiến chánh tà năm đó của Thánh nữ tộc và cả võ lâm cũng nổi tiếng, không ngờ Thánh nữ tộc tái xuất giang hồ, lại vào thời khắc mấu chốt như vậy!

Hầu gái cận thân bên cạnh Diệp Trang cười: “Vây còn phải cảm tạ Lâm gia!”

Lời này vừa ra, Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm đứng ở một bên đều cả kinh.

Trong vòng một ngày, Lâm Phượng Âm lần lượt gặp phải hai vấn đề lớn, đầu tiên là phụ thân cần độc cho hắn, sau đó mẫu thân xuất hiện trên cao nhìn xuống, không chút nào để hắn vào trong mắt.

Nếu người bạc tình, thật sự có thể tùy theo tự nhiên bất kể mọi thứ.

Lâm Thành Trác đã đoán được đầu đuôi mọi chuyện, Lâm gia mới là thịt béo lớn nhất trong mắt Diệp Trang!

Địa điểm đại hội võ lâm khai mạc là ba đại chủ nhà tự mình đặt ra, mà Tư Đồ gia lúc mới đầu liền tuyên bố toàn bộ do Lâm gia làm chủ, mà Lâm gia lại chọn địa điểm ở chỗ này. Sau đó không ngờ bị phục kích sớm có chuẩn bị, tất cả xem ra đều giống như một âm mưu, giống như là một âm mưu Lâm gia và Thánh nữ tộc liên hiệp đầu độc võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Người vứt bỏ ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Phùng Tích Viện âm thầm cười trộm, rốt cuộc lại để cho nàng ta chờ được đến thời khắc này!

Nàng ta đề ra âm thanh, thu lại nụ cười lớn tiếng nói: “Chúng ta cũng bị Lâm gia lừa! Bọn họ ra về đạo mạo, thật ra thì họ mới là chân chính bại hoại trong chốn võ lâm! Hôm nay, chúng ta sẽ phải diệt trừ nội tộc, sau đó liều mạng với kẻ địch!”

Một tiếng ầm vang, giống như tiếng sấm rung trời, vang lên ở bên tai Tiểu Tích.

Ngay trong khoảnh khắc kia, nàng giống như thấy tràn đầy thù hận trong mắt một đám người, còn có hơi thở thô bạo từ từ dâng lên.

Phùng Tích Viện thích nhất họa vô đơn chí thêm dầu vào lửa, lúc này chỉ cần vài ba lời quạt gió thổi lửa, chuyện tiếp theo phát triển càng căng thẳng.

“Hiện tại chúng ta người đông thể mạnh, hơn nữa các vị đều là người võ công tuyệt đỉnh, hà tất chúng ta phải sợ người Lâm gia! Bọn họ mới là sài lang hổ báo trong võ lâm!” Lúc này nàng ta chột ngựa đầu, nhìn sang chỗ Diệp Trang đang đứng nơi cao chính nghĩa hiên ngang mà nói: “Hôm nay bọn ta hi vọng có thể công bằng đối kháng cùng Thánh nữ tộc, thỉnh cho phép chúng ta trước xử lý tốt chuyện nhà, sẽ cùng các người liều cho cá chết lưới rách!”

Phùng Tích Viện và Thánh nữ tộc sớm đã có liên lạc, lời nói này nói không nóng không lạnh, nhưng hoàn toàn không mất đi phong cách quý phái. Diệp Trang cũng hơi có hiểu ý, nhưng nếu mượn đao giết người, mình còn có thể trên cao nhìn xuống quan sát, cơ sao mà không làm vậy?

“Đã như vậy, vậy chúng ta lại nhìn là được, mặc dù Thánh nữ tộc không là danh môn chính phái gì, nhưng tối thiểu cũng sẽ không can thiệp chuyện nhà của người khác, các người tự tiện. Chỉ là, cũng không nên đả thương Lâm gia, mặc dù chúng ta và Lâm gia cũng có thù, nhưng tối thiểu bọn họ giúp chúng ta lần này, cũng coi như là đóa công chuộc tội rồi, có một chút. . . . . Liền ngừng lại, được không?” Diệp Trang nhẹ giọng cười.

Tình thế lập tức dâng cao, Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm hai mặt thụ địch.

Bảy đệ tử Tư Đồ gia thấy tình thế lập tức xoay chuyển, rơi thẳng xuống phía trước hai người, người dẫn đầu đưa tay cản lại, nói: “Các vị không nên trúng gian kẻ người khác! Lâm gia là võ lâm chủ nhà, bọn họ vẫn là trụ cột vững vàng, lần này tuyệt đối là một hiểu lầm, chúng ta còn không có tra rõ chân tướng sự tình lại hành động sai lệch như vậy, không phải vừa vận cơ hội cho kẻ địch lợi dụng sơ hở sao?”

Người Tư Đồ gia dừng cảm đứng ra, nỗ lực bảo vệ Lâm gia, đây xem như là có mùi phản phản lợng. Nhưng mà người đang trong thời điểm cảm thấy nguy cơ thường thường không thấy được bản chất sự việc.

Phùng Tích Viện lại phân bác: “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, có lẽ trước kia Lâm gia là nhà chánh nghĩa, nhưng mà hiện tại Lâm chủ mẫu tuổi tác đã cao chỉ đành phải thoái vị nhường hiền, thế hệ này ba nhi tử Lâm gia đều là hạng người trẻ tuổi, khó tránh xuất hiện kẻ bại loại! Hơn nữa, Lâm gia Nhị công tử, đã sớm thay lòng, đầu nhập vào người khác, các người cũng không biết sao?”

Phùng Tích Viện giờ kiểm, mũi nhọn chỉ thẳng phía trên, mà ở đó chung quanh đám hầu gái che mặt tím tím, là một bạch y công tử chậm rãi xuất hiện. Thoải mái tự nhiên như vậy, nhẹ nhàng như trích tiên, ngũ quan tuấn đạt, tuyệt thế phong hoa, không phải Lâm Đường Hoa còn có thể là ai?

Trong đám người lại một trận hung bạo, không ngờ Lâm Đường Hoa xuất hiện, lại không phải cứu tinh cũng không phải là đồng minh, mà là kẻ địch, chỉ cần nhìn tư thái rất cung kính của đám nữ nhân đối với hắn thì biết, hắn đã sớm đầu phục Thánh nữ tộc làm võ lâm nghịch tặc!

“Không sai! Chính là Lâm nhị công tử!”

“Phi! Không ngờ tới hắn là mặt người dạ thú, lại là đồng bọn cùng tà giáo!”

“Diệt trừ Lâm gia, cho võ lâm sạch sẽ!”

Mọi người ta một lời người một câu, lời người đáng sợ, bầu trời không lồ bị bóng tối bao trùm một mảnh.

Bờ biển vốn dễ dàng xảy ra mưa bão, mắt thấy mây đen áp tới, nhất thời bao phủ ở chung quanh ánh sáng phía chân trời, lúc này trời tối gần mờ mờ lại toàn bộ bị che mờ trở thành một nhà tù tối đen. Gió thổi mạnh, một tiếng sấm ầm ầm rung động khắp chân trời, ngay sau đó chính là mưa như trút nước trút xuống.

Đây là trận mưa đầu trong ngày xuân, lại không phải là dịu dàng mảnh như lông trâu, mà là bao la hùng vĩ giống như sóng lớn ngập trời, khi mưa to gió lớn cuốn tới, cũng chính là thời cơ tốt nhất đao thương mưa tên đồng hành.

Lâm Thành Trác Lâm Phụng Âm, hợp với bảy đệ tử Tư Đồ gia, bị mọi người vây quanh, giống như là sói nhiều thịt ít chò đợi phân chia.

“Mấy vị, tiếp!”

Lâm Thành Trác hô to một tiếng, vận cổ tay một người đánh lên, sau đó ném bội kiếm của hắn cho đệ tử Tư Đồ gia.

Kiểm Phụng kiếm cũng không ra khỏi vỏ, hắn cũng không có thật sự độc ác đi giết hại đồng bào, có thể né thì né có thể tránh thì tránh, chỉ là để cho bọn họ chịu chút thương tổn da thịt, hi vọng bọn họ có thể vì vậy thu tay lại.

Hắn liên tục đánh lui mấy người cường công mà đến, thu sạch vũ khí của bọn họ giao nộp ném cho đệ tử Tư Đồ gia sử dụng. Vốn bọn họ (đệ tử Tư Đồ gia) không có tính tranh đoạt vị trí Võ Lâm Minh Chủ, lần này chịu sự mệnh mà đến, ngay cả vũ khí cũng không có mang theo.

Lâm Thành Trác thủy chung không chịu giết người, bảy đệ tử Tư Đồ gia cũng đi theo không ra tay ngoan độc, trận đánh này đánh nhau tuyệt đối không có máu tanh, thật sự khiến Phùng Tích Viện hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng ta rút kiếm ra, chạy thẳng tới Lâm Thành Trác, đây là nam nhân tổn thương tim của nàng tổn hại danh dự của nàng, nàng nhất định phải tự tay giết chết!

Lâm Thành Trác bị mười người vây tới nước chảy không lọt, trong bọn họ có người dùng đao có người sử dụng kiếm, có người còn am hiểu sử dụng ám khí. Cho dù Lâm Thành Trác có là Đại La Thần Tiên thiên tay Bồ Tát cũng khó mà đối kháng, bởi vì trong đa số bọn họ đều là người có võ học thành tựu tuyệt cao, nội lực võ công và kỹ xảo hết sức cao siêu. Mặc dù Lâm Thành Trác cũng có chút tu vi, nhưng mà đồng thời đối kháng mười mấy người cũng không phải chuyện dễ.

Phùng Tích Viện chọn đứng sơ hở, một thanh lợi kiếm cắm thẳng vào trong. Nhưng mà Lâm Thành Trác đã sớm phát hiện bóng dáng của nàng, vừa đứng xoay chuyển cổ tay của một người bên cạnh, đao trong tay người kia vừa vận tróc ra. Lâm Thành Trác dùng chân đá một cái, cầm chuôi đao, bộ phận lưỡi đao làm ngăn trở, vừa vận chống đỡ cùng kiếm của Phùng Tích Viện.

Phùng Tích Viện cắn răng, nhãn châu xoay động, đẩy cánh tay ra, thanh kiếm mỏng lập tức chuyển đổi phương hướng đâm tới sau lưng một người bên cạnh.

Lâm Thành Trác cau mày, mắt thấy Phùng Tích Viện sẽ phải ra tay ngoan độc đánh lên, còn không có phản ứng kịp vì sao nàng phải làm như vậy, hắn đã sớm ra tay cứu giúp.

Người nọ cũng không có thấy động tác sau lưng của Phùng Tích Viện, chỉ thấy Lâm Thành Trác giờ kiếm chạy tới về phía hắn, người chung quanh gần như cũng bị hắn ba quyền hai cước đá văng, mình cũng biến thành đơn đầu cùng hắn. Thường nghe nói Lâm Thành Trác võ công cái thể được Lâm gia chân truyền, xem ra mình còn không có chuẩn bị xong sẽ phải cùng cao thủ tiếp xúc, làm sao có thể không sợ hãi. Nhưng lại không thể rút rở ở trước mặt

người khác, hẳn chỉ có thể nghĩ một đằng nói một nẻo lớn tiếng hô to: “Lâm Thành Trác, ngươi lại thật sự muốn giết chúng ta diệt khẩu!”

Ánh mắt mọi người quét qua, chỉ thấy kiếm của Phùng Tích Viện chia thẳng vào Lâm Thành Trác, đứng ở trên một chiến tuyến đối kháng nội tộc cùng với người hô to. Mà Lâm Thành Trác đối mặt với hai người kia, những người khác ở bên cạnh bị hắn đánh ngã nằm ngửa trên mặt đất, mà hắn một tay giữ kiếm Phụng kiếm, một tay giữ đại đao đoạt được. Hai bên giằng co, bất kể là ai nhìn thấy cũng sẽ lầm tưởng Lâm Thành Trác thú tính đại phát, muốn giết người diệt khẩu.

Phùng Tích Viện thấy tình thế lập tức xông lên trước, chia mũi kiếm thẳng vào Lâm Thành Trác, sau đó hô: “Lâm Thành Trác, không ngờ ngươi mặt người dạ thú như thế! Ta vốn định nói giúp cho ngươi, nếu như ngươi có thể có khả năng cải tà quy chánh, tất nhiên người trong võ lâm sẽ tha cho ngươi một cái mạng, nhưng mà ngươi lại tệ hại hơn, bảo chúng ta làm sao có thể có đủ tin tưởng ngươi nữa!”

Lâm Thành Trác biết lúc này bất luận nói cái gì nữa đều vô dụng rồi, hôm nay Lâm gia bị người hãm hại rơi vào cục diện này, mình có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Vốn Lâm Phụng Âm cũng không muốn động thủ giết người, nhưng nhìn thấy người trong võ lâm bộ dạng vô cùng thù hận, thật sự là không thể nhẫn nại thêm nữa.

“Tốt! Các ngươi đã sẵn sàng đá Lâm gia ta ra khỏi danh môn chính phái, ta cũng không quan tâm giết nhiều thêm mấy người. Nếu như các ngươi cảm thấy bằng vào các ngươi những bại hoại này cũng có thể diệt trừ chúng ta, thì cứ phóng ngựa tới đây!”

Vốn Lâm Phụng Âm vẫn ẩn nhẫn, lúc này chợt cười một tiếng, lại nói sau khi thốt qua những lời nói này, động tác trong tay càng thêm tăng nhanh, hắn rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Đồng thời khi Lâm Thành Trác hô to: “Tam đệ, không nên vọng động!” thanh kiếm đã cắm vào cổ người đánh lên sau lưng hắn, xuyên thẳng qua.

Chỉ trong chớp lát, người nọ trợn to hai mắt, sau đó không thể tin nhìn Lâm Phụng Âm, hít vào một hơi, bùm... một tiếng ngã xuống.

Đây là một trường chiến tranh, viên đạn đầu tiên mở màn bắt đầu khai mạc, trông thấy đổ máu, chân chính bắt đầu.

Lâm Phụng Âm xuống tay luôn luôn ôn chuẩn ngoan, thừa dịp không bị đánh nhanh đến bất ngờ, chỉ nháy mắt, giống như trong nháy mắt chớp mắt, một mạng sống, liền tan thành mây khói mà đi rồi.

Không chỉ là người trong võ lâm còn lại, chính là bảy đệ tử Tư Đồ gia cũng hai mặt nhìn nhau sắc mặt u buồn, không biết hành động lần này là đúng hay sai. Chỉ có Lâm Đường Hoa đứng ở ngay phía trên, khoe miệng khê nhếch, nhẹ giọng nói: “Đây mới là Tam đệ, chưa bao giờ thích bị hiểu lầm.”

Diệp Trang nghiêng đầu nhàn nhạt liếc hắn một cái, cười nói: “Con trai của ta, ai cũng không phải người tầm thường, a, chỉ là, vừa động thủ, chờ đợi bọn họ cũng không phải đơn giản là đánh nhau rồi. Đây chính là chính diện đánh giết đấy. Người cảm thấy, hơn mấy trăm nhân sĩ võ lâm đều là hạng người bình thường? Chín người bọn họ, ai thắng ai thua còn chưa biết.”

Ánh mắt Lâm Đường Hoa vẫn mê ly như cũ, quét mắt xuống phía dưới, chỉ là nhàn nhạt, không liên quan đau khổ không có cảm xúc mà nói: “Người thích nhìn thấy bọn họ chết sao. . . . .”

Đó là con trai ruột của nàng, cũng là con trai ruột giống như Lâm Đường Hoa. Mặc dù Lâm Thành Trác và đệ tử Tư Đồ gia không có quan hệ gì với nàng, nhưng nàng bàng quan không sao cả như vậy, càng làm cho trong lòng Lâm Phụng Âm thêm một tầng gông xiềng.

“Giết! Diệt trừ gian tặc!”

Không biết là người nào ở trong đám người kêu to, thật ra khiến những người đó ý chí chiến đấu sục sôi, bọn họ rồi rít gờ vũ khí bắt đầu nghênh chiến, nếu như nói mới vừa rồi chỉ là đóm lửa nhỏ, bây giờ lửa đã cháy lan ra đồng cỏ.

“Đại ca, nếu như không thể từ nơi này đi ra ngoài, tôi thiếu giết cho sáng khoái.” Lâm Phụng Âm tà mị cười, từng người nhìn đến khoe môi hắn cười đều sẽ bị hắn khuyên đảo, vậy mà đó cũng là nụ cười tới từ địa ngục. Xiêm áo cao quý này, tóc dài rủ xuống bay múa này, tiếng cười ngay thẳng điên cuồng này, giống như là bùa đòi mạng. Bóng dáng của hắn không ngừng xuyên qua, nơi đi qua, phải có người tử vong, một chiêu bị mất mạng.

Lâm Đường Hoa nhàn nhạt nhìn, nhìn giống như là không liên quan tới ta, nhưng không có ai biết nội tâm của hắn sợ hãi và khản trương, chỉ là ngoài mặt bình tĩnh giống như một chiếc gương, thật giống như người nọ chưa bao giờ sẽ biểu lộ tình cảm hoặc là vẻ mặt nôn nóng.

Từ lần trước bị người Thánh nữ tộc phục kích ở Vô Cốt Viên, Lâm Phụng Âm chăm chỉ khổ luyện, hôm nay rốt cuộc có đất dụng võ. Người đòi loan truyền, Lâm Tam công tử Hoàn Khố Phong Lưu, chính là thế hệ vô dụng nhất của Lâm gia, không ngờ võ công của hắn xuất thần nhập hóa như thế. Thấu triệt kinh công và kiếm pháp Lâm gia, đạt tới trình độ đỉnh cao như thế.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 113: Đại kết cục (thượng).

Lòng bàn tay Tiểu Tích không ngừng toát mồ hôi lạnh, nằng nằng vạt áo của mình, thật giống như mỗi một đao một kiếm cũng quơ múa đến trên người nàng, dường như muốn bóp chặt mạch máu sinh mạng của nàng.

Nàng vội vã lôi tay Độc Cô Úc ở bên cạnh lay động, hô: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!”

Độc Cô Úc một mực quan sát về mặt Diệp Trang ngay phía trên, nhìn nàng hào hứng bùng bùng nhìn trận chém giết, bất đắc dĩ nói: “Hôm nay nếu như người Lâm gia không chết, chắc chắn sự phụ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Bỗng chốc Tiểu Tích buông lỏng tay, cắn cắn môi, động tác sẽ phải chui lên xe ngựa, Độc Cô Úc kéo nàng lại nói: “Cho dù ngươi có đao có kiếm thì thế nào, ngươi biết võ công?”

“Ta. . . . . Ta có thể tìm Lưu Y xin chút độc dược độc chết bọn họ!”

Độc Cô Úc chê cười, nói: “Ngươi độc chết người trong võ lâm, nhưng mà Thánh nữ tộc làm sao bây giờ? Không phải ngươi không biết chúng ta đều là bách độc bất xâm sao?”

Tiểu Tích giật mình nhớ tới, dậm chân một cái qua lại bởi hồi.

Độc Cô Úc ngáp một cái, nói: “Bọn họ để cho ta chăm sóc ngươi, ta chỉ cam đoan ngươi còn sống là tốt, nhìn ý tứ này cũng không có ai chú ý tới tình huống bên chúng ta đâu.”

Độc Cô Úc vừa dứt lời, liền muốn vả miệng mình một cái.

“Ngươi là miệng con quạ đen!” Tiểu Tích gấp đến dậm chân.

Phùng Tích Viện ở trong trận hỗn chiến tiện tay chỉ một cái về phương hướng này, thì có một nhóm người lại xông về phía xe ngựa.

“Bất giác phải bắt vua trước, bắt nhi tử trước hết ngăn trở nương!” Có đại hán lỗ mãng hô lên, sau đó tràn đầy tự tin giơ đại đao bỏ tới, xem bộ dáng là muốn tranh một công lớn.

Bên cạnh là một nam nhân vừa ốm vừa cao trường mắt nhìn hẩn, vuốt vuốt hai râu mép thật quần dài, nói: “Người nào bắt được Lâm chủ mẫu trước, người đó liền tự động thắng được, người thua không có quyền tranh đoạt vị trí Võ Lâm Minh Chủ nữa!”

Tráng hán thờ hồn hèn một tiếng: “Ngươi còn nhớ nhưng Võ Lâm Minh Chủ? Hiện tại chim đầu đàn khẳng định bị đánh, ngươi cũng không nhìn một chút đây là cái tình hình gì, lai lịch người Thánh nữ tộc như thế nào võ công như thế nào ta cũng đều không rõ ràng lắm đâu, nếu như cũng bị bọn họ diệt, thì võ lâm đều là đàn bà quản lý rồi!”

Con ngươi người gầy râu ria chuyển một cái, lại mở miệng, nói: “Thật đúng là, chúng ta Nê Bò Tát sang sông tự thân khó bảo toàn, không nói nữa, trước tiên bắt được Lâm chủ mẫu, có lẽ có thể tranh công bảo vệ tánh mạng, Thánh nữ tộc không phải là vì Lâm gia mà tới sao?”

Hai người một đường nói chuyện với nhau, nhưng trên chân bước chân chưa giảm chút nào, rất nhanh đã đi tới trước mặt Tiểu Tích. Độc Cô Úc ngay lập tức xuất hiện, giống như là hộ vệ ngăn ở trước mặt hai người kia, hẩn khoanh tay tà nghệ nhìn diện mạo xấu xí của hai người này, sắc giọng: “Chỉ bằng hai người các ngươi, cũng dám khi dễ nàng?”

Bộ dạng Độc Cô Úc mười phần giống như là tên côn đồ trong Young and Dangerous, đưa ngón tay cái tay trái ra hướng về phía sau giờ lên với Tiểu Tích, nói: “Chủ mẫu à, lần trước ngươi dạy ta bộ quyền pháp kia tên là gì? Lâm gia Vô Ân Quyền hai mươi bốn thức, hôm nay vừa đúng lúc cho ta luyện tay một chút!” Hẩn lau mồ hôi một cái xuy cười một tiếng, mới vừa bước về phía trước nửa bước, hai người kia liền không kiềm hãm được lui về phía sau một bước. (Young and Dangerous là phim Người trong gang hồ có Trịnh Y Kiện đóng)

Hai người bọn họ hai mặt nhìn nhau, mới vừa rồi vẫn núp ở phía sau không có so chiêu cùng Lâm Thành Trác Lâm Phụng Âm. Nhưng mà chiêu số võ công của bọn họ hoàn toàn là tuyệt học Lâm gia, nhất là Lâm Thành Trác không dùng binh khí cũng hạ gục một số người ở phía trước. Nếu đây là hai mươi bốn thức quyền pháp cũng bắt hai người bọn họ luyện tay, có thể học máu bỏ mình hay không?

Lại nói, thật ra thì Độc Cô Úc vẫn biết một chút tuyệt học Lâm gia, chỉ là tất cả đều là mới vừa rồi vừa nhìn xem cuộc chiến vừa học. Cái gọi là trí nhớ không tốt, nhưng thật ra đã đạt tới cảnh giới quên mất chuyện tạp nham, bản thân hẳn có thể đã gặp qua là không quên được, nhất là nhìn người khác đánh nhau, học tập chiêu thức chỉ ở trong chốc lát là có thể thông hiểu đạo lý. Mới vừa rồi nhìn Lâm Thành Trác đơn giản đánh mấy cái, càng xem càng có ý tứ, liền nổi lên hứng thú học trộm.

Tráng hán và người gầy cũng không dám động thủ, binh khí ở trên tay múa may qua lại mấy cái. Tất cả lo âu và sợ hãi của Tiểu Tích đều tiêu tán, khẽ buông lỏng ngược lại nằng nằng định tự nhiên, đứng ở đó quyết miệng nhìn hai người bại hoại này.

“Đừng có đùa giỡn kỹ năng khua môi múa mép, sống phải gặp người, chết phải thấy xác!” Tiểu Tích vô lương thúc giục Độc Cô Úc, Độc Cô Úc gật đầu một cái, sau đó không đợi hai người kia phản ứng kịp liền nhanh chóng ra tay.

Từ xưa đến nay, quyền pháp liên tục như vậy, làm cho đối phương một cơ hội đánh trả lại cũng không có.

Tráng hán tứ chi phát triển nhưng phản ứng chậm lụt, vốn không cách nào nhận biết Độc Cô Úc xuất kích thần tốc, người gầy thể đơn lực bạc thực lực không bằng Độc Cô Úc dũng mãnh dương cương, rõ ràng không đủ sức chống cự. Chỉ còn sót một mình Độc Cô Úc giống như là diễn viên múa ba-lê

không ngừng nghiêng người xoay tròn, tư thái tuyệt đẹp mà có lực không chút nào giống như là đang đánh nhau.

“Nha! Tiểu Úc Úc thật là giỏi!” Tiểu Tịch không nhịn được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Một bà lão gần sáu mươi tuổi tạo dáng dí dỏm, mười phần sấm sét. Chỉ là hai người kia đã không có cơ hội tự hỏi, đã hoàn toàn ngắt xiù rồi, cho đến cuối cùng Độc Cô Úc hoa hoa lệ lệ đùa bốn mùa toàn bộ một bộ quyền pháp, mới hoa lệ dừng lại, hai người kia đã sung mặt sung mũi hấp hối nằm trên mặt đất.

“Phóng ngựa đến đây đi! Chúng ta cũng có thực lực!” Tiểu Tịch vỗ vỗ bả vai Độc Cô Úc, khen: “Tiểu Úc Úc rất có tiến bộ!”

Độc Cô Úc ngẩng đầu lên, nhìn về phía khuôn mặt tươi cười rực rỡ của Tiểu Tịch. Tất cả cũng đều bị Diệp Trang nơi xa thu hết vào mắt, nàng không khỏi nỉ non: “Nữ nhân này, lại đem con trai và đồ đệ của ta cũng học được xoay quanh!”

Lâm Đường Hoa mắt điếc tai ngơ như cũ, chỉ nhân nhật nhìn phương hướng Tiểu Tịch, mà Thanh Xà Sứ giả ở bên cạnh chợt lên tiếng thốt ra: “Độc Cô Úc và Thu Vô Cốt, rốt cuộc ai mới đúng là con trai ruột của ngươi?”

Lâm Đường Hoa cảm thấy trong giọng nói chuyện của Thanh Xà Sứ giả không khúm núm giống như bình thường, còn chưa tìm tòi nghiên cứu cận kề, thì Diệp Trang bỗng che mặt cười một tiếng, nói: “Năm đó, Thu Trường Khôn cho là hắn có thể sử dụng chiêu ly miêu hoán thái tử làm ta làm tường Thu Vô Cốt mới đúng là con trai ruột của ta, thật là chuyện cười, hắn hoàn toàn tự cho là thông minh! Chẳng lẽ ta không biết hay sao, hắn đây là dùng chiêu che đậy mắt, Độc Cô Úc mới đúng là con trai ruột của ta!”

Thanh Xà Sứ giả cười ha ha, trầm tĩnh nói, “Diệp Trang, một đời này của ngươi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Mẩu tử liên tâm, thậm chí ngay cả ai là con trai ruột của mình mà ngươi cũng không rõ ràng, làm sao xứng làm mẹ đây?”

Diệp Trang nhú chặt chân mày, chất vấn: “Ngươi có ý tứ gì?”

Thanh Xà Sứ giả lạnh nhạt nói: “Ta hiểu rõ Thu Trường Khôn, hắn làm việc luôn luôn thích đi ngược lại lẽ thường, hắn biết ngươi thích nghi kỵ, cho nên không biến sắc để cho ngươi tự mình vòng một vòng, thật ra thì, Thu Vô Cốt mới là con trai ruột của ngươi, ta đã kiểm tra qua, máu của các ngươi, là dung hòa với nhau.”

“Ngươi?” Diệp Trang không thể tin nhìn nàng.

“Ngay ở lần trước, ngươi dùng châm không cẩn thận đâm rách ngón tay, ta dính máu của ngươi và máu Thu Vô Cốt so sánh, hắn mới là con trai ruột của ngươi. Mà Độc Cô Úc mới chân chân chính chính là một đứa cô nhi. Nhưng nếu ngươi không tin, tự mình có thể đi hỏi Trường Khôn, hắn trúng độc chung của ngươi, người đến lúc sắp chết lời nói cũng thiện, quyết sẽ không lừa ngươi.”

Thanh Xà Sứ giả nói xong những lời này, đối mặt với Lâm Đường Hoa đầy mặt chất vấn, chợt cười một tiếng, vươn tay vuốt ve gương mặt của hắn nói: “Thật xin lỗi, con ta chịu khổ.”

Lâm Đường Hoa không thể tin nhìn người trước mắt, nàng gờ xuống lựa mòng che trên mặt, lấy ra toàn bộ một cây một cây ngân châm cắm trên đầu, sau đó ngũ quan di chuyển, trong nháy mắt biến thành một gương mặt già nua. Mà gương mặt quen thuộc kia, giờ khắc này ở chỗ này là lần thứ hai xuất hiện, người này, chính là chân chính Lâm Triều Hi.

Đây là thuật dịch dung ác độc nhất cũng tinh thâm nhất trong chốn giang hồ, chỉ có số ít võ lâm tiền bối mới am hiểu vận dụng. Mà Lâm Triều Hi chỉ bằng mượn vào thuật dịch dung cao siêu như hình với bóng đi theo ở bên cạnh Lâm Đường Hoa. Ngay cả Lâm Đường Hoa tỉ mỉ như thế cũng chưa từng nghĩ đến, mình ẩn nhẫn ở Thánh nữ cung khổ sở thăm dò tìm kiếm mẫu thân, vậy mà bà vẫn luôn ở bên cạnh mình. Khó trách, Thanh Xà Sứ giả không quái dân giống như những hầu gái khác, lại luôn là bộ dạng dịu dàng với hắn, đồ ăn chuẩn bị hết sức hợp khẩu vị của hắn, sinh hoạt hàng ngày cũng xử lý tốt để cho hắn an tâm. Hắn cho là Thanh Xà Sứ giả vì sợ hãi mình, thì ra chỉ là vì khiêm tốn một chút trốn tránh hắn để che giấu thân phận của mình.

Lâm Đường Hoa cầm tay Lâm Triều Hi, hô một tiếng: “Nuơng.”

Diệp Trang ngoài mặt lơ đãng, nhưng một tiếng “Nuơng” này nàng nghe tới chói tai khác thường. Ruột thịt máu mủ, ba nhi tử, nhưng nàng chưa từng nghe được bọn họ thật lòng kêu qua một tiếng mẫu thân, đối với người không quen không biết không hề có chút máu mủ, lại gọi thân mật quen thuộc như thế, có thể nào không để cho nàng tức giận!

“Lâm Triều Hi, ngươi đã nói không bao giờ bại lộ thân phận!” Diệp Trang phẫn nộ.

Trên gương mặt tang thương của Lâm chủ mẫu mang nụ cười trầm tĩnh, mắt nàng nhìn xuống phía dưới, nói: “Hôm nay đối tượng của ngươi là Lâm gia, có thể nào thiếu đi ta? Các con của ta ở phía dưới đầm máu chiến đấu, ta có thể nào sợ hãi sống chết hèn nhát núp trong bóng tối. Hôm nay, ngươi muốn bắt cả võ lâm lại, trước phải hỏi một chút ta có đồng ý hay không!”

Tiếng đối thoại phía trên hoàn toàn toàn bộ rót vào trong tai của một vài người đang đánh đánh giết giết ở phía dưới. Hai bên địch ta không rõ, có vài người hành động càng ngày càng chậm, cuối cùng sau khi Lâm triều hi nói một câu: “Các vị mời dừng tay.” thì yên lặng như tờ.

Kiểm của Phùng Tích Viện bị Lâm Thành Trác giữ ở trong lòng bàn tay, mũi kiếm bén nhọn cắt lòng bàn tay hắn, máu tươi từng giọt rót xuống. Lâm Thành Trác mặt mày khóa chặt nhìn hơi thở phẫn hận của Phùng Tích Viện chợt yếu đi rất nhiều, nhìn chằm chằm vào tay bị kiếm của nàng tổn thương.

Khi còn tấm bé, nàng bướng bỉnh rất thích bò lên chỗ cao, nhưng thường thường lại không dám đi xuống. Đôi tay kia, đã từng thân mật đưa về phía nàng, nói: “Đừng sợ, nhảy xuống, ta đón ngươi.”

Nàng gật đầu một cái, nhắm mắt lại từ trên cây nhảy xuống, hấn ở phía dưới đỡ lấy, hai người lộn mấy vòng liên tiếp trên mặt đất.

Khi nàng còn nhỏ, trên cánh tay bị cắt phá da, nhưng hấn lại chảy thật là nhiều máu.

“Thành Trác ca ca, đau không?”

“Viện Nhi, không có việc gì, Thành Trác ca ca là một nam nhân, mới sẽ không sợ đau.”

Khi còn nhỏ chơi đùa cùng nhau, thanh mai trúc mã, thế nhưng toàn bộ đều bị thù hận che mờ, hiện tại phải dùng tới máu mở ra phong ấn.

Phùng Tích Viện nhìn cái tay kia, so với khi còn bé thì lớn hơn, còn có luyện võ luyện kiếm lưu lại vết chai dày đặc. Mặt mày của hấn không có đổi, vẫn như cũ thích nhú lại, xem ra nghiêm túc cực kỳ. Sống mũi của hấn đứng thẳng không có đổi, vẫn cao như cũ, nhớ tới khi còn bé nàng rất thích điểm mũi của hấn nói: “Thành Trác ca ca, trên lỗ mũi có thể treo bình trà.” Hấn vẫn dùng cái loại ánh mắt lợi hại đó nhìn nàng như cũ, hình như luôn sợ nàng sẽ làm ra cái việc ngốc gì đó, hấn vẫn liên tục giám sát nàng. Nhưng hôm nay nàng làm cái chuyện ngu nhất trên cái thế giới này, nàng lại bởi vì hấn cự hôn mà thẹn quá thành giận, nghĩ muốn giết hấn. Nhưng nếu giết hấn rồi, nàng còn tiếp tục sống sao. . . . .

“Thành Trác. . . . . ca ca. . . . .” Nàng không khỏi nhỏ giọng nỉ non, trong nháy mắt lời nói ra, nước mắt đã sớm không nghe sai khiến giọt giọt rơi xuống.

Lâm Thành Trác nhìn lên Phùng Tích Viện trước mặt chột yếu ớt, lông mày đang nhú lại nhẹ nhàng buông lỏng, sau đó chậm rãi buông tay ra. Trên lưới kiếm màu trắng bạc lay dánh máu màu đỏ tươi của hấn, Phùng Tích Viện cảm giác mình ngay cả chút hơi sức cũng không có, năm ngón tay buông lỏng, kiểm lại rơi cách xuống đất.

“Thành Trác ca ca!” Phùng Tích Viện lập tức lao vào trong ngực của hấn, Lâm Thành Trác không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể thật thà đứng đó cho nàng phát tiết cảm xúc.

Bộ dáng kia khiến Tiểu Tích nhớ tới lúc mới gặp gỡ Phùng Tích Viện thì nàng cũng mềm mại kêu Thành Trác ca ca, tươi cười rạng rỡ. Mấy ngày qua oan oan tương báo, lại biến một cô gái điệu bộ mềm mại thành vu bà độc ác ác độc, Tiểu Tích không khỏi run rẩy. Lòng ghen tỵ của nữ nhân thật sự có thể bóp chết tất cả, trở thành vũ khí lợi hại nhất trong cuộc sống.

Lâm Thành Trác và Phùng Tích Viện thân mật ôm nhau một chỗ, Tiểu Tích vừa than thở vừa vui mừng, nhưng những người trong võ lâm cũng không hiểu ra làm sao.

Bọn họ bó tay hết cách, thủ lĩnh dẫn đội lại cùng thủ lĩnh đối phương mập mờ, không biết nên tiếp tục chém giết hay là lui khỏi vị trí xuống tuyến sau, ta nhìn người người nhìn ta không có chủ ý.

“Cộc cộc cộc!” Tiếng vỗ ngựa du dương vang lên, hai bóng dáng một trước một sau ra roi thúc ngựa mà đến!

“Giá!”

“Ngự!”

Rất nhanh, người nọ đã đến trước mặt mọi người, mọi người định thần nhìn lại là Tư Đồ Môn chủ.

Tư Đồ Môn chủ tung người xuống ngựa, lập tức móc ra một khối lệnh bài, nói: “Đây là Huyền Thiết Lệnh bài Võ Lâm Minh Chủ, Trí Ngộ đại sư để cho ta giao cho Lâm gia Đại công tử Lâm Thành Trác! Sau này võ lâm lấy Lâm gia làm chủ!”

Mọi người thôn thức, lại càng không biết như thế nào cho phải, thật ra thì không có ai cam nguyện giao cơ hội thật tốt này cho Lâm gia. Nhưng mới vừa rồi kiến thức qua võ công của người Lâm gia, so với người trước đó lên đài tỷ thí phải cao hơn một bậc. Nếu như đơn đả độc đấu mình tuyệt không có phần thắng, cuối cùng cũng rất có khả năng bị Lâm gia lấy đi cái địa vị này.

Trong võ lâm ba đại chủ nhà: Phùng gia nhược trí nữ lưu quả nhiên mái tóc dài kiến thức ngắn, đột nhiên phản bội; Tư Đồ gia Môn chủ giờ lệnh bài tiến đến, lại luôn mồm luôn miệng đa tạ với người khác, rất hào phóng rồi! Mà Lâm gia, lại như hạc đứng trong bầy gà đứng ở trong mọi người, bây giờ không có một lý do để có thể bắt bẻ.

Các nhân sĩ võ lâm châu đầu ghé tai, cuối cùng có người hô: “Chúng ta đồng ý ủng hộ Lâm gia kế nhiệm vị trí Võ Lâm Minh Chủ, nhưng mà hiện tại chúng ta bị Thánh nữ tộc bao vây, sống chết vẫn không thể xác định. Nếu như đã có Minh Chủ, xin mời Minh Chủ đi trước làm gương, giúp chúng ta thoát ra trùng vây này!”

Tư Đồ Môn chủ đi lên trước, giao miếng Huyền Thiết Lệnh bài trong tay cho Lâm Thành Trác. Nó như có lực lượng nặng ngàn cân đang áp chế hấn, hấn không khỏi ngưng lỏng mày, nói: “Tư Đồ Môn chủ, chuyện này. . . . .”

“Đây là Trí Ngộ đại sư tự tay giao cho ta, ta đã tính qua, đại sư nói rất đúng, người mới là ngôi sao ông trời thừa nhận. Võ lâm sau này, giao cho người xử lý, thế hệ trước chúng ta mới có thể yên tâm!”

“Trí Ngộ đại sư vì có gì? Nửa đường mà trở lại?” Lâm Thành Trác đón lấy lệnh bài, lại hỏi.

Tư Đồ Môn chủ lắc đầu một cái, nói: “Ta cũng không biết, Trí Ngộ đại sư là cao nhân đức cao vọng trọng, hành động việc làm của hấn đều có lý do của

mình, người không cần lo ngại, cũng không cần khiêm tốn, đây là người nên được, người nên đứng trên vị trí này.”

Lúc này, không có ai biết, cái gọi là Trí Ngộ đại sư đã sớm cỡi mây đạp gió mà đi, sau khi Thiên đế cho hắn kỳ nghỉ dài ngày vừa vội vàng cấp bách triệu hồi. Nếu hắn lại trì hoãn nữa thì đã trễ, đời này cũng không cần vọng tưởng trở về hàng ngũ Thần Tiên nữa.

Lâm Thành Trác bước lên trước, giọng nói lên cao thị chúng nói: “Hôm nay, Lâm Thành Trác ta tạm thay mặt vị trí Vô Lâm Minh Chủ. Nhưng nếu về sau người có kiến thức so với Lâm Thành Trác ta chỉ có hơn chứ không kém, tự nhiên có thể tới khiêu chiến ta. Lâm gia cũng không phải là chuyên quyền bạo ngược muốn thống nhất vô lâm. Sau này mỗi tiếng nói hành động cũng do các vị giám sát bàn luận, chỉ cầu không thẹn với lòng!”

“Tốt!” Tiếng vỗ tay vang lên sau khi giọng nói vang vang có lực có khí phách tuyên cáo ở nơi này. Tiểu Tịch bĩu bĩu môi, nghĩ thầm, con buôn kẻ tiểu nhân chính là con buôn kẻ tiểu nhân, ngược lại biến sắc mặt khá nhanh.

Lâm Phượng Âm đã sớm thu kiếm cảm thấy vô nghĩa đứng ở một bên, liếc xéo những tên tiểu nhân không đầu óc, bắt đầu dĩ chê cười.

“Bốp. . . . . Bốp. . . . . Bốp. . . . .” Ba tiếng tiếng vỗ tay vững vàng truyền đến, mọi người đề cao cảnh giác, ngẩng đầu nhìn nụ cười âm u của Diệp Trang.

Nàng đứng ở ngay phía trên, mắt nhìn xuống quần hùng, nói: “Chỉ bằng các người những thứ chuột nhất bại hoại này, cũng muốn chạy trốn khỏi thủ hạ của ta sao?”

Đôi mắt phượng hẹp dài của Lâm Phượng Âm khẽ nhắm chặt, người nữ nhân này từng chữ từng câu khắc vào trong tai hắn đều giống như một loại phù chú chọc giận người để cho hắn không khỏi oán giận.

“Mẫu thân! Nhị đệ!” Lâm Thành Trác gọi Lâm Đường Hoa, kể từ khi mới bắt đầu hắn cũng không thốt một lời, hết sức kỳ quái.

Trên cổ Lâm Triều Hi vừa biến thân trở về có hai cây kiếm, chỉ cần bà hơi động dậy sẽ nghiền cổ mà chết. Nhưng bà cứng cỏi khi phách, ngẩng đầu nói: “Ta là một cục xương già khom chết không có gì đáng tiếc, chỉ mong quần hùng có thể vì cả vô lâm tranh khẩu khí, một lần diệt trừ Thánh nữ tộc oai môn tà giáo này!”

“Bốp!” Một tiếng tát tai giòn tan, ngay cả Tiểu Tịch ở nơi xa cũng nghe được rất rõ ràng.

Cánh tay khéo léo tinh xảo của Diệp Trang, giòn giòn đánh vào trên mặt Lâm Triều Hi.

“Câm miệng!” Diệp Trang hung tợn nói: “Thánh nữ tộc là oai môn tà giáo? Người Lâm gia người có phải đều cảm thấy hay không, trừ các người ở ngoài tất cả môn phái khác đều không đáng nhắc tới? Há? Năm đó ta gả vào Lâm gia, căn bản không có làm bất kỳ chuyện gì thật có lỗi với Lâm gia. Ta sống chết kéo dài hương khói cho Lâm gia, tình nguyện ở dưới người làm thiếp, an phận thủ thường phục vụ người và Thu Trường Khôn, nhưng các người thì sao? Cũng bởi vì biết ta là người Thánh nữ tộc cho nên phải đuổi tận giết tuyệt! Không để cho ta mang con trai ruột của ta đi. Đường Hoa và Phượng Âm đều là máu mủ của ta, lại phải để lại cho người bồi dưỡng thành công cụ sát nhân cho người. Tốt lắm, bây giờ bọn hắn giúp Lâm gia người gia đại nghiệp đại cảnh lá sum xuê, Lâm gia bản thân của người đoạt được địa vị vô lâm chí tôn. Nhưng mà, người lại nhẫn tâm lợi dụng bọn họ! Đó là nhi tử của ta! Bọn họ đều là con trai của ta!”

Diệp Trang gào thét, cuồng loạn gần như bị bệnh tâm thần.

Tiểu Tịch vừa nghe, vừa quét mắt nhìn thái độ Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm. Lâm Đường Hoa vẫn nhẹ nhàng như cũ, giống như đang nói đùa là chuyện của người khác không có quan hệ gì với hắn. Mà Lâm Phượng Âm so với bình thường cô đơn hơn rất nhiều, bắt đầu dĩ lắc đầu cười khổ.

Tiểu Tịch kéo xuống mặt nạ mỏng của mình, nhưng nơi này không có nước không cách nào biến tóc của nàng đen trở lại, nàng càng giống như là Bạch Phát Ma Nữ.

“Tiểu Úc Úc, người nói, mẹ ruột và mẹ kế ai sẽ thắng?”

Độc Cô Úc nghe hỏi không có trả lời, ánh mắt dò xét vẫn khóa chặt ở phía trên, lẩm bẩm: “Khó trách. . . . .”

“Khó trách cái gì?”

Độc Cô Úc chỉ chỉ Lâm Đường Hoa, nói: “Khó trách hắn không nói lời nào cũng bất động, hắn sớm đã bị sự phụ phế mất võ công, bây giờ là người tay trái gà không chắc vẫn nhược thư sinh rồi.”

Tiểu Tịch kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa đứng bốn mắt nhìn nhau với Lâm Đường Hoa. Hắn nhàn nhạt cười một tiếng, ám áp tao nhã giống như lúc mới gặp gỡ vậy, mà nàng cũng nhếch môi chơi lợi cười, giống như ngày trước không có tim không có phổi.

“Hắn không có võ công, ta có thể bảo vệ hắn.” Tiểu Tịch khoác lác vô si tuyên cáo.

Diệp Trang lại cười nhạo nói: “Lâm Triều Hi và Lâm Đường Hoa đều là con tin của ta, nếu các người muốn hiện tại liền thấy thì thể người thân, như vậy, tùy tiện thôi.”

Lâm Thành Trác bước tiếp bước là tiếp nối gian nan, Lâm Phượng Âm cũng không biết như thế nào cho phải. Nàng lại dùng tánh mạng con trai ruột của mình làm mồi, tất cả mọi người không cách nào coi nhẹ một nữ nhân vô tình vô nghĩa sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

“Loạn tiễn bắn chết đám người này cho ta!” Diệp Trang cất cao giọng, giơ tay lên ra lệnh.

Người Thánh nữ tộc rồi rít tiến lên, bao vây một vòng chung quanh, giờ hỏa tiễn tự chế chuẩn bị bắn.

Những người kiệt xuất nhất trong chốn võ lâm đều tập trung ở chỗ này, chủ sự một nhà già trẻ Lâm gia đều tại nơi đây. Tư Đồ Môn chủ lo lắng trừng trừng, kết cục của hôm nay là quái tượng duy nhất hắn bói không ra, hắn cũng ở đây chờ đợi, trời cao trả lời.

Trong lòng của Tiểu Tịch bất ổn, liễu mạng xông lên phía trước, cùng Lâm Thành Trác Lâm Phụng Âm đứng ở trên một trận tuyến.

“Nha đầu ngọc, ngươi!” Lâm Phụng Âm hoàn toàn quên mất tính khí lỗ mãng nóng nảy của nàng.

“Ta mặc kệ, chết cũng muốn chết cùng một chỗ với các ngươi.” Tiểu Tịch kiên định nói, sau đó hướng về phía trên Lâm Đường Hoa nói: “Đường Đường, ta có con của chúng ta, một nhà chúng ta vô luận ở trên trời dưới đất, đều phải ở chung một chỗ!”

Người ngoài nháo không rõ ràng lắm cô gái này là từ địa phương nào chui ra, chỉ cảm thấy tính cách nàng tinh quái còn đầu đầy tóc bạc, xem ra dí dỏm đáng yêu hết sức đặc biệt. Lại ngẩng nhìn phía trên giống y hệt như là trích tiên, chỉ cảm thấy đây quả thật là Thần Tiên Quyển Lữ rất cá biệt rất xứng.

Trong lòng Lâm Thành Trác và Lâm Phụng Âm khở sở và sung sướng hỗn tạp, người bọn họ coi trọng nhất đi cùng với nhau, mặc dù bọn họ cũng không biết là lúc nào thì hai người kia. . . . . có đứa bé.

Thật ra thì Tiểu Tịch mới không biết mình có trúng thưởng hay không, chẳng qua là muốn dùng đứa bé nhốt chặt Lâm Đường Hoa. Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao, đứa bé làm trời dậy hi vọng, là người ở lúc tuyệt vọng thấy ánh rạng đông sáng rõ nhất. Cho nên nàng nói cho Lâm Đường Hoa, nàng có đứa bé của bọn họ, kết tinh tình yêu thuộc về hai người bọn họ, hi vọng cho dù hắn không có võ công cũng có thể giữ được thân thể của mình, có thể sống đến khi làm ba.

Nụ cười của Lâm Đường Hoa dần dần ôn hòa, phần lạnh lẽo giống như là mặt băng ngày xuân dần dần hòa tan, được chiếu rọi xuống rồi cuộc hóa thành nước xuân chảy về phía Đông. Nước xuân xuyên qua sông suối bờ đê, vây lượn qua ruộng hoa liễu rữ, lại hội cùng gió xuân vừa thổi lát phát ở trong không khí. Tất cả mọi người đều biết, Lâm Đường Hoa nhẹ nhàng như trích tiên, giống như không dính khói bụi trần gian, siêu phàm thoát tục. Biết hắn cười một tiếng có thể hòa tan băng tuyết ấm áp lòng người, khuynh đảo một mảnh thành trì. Nhưng mà, những người học võ thô kệch, lần đầu tiên thật sự cảm nhận được thế gian này lại có người, có thể dùng một cái mỉm cười hóa giải thù oán, đẹp đến làm người ta hít thở không thông.

“Vào cửa tương tư, ta mới biết tương tư khổ, mãi tương tư diện mạo này, đoạn tương tư này vô cùng vô tận.” Tiểu Tịch gần từng chữ nhớ kỹ, giống như là thê tử điệu dàng hiền huệ đang làm nũng với tướng công.

“Bích Lạc Hoàng Tuyền, làm bạn tùy tướng.”

Có lẽ, Diệp Trang thật sự có thể hung ác quyết tâm giết Lâm Đường Hoa, nhưng mà một người xuất hiện. Thay đổi Càn Khôn.

Lưu Y diu dắt Thu Trường Khôn yếu ớt đi xuống xe ngựa, sau đó xuyên qua đám người đi từ từ đi vào chính giữa.

Sắc mặt của hắn suy yếu tái nhợt, ánh mắt trống rỗng vô hồn, sắc môi hoàn toàn không có, mồ hôi đã ươn ướt thái dương và vạt áo phía trước.

“Thu Trường Khôn. . . . .” Diệp Trang hô lên tên của hắn, ngàn vạn cảm xúc cũng hóa thành câu này.

Nếu không phải người đàn ông này, sẽ làm nàng khuynh tâm sẽ làm nàng cam nguyện trăm luân cam nguyện làm thiếp, nàng cũng sẽ không nghĩ muốn quên mất tất cả thù hận làm một người đàn bà bình thường; nếu không phải người đàn ông này, nàng sẽ không ném xuống ruột thịt máu mủ, một mình trở lại trên đảo Thánh nữ chịu đựng tịch mịch chịu đủ đau khổ; nếu không phải người đàn ông này, nàng sẽ không đứng ở nơi này trên vị trí bất nhân bất nghĩa, bị mọi người phi nhổ cùng sợ hãi, ngay cả con trai của mình cũng đối với nàng chẳng quan tâm, thậm chí là ghét hận.

“Ngươi hận chính là ta, oán chính là ta, cần gì giận lây sang mọi người.” Thu Trường Khôn nhàn nhạt nói, giống như mấy câu nói đó cũng phé không ít nguyên khí của hắn.

Diệp Trang nhìn hắn, đôi lông mày mỹ nhân cũng xoắn lại, trong đôi mắt kia bao hàm quá nhiều cảm xúc, ngũ vị tạp trần.

Nở nụ cười nhạt nhòa Thu Trường Khôn nói: “Chẳng qua ngươi chỉ hi vọng ta chết, như vậy, ta bồi thường cho ngươi.”

Chợt, hắn duỗi ngón tay ra, điểm huyệt vị ở trước ngực chính mình.

Đó là hắn và Diệp Trang mới rõ ràng nhất, trúng độc Thất Tâm chung kiêng kỵ nhất huyệt vị, sẽ làm máu lưu động trong nội tạng mình nhanh hơn, tốc độ lan tràn độc tố có thể nhanh hơn gấp ba lần so với bình thường bắt đầu nảy sinh.

Tổng cộng là bảy huyệt vị, hắn điểm cái thứ nhất, sau đó cười ngắm nhìn Diệp Trang.

Hồi ức giống như lại ngược dòng trở về ngày trước, thật ra thì vĩnh viễn đều chưa từng mất đi ở trong đầu, chỉ là thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng, nước mắt sẽ ướt áo gối.

“Tại hạ Thu Trường Khôn, xin hỏi phương danh tiểu thư.” Hắn nhất biểu nhân tài phong lưu phóng khoáng, không phải cổ hủ như thư sinh bình thường,

cũng không phải lỗ mắng như người luyện võ như con buôn, sự xuất hiện của hắn, bất kể là ai cũng sẽ hai mắt tỏa sáng.

“Tiểu nữ tử Diệp Trang, bái kiến Thu công tử, ngưỡng mộ tranh về văn thơ công tử đã lâu.”

Nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu, chuyện gì Thu Phong bí Hòa Phiến.

Hơn hai mươi năm trước, bọn họ gặp nhau hiểu nhau, hôm nay lại muốn rút kiếm tương hướng, hận không được đặt đôi phương đến chỗ chết.

Điểm huyết vị thứ hai, nàng chợt nhớ lại, hắn vẽ tranh cho nàng, hắn nói, chỉ là nàng ngoài đầu nhìn lại cười một tiếng liền làm hắn khuynh tâm, không cách nào tự kiềm chế.

Điểm huyết vị thứ ba, bàn tay của nàng túa ra mồ hôi, nhớ tới đêm động phòng, hắn nhìn thấy bướm bướm trên cánh tay của nàng, hỏi: “Cái dấu hiệu này đẹp như thế, là trời cao tạo ra cho nàng sao?” Nàng nghĩ tới, có lẽ nên cứ nói thân phận của mình, mặc dù Thánh nữ tộc và Lâm gia là kẻ thù lâu năm, chỉ cần nàng một lòng một dạ đi theo hắn, bọn họ sẽ tha thứ đi, nhưng ngày thứ hai, nàng liền bị đuổi ra khỏi nhà.

Điểm huyết vị thứ tư, nàng không muốn nhớ lại quá khứ, bởi vì người đứng ở trước mặt mình đã sớm không phải Thu Trường Khôn. Lúc ban đầu hắn vẫn còn côi mờ, thậm chí không đặt sống chết ở trong lòng, ngay cả có thể nói một câu tính mạng đã triệt tiêu oán hận cả đời này của nàng.

“Không! Người cho rằng người chết thì ta sẽ bỏ qua cho Lâm gia sao? Thu Trường Khôn, các người thiếu nợ ta, vĩnh viễn vẫn không xong!” Diệp Trang cuồng loạn kêu gào, giống như con báo gầm thét, đã sớm mất đi tâm trí.

Hắn vẫn không ngừng, điểm huyết vị thứ năm, thứ sáu, cho đến khi trán của mình có từng giọt từng giọt mồ hôi rắc xuống, cho đến khi bất tỉnh ngã xuống đất, không có hơi sức lại đi điểm hết toàn bộ huyết vị.

“Sư phụ. . . .” Lưu Y cúi người, mới vừa rồi sư phụ tỉnh lại nói rất nhiều lời nói với hắn, nói muốn hắn sống sót thật tốt, học được đi yêu một người cũng học được quên một người. Lợi dụng tốt thời gian hai mươi năm còn lại của mình. Từ nhỏ hắn lớn lên bên cạnh sư phụ, biết đây là sư phụ sự thực quyết định đi, hắn trúng độc Thất Tâm chung, chỉ có Thánh nữ Cung Cung chủ có thuốc giải, hắn sẽ không đi cầu xin nàng, cho nên, thà chết.

“Chẳng qua là không thương, cần gì chứ, cần gì phải một người chết mới có thể!” Tiểu Tịch cũng chạy vội tới trước mặt Thu Trường Khôn, nhìn mạch máu Thu Trường Khôn chợt bành trướng sưng to lên, lo lắng hỏi: “Lưu Y, hắn như thế nào?”

Lưu Y lắc đầu một cái, nói: “Sư phụ không muốn mình biến thành quái nhân nguy hại người khác, cho nên điểm huyết uống thuốc, áp chế toàn bộ được tính, nhưng mà độc nhập vào não nhập vào tim, hết cách xoay chuyển.”

Lâm Thành Trác Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm đứng đờ đẫn, không biết nên tiến lên hay là lui về phía sau. Cho dù là nam nhân kiên nghị đi nữa cũng sẽ mệt mỏi, mà ba huynh đệ bọn họ bị cuốn vào bên trong yêu hận tình thù của một thế hệ trước, cho đến hiện tại cũng không cách nào thoát đi.

Thừa dịp người khác không chú ý, Lâm Triều Hi móc ra ám tiễn giấu ở trong tay áo, ném vào hai người trông coi ở hai bên, sau đó hô to một tiếng: “Đường Hoa, bay xuống đi!” Nàng lôi kéo tay áo Lâm Đường Hoa, phi thật nhanh từ trên núi xuống.

Cùng lúc đó, tay Diệp Trang vừa rơi xuống, hỏa tiễn mọi nơi phi ra.

“A!”

Thảm kịch nhân gian khi hỏa tiễn bay thẳng xuống dưới, tên lửa (mũi tên được bó vải thấm dầu rồi châm lửa) đầy trời như sao băng, đám người bất ngờ không kịp đề phòng bị bắn trúng kêu rên khắp nơi, không kịp dùng binh khí ngăn trở.

“Lên xe!” Lâm Triều Hi hô to một tiếng. Lâm Thành Trác lập tức tiến lên, hợp tác cùng Lưu Y khoác lên Thu Trường Khôn lên trên lưng mình, chạy nhanh tới xe ngựa.

Tám người Tư Đồ gia còn có người của Phùng Tích Viện nhanh chóng dắt nhau mà chạy. Lâm Phượng Âm bảo vệ Lâm Triều Hi và Lâm Đường Hoa mất hết võ công. Độc Cô Úc ôm ngang Tiểu Tịch lên chạy thẳng tới xe ngựa.

“Tiểu Úc Úc, ta có thể tự chạy!” Tiểu Tịch hô.

“Cầm miệng, khinh công của ta cũng rất tốt!” Độc Cô Úc cắn răng mà nói ra.

Bọn họ nhanh chóng chui vào xe ngựa, Lâm Thành Trác nhanh chóng đánh xe chui vào rừng cây, chạy về hướng xuống núi.

“Đuổi theo!” Diệp Trang ra lệnh một tiếng, người Thánh nữ tộc ngay sau đó rút lui, từ phương hướng khác chuẩn bị chặn đường.

“Một mặt là Bắc Hải, một mặt là quý lâm!” Độc Cô Úc vén màn cửa lên chỉ dẫn phương hướng cho Lâm Thành Trác.

“Quý lâm là địa phương nào?” (quý lâm: rừng quý)

“Là nơi mộ địa chôn cất các đời tổ tiên Thánh nữ tộc, nhưng mà ta lại chưa đi qua bao giờ!”

Tiểu Tịch buồn cười vỗ vỗ vai Độc Cô Úc, cho dù ở thời khắc nguy nan như vậy nàng cũng có thể duy trì cảm xúc lạc quan: “Này, tiểu Úc Úc, có phải

ngươi sợ quỷ hay không nha?”

Độc Cô Úc trừng mắt nhìn nàng nói: “Ta cảm thấy chỗ kia là điềm xấu! Âm khí quá nặng!”

“A, thì ra là sợ mình giảm nhiều dương khí ha!” Tiểu Tịch hiểu ý gật đầu, sau đó cười gồng lên bấp thịt trên hai cánh tay.

“Chúng ta không có thuyền bè, lên biển chỉ là tự chui đầu vào lưới, chỉ có thể đi rừng quỷ!” Lâm Thành Trác quyết định thật nhanh, điều khiển ngựa đi về phía trước, hung hăng quất một cái lên lưng ngựa, con ngựa càng thêm phi nhanh vào rừng quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đại kết cục (hạ).

Xe ngựa chạy vào rừng quỷ, lại không có cách nào đi về trước. Bởi vì phía trước cũng bị từng hàng mộ ngăn trở, vừa vào đêm, sắc trời mờ mờ, nhìn không quá rõ ràng con đường phía trước, bọn họ chỉ có thể xuống xe ngựa đi bộ đi về phía trước.

Lâm Thành Trác sức khỏe tốt, vẫn cống Thu Trường Khôn đang hôn mê, những người còn lại hai người kết bạn mà đi.

Rừng quỷ gần kề bờ biển, vốn nhiệt độ thấp, ban đêm từng cơn gió lạnh quét qua rừng rậm vang sào sạt, xung quanh đều lóe ra những đóm lân tinh, hẳn là do vào ban ngày ánh mặt trời quá nóng đốt lên tinh thành bụi phấn. Biết nguyên lý khoa học của chuyện này nên cảm giác sợ hãi của Tiểu Tịch ít đi rất nhiều, nhưng mà Độc Cô Úc thủy chung nắm thật chặt tay áo của nàng, hận không được tứ chi cũng leo tới trên người nàng đi.

Tiểu Tịch ghét bỏ trừng mắt, sau đó vỗ vỗ tay của hắn nói: “Không phải là ngươi không sợ sao?”

“Không sợ mới là lạ, ta cho ngươi biết, ngươi nhìn những phần mộ này đi, phía trước mặt đều là mộ nhỏ, người trong Thánh nữ tộc chết thì chôn ở đây. Nhưng mà nghe nói phía sau có một phần mộ lớn, là mộ phần Thủy Tổ Thánh nữ tộc. Thời điểm nữ nhân kia chết kéo một đám nam nhân chôn theo, nói là giết hết kẻ bạc tình trong thiên hạ. Những nam nhân kia đúng là oan hồn bất tán biến thành lệ quỷ, mấy người chúng ta già nua yếu ớt làm sao đánh thắng được quỷ chứ!”

“Quỷ?” Tiểu Tịch nhủ mảy, sau đó nhanh chóng làm mặt quỷ đối diện hắn, Độc Cô Úc bị đe dọa bất tỉnh linh làm cho sợ đến ngây người, sau đó con mắt đảo một vòng liền muốn ngã xuống. May nhờ Lâm Phượng Âm đi sau lưng hắn điểm vài huyệt vị hắn mới khôi phục thanh tỉnh, hắn chợt giật mình một cái, sau đó liền nghe được một tiếng chim hót du dương, xuyên qua cả rừng cây, nhưng bây giờ nghe tới lại hoàn toàn không thấy dễ nghe mà là quý dị cùng âm trầm.

Đoàn người lấy Lâm Thành Trác dẫn đầu lên trước dò xét chung quanh, đi qua từng ngôi mộ phần.

“Đường Đường, ta không muốn đi cùng tiểu quỷ nhất gan này nha.” Tiểu Tịch hất Độc Cô Úc ra, sau đó chen đến bên cạnh Lâm Đường Hoa, mắt đảo qua. Lâm Đường Hoa đang đứng bên cạnh mẹ chồng tương lai mình, đang dùng ánh mắt bình thản liếc nhìn nàng, cái này. . . . .

“Hắc hắc, ta cảm thấy được, Độc Cô Úc cũng thật đáng thương. . . . .” Sau đó nàng lại ảo não nhanh chóng trở về bên cạnh Độc Cô Úc, tiếp tục tiến lên.

“Trước mặt cái đó chính là mộ địa của tổ sư!” Độc Cô Úc bỗng nhiên chỉ một ngón tay, mọi người nhìn phía trước.

Trong bóng tối đầm chìm như vậy, vẫn còn có một phương sáng ngời.

“Ngươi nha, không phải nói là một lăng mộ cực lớn sao? Đây là cái gì?!” Tiểu Tịch tròn mắt nhìn Độc Cô Úc một cái.

Đặt ở trước mắt không phải mộ lớn xa hoa, chẳng qua chỉ là một cái kiến trúc nho nhỏ rất có hơi thở nghệ thuật. Một pho tượng hình tam giác giống như là Kim Tự Tháp, tương đối kỳ lạ chính là chỗ đó bị trùng trùng điệp điệp đom đóm vây quanh, giống như là một viên dạ minh châu không lồ. Phía trước trên mộ bia viết: thiên hạ nam nhi đều phụ lòng phụ bạc, không thể cùng sinh liền cùng chết.

“Vậy, nam nhân chôn theo đâu?” Tiểu Tịch trề môi quan sát, những con đom đóm cũng vây quanh nơi này bay tới bay lui, bởi vì nơi này cỏ cây tươi tốt ươn ướt âm u, quả thật là cảnh vật kỳ lạ.

Tiểu Tịch quay đầu lại, thấy sắc mặt Độc Cô Úc trắng bệch, từng giọt từng giọt mồ hôi hột chảy xuống dọc theo gương mặt, đồng tử phóng đại ánh mắt vô hồn, toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích.

“Làm sao vậy?” Tiểu Tịch mới vừa đi về phía trước một bước, Độc Cô Úc đứng lại hô to: “Đừng động!”

Theo ánh mắt Độc Cô Úc nhìn lại, lúc này bọn họ mới chú ý tới, khắp nơi dưới chân mình đang đạp lá khô, mà dưới lớp cỏ dày che phủ, lại đều là xương trắng lóm chòm, giống như là cục đá lót đường bày khắp toàn bộ mặt đất, đây là xương cốt của bao nhiêu người, đếm cũng đếm không xuể.

Tiểu Tịch chưa từng có chân chính biết được xương người chết, ngược lại ở trên TV nhìn thấy qua không ít lần, đều nghe người khác nói kinh khủng muốn chết, nhưng nằng đột nhiên cảm thấy, người chết cũng chỉ là chuyện thế này.

“Đại lão gia, là gan nhỏ như vậy, người sống còn đáng sợ hơn so với người chết đấy.” Tiểu Tịch an ủi vỗ vỗ vai hắn nói.

“Người chết đã chết rồi, Độc Cô Úc vẫn nên bình tĩnh thì tốt hơn.” Lâm Phượng Âm cười nhạo nói, sau đó cất bước đi chung quanh bốn phía ở lăng mộ quan sát mấy bận nói: “Nếu như mà ta không có đoán sai, nơi này phải có cơ quan cũng có lối đi, Thủy Tô mộ địa không phải chỉ là một phần nhỏ như vậy thôi.”

Đúng vào lúc này, bên kia rừng rậm, có một đội nhân mã theo bước chân của bọn họ nhanh chóng đuổi theo, là người Thánh nữ tộc!

“Bọc đánh nơi này cho ta, sống phải thấy người chết phải thấy xác!” Giọng nói của Diệp Trang bén nhọn và vang dội, mắt thấy rất nhiều cây đuốc lóe ra ánh sáng chiếu rọi chu vi chung quanh, hơn nữa càng ép càng gần.

“Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường này.” Lâm Phượng Âm cau mày nói, sau đó Lâm Thành Trác gật đầu một cái, Lâm Phượng Âm đặt tay ở trên bia mộ, những chữ viết trên đó chuyển động nhanh, mở ra cơ quan mộ bia, đó là chữ “Chết”.

“Ha ha, chẳng lẽ nữ nhân Thánh nữ tộc đều là trời sanh cay nghiệt? Cái này có phải đang nhắc nhở chúng ta hay không: kẻ tự tiện xông vào phải chết?” Lâm Phượng Âm vỗ vỗ tay, cái nắp hình tam giác từ từ mở ra, phát ra tiếng vang tăng đá ma sát tăng đá.

Độc Cô Úc luôn do dự có nên đi vào hay không, nếu như bị Diệp Trang chop được, có lẽ còn có thể bởi vì tình thầy trò tha cho hắn một mạng, nhưng mà nếu như trực tiếp chui vào lăng mộ Thủy Tô bà thì hắn phải chết không thể nghi ngờ nữa à!

Người phía trước cũng đã tiến vào, Lâm Thành Trác mở đường, Tiểu Tịch nhìn ra Độc Cô Úc do dự, cặp mắt tà ác nhử lại, lập tức níu lấy lỗ tai Độc Cô Úc ném hắn vào, cũng giáo dục: “Người nha, biết cái gì gọi là đồng cam cộng khổ hay không?”

Tiến vào một cái lối đi không tính là rộng rãi, bốn phía không ánh sáng, Tiểu Tịch chợt nhớ tới Độc Cô Úc đưa dạ mình châu cho nàng, đúng lúc lấy ra, nhất thời chiếu sáng khắp mọi nơi. Bọn họ theo con đường một đường đi xuống, lại rất là quanh co, âm u và uồn ướt, trong tầng hầm ngầm không được thông gió tốt càng có một loại mùi vị buồn bực thối rữa.

Bọn họ cố nén mùi gay mũi, đi một đoạn thời gian, rốt cuộc thấy phía trước ánh lên một vùng không gian nhỏ.

“Chúng ta đi ra rồi.” Lâm Thành Trác đứng lại, quét mắt nhìn bốn phía, nơi này trang hoàng thấy thế nào cũng giống là khuê phòng một cô gái. Màn giường màu đỏ, trên tường bích họa Mai Lan Trúc Cúc thanh nhã đậm bạc, trên bàn trang điểm đặt một mặt chiếc gương đồng, còn có một ít đồ trang sức tán lác ở trên bàn, nhưng nơi này cũng không có một hạt bụi bậm, nhìn như có người ở.

“Người nào!” Chợt lên tiếng chất vấn, mặc dù Lâm Đường Hoa mất hết võ công nhưng thính giác vẫn nhạy bén, nghe được trừ tiếng bước chân mấy người bọn họ ra, lại còn nghe được tiếng bước chân không nhanh không chậm cũng không né tránh của người khác, hình như căn bản không có ý tứ muốn đánh lên bọn họ.

Mọi người nghe được Lâm Đường Hoa nghi vấn, lập tức đề cao cảnh giác cũng né qua một bên, nhìn Lâm Đường Hoa chỉ phương hướng một mặt vách tường.

Vách tường ào ào vang lên, sau đó từ từ mở ra, ở trong đó lại cũng là một cái mặt thất.

Mà đi ra người càng làm cho người ta kinh ngạc, lại là Ngọc Hoàn!

Lâm Phượng Âm đối với Ngọc Hoàn quen thuộc nhất, không khỏi cười nhạo một tiếng, Ngọc Hoàn cũng khẽ mím môi cười một tiếng, nhẹ nhàng khom người chào nói: “Tam công tử, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt của mọi người lại đặt ở trên người một người trước mặt Ngọc Hoàn. Độc Cô Úc nhìn một cái liền nhận ra đó là xe lăn lúc hắn đang nằm chán trên đảo Thánh nữ nghe Tiểu Tịch miêu tả mà làm được. Mà bây giờ phía trên đó ngồi một người, hắn cúi đầu thật thấp, bên trong phòng mờ mờ không thấy rõ diện mạo, chỉ cảm thấy người này nhất định là nhân vật quan trọng. Nếu không Ngọc Hoàn cũng sẽ không đối đãi lễ phép chu đáo như vậy, còn đây xe lăn dẫn hắn ra ngoài.

“Nam nhân?” Lòng hiếu kỳ của Độc Cô Úc bắt đầu nảy mầm, nâng quai hàm hỏi Ngọc Hoàn: “Tiểu sư muội, không phải sư phụ đã dạy sao, nam nhi thiên hạ đều phụ lòng phụ bạc, chẳng lẽ ngươi động tình đối với một người bị liệt?”

Ngọc Hoàn cười nhạt một tiếng mà nói: “Đại Sư huynh, ngươi suy nghĩ nhiều, người này, các ngươi cũng biết.”

Lúc này người ngồi trên xe lăn chậm rãi ngẩng đầu lên, còn không có thấy rõ toàn bộ ngũ quan của hắn, Lâm Phượng Âm liền xông tới thật nhanh, nói: “Không thể nào, làm sao ngươi biết biến thành như vậy!”

“Người hiểu ta, trừ Phượng Âm huynh không còn người thứ hai, ha ha.” Người nọ ngẩng đầu lên, gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Độc Cô Úc ngu, bởi vì hắn từng ở trong lòng âm thầm khen ngợi người này một thân cao quý khí độ, vừa nhìn liền biết không phải dân chúng tầm

thường.

Tiểu Tịch ngu, nàng tuyệt đối không ngờ rằng người giàu nhất toàn quốc, tổng chương quỹ Bát Dạ Thành, một móng tay vung lên cũng có thể gọt được vàng xuống lại biến thành bộ dạng nghèo túng như vậy.

Tất cả mọi người không thể tin nhìn, trên xe lăn không phải là ai khác, chính là Bạch Nguyên Phong!

“Làm sao ngươi biết biến thành như vậy!” Lâm Phụng Âm không thể tin kiểm tra thân thể Bạch Nguyên Phong, gân chân của hắn toàn bộ đứt rồi, cả người cũng suy sụp tinh thần rất nhiều.

“Ngày đó Lãnh Dịch phụng ý chỉ Hách Liên Tuyên Mẫn, lẽ ra nên đánh gãy toàn bộ gân tay gân chân của ta, nhưng hắn lại cũng có thời điểm mềm lòng, không có động thủ, mà là thả ta, ném ta vào trong sông.” Bạch Nguyên Phong từ từ mà thuật lại tình hình lúc đó, tay của hắn còn có thể động, nửa người dưới tê liệt.

“Sau đó. . . . . Làm sao ngươi biết mà tới nơi này.” Tiểu Tịch không nhịn được mà hỏi.

Bạch Nguyên Phong lắc đầu một cái, cười nói: “Có lẽ là ông trời còn thương, ta theo con sông trôi xuống hạ du vọt tới Bắc Hải.”

Ngọc Hoàn tiếp lời nói: “Từ sau khi người Thu công tử chết, ta liền chủ động thỉnh cầu là người đến trông giữ lăng mộ Thủy Tổ, ở trong rừng quý đã qua một thời gian. Có một ngày ta thả bước đi dạo ở bên bờ, thấy được một người trên cây bè gỗ bị nước biển đẩy tới vườn vào, không nghĩ tới là Bạch công tử.”

“Hoàng đế đáng chết, thật không phải đồ tốt!” Tiểu Tịch cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi có nhiều tiền hơn hắn, hắn liền hãm mộ ghen ghét!”

Bạch Nguyên Phong thở dài nói: “Trời không quên ta, tiền tài đều là vật ngoài thân, không có thì không có, ta đây không phải cũng có thể sống sót sao.”

Dù thế nào Tiểu Tịch cũng không nghĩ ra người giàu nhất nước lại biến thành bộ dáng như hiện tại. Chỉ dưới tê liệt, mà Bạch Nguyên Phong trước đây trên mặt luôn treo nụ cười ôn tồn nho nhã lại trở nên tang thương mà khổ sở. Trước kia hắn ung dung hoa quý cử chỉ nói năng đều là bộ dáng quý công tử. Rốt cuộc nàng chứng kiến cảnh thời điểm Giao Long bị vây ở chỗ nước cạn, lại không bằng một con rắn nước bơi lội sung sướng.

“Làm sao các ngươi lại xông tới nơi này?” Bạch Nguyên Phong lại hỏi.

Lâm Phụng Âm vẫn luôn im lặng không lên tiếng ở bên cạnh, Độc Cô Úc nhìn hắn một chút lại nhìn Ngọc Hoàn một chút, giải thích: “Tiểu sư muội, chúng ta bị sư phụ đuổi giết đây.”

“Cái gì?” Ngọc Hoàn chột cau mày, sau đó di chuyển vài bước ở trong phòng nói: “Các ngươi thật sự không nên tiến vào.”

Tiểu Tịch chột linh cơ nhất động hỏi: “Mỗi bên trong lăng mộ cũng phải có một chút phương pháp ngăn trở ngoại địch xâm nhập đi, chẳng lẽ nơi này chưa có?”

Ngọc Hoàn liếc nhìn nàng một cái, nói: “Các ngươi đi theo ta.”

Lúc đoàn người theo Ngọc Hoàn tới đây ra cửa chính là phiến vách tường đi vào, bên trong rộng mở sáng tỏ, là một cung điện tráng lệ.

Ngọc Hoàn chỉ về đằng trước nói với Độc Cô Úc: “Nơi đó, chính là mộ chôn quần áo và di vật của Thủy Tổ bà bà, phải không ngươi nên đi bái tế một cái?”

Độc Cô Úc khoát tay lia lịa, cọt nhả mà nói: “Thủy Tổ bà bà khẳng định không muốn người khác quấy rầy, ta vẫn không nên đi kinh động lão nhân gia người.”

“Thôi đi, chỉ là mộ chôn quần áo và di vật ngươi cũng sợ!” Tiểu Tịch quét mắt bốn phía nóc nhà, lại hỏi: “Nơi này có bày binh bố trận gì không?”

“Có thì có, chỉ là. . . . . Nếu như kẻ địch của các ngươi là người Thánh nữ tộc, vậy thì chịu thiệt hại chỉ có thể là các ngươi. Nơi này là lăng mộ Thủy Tổ bà bà, mà sinh thời Thủy Tổ bà bà am hiểu nhất dụng độc, người Thánh nữ tộc cũng từ nhỏ thử độc bách độc bất xâm. Nơi này là vì chống cự ngoại địch xâm lấn mới kiến tạo những ám khí kia, ngươi thấy mấy đầu rồng trong phòng rồi chứ? Bọn nó hợp với độc trị ở hậu điện, nếu mở cơ quan ra, nọc độc sẽ từ trên trời giáng xuống, ngoại địch hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Thánh nữ tộc không có người nào sẽ có nửa điểm tổn thương. . . . .”

“Mẹ nó! Lại còn miễn dịch với nhân viên nội bộ! Nếu mở cơ quan ra, cũng chỉ có chúng ta sẽ chết, đó không phải là tương đương với tự sát sao?”

Mọi người rơi vào trầm mặc, hiện tại trước không đường sau không lối, bọn họ chỉ có thể tạm thời tránh né ở chỗ này, nhưng mà sớm muộn gì cũng sẽ chết đói chết khát.

“Ngọc Hoàn, bình thường ngươi ăn cái gì?”

“Đều là sư phụ phái hầu gái đưa tới.”

“Vậy trong này còn có người khác sao?”

“Không có.”

“Vậy người ngủ ở đâu?”

“Phòng mới vừa rồi chính là phòng ngủ.”

“Nơi này chỉ có lớn như vậy?”

“Không, phía sau còn có một gian hậu điện, nhưng mà chỉ có một vài bức bích họa.” (bích họa: là tranh vẽ trên tường)

Tiểu Tịch chán đến chết, rốt cuộc thăm than một tiếng, nói: “Thôi, ta vẫn nên đi xem bích họa một chút thôi.”

Những người khác tạm thời ở phía trước điện nghỉ ngơi, một mình Tiểu Tịch đi bộ đến hậu điện, nơi đó đốt ngọn đèn dầu, rất sáng. Tiểu Tịch xem xét những thứ hình thù kỳ quái trên bích họa, phía trên mặt nhân vật tuyệt không rõ ràng, lại còn có một ít cũng bị hơi nước ẩm ướt ăn mòn.

Nhưng mà Tiểu Tịch lại ngừng lại trước một bức họa, phía trên kia vẽ cái gì, là . . . . Điện thoại di động? TV? Nhà cao tầng?

Nàng kinh ngạc, sau đó lại trở về bức bích họa đầu tiên quan sát lần nữa, đây lại là một bộ tranh liên hoàn, giải thích một câu chuyện cũ. Nhân vật chính của chuyện xưa là Tổ sư bà bà, thực ra nàng lại là người xuyên việt qua, hơn nữa trên họa chứng tỏ, nàng cũng không phải đã chết rồi, mà là xuyên việt đi trở về rồi!

Tiểu Tịch sững sốt, đứng bất động tại chỗ thật lâu, không có chú ý tới Lâm Đường Hoa đã lặng yên không tiếng động bước tới.

“Ta có thể đi về.” Tiểu Tịch nỉ non.

Lâm Đường Hoa khẽ cau mày, dừng lại, nghe nàng lẩm bẩm một mình.

“Ta lại có thể trở về đến thời hiện đại rồi! Không cần phải ở lại cái địa phương quỷ quái này rồi, Âu cũng ~!” Tiểu Tịch vỗ tay giậm chân.

“Nhưng mà, Đường Đường làm sao bây giờ. . . . . Những người khác làm sao bây giờ. . . . .” Hình như Tiểu Tịch rất rối rắm.

Đúng, nàng nhìn thấy phương pháp trên bích họa này, chỉ cần nằm vào mộ chôn quần áo và di vật Tổ sư bà bà, là có thể xuyên việt về hiện đại, tự nhiên nàng có thể thoát khỏi số mạng bị đuổi giết, nhưng mà những người khác làm sao đây?

Lâm Đường Hoa lẳng lặng nghe Tiểu Tịch nói, hẳn đã sớm biết nữ tử này cho tới bây giờ cũng không thuộc về nơi này, lại không nghĩ rằng, mình vẫn không thể nào để cho nàng cam nguyện ở lại bên cạnh hắn.

Trước kia Tiểu Tịch luôn thích uống say, tửu lượng ba vị công tử Lâm gia đều không phải tốt bình thường. Nàng nói có một loại trò chơi gọi là: “Bát khéo quá”, người thua uống rượu, nhưng thua nhiều nhất chính là nàng.

Mượn rượu làm càn, rượu vào lời ra, sau một lần uống rượu say, nàng đứng ở trong sân khiêu vũ, nửa mê nửa tỉnh ở giữa dao động cùng phát phối, đẹp như thiên tiên, nàng nói: “Đường Đường, ta rất yêu thích người, nhưng ta không thuộc về nơi này, hư, ta không phải người nơi này, ta là tới từ một cái thế giới khác, nhưng mà ta lại quên mình là người nào. . . . .”

Hắn vốn tưởng rằng nàng đang nói mê sáng, thế nhưng mỗi một lần nàng uống rượu say cũng sẽ lẩm bẩm lời nói đó. Hiện tại, hắn đứng ở sau lưng nàng lẳng lặng lắng nghe nàng đang lưỡng lự lựa chọn đi hay ở.

Nàng không thấy hắn, không có chú ý tới hắn, nhưng nàng đang suy nghĩ, có thể mang toàn bộ mọi người đi về hiện đại hay không.

Nếu như, để cho nàng đi theo đám bọn họ cùng chết, không bằng để cho nàng đi thôi. . . . . Lâm Đường Hoa nghĩ như vậy.

Khi Tiểu Tịch trở lại tiền điện, lại không ngờ thấy được máu trên đất, hình như là từ trong miệng của ai phun ra. Mà hai người Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm, một trước một sau kìm cặp Thu Trường Khôn đang hôn mê, đang vận công chữa thương cho hắn, máu tươi từ trong khóe miệng hai người bọn họ chậm rãi rỉ ra.

“Bọn họ đang làm gì?” Tiểu Tịch kinh ngạc hỏi.

Lâm Đường Hoa nhàn nhạt nói: “Hai người bọn họ hợp lại toàn bộ công lực, mới có thể bức lui độc Thất Tâm chung.”

“Vậy hai bọn họ. . . . . cũng đều mất hết võ công rồi hả?”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, lông mày đẹp cũng nhẹ nhàng nhuệ lại, ánh mắt của hắn lơ đãng quét qua phía trên mộ chôn quần áo và di vật, trong lòng đau xót.

Tiểu Tịch nhìn hai đứa con trai kia ra sức vì phụ thân như vậy, mặc dù cảm thấy tiếc hận cho công lực bọn họ tu luyện nhiều năm, nhưng đổi lại là nàng có lẽ cũng sẽ hy vọng có thể dùng hết lực lượng của mình đi cứu người thân thôi.

Nhưng vào lúc này: “Đường Đường Đường!”

Có vài tiếng bước chân nhỏ nhẹ, gấp gấp chạy tới.

Ngọc Hoàn cau mày, hô: “Sư phụ tới!”

Trong khoảnh khắc Tiểu Tích chợt một trận buồn nôn, nàng lập tức khom lưng xuống nôn mửa, nhưng cái gì cũng phun không ra. Lâm Đường Hoa chợt nóng lòng vội vàng ôm nàng vào trong ngực, hỏi: “Khá hơn chút chưa?”

Tiểu Tích gật đầu một cái, đặt cằm ở trên vai của hắn, thoải mái để chịu dựa vào, nói: “Ừ, rất tốt rất tốt, có người ở là tốt nhất.”

Giờ khắc này, bạn xấu Tiểu Tích kiên định một ý nghĩ, thật sự mình không thể rời bỏ nơi này, càng không thể rời bỏ đại tập thể Lâm gia này, tại sao nàng có thể làm cái loại tiểu nhân tham sống sợ chết đây.

Cửa, chợt bị phá ra, thời khắc bọn họ chờ chết ở đây rốt cuộc đến.

Ngay ở trong nháy mắt đó, Lâm Thành Trác và Lâm Phụng Âm hoàn thành công tác cuối cùng, bọn họ suy yếu ngã ra sau, Lâm Triều Hi và Độc Cô Úc chia ra đỡ lấy. Thu Trường Khôn dần dần tỉnh lại, tầm mắt nhìn nhau, Diệp Trang cũng sững sờ ở kia.

“Nếu như vô tình gặp một người đàn ông có thể chết vì người, cũng chưa tính là hán phụ lòng bạc bèo. Cho dù là Huyết Hải Thâm Cừu, cũng không đuổi kịp một chữ yêu tới cuộn trào mãnh liệt.” Đây là từ đời Tổ sư bà bà lưu truyền xuống, mỗi một đời Cung chủ Thánh nữ tộc đều nhớ kỹ một lời khuyên.

Hoặc là tự tàn sáu huyết vị, cũng điểm thật sâu ở trong tim của nàng, mỗi một cái đều giống như một cây đinh sắt đâm thủng tim phổi, đầm đìa máu tươi, máu mũi rửa nát, nhưng để cho nàng nhớ lại những thứ quý trọng chôn sâu ở đáy lòng, trong phút chốc giống như là nước sông chảy trở về.

Nàng bình tĩnh đứng ở đó, nhìn Thu Trường Khôn. Thu Trường Khôn mới vừa từ Quỷ Môn quan đi qua một lần, trên gương mặt tái nhợt giống như là khắc đầy ân hận và mong đợi.

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ha ha.” Thu Trường Khôn chợt cười một tiếng, nói: “Ta chỉ nghe một câu này.”

“Câu này còn chưa đủ? Ta hận không được ăn thịt của người uống máu của người.” Diệp Trang chợt cười, sau đó giống như là cô gái bình thường, chịu không nổi tình cảm khuếch đại, thỉnh thoảng khóc nức lên.

Thì ra là, chờ đợi bọn họ không phải từ vong, không phải chém giết, không phải từng bước từng bước mà ép sát, không phải tiến lùi đều khó, mà là một người lột xác và tha thứ.

Lâm Đường Hoa mới vừa tỉnh thần lại, lại nhìn Tiểu Tích bên cạnh đã không thấy tăm hơi. Hắn trực giác nhìn lại phía trên tiền điện, nàng lại đang cố gắng đi chuyển nắp quan tài.

Lâm Đường Hoa bỗng chau lông mày, trên khuôn mặt dễ nhìn xuất hiện biểu tình khác thường không phù hợp, là tức giận, tức giận và cực kỳ tức giận. . . . .

Tiểu Tích nỗ lực đẩy nắp quan tài, thật ra thì nàng muốn nhìn một chút bên trong rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, nói là mộ chôn quần áo và di vật, Tổ sư bà bà còn là người xuyên qua, có thể để lại trò chơi máy móc cái bát lửa hay đồ gì đó hay không?

Một bóng đen, bao trùm lấy bóng dáng của nàng, nàng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lâm Đường Hoa chau mày, còn có cặp mắt giống như muốn phun ra lửa.

Không nói hai lời, Lâm Đường Hoa cầm một cái giữ chặt cổ tay của nàng, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Tiểu Tích bị dọa sợ, lần đầu tiên thấy dáng vẻ Lâm Đường Hoa hóa thân ác ma, nhất là hung ác như vậy, nhất định muốn ăn tươi nàng.

“Ta. . . . . Ta chỉ là muốn nhìn một chút trong quan tài có cái gì. . . . . mà thôi. . . . .”

Lâm Đường Hoa nắm chặt nàng, chỉ sợ sơ ý một chút nàng sẽ không thấy. Vẫn là nam nhân hơi sức lớn, Lâm Đường Hoa một chương đẩy nắp quan tài ra, bên trong y phục bị chấn động rớt ra ngoài, nói: “Không phải người muốn nhìn bên trong có cái gì sao?”

Tiểu Tích không biết tại sao Lâm Đường Hoa phát giận, nhưng khi nhìn thấy bên trong lấy ra một bộ áo cưới, nàng lập tức choáng váng.

Diệp Trang nhìn một chút nói: “Nghe nói khi Thủy Tổ bà bà còn sống nguyện vọng lớn nhất chính là tìm được một nam nhân chịu chết vì nàng, vì nàng mặc vào bộ y phục này, thế nhưng làm sao y phục lại kỳ quái thế kia?”

Tiểu Tích phóng theo kiện y phục kia, vui mừng tột độ, mỗi một đường kim mũi chỉ cũng hết sức tỉ mỉ, kiểu dáng hoa văn cũng rất tinh xảo, nếu mặc vào cái này xuất giá thì vui vẻ muốn chết.

“Đây là cái gì?” Lâm Đường Hoa cau mày.

“Áo cưới đó, thời điểm nữ hài tử xuất giá thì mặc.” Tiểu Tịch vui mừng nói, cẩn thận vạch kế hoạch cho Lâm Đường Hoa mặc tây trang vào sẽ là hình dáng gì.

Lâm Đường Hoa nhìn kiện y phục kia, phía trên bộ ngực tất cả lại đều là xích lỏa, hơn nữa phần eo mảnh khảnh như thế, không phải phô bày trọn cả hình dáng đi ra rồi hả? Tại sao hắn có thể dễ dàng khoan nhượng để cho Tiểu Tịch khắp nơi hở ngực lộ nhũ lẳng lơ mị hoặc!

Tiểu Tịch còn muốn nhìn một chút trong quan tài có cái gì, nhưng mà Lâm Đường Hoa giống như là Môn Thần ngăn ở nơi đó để cho nàng một tác cũng không cách nào đến gần. Cuối cùng đám người cũng được mang ra khỏi lăng mộ, nháy mắt ra cửa Lâm Đường Hoa liền sai người phong tỏa lăng mộ, không cho phép người tiến vào đó nữa.

Lời cuối sách:

Hoa Châu Lâm gia.

Cửa chính đóng chặt, chung quanh cũng bị quân đội trông coi, gió thổi không lọt.

“Các người nói một chút, Lâm gia này làm sao rồi hả? Làm sao lại chọc triều đình đây?”

“Người không biết? Mấy ngày trước Lâm gia cướp dâu, chính xác là cướp hoàng hậu đi rồi!”

“A! Thật không ngờ to gan lớn mật?!”

“Đúng vậy, hoàng thượng nổi giận, tịch biên Lâm gia rồi.”

Tất cả mọi người vây quanh ở tại cửa ra vào xem náo nhiệt, sau đó cửa chính chợt mở ra, một đội cấm vệ quân đi ra, dán Quan Ấn lên cửa chính. Lại một trận lửa lớn, đốt cháy đằng đằng ba ngày, cũng không đủ đốt cháy hoàn toàn tức giận trong lòng Hách Liên Tuyên Mẫn.

Kiều hoa Tư Đồ Tinh Nhi lại bị cướp đi! Còn là một đám nữ nhân không rõ lai lịch không giải thích được!

Ba vị công tử Lâm gia cũng mất võ công, bọn họ cũng dạy toàn bộ bí quyết võ công cho Độc Cô Úc thiên tư thông minh đã gặp qua là không quên được. Sau đó Diệp Trang vừa vận thoát vị, để cho người không hề có liên hệ máu mủ cùng bản thân làm Thiếu Chủ Thánh nữ tộc.

Người thiếu chủ này ngày ngày đầu tiên đảm nhiệm chức vụ liền bị người bức bách dẫn đội xuất cung làm một chuyện chấn động khắp thiên hạ.

Hoàng hậu tiêu chuẩn của Thánh quốc tự nguyện bị người cướp đi. Sau đó một đồng cấm vệ quân lại không sánh bằng một đám nữ nhân, cứ như vậy để cho kẻ địch chuẩn mất. Từ đó về sau trong chốn võ lâm cũng không có Tư Đồ gia cũng không có Lâm gia, vị trí Võ Lâm Minh Chủ rơi vào trong tay Phùng Tích Viện, đó cũng là Nữ Minh Chủ đầu tiên các thời đại võ lâm.

Thiên Vân và Oanh Oanh bị Lưu tri phủ cưới vào cửa, một ngày hai người chậm rãi lên đường du ngoạn, lại bị người ám sát mà chết. Sau này trong tộc phổ Minh gia Hoa Châu không còn người có tên là Minh Chung Thụ, người kia giống như là biến mất khỏi thế gian không có tin tức. Có người nói hắn đã sớm suốt ngày say rượu như quỷ tửu, có người nói hắn sớm đã bị nhân sĩ chánh nghĩa võ lâm sát hại, ví dụ như nhóm anh thư Hoa Châu tứ tiểu gia . . . . .

Đến đây, trong chốn võ lâm tất cả huy hoàng và rực rỡ cũng đã chuyển cho nhà khác, người Lâm gia Tư Đồ gia lúc trước đâu? Toàn bộ đều sinh hoạt ở trên đảo Thánh nữ sương khói xa mờ. Trên biển sóng gió rất lớn, khói mù tràn ngập, thời điểm ngư dân bắt cá chỉ có ở Hải Thị Thận Lâu mới có thể thấy hình ảnh mơ mơ hồ hồ, nhưng mà không có bất kỳ người nào có thể đến được.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ngoại truyện: Tiểu biệt thắng tân hôn.

“Đến đây, cùng ta học! Một hai ba bốn giờ chân trái, hai hai ba bốn giờ đùi phải, ba hai ba bốn tay đỡ eo, bốn ha ba bốn xoay người một cái!” Tiểu Tịch vừa kêu khẩu hiệu vừa vận động, nàng đối mặt với mười mấy nữ đồng bào, đứng ở phía trước nhất đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên.

“Bộ này chính là vật lý trị liệu cho phụ nữ có thai ta tự nghĩ ra, các người nhất định phải kiên trì, chính là cường thân kiện thể, dốc sức vận động tứ chi, để cho máu tuần hoàn và đổi mới tốt hơn.” Tiểu Tịch vừa nói vừa giơ một ngón tay chỉ vào một bên rừng cây, ở trong đó lại chính chính tề tề đứng mười nam nhân, trên mặt mọi người đều mang nụ cười sáng chói.

Trong đám nữ nhân bỗng nhiên bộc phát một trận cười duyên, nhạo báng lẫn nhau: “Người xem chồng người, thật ngốc à!” “Người xem chồng người, hôm nay lại bắt gà nấu canh cho hả!”

Tiểu Tịch ho khan một cái nói: “Một gia đình hoàn chỉnh, phải có cha mẹ và đứa bé, chờ đứa bé trong bụng các người ra đời, các người cũng biết hạnh

phúc nhất trên thế giới này cũng là chuyện tàn bạo nhất là cái gì. Đứa bé là thiên sứ cũng là ác ma, cùng trước kia các ngươì nuôi độc vật không có gì khác biệt. Mặc dù có thể lấy độc công độc, nhưng vẫn là độc được trí mạng nhất!”

Trong rừng cây vang lên một trận tiếng phản đối dị nghị, sau đó một nam nhân cầm đầu đoàn đội đi ra, nam tử cầm đầu áo trắng hơn tuyết, nụ cười gió nhẹ nước chảy. Mặc dù tất cả những người khác đều là thanh niên tài tuấn nhưng cùng so với hắn sẽ tiêu mất toàn bộ ánh sáng. Hắn lạnh nhạt đi tới, giống như là Thần Tiên Hạ Phàm muốn tới điểm hóa người đời, nhưng Tiểu Tịch lại cảm thấy hắn là ma quỷ kinh khủng nhất, bị sợ đến mức nằng lậ tức mất tiếng.

Nàng nuốt nước miếng, ấp a ấp úng hỏi: “Không phải là ngày mai ngươì mới trở lại sao. . . . .” Nàng nháy mắt bắt đầu giả bộ vô tội, mắt thiết tha vô tội nhìn Lâm Đường Hoa, ánh mắt trong suốt không nhiễm chút bụi bậm nào, giống như mới vừa rời nghĩa chánh ngôn từ giáo dục nữ nhân “Đứa bé là ma quỷ” chính là cái người nào khác không phải nàng.

“Ta chạy về trước một ngày, nhớ ngươì và bảo bối.” Lâm Đường Hoa cười một tiếng, cười đến ngàn hoa rơi loạn khuynh quốc khuynh thành, hắn chậm rãi khoác tay lên hông của nàng giữ chặt. Lập tức Tiểu Tịch bị giam cầm ở trong ngực hắn, phía sau truyền đến một vài tiếng cười hài hước, Tiểu Tịch tức giận trừng nhìn hắn còn hắn thì không phản ứng chút nào.

Những nam nhân sau lưng Lâm Đường Hoa cũng đều tiến lên, tìm được lão bà của mình liên tục theo bên người hỏi han ân cần, không biết là ai lớn hô một tiếng ồn ào nói: “Xem ra trên huấn luyện viên còn có huấn luyện viên, không phải sao, rất nhanh đã bị thu thập rồi!”

“Ha ha ha ha ha. . . . .” Mọi người cười to.

Tiểu Tịch bỗng chốc từ trong ngực của hắn chui ra quơ tay múa chân nói: “Các ngươì là nam nhân hư, về sau khi đứa bé sinh ra để xem các ngươì còn cười nổi không!”

“VẬY huấn luyện viên ngươì cũng không cần sinh ....!” Một nữ “Học viên” che mặt cười nói.

“Các ngươì, các ngươì. . . . .!” Tiểu Tịch dậm chân một cái, nhưng ưỡn bụng đứng hai canh giờ nên nàng đau lưng, lòng bàn chân mới tiếp xúc mặt đất cảm giác có chút tê dại rồi. Lâm Đường Hoa tức thời ôm lấy nàng, sau đó chột bồng nàng lên hoàn toàn cầm giữ, nói với những người khác: “Xế chiều hôm nay nghỉ ngơi nửa ngày, mặt trời lên cao rồi, tất cả về nhà ăn cơm đi.”

Tiểu Tịch bắt đắc dĩ, địa phương có Đường Hoa xuất hiện mình là một cũng không có một chút địa vị, toàn bộ mặc cho hắn chỉ huy, mình chỉ có thể bị người cười nhạo danh hiệu “Phu quân nghiêm”.

Lâm Đường Hoa một đường ôm nàng trở về một gian trạch viện, nơi này bây giờ là chỗ ở của bọn họ. Vốn đại đa số người cũng ở trong Địa Hạ Cung Điện, nhưng mà Tiểu Tịch nói phụ nữ có thai tiếp xúc nhiều ánh mặt trời mới tốt được, nhất định bên bờ biển thành lập một khu nhà gọi là “Lâm Hải biệt thự”. Mặc dù kích thước rất nhỏ nhưng mà bố trí bên trong phòng ấm áp giản lược, toàn bộ dùng gỗ thô mộc mộc mạc xây dựng, do Tiểu Tịch tự mình giám sát chỉ đạo, Độc Cô Úc tự mình xây dựng mà thành. Tọa Bắc hướng Nam, gió biển thổi nhẹ nhàng, chung quanh phòng ốc có rừng cây thấp thoáng, giống như ngàn tiếng hô hoán, vạn tiếng gọi ra ngoài của thiếu nữ thẹn thùng mà mơ hồ.

Nhưng mà, kể từ khi Tiểu Tịch gả cho Lâm Đường Hoa, nàng lại cảm thấy chỗ phòng ốc này quả thật chính là địa ngục.

Bởi vì nơi này rất vắng vẻ, cho nên Lâm Đường Hoa hoàn toàn có thể bại lộ bản tính. Bởi vì nơi này ít có hơi người, cho nên Lâm Đường Hoa hoàn toàn có thể dùng các loại phương pháp hành hạ nàng. . . . .

“Đại phu nói phụ nữ có thai phải vận động có mức độ, buổi sáng hôm nay ta mệt chết đi được, bây giờ cần phải nghỉ ngơi được, tốt cho thai nhi.” Tiểu Tịch nhìn Lâm Đường Hoa từng bước đi tới, chỉ là ánh mắt của hắn lóe ra sáng loáng khiến cho nàng sững sờ.

“VẬY sao? Nếu hôm nay nương tử rất mệt nhọc, vậy để cho tướng công ta tới thăm bóp cho nàng.” Mặc dù ngoài miệng Lâm Đường Hoa nói qua là xoa bóp cho nàng, nhưng lại côi y phục của nàng ra.

“Ta ta ta. . . . . Ta mệt rồi.” Tiểu Tịch nói quanh co nói: “Ngộ nhờ giữa đường ta liền ngủ thiếp đi ngươì lại lại muốn nổi giận. . . . .”

Lâm Đường Hoa đưa mắt nhìn nàng, ngón tay thon dài cỡi ra toàn bộ nút áo của nàng, sau đó lập tức rào rào cầm quần áo ném qua một bên, cười ranh mãnh nói: “Trước đó là vì phu quân không tốt không có tận tâm tận lực mới để cho nàng buồn ngủ. Tiểu biệt thắng tân hôn, lần này đi lên đất liền đặt mua được liệu, chúng ta đã có hai ngày không gặp.”

“Mới hai ngày mà thôi!” Tiểu Tịch che lòng ngực của mình, mặc dù đã OXXX rất nhiều lần, nhưng mà Tiểu Tịch vẫn thẹn thùng, hơn nữa là một loại cảm xúc sợ hãi cùng mong đợi xen lẫn.

Đúng là mong đợi, động tác Lâm Đường Hoa thành thạo, thế lực tràn đầy, cũng sẽ dịu dàng triền miên để cho nàng vẫn chưa thỏa mãn. Nhưng sợ hãi là thế lực hắn quá dư thừa cũng không kềm chế, mỗi lần nàng đều đã vô lực lật người, còn phải bị hắn dẫn dắt lẫn lộn ở trong sóng triều ba đào sóng lớn mãnh liệt, giống như là đang tham gia trò chơi lướt sóng, để cho nàng vừa yêu vừa hận.

Tiểu Tịch đang mất hồn, môi mòng Lâm Đường Hoa đã hôn lên cổ của nàng, đầu lưỡi của hắn như cũ linh hoạt vẽ khoanh tròn ở nơi mạch máu nàng nhạy cảm, đôi tay chỗ đi qua chỗ nào thì làn da cũng đỏ lên một tầng ngọn lửa, nóng rực thiêu đốt nàng, để cho nàng không cách nào nhúc nhích.

“Ừm. . . . .” Tiểu Tịch thờ ơ một tiếng, không cách nào khống chế rên rỉ, một tiếng này càng thêm kích lệ động tác Lâm Đường Hoa, hắn ấn nàng xuống, hai người lúc lên lúc xuống, khiến cho tấm ván giường cũng phát ra tiếng vang ken két.

“Ừ. . . . .”

Đầu lưỡi Lâm Đường Hoa giống như là có thể biến hóa tất cả cảm xúc thân thể Tiểu Tịch, tất cả tế bào mở rộng, tất cả lỗ chân lông co lại, tất cả Hormone tiết ra. Nói hần đi hai ngày nay, nàng một chút cũng không nhớ nhưng, là giả, thật ra thì nàng nhớ hần nhớ muốn chết, không có ai làm lò sưởi cho nàng, không có ai làm gối dựa cho nàng, không có ai thỉnh thoảng thích cùng nàng tán tỉnh nói đùa, một buổi tối cũng sẽ lăn qua lộn qua lại không ngủ được. Tiểu biệt thắng tâm hồn những lời này quả nhiên không sai, Tiểu Tịch cảm giác mình toàn tâm cũng hận không được dung nhập vào bên trong thân thể Lâm Đường Hoa.

Lúc trước hần đóng kín toàn bộ nhớ nhưng của hần, nhưng bây giờ trong nháy mắt như nước lũ bộc phát đổ xuống mà ra. Hần hôn hết toàn thân của nàng, ở mỗi vị trí bá đạo lưu lại dấu vết, tuyên cáo mình đã chiếm lĩnh nữ nhân này, cũng không cho phép người khác đụng vào nữa.

“Chú ý đứa bé.” Tiểu Tịch nhỏ giọng ni non, đỏ mặt từ cổ đến mang tai.

Chẳng biết từ lúc nào hai người đã thân thể trần truồng đối mặt nhau, bên ngoài còn là giữa hè rực rỡ, trong nhà cũng đã tràn đầy cảnh xuân.

“Ừ.” Lâm Đường Hoa đồng ý, tận lực né tránh đè ép lên bụng to ra của nàng, sau đó tung hoành vọt thẳng vào, mặc dù rất có lực lượng nhưng mà cũng rất là dịu dàng.

Tiểu Tịch không khỏi toàn thân run rẩy, không nói ra được khoái cảm tê dại tựa như tia chớp chạy tán loạn toàn thân.

Mấy phen trắc trở, một vòng kịch chiến hoàn thành, nhưng mà Lâm Đường Hoa lại một tay ôm lấy nàng ngang lên, màu trắng ga giường bị hần nhấc lên, sau đó chần nệm giống như là tầng mây trên bàn, Tiểu Tịch được đặt an ổn, sau đó Lâm Đường Hoa tiến hành một vòng xâm lược mới đối với nàng.

Tiểu Tịch ánh mắt sưng mù, thần chí không rõ, giống như toàn thể giới chỉ biến thành không gian thu hẹp này, chỉ đủ hai người bọn họ giày vò.

Chỉ là Tiểu Tịch biết, Lâm Đường Hoa tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng. Quả nhiên, chiến trường tiếp theo lại chiến đấu liên tục ở nhiều nơi bọn họ cùng nhau bện lại, trên xích đu, ngồi đối diện nhau, đứng dựa, cảm thụ gió mát thổi tới làm khô đi tầng mồ hôi mịn trên người. Mặc dù tốt đẹp, nhưng thật sự đã bắt đầu buồn ngủ rồi.

Gió mát quá ôn hòa, ánh mặt trời quá chói mắt, lá cây vang sào sạt thành giai điệu bài hát ru con, ánh mắt của Tiểu Tịch có chút không mở ra được, vì vậy rất không hợp thời ngáp một cái nói: “Ta mệt rồi. . . . .”

Ánh mắt của Lâm Đường Hoa lập tức để lộ ra một loại hơi thở nguy hiểm, Tiểu Tịch bị sợ đến giật mình một cái, nhưng mà rất nhanh hần liền cười một tiếng, phía dưới cũng tăng thêm động tác, lặp lại nhiều lần ở nơi nàng miễn cưỡng cảm nhận, để cho nàng không chịu nổi lại phát ra một hơi thở độc yêu kiều, tình thân cũng lập tức phản chấn.

“Phụ nữ có thai phải làm nhiều vận động, trên giường dưới giường hợp thành một. . . . .” Giọng nói của hần ở bên tai trôi du giống như là ma âm.

“Nhưng chúng ta rời giường quá xa rồi. . . . .”

Cả buổi chiều triền miên không dứt, ẩm áp vừa lòng như thế, nhà người khác truyền ra mùi canh cá hoặc là cháo gà, Tiểu Tịch cảm giác trong bụng kêu lên ừng ực. Rốt cuộc lúc nàng sắp chống đỡ không nổi thì Lâm Đường Hoa ngừng lại. Chà lau thân thể mặc quần áo xong cho nàng, hai người giống như không có gì xảy ra, tự nhiên về vang xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hôm nay là Trung thu, có một gia yến.

Người khác đã sớm ngồi vây quanh ở một cái bàn lớn trước mặt. Chỉ chờ đợi hai người phía trước.

Lâm Đường Hoa dắt tay của nàng, sau đó kéo cái ghế ra để cho nàng ngồi xuống, toàn thân Tiểu Tịch cũng mềm nhũn không có hơi sức, sau khi ngồi xuống lập tức nằm ở trên bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Đối diện Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy giữa cổ gáy của nàng mơ hồ để lộ ra vết hôn màu đỏ tím liền không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn nhau cười một tiếng, hai người khiêm tốn chống đỡ đầu nể rượu.

“Bạch công tử đâu?” Diệp Trang ngồi ở ghế trên hời, nàng vẫn như cũ là Cung chủ Thánh nữ Cung, tự nhiên vị trí cao quý. Nhưng mà Thánh nữ tộc đã không còn giống như trước đây. Ban đầu bọn họ quyết định cải tạo thành cái đảo không độc, lúc không sóng to gió lớn thì tự mình cùng ngư dân trên bờ đã đạt thành hữu nghị lui tới. Người Thánh nữ tộc cũng dần dần tìm được nam tử tâm ý tương thông kết thành vợ chồng. Vài năm sau đó cho đến hiện tại số lượng nam nữ cũng không chênh lệch là mấy, nơi này trở thành một nơi an toàn sinh sống an nhàn, cách xa giang hồ ồn ào náo động nhiều nhưng, tự thành một địa phương nhỏ y hệt chốn đảo nguyên.

“Tinh nhi cũng không ở đây, vậy thì nhất định là hai người bọn họ ở cùng một chỗ.” Ngọc Hoàn khẽ mỉm cười, nhìn hai chỗ ngồi trống không bên cạnh. Trong lúc vừa nói vừa cười, hai người kia vén rèm lên đi vào, tất cả mọi người mừng rỡ khác thường.

Đột nhiên Tiểu Tịch lập tức tỉnh táo tinh thần, từ trên bàn ngồi thẳng người lên kêu: “Người có thể bước đi rồi hả?”

Bạch Nguyên Phong nghiêng đầu nhìn Tư Đồ Tinh Nhi ở bên cạnh như chim nhỏ nép vào người, hai người cười ẩm áp dịu dàng, hần gật đầu mà nói: “Ban đầu, bởi vì sự liên lụy Tinh nhi nên mới cự tuyệt cưới nàng, hiện tại ta muốn ở trước mặt mọi người cầu hôn với nàng.”

Hình như Tư Đồ Tinh Nhi cũng không nghĩ tới Bạch Nguyên Phong sẽ có hành động này, kinh ngạc che miệng, trong mắt rung rung.

Bạch Nguyên Phong lấy ra một miếng ngọc bội nói: “Miếng ngọc này, là bảo vật gia truyền tổ mẫu truyền xuống, mỗi một thế hệ người thừa kế của Bạch gia cũng sẽ đưa tặng nó cho người con gái mình thương yêu nhất. Hiện tại, ta muốn để cho nàng làm chủ nhân của nó.”

Tư Đồ Tinh Nhi cực vui mà khóc, trong tiếng vỗ tay của mọi người ở đó, hai người ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Diễm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.